Idyll in Theocrit

ARISTOPHANIS

NVBES

GRAECE ET LATINE

VNA CVM SCHOLIIS GRAECIS

EDIDIT

ET

ANIMADVERSIONIBVS

ILLVSTRAVIT

THEOPHILVS CHRISTOPHORVS
HARLES

LIPSIAE
SVMTV LIBRARIAE WEIDMANNIANAE
CIↃ DCCLXXXVIII

ILLVSTRISSIMO

ATQVE

EXCELLENTISSIMO

COMITI

DE REVICZKY

ORDINI REGIO SANCTI STEPHANI

ET

CVBICVLO AVGVSTISSIMI IMPERATORIS GERMANORVM PRAEFECTO ATQVE LEGATO AD REGEM BRITANNORVM A CAESARE MISSO ETC.

HANC NVBIVM ARISTOPH. EDITIONEM SACRAM ESSE IVBET

THEOPHILVS CHRISTOPHORVS HARLES.

Tantus est gentis TVAE *nobilissimae munerumque amplissimorum splendor,*

COMES ILLVSTRISSIME!

tanta nominis TVI *etiam in republica litteraria existimatio atque auctoritas, ut timidiusculus coner offerre* TIBI *exiguam hanc meae aduersus* TE *pietatis atque religionis tesseram. Neque ego id facere ausus essem, nisi* TV *pro ea, qua flores, singulari urbanitate atque comitate veniam mihi dedisses liberalissime. Iam vero catalogus ille egregiae rarissimisque libris, praecipue editionibus auctorum classicorum praeclarissimis, refertae bibliothecae* TVAE, *quae copia praestantiaque antiquiorum exemplarium plures superat publicas,*

blicas, paucas priuatas habet pares; quemlibet, qui bonas amat litteras, ad pudorem et admirationem incitabit nominisque TVI *venerationem: cumprimis is si cognorit,* TE *non tam ostentationis caussa comparare illum thesaurum, quam ad animi voluptatem, et* TE *uti illo intelligenter. Nominis igitur* TVI *ac meritorum magnitudo quanquam potuerat me impellere ad publicam obseruantiae atque reuerentiae testificationem, meamque, si quis vituperet, audaciam excusare: mihi tamen plures sunt caussae communis pietatis atque religionis, qua motus, hunc libellum nomini* TVO *Excellentissimo dicando consecrandoque pignus quoddam pii gratique animi tradere* TIBI *sustineam. Namque non modo quum*

Bero-

Berolini officio Legati Caesarei amplissimo fungereris; sed etiam, quum Londinum pari ornatus dignitate missus esses a Caesare Augustissimo, et per litteras, excelsi animi TVI *testes locupletes, et egregiis, quibus me beasti, donis litterariis, insignem humanitatem, liberalitatem munificentiamque abunde mihi demonstrasti. Quopropter mentem pro tot tantisque muneribus et praeclara erga me lenitate gratissimam atque pietatem aduersus* TE, *qua cedo nulli, palam* TIBI *aliisque declarare, eo minus dubitaui, quo rariora sunt maioraque merita* TVA *atque benignitatis ac liberalitatis monumenta. Ne igitur memet ipse animi adcusem ingrati, hanc opellam cum significatione omnis pietatis atque obseruantiae nomi-*

 ni

ni TVO *Excellentissimo inscriptam sacramque esse iubeo.*

TV *vero*, COMES ILLVSTRISSIME! *accipe hunc librum, voluntatis gratae testem, ea, qua soles, beneuolentia atque serenitate vultus*, TVO*que fauori et patrocinio in posterum habeas quaeso me commendatissimum. Scrib. Erlangae d.* x *Martii.* CIↃ IↃCCLXXXVIII.

PRAEFATIO.

Aristophanis comoediae quoniam ab elegantia omnino attica, venustate atque lepore sunt commendabiles, sale attico largissime conditae, omnisque aetatis tulerunt plausum; praeter ea ad noscendos Atticorum veterum mores, et ad amplificandam adcuratam antiquitatis non minus quam totius reipublicae atticae scientiam efficaces sunt et plenissimae *): pluribus abhinc annis de noua illarum editione paranda cogitaram. Quae vt et facilius emi et tractari posset, et tamen subsidia ad fabulas Comici recte commodeque intelligendas haberet necessaria; ita in labore illo perficiendo versaturus eram, vt Bergleri recensionem potissimum sequerer, latinam illius retinerem interpretationem, et graeca scholia ex Kusteriano repetenda curarem exemplo. Hoc enim in tabernis librariis vix adhuc aut rarius inuenitur; et tamen scholia ad Comicum nostrum, ex antiquioribus bonisque commentariis excerpta, admodum vtilia videntur viris eruditis. Nam in iis licet multa sordeant vt squalida nimisque trita, nugisque recentiorum mixta; multa tamen nitent, nec pauca reperiuntur, quae aditum aperiant ad facilem rectumque orationis sensum indagandum atque expromendum, ad pleniorem antiquitatis historiaeque graecae cognitionem, et quae ad notitiam multarum litteraturae graecae elegantioris particularum, quae in illis tamquam fragmenta e naufragio ope grammaticorum seruatae sunt et vero ad ipsius contextus emen-

 datio-

*) conf. *I. Floderi* diss. explicantem antiquitates Aristophaneas. Vpsalae 1768. et *Io. Gottl. Willamovi* libellum de Ethopoeia comica Aristophanis. Berolini 1766. 8.

dationem *) faciant. In animo igitur erat, antiquissimas et meliores editiones, de quibus paullo post erit sermo, comparare, (atque in comoedia *Plutus* inscripta plurimas ad verbum fere contenderam, ut historiam editionum criticam mihi concinnarem,) ex illis aeque ac codicibus MSS. potiores enotare lectiones varias, atque suspiciones aut correctiones editorum superiorum aliorumque virorum doctorum adiicere. In primis, qui quidem labor fuit admodum molestus, emendandorum scholiorum rationem habere volui. Nam et aliorum exemplo, et vsu didiceram, exceptis ad *Plutum* scholiis, diligentia et acumine *Hemsterhusii* singulari emendatis, scholiisque ad *Nubes*, quae sollertia *Ernesti* maximam partem percensuerat, superesse permulta, quae male mixta corruptave atque luxata grauiterque vulnerata sint, ac quouis modo medela egeant critica, non minus quam face historica. In Küsteriano exemplo scholia saepe deprehendi esse admodum negligenter exscripta, et interdum vnum pluraque vocabula incuria siue editoris siue typothetae omissa. Adhuc vitiosius scholia ad *Nubes* expressa sunt inscitia operarum et tarditate aut negligentia hominis, correctoris munere functi, in exemplo Ernestino. Atqui *Ernesti* quanquam in aurea praefatione ad Nubes Aristophanis permulta scholiorum loca acute emendarat, rectius discreuerat et docte explicuerat; haud pauca tamen emendanda reliquit diligentiae atque sedulitati aliorum. In scholiis vero ad reliquas comoedias multo plura restant, quae siue comparando cum prioribus exemplaribus, prae- [illegible] feru-

*) v. *Ernesti* Praef. ad Aristoph. Nubes, Lipsiae 1753. 8. p. V sqq. *I. Mart. Chladenii*, Theologi quondam Erlang. cel. Comment. de praestantia et vsu scholiorum graecorum, quae exstant in poëtas sigillatim, in emendatione ac interpretatione poetarum, in illius *Opuscul. academ.* Vol. I. Lips. 1741. 8. p. 7 sqq. et Cel. *Beckii* Prolusio de ratione, qua Scholiastae poetarum graecorum veteres, in primis Homeri, ad sensum elegantiae et venustatis acuendum, adhiberi recte possint. Lipsiae 1785. 4.

fertim Aldinos, et cum aliis veteribus grammaticis, enarratoribus ac lexicographis, siue codicum, ingenii aut doctrinae ope emendanda sint aut restituenda. Nam Küsterus exemplar Porti recudendum dedisse videtur typothetis; nec vbiuis Aldinum diligenter inspexisse atque contulisse. Quo factum esse intelligo, vt praeter alia vitia haud correcta in Porti et Küsteri exemplis scholia ad verss. 1326. et 1331. Nub. deessent, quae reuocaui ex editionibus antiquioribus.

Passim quidem viri eruditi siue in adnotationibus ad veteres auctores, siue per aliam occasionem haud paucis scholiastarum nostrorum locis vitiosis aut obscuris manum adhibuerunt medicam vel lucem accenderunt: attamen nondum omnia sunt feliciter curata aut recte illustrata. Inprimis vbiuis fere consulendus est Suidas, qui multa debet nostris enarratoribus, aut ex communibus hausit fontibus: quamquam admodum probabile esse videtur, Suidam antiquioribus et elegantioribus vsum esse scholiis, quam quae nunc habemus: id quod etiam obseruauit Toupius Emendatt. in Suidam tom. III. p. 231. ed. Londin. Quare vt melior lectio interdum e Suida est reddenda scholiastis nostris; ita ex his ille haud raro potest corrigi. Enimuero, Küsterianam Suidae editionem multis scatere mendis, saltem non satis curiose ac diligenter esse pertractatam, et principem editionem a Küstero fere neglectam nec adcurate excussam, qua equidem carui, aliquoties intellexisse mihi visus sum. Atque cum exemplaria Küsteriana rarescere incipiant, noua Suidae editio e principe editione aliisque subsidiis emendatior pleniorque omnino est optanda. Insuper cetera ad graecos auctores, maxime egregia ad Apollonii Rhodii Argonautica veterum scholia, e quibus critici antiquiores ad Aristophanem saepius corrigi sibique restitui possunt, vt iam Ernesti sagaciter eruditeque animaduertit, et exempla memorabilia vide ad v. 397. pag. 308. atque v. 1064. p. 371., consuli debent et comparari.

Quae

Quae res quam plena sit taedii, quantum studii, temporis et patientiae requirat, facile erit ad perspiciendum. Atqui ego, qui comoediam Pluti integram, et magnam Nubium partem pertractassem, ad reliquas vero haud pauca collegissem e Grammaticis quibusdam veteribus et animaduersionibus virorum doctorum hinc inde factis; id bene sensi et multum absorpsi molestiae pulverisque. Impeditus vero saepius et distractus aliis laboribus; et quod principem Suidae editionem, nec non antiquas aliquot Aristophanis editiones, et quaedam alia, quibus carui, opera admodum necessaria esse mihi videbam, rem interdum distuleram, nec quando negotium absoluerem, definire potueram. Quare ne b. *Reichii*, viri optimi, de tarditate tamen laboris aliquoties nec immerito conquerentis, patientia abuterer; nec tamen omnem operam tempusque viderer perdidisse; reliquis omissis fabulis, *Nubes* tantum cum interpretatione latina *Bergleri* et scholiis graecis, euulgare constitui mecum, obseruationibus meis, paullo quidem vberioribus, quam, si omnes edidissem comoedias, factum fuisset, tum ad ipsa poetae verba tum ad scholia additis. Prouinciam igitur nouae omnium comoediarum et scholiorum editionis curandae relinquam viro docto, qui viribus corporis et animi ingeniique valet, et maiori abundat otio, ad tot editiones curatius contendendas, quam a superioribus factum esse intellexi editoribus, ad scholia cum primis integritati suae restituenda, et permulta vulnera tam rite tractanda quam bene curanda, ad integrum opus pari ardore, sedulitate ac felicitate perficiendum atque profligandum.

Vt vero, quantum par est, doceam, quomodo in labore hoc incepto decurrendo versatus sim, de subsidiis, quibus vti mihi licuit, et de conditione, fide et auctoritate editionum pauca differam. Cel. et humanissimus *Matthaei*, qui in praesenti scholam Misenensem moderatur et ornat, quum adhuc in vniuersitate et Gymnasio

Mosco-

Moscouiensi litteras bonas profiteretur, miserat mihi varias comoediae *Plutus* inscriptae lectiones e codice Moscouiensi excerptas, de quibus tamen in praesenti sermo esse non potest. *Steigenbergerus*, superiore anno vita decedens, potestate a Serenissimo Electore Bauarico et Palatino impetrata, permiserat mihi codicem in forma maxima, quem *Bauaricum* nuncupaui, nitidum, recentioris quidem aetatis; at de bono et antiquo codice descriptum, qui continet *Plutum, Nubes, Ranas* et *Concionatrices*. Hunc codicem, praesertim a *Nubibus*, me rogante, diligenter contulit cum exemplo Bergleriano, et varietatem tam distinctionis, quam lectionis notauit *Ammonius* meus, iuuenis excelsi ingenii animique, qui viris eruditis diligentiam, eruditionem et singulare litterarum graecarum studium abunde probauit. Versuum distinctio et a metri legibus et a consuetudine aliorum exemplarium frequenter aberrat; quod quidem vbiuis significare, superuacaneum mihi videbatur. Nouas quidem nec ex aliis codicibus MSS. iam prolatas lectiones, quantum memini, haud praebet; at eo frequentius confirmat auctoritatem optimorum codicum, quos *Küsterus*, praecipue celeb. *Brunck* consuluerunt: quamquam falsarum et a criticis diu damnatarum lectionum seges haud deest.

Tum *Trendelinburg*, V. Cl. et de Gymnasio Gedanensi optime meritus, liberalissime misit mihi varias, quas e codice *Elbingensi* descripserat, lectiones: quam insignem humanitatem gratus agnosco palamque praedico. Quod enim sciueram, virum illum doctissimum in Noua bibliotheca philologica et critica, Vol. I. fascic. I. (Gottingae 1780. 8.) vbi pag. 25. de praestantia codicis, qui tres comoedias, *Plutum, Nubes* et *Ranas* continet, docte plenèque disseruit, euulgasse lectiones in *Aristophanis Pluto* varias ex illo codice erutas: per celeberrimum mihique amicissimum *Lengnichium*, apud Dantiscanos sacra administrantem, rogaui illum, vt reliquas mecum communicaret: nec ille pro ea, qua floret, comitate atque

See F. Hütner, Grundriss, p. 134.

urbanitate defuit precibus meis. Ex codd. igitur *Bauldwina* et *Elbingensi*, qui quidem bonitate praestat priori, nec pauca habet peculiaria, haustas lectiones varias adposui et immiscui iis, quas e *Küsteri* et *Brunckii* exemplaribus sumsi mutuas. Illorum auctoritate fideque motus, haud raro seposui meliores, vulgata tamen lectione et ceterarum farragine in infimo margine adnotata. Ne vero, quae in codd. Baumiano atque Elbingensi in *Ranis* discrepant a vulgatis, interirent, saltem vt futuro vsui aut aliorum iudicio atque examini seruarentur, adieci ea calci libro, pluribus id ementibus minus molestum fore arbitratus. Editionem Aldinam integram, reliquas, quas ad manus habui, maximam partem, praecipue locis in hac comoedia dubiis, corruptis aut quouis modo suspectis, consului, et, vbi differunt a se met inuicem aut a codicibus, sedulo indicaui.

Multas quidem habemus comoediarum *Aristoph.* editiones, sed admodum paucas nouas recensiones. Primum igitur generatim de praecipuis earum classibus, tum de singulis, quas tractaui, aut quarum notitiam accepi, pauca agam. Agmen ducit editio princeps *Aldina*. Quaedam mutata nec raro vitiata, scholia vero auctiora comparuerunt in edit. *Florentina* 1525. Modo hanc, modo illam vel simpliciter et κατα ποδα expresserunt reliquae, etiam errata propagarunt typographica, vel ex alterautra, quod editoribus visum fuerit melius, sumtum est. *Küsterus* demum codd. vsus meliorem editionem e MSS. restituendam susceperat: at non perfecit; denique celeb. *Brunck* nouam plane dedit recensionem. Id singulas percensendo editiones curatius ostendam.

Αριστοφανους Κωμωδιαι εννεα. *Aristophanis comoediae nouem*: *Plutus*, *Nebulae*, *Ranae*, *Equites*, *Acharnes*, *Vespae*, *Aues*, *Pax*, *Contionantes*. — In calce: *Venetiis apud Aldum M. ID. Idib. Quintilis*. graece, in fol. — Lysistraten ideo se praetermisisse scribit, in epistola dedicatoria ad *Danielem Clarium*, Parmensem, qui

qui Ragusii graece et latine docuit, publico conducto stipendio, quia vix dimidiata haberi potuerit. *Marcus Musurus*, *Cretensis*, praefuit huic editioni; at in praefatione graece scripta admodum pauca de Aristophane suaque opera; nihil de subsidiis, quibus adiutus ad curandum Aristophanem, et scholia partim congerenda, partim restituenda accesserit, eo plura de Manutii liberalitate et meritis, disseruit: sua tamen solertia atque diligentia effecit, vt haec editio, iudice idoneo acutoque *Hemsterhusio*, (praef. ad Aristoph. Plut. p. XVII.) vt tempore, sic fide et accuratione ceteras antecederet.

Iuntina, A. 1515. Aldinae vestigiis adcurate institit, observante *Hemsterhusio* ad Arist. Plut. V. 316. Illam vero ad manus non habui, nec, iudicio Hemsterhusii motus, valde curaueram illam, nec sollicite quaesiueram. At tamen interdum in hac editione meliorem receptam fuisse lectionem, postea cognoui ex cel. *Brunckii* notis, e. g. ad Aues v. 658. p. 164. ad *Ranas*, v. 827. p. 188. Aliter res se habet in *altera Iuntina*.

Ἀριστοφάνους Κωμῳδίαι ἐννέα. Μετὰ σχολίων etc — — *Aristophanis comoediae nouem cum commentariis antiquis et valde vtilibus ad ea, quae prius excusa fuerant, additis indiceque copiosissimo omnium, quae animaduertere oportet. Plutus, Nebulae — — Concionantes*. graece in 4. — In calce: *Florentiae per haeredes Philippi Iuntae anno salutis M. D. XXV. mense Februario.*

Antonius Francinus, Varchiensis, qui praefatus est, de sua et *Arsenii Cretensis* Archiepiscopi Monembasiae opera, et de restitutis sexaginta versibus multum gloriatus, omisit tamen duas fabulas Lysistratae et Cereris sacra celebrantium feminarum, decennio iam ante, a. 1515. in 4. per *Bernardum Iuntam*, Florentiae separatim vulgatas. Is vero in textu constituendo ita versatus est, vt recentioribus peiorisque notae libris obsequutus, ab Aldino exemplari haud raro discederet, et, iudice *Hemsterhusio*,

husio, deteriorem lectionem supponeret natiuae; (conf. criticum illum acutissimum ad Plut. v. 499. pag. 142. v. 640. p. 214.) scholia vero nouis accessionibus ditaret, quae tamen praestantia, doctrina vtilitateque iis, quae Aldus dederat, multum ceduñt, et aetatem intereuntium litterarum graecarum atque ineptum obtusumque seriorum grammaticorum ingenium manifeste declarant. Verum quia interdum faciunt ad meliorem orationis linguaeque graecae intelligentiam, cum Küstero asteriscis ab Aldinis discernere illas, quam plane rescindere malui. Quod *Hemsterhusius* in Corrigendis ad Aristoph. Plutum, p. 480. crebrius memorat editiones *Florentinas, alteram per Philippum Iuntam impressam* a. 1515. *alteram per Benedictum Iuntam* 1540., id non satis intelligo. Nam editio A. 1515. prodiit ex *officina Philippi Iuntae, cura Bernardi Iuntae*; alteram excuderunt 1525. *Philippi Iuntae haeredes*; tertiam igitur a. 1540. a solo Hemsterhusio laudatam, neque a Maittario, neque a Brunckio, neque ab alio citatam reperi. Interim nolo fidem abnegare Hemsterhusio, qui eam illam commemoranti.

De binis sequentibus a *Maittario* in Annal. typogr. T. II. part. 2. pag. 707. memoratis, quod illis carui, iudicare nequeo:

Aristophanis comoediae nouem graece; sumtibus Aegydii Gormontii, studio Io. Cheradami, labore et industria Petri Vidouaei. Lutetiae, 1528. 4.

Aristophanis Nubes ac Plutus, graece, Phil. Melanchthonis scholiis breuissimis adnotatae, per I. Setzerium. Hagen. 1528. 4.

Sequuta est satis celebris, emendata et nitida eademque plenior editio, quae vero libris rarioribus hodie adnumerari solet:

Ἀριστοφάνους εὐτραπελωτάτου Κωμῳδίαι ἕνδεκα. *Aristophanis facetissimi comoediae vndecim. Plutus, Nebulae — — Concionantes, Cereris sacra celebrantes,*

tes, Lysistrate. Basil. apud A. Cratandrum et Ioannem Bebelium, a. CIϽ IϽXXXII. 4.

Cratander in praefatiuncula de suo labore nil adfert, praeter id, se duas in calce adiunxisse comoedias: (quas Florentiae primum 1515. lucem adspexisse iam vidimus.) *Simon* vero *Grynaeus* in epistola ad iuuenes studiosos de ratione tantum comoediarum nostrarum earumque in scholis vsu recto scite disputat. Basin tamen fecit Cratander Aldinam, aut, quod quidem tantummodo suspicor, quia interdum fecit discessionem et Wechelianam habuit sequacem, potius Parisinam, qua tamen carui, a. 1528. vide Plutum vv. 582. 640. 754. et multis aliis. sic quoque Nub. v. 1417 τίη δή; deest in Aldina, Cratandr. Wechel. Farreana et Brubachiana; ex altera Iuntina manauit in reliquas editiones. Interdum tamen vel ipse vel operarii tarditas discessit ab Aldino exemplo: e. g. in Nub. v. 323. Ald. dederat ἤσυχα ταύτας, quod e codd. Bauar. atque Elbing. cum Brunckio debueram restituere, pro ἤσυχ' αὐτὰς, quod ex Iuntina editione fluxit in reliquas. V. 816. legitur Οὐλύμπιον in editt. Ald. Iunt. Basil. Port. contra ὀλύμπιον in Cratandr. et reliquis. V. 1314. Ald. vnice habet αὐτὸν, quod vocabulum reliquae, quas consului, editiones omittunt, celeb. vero Brunck, omissa Aldini exemplaris mentione, e tribus restituit codd. In eadem fabula v. 1307. e Cratandr. editione ἱερωστὴς venit in Farreanam, Wechel. Frischlin. Porti et recentiores: contra ἱεροσθεὶς praebent editiones Aldina, Florent. Brubach., quod ego cum Brunckio, consentientibus codd. Bauarico et quatuor aliis, rescripsi. Versu 1497. τί δ' ἄλλο habent edd. Ald. Iunt. Brubach. et sic Küster in notis e MS. Vatic. rescribendum censuit et ego cum Brunckio reddidi. At illud δ' omissum est in Cratandr. Farreana, Frischl. Wech. Porti, Rapheling. et reliquis. At editio Cratandrina, etiam vbi operae errauerint, plurium, quae insequutae sunt, editionum basis facta fuisse videtur.

 Bar-

Bartholomaei Zanetti edit. *Venet.* 1538. in 8. non vidi. Illum tamen interpolasse poëtam, notat *Brunck* ad Thesmophoriaz. v. 24. p. 82. Fracini autem errores vitat, v. *eundem* ad Aues v. 177. et 204 etc.

Ἀριστοφάνους — *Aristophanis facetissimi comoedia Nebulae.* Paris apud Christianum Wechelum, 1540. 4. (Singulae enim comoediae peculiarem habent inscriptionem; at numerorum, quibus paginae signantur, series haud interrumpitur, v. *Maittaire* A. T. tom. III. p. 317. not.) Ducta est haec editio e Cratandrina aut Parisina, a. 1528., vt Wechel ipse fatetur, et ego vsu didici.

Ἀριστοφάνους — *Aristophanis facetissimi comoediae vndecim, Venetiis* 1542. 8. In calce: *Venetiis apud Ioannem Farreum, et fratres, anno a partu Virginis* 1542.

Celebris haec est aut famosa editio, quam *Bergler* miris extulit laudibus et instar MS. fuisse sibi scripsit: contra *Hemsterhusius* in praefatione ad Aristoph. Plutum pag. XXII. contendit prorsus in vestigiis consistere Cratandr. — At vtrumque virum doctissimum nimium indulsisse opinioni suae animaduerti. Comparando enim perspexi, eum, qui praeesset operis Farreanis, vt plurimum quidem sequutum esse Cratandrinum exemplar, id quod vel ex exemplis paullo ante adlatis iam intelligi poterit; at interdum tamen deseruisse illud; e. g. in Pluto v. 43. Farreana habet ἐμαυτῷ, vt Iuntina editio; contra ἐμαυτὸν, Ald. et Cratandr. ibid. v. 137. Farreana διὰ τὸ μικρὸν ἀργυρίδιον; at Cratandr. διὰ μικρὸν ἀργυρ. et sic aliquoties. Quare aliud potius exemplar, quam Cratandrinum, vnice reddidisse videtur editor: atque *Brunck* ad Aues v. 177. adseuerat, Farreum descripsisse Barthol. Zanetti editionem. B. vero *Ernesti* in fronte exempli sui, quod ex sectione illius bibliothecae accepi, haec scripserat: „vide de hac editione Hemsterhusii praef. ad Plutum, qui nimis deprimit et meram

ram Cratandr. repetitionem vocat, quod non est omnino verum. Sunt enim in ea lectiones bonae, quae non sunt in Cratandr. — Lysistr. 94. habet μύσιδί τω, vt vult Hemsterh. ad Hesych. in Auctar. idque inde recepit Bergler, vt alia."

Quam editionem gr. *Pluti, Nebularum et Ranarum per Conr. Neowarium*, Paris. 1540. 4. Maittaire A. T. Tom. III. p. 318. memorat, eam ego non vidi.

Ἀριστοφάνους — *Aristophanis facetissimi comoediae vndecim, Plutus* etc. *Francof. apud Petr. Brubachium, A. XLIIII.* In calce: *Francof. ex officina Petri Brubachii. A. M.D.XLIIII.* graece. 8.

Repetita est epistola *Simonis Grynaei* ex editione Cratandr. frequentius vero Brubach. consentit cum Aldina, quam cum Cratandr., nec tamen deficit contrarium. Sic Nub. v. 403. ἄνεμος ξηρὸς est a Biseto scholiastae auctoritate in textum admissum; reliquae antiquiores edd. omittunt ξυρὸς, praeter Brubachianam, in qua vero legitur ξυρὸς ἄνεμος. V. 754. discessione facta ab Aldo et Cratandro, ex ed. Flor. Iuntae 1525. rectius legitur μῆνα τ' ἀργύριον etc. Quare suspicor, eum, qui praeesset operis, interdum correxisse errata superioris cuiusdam exemplaris.

Ἀριστοφάνους — *Aristophanis Comoediae nouem cum commentariis antiquis admodum vtilibus duaeque sine commentariis, adiecto copiosissimo indice omnium cognitu dignorum. Plutus - - - Lysistrata*, Basil. in officina *Frobeniana*. A. M.D.XLVII. fol.

Sigis. Gelenius in Epistola dedicatoria ad Melanchthonem scribit, se in contextu nouem comoediarum (duas enim postremas castigatiores esse, quam antea, gloriatur,) Marcum Musurum in exemplo Aldino; in commentariis vero Florentinos, vt copiosiores, sequutum esse. At vero in lectionibus vt bonis, ita quoque vitiosis aut

 male

mole adfectis editionem Florentinam a. 1525. vt plurimum referre solet: id quod *Hemsterh.* ad Aristoph. Plutum v. 367. et *Brunck* ad Vespas v. 172. pag. 208. iam testati sunt, et ego saepius cognoui, quod vel in nostra fabula dram. 2. sc. 5. et alibi est manifestum: interdum discedit; num tarditate operarum, vt v. 1234. an de industria id semper factum sit, equidem, qui non contulerim ad verbum hanc editionem, definire non audeo. V. 308. exhibent Ald. Flor. et Cratandr. ὑψιερεφεῖς; at Basileensis cum aliis sequentibus praebet, vti Brunck reperit in duobus codicibus, ὑψιφερεῖς.

Aristophanis comoediae XI. gr. apud Christ. Wechel 1550. 4. Hanc diuersam tantum anni notatione in titulo factam eamdem esse, quam paullo ante memoraui, cum *Maittario* A. T. Tom. III. part. 2. pag. 592. mihi videtur esse verisimile. Idem iudicium erit forsan ferendum de exemplis, (quorum vnum fuit in Bibliotheca Burmanni II. p. 68 Catal.) a. 1546 notatis.

Aristophanis comoediae vndecim, graece, multis metris corruptis mendisque plurimis purgatae vt emendatiores adhuc non prodierint; emendationis ratio ad calcem explicatur. Ioh. Gryphius excudebat 1548. 8.

Hanc *Angeli Caninii* editionem, quam equidem ad manum non habui, *Hemsterhusius* ad Plutum in Corrigendis pag. 482. laudat emendatissimam; atque *Caninius* multa de sua cura operaque iactitat in praef. graece scripta, a *Maittario* A. Typ. Tom. III. p. 409. cum admonitione typographi recusa.

Nicomedi Frischlini Aristophanes veteris Comoediae princeps; poëta longe facetissimus et eloquentissimus, repurgatus a mendis, et imitatione Plauti atque Terentii interpretatus, ita vt fere carmen carmini, numerus numero, pes pedi, modus modo, Latinismus Graecismo respondeat, 1597. *Francofurti ad Moenum.* Excudebat Ioh. Spies. 8.

Sin-

Singulas comoedias inscripsit singulis maecenatibus atque fautoribus, quorum implorauit fidem: et in epistola dedicatoria Acharnensibus praemissa multum conquestus est de suis itineribus vel potius erroribus, de sumtibus, damno et iactura, molestiis: inter alia: „e Carniola, inquit, Venetias proficiscor; iterum redux e Carniola, iter facio Tubinga Francofurtum, vt typographum inueniam, qui hasce graeco-latinas comoedias suis typis in lucem proferat. — — Centum ego coronatorum impensas prius feci quam typographum inuenirem idoneum et promtum, qui ista procuderet" etc. Epistolae ipsae aut Francofurti aut Spirae Nemetum a. 1586. scriptae sunt. Plutum excipiunt Equites et hos demum Nubes. In textu vero graeco exemplum Cratandrinum aut aliud eius familiae reddidisse videtur, ita tamen, vt haud pauca corrigeret, praecipue rectius curatiusque interpungeret, quae posteriores editores aut de coniectura, aut e codicibus primum restituisse sibi visi sunt. Forsan tamen ea, quae meliora censeantur, ex editione Gryphiana hauserat.

Ἀριστοφάνους — *Aristophanis facetissimi Comoediae vndecim. Ex officina Plantiniana. Apud Christophorum Raphelengium, academiae Lugduno-Bat. typographum.* CIƆ.IƆ.C. in 12. graece.

Editio, (cuius exemplar debeo singulari liberalitati vener. *Moerlii*, Antistitis ad aedem Sebaldinam Norib.) vt nitida et accurata, ita quoque hodie perrara, ex Cratandrina tamen, aut Brubachiana, (e. g. Nub. v. 754.) repetita. Ex praefatiuncula comperi a Franc. Raphelingio iam paullo ante, comoedias, *Plutum*, *Nubes*, *Ranas* et *Equites* minutiori hac forma singulatim fuisse excusas.

Ἀριστοφάνους — *Aristophanis comoediae vndecim, cum scholiis antiquis, quae studio et opera nobilis viri Odoardi Bisseti Carlaei sunt quam plurimis locis accurate*

rate emendata et perpetuis nouis scholiis illustrata. Ad quae etiam accesserunt eiusdem in duas posteriores noui commentarii: opera tamen et studio doctissimi viri D. Aemylii, Francisci Porti Cretensis filii ex autographo exscripti et in ordinem digesti. Quae ad hanc editionem accesserunt praeter ea, pag. 36. demonstrat. Aureliae Allobrogum sumtibus Caldorianae societatis. M. DC. VII. fol. gr. et lat.

Portus post Frischlinum fabulas diuisit in actus et scenas. In praefatione graece et latine scripta tum *Biseti*, tum suum ipsius laborem, et quae praestiterit in emendando textu, valde iactitat. Is quidem bene correxit quaedam; at vt plurimum sequutus est Aldinam, siue aliam ex illa manantem; saepe Florentinam siue Basileensem, e. g. Neb. 422. 614. etc. praecipue in scholiis; nec raro, vt in Pluto v. 528. vitiauit vtramque, et vt Nub. v. 920. male discessit a lectione vulgata. Ita quoque in scholiis vel noua interdum bene induxit, e. g. Nub. v. 731. 1231. fin. vel vetera bona perdidit, e. g. Nub. v. 980. Atque Porti aut Biseti παραδιορθώσεις plus semel in recensendo Aristophane deprehendisse sibi visus est *Küsterus* ad Nub. v. 920. Ex Frischlini editione retinuit versionem illius aut Florentis Christiani et alia: Fabulae, Pluto, notas *Gerardi: Florentis* autem *Christiani* adnotationes Vespis, Paci et Lysistratae adiecit. *Biseti* scholia graeca, haud quidem erudita, ex Suida atque Eustathio potissimum consarcinata, nec tamen plane spernenda, primus protulit. *Bourdini* scholia in Thesmophoriazusas, Paris 1545 primum edita, inseruit.

Αριστοφανους — *Aristophanis comoediae vndecim, graece et latine cum indice paroemiarum selectiorum et emendationibus virorum doctorum, praecipue Iosephi Scaligeri. Accesserunt praeter ea fragmenta eiusdem ineditarum comoediarum Aristophanis.* Lugd. Batau. Ex officina Ioannis Maire. CIƆ IƆC XXIV. in 12.

Editor

Editor, ad corrigenda contextus graeci menda parum contulit, in Porti lectionibus vt plurimum acquiescens; versionem vero latinam hinc inde emendauit aut reddidit faciliorem. Noua tamen accesserunt: 1) *Aristophanis fragmenta a Gulielmo* (siue potius *Theodoro*, vt bene animaduertit *Burmannus* II. in praefatione ad Bergleri Aristophanem pag. 16.) *Cantero iam pridem collecta; cum praefatione Andreae Schotti; recognita vero plurimum et non parua accessione locupletata a Gulielmo Coddaeo.* 2) *Notae in Aristophanem excerptae ex variis lectionibus, emendationibus ac coniecturis virorum doctorum, ac potissimum duobus exemplaribus manu Iosephi Scaligeri emendatis, e bibliotheca Gerardi Vossii,* quas Küsterus in sua editione omisit. Recusa est haec editio, at minus accurate nec diligenter: nouis tamen accessionibus aucta ornataque:

Ἀριστοφάνους — *Aristophanis comoediae vndecim graece et latine, ut et fragmenta earum, quae amissae sunt. Cum emendationibus virorum doctorum, praecipue Ios. Scaligeri, et indice paroemiarum selectiorum. Accesserunt huic editioni notae et obseruationes ex variis autoribus collectae: ut et noua versio ἐκκλησιαζουσῶν a Tan. Fabro facta, cum doctissimis eiusdem in eandem comoediam notis. Tomi duo. Amstelaedami, apud Ioannem Rauensteinium,* anno M.DC.LXX. in 12.

Noua lux oriri coepit fabulis comici opera *Küsteri*, acuti critici et hominis graece doctissimi, qui si omnes comoedias pari cura, diligentia, industriaque pertractasset: et *Bentleii* adnotationes ad omnes fabulas accepisset: pauca in iis desiderarent viri eruditi. Plenissimam interea et prioribus multo meliorem atque ornatiorem curauit editionem:

Aristophanis comoediae vndecim, graece et latine, ex codd. MSS. emendatae: cum scholiis antiquis, inter quae scholia in Lysistratam ex cod. Vossiano, nunc pri-

mum in lucem prodeunt. Accedunt notae virorum doctorum in omnes comoedias; inter quas nunc primum eduntur Isaaci Casauboni in Equites; illustrissimi Ezech. Spanhemii in tres priores, et Richardi Bentleji in duas priores comoedias obseruationes. Omnia collegit et recensuit notasque in nouem comoedias et quatuor indices in fine adiecit Ludolphus Küsterus, I. V. D. Excusum Amstelodami, sumptibus Thomae Fritschii, bibliopolae Lipsiensis. A. MDCCX. fol.

Porti exemplum, interdum, nec vero vbiuis, sicuti, praecipue in scholiis, par fuit, ex Aldina editione aut aliis subsidiis litterariis correctum, typothetis, quod recuderent, *Küsterus* dedisse videtur. Hinc in vtriusque edd. eadem saepe occurrunt vitia. In notis de varietate lectionis sensuque locorum difficiliorum intelligenter eruditeque iudicat *Küster*, et emendationes frequenter profert certas vniceque veras. At enim variarum e codd. Vaticanis, Arundeliano, Bodleiano, ac Vossiano excerptarum lectionum minimam partem in Aristophane recensendo adhibitam fuisse a *Küstero*, notisque intextam, adfirmat *Burmann* II. in praef. ad *Bergleri* Aristophanem, pag. 11. — Spannhemii obseruationes, vt abundant eruditione doctrinaque, praecipue antiquaria, ita laborant copia. Scholia haud libera sunt a peccatis, partim operarum culpa, partim editoris incuria ortis.

Aristophanis Nubes cum scholiis antiquis e recensione Küsteri in vsum scholarum. Cum praef. Io. Aug. Ernesti, in qua scholia plurimis locis emendantur, illustrantur. Lipsiae, MDCCLIII. in 8.

In fabula ipsa et praecipue in scholiis est haec editio ex ea, quae paullo ante a. 1752. Harderouici comparuerat, adeo vitiose expressa, vt interdum integrae voces omitterentur. At *Ernesti* praefatio est lectu dignissima, *qua nihil hoc in genere consummatius et elaboratum magis commendari posse*, recte iudicat *Burmann*

monuit in praef. ad Bergleri Aristoph. p. 19. Namque non solum de conditione vsuque horum in Aristophanem scholiorum eorumque emendandorum ratione docte agitur scite que indicatur, sed permulta quoque perite acuteque illustrantur atque emendantur. — Editiones aliarum fabularum, quae seorsum sub praelo sudarunt, hic percensere non vacat.

Aristophanis comoediae vndecim, graece et latine, ad fidem optimorum codicum MSS. emendatae cum noua octo comoediarum interpretatione latina et notis ad singulas ineditis Stephani Bergleri, nec non Caroli Andreae Dukeri ad quatuor priores. Accedunt deperditarum comoediarum fragmenta a Theodoro Cantero et Gulielmo Coddaeo collecta earumque indices a Ioanne Meursio et Io. Alb. Fabricio digesti, curante Petro Burmanno Secundo, qui praefationem praefixit. tom. I. II. Lugd. Batau. Apud Samuel et Ioannem Luchtmans. MDCCLX.

Burmannus in perdocta praefatione de *Bergleri* vita fatisque, de illius in Comicum nostrum meritis, de fragmentis aliisque rebus huc pertinentibus copiose disserit. *Berglerus* vero adhibuit editt. Aldin. Iuntin. (1515.) Farrei, (quam nimiis cumulat laudibus) ac Brubachii: nec pauca loca emendauit: versionem octo comoediarum nouam confecit: in notis multa e scholiastis hausit atque exposuit, aut alia, quae difficiliora videbantur, commode interpretatus est, Tragicorum, in primis Euripidis, quem Comicus noster acriter insectari atque imitando illius formulas loquendi agitare solebat, diligenter solideque comparauit. In *Dukeri* notis omnino eruditis, quae tamen non plane satisfecerunt *Brunckii* subtilitati, (vide eius not. ad Nub. v. 916. p. 132.) tam verba, quam sententiae et comici et scholiastarum grammatice atque critice explicantur et copiosius illustrantur. Neque tamen illa *Bergleri* opera, quamquam a multis laudata

 est,

est, auctorum hominum reprehensionem effugere potuit. Atque ego memini, quum paullo post, quam vulgata esset editio, *Ernestum* in perlustranda illa eiusque censura, Actis Eruditorum Lipsiens. postea inserta, occupatum conuenissem, illum monstrare mihi nouum librum, et de notis meritisque in Comicum Berglerianis libere et paullo seuerius sentire. Acerbius tamen iudicauit de Berglero eiusque labore cel. *Brunck*, passim in adnotationibus suis ad Aristophanem: et ego nescio an duriuscula sit sententia ad Nub. v. 1375. pag. 123. lata: *stipes ille* (n. Berglerus) *nihil ad Aristophanis emendationem contulit*, *praeter paucas aliquot lectiones e Farrei editione mendosas plerasque.* Ad vers. Acharnens. 835. vocat eum *Transsiluanum fungum* eumque carpit. Adde eiusdem iudicium ad Aues v. 1007. pag. 176 sq. ad Pacem v. 855. et v. 1284. vbi, quod frequenter quoque alibi facit, laudat Berglerum idemque culpat. Pluribus tamen lectoribus interpretationes locorum verborumue difficiliorum grammaticae, (vocabulo hoc in significatione latiore et antiqua sumto,) ad iucunditatem et vtilitatem, ad intelligentiam orationis, sensumque pulcri et ingenium expoliendum efficaciores esse solent, quam seges variarum lectionum aut copia adnotationum mere criticarum *), quarum quidem sobrium vsum et vero necessitatem haud facile quisquam antiquitatis litterarumque peritus, negabit.

Nemo tamen de emendando contextu, olim a mendis librariorum nondum satis purgato, melius feliciusque meruit, quam illustris *Brunck*, qui sospitator factus est Aristophanis. Vir enim ille graece eruditissimus, metri [illegible] callen-

*) Lege *Moshemium*, prudenter iudicantem, in *Moshemii ac Gesneri Epistolis amoebaeis*, editis a *Chr. Adolpho Klotzio*, Lipsiae 1770. pag. 121. et ego vberius exposui meam sententiam in *Opusculis varii argumenti*, pag. 24 sqq. et pag. 39 sqq.

callentiſſimus, et criticus ſagaciſſimus, qui *Valckenarius* ille paullo ante obitum facem criticam tradere haud dubitauit, partim ope codicum MSStorum, partim felicitate ingenii adiutus, Comicum priſtino ſuo ſplendori atque integritati reſtituere adgreſſus, in hoc negotio ita verſatus eſt, vt multas, quae ſibi videbantur, ſpurias falſasque lectiones eliminaret meliores reducendo, purioris Atticiſmi reuocaret formam, ordinem verſuum ſaepius aliter conſtitueret, et plane nouam daret recenſionem. In notis varietatem et veritatem lectionis potiſſimum curauit: ex grammatices aut ſubtilioris Atticiſmi, cuius ſedulus erat indagator et peritus interpres, aut metri legibus ſiue verba verſusque explanauit correxitque, ſiue aliorum refutauit errores, gloſſas ſcholiaque, (quae quidem in hac fabula repetenda notiſque inſerenda duxi,) e ſuis codicibus immiſcuit, interdum ex antiquitate explicuit illuſtrauitque loca difficiliora aut obſcura; et nouam omnino interpretationem latinam textui ab ipſo conſtituto aptam confecit. Quo autem ſagaciores critici ſunt, eo proniores ad mutanda verba atque ad coniectandum, et vero audaciores eſſe ſolent. Reliqua, quae ad virtutum vitiorumque poëticorum ſenſum aut interiorem orationis fabulaeque intelligentiam faciant, iudicio ſenſuique aut diligentiae lectoris relicturus videtur vir illuſtris. Inſcriptio autem editionis huius accuratae, quae plurimis conſtat tomis, haec eſt:

Ariſtophanis comoediae ex optimis exemplaribus emendatae, ſtudio Rich. Franc. Phil. Brunck, Argentoratenſis, Argentorati, ſumtibus Ioannis Georgii Treuttel. MDCCLXXXIII. 8. tom. I.—III. qui fabulas graecas continent: totidem tomi, qui vel ſeorſum vel coniunctim cum textu graeco compingi poſſunt, interpretationem *Brunckii* comprehendunt latinam, totidem denique tomi complectuntur in Ariſtophanem varias lectiones, notas et emendationes Brunckii. In vltimo tomo ſunt quoque addenda et emendanda in fragmentis, Brun-

Brunckii sollertia sedulitateque auctis, tum Supplementum emendationum in omnes Aristophanis reliquias cum variis lectionibus e MS. cod. bibliothecae regiae Paris., qui antea collatus non fuerat, in Ranas, Plutum et Nubes, (ita, vt praeter notas, etiam Addenda animaduersionibus in singulas fabulas subiecta, et Supplementum consulamus necesse sit, si omnia, quae vir cel. adnotauerit, collegerit, emendarit et retractarit, scire velimus;) denique index vberior in Aristophanem. Codices vero MSS. ad quos fabulam nostram contulit Brunck et litteris A. B. C. D. signauit, quatuor sunt: A. Paris. regius membranaceus MMDCCXII. B. regius chartaceus MMDCCXVII. C. regius Bombycinus, cum scholiis et glossis inter versus; D. quem ipse possidet suumque saepe nominauit, codex Bombycinus cum scholiis aliquot in margine et glossis inter versus minio scriptis. Codices et scriptos et veteres editos imitatus, inceptam in Actus et Scenas distinctionem omisit.

Aristophanes Nubes, iterum in vsum lectionum e Brunckiana potissimum recensione edidit Christian. Godofred. Schütz, Eloq. et Poeseos Prof. in Acad. Ienensi. Halae MDCCLXXXVI. mai. 8.

Vt plurimum expressa est recensio *Brunckii*, cuius etiam notae criticae excerptae contractaeque sunt subiectae textui; ab initio adnotationes adparent paullo vberiores, in quibus etiam fabulae ratio et sententiae aliquoties egregieque explicantur atque illustrantur. Additus est index verborum et phrasium.

Ego vero iis subsidiis, quae ad manus mihi fuerunt, quomodo vsus sim, lector eruditus ipse cognoscet et iudicabit. *Bergleri* exemplar, hinc inde correctum, paraueram typothetae, vnde fabulam ipsam vna cum Bergleri interpretatione latina describeret; *Küsteri* vero exemplum, vnde scholia, a me autem liberalius frequentiusque partim e primis editionibus, partim de coniectu-

ra *Ernesti* aliorumque emendata, recuderet: *Bisseti* tamen adnotationes reliqui intactas. In adnotationibus breuitatis, quantum fieri potuit, studiosus, et interpretationis et critices variarumque lectionum rationem habui; nec aliorum V.V. D.D. potissimum *Kusteri*, *Bentleii* atque *Brunckii* praetermisi suspiciones atque emendationes. *Ernesti* vero animaduersiones ad scholia, suo quamque loco adposui aut laudaui, meis aliorumque, praecipue *Nagelii*, Professoris Altdorfini celeberrimi mihique amicissimi, qui in singulari commentatione percensuit vetera ad nostram comoediam scholia, coniecturis aut explicationibus admixtis.

In bibliothecis tamen latent adhuc codices fabularum MSS., quorum oris adscripta sunt scholia, ex antiquioribus siue excerpta siue consarcinata, aut a recentioribus grammaticis confecta; et quae cum iis, quae excusa habemus, conspirant partim, partim discrepant ab iis *). Quae vtut multa praebeant, quae iure vana steriliaque et vero nugae censentur; tamen, quoniam ad emendanda, quae vulgata sunt, scholia esse possunt vtilia, et gemmas vltimae antiquitatis haud raro conseruant, vt ab eruditis hominibus descripta publici fiant iuris, saltem conferantur, eaque, quae singularia aut notatu digna habeant, excerpantur, omnino est optandum. Atqui *neutiquam*, ait *Hemsterhusius* ad *Aristoph.* Plutum pag. 133., *est dubitandum, quin permulta his ipsis in scholiis non dissimili modo corrupta reperiantur, quorum sanatio, vsque dum sinceriores libros nanciscamur, extra spem omnem est posita.* Sic codex LXVII. regiae Matritensis bibliothecae in *Iriarti* Catalogo codd. graec. MSS. illius bibliothecae (Matriti 1769. fol.) inter alios libellos manu Constantini Lascaris exaratos, continet Aristophanis Plutum et Nubes. *Initium scholiorum* ad prio-

*) vide *Hemsterh.* ad Plut. Aristoph. pag. 383. de scholiis in Plutum.

priorem fabulam *a veterum*, ait *Iriarte* n. 24. p. 235; *scholiorum initio dissentit, quae apud Küsterum leguntur, finis vero cum eorundem fine consentit*, et p. 236. n. 37. de scholiis ad *Nubes*, *huiusmodi scholia ab iis, quae Küsterus vulgauit, plerumque diuersa sunt; quippe nunc breuiora, nunc fusiora; modo alios locos, modo eosdem aliter explanantia. Praeter ea nonnullis adnotationibus ad oras adscriptis dilucidantur.* A pluribus enim grammaticis condita sunt illa scholia; quapropter vt et optimae notae et nullius pretii aeuique serioris discernamus reliquias necesse est; v. *Ernesti* praef. laudatam et *Hemsterh.* ad Plutum Aristoph. pag. 137. Idem *Iriarte* ibidem n. 36. primus vulgauit e codice *Argumentum Nubium Aristophanis*, quod cum latina Iriarti versione in hac editione pag. 11 sq. typis recudendum curaui.

Subiuncturus eram commentationem de consilio Aristophanis in conscribenda hac fabula, de tempore et argumento illius, de Socratis philosophia, quae fuit eclectica, atque theologia, quatenus illius expositio ad hanc comoediam melius percipiendam conduceret, de Sophistarum disciplina, quam Comicus potissimum exagitare voluit, et aliis rebus huc pertinentibus. Atque ego in tribus prolusionibus nomine Vniuersitatis nostrae superiore anno scriptis coeperam de iis rebus vberius disserere. Cum primis institui in illis demonstrare, Aristophanem non fuisse ab Anyto et Melito, (quem Socrates praeterea multo post actam hanc comoediam apud *Platonem* in Eutyphrone pag. 4. edit. Bipont. nominat *νέον ὄντα*,) philosophum maiestatis reum acturis, pretio precibusque adductum, vt illum in scena sugillaret, eaque calumnia iudices populumque impelleret ad iram et condemnationem illius, neque remotissimam supplicii exstitisse caussam; sed eam Comici in hac fabula fuisse mentem, vt cum Socratem, in adolescentia sophistarum doctrinis artibusque imbutum, licet adultior et senior

eu-

euasisset hostis illorum acerrimus *), Euripidi amicum, comoediarumque et comicorum osorem, tum maxime Sophistas, quorum personam Socrates indueret, (et is iunior aliquatenus potuit probabilius sustinere illam,) risui ludibrioque spectatorum exponeret in theatro. Enim vero abieci id consilii, veritus, ne longiore commentatione et libelli molem praeter rem amplificare et lectorum patientia abuti viderer. Tum, operis vrguentibus, in praesenti aliis curis distractus impar sum iis, quae in prolusionibus tribus scripsi, retractandis atque perficiendis. Accedit, quod *Tychsen* V. Cl. in praeclaris commentationibus II. *über den Proceß des Socrates*, in: *Bibliothek der alten Litteratur u. Kunst.* part. I. et II. Göttingae 1786. de Socrate caussisque condemnationis erudite copioseque disputauit. Illas vero quia videre et legere mihi demum contigit, postquam prima mea prolusio diu ante exierat praelo, et altera iam chartae mandata fuit, reliquae vero inchoatae: factum est, vt in multis quidem paene consentiremus; in quibusdam tamen aliter censeremus. Iuuenes tamen vt de tempore, quo acta fuit fabula, aliisque rebus necessariis, fiant certiores, ea, quae cel. *Brunck* initio notarum suarum ad illam bene accurateque notauit, hic repetere, haud alienum a proposito neque incommodum esse videbitur: praecipue quum haud admodum multi iuuenes aut etiam magistri erunt, qui editionem Aristophanis Brunckianam ad manus habere aut comparare sibi queant. Ita vero ille *Brunck*:

„Haec est omnium Aristoph. comoediarum nobilis-
„sima et artificiosissima, cuius in inueniundo argumento
„et disponendis partibus vim comicam exseruit admira-
„bilem. Sed ingenii laudem paene exstinxit inuidia,
„quam auctori apud bonos multos conflauit Socratis de-
„risio, cum praeteritis aetatibus, tum maxime hac no-
„stra,

*) Conf. *Platon.* in Menone p. 373 vol. IV. ed. Bipont.

„stra, qua tam multi perhibentur sapientes, quia nihil „magis quam sapientiam crepant. Scilicet imperitis ho„minibus persuasum est ab accusatoribus Socratis Anyto „et Melito, periculum suae in illum calumniae facere „cupientibus, pretio subornatum fuisse Comicum, vt „Sophistam in scena exagitaret, eiusque maledictis po„puli odium in Socratem, iramque iudicum ita exarsisse, „vt statim postea capitali iudicio condemnatus fuerit. „Ineptam historiolam nescio cuius fide in farraginem „suam retulit Aelianus, cum aliis quibusdam ad huius „comoediae fata pertinentibus, quae itidem falsi arguun„tur. Ignorant quoque boni isti Aristophanis obtrecta„tores, exstitisse illius aetate acerrima iurgia inter philo„sophos, scenicosque poëtas, maxime vero Comicos: „Sophistas plurimos in scena traductos fuisse a diuersis „poëtis, ipsumque inprimis Socratem. Fabulae, quam „contra eum fecerat Amipsias, memini ad Ran. 13. „Bis commissae fuerunt Nubes. Primo an. 1. Olymp. „LXXXIX. Archonte Isarcho. Aspere acceptae fuerunt: „iis praetulere iudices chororum Cratini *Pytinam* et „Amipsiae *Connum*, quam Menagius admodum proba„biliter eam esse autumat fabulam, in qua Socratem tra„ducebat, ita vt bis vno die a duobus poëtis comico sale „defricatus fuerit Socrates. Quo circa miror egregium „illum scriptorem, e quo sua hausit Aelianus, non po„tius de Amipsia victore cogitasse, quam de Aristophane „victo, vt in eum crimen conferret praeparatae Socratis „condemnationis. Sequenti anno Archonte Aminia Pro„napi filio Nubes emendatas iterum docuit, verum euen„tu haud feliciori: nec amplius postmodo eas produxit, „licet subinde eas expoliuisse videatur *). Iam vero „Socra-

*) Confer *Corsinum* in Fastis Atticis, tom. III. p. 239, qui sibi persuadet, fabulam nostram tertium quoque editam fuisse, quamuis id a nullo prorsus interprete memoretur. H.

„Socratis accusatio et mors incidit in an. 1. Ol. XCV.
„quo Laches fuit Archon. Itaque inter primam huius
„fabulae commissionem et Socratis condemnationem
„intercessere anni XXIII. Quo tempore vero actae fue-
„runt Nubes, hominem natum Athenis non exstitisse
„credo, cui praesagire animus potuerit fore, vt post
„XXIII annos impietatis reus ageretur Socrates. Sane
„si tum illae cum eo simultates gessissent eius accusatores,
„statim eodem anno diem ei dixissent, nec populi et
„iudicum exasperassent animos in hominem post XXIII.
„annos demum deferendum. Sed quid pluribus calum-
„niam istam confutem, quam sua satis refellit absurdi-
„tas? Et haec tamen ratio est, cur tot hodie sapientiae
„amatores infensi sint Comico nostro, quem Socratis
„condemnationis vel causam vel instrumentum fuisse
„opinantur, qua de re ne cogitare quidem potuit vn-
„quam. Euripidem eodem, quo Socratem, defricuit
„sale, quod ad Thesm. 451. obseruaui, nec tamen eum
„vnquam in capitis periculum adducere voluit. Comi-
„corum procacitatem, obscenam lasciuiam vituperabant
„Sophistae: horum Comici deridebant exiles disputatio-
„nes; inde eorum iurgia et perpetuae concertationes, ab
„ira tamen et odio longe remotae. Singuli, vt so-
„lent agyrtae, artem suam prae aliorum arte laudibus
„euehebant, quod apparet ex hoc Comici loco in Ran.
„1491.

„χαρίεν οὖν, μὴ Σωκράτει
„παρακαθήμενον λαλεῖν,
„ἀποβαλόντα μουσικὴν,
„τά τε μέγιστα παραλιπόντα
„τῆς τραγῳδικῆς τέχνης.
„τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
„καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων
„διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι,
„παραφρονοῦντος ἀνδρός.

„Ranae eodem anno exhibitae fuere, quo Socrates, Pry-
„tanis quum esset, pro optimo ciue se gessit in cognitio-
„ne causae Praefectorum classis ad Arginusas: quod ob
„factum Aristophani carus esse debuit: nihilo tamen
„minus eum sugillauit ob disserendi de rebus subtilibus
„consuetudinem, et quia auditores suos a spectandis sce-
„nicis ludis auertebat. Sed non obstabat haec sophista-
„rum et poëtarum aemulatio, quin una conuersarentur,
„officiisque sibi responderent mutuis.

„Ni vera ista sunt, philosophos istius aeui eorum,
„quos hodie videmus, longe dissimiles fuisse oportet,
„prorsusque immutatam exinde fuisse hominis indolem.
„Quis enim animum inducat, Platonem in Symposio
„Comicum nostrum cum Socrate eidem mensae accum-
„bentem repraesentaturum fuisse, si credidisset Aristo-
„phanem aliquid momenti ad Socratis condemnationem
„adtulisse, idque *pretio subornatum?* Si Socratis mor-
„te gauisus fuisset Aristophanes, quis non miraretur eun-
„dem Platonem epigramma hoc fecisse Comici inscri-
„bendum sepulchro:

„Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
„Ζητοῦσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

„Id est, interprete Raymundo Cunichio:

„Quaerebant Charites templum, quod nulla vetustas
„solueret. Inuentum est pectus Aristophanis.

„VOLTARIO haec nostro perspecta non fuere, quo
„iniquiorem Aristophani noui neminem. Multa ille in
„Comicum, quem graece nunquam legerat, temere et
„sinistre scripsit, quae in vasta et indigesta operum mole
„quaerere non vacat. Vnicus mihi succurrit locus in
„*Lexico philosophico*, cui postmodo titulum fecit *La*
„*Raison par Alphabet*, in voce *Athée*, *Athéisme*. In
„vna pagella, vbi de Aristophane agit, multi sunt erro-

„res,

„nes, quos ingenioso seni lubens condono: at illud pol-
„lem ibi legi: *Ce poëte comique, qui n'est pas comique,
„lui poëte, n'aurait pas été admis parmi nous à donner
„ses farces à la foire St. Laurent.* Ista, siquid sapiunt,
„literati illi, qui editionem integram [illegible] Viri ope-
„rum, ab omni interpolatione purgatam digerunt, quae
„in Germania ad Rheni pontem, quo Alsatiae nostrae
„sub hac vrbe committitur, maximis sumtibus summa-
„que cum cura pulcherrimis typis describitur, ista, in-
„quam, pro spuriis habebunt, furcillisque eiicient. Nisi
„enim Aristophanes *poëta* est, nobis dicant, quem come-
„diarum scriptorem poëtae nomine dignari oporteat;
„nisi *comicus* idem est, nobis rursus dicant, vbinam gen-
„tium vberior salium, iocorum facetiarumque fons re-
„periri queat. Quam facile ista in Voltarium retorqueri
„possint, sciunt, qui antiqua et noua penitus intelligunt,
„eoque pollent sensu, qui ad eorum comparationem
„bene instituendam requiritur. Sane Ciceroni idoneo
„iudici nuncupatur Aristophanes *facetissimus poëta vete-
„ris comoediae.* VOLTARIO fraudi fuit prauum Plu-
„tarchi iudicium, qui in mutilo illo fragmento, quod
„exstat, comparationis Aristophanis cum Menandro,
„philosophiae amorem partiumque studium magis osten-
„dit, quam criticum acumen. Illius criminationes pe-
„rite refutauit Nicod. Frischlinus. Si apud Comicum
„multa occurrunt, quae nostris moribus repugnant, id
„illi vitio vertendum non est: popularibus enim suis,
„non nobis, scripsit. Quae autem diuino Platonis inge-
„nio valde accepta fuisse compertum est, si cui hodie illa
„placeant, is stulte sapere mihi non videtur. Plato M.
„enim, vt refert Olympiodorus in eius vita, ἔχαιρε πάνυ
„καὶ Ἀριστοφάνει τῷ Κωμικῷ, καὶ Σώφρονι, παρ'
„ὧν καὶ τὴν μίμησιν τῶν προσώπων ἐν τοῖς διαλόγοις
„ὠφελήθη. λέγεται δὲ οὕτως αὐτοῖς χαίρειν, ὥστε
„καὶ, ἡνίκα ἐτελεύτησεν, εὑρεθῆναι ἐν τῇ κλίνῃ αὐτοῦ
„Ἀριστοφάνην καὶ Σώφρονα. Haec forte olim alio in

„operis vberius exsequar: nunc vero disputatiunculam
„hanc Quintiliani, magni illius eloquentiae magistri,
„iudicio, quem arbitror Voltarianum in hac arte parem esse
„conferre, iudicio concludam. „Antiqua comoedia cum
„sinceram illam sermonis Attici gratiam prope sola
„retinet, tum facundissimae libertatis, etsi est in in-
„sectandis vitiis praecipua, plurimum tamen virium
„etiam in ceteris partibus habet. Nam et grandis et
„elegans, et venusta, et nescio an vlla, post Homerum
„tamen, quem vt Achillem semper excipi par est, aut
„similior sit oratoribus, aut ad oratores faciendos aptior.
„Plures eius auctores; *Aristophanes* tamen, et *Eupo-*
„*lis*, Cratinusque praecipui."

Hactenus *Brunckius* V. C. Anonymus quoque in Diss. critique sur le caractere de Socrate et d'Aristophane accusat Comicum, quod in Nubibus Socratem in contemtum adduxerit, eique inuidiam conciliauerit apud Athenienses. v. Bibliotheq. Françoise tom. XXI. part. 2. n. 8. Enimuero iidem fuerunt omni aetate et adhuc sunt mores siue hominum inuidorum atque procacium, siue censorum vitio creatorum. In primis populo Atheniensi eiusmodi obtrectationes atque conuicia tam oratorum quam poetarum, praecipue comicorum, tamquam libertatis liberaeque reipublicae indicia, ἥδιστα fuisse ἀκροάματα, constat, vt ipse *Demosthenes* ab initio orationis de Corona conqueritur, et *Aelianus* H. V. lib. II. cap. 13 de hac comoedia memoriae prodidit. Tu vero, L. B. vale, mihique faueas velim. Scr. Erlangae d. 12 Martii CIↃIↃCCLXXXVIII.

API-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΝΕΦΕΛΩΝ

ΠΡΟΘΕΩΡΙΑ.

Τὸ δρᾶμα τὸ τῶν Νεφελῶν κατὰ Σωκράτους γέγραπται τοῦ φιλοσόφου ἐπίτηδες, ὡς κακοδιδασκαλοῦντος τοὺς νέους Ἀθήνησι, τῶν Κωμικῶν πρὸς τοὺς Φιλοσόφους ἐχόντων τινὰ ἀντιλογίαν· οὐχ, ὥς τινες, δι᾽ Ἀρχέλαον τὸν Μακεδόνων βασιλέα, ὅτι προὔκρινεν αὐτὸν Ἀριστοφάνους. Ὁ χορὸς δὲ ὁ κωμικὸς εἰσήρχετο ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ, τῷ νῦν λεγομένῳ λογίῳ. καὶ ὅτε μὲν πρὸς τοὺς ὑποκειτὰς διελέγετο, εἰς τὴν σκηνὴν ἑώρα· ὅτε δὲ ἀπελθόντων τῶν ὑποκριτῶν τοὺς ἀναπαίστους διεξῄει, *) πρὸς τὸν δῆμον ἀπεστρέφετο· καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο Στροφή. ἦν δὲ τὰ ἰαμβεῖα τετράμετρα. εἶτα τὴν Ἀντίστροφον ἀποδόντες,

ARISTOPHANIS
NVBIVM

ARGVMENTVM I.

Fabula Nubium ſcripta eſt ex inſtituto contra Socratem Philoſophum, tanquam adoleſcentes Athenis doctrina ſua corrumpentem; quod Comicis controuerſia aliqua cum Philoſophis intercederet: non, vt quidam putant, propter Archelaum Macedonum Regem, quod Socratem Ariſtophani praetuliſſet. Chorus vero Comicus intrabat Orcheſtram, quae nunc λογεῖον vocatur; et, cum colloqueretur cum hiſtrionibus, Scenam ſpectabat: cum vero poſt abitum hiſtrionum Anapaeſtos recitaret, ad populum ſe conuertebat: idque vocabatur Στροφή. Erant autem Iambici Octonarii. Poſtea ſubiunge-

*) καὶ πρὸς τὸν δημ. edd. ante Küſterum.

τες, πάλιν τετράμετρον *) ἀπέλεγον ἴσων στίχων.
2 Ἦν δὲ περὶ τὸ πλεῖστον ις΄. ἐκαλεῖτο δὲ ταῦτα Ἐπιῤῥήματα. ὁ δὲ ὅλη πάροδος τοῦ χοροῦ ἐκαλεῖτο Παράβασις. Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσιν **)·

Ἦν μέν τις ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων κωμῳδιδάσκαλος, ὃς ἡμᾶς
Ἠνάγκαζεν λέξοντας ἔπη πρὸς τὸ θέατρον παραβῆναι.

ARGVM. II.

ΑΛΛΩΣ.

3 Φασὶ τὸν Ἀριστοφάνην γράψαι τὰς Νεφέλας, ἀναγκασθέντα ὑπὸ Ἀνύτου καὶ Μελίτου, ἵνα προδιασκέψωνται, ποῖοί τινες εἶεν Ἀθηναῖοι, ἀκούοντες κατὰ Σωκράτους ***). ηὐλαβοῦντο γὰρ, ὅτι πολλοὺς

iungebant Antistrophen, quae totidem versibus Octonariis Strophae respondebat. Constabat vero vt plurimum sedecim versibus. Et haec quidem dicebantur Epirremata. Totus autem Chori transitus dicebatur Παράβασις. Aristophanes *Equitibus: Erat aliquis inter veteres Comicus, qui nos cogebat versus recitaturos facta parabasi ad spectatores nos conuertere.*

ALITER.

Aiunt Aristophanem Scripsisse *Nubes*, coactum ab Anyto et Melito, vt ante explorarent, quo animo Athenienses essent erga Socratem, si [comoediam factam] contra

*) ἀπέλεγον Ald.

**) ἐν Ἱππεῦσι] vers. 504, vbi vero hic locus aliter legitur.

***) κατὰ Σωκράτους] Decantata est fabula, ab *Aeliano* quoque lib. II. V. H. cap. 13: et Eunapio in Aedesio pag. 35 prodita, hoc Nubium drama conscripsisse Comicum, ab Anyto et Melito, qui Socratem maiestatis

λοὺς εἶχεν ἐραστὰς, καὶ μάλιστα τοὺς περὶ Ἀλκιβιάδην· οἳ ἐπὶ τοῦ δράματος τούτου μηδὲ νικῆσαι ἐποίησαν τὸν ποιητήν. ὁ δὲ πρόλογός ἐστι τῶν Νεφελῶν ἁρμοδιώτατα καὶ δεξιώτατα συγκείμενος. Πρεσβύτης γάρ ἐστιν ἄγροικος, ἀχθόμενος παιδὶ ἀστυκοῦ φρονήματος γέμοντι, καὶ τῆς εὐγενείας εἰς πολυτέλειαν ἀπολελαυκότι. ἡ γὰρ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν οἰκία, ὅθεν ἦν τὸ πρὸς μητρὸς γένος, ἐξ ἀρχῆς, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τεθριπποτρόφος ἦν, καὶ πολλὰς ἀνῃρημένη νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπιάσι· τὰς δὲ Πυθοῖ ἐνίας δὲ Ἰσθμοῖ, καὶ Νεμέᾳ, καὶ ἐν ἄλλοις ἀγῶσιν. εὐδοκιμοῦσαν οὖν ὁρῶν ὁ νεανίσκος, ἀπέκλινε πρὸς τὸ ἦθος τῶν πρὸς μητρὸς προγόνων.

A 2 ARGVM.

contra eum audirent. Timebant enim illum, quod multos haberet amatores, et praecipue Alcibiadem: qui etiam effecit, ne Poëta hoc dramate vinceret. Prologus autem Nubium aptiſſime et ingenioſiſſime compoſitus eſt. Introducitur enim Senex ruſticus, ſollicitus ob Filium, luxum et delicias vrbanas ſpirantem, et qui vitam ſumptuoſam nobilitati generis ſui conuenire exiſtimabat. Familia enim Alcmaeonidarum, ex qua maternum genus ducebat, initio, vt ait Herodotus, quadriiuges aluit equos, multasque in ludis Olympicis, Pythicis, Iſthmiis et Nemeis, aliisque, victorias reportauit. Claram igitur cernens [familiam ſuam] adoleſcens, deflexit ad mores maiorum ſuorum maternorum.

ALI.

tis reum egerant, pretio precibusque inductum, vt philoſophum in ſcena ſugillaret, et maledictis iudices populumque ad iram et condemnationem Socratis impelleret. At viri docti, *Palmerius* in Exercitatt. p. 729. *Spanhem.* et *Brunck* ad noſtrum locum et cl. *Meiners* in Geſchichte des Urſprungs, Fortgangs und Verfalls der Wiſſenſchaften in Griechenland und Rom, part. II. pag. 476 ſeq. ſatis refutarunt illam hiſtoriolam. Atque res ipſa illius falſitatem abunde declarat; ſed de hac re in ſingulari commentatione, vberius diſſerui.

ARGVM. III.

ΑΛΛΩΣ.

4 Πρεσβύτης [1]) Στρεψιάδης ὑπὸ δανείων καταπονού-
μενος διὰ τὴν ἱπποτροφίαν τοῦ παιδὸς, δεῖται
τούτου, φοιτήσαντα ὡς τὸν Σωκράτη, μαθεῖν τὸν ἥτ-
τονα λόγον [2]). μὴ πειθομένου δὲ τοῦ μειρακίου, αὐτὸς
ἐλθὼν μανθάνειν, μαθητὴν Σωκράτους ἐκκαλέσας
τινὰ, διαλέγεται. ἐκλυθείσης δὲ τῆς διατριβῆς, οἵ τε
μαθηταὶ κύκλῳ καθήμενοι πιναροὶ συνορῶνται, καὶ
αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐπὶ κρεμάθρας αἰωρούμενος, καὶ
5 ἀποσκοπῶν τὰ μετέωρα θεωρεῖται. Μετὰ ταῦτα
τελεῖ παραλαβὼν τὸν πρεσβύτην, καὶ τοὺς νομιζομέ-
νους παρ' αὐτῷ θεοὺς, Ἀέρα, προσέτι δὲ Αἰθέρα καὶ
Νεφέλας κατακαλεῖται. πρὸς δὲ τὴν εὐχὴν εἰσέρχον-
ται

ALITER.

Senex Strepſiades aere alieno oppreſſus propter ſtudium alendi equos, cui filius nimis addictus erat, rogat eum, vt ludum Socratis frequentans, λόγον ἥττονα (i. e. cauſam deteriorem) diſcat. Adoleſcente vero ei non obtemperante, ipſe diſcendi cauſa ad ludum veniens, cum diſcipulo aliquo Socratis, quem euocauerat, colloquitur. Cum vero Schola aperiretur, diſcipulos ſordidos et ſqualidos in orbem ſedentes, et ipſum Socratem in qualo ſuſpenſum, et aërea contemplantem videt. Poſt haec Senem admiſſum initiat, et Deos, quos credebat, Aërem nimirum, Aetherem, et Nubes precibus aduocat: Nubesque ſub forma Chori ad preces illas

1) πρεσβύτης τις e codd. edidit Brunck.

2) Brunck plenius e codd. τὸν ἥττονα λόγον, εἴ πως δύναιτο, τὰ ἄδικα λέγων ἐν τῷ δικαστηρίῳ, τοὺς χρήσας νικᾶν καὶ μηδενὶ τῶν δανειστῶν μηδὲν ἀποδοῦναι. οὐ βουλομένου δὲ τοῦ μειρακίσκου, διαγνοὺς αὐτὸς ἐλθὼν μανθάνειν, καὶ μαθητὴν —

ται Νεφέλαι ἐν σχήματι χοροῦ· καὶ φυσιολογήσαν-
τος οὐκ ἀπιθάνως τοῦ Σωκράτους, καταστᾶσαι πρὸς
τοὺς θεατὰς ἐπὶ πλειόνων διαλέγονται. Μετὰ δὲ 6
ταῦτα ὁ μὲν πρεσβύτης διδασκόμενος ἐν τῷ φανερῷ
τινὰ τῶν μαθημάτων γελωτοποιεῖ· καὶ ἐπειδὴ διὰ
τὴν ἀμαθίαν ἐκ τοῦ Φροντιστηρίου ἐκβάλλεται [3]),
διάγων πρὸς βίαν τὸν υἱὸν, συνίστησι τῷ Σωκράτει.
τούτου δὲ ἐξαγάγοντος αὐτῷ ἐν τῷ θεάτρῳ τὸν ἄδι-
κον καὶ τὸν δίκαιον λόγον, διαγωνισθεὶς ὁ ἄδικος πρὸς
τὸν δίκαιον λόγον, καὶ περιλαβὼν αὐτὸν ὁ ἄδικος λό-
γος, ἐκδιδάσκει. κομισάμενος δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐκπε-
πονημένον, ἐπηρεάζει τοῖς χρήσταις, καὶ, ὡς κατωρ-
θωκότα [4]), εὐωχεῖ παραλαβών. γενομένης δὲ περὶ
τὴν εὐωχίαν ἀντιλογίας, πληγὰς λαβὼν ὑπὸ τοῦ
παιδὸς, βοὴν ἵστησι, καὶ προσκαταλαλούμενος ὑπὸ
τοῦ παιδὸς, ὅτι δίκαιον τοὺς πατέρας ὑπὸ τῶν υἱῶν
ἀντιτύπτεσθαι, ὑπεραλγῶν διὰ τὴν πρὸς τὸν υἱὸν

illas Scenam intrant, et Socrate de rebus naturalibus non inepte disputante, ad spectatores conuersae de pluribus rebus cum illis differunt. Deinde Senex, dum in ludo docetur, aperte Mathemata quaedam deridenda propinat: cumque propter inscitiam ex Schola eiiceretur, filium vi coactum Socrati in disciplinam tradit. Illo vero in theatro ad ipsum educente Causam iustam et iniustam; iniusta cum iusta in certamen descendens, illum circumuentum [artes suas] docet. Cum igitur Pater illum recepisset instructum et eruditum, debitoribus insultat, et tanquam re praeclare gesta conuiuio eum excipit. Exorta vero inter epulas disputatione, Pater a Filio verberibus caesus, clamorem tollit; cumque filius contra ipsum contenderet, aequum esse, vt parentes a filiis vicissim verberentur, ira et dolore percitus ob dissi-

3) ἐκβάλλεται, ἄγων πρὸς βίαν — Brunck.

4) Κατωρθωκότος Br. —

σύγκρισιν [5]) ὁ γέρων, κατασκάπτει καὶ ἐμπίμπρησι τὸ Φροντιστήριον τῶν Σωκρατικῶν. Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν πάνυ δυνατῶς πεποιημένων.

ARGVM. IV.

ΑΛΛΩΣ, ΔΙΑ ΣΤΙΧΩΝ.

7 Πατὴρ τὸν υἱὸν σωκρατίζειν προτρέπεται·
Καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ψυχρολογίας διατριβὴ
Ἱκανὴ, λόγων ἀπόνοια πρὸς τοὐναντίον.
Χορὸν δὲ Νεφελῶν ὡς ἐπωφελῆ λέγων·
Καὶ τὴν ἀσέβειαν Σωκράτους διεξιών·
Ἄλλαι θ᾽ ὑπ᾽ ἀνδρὸς κατηγορίαι πικραί.
Καὶ τῶν μαθητῶν εἷς πατραλοίας ἐκτόπως.
Εἶτ᾽ ἐμπυρισμὸς τῆς σχολῆς τοῦ Σωκράτους.

8 Τὸ δὲ δρᾶμα τοῦτο τῆς ὅλης ποιήσεως κάλλιστον εἶναί φασι [1]), καὶ τεχνικώτατον. Αἱ πρῶται Νεφέλαι

dium illud cum filio, euertit et incendit Scholam Socratis. Fabula haec magna cum facundia composita est.

ALITER, VERSIBVS.

Pater Filium hortatur, vt Socrati operam det.
Et circa eum frigidarum disputationum
Affatim, et argumentorum inuentio in utramque partem.
Chorum vero Nubium vtilem dicit,
Impietatemque Socratis enarrat.
Et alia a viro acerbe [Socrati] obiiciuntur.
Et vnus discipulorum Patrem verberibus impie aggreditur.
Denique incensio Scholae Socratis.

Fabulam hanc omnium comoediarum pulcherrimam et artificiosissimam esse aiunt. Nubes priores actae

5) συγκρουσιν Br. qui vulgatam lectionem ineptam esse ait.
1) φησι Ald.

λαι ἐδιδάχθησαν ἐν ἄστει, ἐπὶ ἄρχοντος Ἰσάρχου,
ὅτε Κρατῖνος μὲν ἐνίκα Πυτίνῃ· Ἀμειψίας δὲ, Κόννῳ.
διόπερ Ἀριστοφάνης διαῤῥιφεὶς παραλόγως, ᾠήθη
δεῖν ἀναδιδάξας τὰς δευτέρας καταμέμφεσθαι τὸ
θέατρον. ἀτυχῶν δὲ πολὺ μᾶλλον καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα,
οὐκέτι τὴν διασκευὴν εἰσήγαγεν. αἱ δὲ δεύτεραι Νεφέ-
λαι ἐπὶ Ἀμεινίου Ἄρχοντος. τοῦτο δὲ ταυτό ἐστι τῷ
προτέρῳ. Διεσκεύασται δὲ ἐπὶ μέρους, ὡς ἂν δὴ ἀνα- 9
διδάξαι μὲν αὐτὸ τοῦ ποιητοῦ προθυμηθέντος, οὐκέτι
δὲ τοῦτο δι' ἥν ποτε αἰτίαν ποιήσαντος. καθόλου μὲν
οὖν σχεδὸν παράπαν μέρος γεγενημένη διόρθωσις τὰ
μὲν γὰρ περιῄρηται· τὰ δὲ πέπλεκται, καὶ ἐν τῇ
τάξει, καὶ ἐν τῇ τῶν προσώπων διαλλαγῇ μετεσχη-
μάτισται. ἃ δὲ ὁλοσχερῆ τῆς διασκευῆς τοιαῦτα ὄντα
τετύχηκεν· αὐτίκα ἡ Παράβασις τοῦ χοροῦ ἤμει-
πται· καὶ ὅπου ὁ δίκαιος λόγος πρὸς τὸν ἄδικον

actae ſunt in Vrbe ſub Archonte Iſarcho, cum Cratinus *Pytina* vinceret, et Amipſias *Conno*. Quare Ariſtophanes cum praeter rationem reiectus eſſet, exiſtimauit oportere ſe, poſterioribus Nubibus in Scena repetitis, cum ſpectatoribus expoſtulare. Cum vero multo magis deinceps voto ſuo excideret, fabulam hanc non amplius recentauit. Poſteriores autem Nubes actae ſunt ſub Aminia Archonte. Argumentum idem eſt, quod Nubium priorum. Correcta autem et emendata eſt per ſingulas partes; et Poëtae quidem animus fuit illam in Scena denuo exhibendi; ſed qui tamen ob certam cauſam illud non fecit. Quare, vt breuiter dicam, in ſingulis partibus facta fuit emendatio. Quaedam enim deleta ſunt; quaedam aliter connexa; in nonnullis etiam tam ordo [rerum et verborum] quam perſonarum diſtinctio mutata. Et inter primarias Fabulae partes, quae correctionem paſſae ſunt; ipſa ſtatim Parabaſis Chori mutata eſt;

λαλεῖ· καὶ τελευταῖον, ὅπου καίεται ἡ διατριβὴ Σωκράτους.

10 Τὴν μὲν κωμῳδίαν καθῆκε κατὰ Σωκράτους, ὡς τοιαῦτα νομίζοντος, καὶ Νεφέλας, καὶ Ἀέρα, καὶ τί γὰρ ἀλλ' ἢ ξένους εἰσάγοντος δαίμονας. χορῷ δὲ ἐχρήσατο Νεφελῶν πρὸς τὴν τοῦ ἀνδρὸς κατηγορίαν, καὶ διὰ τοῦτο οὕτως ἐπεγράφη. διτταὶ δὲ φέρονται Νεφέλαι. οἱ δὲ κατηγορήσαντες Σωκράτους, Μέλιτος καὶ Ἄνυτος.

ΑΛΛΩΣ. ΘΩΜΑ ΤΟΥ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ.

11* Ἄνυτος καὶ Μέλιτος Σωκράτει τῷ Σωφρονίσκου βασκήναντες, καὶ αὐτὸν μὴ δυνάμενοι βλάψαι, ἀργύριον ἱκανὸν Ἀριστοφάνει δεδώκασιν, ἵνα δρᾶμα κατ' αὐτοῦ συστήσηται. καὶ ὃς πεισθεὶς, γέροντά τινα Στρεψιάδην καλούμενον ἐπλάσατο ὑπὸ χρεῶν πιεζόμενον, ἃ δὴ ἀνηλώκει περὶ τὴν τοῦ παιδὸς Φειδιππίδου

item vbi Cauſa iuſta cum iniuſta diſputat; et poſtremo, vbi Schola Socratis incenditur.

Comoediam hanc [Ariſtophanes] in Scena exhibuit contra Socratem, vt qui talia ſtatueret, Nubesque et Aetherem et nullos non peregrinos Deos introduceret. Choro vero Nubium vſus eſt, viri criminandi gratia. Et ideo inſcripta fuit *Nubes*. Duplices vero feruntur *Nubes* [priores et poſteriores]. Socratis autem accuſatores fuerunt Melitus et Anytus.

ALITER. THOMAE MAGISTRI.

Anytus et Melitus Socrati infenſi, cum ipſi nocere non poſſent, ingentem pecuniae ſummam Ariſtophani dederunt, vt Fabulam contra eum conſcriptam in Scena exhiberet. Ille pretio inductus, ſenem quendam, Strepſiadem vocatum, finxit, qui aere alieno oppreſſus eſſet, propter ſumptus, in equos, quos Phidippides filius alebat,

δου ἱπποτροφίαν. οὕτω δε τούτων ἐχόντων, μὴ ἔχων ὁ Στρεψιάδης τὶ ποιήσει περὶ τὰ χρέα, βουλεύεται προσαγαγεῖν τῷ Σωκράτει τὸν τούτου [1]) παῖδα, ἵνα παρ' αὐτοῦ τὸν ἄδικον μάθῃ λόγον· καὶ οὕτω τοὺς δανειστὰς ἀποκρούσηται. Φειδιππίδης μὲν οὖν πολ- 12
λὰ δεηθέντος τοῦ πατρὸς, προσελθεῖν οὐκ ἐπείσθη [2]). ἀποτυχὼν δὲ ὁ πρεσβύτης τῆς ἐπ' ἐκεῖνον [3]) ἐλπίδος, καὶ οὐκ ἔχων ὅστις καὶ γένηται, εἰς δεύτερον εἶδε [4]) πλοῦν. οὐδὲν γὰρ τῆς ἡλικίας Φροντίσας, οὐδ' ἐνθυμηθεὶς εἴ τισιν ἄτοπος δόξειεν ἀνὴρ γήρας [5]) οὐδῷ μανθάνειν, καθάπερ κομιδῇ νέος, ἀρχόμενος, ἀλλ' εἰς ἓν ἀφεωρακὼς μόνον ἐκεῖνο, ἐὰν ἄρα οἷός τε γένη-

A 5 ται

bat, impenſos. Cum vero haec ita ſe haberent, et Strepſiades ſe aere alieno exoluere non poſſet, conſilium init filium ſuum Socrati in diſciplinam tradendi, vt ab eo iniuſtam diſceptationem diſcat, et ſic debitores eludat. Phidippides autem, quamuis patre ipſum obnixe rogante, [Socratem] adire recuſauit. Senex igitur, cum hac ſpe excidiſſet, conſilii plane inops, ſecundam, vt aiunt, nauigationem tendandam ſibi duxit. Quare, nulla aetatis habita ratione, nec ſecum reputans, an forte abſurdum quibusdam videri poſſet, ſi vir in ipſa iam ſenectute, tanquam adoleſcens adhuc, diſcere inciperet, ſed hoc vnum tantum ſpectans, qua ratione creditores [fal-

ſis

1) τὸν ἑαυτοῦ παῖδα corrigendum eſſe, vidit iam Erneſti in Praef. ad Nubes, (Lipſiae 1753. 8) vbi multa ſcholiorum loca ſanauit, p. XV. in cod. Bauar. poſt παῖδα inſerta eſt gloſſa τὸν Φειδιππίδην δηλονότι, et verba ſequentia ſic poſita ſunt ἵνα μάθῃ παρ' αὐτοῦ τὸν ἄδικον λόγον. —

2) οὐκ ἐπείσθη προσελθεῖν cod. Bauar. —

3) ἀπ' ἐκείνου cód. Bau. —

4) ἦλθε πλοῦν h. e. aliam rationem tentauit, coniecit Erneſti l. mem. πλοῦν εἶδε cod. Bauar. idem mox οὐδὲν οὖν. —

5) ἐν γήρᾳ ος cod. Bauar. idem mox ἓν ἑωρακώς. —

ται τοὺς δανειστὰς διὰ πειθοῦς ἀποστερῆσαι τὰ χρή-
13 ματα, αὐτὸς πρόσεισι τῷ Σωκράτει. Οὐκ ἔχων δὲ ὑπηρετοῦντα τῇ νοήσει [6]) τὸν νοῦν, ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν οἷς ἐμάνθανεν, οἷος καὶ πρὶν τῆς παιδείας ἐφῆφθαι, αὐτὸς μὲν ἀπέγνω παιδεύεσθαι. προσελθὼν δὲ τῷ παιδὶ, καὶ αὖθις πολλαῖς πεποίηκε [7]) ταῖς δεήσεσιν ἕνα τῶν Σωκράτους ὁμιλητῶν γεγενῆσθαι. ὁ δὲ καὶ γέγονε, καὶ μεμάθηκε. συνίσταται δὲ τὸ δρᾶμα ἐκ χοροῦ Νεφελῶν. ἔχει δὲ κατηγορίαν τοῦ Σωκράτους, ὅτι τοὺς συνήθεις θεοὺς ἀφεὶς, καινὰ ἐνόμιζε δαιμόνια, Ἀέρα, Νεφέλας, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ALIVD

ſis argumentis] perſuaſos debita pecunia fraudare poſſet, ad Socratem accedit. Sed cum ingenio eſſet indocili, et talis poſt traditas diſciplinas maneret, qualis, antequam eas attingeret, fuerat, ipſe quidem omnem diſcendi ſpem abiecit: filium vero multis precibus rurſum aggreſſus, tandem induxit, vt vnus diſcipulorum Socratis fieret. Ille igitur diſcipulus factus, diſciplinis eius imbutus fuit. Drama autem conſtat ex Choro Nubium, continetque accuſationem Socratis, quod Diis vulgaribus relictis, nouos ſtatueret daemones, velut Aërem, Nubes, et ſimilia.

6) τῇ βουλήσει cod. Bauar. —

7) πέπεικε coniecerat Erneſti l. m. pag. XVI. et ſic clare ſcriptum eſt in cod. Bau. in quo paullo poſt legitur γενέσθαι. In cod. Matritenſi poſt γεγενῆσθαι addita ſunt: διὰ τούτων δὲ δείκνυσι ἀριστοφάνης ἄθεον τὸν σωκράτην ὡς ἀφέντα τοὺς συνήθεις θεοὺς, καὶ νομίζοντα νεφέλας καὶ ἀέρας. ὅθεν καὶ νεφέλαι ὠνομάσθη ἡ παροῦσα κωμῳδία. In codice nempe regio Matritenſi (teſte Iriarte in Regiae bibliothecae Matritenſis codd. graecis MSS. etc. Matriti 1769. fol. pag. 236.) legitur fabula noſtra, *Nubes* cum argumento, quod a vulgatis eſt diuerſum ideoque paullo poſt typis repetetur, et cum ſcholiis, ab iis, quae Kuſterus vulgauit, plerumque diuerſis.

ALIVD ARGVMENTVM EX COD. MATRIT.

CVM VERSIONE LATINA IRIARTE.

Πρεσβύτης τις στρεψιάδης ὑπὸ δανείων καταπονούμενος διὰ τὴν ἱπποτροφίαν, (adde τοῦ παιδὸς,) δεῖται τούτου φοιτήσαντος εἰς τὸν σωκράτην μαθεῖν τὸν ἄδικον λόγον· ὅπως μηδενὶ τῶν δανειστῶν μηδὲν ἀποδώσῃ. μὴ βουλομένου δὲ τοῦ παιδὸς εἰσέρχεται αὐτός· καὶ μὴ δυνάμενος μαθεῖν διὰ τὸ γῆρας ἐκδιώκεται. ὑποστρέψας δὲ καὶ τῷ υἱῷ πείσας ἤγαγεν αὐτὸν τῷ σωκράτει· ὃς καλέσας τὸν δίκαιον λόγον καὶ ἄδικον καὶ αἵρεσιν τῷ νέῳ δοὺς ἐκλέξασθαι, διδάσκει ἐκεῖνον τὸν ἄδικον λογον· μαθὼν δὲ ὁ υἱὸς ὅπερ ἐβούλετο ὁ πατὴρ καὶ τὴν παχύτητα ἐκείνου μὴ καταγνοὺς τύπτει τὸν πατέρα αὐτὸν ἑστιῶντα. ὁ δὲ, ἀλγήσας

Senex quidam Strepsiades ex aere alieno laborans ob equorum, quos alebat filius, impensas, hunc Socratis scholam frequentantem rogat, vt iniustam caussam ediscat, cuius ope nihil creditoribus soluat. Nolente filio, adit ipse (*Socratem*); et quum ediscere propter senectutem non posset, (e schola) eiicitur. Reuersus vero, persuasit filio, ipsumque ad Socratem duxit, qui iusta et iniusta Caussa euocatis, et eligendi optione adolescenti data, illum iniustam Caussam edocet. Quum autem filius edidicisset, quod volebat pater, eius stupiditatem minime obiurgans; ipsum patrem epulantem verberat. Is vero aegre

uersis, quippe quae, ait Iriarte, nunc breuiora, nunc fusiora; modo alios locos, modo eosdem aliter explanantia. Habet is praeterea nonnullas adnotationes ad oram adscriptas.

γήσας διὰ τὴν τοῦ παιδὸς ἀσέβειαν ἀπελθὼν κατακαίει τὸ Φροντιστήριον νομίσας σωκράτην αἴτιον τῆς ἀσεβείας τοῦ παιδὸς εἶναι. κατηγορεῖ δὲ ἐνταῦθα τοῦ σωκράτους ὡς ἀσεβοῦς καὶ ξένους θεοὺς ἐπεισάγοντος ἀφέντος τοὺς συνήθεις. ἐπιγράφεται δὲ νεφέλαι. διότι παρεισάγεται χορὸς νεφελῶν ὁμιλῶν τῷ σωκράτει· οὓς ἐνόμιζε θεὰς ὡς ἀριστοφάνης κατηγορεῖ. ὁ γὰρ ἄνυτος καὶ μέλιτος φθονοῦντες σωκράτει καὶ μὴ δυνάμενοι ἄλλως βλάψαι ἢ φανερῶς κατηγορῆσαι μεγάλου ὄντος· ἱκανὸν ἀργύριον δεδώκασιν ἀριστοφάνει ταύτην τὴν κωμῳδίαν κατ' ἐκείνου γράψαι. Τὰ δὲ πρόσωπα στρεψιάδης, φειδιππίδης, μαθητὴς σωκράτους, σωκράτης, χόρος νεφελῶν, δίκαιος λόγος, ἄδικος λόγος, πασίας δανειστὴς, μάρτυς.

aegre ferens impietatem filii, diſcedit, et Socratis ſcholam, eum impietatis filii auctorem ratus, incendit. Hic Socratem adcuſat (*Ariſtophanes,*) vt impium, vt peregrinos inducentem deos, conſuetos relinquentem. (*Fabula*) inſcribitur *Nubes*, quia *Nubium* chorus introducitur cum Socrate colloquens, quas ille deas credidit, vt Ariſtophanes adcuſat. Anytus enim et Melitus quum inuiderent Socrati, neque illum aliter poſſent, magna quippe auctoritate virum, laedere, quam ſi palam adcuſarent; ingentem pecuniam Ariſtophani dedere, vt comoediam hanc aduerſus illum conſcriberet. Perſonae vero (ſunt) Strepſiades, Phidippides, Diſcipulus Socratis, Socrates, Chorus Nubium, Iuſta Cauſſa, Iniuſta Cauſſa, Paſias creditor, Teſtis.

ARGVMENTVM FABVLAE
EX FRISCHLINO.

Introducit Poeta quendam Strepsiadem, noctu diuque semetipsum torquentem propter debita et aes alienum, a foeneratoribus acceptum, in quod pater se causa filii, cui equos emerat, temere coniecerat. Nam instante iam nouilunio, quo debita exigebantur, noctem iste insomnem habet. Quare accensa lucerna, sumtus et debita secum supputat: filium, qui equos et currus somniabat, e lecto excitat: orat, vt Philosophos, Socratem et Chaerephontem adeat, et ab illis Sophisticam persuadendi artem addiscat. Sic enim fore, vt creditoribus imponat, et quod pater nihil cuiquam debeat, illis persuadeat. At Phidippides (hoc enim nomen filio) rei equestris amore adductus, Philosophicum pallorem detestatur, patrique morem gerere recusat, et conditionem respuit (a vers. 1 — 125). Quare senex omni spe, quam de filio conceperat, abiecta, ipsemet Socratem adire, et mentiendi artem, nulla aetatis ratione habita, perdiscere constituit. Non longe progressus, ad ostium Academiae, seu Lycei peruenit, atque hoc pulsat, et Socratem quaerit. Discipulus domo egrediens, cognita aduentus causa, exponit seni quaedam arcana Socratis; sed ridicula: vt sunt, de dimensione saltus pulicum, de culicibus, ore ne an podice sonum edant, et similibus. Quas subtilitates homo rusticus primum admiratur: deinde in Scholam introducitur; vbi conspicatus forte globum coelestem et terrestrem affabre factum, nonnulla de situ Vrbium et Insularum, deque erudito puluere ridicule docetur. Ibidem in calatho consistentem Socratem, quasi a terra submotum, et in sublimiori loco coelum contemplantem (a v. 126 — 221); salutat: causam aduentus exponit: doceri cupit: mercedem sancte per Iouem promittit. Ille Iouis audito nomine, negat esse Iouem, et praeter Nu-

bes

bes nulla restare vsquam numina. Mox homine rustico sacris Philosophicis initiato (a v. 222 — 261), Nebulas inuocat, vt hae sibi in Strepsiade informando opem ferant (a v. 262 — 274). Introgressis muliebri specie in Theatrum Nubibus, docet Socrates, illas esse Sophistarum Deas: easdem tonare et fulgurare. Hac de causa etiam a Strepsiade adorantur: eique omnem operam pollicentur Nubes. Quare iterum rogat Socratem Strepsiades, vt Sophisticam se doceat: promittit omnem diligentiam cum laborum et plagarum tolerantia coniunctam, dummodo rabula fiat, et a debitis liberetur (a v. 275 — 455). Annuit Socrates, et homini suam operam promittit: exploratis tamen prius ingenii viribus, facultate Memoriae et dono facundiae. Postea introductum in scamno collocat, et quae facere eum velit, paucis admonet (v. 456 — 509). Illis e proscenio digressis, Nubium Chorus de Aristophanicis Comoediis et de hac cumprimis, ad spectatores verba facit: Poetam laudat: alios Comicos reprehendit. Hinc orationem ad Deos conuertit, et Iouem, Neptunum, Solemque inuocat. Mox iterum ad spectatores conuersus, Athenienses accusat, quod Nubibus sacra non faciant, et ingrati sint pro Cleone, a se tempestatibus interemto. Hinc Apollinem, Dianam, Mineruam et Bacchum Chorus adorat. Postremo rursus quaedam in ciuibus vituperat (v. 510 — 626). Redit interim in Scenam cum Strepsiade Socrates, et de Hominis hebeti ingenio conqueritur: simul varia ex ipso interrogat. At ille rogatus de cepis, semper respondet de alliis, ac nihil paene in ore habet, quam λόγον ἥττονα καὶ κρείττονα: hoc est, quemadmodum caussa inferior dicendo fieri possit superior: sicut haec nomina interpretatur Cicero in *Bruto*. Socrates hominem agresti ingenio praeditum monet, artem Grammaticam primo illi discendam, vt possit masculinum discernere a foeminino. Ibi iocosa et lepida de Nominum quorundam generibus oboritur disputatio, sed inutilis et ociosa.

ociosa. Tandem scamno insidere et secum meditari iubetur rusticus. Sed vexatus a cimicibus, Socratem rogat, vt celeriter rem expediat, cuius ipse gratia aduenerat. Ille mollitiem hominis incusat, et animum nunc huc, nunc illuc diuidere, adeoque in omnes partes rapere iubet, vt inde viam inueniat, qua suos debitores defraudet. Quare operto capite rusticus senex mirabiles technas excogitat, quibus foeneratores possit in fraudem inducere. Sed cum aetatis vitio nimium esset obliuiosus, nec firmiter praecepta Socratis retinere posset, suadente Nubium Choro, filium accersitum abit, vt ipse Sophisticam in schola Socratis addiscat (a vers. 627 — 811). Aegre hunc illo pertractum, et precibus minisque adactum, vix tandem adducit: forte iurantem per Iouem castigat: narrat Socratis subtilitates, et vitam sordidam: ad extremum Socrati eundem commendat, et bona spe vtrinque accepta, recedit (a v. 812 — 885). Tum duo viri accedunt, vna cum Nubium Choro: alter Dicaeus, id est, iustus: alter Adicus, id est, Iniustus, qui mutuis conuitiis et calumniis digne et indigne se persequuntur. Choro litem et altercationem sedante, et ferente leges disputationis (a v. 886 — 957), ambo iuuenem aggrediuntur, non aliter atque Herculem illum Prodicium Virtus et Voluptas. Prior sententiam dicit Iustus, et mores antiquitatis bonos ac frugales commendat: simul Phidippidem exhortatur, vt relicto Adico et Nubibus, se consequatur. Huic magnis clamoribus se opponit Adicus, et vitae voluptuariae commodis monstratis, Temperantiae vero et aliarum virtutum incommodis, Iuueni persuadet, vt suae insistat viae: simulque pluribus conuitiis Dicaeum e schola profligat (a v. 958 — 1102). Strepsiadae oranti et instanti denuo Socrates fidem et diligentiam, optatumque studiorum euentum pollicetur. Chorus vero spectatorum aequanimitatem expetit, pro qua foecundas illi pluuias pollicetur (a v. 1103 — 1128). Vexatus interim summa creditorum, in quos inciderat, importunitate et minis Strepsiades

psiades redit ad Socratem, sperans filium suum aliquid in arte sophistica iam profecisse (a v. 1129 — 1170). Idque vbi cognouit, vehementer laetatur, et filium iam doctiorem salutat, ipsumque praestigiarum suarum specimen aliquod exhibentem, summopere admiratur. (a v. 1171 — 1215). Adueniunt ibi duo creditores, foenus ab illo postulaturi, Pasias et Amynias, vterque cum teste. Sed vtrumque eludit Strepsiades: alterum, quod artem Grammaticam non didicisset, nec Masculinum a Foeminino posset discernere, eaque de causa nihil ei deberi affirmat. Alterum vero, quod, cum meteororum sit ignarus, nihil ipse debeat pro mutuo exigere. Sic vtrumque a sua domo remouet. Ipse cum filio instituit conuiuium. Interim Chorus malum, quod statim euenit, Strepsiadae praedicit, quod, cum veterator sit, etiam dignum suis fraudibus accepturus sit stipendium (a v. 1216 — 1323). Subitus ergo tumultus oritur, in quo verberatus a filio Phidippide pater, iniuriam queritur spectatoribus. Sed filius, Sophisticam edoctus, iuste a se verberatum esse patrem ostendit, propterea quod ipse in conuiuio Simonidem et Aeschylum laudasset, Euripidem vero reprehendisset. Patre paterna obiiciente beneficia filio, et ingratitudinem istam exprobrante, Phidippides copiosis verborum praestigiis probare conatur, contra legis edictum parentes iuste a filiis verberari, et insuper matri quoque verbera minatur (a v. 1324 — 1475). Quibus rebus commotus atque irritatus Strepsiades, damnatis Nubibus, et Socratis sophismatis, seruum suum adhortatur, vt arrepto ligone scholam Socratis diruat: simul ipse etiam accensis facibus eandem incendit ac diripit (a vers. 1478 — finem).

NVBES DRAMA
QVANDO ET QVO SVCCESSV COMMISSVM.
EX SAMVELIS PETITI
Miscell. lib. I. cap. VI.

ΝΕΦΕΛΑΙ.

Argumentum huius dramatis notum est, vel ex iis, quae refert Aelianus Variae Historiae Lib. XII. cap. XIII. Quo maximam apud omnes bonos inuidiam sibi creauit Aristophanes, qui illud docuit contra antagonistas Cratinum et Amipsiam, Dionysiis, Praetore Athenis Isarcho, Olympiadis octogesimae nonae anno primo. Anonymus in Descriptione Olympiadum ad huic annum: Αἱ πρῶται Νεφέλαι Ἀριστοφάνους ἐδιδάχθησαν ἐν ἄστει. Didascaliae praefixae huic dramati: Αἱ πρῶται Νεφέλαι ἐδιδάχθησαν ἐν ἄστει ἐπὶ Ἄρχοντος Ἰσάρχου. Quidam in Diodori Siculi codicibus legunt hoc Archontis nomen Ἴπαρχος. Etsi autem haec fabula neque inuentionum acumine, neque iocorum salibus destitueretur, tamen, nescio quo fato, exacta est, nec stetit. Quare miror, quid in mentem venerit Aeliano, et a quo acceperit, cum narrat Aristophanem cum plausu fuisse a populo exceptum, et iussos iudices victorem eum renunciare: Ἄκουσμα ἔδοξεν ἥδιστον αἵδε αἱ Νεφέλαι, καὶ ἐκρότουν τὸν ποιητὴν ὡς οὔποτε ἄλλοτε, καὶ ἐβόων νικᾶν· καὶ προσέταττον τοῖς κριταῖς ἄνωθεν Ἀριστοφάνην, ἀλλὰ μὴ ἄλλον γράφειν. At contra legimus in veterum Criticorum Didascaliis, ὅτε Κρατῖνος μεὶ ἐνίκα Πυτίνῃ, Ἀμειψίας δὲ Κόννῳ. Anonymus in Descriptione Olympiadum, loco laudato: Κρατῖνος νικᾷ Πυτίνῃ· Ἀμειψίας τὸ δρᾶμα Κόννον διδάσκει. Victus est scilicet Aristophanes in commissione huius fabulae a Cratino et Amipsia. Qua re commotus, vix sibi temperauit, quin populo conuitium faceret, iterata anno sequenti editione huius dramatis, ideo inscripti:

ΝΕΦΕΛΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙ,

quae eadem paene est fabula cum priore: pauca quippe sunt immutata, quaedam expuncta; alia vix interpolata, idque vel in serie et ordine, vel in personis. Acta est igitur haec Fabula anno secundo Olympiadis octogesimae nonae, Archonte Aminia. [1] Anonymus in Descriptione Olympiadum ad hunc annum: *Αἱ δευτέραι Νεφέλαι Ἀριστοφάνους ἐδιδάχθησαν.* Idque rursum Liberalibus, si quid iudico. Nam quando *Vespas* docuit, nondum *τὰς δευτέρας Νεφέλας* ediderat Aristophanes, quia Dramate *Vespis* conqueritur tantum de infelici commissione Fabulae anno praeterito, quo *τὰς πρώτας Νεφέλας* docuerat. Eius verba sunt:

Ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν ἔτι καὶ νυνὶ πολεμεῖ, φησίν τε μετ' αὐτοῦ
Τοῖς ἠπιάλοις ἐπιχειρῆσαι πέρυσιν καὶ τοῖς πυρετοῖσιν,
Οἳ τοὺς πατέρας τ' ἦγχον νύκτωρ, καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον·
Κατακλινόμενοί τ' ἐπὶ ταῖς κοίταις, ἐπὶ τοῖσιν ἀπράγμοσιν ὑμῶν,
Ἀντωμοσίας, καὶ προσκλήσεις, καὶ μαρτυρίας συνεκόλλων.
Ὥς τ' ἀναπηδᾶν δειμαίνοντας πολλοὺς ὡς τὸν Πολέμαρχον·
Τοιόνδ' εὑρόντες ἀλεξίκακον τῆς χώρας τῆσδε καθαρτὴν,
Πέρυσιν καταπρούδοτε, καινοτάταις σπείροντ' αὐτὸν διανοίαις,
Ἃς ὑπὸ τοῦ μὴ γνῶναι καθαρῶς ὑμεῖς ἐποιήσατ' ἀναλδεῖς.
Καί τοι σπένδων, πόλλ' ἐπὶ πολλοῖσιν ὄμνυσι τὸν Διόνυσον,
Μὴ πώποτ' ἀμείνον' ἔπη τούτων κωμῳδικὰ μηδέν' ἀκοῦσαι.

Scholia:

Scholia: Πέρυσι γὰρ τὰς Νεφέλας ἐδίδαξεν, ἐν αἷς τοὺς περὶ Σωκράτην ἐκωμῴδησεν. Τὸ δὲ, τοὺς πατέρας ἦγχον, λέγει διὰ τὸν ἥττονα λόγον, τὸν πατραλοίαν· ἢ διὰ τὸν ὑπ' αὐτοῦ, ὥς φησι, πέρυσιν εἰσαχθέντα ἐν Νεφέλαις, τὸν τύπτοντα τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἄλλως. Ὅτι πέρυσι διδάξας τὰς πρώτας Νεφέλας ἡττήθη. Docuit igitur Ariſtophanes τὰς δευτέρας Νεφέλας, poſt editionem *Veſparum*. Docuit autem *Veſpas* anno hoc ſecundo octogeſimae nonae Olympiadis, Aminia Archonte, Liberalibus Lenaeis. Quare ſi hoc eodem anno τὰς δευτέρας Νεφέλας edidit, vt certum eſt edidiſſe, omnino eas Liberalibus κατ' ἄστυ edidit. Nam non eſt, quod aliquis ſuſpicetur, Ariſtophanem docuiſſe iſtud drama Antheſteriis, quae τὰ κατ' ἄστυ praecedunt: nondum enim erat inſtitutum, vt Antheſteria Dionyſia celebrarentur agone Comicorum. Inſtitutum id demum anno tertio Olympiadis nonageſimae tertiae, praetore Athenis Callia, qui in Praetura excepit Antigenem, vt conſtat ex Ariſtotelis Didaſcaliis, et a nobis alibi, deo dante, dicetur. Quanquam paulo poſt mutauit hic mos, neque amplius datae ſunt Comoediae Antheſteriis Liberalibus, Cineſia Ariſtophanis aequali auctore: donec tandem obſoletum hunc morem Rhetor Lycurgus renouauit. Sed ad rem. Drama iſtud agitur recentatum a ſe, τῶν δευτέρων Νεφελῶν nomine docuit Ariſtophanes hoc anno ſecundo Olympiadis octogeſimae nonae, Archonte Aminia, Dionyſiis: verum non meliore ſucceſſu, quam ante illud τῶν πρώτων. Exactum enim quoque eſt, vnde animum omnino abiecit hanc Fabulam rurſum limandi et recentandi, vt de nouo in Scenam produceret. Veteres Critici in Didaſcaliis poſtquam obſervarunt Ariſtophanem victum fuiſſe in commiſſione τῶν πρωτῶν Νεφελῶν, addunt: Διόπερ Ἀριστοφάνης ἀποῤῥιφεὶς παραλόγως, ᾠήθη δεῖν ἀναδιδάξας τὰς δευτέρας Νεφέλας καταμέμφεσθαι τὸ θέατρον. ἀτυχῶν δὲ πολὺ μᾶλλον καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα,

οὐκέτι τὴν διασκευὴν εἰσήγαγεν. αἱ δὲ δεύτεραι Νεφέλαι ἐδιδάχθησαν ἐπὶ Ἀμινίου Ἄρχοντος. τοῦτο δὲ ταὐτό ἐστι τῷ προτέρῳ. διεσκεύασται δὲ ἐπὶ μέρους, ὡς ἂν δὴ ἀναδιδάξαι μὲν αὐτὸ τοῦ ποιητοῦ προθυμηθέντος· οὐκέτι δὲ τοῦτο δι' ἣν ποτε αἰτίαν ποιήσαντος. καθόλου μὲν οὖν σχεδὸν παράπαν μέρος γεγενημένη διόρθωσις. τὰ μὲν γὰρ περιῄρηται, τὰ δὲ πέπλεκται, καὶ ἐν τῇ τάξει, καὶ ἐν τῇ τῶν προσώπων διαλλαγῇ μετεσχημάτισται. Puteni in hunc cenfum venire, quae leguntur etiamnum hodie ἐν Νεφέλαις, quae fuperfunt, de Aminia. Nam oblique rectoque nomine ridet Archontem Athenienfem illius anni, qui Aminias vocabatur: quo Praeturam gerente, pofteriores docuit *Nebulas*. Cum enim lege effet vetitum, fummum Magiftratum ὀνομαστὶ in Comoedia traducere, mutauit literulam Ariftophanes, vt poffet impune τωθάζειν. Scholia Comici verf. 32: Τὸν Ἄρχοντα διασύρειν βουλόμενος, τῇ Ἀμυνίου προσηγορίᾳ ἐχρήσατο. τότε γὰρ ἦρχεν Ἀμινίας Προνάπου υἱός. ἐκεῖνον οὖν ἐπισκῶψαι θελήσας, παρέτρεψε τὸ ι εἰς υ, καὶ παρεγραμμάτισε γελοίως· ἐπεὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ νόμος φανερῶς ἐκώλυε τὸν Ἄρχοντα κωμῳδεῖν. Ἀμύνιαν δ' αὐτὸν εἶπεν, ἀντὶ τοῦ Ἀμινίαν. Hinc liquet, tum nomen huius Praetoris apud Diodorum Siculum, Anonymum in Defcriptione Olympiadum ad hunc annum, alios, vitiofe fcribi Ἀμυνίας, cum verum fit Ἀμινίας: tum etiam haec effe e pofterioribus *Nebulis*, vt et illa verba, quae cum Strepfiade commutat Amynias danifta. Nam quod extat hodie *Nebularum* drama, nobis videtur effe ex vtrisque *Nebulis*, prioribus et pofterioribus, conflatum; atque vel hinc colligi poteft, quod in pofterioribus Nebulis immutata fit Chori Parabafis, vt docent Veteres Magiftri ad hoc drama: Ἃ δὲ ὁλοσχερῆ τῆς διασκευῆς τοιαῦτα ὄντα τετύχηκεν, αὐτίκα ἡ Παράβασις τοῦ χοροῦ ἤμειπται. Atque haec eft, quae hodie legitur, diuina certe; cuius

initium,

initium, Ὦ θεώμενοι v. 518 sqq. Nam nisi ad secundam *Nebularum* editionem haec referri non possunt:

Πρώτους ἠξίωσ' ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, ἣ παρέσχε μοι
Ἔργον πλεῖστον. εἶτ' ἀνεχώρουν ὑπ' ἀνδρῶν φορτικῶν
Ἡττηθεὶς, οὐκ ἄξιος ὤν. ταῦτ' οὖν ὑμῖν μέμφομαι
Τοῖς σοφοῖς· ὧν οὕνεκ' ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματευόμην.

Conqueritur namque de infausta priorum *Nebularum* commissione, in qua victus est a Cratino et Amipsia, et iniusta Iudicum sententia. Itaque Scholia notant ad haec verba, Ὑπ' ἀνδρῶν φορτικῶν] Τῶν κριτῶν. τοῦτο ἐπὶ τῶν προτέρων Νεφελῶν, ἐπεὶ Κρατίνου καὶ Ἀμειψίου δεύτερος ὤφθη. Et id versus eiusdem Parabaseos ostendit (v. 543):

Οὐδ' εἰσῆξε δᾷδας ἔχουσ', οὐδ' ἰοὺ ἰοὺ βοᾷ.

Haec de se dicit Poëta, qui extrema fabula in priori commissione docuerat (quod et hodie legitur) Socratis aedes incendi, eo frustra eiulante. Scholia: Τὰς δὲ δᾷδας καὶ τὸ Ἰοὺ Ἰοὺ ἐν Νεφέλαις τὸ πρῶτον· ἐπεὶ πεποίηκεν ἐν τῷ τέλει τοῦ δράματος καιομένην τὴν διατριβὴν τοῦ Σωκράτους, καί τινας τῶν φιλοσόφων λέγοντας Ἰοὺ Ἰού. ἐν δὲ ταῖς πρώταις Νεφέλαις τοῦτο οὐ πεποίηκεν. Luculentus est locus et insignis, sed quem deformat postremis verbis negatiua particula οὐ. Rescribo, ἐν δὲ ταῖς πρώταις Νεφέλαις τοῦτο ἰοὺ πεποίηκεν. Idque satis ostendunt Scholiastae praecedentia verba: et obseruare nos iubent veteres Critici in Didascaliis mutatum et recentatum fuisse a Comico ἐν ταῖς δευτέραις Νεφέλαις, quod ἐν ταῖς πρώταις legebatur: Ἃ δὲ ὁλοσχερῆ τῆς διασκευῆς τοιαῦτα ὄντα τετύχηκεν, αὐτίκα ἡ παράβασις τοῦ χοροῦ ἤμειπται· καὶ ὅπου ὁ δίκαιος λόγος πρὸς τὸν ἄδικον λαλεῖ· καὶ τελευταῖον, ὅπου καίεται ἡ διατριβὴ Σωκράτους. Quaedam etiam esse videntur a tertiis curis, vbi scilicet meminit fabulae illius Eupolidis, cui titulus Μαρικᾶς.

 Nam

Nam docuit Eupolis Maricam biennio poſt priores *Nebulas*, ſcilicet poſt mortem Cleonis, hoc eſt, anno tertio Olympiadis octogeſimae nonae, Archonte Alcaeo. Ideo notant Critici ad Nebulas: Δῆλον οὖν ὅτι κατὰ πολλοὺς τοὺς χρόνους διεσκεύασε τὸ δρᾶμα. Eratoſthenis verba ſunt e Libro περὶ ἀρχαίας κωμῳδίας, vt puto: Καλλίμαχον ἐγκαλεῖν ταῖς Διδασκαλίαις, ὅτι φέρουσιν ὕστερον τρίτῳ ἔτει τῶν Νεφελῶν τὸν Μαρικᾶν, σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένου, ὅτι πρότερον καθεῖται. λανθάνει δὲ αὐτὸν, inquit Eratoſthenes, ὅτι ἐν μὲν ταῖς διδαχθείσαις οὐδὲν τοιοῦτον εἴρηκεν· ἐν δὲ ταῖς ὕστερον διασκευασθείσαις εἰ λέγεται, οὐδὲν ἄτοπον. αἱ Διδασκαλίαι δὲ δῆλον ὅτι τὰς διδαχθείσας φέρουσι. E quibus verbis colligimus varie interpolatum fuiſſe, variisque temporibus, a Poeta hoc drama Νεφέλας. Nam primo illud docuit Archonte Iſarcho: Recentatum anno ſequenti, Aminia Athenis Praetore, actum eſt et commiſſum titulo τῶν δευτέρων Νεφελῶν. Demum poſtquam docuiſſet Eupolis *Maricam*, Alcaeo Archonte, tertium correxit tantum ſcripſitque, non autem produxit in ſcenam. Itaque mirum non eſt, ſi in Didaſcaliis locum non habuit haec fabula tertium correcta; eam quippe Poeta non habuit. Atque in hac tertium interpolata meminit *Maricae*, quam fabulam edidit Eupolis paulo poſt mortem Cleonis: Καὶ γὰρ Εὔπολις μετὰ θάνατον Κλέωνος τὸν Μαρικᾶν ἐποίησεν. Atqui Alcaeo Athenis Archonte, vt teſtantur Hiſtorici, ſupremum in Thracia Cleo diem obiit. Addo, videri et quartum correctam fuiſſe hanc fabulam poſt nauale illud praelium, quo Athenienſes anno tertio Olympiadis nonageſimae tertiae, Callia Archonte, Lacedaemonios ad Arginuſas vicerunt, ſi ſtandum eſt interpretationi veterum Grammaticorum ad hos e *Nebulis* verſus (v. 6):

Ἀπόλοιο δῆτ', ὦ πόλεμε, πολλῶν οὕνεκα,
Ὅτ' οὐδὲ κολάσ' ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας.

Φασὶν

Φασὶν ὡς Ἀθηναῖοι Λακεδαιμονίοις ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχήσειν μέλλοντες, προεῖπον τοῖς δούλοις, ὡς εἴ τις αὐτῶν συμπαρατάξεται τῇ ναυμαχίᾳ, τιμῆς εἰς τὸ λοιπὸν ἀπολαύσειεν. Βοηθησάντων οὖν τῶν δούλων, Λακεδαιμονίους ἐνίκησαν. Sed vix iſta nobis perſuadent Magiſtri. Ratio autem, cur haec dicantur a Comico, non tantum eſt, ne ad hoſtes transfugerent, quod adnotauit interpres; ſed etiam ne poſſent aduerſus dominos πρᾶσιν αἰτεῖν, et illos actione ἀποστασίου conuenire: id enim iuris erat ſeruorum, ſi dura et iniqua foret ſeruitus. Cum autem vndique premerentur Athenienſes bello Peloponneſiaco, certiſſimus maximusque prouentus erat e ſeruorum artificio. Legibus namque ſeruos ἀργοὺς non licebat alere. Quare metuunt domini, ne, ſi male aut duriter habeant, ſerui iis ipſis inuitis libertatem conſequantur.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.	DRAMATIS PERSONAE.
ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.	STREPSIADES [Senex ruſticus].
ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.	PHIDIPPIDES [filius Strepſiadis].
ΘΕΡΑΠΩΝ ΣΤΡΕΨΙΑΔΟΥ.	FAMVLVS STREPSIADIS.
ΜΑΘΗΤΗΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.	DISCIPVLVS SOCRATIS.
ΣΩΚΡΑΤΗΣ.	SOCRATES.
ΧΟΡΟΣ ΝΕΦΕΛΩΝ.	CHORVS NVBIVM.
ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.	IVSTVS ORATOR.
ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.	INIVSTVS ORATOR.
ΠΑΣΙΑΣ, δανειστής.	PASIAS, foenerator.
ΑΜΥΝΙΑΣ, δανειστής.	AMYNIAS, foenerator.
ΜΑΡΤΥΣ.	TESTIS.
ΧΑΙΡΕΦΩΝ.	CHAEREPHO.

Ἡ εἴσθεσις [1]) τοῦ δράματος ἄρχεται ἐκ συστηματικῆς περιόδου, καὶ ἑξῆς ἐκ προσώπων ἀμοιβαίων. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι σνθ´. τῶν προτίθεται ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. Ἐν εἰσθέσει κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον· καὶ μετὰ τὸν διακοσιοστὸν εἰκοστὸν, ἕτερον κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον καταληκτον. τελευταῖος δὲ πάντων τούτων οὗτος·

Καταπαττόμενος γὰρ παιπάλη γενήσομαι.

Ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι τῶν συστημάτων παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει πάντων τῶν στίχων κορωνίς.

1) De vocabulo εἴσθεσις v. Erneftum in Praef. pag. XVI. Totum hoc lemma deeft in cod. Bauarico: fubiicitur vero nominibus: Προλογίζει ὁ στρεψιάδης· Ἐπιγράφεται τὸ δράμα νεφέλαι Ἀριστοφάνου.

ΑΡΙ-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΝΕΦΕΛΑΙ.

ACTVS PRIMI

ΤΡΙΜΕΤΡΟΙ ΙΑΜΒΙΚΟΙ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ.

Ιοὺ, ἰού.
Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν, ὅσον

ARISTOPHANIS NVBES.

SCENA PRIMA.

TRIMETRI IAMBICI.

STREPSIADES, PHIDIPPIDES, PVER.

STR. Io, Io!
O Rex Iupiter, nox haec quanta est!

Fine

1. In codice Bauarico versus sunt saepius aliter distincti. Sic primus statim versus: Ἰοὺ — νυκτῶν vnus versus. Versus 8 sqq. hanc habent distinctionem et seriem:

ἀλλ' — νεανίας ἐγείρεται
τῆς νυκτὸς — ἐν πέντε
σισύραις — ἀλλ' εἰ
δοκεῖ etc. et sic frequenter. — Diei tempus, quo fabula inchoatur, est noctis pars, inter gallicinium et primum diluculum, ὄρθρον βαθύν. Scena repraesentabat cubiculum Strepsiadis, hominis rustici, ipsum in grabato

Ἀπέρατον; οὐδέποθ' ἡμέρα γενήσεται;
Καὶ μὴν πάλαι γ' ἀλεκτρυόνος ἤκουσ' ἐγώ·
Οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν, ἀλλ' οὐκ ἂν προτοῦ.
Ἀπόλοιο δῆτ', ὦ πόλεμε, πολλῶν οὕνεκα,
Ὅτ' οὐδὲ κολάσ' ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας.

Ἀλλ'

Fine caret: nunquamne dies fiet?
Atqui dudum ego audiui gallum;
Serui tamen ſtertunt; at antehac id non *feciſſent.*
Pereat itaque bellum, multis de cauſis;
Cum nec ſeruos mihi caſtigare licet.

Sed

grabato cubantem; ſeruulos complures haud procul ab eo iacentes ſtertentesque; cernebatur etiam Phidippidis filii, equos curſumque equorum per quietem videntis et moderantis, lectus. Strepſiades in ſomnis ſecum ipſe loquitur; conquerens, vt ſolent, qui curis praeſertim diſtricti peruigilant, immanem noctis longitudinem: vt verbis vtar cl. *Schützii*, Profeſſoris Ienenſis, qui has Nubes iterum in vſum lectionum e Brunckiana potiſſimum recenſione edidit, Halae 1786. mai. 8. — Poſt leniter excitat filium, rogat eum, vt mores mutet, e feneſtra oſtendit ei ſcholam Socratis, a quo diſcat artem eludendorum debitorum. Filius calumniatur Socratem, ſpernit patris monita, et ſcena abit (v. 78 — 125). Sic poeta ludum quaſi aperit, ſuam declarat mentem, patris filiique ingenium ab initio callide pingit, et ſpectatores praeparat.

3. ἀπέραντον edidit Br. e quatuor codd. quibus accedit cod. Elbing. cum MSS. Vat. et Arund. ſic infra v. 393 codd. cum impreſſis eamdem formam exhibent. et ἀπέραντον multo frequentius legitur apud Atticos ſcriptores, quam ἀπέρατον. v. Valcken. ad Euripid. Hippolyt. v. 678 et v. 883. vide ad ſchol.

5. πρὸ τοῦ diuiſim Brunk. ſupple ἔρεγκον, ante ſcil. tempus hoc, quo bellum Peloponneſiacum, quod hic notatur, non erat, non ſtertuiſſent, non licuiſſet illis.

6. ἀπόλλοιο cod. Elbing.

7. Brunck dedit ὅτι οὐδὲ κολάσαι ἔξεστί μοι. malit tamen ὅτι τ' οὐδέ, vel, quod reſcripſit Schützius, ὅτι δ' οὐδέ,

'Αλλ' οὐδ' ὁ χρηστὸς οὑτοσὶ νεανίας
'Εγείρεται τῆς νυκτὸς, ἀλλὰ πέρδεται
'Εν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.
'Αλλ', εἰ δοκεῖ, ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι.
'Αλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν, δακνόμενος
'Υπὸ τῆς δαπάνης, καὶ τῆς φάτνης, καὶ τῶν χρεῶν,
Διὰ τουτονὶ τὸν υἱόν. ὁ δὲ κόμην ἔχων,
'Ιππάζεταί τε, καὶ ξυνωρικεύεται,

'Ονει-

Sed neque bonus iste adolescens
Expergiscitur *tota* nocte, verum pedit
Quinque lodicibus inuolutus.
Sed, si videtur, stertamus obtecti.
At non possum dormire miser, qui mordeor
A sumtibus, et praesepi, et debitis,
Propter istum filium. Ille vero comam alens,
Equitat, et bigas agit,

Et

οὐδὲ, copula enim desideratur: *male pereas, o bellum! cum ob multa alia, tum vero, quod ne castigare quidem belli tempore seruos licet*, ne scil. ab heris male habiti ad Lacedaemonios transfugerent. Apud Aristophanem vero quod in ὅτι nuspiam ι eliditur, Brunck scripsit ὅτι, idem κολάσαι, quoniam diphthongus elidi non debet, sed ε sequentis vocis, quod iam vidit Dawes. in Miscell. crit. p. 266. Enimuero de diphthongis nuspiam elidendis Tyrwhitt et Burgess ad Dawes. pag. 471. et Koen ad Gregorium Corinth. de dialectis aliter sensisse, infra notabimus aliquoties.

10. σισύραις] Timaeus h. v. pag. 165, (vbi v. Ruhnken,) voc. illud explicat nostro Aristoph. loco τὸ τραχὺ καὶ ἄγναπτον ἱμάτιον. H. l. est *stragulum*, quo quis in lecto inuoluitur. adde Schol. ad Ran. v. 1508. ad Aues v. 122. Vesp. v. 733. cl. Fischer indic. ad Aeschin. dialog. h. v. edit. III. dicitur fuisse integumentum secundum alios e lana ouium, (v. schol. ad Theocr. III. 25) secundum alios e pelle caprina pilis adhuc obsitum.

14. Quia eques erat, comam ornatus gratia alebat. Seruis id licitum non erat. hinc κομᾶν saepe accipitur pro *superbire*.

Ὀνειροπολεῖ θ' ἵππους· ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι,
Ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας·
Οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν. ἅπτε παῖ λύχνον,
Κἄκφερε τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λαβὼν,
Ὁπόσοις ὀφείλω, καὶ λογίσωμαι τοὺς τόκους.
Φέρ' ἴδω, τί ὀφείλω; δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ.
Τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; τί ἐχρησάμην;
Ὅτ' ἐπριάμην τὸν Κοππατίαν. οἴμοι τάλας·

Εἰθ'

Et equos ſomniat; at ego pereo,
Quando video lunam adducere vigeſimos dies;
Nam vſurae procedunt. Accende, ſerue, lucernam,
Et effer tabulas, vt legam et ſciam,
Quot ſint quibus debeo, et vſuras computem.
Age videam, quid debeo? Duodecim minas Paſiae.
Cuius rei cauſa *debeo* duodecim minas Paſiae; ad quid iis vſus ſum?
Cum Coppatiam emerem. Hei miſer!

Vti-

17. εἰκάδας] v. ad v. 1129 ibique ſchol. Plurali numero vtitur, vt dies reliqui ſimul numerentur, qui a die viceſimo, vsque ad primum ſequentis menſis, quo foeneratores, argentum in menſem locantes, pecuniam relegere vſurasque exigere ſolebant, ſuperſunt.

18. ἅπται παῖ τὸν λύχνον cod. Elbing.

19. ἵνα γνῶ in marg. cod. Bauar. a manu recentiore. de forma et diſcrimine ἵνα cum optatiuo, (quod eſſet, *vt cognoſcerem*,) et cum coniunctiuo, (quod eſt, *vt cognoſcam*, *ſciam*) v. Dawes. Miſcell. critica p. 85 ſqq.

20. λογίσομαι Bau. et Elb.

21. Φέρ' ἴδω ſeruulo adhuc dicit, reliqua ſecum murmurat.

24. ἐξεκόπη, vt referatur ad ἵππον, cui oculus ſit eliſus, malint Kuſterus et Duckerus. atque ſenſus eſſe poteſt, vtinam equo, prius quam emtus fuiſſet, oculus fuiſſet eliſus: filius enim illum non emturus erat. At nil mutandum eſt, vt recte vidit cl. Schützius. Homini enim pauperculo et ad rem adtento leuius videbatur, oculum ſibi excudi, quam aes alienum confieri. In cod. Bau. et Elbing. v. 23. legitur συνῆχ'. ὅτ' ἐπριάμην. —

Εἴθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ.
ΦΕΙΔ. Φίλων, ἀδικεῖς. ἔλαυνε τὸν σαυτοῦ δρόμον.
ΣΤΡ. Τοῦτ' ἔστι τοῦτο τὸ κακὸν, ὅ μ' ἀπολώλεκεν.
Ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικήν.
ΦΕΙΔ. Πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια.
ΣΤΡ. Ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους.
Ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν;
Τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν Ἀμυνίᾳ.
ΦΕΙΔ. Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε.
ΣΤΡ. Ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν·
Ὅτε καὶ δίκας ὤφληκα, χ' ἅτεροι τόκου
Ἐνεχυράσεσθαί φασιν. ΦΕΙΔ. Ἐτεὸν, ὦ πάτερ,
Τί

Vtinam excuſſus mihi prius fuiſſet oculus lapide.
PH. Philon, inique agis. Perfice tuum ipſius curriculum.
STR. Hoc illud eſt malum, quod me perdidit.
Nam etiam dormiens rem equeſtrem animo agitat.
PH. Quot curſibus peraguntur Equiria? (currus bellici?)
STR. Me quidem patrem tuum multis tu exagitas curſibus.
Quodnam vero debitum me inuaſit poſt Paſiam?
Tres minae pro ſella curuli et rotis Amyniae *debentur*.
PH. Abduc equum domum in puluere *prius* volutatum.
STR. At, ô miſer, euoluiſti me e meis *bonis*.
Quando et poenas iam debeo quibusdam, et alii pro vſura
Aiunt ſe pignora capturos. PH. Dic verum, pater,
Quid

in v. 25 φίλωνα Spanhem. putat non tam aurigam, quam equum hic ſic adpellari.

28. δρόμους] conf. Ruhnken ad Timaei Lexicon p. 65. Euripid. Iphig. in Aul. v. 210 ſqq.

30. με abeſt cod. Elbing.

31. μνᾶς id.

33. μέλε idem.

34. conf. Moer. v. ὤφειλε δίκην ibique Pierſon p. 426 ſq.

35. ἐνεχυράσασθαι ed. Baſ. h. l. eſt forma media, pro vſura (τόκου ſcil. ἕνεκα) *pignora ablaturos*. at infra v. 240 τὰ χρήματα ἐνεχυράζομαι eſt ſenſu paſſiuo, *pignora a me capiuntur*; Brunck iam laudauit Salmaſ. de modo vſurarum p. 549.

Τί δυσκολαίνεις, καὶ στρέφῃ τὴν νύχθ' ὅλην;
ΣΤΡ. Δάκνει με δήμαρχός τις ἐκ τῶν στρωμάτων.
ΦΕΙΔ. Ἔασον, ὦ δαιμόνιε, καταδαρθεῖν τί με.
ΣΤΡ. Σὺ δ' οὖν κάθευδε. τὰ δὲ χρέα ταῦτ' ἴσθ' ὅτι
Εἰς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται.
Φεῦ. Εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς,
Ἥτις με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα.

Ἐμοὶ

Quid ita moroſus es, et tota nocte huc illuc te verſas?
Str. Mordet me tribunus aliquis e ſtragulis.
Ph. Sine, o bone, vt aliquantulum dormiam.
Str. Tu vero dormi; ſcito tamen, debita iſta
In tuum caput omnia redundatura.
Heu! vtinam pronuba illa male periiſſet peſſimis modis,
Quae me impulit vt matrem tuam ducerem.

Mihi

36. στρέφει, forma attica, edidit Br. e membranis et ſic iam antea emendarant Erneſti ad Hom. Il. ω'. verſ. 5 et Valckenar. ad Euripid. Phoen. 576. p. 216 multus de hoc priſco Atticiſmo, apud Ariſtophanem perpetuo.

37. Ludit poeta in ἀμφιβολίᾳ. Patrem conqueſtum, debitores pro dilata vſurarum ſolutione pignora eſſe ablaturos, filius querelis et ſtrepitu illius experrectus, interrogat, cur ſe in lecto adeo voluat: ille, quia verum aperte dicere nondum voluit, reſpondet, *ſe morderi*, non a pulice, (quod erat exſpectandum,) ſed *a Demarcho quodam*, (h. e. cogitatione de Demarcho metuque, ne pignus ſumatur,) *et lecto expelli.* — Schol. cod. apud Brunck. addas.

39. δ' abeſt ed. Baſ. σὺ μὲν Br.

42. ἥτις μ' ἐπῆρε γῆμαι cod. Elb. quod cl. Trendel. minus durum videtur, ſalua metri ratione. γῆμαι 'πῆρε dedit Brunck et Dawes. v. ad verſ. 7. Explicat formulam et citat locum noſtrum Suidas in γῆμ' ἐπῆρε, ἀντὶ τοῦ γῆμαι ἀνέπεισε, *perſuaſit mihi, vt vxorem ducerem.* Ἐπαίρειν τινὰ interdum ſignificat, aliquem ad aliquid faciendum inducere, vel impellere, vti h. l. vide Küſter. adde Ruhnken ad Timaei Lexic. p. 87. ducta autem eſt metaphora a vento, qui

velis

Ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος,
Εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἰκῇ κείμενος,
Βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις.
Ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους, τοῦ Μεγακλέους
Ἀδελφιδῆν, ἄγροικος ὤν, ἐξ ἄστεος,
Σεμνὴν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην.
Ταύτην ὅτ' ἐγάμουν, συγκατεκλινόμην ἐγὼ,
Ὄζων τρυγὸς, τρασιᾶς, ἐρίων περιουσίας·

Ἡ δ'

Mihi enim ruſtica vita erat ſuauiſſima,
Squalida, incomta, negligenter abiecta,
Redundans apibus, et ouibus, et fracibus.
Poſt vxorem duxi Megaclis, Megaclis *Filii*,
Ex ſorore neptem, ipſe ruſticus, *hanc* ex vrbe,
Magnificam, luxurioſam, nobilem, a Coeſyra genus ducentem,
Hanc cum vxorem ducerem, vna accumbebam, ego quidem
Olens fecem vini, ficus, lanarum copiam;

Illa

velis implendis, ἐπαίρων τὰ ἱστία, nauem promouet. De pronuba mala conf. ſimilem locum apud Xenoph. Mem. Socr. II. 6, 36. vv. 43 et 44 ſic poſiti ſunt in cod. Bauar. Ἐμοὶ — Εὐρωτιῶν ἀκόρητος — μελίτταις, καὶ etc.

43. ἄγροικος] conf. Th. Mag. pag. 7. ibique interpr.

44. εἰκεῖ cod. Elbing.

45. στεμφυλ.] Atticos de oleo dicere tradunt, Thomas Mag. pag. 809, vbi v. Oudendorp. Timaeus in Lex. p. 170 cum nota Ruhnkenii, etc. vide quoque ſchol. ad Equit. v. 803.

48. ἐγκεκοισ.] Hemſterh. ad Luciani Timon. tom. I. p. 134. „Megacles, ait, non vnus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobiliſſima: Comici hominem primarium, qui multum ſplendori generis arroget, aliosque prae ſe faſtidiat, ita vocant, quemadmodum κοισύραν feminam potentem: Ariſtoph. Nub. 48, vbi ἐγκεκοισυρωμ. intelligo *longa Coeſyrarum ſerie ſuperbam.*“ Bergler explicat *Coeſyrae moribus imbutam.* adde Schol. ad Acharn. v. 614.

50. Reiske poſt ἐρίων comma ponendum cenſet:

neo

Ἡ δ' αὖ, μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων,
Δαπάνης, λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος.
Οὐ μὴν ἐρῶ γ', ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα.
Ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θοἰμάτιον δεικνὺς τοδὶ
Πρόφασιν, ἔφασκον· Ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς.
ΘΕΡ. Ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ.
ΣΤΡ. Οἴμοι, τί γάρ μοι τὸν πότην ἧπτες λύχνον;
Δεῦρ' ἔλθ' ἵνα κλάῃς. ΘΕΡ. Διατὶ δὴ κλαύσομαι;
ΣΤΡ. Ὅτι τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων.

Μετὰ

Illa vero vnguentum, crocum, basia lasciua,
Sumtus, ingurgitationem, Coliadem et Genetyllidem Venerem.
Non equidem dicam otiosam eam fuisse, sed (ἐσπάθα) erat prodiga.
Ego autem ei pallium ostendens istud
Hoc praetextu vtens, dicebam: o mulier valde (σπαθᾷς) prodiga es.
SER. Oleum nobis non inest in lucerna.
STR. Eheu! cur mihi illam bibulam accendisti lucernam?
Huc accede, vt plores. SER. Cur plorem?
STR. Quia crassa ellychnia indidisti.

Post

nec improbat Schütz, accipit vero περιουσίαν de tota re rustica: et sic iam distinxit Frischlin. in editione et versione sua. — ἐρίω cod. Elbing.

51. καταγλωττισμ.] conf. Thom. Magist. h. v. ibique Witter p. 500. Moerin. p. 224. ibique Pierson. — de σπαθᾶν in vers. 53. v. ad schol.

58. διατὶ δῆτα κλαύσομαι, cod. Barocciau. sic correxit Dawes. Miscell. crit. p. 96 metri caussa atque Brunck e duobus codd. edidit. pro ἐλθ' habet ἐθ' cod. Elbing. quod, mente cl. Trendelenburgii, nisi merum sit librarii vitium, vt v. 865 ἐξίθ' scriptum est pro ἔξελθ', accederet ad coniecturam Bentleii, qui auctoritate Suidae ἴθ' reponendum, dein κεκλαύσομαι corrigendum putat. κραύσομαι cod. Bau.

Μετὰ ταῦθ', ὅπως νῷν ἐγένεθ' υἱὸς οὑτοσὶ,
Ἐμοί τε δὴ καὶ τῇ γυναικὶ τῇ 'γαθῇ,
Περὶ τοὐνόματος δὴ ταῦτ' ἐλοιδορούμεθα.
Ἡ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνομα,
Ξάνθιππον, ἢ Χάριππον, ἢ Καλλιππίδην·
Ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου 'τιθέμην Φειδωνίδην.
Τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ'· εἶτα τῷ χρόνῳ
Κοινῇ ξυνέβημεν, κᾀθέμεθα Φειδιππίδην.
Τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο·
Ὅταν σὺ μέγας ὢν ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν,
Ὥσπερ Μεγακλέης ξυστίδ' ἔχων· ἐγὼ δ' ἔφην,
Ὅταν μὲν οὖν τὰς αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως,
Ὥσπερ ὁ πατήρ σου διφθέραν ἐνημμένος.

'Αλλ'

Post haec, cum nobis natus iam esset filius iste,
Mihi scilicet et bonae illi mulieri,
De nomine primum tales rixae inter nos ortae sunt;
Ipsa quidem (ἵππον) equum addebat nomini,
Xanthippum *eum vocans* aut Charippum, aut Callippiden;
Ego autem aui imponebam ei nomen, Phidonidem *appellans.*
Hactenus itaque disceptabamus: post interposito tempore,
Conuenit inter nos, et indidimus ei nomen Phidippidis.
Hunc filium manibus tenens blande alloquebatur:
Quando tu grandiusculus factus currum agitabis versus vrbem,
Vt Megacles, purpurea veste amictus; ego autem dicebam:
Imo potius quando tu capras *agitabis* e Phelleo,
Vt pater tuus rhenone indutus.

Sed

idem v. 60 νῶϊν.

62. περὶ in cod. Bau. additur adhuc versui superiori. et δῆτ' pro δὴ ταῦτ' habet. δὴ abest cod. Elbing.

69. ἐλαύνεις Elbing.

72. ἐνειμένος cod. Bauar. sed vulgatum est bonum, ab ἐνάπτομαι, *apto mihi*, h. e. *induo*. de διφθέρᾳ s. *veste* seu

saga

Ἀλλ' οὐκ ἐπείθετο τοῖς ἐμοῖς οὐδὲν λόγοις,
Ἀλλ' ἵππερόν μου κατέχεε τῶν χρημάτων.
Νῦν οὖν ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων, ὁδοῦ
Μίαν εὗρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ,
Ἣν, ἢν ἀναπείσω τουτονὶ, σωθήσομαι.
Ἀλλ' ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι.
Πῶς δῆτ' ἂν ἥδιστ' αὐτὸν ἐπεγείραιμι; πῶς;
Φειδιππίδη, Φειδιππίδιον. ΦΕΙΔ. Τί, ὦ πάτερ.

ΣΤΡ.

Sed meis verbis non paruit,
Verum opibus meis offudit morbum equeſtrem, *conſumſit eas in alendos equos.*
Nunc autem tota nocte cogitans, viae
Vnam rationem inueni admirabiliter excellentem,
Quam ſi huic perſuaſero, ſaluus ero.
Verum excitare prius ipſum volo.
Quomodo ergo eum quam molliſſime excitem? quomodo?
Phidippides, Phidippidule. Ph. Quid eſt mi Pater?

Str.

ſaga pellicea, ex pellibus facta, contra pluuiam, item de *tunica,* quali ruſtici apud Atticos, aut ſerui ac tenuioris ac viliſſimae conditionis homines vtebantur. v. Iſaac. Caſaubon. ad Theophraſti Charact. cap. IV. p. 56. ed. Fiſcheri, vbi etiam de voce poſterioris aetatis ἰσάλη deprauata ab antiqua voce ἰξαλῆ, proprie caprae pellem ſignificante agitur; Valeſii Emendatt. libr. V. cap. 7. ibique Burmanni II. not. p. 127. Hemſterh. ad Luciani Timon. 6. pag. 110. tom. I. adde Küſter.

73. ἐπίθετο correxit Bentl. et recepit Brunck.

74. κατεχέεν metri cauſſa et cod. fide Brunck dedit.

75. φροντίζων ὁδοῦ, Μίαν etc. iam bene diſtinctum eſt in cod. Bau. editt. Ald. Iunt. Friſchlin. etc. commate poſt ὁδοῦ poſito, quod ab aliis poſt φροντίζων collocatur: *totam noctem cogito de via, Vnamque reperi* etc. —

76. ὑπερφυᾶ cod. Elbing.

v. 78. deeſt in cod. Elb. librarii vitio.

ΣΤΡ. Κῦσόν με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.
ΦΕΙΔ. Ἰδοὺ, τί ἐστιν. ΣΤΡ. Εἰπέ μοι, φιλεῖς ἐμέ;
ΦΕΙΔ. Νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν Ἵππιον.
ΣΤΡ. Μή μοι γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἵππιον·
Οὗτος γὰρ ὁ θεὸς αἴτιός μοι τῶν κακῶν.
Ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς,
Ὦ παῖ, πιθοῦ. ΦΕΙΔ. Τί οὖν πιθοῦμαι δῆτά σοι.
ΣΤΡ. Ἔκστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους,
Καὶ μάνθαν' ἐλθὼν ἃ 'ν ἐγὼ παραινέσω.
ΦΕΙΔ. Λέγε δὴ, τί κελεύεις. ΣΤΡ. Καί τι πείσει;
ΦΕΙΔ. Πείσομαι,
Νὴ τὸν Διόνυσον. ΣΤΡ. Δεῦρό νυν γ' ἀπόβλεπε.

STR. Osculare me et manum cedo dexteram.
PH. En! quid est? STR. Dic mihi, amas me?
PH. Iuro tibi Neptunum hunc equestrem.
STR. Nequaquam mihi per equestrem iuraueris;
Iste enim Deus est mihi caussa malorum.
Verum si me corde reuera amas,
O fili, obtempera. PH. Quid ergo obtemperem tibi?
STR. Immuta quam ocyus mores tuos,
Et abi vt discas quae ego iubebo.
PH. Dic iam quid iubeas. STR. Sed quid? obsequeris?
PH. Obsequar,
Per Bacchum iuro. STR. Huc nunc specta,

81. *κύσον με*, quod prima in *κύω* corripitur semper, mutatis accentibus, dedit Brunck. —

v. 84. deest in cod. Elbing. infra tamen atramento subrufo scriptus.

87. *πίθωμαι* correxit Dawes. pag. 217. Miscell. crit. et sic Brunck. in cuius cod. C. est *πίθομαι*, [illegible] scripsit. *πειθοῦμαι* cod. Elbing. ed. Bas. —

89. *ἃ ἄν σ' ἐγὼ* cod. Bau. et Elbing.

90. *καί τι πεισ.*] Reiske coniecit *κἆτα etiamne? πείσῃ;* cod. Bau. et Elbing.

91. *ἀπόβλεπε prospice*, nempe per fenestram.

Ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τῳκίδιον;
ΦΕΙΔ. Ὁρῶ· τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἐτεόν, ὦ πάτερ;
ΣΤΡ. Ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον.
Ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες, οἳ τὸν οὐρανὸν
Λέγοντες ἀναπείθουσιν, ὡς ἔστι πνιγεύς,
Κἄστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος· ἡμεῖς δ' ἄνθρακες.
Οὗτοι διδάσκουσ', ἀργύριον ἤν τις διδῷ,

Λέγοντα

Viden' oſtiolum hoc et domunculam?
PH. Video: quid itaque eſt hoc, dic verum, o Pater?
STR. Animarum ſapientum haec eſt ſchola.
Hic habitant viri, qui coelum eſſe
Furnum vt credant *homines*, eos verbis adducunt;
Idque eſſe circa nos: nos autem eſſe carbones.
Iſti docent, ſi quis pecuniam det *ipſis*,

Quo

92. θυρίδιον — et verſ. ſq. ἐστὶν ἐτέον τοῦτ' cod. Bauar.

94. Φροντιστήριον dicitur ſchola Socratis, quod philoſophi ibi φροντίζουσι h. e. *meditantur*. Socrates ipſe Φροντιστής adpellabatur. Socrates iunior ſtudio rerum naturalium deditus, de natura coeli, ſiderum, terraeque more aliorum philoſophorum differens coelum eſſe dixit concameratum ſeu conuexum et terram tegere. Comicus riſus cauſſa coelum fornacem et homines carbones fingit.

96. ὡς ἔστιν, Brunck.

97. ἄνδρακες ed. Farr. nec ſpernit Bergler, arbitrans, potuiſſe comicum forte ἄνδρακας dixiſſe, voce corrupta, vt ſimul intelligantur ἄνδρες *homines*, qui ſunt ſub coelo, et ἄνθρακες, *carbones*, qui ſunt in fornace. Equidem vix putem.

98. Falſa eſſe haec crimina, iam Xenophon M. S. I. 2. 4 ſqq. teſtatus eſt. At in perſona Socratis omnium philoſophorum vitia irriſit comicus. Sophiſtas, pro pecunia artem docentes, irridet Socrates apud Platonem in Menone p. 371 ſqq. vol. IV. ed. Bipont. — Socratem non fuiſſe μεριμνοφροντιστὴν (h. e. difficilium nugarum ſtudioſum,) in ſingulari comment. contra Ariſtophanem oſtendit I. Frid. Leisner. Cizae 1741.

Λέγοντα νικᾷν καὶ δίκαια κἄδικα.
ΦΕΙΔ. Εἰσὶν δὲ τινές; ΣΤΡ. Οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς τοὔνομα·
Μεριμνοφροντισταὶ, καλοί τε κἀγαθοί.
ΦΕΙΔ. Αἰβοῖ. πόνηροί γ', οἶδα, τοὺς ἀλαζόνας,
Τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις,
Ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν.
ΣΤΡ. Ἤ, ἤ, σιώπα· μηδὲν εἴπῃς νήπιον.
Ἀλλ' εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων,
Τούτων γενοῦ μοι, σχασάμενος τὴν ἱππικήν.
ΦΕΙΔ. Οὐκ ἂν μὰ τὸν Διόνυσον, εἰ δοίης γέ μοι

Quo pacto quis dicendo vincat et iuſtam et iniuſtam cauſſam.
Ph. Quinam vero ſunt? Str. Non ſatis noui nomen.
Sunt tamen viri boni meditationibus dediti.
Str. Au! miſeri illi quidem; noui. Iactatores
Illos luridos et diſcalceatos dicis,
Quorum vnus eſt perditus ille Socrates, itemque Chaerepho.
Str. Ah, ah! tace. nihil puerile dixeris.
Verum ſi qua te tangit cura paterni victus,
Fi mihi vnus horum, et fac miſſam rem equeſtrem.
Ph. Non facerem, ita me Bacchus amet, ſi dares mihi
Phaſianos

100. εἰσὶ edd. vett.

102. In cod. Bauar. haec eſt verſuum diuiſio — ἀλάζονας τοὺς ὠχριῶντας — λέγεις, ὧν ὁ κακοδ. — Χαιρεφῶν Ἤ — ἀλλ' εἴτι κηδῃ (ſic ſcriptum eſt) — τούτων, γένου μοι etc. de philoſophis discalceatis et colore pallido multus eſt Küſter.

107. σχάσαμ.] Gl. Brunck. ἀφείς. σχάσαι cohibere, deſiſtere, metaphora ſumta a remigibus, qui σχάσαι dicuntur τὰς κώπας, dum remigare deſinunt, notante ſchol. ad Pindar. Nem. Od. IV. 103. confer. ſchol. ad Euripid. Phoen. 411. et V. D. in Miſcell. Obſſ. Belg. vol. III. tom. I. p. 106.

Τοὺς φασιανοὺς, οὓς τρέφει Λεωγόρας.
ΣΤΡ. Ἴθ᾽ ἀντιβολῶ σ᾽, ὦ φίλτατ᾽ ἀνθρώπων ἐμοὶ,
Ἐλθὼν διδάσκου. ΦΕΙΔ. Καὶ τί σοι μαθήσομαι;
ΣΤΡ. Εἶναι παρ᾽ αὐτοῖς φασὶν ἄμφω τὼ λόγω,
Τὸν κρείττον᾽ ὅς τις ἐστι, καὶ τὸν ἥττονα.
Τούτοιν τὸν ἕτερον τοῖν λόγοιν, τὸν ἥσσονα,
Νικᾷν λέγοντα φασὶ τἀδικώτατα.
Ἢν οὖν μάθῃς μοι τὸν ἄδικον τοῦτον λόγον,
Ἃ νῦν ὀφείλω διὰ σὲ, τούτων τῶν χρεῶν
Οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ᾽ ἂν ὀβολὸν οὐδενί.
ΦΕΙΔ. Οὐκ ἂν πιθοίμην. οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν

Τοὺς

Phasianos illos, quos alit Leogoras.
STR. Eia obsecro, hominum mihi charissime,
Abi, et te doceri sine. PH. Et quid tibi discam?
STR. Aiunt apud eos esse vtrunque hunc sermonem,
Potiorem nempe et inferiorem.
Istorum sermonum alterum, hunc inferiorem
Aiunt vincere etiamsi iniustissima dicat.
Si itaque disceres mihi hunc iniustum sermonem,
Quaecunque nunc propter te debeo, istorum debitorum
Nihil quicquam vlli soluerem, neque obolum.
PH. Non sane obtemperarem tibi. Neque enim sustinerem adspicere

Equites,

109. Non equos, quos nimium quantum amabat iuuenis, sed gallinas Phasianas, quas gulosus Leogoras, (cuius mores notat,) magnis sumtibus sibi educabat, intelligi debere, per se patet, vt recte explicuit Athenaeus, libr. IX. c. 9. p. 387. adde Sallier ad Herodian. post Moerin. pag. 466. ed. Pierson.

111. vide ad schol. v. 127. διδάσου cod. Elbing.

114. ἥττονα Bauar. et alii, quatuor codd. edd. Bas. et Brunckii. rectius. formulam ipsam explicat A. Gellius v. 3.

115. τἀδικώτερα e tribus codd. edidit Brunck. comparatiuus autem saepe pro superlatiuo eleganter adhibetur.

119. πειθοίμην cod. Bau. at contra metrum.

Τοὺς ἱππέας τὸ χρῶμα διακεκναισμένος.
ΣΤΡ. Οὐκ ἄρα, μὰ τὴν Δήμητρα, τῶν γ᾽ ἐμῶν ἔδει,
Οὔτ᾽ αὐτὸς, οὔθ᾽ ὁ ζύγιος, οὔθ᾽ ὁ σαμφόρας·
Ἀλλ᾽ ἐξελῶ σ᾽ ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.
ΦΕΙΔ. Ἀλλ᾽ οὐ περιόψεταί μ᾽ ὁ θεῖος Μεγακλέης
Ἄνιππον. ἀλλ᾽ εἴσειμι, σοῦ δ᾽ οὐ φροντιῶ.

Equites, si mihi color faciei esset corruptus,
STR. Non itaque amplius de meis edes, per Cererem iuro,
Neque ipse, neque iugalis equus, neque Samphoras:
Sed exigam te domo in malam rem (ad coruos).
PH. Sed non patietur auunculus meus Megacles me
Esse sine equis. Sed ingrediar, te vero negligam.

121. ἔδει] est secunda persona Attici futuri ἔδομαι, confer Phrynich. v. βρώσομαι. ἔδῃ cod. Elbing. — ἐξελῶ etiam futurum esse atticum, contendit Dawes. Miscell. crit. p. 77 sq. ἐλῶ ἀντὶ ἐλάσω ait Thom. Mag. v. ἐλάω, vbi nostrum citat locum. v. infra ad v. 800. ἐξολῶ cod. Elb. qui praeterea v. 123. habet σαπφόρας.

125. εἴσειμι] nempe ad auunculum.

ACTVS PRIMI
ΤΡΙΜΕΤΡΟΙ ΙΑΜΒΙΚΟΙ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΜΑΘΗΤΗΣ, ἢ ΠΑΙΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.

Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι·
Ἀλλ' εὐξάμενος τοῖσιν θεοῖς, διδάξομαι

Αὐτὸς,

SCENA SECVNDA.
SENARII IAMBICI.

STREPSIADES, DISCIPVLVS, seu PVER SOCRATIS.

STR. Sed nec ego tamen, quamuis cecidi, iacebo.
Verum Diis inuocatis, dabo me docendum

Ipsemet,

Act. I. Scen. II.

126. Scenae figura repente mutatur. Proscenium plateam, postscenium scholam Socratis, in quam, foribus apertis, licebat spectatoribus introspicere, referebat. Arcana, actiones et disciplinam Socratis eiusque adseclarum lepide perstringit Comicus, et stuporem rustici antea nondum visa primum cognoscentis et semper cogitantis de decipiendis creditoribus, facete et ad risum apte depingit. — In cod. Elbing. scenae secundae initio a vulgari ratione abhorrens versuum est distinctio. Versus primus clauditur voc. εὐξάμενος, secundus βαδίζων, tertius ὤν, quartus σκινδαλμοὺς, quintus denique στραγγεύομαι.

πεσών γε etc.] Filius, negans, se obtemperaturum, et proterue superbeque respondens abierat. Pater vero nondum desperat, nec dum victum se oppressumque ratus, colligit vires et a Socrate ipso artem eludendi creditores vult edoceri, qua postea imbuatur quoque filius. Metaphora in πεσὼν κείσομαι ducta est a luctatoribus, qui, nisi ter deiecti fuissent, pro victis non habebantur. κεῖσθαι vero, vt Latinorum *iacere*, frequenter vsurpatur de victis, caesis, mortuis. v. Staueren. ad

Corn.

Αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον.
Πῶς οὖν γέρων ὢν, κἀπιλήσμων, καὶ βραδὺς,
Λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους μαθήσομαι;
Ἰτητέον· τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι;
Ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν; παῖ, παιδίον.
ΜΑΘ. Βάλλ' ἐς κόρακας, τίς ἔσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν;

Ipſemet, et in ſcholam ibo.
Quomodo ergo, cum ſim ſenex et obliuioſus et tardus,
Sermonum accuratorum ſubtilitates addiſcam?
Eundum eſt. Quid multum tergiuerſor,
Et non potius pulto fores? Puer, heus puer!
Disc. Faceſſe hinc in malam rem! quis eſt, qui fores pultauit?

Corn. Nepot. VIII. 2. 6. et quae ſcripſi ad Ouidium, Triſt. III. 1. 50.

130. σχινδαλάμους agnoſcit Heſychius v. σκινδαλάμος et noſtro loco correxit Brunck. cum metri tum Atticismi cauſſa, et quod codex habet σκινδαλάμους, quam lectionem praebet quoque atque illuſtrat Suidas h. v. e quo Bentlei. Duker iam ad h. l. et Dawes in Miſcell. crit. p. 91. reſtituerunt priſcam lectionem σκινδαλάμυς. σχινδαλμὸς tamquam atticam formam laudat Moeris p. 360. et ex eo voluerunt et h. l. et Ran. v. 835 Hudſon ac Pierſon ad Moerida corrigere. vulgo σκινδαλμούς.

131. τί — στραγγευ. — θύραν;] *quid ceſſo pulſare oſtium.* ἔχων eſt elegans pleonaſmus, idque participium eleganter additur verbis morandi, ineptiendi, nugandi, ludendi. v. Ruhnken. ad Timaei Lexic. p. 184 et Bergler ad noſtrum locum. et στράγξ, στραγγὸς *ſtillicidium*, deſcendit στραγγεύω *ſtillatim cado*, ſ. propius ad originem *ſtringo*; hinc metaphorice, στραγγεύειν, ſiue media potius poteſtate, στραγγεύεσθαι, *ceſſare*, *commorari*, *laborare*, docente Valcken. ad Ammon. cap. XIII. Animaduerſ. p. 130.

133. vide ad Plutum v. 1097. Ruſticus vero ad ſcholam Socratis acceſſerat; vocabat igitur puerum, quem a ianua ſeruare putabat, et immodice pulſat fores: quibus apertis prodit Socratis diſcipulus, quocum ruſticus ante aedes confabulatur.

ΣΤΡ. Φείδωνος υἱὸς Στρεψιάδης Κικυννόθεν.
ΜΑΘ. Ἀμαθής γε νὴ Δί᾽, ὅς τις οὑτωσὶ σφόδρα
Ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας,
Καὶ φροντίδ᾽ ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην.
ΣΤΡ. Σύγγνωθί μοι· τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν.
Ἀλλ᾽ εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοὐξημβλωμένον.
ΜΑΘ. Ἀλλ᾽ οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν.
ΣΤΡ. Λέγε νῦν ἐμοὶ θαῤῥῶν. ἐγὼ γὰρ οὑτοσὶ
Ἥκω μαθητὴς εἰς τὸ φροντιστήριον.
ΜΑΘ. Λέξω· νομίσαι δὲ σε ταῦτα χρὴ μυστήρια·
Ἀνήρετ᾽ ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης

Ψύλλαν,

STR. Phidonis Filius Strepsiades Cicynniensis.
DISC. Indoctus vtique es, qui tam valde
Inconsiderate fores calcitrasti,
Et cogitationem animo conceptam fecisti vt abortiret (velut abortum excussisti).
STR. Ignosce mihi: procul enim hinc habito ruri.
Sed dic mihi, quisnam ille sit abortus? (quidnam illud sit quod excussum est?)
DISC. Sed fas non est haec cuiquam dicere nisi discipulis.
STR. Mihi dic ergo audacter: ego enim ipse
Venio in scholam discipulus.
DISC. Dicam. sed te oportet habere ista pro mysteriis:
Modo interrogabat Chaerephontem Socrates,

Pulex

137. ἐξήμβλ.] comice adludit poeta ad Socratis matrem, quae erat obstetrix: et ipse Socrates dicere solebat, se illam artem exercere, educentem foetus ingenii in cerebro conceptos, increpat igitur discipulus rusticum, quod nimio strepitu excussisset conceptam cogitationem ex animo, veluti abortum aliquem, adnotante iam Berglero; conf. Timaei Lexicon v. ἐξαμβλοῦν ibique Ruhnken p. 78.

138. Ξύγγνωθι Brunck.

Ψύλλαν, ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας.
Δακοῦσα γὰρ τοῦ Χαιρεφῶντος, τὴν ὀφρῦν,
Ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Σωκράτους ἀφήλατο.
ΣΤΡ. Πῶς δῆτα τοῦτ' ἐμέτρησε; ΜΑΘ. Δεξιώτατα.
Κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν,
Ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε·
Κᾆτα ψυγείσῃ περιέφυσαν περσικαί.
Ταύτας ὑπολύσας, ἀνεμέτρει τὸ χωρίον.
ΣΤΡ. Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

ΜΑΘ.

Pulex quot pedes suos ipsius saltaret?
Cum enim momordisset Chaerephontis supercilium,
In caput Socratis inde saltauit.
Str. Quomodo ergo istud metiebatur? Disc. Scite admodum.
Cera liquefacta, deinde pulice prehenso,
Immersit in ceram pedes eius:
Post, refrigerato adnatae sunt crepidae Persicae.
His detractis dimetiebatur locum.
Str. O rex Iupiter, quanta subtilitas mentis!

Disc.

145. αὑτῆς recte iam emendauit Frischlin. in vers. *pedes suos:* in graeco enim textu edit. Francof. 1597. qua vtor, caret vocabulum spiritu. Brunck e tribus MSS. sic edidit pro vulgato αὐτῆς. quaerebatur autem, (vt bene ait cl. Schütz) quantus esset pulicis saltus, si interuallo metiendo non humani, sed ipsius pulicis pedes adhiberentur. Ridiculum hunc et lepidum, at in Socratem, qui eiusmodi argutias nugasque respuit, iniquum locum aliquoties respexit Lucianus, e. g. in Prometh. c. 6. tom. I. pag. 34, vbi v. Hemsterhus. adde Küster.

147. ἀφήλλατο edd. vett.

148. πῶς δῆτα διεμέτρησε codd. apud Küster. δῆ ταῦτ' ἐμέτρισε cod. Elbing. ἐμέρισε edd. Ald. Brubach. ἐμέρησε Cratand. Farr. Raphel. Frischl. ἐμέτρησε Iunt., Basil. Port. et recentiores.

150. ἐνέβλαψεν cod. Elb.

151. ψυγείσῃ scil. κατὰ τοὺς πόδας. —

152. ἀναμέτρει cod. Elb.

ΜΑΘ. Τί δῆτ' ἂν, ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους
Φρόντισμα; ΣΤΡ. Ποῖον; ἀντιβολῶ κάτειπέ μοι.
ΜΑΘ. Ἀνήρετ' αὐτὸν Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος,
Ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι· τὰς ἐμπίδας
Κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν, ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον.
ΣΤΡ. Τί δῆτ' ἐκεῖνος εἶπε περὶ τῆς ἐμπίδος;
ΜΑΘ. Ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος
Στενόν· διὰ λεπτοῦ δ' ὄντος αὐτοῦ, τὴν πνοὴν
Βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐρροπυγίου·
Ἔπειτα κοῖλον πρὸς στενῷ προσκείμενον
Τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος.
ΣΤΡ. Σάλπιγξ ὁ πρωκτός ἐστιν ἄρα τῶν ἐμπίδων.
Ὦ τρισμακάριος τοῦ διεντερεύματος.

Ἡ ῥα-

DISC. Quid vero, si aliud Socratis audias
Inuentum? STR. Quale? obsecro dic mihi.
DISC. Interrogabat ipsum Chaerepho Sphettius,
Vtrum putaret culices
Ore canere, an vero podice?
STR. Quidnam igitur ille dicebat de culice?
DISC. Intestinum culicis aiebat esse
Angustum. per illud autem tam tenue, flatum
Vi pergere versus podicem,
Deinde angusto *intestino* adiacentem cauum
Podicem sonare vi flatus.
STR. Tuba itaque est podex culicum.
O ter beatus ob explicatam intestini naturam!

Facile

156 Cicynna et Sphettus erant ambo pagi Acamantidis tribus. Σφήτιος cod. Elbing. MS. Bau. quatuor versus continet tribus lineis, n. v. 156—159.

158. κατὰ στόμ', omisso τὸ cod. Elbing.

164. τῆς βίας cod. Elbing.

166. τρισμακάριοι codd. Bau. et Elbing.

Ἢ ῥαδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην,
Ὅστις διοιδεῖ τοὔντερον τῆς ἐμπίδος.
ΜΑΘ. Πρώην δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφῃρέθη
Ὑπ' ἀσκαλαβώτου. ΣΤΡ. Τίνα τρόπον; κάτειπέ μοι.
ΜΑΘ. Ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς,
Καὶ τὰς περιφορὰς, εἶτ' ἄνω κεχηνότος
Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν.
ΣΤΡ. Ἥσθην γαλεώτῃ καταχέσαντι Σωκράτους.
ΜΑΘ. Ἐχθὲς δέ γ' ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἑσπέρας.
ΣΤΡ. Εἶεν. τί οὖν πρὸς τἄλφιτ' ἐπαλαμήσατο;
ΜΑΘ. Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν,

Κάμψας

Facile certe reus abſoluetur,
Qui perſpexerit inteſtinum culicis.
Disc. Nuper vero magno inuento fuit priuatus
A ſtellione. Str. Quomodo? dic mihi.
Disc. Quaerentem ipſum lunae vias,
Et motus, ſurſum ſpectantem ore hiante
Noctu de tecto percacauit ſtellio.
Str. O lepidum ſtellionem, qui Socratem percacauit.
Disc. Heri veſperi autem nobis coena non erat.
Str. Eſto. quid itaque ad cibum *inueniendum* excogitauit?
Disc. Menſam vbi conſperſiſſet tenui puluere,

Et

167. *φεύγων reus*, quoniam fugit perſequentem in foro: *ἀποφύγοι abſoluetur* v. Thom. Mag. p. 892. ibique interpretes. Senis autem animo oculisque ſemper obuerſantur creditores, quos effugere et eludere cupit.

170. *ἀσκαλαβ.*] *ſtellio*, lacerti genus, animal venenatum, nitens in dorſo maculis quibusdam ad modum ſtellarum. v. Küſter.

175. conf. Ruhnken ad Mem. Socr. I. 2. 31. pag. 220.

177. Sermo eſt de puluere in abaco geometrico, qui debet eſſe tenuis, vt ſit aptior ad deſcriptiones figurarum aut linearum. v. Brodaei Miſcell. I. 1.

Καμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβὼν,
Ἐκ τῆς παλαίστρας θοιμάτιον ὑφείλετο.
ΣΤΡ. Τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν;
Ἄνοιγ', ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ Φροντιστήριον,
Καὶ δεῖξον ὡς τάχιστά μοι τὸν Σωκράτη.
Μαθητιῶ γάρ. ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.
Ὦ Ἡράκλεις. ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία;

Et veru *quoddam* incuruasset, circino sumto,
E palaestra vestem surripuit.
Str. Quid ergo Thaletem illum miramur?
Aperi, aperi cito scholam,
Et ostende quamprimum mihi Socratem.
Cupio enim eius discipulus fieri. sed aperi ostium.
O Hercules! cuiusmodi hae sunt bestiae?

178. διαβήτην] *Quum exinde circinum* (instrumentum mathematicum, cuius alteram partem immotam tenentes, alteram vero circumagentes, circulos describere solemus, *einen Circul,*) quem ipse sibi Socrates e veruculo confecerat, *nactus esset,* h. e. *sibi parasset.* Praeter exspectationem autem, spectatore opinante, Socratem descripsisse figuras, insectatur acerbe comicus, Socratem in palaestra, vbi pueri exercentur nudi, surripuisse vestem.

179. θοιματ.] Brunck. quem vide ad Plutum v. 985, corrigit in notis ἱμάτιον, quoniam sermo non est de certa quadam et definita veste.

181. ἀνύσας] additur in cod. Bauar. ὡς τάχιστα, quae glossa est, ad vim verbi significandam. ἀνύσας enim cum alio verbo iunctum indicat celeritatem, promtitudinem, et supplendum est δρόμον, *perficiens cursum aperi,* h. e. *fac aperias, cito aperi.* v. Plutum v. 229. Lamb. Bos. Ellipses gr. ling. p. 229. Schwebel. et quae notaui in Anthol. gr. poet. ad Tyrtaeum II. 15. Ortum esse quoque potuit hoc glossema ex versu seq. Versus enim 181 primum in cod. Bau. omissus fuit, dein margini adscriptus.

184. ποδαπὰ] h. e. ἐκ ποίου γένους, vt iam explicuit Thom. Magist. h. v. p.

ΜΑΘ. Τί ἐθαύμασας; τῷ σοι δοκοῦσιν ἐοικέναι;
ΣΤΡ. Τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς.
Ἀτὰρ τί ποτ' ἐς τὴν γῆν βλέπουσιν οὑτοιί;
ΜΑΘ. Ζητοῦσιν οὗτοι τὰ κατὰ γῆς. ΣΤΡ. Βολ-
βοὺς ἄρα
Ζητοῦσι; μὴ νῦν τουτόγε φροντίζετε·
Ἐγὼ

Disc. Quid miraris: cui videntur esse similes?
Str. Lacedaemoniis illis, qui e Pylo captiui adducti sunt.
Sed quid terram intuentur isti?
Disc. Hi quaerunt subterranea. Str. Bulbos ergo
Quaerunt? ne iam istud curetis;
Ego

724 sq. nostrum locum, vbi v. interpretes. Ποδαπὸς enim dicimus, quando rogamus de *genere* s. *natione* alicuius: ποταπὸς vero, quando de *moribus*. Apertis scholae ianuis, noua quasi scena incipit. Spectatores tamen vident Socratem sublimem in corbe pendentem eiusque discipulos intentos studiis, variaque litterarum instrumenta. Strepsiades nondum audet illam introire scholam, sed de iis, quae ibi aguntur, interrogat discipulum. Ad risum mouendum haec quidem facere poterant; et ignorantia rustici depingitur naturali pulcritudine, sed bonus Socrates a multis ineptiis erat alienus: Astronomiae tamen et Geometriae studiosus.

185. Brunck atticam formam εἰκέναι pro ἐοικέναι restituit. v. Moerin. v. εἰκὼς ibique Pierson. p. 148.

186. Ex Thucydide lib. III. docet Bergler, Lacedaemonios illos, qui durante obsidione et in captiuitate contabescebant, et quibuscum hic comparantur Socratis discipuli, aeque squalidi et macie confecti, proprie non in Pylo captos esse, sed in Sphacteria, insula, iacente prope Pylum, in continenti sitam et ab Atheniensibus munitam. —

187. conf. Homer. Iliad. γ'. 217. ibique Clark.

189. τουτόγε] Brunck e duobus codd. quibus accedunt Elbingensis et Bauar. correxit τοῦτ' ἔτι, et Schütz praeter ea νυν *igitur*, pro νῦν *nolite hoc amplius quaerere*.

Ἐγὼ γὰρ οἶδ', ἵν' εἰσὶ μεγάλοι καὶ καλοί.
Τί γὰρ οἵδε δρῶσιν, οἱ σφόδρ' ἐγκεκυφότες;
ΜΑΘ. Οὗτοι δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.
ΣΤΡ. Τί δῆθ' ὁ πρωκτὸς ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπει;
ΜΑΘ. Αὐτὸς καθ' αὑτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται.
Ἀλλ' εἴσιθ', ἵνα μὴ 'κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ.
ΣΤΡ. Μήπω γε, μήπω γ'· ἀλλ' ἐπιμεινάντων, ἵνα
Αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν.
ΜΑΘ. Ἀλλ' οὐχ οἷόν τ' αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα
Ἔξω διατρίβειν πολὺν ἄγαν γ' ἐστὶ χρόνον.
ΣΤΡ. Πρὸς τῶν θεῶν, τί γὰρ τάδ' ἐστίν, εἰπέ μοι.

ΜΑΘ.

Ego enim ſcio vbi ſint magni et pulchri.
Quid vero iſti faciunt, qui ſe tam valde incuruarunt?
DISC. Iſti perſcrutantur ima erebi et tartari.
STR. Quid ergo podex in coelum ſpectat?
DISC. Ipſe per ſe aſtronomiam diſcit.
Sed ingrediamini, ne ille in nos forte incidat.
STR. Nondum etiam, nondum. ſed maneant, vt
Cum ipſis communicem meum quoddam negotium.
DISC. Sed non poſſunt in aëre
Foris commorari nimis longo tempore.
STR. Per Deos obſecro, quid haec ſunt? dic mihi.

DISC.

191. Brunck correxit τί δ' ἄρ' οἵδε, quia γὰρ hic locum non habeat. Comicus vero philoſophos cogitabundos, non verſum Homeri Il. γ'. 216. 217. στάσκεν etc. (vti Clark ad illos Homeri verſus opinatus eſt,) hic ludit.

192. οὗτοι γ' ἐρεβοδιφ. edidit Brunck e tribus codd.

195. ὑμῖν, quod probabilius eſt, dedit cl. Schütz; et ſic ſcriptum eſt in cod. Bau. v. ſeq. ἐπιμεινάντων eſt pro ἐπιμεινάτωσαν. in codd. Elbing. et Bau. ἵνα hoc verſu abeſt: inſequens vero habet ἵν' αὐτοῖσι.

199. Brunck edidit omiſſo γ' quod abeſt a tribus regiis codd. ἄγαν ἐστὶν χρόνον, et docet, vltimam in ἄγαν, λίαν etc. a poetis atticis ſemper produci. Non ſequitur eum Schütz.

200. εἶπ' ἐμοὶ Brunck.

ΜΑΘ. Ἀστρονομία μὲν αὐτηί. ΣΤΡ. Τουτὶ δὲ, τί;
ΜΑΘ. Γεωμετρία. ΣΤΡ. Τοῦτ' οὖν τί ἐστι χρήσιμον;
ΜΑΘ. Γῆν ἀναμετρεῖσθαι. ΣΤΡ. Πότερα τὴν κληρουχικήν;
ΜΑΘ. Οὔκ· ἀλλὰ τὴν σύμπασαν. ΣΤΡ. Ἀστεῖον λέγεις.
Τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον.
ΜΑΘ. Αὕτη δέ σοι γῆς περίοδος πάσης· ὁρᾷς;
Αἵδε μὲν Ἀθῆναι. ΣΤΡ. Τί σὺ λέγεις; οὐ πείθομαι·
Ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὁρῶ καθημένους.
ΜΑΘ. Ὡς τοῦτ' ἀληθῶς Ἀττικὸν τὸ χωρίον.
ΣΤΡ. Καὶ ποῦ Κικυνεῖς εἰσὶν οἱ 'μοὶ δημόται;
ΜΑΘ. Ἐνταῦθ' ἔνεισιν. ἡ δέ γ' Εὔβοι', ὡς ὁρᾷς,
Ἡδί. παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ.

ΣΤΡ.

DISC. Haec quidem aſtronomia eſt. STR. Hoc vero quid?
DISC. Geometria. STR. Hoc itaque ad quam rem eſt vtile?
DISC. Ad dimetiendam terram. STR. illamne quae ſorte diſtributa fuerit?
DISC. Non; verum vniuerſam. STR. Facete dicis.
Eſt enim hoc inuentum populare et vtile.
DISC. Haec autem eſt terrae deſcriptio vniuerſae: viden?
Hae quidem ſunt Athenae. STR. Quid dicis? non credo.
Quoniam iudices ſedere non video.
DISC. Atqui reuera hoc eſt Atticum ſolum.
STR. Et vbi ſunt Cicynnienſes mei populares?
DISC. Hic inſunt. Euboea autem, vt vides,
Iſta: protenſa eſt longe admodum.

STR.

210. κικυννῆς, terminatione attica, (a nominatiuo κικιννεὺς, v. Gregorium de dial. Attica §. 43. et pagi nomen eſt κικύννα,) Brunck ducibus codicibus. — v. ſeq. Εὔβοι' cod. Elbing. Brunck. Εὔβοια cod. Bau.

ΣΤΡ. Οἶδ'. ὑπὸ γὰρ ὑμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους.
Ἀλλ' ἡ Λακεδαίμων ποῦ 'στιν. ΜΑΘ. Ὅπου 'στιν; αὑτηΐ.
ΣΤΡ. Ὡς ἐγγὺς ἡμῶν. τοῦτο πάνυ φροντίζετε,
Ταύτην ἀφ' ἡμῶν ἀπαγαγεῖν πόῤῥω πάνυ.
ΜΑΘ. Ἀλλ' οὐχ οἷόν τε νὴ Δί'. ΣΤΡ. Οἰμώξεσθ' ἄρα.
Φέρε, τίς γὰρ οὗτος οὑπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ;
ΜΑΘ. Αὐτός. ΣΤΡ. Τίς αὐτός; ΜΑΘ. Σωκράτης. ΣΤΡ. Ὦ Σώκρατες.
Ἴθ' οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα.
ΜΑΘ. Αὐτὸς μὲν οὖν σὺ κάλεσον· οὐ γάρ μοι σχολή.

ACTVS

STR. Scio: nam a vobis protenſa eſt (h. e. hoc loco, *deuicta et ſubiecta*, ſ. *tributis exhauſta*) et a Pericle.
Sed Lacedaemon vbi eſt? DISC. Vbi ſit? Haec eſt.
STR. Quam prope a nobis! id omnino operam date,
Vt hanc a nobis abducatis quam longiſſime.
DISC. Sed hoc certe fieri nequit. STR. Eiulabitis ergo.
Age, quis vero eſt vir iſte in carnario? *corbe penſili.*
DISC. Ipſe. STR. Quis ipſe? DISC. Socrates. STR. O Socrates.
I tu, voca eum mihi magna voce.
DISC. Tute ipſe voca ſane; nam mihi non eſt otium.

STRE-

213. ὑπὸ γὰρ ἡμῶν Br. e duobus codd. reg. ſic quoque ed. Lugd. et Amſtel.

215. τοῦτο μέγα φροντίζετε ex ſcholiaſte et Suida in μέγα emendauit Bentleius, et Brunck, apud quem in cod. B. gloſſa et vera lectio πάνυ μέγα ſimul exaratae ſunt, reſcripſit.

219. ὦ Σωκρ.] ſic codd. IV. reg. Küſter., Br. et Bergler. ὦ deeſt in edd. vett. Bentlei. maluit Τί; Σωκράτης. *quid? hem!*

ACTUS PRIMI
SCENA TERTIA.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Ὦ Σώκρατες.
Ὦ Σωκρατίδιον. ΣΩΚΡ. Τί με καλεῖς, ὦ 'φήμερε;
ΣΤΡ. Πρῶτον μὲν ὅ, τι δρᾷς, ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.
ΣΩΚΡ. Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.
ΣΤΡ. Ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,
Ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς εἴπερ. ΣΩΚΡ. Οὐ γὰρ ἄν ποτε

STREPSIADES, SOCRATES.

STR. O Socrates.
O Socratisce. SOCR. Quid me vocas mortalis?
STR. Primum obsecro dic mihi quid facis?
SOCR. Per aërem incedo, et solem inspicio atque contemplor.
STR. Itane a crate deos despicis,
Non vero a terra, si modo *oportet eos despicere.* SOCR. Nunquam enim

Act. I. Scena III.

225. Non Socrates, sed Sophistae multi, quos vniuersos sub persona Socratis irridet comicus, negarunt aut spreuerunt deos. Socrates tantum de moribus iisque, quae ad bene viuendum pertineant, quam de rebus occultis et coelestibus praecipere maluit. Senex implorat fidem et disciplinam Socratis, per aerem incedere visi; hic, spretis diis vulgaribus, initiationis facit initium.

227. *εἴπερ*] supple ex scholio MS. apud Brunck *εἴπερ*

Ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα,
Εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα, καὶ τὴν φροντίδα
Λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα.
Εἰ δ' ὢν χαμαὶ, τ' ἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν,
Οὐκ ἄν ποθ' εὗρον. οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
Ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.
Πάσχει δὲ ταυτὸ τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα.
ΣΤΡ. Τί φής; ἡ φροντὶς ἕλκει τὴν ἰκμάδ' εἰς τὰ κάρδαμα;
Ἴθι νῦν, κατάβηθ', ὦ Σωκρατίδιον, ὡς ἐμὲ,
Ἵνα μ' ἐκδιδάξῃς ὧνπερ οὕνεκ' ἐλήλυθα.

ΣΩΚΡ.

Potui recte indagare res coeleſtes
Niſi animo ſuſpenſo, et meditatione
Permiſta cum aëre ſibi conſimili.
Si vero humi ſtans ſuperna ab inferiore loco ſpectarem,
Nunquam potui illa indagare. Non, inquam; verum terra vi quadam
Trahit ad ſe humorem meditationis.
Idem autem contingit naſturtio.
STR. Quid ais? num meditatio trahit humorem in naſturtium?
Deſcende, nunc mi Socratiſce, et ad me veni,
Vt me illa doceas quorum gratia veni.

SOCR.

περ ἔξεστι περιφρονεῖν τοὺς θεοὺς δηλονότι. Strepſiadis enim ſermonem abrumpit Socrates. tum οὐ γὰρ ἂν π. ἐξεῦρον et v. 232 οὐκ ἄν ποθ' εὗρον, vertendum potius eſt: *numquam poſſem indagare.* nam ἂν cum aor. ſec. iunctum reddi debet per imperfectum coniunctiui. v. Hoogeeu. de partic. gr. tom. I. p. 79. n. 7. et notam meam ad Call. H. in Cer. v. 27. in Anthol. graeca poet.

236. καταβηθι cod. Elb. et v. ſeq. με διδάξῃς idem et Bauar. ὡς ἐμὲ pro ὡς πρὸς ἐμέ. de qua loquendi ratione infra diſſeremus.

ΣΩΚΡ. Ἦλθες δὲ κατὰ τί; ΣΤΡ. Βουλόμενος μαθεῖν λέγειν·
Ὑπὸ γὰρ τόκων, χρήστων τε δυσκολωτάτων
Ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι.
ΣΩΚΡ. Πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;
ΣΤΡ. Νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππικὴ, δεινὴ φαγεῖν.
Ἀλλά με δίδαξον τὸν ἕτερον τοῖν σοῖν λόγοιν,
Τὸν μηδὲν ἀποδιδόντα, μισθὸν δ', ὅντιν' ἂν
Πράττῃ μ', ὀμοῦμαί σοι καταθήσειν τοὺς θεούς.
ΣΩΚΡ. Ποίους θεοὺς ὀμεῖ σύ; πρῶτον γὰρ θεοὶ

SOCR. Quamobrem vero veniſti? STR. Cupiens addiſcere artem dicendi.
Nam ab vſuris, et creditoribus difficillimis
Agor, feror, bona mea pignus capiuntur.
SOCR. Quomodo non animaduertiſti te obaeratum factum?
STR. Morbus me perdidit equeſtris, vehemens in vorando.
Sed me doce alterum tuorum ſermonum,
Illum *inquam*, qui non reddit: mercedem vero quamcunque
Petieris a me, me depoſiturum Deos iuro.
SOCR. Per quos Deos iuras tu? Primum enim Dii

240. Ἄγομαι, φέρομαι —] h. e. *Bona mea diripiuntur, et pignori capiuntur a creditoribus.* v. ſupra ad v. 35. Heſychius ἄγειν καὶ φέρειν, τὸ λῃστεύειν καὶ ἁρπάζειν. conf. Demoſthen. or. de corona c. 67. p. m. 464. in primis I. Fr. Gronou. lib. III. Obſeruation. cap. 22.

241. ἔλαθες] de hoc atticismo, quem Bergler bene expreſſit in verſione, vide ad Iuliani Caeſares p. 166 a me notata.

246. ὀμεῖ] attice pro ὀμόσεις. v. Moer. p. 276. et ſchol. ad Plutum, 40. Male autem arguitur Socrates, mercedem poſtulaſſe. v. Xenoph. Mem. Socr. I. 11. 7. Platon. Apol. 24. C. et alibi. Sophiſtae,

Ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι. ΣΤΡ. Τῷ γὰρ ὄμνυτ'; ἢ
Σιδαρέοισιν, ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ;
ΣΩΚΡ. Βούλει τὰ θεῖα πράγματ' εἰδέναι σαφῶς,
Ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς; ΣΤΡ. Νὴ Δί', εἴπερ ἐστί γε.
ΣΩΚΡ. Καὶ ξυγγενέσθαι ταῖς Νεφέλαισιν εἰς λόγους,
Ταῖς ἡμετέραισι δαίμοσιν; ΣΤΡ. Μάλιστά γε.
ΣΩΚΡ. Κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα.
ΣΤΡ. Ἰδοὺ κάθημαι. ΣΩΚΡ. Τουτονὶ τοίνυν λαβὲ
Τὸν

Nobis nomisma non sunt. Str. Per quos ergo iuratis? an
Per ferreos, vt in Byzantio?
Socr. Vis diuinas res cognoscere clare
Et recte, quaenam sint? Str. Certe, si modo *vllae* sunt.
Socr. Et congredi ad colloquendum cum Nubibus,
Nostris Deabus? Str. Maxime.
Socr. Sede itaque in sacro grabbato.
Str. En! sedeo. Socr. Hanc itaque accipe
Coronam.

stae, in quorum classe aut societate Socratem fuisse, populus facile ad credendum adduci potuit, exegerunt mercedem, suamque sapientiam pro pecunia quasi vendiderunt. v. Xenoph. Sympos. I. 6. Platon. Menon. p. 371 sqq. vol. IV. ed. Bipont. ὀμῇ codd. Elb. et Bauar.

247. τῷ δ' ἄρ' ὀμν. Br. — ὤμνεῖτ' cod. Elbing. idem v. 251 νεφέλαις. 252 ἡμετέραις — 257 ταῦτα πάντα. et v. 256 θύσητε cod. Bauar. at esset soloecismus ὅπως μὴ cum aor. I. coniunct. v. Dawes Misc. crit. p. 227. coll. p. 459.

248 νόμισμα] h. l. *quod lege receptum est.* Senex vero intelligit *nummum.* An scripserat poeta ὑμῶν, *primum dii vestri,* quos vos colitis, nobis *non sunt lege recepti,* a nobis non agnoscuntur? et interpres quidam adscripserat ἡμῖν, quod postea in textum venit, extrusa vetere lectione. Nam Socrates interrogauerat ποίους θεούς, exclusis diis popularibus, quod ad inuidiam et irrisionem philosophorum, praecipue Socratis plene dictum est a poeta: et conf. vers. 251 sq.

Τὸν στέφανον. ΣΤΡ. Ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι Σώκρατες·
Ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.
ΣΩΚΡ. Οὔκ, ἀλλὰ πάντα ταῦτα τοὺς τελουμένους
Ἡμεῖς ποιοῦμεν. ΣΤΡ. Εἶτα δὴ τί κερδανῶ;
ΣΩΚΡ. Λέγειν γενήσει τρῖμμα, κρόταλον, παιπάλη.
Ἀλλ' ἔχ' ἀτρέμας. ΣΤΡ. Μὰ τὸν Δί' οὐ ψεύσει γέ με.
Καταπαττόμενος γὰρ παιπάλη γενήσομαι.

Coronam. Str. Quorſum coronam? heu Socrates,
Vide ne me ſicut Athamantem ſacrificetis.
Socr. Non *fiet:* verum omnia iſta illis, qui initiantur,
Nos facimus. Str. Quid itaque lucri hinc capiam?
Socr. In dicendo fies tritus, crepitaculum, pollen.
Sed quieſce. Str. Certe quidem non falles me,
Nam ſi ita conſpergar pollen futurus ſum.

259. τρίμμα *tritus*, h. e. *callidus*, (conf. Aues v. 431) κρόταλον proprie *crepitaculum*, tum, homo nimium tinniens, tamquam cymbalum, quod leui impulſu ſonitum ingentem edit, i. e. *homo agilis, verſutus, vafer, fallax.* conf. Valckenar. ad Theocrit. Adoniazus v. 49. p. 357 ſq. παιπάλη pollen, ſ. *tenuiſſima farina*, h. e. fies *ſubtiliſſimus orator*. v. interpr. et Pierſon ad Moerin p. 330. παττάλη cod. Elbing. Dum autem haec dicit, (Bergler ait,) comminuit ſuper Strepſiadis capite lapides friabiles, aut eum farina conſpergit, vt victimae ſolebant *mola* conſpergi: nam et iſte tamquam victima coronatus erat. Brunck vero addit: „Sed haec aliter acceperunt veteres magiſtri. Gloſſa: καταπαττόμενος ὑπὸ σοῦ ταῖς πληγαῖς διὰ τὰ μαθήματα, παιπάλη γενήσομαι, ita me pugnis comminues, vt facile pollen fiam." Gloſſa Br. in Supplementis παιπάλη] λεπτολόγος.

260. ψεύσῃ codd. Bauar. et Elbing.

ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΑΤΑ ΠΕΡΙΚΟΠΗΝ ΣΤΙΧΩΝ ιϛ'.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΙ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΕΙΟΙ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην, καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν.
Ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἀμέτρητ' ἀὴρ, ὃς ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον,
Λαμπρός τ' αἰθὴρ, σεμναί τε θεαὶ Νεφέλαι βροντησικέραυνοι,
Ἄρθητε,

SYSTEMA SECVNDVM PERICOPEN, VERSVVM XII.

ANAPAESTICI ARISTOPHANII.

SOCRATES, STREPSIADES.

Socr. Ore fauere decet ſenem et auſcultare precibus.
O rex, immenſe aër, qui terram ſublimem tenes:
Et Aether lucide: diuaeque venerabiles, Nubes, quae fulminatis et tonatis,
Surgite

262. Socrates inuocat Nubes, vt opem ferant et ſint praeſentes. de voc. εὐφημεῖν *lingua fauere* v. ad Moerin p. 160.

263. μετέωρον] quia n. terra in medio vniuerſo ſita, vndique coelo ac terra circumfunditur.

264. σεμνὰ — βροντίσῃ cod. Elbing. in quo, vti in Bauar. ab hoc inde verſu alia eſt verſuum diſtinctio, quae quum ſine vlla ratione facta eſſe videatur, eamdem notare ſuperſedeo.

Ἄρθητε, φάνητ', ὦ δέσποιναι, τῷ φροντιστῇ μετέωροι.
ΣΤΡ. Μήπω, μήπωγε, πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, μὴ καταβρεχθῶ.
Τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα.
ΣΩΚΡ. Ἔλθετε δῆτ', ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῷδ' εἰς ἐπίδειξιν,
Εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κάθησθε·
Εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἵστατε Νύμφαις·

Surgite et apparete, o Dominae, Philoſopho ſublimes.
Str. Nondum etiam nondum, priusquam hanc complicuero, ne compluar.
Mene vero infelicem domo veniſſe galerum non habentem?
Socr. Adeſte igitur, ô venerandae Nubes, vt vosmet hinc oſtendatis,
Siue in Olympi vertice ſacro niuali ſedetis:
Siue Oceani patris in hortis ſacram choream inſtituitis cum Nymphis:

266. μήπωγε, μήπωγε, codd. Elb. et Bauar. vti quoque ſcholiaſt. in edd. Ald. et Iuntina. v. 267: τουτὶ ſcil. *pallium.* quod conduplicatum imponit capiti, timens, ne compluatur, Socrate Nubes inuocante. Cynicos ſemper duplicatum geſtaſſe pallium, ceteros per pluuiam eius arcendae cauſſa, obſeruat Salmaſ. ad Pall. Tertull. pag. 400, notante Duckero. adde v. 983 ibique Spanhem.

267. κυνέην coniecit Bentl. et reſcripſit Brunck. Küſter. vero e codd. Vat. V. malit τὸ δὲ μηδὲ κυνῆν. nam ſyllaba prima in κυνῆν breuis eſt. — pro κακοδαίμ. legit MS. Vatic. V. δύστηνον. — v. 270. ἵστατ' ἐν νύμφαις cod. Elbing.

Εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς, ὑδάτων χρυσέαις ἀρύεσθε πρόχουσιν·

Ἢ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετ', ἢ σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος.

Ἐπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.

ACTVS

Siue forte in oſtio Nili aureis gutturniis hauritis aquam:

Siue Maeoticam paludem obtinetis: ſiue ſaxum niuoſum Mimantis.

Exaudite et accipite hoc ſacrificium, hisque ſacris delectamini.

CHORVS,

271. χρυσέοις] In cod. regio apud Brunck. in Supplem. proſtat χρυσέαις ἀρύεσθε προχόησιν cum gloſſa ἀγγείοις, et in duobus regiis codd. eſt χρυσέαις, et feminini generis eſt nomen πρόχους. v. exempla a Berglero adlata et Pierſon ad Moerin. p. 296. Brunck vero euphoniae gratia praetulit ionicam formam, Atticis frequentatam, quam adfirmat Thom. Mag. in χοή, et repoſuit χρυσέῃς, vti iam Oudendorp ad Thom. Mag. p. 917 ex codd. Leidd. reſcripſerat et illuſtrarat egregie. Idem Br. poſt Koenium ad Gregor. Corinth. p. 29, atticam formam ἀρύτεσθε reddidit e Suida in ἀρύτεσθαι. v. quoque Thom. Mag. voc. ἀρύτομαι, ibique interpr. pag. 115 ſq. et Dauiſ. ad Maxim. Tyr. p. 511 ed. 2dae. Ordo eſt: εἴτ' ἄρα ἐν ταῖς προχόαις ὑδάτων Νείλου ἀρύτεσθε χρυσέῃς πρόχουσιν —

v. 272. λύμνην cod. Elbing.

273. χαρ.] Φανεῖσαι cod. reg. cum gloſſ. παραγενόμεναι.

ACTVS PRIMI
SCENA QVARTA.

ΧΟΡΟΣ, ἢ ΝΕΦΕΛΑΙ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Ἀέναοι Νεφέλαι
Ἀρθῶμεν φανεραὶ,
Δροσερὰν φύσιν εὐάγητον,
Πατρὸς ἀπ' Ὠκεανοῦ βαρυαχέος,
Ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς ἐπὶ
Δενδροκόμους, ἵνα
Τηλεφανεῖς σκοπιὰς ἀφορώμεθα,
Καρπούς τ', ἀρδομέναν θ' ἱερὰν χθόνα,

Καὶ

CHORVS, seu NVBES, SOCRATES, STREPSIADES.

CHOR. Iugiter natantes Nubes
Tollamur manifestae,
Roscida natura vique agili,
Patre ab Oceano grauiter fremente
Ad celsorum montium vertices
Arboribus comantes, vnde
Conspicuas longe lateque speculas despectamus
Fructusque et sacram tellurem, dum irrigatur,

Et

Act. I. Sc. IV.

274. Nubium chorus per aerem vectus e longinquo adparet. De voc. et scriptura *ἀέναοι* v. Moerin. ibique Pierson. p. 23 sq. et Dauis. ad Maxim. Tyrium p. 511. ed. 2.

276. *εὐάγητοι agiles*, ab antiquo verbo *ἤγειν*, correxit Toup. ad Suidam III. 305. ed. Londin. et Brunck rescripsit. Bentleio iam venerat id in mentem. is tamen legere maluit *εὐγάθητοι, iucundae, delectabiles*; vel *εὐάντητοι*, inuito Toupio.

281. *καρποὺς τ' ἀλδομέναν ἱερὰν χθόνα, sacramque* terram

Καὶ ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα,
Καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον.
Ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀ-
καματον σελαγεῖται,
Μαρμαρέαισιν ἐν ἀυγαῖς.
Ἀλλ' ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον,
Ἀθανάταις ἰδέαις ἐπιδώμεθα
Τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν.

ΣΥΣΤΗΜΑ

Et fluuiorum diuinorum ſonitus,
Et pontum ſonantem graui murmure.
Nam oculus Aetheris
Sine fine coruſcat
Lucido iubare.
Sed decuſſa caligine imbrifera,
Immortali ſpecie ſpectemus
Terram longe proſpiciente oculo.

SYSTEMA

terram fructum parentem, de coniectura dedit vertitque Brunck. — χθόνα θ' ἱερὰν cod. Bauar.

283. *κελάδειν* proprium eſt fluuiorum. v. Warton. ad Theocr. Idyll. XVII. 92.

286. ἐν eiecit Brunck. duce cod. B. quod metro repugnat, aut legendum eſt ſecundum duo codd. alios reg. *μαρμαρέαις ἐν ἀυγαῖς*. Omiſſo τῷ ἐν iam laudauit noſtrum locum Suidas in *μαρμαρέην*. In Supplem. notat Br. lectionem cod. reg. *μαρμαραίῃσιν ἀυγαῖς*, inde, ait, lucrifacere poſſumus formam ionicam *μαρμαρέῃσιν*.

ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΑΤΑ ΠΕΡΙΚΟΠΗΝ ΣΤΙΧΩΝ ζ'.

ΣΩΚΡ. Ὦ μέγα σεμναὶ Νεφέλαι, φανερῶς ἠκούσατέ μου καλέσαντος.
Ἤσθου φωνῆς ἅμα καὶ βροντῆς μυκησαμένης θεοσέπτου;
ΣΤΡ. Καὶ σέβομαί γ', ὦ πολυτίμητοι, καὶ βούλομαι ἀνταποπαρδεῖν
Πρὸς τὰς βροντάς· οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι.
Κ' εἰ θέμις ἐστὶν νυνί γ' ἤδη, κ' εἰ μὴ θέμις ἐστὶ, χεσείω.
ΣΩΚΡ. Οὐ μὴ σκώψῃς, μηδὲ ποιήσῃς, ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι·

Ἀλλ'

SYSTEMA SECVNDVM PERICOPEN, VERSVVM VII.

Socr. O maxime venerabiles Nubes, manifesto audistis me vocantem.
Sensistine vocem simulque tonitru reboans diuino honore afficiendum?
Str. Et veneror sane vos, o sanctae Nubes, voloque oppedere
Vestris tonitrubus: adeo ipsa trepidus pauesco et timeo.
Et siue fas est iam, siue non est fas, volo cacare.
Socr. Ne illudas, neu facias quod perditi isti Comici;

Sed

295 σκώψεις — ποιήσεις correxit Brunck, quod et ille pluribus locis, et ante Dawes. in Miscell. crit. p. 221 sq. et p. 227 sq. demonstrauit, οὐ μὴ, ὅπως μὴ vel cum futuro

Ἀλλ' εὐφήμει· μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς.

ΑΝΤΩΔΗ, ΚΩΛΩΝ ις'.

ΧΟΡ. Παρθένοι ὀμβροφόροι,

Ἔλθω-

Sed ore faue; magnum enim quoddam Dearum examen mouetur cum cantu *dulci*.

ANTODE, VERSVVM XVI.

CHOR. Virgines imbriferae

Eamus,

ſuturo indicatiuo, vel cum aoriſto altero formae ſubiunctiuae, numquam cum aoriſto primo ſubiunctiuo vocis ſiue actiuae ſiue mediae conſtrui. confer tamen Burgeſs ad illum p. 459. — Τρυγοδαίμονες recte quoque in cod. reg. cum ſcholio marg. οἱ ἄλλοι κωμικοί· οὗτοι γὰρ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῶν ἀνθρώπους εἰσῆγον χέζοντάς τε καὶ ἕτερα αἰσχρὰ ποιοῦντας. λέγει δὲ δι' Εὔπολιν καὶ Κρατῖνον καὶ τοὺς ἄλλους. Τρυγοδαίμονας δὲ τούτους καλεῖ, διότι πάντες οἱ κωμῳδοὶ τρυγὶ ἀνηλείφοντο. Quare ſunt *Comici*. *Comoediam* enim, numquam vero *Tragoediam*, olim nominatam fuiſſe τρυγῳδίαν, pluribus oſtendit Bentleius in reſponſione ad Boyle, ex latina Lennepii verſione, ſubiuncta eius editioni Epiſtol. Phalaridis, pag. 166 ſqq. et 171 ſqq. Hinc perperam legitur τραγοδαίμονες in duobus codd. apud Brunck. — v. 296. μέγα γάρ τοι cod. Elbing.

297. Nubes pedetentim adpropinquant canentes: quod feſtiuum et magnificum fuiſſe videtur ſpectaculum. Cogita illas e longinquo aduentantes cum tonitru ſeu murmure aeris ita vt ſenex paueſceret, (v. 292 ſq.) ſed illis cognitis mira dulcique adficeretur laetitia, cantuque illarum, tamquam heroinarum delectaretur. Primum

Ἔλθωμεν λιπαρὰν
Χθόνα Παλλάδος, εὔανδρον γᾶν
Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον,
Οὗ σέβας ἀῤῥήτων ἱερῶν, ἵνα
Μυστοδόκος δόμος
Ἐν τελεταῖς ἁγίαις ἀναδείκνυται,
Οὐρανίοις τε θεοῖς δωρήματα,
Ναοί θ' ὑψιρεφεῖς, καὶ ἀγάλματα,
Καὶ

Eamus, vt pingue
Solum Palladis, fortium virorum feracem terram
Cecropis videamus amabilem:
Vbi cultus arcanorum ſacrorum, vbi
Myſtica domus
Inter initiationes ſacras oſtenditur,
Diisque coeleſtibus munera,
Templaque ſummis educta tectis, et ſimulacra
Et

mum ſenex audit illas; ſed nondum videt. In poſtſcenio enim e longinquo illae ſenſim deſcendunt per montem, caua denſaque loca in theatro vel picta vel facta, et demum iuxta ingreſſum in ſcenam aduentantes (παρὰ τὸν εἴσοδον v. 325) viſuntur a ſene. qui quod illatum formam miratur, Ariſtophanes arripit occaſionem, ſophiſtas, et poetas tumidos, quorum ſcribendi genus imitatur, aliosque homines famoſos lepide acriterque exagitandi atque irridendi. —

v. 298. λιπαρὰν ἐς χθ. et v. 299. γαῖαν cod. Bau.

301. confer Lyſiam, or. contra Andocidem p. 196 ſq. ibique Taylor. ed. Reiske. ante, λιπαρὰν γὰν vertit Bergler. *pingue ſolum;* at terra Attica dici non poteſt *pinguis*. quare malim cum Spanhemio vertere, *ſplendidam, illuſtrem terram.*

305. ὑψιρ.] ſic Ald. Iunt. earumque ſequaces, it. Küſter, Bergl. ὑψιφερεῖς duo codd. apud Brunck. it. edd. Baſil. Port. Friſchl. Lugd. et Amſtel. Ducker tamen maluit ὑψερεφεῖς, ab ἐρέφω *tego*, et ſic dedit Brunck e duobus codd.

ἀγάλματα] donaria numini cuidam conſecrata, *deorum*

Καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται,
Εὐστέφανοί τε θεῶν
Θυσίαι, θαλίαι τε,
Παντοδαπαῖσιν ἐν ὥραις·
Ἦρί τ᾽ ἐπερχομένῳ Βρομία χάρις,
Εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα,
Καὶ μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν.

ΣΤΡ.

Et supplicationes beatorum sanctissimae,
Coronisque ornata Deorum
Sacrificia, epulaeque
Omni tempore anni.
Vere aduentante Bromia festiuitas
Et suauiter resonantium chororum incitamenta,
Et tibiarum grauis cantus.

STR.

rum simulacra. proprie omne ornamentum, decus, quo quis exhilaratur et laetatur: (v. schol. ad Equit. v. 398.) ab ἀγάλλειν, quod proprie est *nitidum reddere, sic aliquid exornare, vt oculos grata sui specie exhilaret:* quoniam vero *statuae* praecipuum faciebant ornamentum, ἄγαλμα proprie de his vsurpari coeptum est. vide de h. v. docte copioseque differentes Hemsterh. ad Th. Mag. h. v. et Ruhnken. ad Timaei Lexic. p. 3 sq.

306. πρόσοδοι] h. e. *sacrificia publica, et sollemnes pompae ad delubra deorum.*

309. παντοδαπαῖς Brunck e tribus quatuorue codd. regiis. Glossa apud Brunck ἦρι] ἔαρι. τότε γὰρ ἐτελοῦντο τὰ Διονύσια.

311. εὐκελ. — ἐρεθισμ.] cum Küstero malim vertere: *et suauiter resonantium* (vide ad v. 283.) *chororum cantus.* Nam ἐρέθισμα apud Graecos dicitur cantus vel vocis, vel fidium aliorumque instrumentorum musicorum; quo animus (proprie *irritatur* v. Theocrit. V. 110 sq. XXI. 21. ibique not. i. e.) excitatur et ad laetitiam prouocatur. Bergler varias adfert explicationes: videtur illi Aristoph. εὐκελαδ. χορ. ἐρεθισμ. dixisse pro εὐκέλαδα χορῶν ἐρεθίσματα *sonora chori incitamenta,* vt intelligatur *cantus tibiarum;* aut εὐκελ. χόροι dici posse videntur *scite cantantes et pedibus plaudentes,* vel *etiam, qui ad suauem tibiae cantum saltant.*

ΣΤΡ. Πρὸς τοῦ Διὸς ἀντιβολῶ σε, φράσον τίνες εἴσ', ὦ Σώκρατες, αὗται,
Αἱ φθεγξάμεναι τοῦτο τὸ σεμνόν; μῶν ἡρῶναί τινές εἰσιν;
ΣΩΚΡ. Ἥκιστ', ἀλλ' οὐράνιαι Νεφέλαι, μεγάλαι θεαὶ ἀνδράσιν ἀργοῖς,
Αἵπερ γνώμην καὶ διάλεξιν καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσιν,
Καὶ τερατείαν καὶ περίλεξιν, καὶ κροῦσιν καὶ κατάληψιν.
ΣΤΡ. Ταῦτ' ἄρ' ἀκούσασ' αὐτῶν τὸ φθέγμ' ἡ ψυχή μου πεπότηται,

Καὶ

STR. Obſecro per Deos, dic *mihi*, o Socrates, quaenam ſint iſtae,
Quae vocem iſtam miſerunt maieſtate plenam? num Heroinae aliquae ſunt?
SOCR. Minime, verum Coeleſtes Nubes, magna numina hominibus otioſis, [h. e. *Sophiſtis*,]
Quae ſenſum, et dicendi peritiam, et mentem nobis ſuggerunt,
Et praeſtigias et loquacitatem, et fallaciam et perceptionem.
STR. Ob iſta ergo anima mea vbi audiuit earum vocem volitat,

Et

315. ἀνδράσιν ἀργοῖς cod. reg. in Supplem. Br. cum gloſſa: τοῖς φιλοσόφοις καὶ ποιηταῖς, οἱ μηδὲν ἄλλο μεταχειρίζονται, ἢ περὶ λόγων σχολάζουσιν.

317. τερατείαν] ſic codd. et edd. et Gloſſa Br. παραδοξολογίαν, ἀλαζονείαν. Τερθείαν tamen Moeris Pierſonio ad illum p. 365 reperiſſe videtur ſcriptum: quod tamen a docto grammatico, qui id voc. ſolummodo Atticum putauerit, fuerit profectum, v. interpret. ad Thomam Mag. p. 840. et Ruhnken ad Timaeum p. 180.

318. Ταῦτ' ἄρα (pro διὰ ταῦτα ἄρα, attice) repoſuit Bergl. ex antiquis edd. et Brunck ex quatuor codd. dare voluit. Τοῦτ' ἄρα edd. rec. et Küſter. — πεπότηται

Καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ, καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν,
Καὶ γνωμιδίῳ γνώμην νύξασ' ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι.
Ὥστ', εἴ πως ἐστὶν, ἰδεῖν αὐτὰς ἤδη φανερῶς ἐπιθυμῶ.
ΣΩΚΡ. Βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'. ἤδη γὰρ ὁρῶ κατιούσας
Ἥσυχ' αὐτάς. ΣΤΡ. Φέρε ποῦ; δεῖξον. ΣΩΚΡ. Χωροῦσ', αὗται πάνυ πολλαί,
Διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασέων αὗται πλάγιαι. ΣΤΡ. Τί τὸ χρῆμα;
Ὡς οὐ καθορῶ. ΣΩΚΡ. Παρὰ τὴν εἴσοδον. ΣΤΡ. Ἤδη νῦν καὶ μόλις ἀθρῶ.
ΣΩΚΡ.

Et de rebus subtilibus disputare, et de fumo garrire,
Et sententiola sententiolam pungendo alteri orationi contradicere.
Adeo vt cupiam, si quo pacto liceat, eas aperte videre.
Socr. Specta nunc huc ad Parnethem. iam enim cerno descendentes
Ipsas tacite. Str. Age vbi? ostende. Socr. Procedunt, multae admodum istae,
Per loca caua et densa, istae *inquam* obliquae. Str. Quid hoc rei?
Quod eas non video. Socr. Iuxta aditum. Str. Iam demum vix eas video.
Socr.

ται gloss. cod. regii, μετέωρος γέγονε.

320. νύξασ'] μίξασ' cod. Elbing. et Bauar.

323. ἥσυχ' αὐτάς] sic ex ed. Iunt. reliquae omnes praebent excusum. Rectius lectionem Aldinam, codice firmatam, ἥσυχα ταύτας reuocauit Brunck. Sic quoque codd. Bauar. et Elbing. ἡσύχως αὐτὰς cod. reg.

324. αὗται Brunck.

325. ἔσοδον. ΣΤΡ. διαθρῶ νυνὶ μόλις ἤδη, Brunck edidit. Quam lectionem receperunt Bergler et Schütz ἤδη νῦν καὶ μόλις ἀθρῶ, eam reperit

ΣΩΚΡ. Νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτὰς, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις.

ΣΤΡ. Νὴ Δί' ἔγωγ', ὦ πολυτίμητοι. πάντα γὰρ ἤδη κατέχουσι.

ΣΩΚΡ. Ταύτας μέντοι σὺ θεὰς οὔσας οὐκ ἤδεις, οὐδ' ἐνόμιζες;

ΣΤΡ. Μὰ Δί' ἀλλ' ὁμίχλην καὶ δρόσον αὐτὰς ἡγούμην καὶ σκιὰν εἶναι.

E 2 ΣΩΚΡ.

Socr. Nunc tandem vides ipſas, niſi gramias in oculis habeas inſtar cucurbitae.

Str. Ita profecto, ô venerandae. Omnia enim iam occuparunt.

Socr. Has tamen tu Deas eſſe neſciueras, neque eas pro deabus habebas.

Str. Non certe; verum nebulam et rorem, et vmbram eas exiſtimabam eſſe.

Socr.

reperit Küſter in cod. Vat. et probauit. eſt quoque in cod. membr. Brunck. qui tamen poſt Bentleium negat, ἀρθρῶ prima ſyllaba producta apud Comicos occurrere. Attamen cl. Trendelenb. auctoritate Homeri Il. Γ'. 450, vbi prima ſyllaba producitur, ἀρθρῶ defendit, et in cod. Elb. reperit νυνί, vt coniecerat Bentleius, locum ita emendaturus: Ἤδη νυνὶ μόλις ἑώρων. Dawes contra: ἤδη νῦν μόλις ὁρῶ αὐτάς. Sed vterque infeliciter, iudicante Brunckio. παρὰ τὴν εἴσοδον. — ἤδη νυνὶ μόλις ὁρῶ cod. reg. in Supplem. Br.

326. κολοκύνταις cod. Arundel. nec ab ingenio Atticiſmi abhorret, iudice Küſtero. ſed vulgatum tuetur Thomas Mag. h. v. vbi pag. 541 ſq. vide interpr. et Hemſterh. ad Lucian. I. p. 95.

328. οὐκ ᾔδης e cod. ſuo et e puriore Atticiſmo Br. ſcriptum dedit, et iam laudauit Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 207. Pierſon ad Moer. p. 173. Koenium ad Corinth. p. 50 etc.

329. Brunck Daweſii coniecturam in Miſc. crit. p. 218. — αὐτὰς ἡγοῦμεν δάσκιον εἶναι reiiciens, ex cod. regio B. et alio reſcripſit — ἡγούμην (ſic enim, ἡγούμην, editurus

ΣΩΚΡ. Οὐ γὰρ, μὰ Δί', οἶσθ' ὅτιη πλείστους αὗται βόσκουσι σοφιστὰς,
Θουριομάντεις, ἰατροτέχνας, σφραγιδονυχαργοκομήτας,
Κυκλίων τε χορῶν ᾀσματοκάμπτας, ἄνδρας μετεωροφένακας·
Οὐδὲν δρῶντας βόσκουσ' ἀργοὺς, ὅτι ταύτας μουσοποιοῦσιν.

ΣΤΡ.

Socr. Non enim profecto ſcis, quam multos iſtae alant Sophiſtas;
Vates Thurinos; medicos; homines comtos et delicatulos:
Cyclicorum chororum poëtas, et flexores modorum, qui ſemper iactant res aethereas.
Hos *inquam* alunt otioſos et nihil agentes, quoniam ipſas celebrant.

Str.

editurus erat, et ἡγοῦμεν in textu ſuo typothetae errorem eſſe in Supplem. notat,) καὶ καπνὸν εἶναι. In vulgato σκιὰν poſterior ſyllaba producitur: corripi igitur h. l. non debet. Hemſterhuſ. ad Plutum 547 id quidem negauit: ſed contrarium docent Daweſ. et Brunck.

330. Sophiſtas h. l. intelligit vates, medicos et poetas dithyrambicos. v. de hoc voc. elegantiſſimi Mori notam ad Iſocratis Panegyr. cap. I. pag. 4. Codicis regii lect. οὐ γὰρ, μὰ Δί, ἀλλ' ἴσθ' ὅτι —(cum gl. γίνωσκε) reiicit Br. in Supplem.

331. σφραγιδον.] hoc voc. memorat Porphyrius de Proſodia editus a Villoiſonio Anecd. gr. P. II. pag. 117. et philoſophos ita nominari ait διὰ τὸ ἀγρῶς διατελεῖν, καὶ κομῆται, ἔτι καὶ σφραγῖδας ἐν τοῖς δακτυλίοις φορεῖν. Etymolog. M. p. 739. (notante Brunckio) ita interpretatur: σφραγιδονυχαργοκομήτης, ὁ ἄσωτος, παρὰ Ἀριστοφάνει· ἀπὸ τοῦ σφραγὶς καὶ ὄνυξ, καὶ ἀργὸς, καὶ κόμη, οἱονεὶ ὃς φέρει τοὺς δακτυλίους μέχρι τῶν ὀνύχων, καὶ ὃς ἀεργός ἐστι καὶ κομάται.

332. κυκλίων] conf. Bentl. diſſ. ad Phalar. de origine Tragoediae, ex verſione lat. Lennepii p. 169 ſq. Schol. ad Aues v. 1403.

333. μουσοποιοῦσι codd. Elbing. Bau. ed. Brunckii.

ΣΤΡ. Ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπταιγλᾶν δάϊον ὁρμὰν,
Πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ, πρημαινούσας τε θυέλλας,
Εἶτ' ἀερίας, διερὰς, γαμψοὺς οἰωνοὺς, ἀερονήχεις,
Ὄμβρους θ' ὑδάτων δροσερᾶν Νεφελᾶν. εἶτ' ἀντ' αὐτῶν κατέπινον

STR. Propterea igitur versibus suis crepabant humidarum nubium, lucem auertentium celerem impetum,
Cirrosque centicipitis Typhonis, furentesque procellas:
Item aërias, vdas, aduncas, in aëre natantes volucres:
Imbresque aquarum rorantium nubium. Deinde pro his *versibus* deglutiebant

334. Hic iam exempla adfert ex dithyrambicis poetis, vt ostendat, illos meteora cantare, de Nubibus volantibus, de fulminibus, de procellis; de auibus in aëre natantibus, de imbre: et vtitur dorica dialecto illorum more. *Bergler.* — **στρεπταίγλαν** sic scholiastes, et Suidas, quem vide h. v. qui vertit **στρέφουσαν τὴν αἴγλην καὶ ἀφανίζουσαν**, *splendorem auertentem et conspectui nostro eripientem*, atque correxit, mutato accentu, Bentl. vertitque *tortum fulgur emittentem*, a **στράπτειν**, quod est **ἀστράπτειν**, eumque sequutus est Brunck. Sic quoque exstat in cod. Elbing. In edd. Ald. et Iunt. nutans editor excudi fecit **στρεπταιγλᾶν**.

336. *ἀερίους, διεροὺς* e cod. C. edidit Brunck. referuntur enim illa adiectiua ad *οἰωνούς*. Secus sentit Spanhem. et refert ad Nebulas. Id si verum est, recte Bentl. post legit *γαμψούς τ' οἰωνούς*. — De Τυφῶ, *Typhone* s. *Typhoeo*, qui in fabulis fuit vnus e Gigantibus, proprie autem ventus vehemens, qui in vorticem contortus intra densam nubem luctatur, et, si ibi accendatur, *πρηστὴρ* fit, et aerem inficit igne, v. Thomam Mag. ibique interpr. p. 861. Iablonskii Pantheon Aegypt. lib. V. c. 2. et cel. Heyne ad Apollodori Biblioth. I. 6. 3. pag. 77 sqq.

337. **κατέπινον** *absorpserunt*, de iis audacter dictum, quae comeduntur.

Κεστρᾶν τεμάχη μεγάλαν, ἀγαθᾶν, κρέα τ' ὀρνίθειά γε κιχλᾶν.
ΣΩΚΡ. Διὰ μέντοι τασδ' οὐχὶ δικαίως; ΣΤΡ. Λέξον δή μοι, τί παθοῦσαι,
Εἴπερ Νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυναιξίν;
Οὐ γάρ ἐκεῖναί γ' εἰσὶ τοιαῦται. ΣΩΚΡ. Φέρε ποῖαι γάρ τινές εἰσιν;
ΣΤΡ. Οὐκ οἶδα σαφῶς· εἴξασιν γ' οὖν ἐρίοισιν πεπταμένοισιν,

Κοὐχὶ

Mugilum magnorum et bonorum frusta, carnesque turdorum.
Socr. Propter has tamen immerito. Str. Dic iam mihi, quid eis accidit,
Si reuera sunt Nubes, vt similes sint factae mulieribus?
Non enim illae sunt tales. Socr. Age, quales ergo sunt?
Str. Non satis certo scio: saltem similes videntur lanis expansis,

Non

338. κρέατ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν Brunck e duobus codd. atque γε abest codd. Brunck. it. Elbing. ac Bauar. κιχηλᾶν dorice pro κιχλᾶν iam ante Br. reuocauit Koen. ad Greg. Corinth. de dialect. p. 102. n. 66. qui adprime adfert locum ex Etymologico MS. Leidensi, vbi noster versus veraque lectio memoratur: agnouit quoque et reperit in suis Aristophanis codd. Eustath. pag. 1934. lin. 15. et Athenaeus Deipn. p. 64. F. Vulgatum κρέα τ' (h. e. τε) contra metrum peccat. κρέα enim, ex κρέαα contractum, vltimam syllabam producit.

340. εἴξασι attice pro ἐοίκασι. v. Moeris ibique Pierson p. 147. Barnes. ad Eurip. Iphigen. in Aulide, v. 848. Ruhnken ad Timaeum p. 71. — v. sequent. γ' abest edd. Ald. et Flor. δ' οὖν cod. Elbing. in vltimo voc. ν deleuit Brunck et abest a cod. Bauar. et ἐρίοισι cod. Elbing. Bau.

Κοὐχὶ γυναιξὶν μὰ Δί' οὐδ' ὁτιοῦν, αὗται δὲ ῥῖνας ἔχουσιν.

ΣΩΚΡ. Ἀπόκριναι νῦν ἅττ' ἄν σ' ἔρωμαι. ΣΤΡ. Λέγε νῦν ταχέως ὅ, τι βούλει.

ΣΩΚΡ. Ἤδη ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην Κενταύρῳ ὁμοίαν;

Ἢ παρδάλει, ἢ λύκῳ, ἢ ταύρῳ; ΣΤΡ. Νὴ Δί' ἔγωγ'. Εἶτα τί τοῦτο;

ΣΩΚΡ. Γίνονται πάνθ' ὅ, τι ἂν βούλωνται· κᾆν μὲν ἴδωσι κομήτην

Non certe mulieribus, nec tantillum; hae autem nares habent.

Socr. Reſponde mihi quod te interrogabo. Str. Dic cito quicquid vis.

Socr. Vidiſtin' aliquando ſuſpiciens Nubem Centauro ſimilem,

Aut pardo, aut lupo, aut tauro? Str. Profecto: ſed quid tum poſtea?

Socr. Fiunt quicquid libitum eſt: et, ſi videant crinitum

343. αὗται δέ γε IV. codd. Brunckii, Elbing. Bauar. Vatic. male. δὲ enim ante ῥῖνας producitur. v. Dawes Miſc. crit. pag. 160 ſq. qui nomen pronuntiandum ſcribit wῥhινας.

344. ἅττ' ἂν ἔρωμαι Br. e membr. quatuor alii codd. apud illum, et cod. Bau. atque edd. Ald. Iunt. ἅττ' ἄν σ' ἔρωμαι, quod quidem melius eſt, quam quod vulgo legitur ἅττ' ἄν σ' ἔρομαι.

347. Brunck e codd. edidit: γίγνονται πάνθ' ὅ, τι βούλονται· κᾆτ' ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην. In cod. reg. in Br. Supplem. eſt eadem lectio, niſi vt ſit κᾆτα ſine eliſione exaratum, atque Bau. καὶ τ' ἢν. Ald. vero κᾆτ' ἢν. Küſt. emendarat ex cod. Vat. γίνοντ' πᾶν, ὅ, τι βούλονται· κᾆτ' εἰ μὲν ἴδ. κομ.

Ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόν περ τὸν Ξενοφάντου,
Σκώπτουσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ, Κενταύροις εἴκασαν αὐτάς.
ΣΤΡ. Τί γὰρ ἢν ἅρπαγα τῶν δημοσίων κατίδωσι Σίμωνα, τί δρῶσιν;
ΣΩΚΡ. Ἀποφαίνουσαι τὴν φύσιν αὐτοῦ, λύκοι ἐξαίφνης ἐγένοντο.
ΣΤΡ. Ταῦτ' ἄρα, ταῦτα Κλεώνυμον αὗται τὴν ῥίψασπιν χθὲς ἰδοῦσαι,
Ὅτι δειλότατον τοῦτον ἑώρων, ἔλαφοι διὰ τοῦτ' ἐγένοντο.
ΣΩΚΡ. Καὶ νῦν ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες.

ΣΤΡ.

Aliquem et ferum (paediconem) ex iſtis hirſutis, qualis eſt Xenophantis F.
Eius inſaniam ridentes Centauris ſe aſſimilant.
STR. Quid vero faciunt, ſi videant depeculatorem aerarii Simonem.
SOCR. Vt demonſtrent mores eius, lupi repente fiunt.
STR. Propterea ergo Cleonymum iſtae heri conſpicatae, qui clypeum abiecit,
Quia iſtum timidiſſimum videbant, cerui factae ſunt.
SOCR. Et nunc quia Cliſthenem viderunt propterea, vt vides, mulieres ſunt factae.

STR.

348. ἄγριος in genere is, qui modum excedit; h. l. de Paederaſta. v. Harpocrat. h. v.

349. ἤκασαν Brunck e cod. membr. attice. v. Moerin h. v. pag. 182. ibique Sallier et Pierſon. Timaeus in Lex. pag. 69. — v. ſeq. idem repoſuit τί δ' ἄρ'. et δρῶσι cod. Elbing.

ΣΤΡ. Χαίρετε τοίνυν γ', ὦ δέσποιναι, καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κἄλλῳ,
Οὐρανομήκη ῥήξατε κἀμοὶ φωνήν, ὦ παμβασίλειαι.

ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΑΤΑ ΠΕΡΙΚΟΠΗΝ ΣΤΙΧΩΝ νδ'.

ΧΟΡ. Χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιογενές, θηρατὰ λόγων φιλομούσων,
Σύ τε, λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ· φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅ, τι χρήζεις.

E 5 Οὐ

STR. Saluete itaque o Dominae, atque iam, si cui alii vnquam,
Etiam mihi vocem rumpite quae coelos feriat, o praepotentes reginae.

SYSTEMA SECVNDVM PERICOPEN, VERSVVM LIV.

CHOR. Salue o senex olim nate, inuestigator sermónum sapientium;
Tuque subtilissimarum nugarum sacerdos, dic nobis cuius rei indiges.

Neque

355. τοίνυν ὦ sine particula γ' Brunck dedit ex V. codd. In versu sq. ῥήξατε φωνὴν κἄμοιγ' ὦ — cod. reg. in Br. Supplem.

357. παλαιογενὲς θήρατα voluit iam Küster ex cod. Vat. et dedit Br. e membr. ὦ addidit Küster, quod vulgatum παλαιγενὲς in textu retinuit. — θυρατὰ cod. Elbing. Χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιγενὲς, θυρατὰ cod. reg. in Suppl. Br. Socratis doctrina de diis, haud quidem decore; at enim ad illam exagitandam lepide pertractatur.

Οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν,
Πλὴν ἢ Προδίκῳ· τῷ μὲν, σοφίας καὶ γνώμης οὕνεκα· σοὶ δὲ,
Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλει;
Κἀνυπόδητος κακὰ πόλλ' ἀνέχει, κἀφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς.
ΣΤΡ. Ὦ γῆ τοῦ φθέγματος· ὡς ἱερὸν, καὶ σεμνὸν, καὶ τερατῶδες.

ΣΩΚΡ.

Neque enim facile obediamus alii eorum sophistarum, qui nunc coelestia contemplantur,
Excepto Prodico; huic quidem sapientiae et ingenii caussa: tibi vero,
Quia superbe incedis et torue intueris, hac illac oculos versans
Et discalceatus multa mala pateris, et nobis fretus vultum ad grauitatem componis.
Str. O terra, qualis haec vox est? quam sacra, quam venerabilis, quam prodigiosa!

Socr.

359. ὑπακούσαιμεν e quatuor codd. quibuscum consentiunt Bauar. atque Elbing. recte dedit Brunck. Sic quoque Suidas in πράδικον legerat. Vulgata lectio ὑπακούσωμεν soloecismo laborat.

360. De Prodico v. Xen. Mem. Socr. II. 1. 21 sqq. et cl. Hindenburg. Animaduerss. ad illum libr. p. 63. Dauis. ad Minuc. Felic. c. 21. p. 121. Suid. v. Πρόδικος. — σοὶ δ' ὅτι, in eadem linea, in codd. Bau. Elbing.

361. παραβάλλει est 2 pers. med. attice, pro παραβάλλῃ. sensum autem formulae ὀφθαλμὼ παραβάλλεσθαι esse ait Küster, *obliquis oculis alios intueri*, more scilicet hominum superborum, qui recto vultu aliquem adspicere dedignantur. — βρένθυητ'. — ὀφθαλμῷ — παραβάλλεις cod. Elbing. de vltimo voc. v. Küster, ταῖς ὁδοῖς cod. Bau. — vide ad schol.

362. ἀνέχῃ — σεμνοπρεπεῖς cod. Elbing.

363. σεμνὸν] τερπνὸν cod. regius.

ΣΩΚΡ. Αὗται γάρ τοι μόναι εἰσὶ θεαί· τἄλλα δὲ πάντ' ἐστὶ φλύαρος.
ΣΤΡ. Ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν, φέρε, πρὸς τῆς γῆς, ὁ ὐλύμπιος οὐ θεός ἐστιν;
ΣΩΚΡ. Ποῖος Ζεύς; οὐ μὴ ληρήσεις, οὐδ' ἐστὶ Ζεύς. ΣΤΡ. Τί λέγεις σύ;
Ἀλλὰ τίς ὕει; τουτὶ γὰρ ἐμοί γ' ἀπόφηναι πρῶτον ἁπάντων.
ΣΩΚΡ. Αὗται δήπου, μεγάλοις δέ σ' ἐγὼ σημείοις αὐτὸ διδάξω.
Φέρε, ποῦ γὰρ πώποτ' ἄνευ Νεφελῶν ὕοντ' ἤδη τεθέασαι;

Καί τοι

Socr. Enimuero istae solae sunt Deae: caetera omnia sunt nugae.
Str. Sed Iupiter Olympius nonne Deus nobis est, per terram te obtestor.
Socr. Quis Iupiter? quaeso ne nugeris. Neque est Iupiter. Str. Quid tu dicis?
Quis pluit ergo? istud mihi demonstra primum omnium.
Socr. Hae scilicet; magnis autem signis et argumentis hoc docebo.
Age, vbi tu Iouem vnquam pluere vidisti sine nubibus?

Atqui

v. 365. πρὸ —— Ὀλύμπιος cod. Elb. Comicus vero Socratem de rebus naturalibus et diuinis vt perquam ridicule, ita impie ad odium et contemtum illi conflandum; Strepsiadem vero rustice stolideque quaerentem iudicantemque inducit, qua fictione vis comica mire aucta est.

366. ληρήσεις correxit Dawes Misc. crit. p. 221 sq. quod οὐ μὴ vel cum futuro indicatiuo vel cum aoristo II. formae subiunctiuo construatur: et Brunck sic rescripsit. atque illam lectionem e MS. 43. Baroccian, notat Burgess.

368. μεγάλοις δὲ σημείοις ἐγὼ σ' αὐτὸ Ald. Iunt. rel. Sed Küster correxit e codd. Vatic. et Arundel. quibuscum conspirat cod. Elbing. hic idem vero v. 369. ποτε pro πώποτε.

Καί τοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτὸν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν.

ΣΤΡ. Νὴ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτο γέτοι τῷ νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυσας·

Καί τοι πρότερον τὸν Δί' ἀληθῶς ᾤμην διὰ κοσκίνου οὐρεῖν.

Ἀλλ' ὅς τις ὁ βροντῶν ἐστι, φράσον· τοῦτό με ποιεῖ τετρεμαίνειν.

ΣΩΚΡ.

Atqui oportebat coelo ſereno eum pluere, has vero aliorſum proficiſci.

Str. Recte, ita me Apollo amet, iſtud ratione tua adſtruxiſti.

Etenim antehac reuera putabam Iouem per cribrum meiere.

Sed quis ille ſit, qui tonat, dic; hoc facit me tremere.

Socr.

371. τοῦτο γε — προσέφυσας *hoc demonſtratum dediſti*, ſic pro vulgato, at importuno, τούτῳ Bergler ante Daweſ. in Miſc. crit. p. 225 (qui etiam νυνὶ eiecit,) iam emendatum dederat, et Br. e IV. codd. reſtituit: Burgeſs e MS. 127 Barocc. τοῦτο γε quoque enotauit. Brunckii gloſſae τὸ, προσέφυσας explicant, ἥρμοσας· καλῶς καὶ ὡς ἔδει προσήρμοσας. Schol. ad Aeſchyli Suppl. 284 προσφύσω exponit ἀποδείξω. Omnia, quae legibus naturae euenire, at mentem intelligentiamque plebis ſuperare ſolebant, ab imperitis vi deorum peculiari, non naturae ordini adſignabantur. Philoſophi igitur, qui cauſſas naturales ortumque, e. g. nubium, imbris, ſ. pluuiae et tonitru explicare ſuſtinuerunt, a plebe turbaque imperitorum tamquam deorum contemtores habebantur. Hac inſcitia vulgari et falſa plebis opinione abuſus Ariſtophanes Socratem in odium contemtumque adducturus riſumque excitaturus facit de origine pluuiae tonitruque lepide, et de Ioue impie loquentem.

372. ὡς ἀληθῶς cod. Elbing. ἀληθῶς τὸν Δία cod. Bauar. idem v. 373. τοῦτο γάρ με et v. 376 πλήρης cod. reg. v. 373. φράσον, τοῦθ' ὅ με ποιεῖ. —

ΣΩΚΡ. Αὗται βροντῶσι κυλινδόμεναι. ΣΤΡ. Τῷ τρόπῳ, ὦ πάντα σὺ τολμῶν;
ΣΩΚΡ. Ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ, κἀναγκασθῶσι φέρεσθαι
Κατακρημνάμεναι πλήρεις ὄμβρου δι' ἀνάγκην, εἶτα βαρεῖαι
Εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι, ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν.
ΣΤΡ. Ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτάς, οὐχ ὁ Ζεύς, ὥστε φέρεσθαι;
ΣΩΚΡ. Ἥκιστ', ἀλλ' αἰθέριος δῖνος. ΣΤΡ. Δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθει,
Ὁ Ζεὺς οὐκ ὤν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων.
Ἀτὰρ οὐδέπω περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας.

ΣΩΚΡ.

SOCR. Hae tonant, cum voluuntur. STR. Quomodo, audacisſime?
SOCR. Vbi repletae fuerint multa aqua, et vi impulſae vt ferantur,
Praecipites ruentes neceſſitate quadam, plenae imbris, inde graues
In ſe inuicem incidentes, rumpuntur et edunt fragorem.
STR. Sed quisnam eſt, qui impellit eas vt ferantur? nonne Iupiter?
SOCR. Minime, verum aetherius turbo. STR. Turbo? Hoc me latuerat,
Iouem nimirum non eſſe, ſed pro eo turbinem nunc regnare.
At de fragore et tonitru me nondum docuiſti.

SOCR.

379. ἐλελήθη, atticam formam, dedit Brunck. vide ſupra ad verſum 328.

381. οὐδέν πω metri cauſſa correxerunt Brunck et antea Ducker, ac Toup. p. 113 ed. Londin. in Curis nouiſſimis ad Suidam, voc. οὐδὲν, Suidas exſcripſit scholiaſt. ad Nub. v. 538 οὐδὲν idem ſaepe eſſe ac οὐ apud Atticos.

ΣΩΚΡ. Οὐκ ἤκουσάς μου, τὰς Νεφέλας ὕδατος μεστὰς ὅτι φημὶ,
Ἐμπιπτούσας εἰς ἀλλήλας παταγεῖν διὰ τὴν πυκνότητα;
ΣΤΡ. Φέρε τουτὶ τῷ χρὴ πιστεύειν; ΣΩΚΡ. Ἀπὸ σαυτοῦ γ' ὤ σε διδάξω.
Ἤδη ζωμοῦ Παναθηναίοις ἐμπλησθεὶς, εἶτ' ἐταράχθης
Τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν;
ΣΤΡ. Νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ δεινὰ ποιεῖ γ' εὐθύς μοι, καὶ τετάρακται,
Χ' ὥσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ, καὶ δεινὰ κέκραγεν

Ἀτρέμας

SOCR. An non audiuisti quod dico, Nubes plenas aqua
Incidentes in se inuicem fragorem edere propter densitatem?
STR. Age, quomodo hoc possim credere? SOCR. A te ipso ego te docebo.
Si quando Panathenaeorum festis diebus esses impletus iure, fuitne tibi turbatus
Vnquam venter, et tumultus subito ipsum peruasit cum murmure?
STR. Ita profecto. et quidem statim incipit me pessime tractare, et turbatus est,
Et iusculum sicut tonitru strepit, et acerrime vociferatur:

Primo

384. ἀπὸ σαυτῦ γ', ὥς σε διδάξω Brunck e membranis reposuit. et sic scholiastes, cuius nota obscura et corrupta est, inuenisse videtur in suis exemplaribus. — v. 385 Br. in Suppl. e codd. B. et regio venustius rescribendum esse censet ἐμπιπτῦσας; ἀλλήλαισιν. — v. 386. διεκορκορύγησε cod. Elbing. ed. Brunck. καὶ κλόνος αὐτὴν ἐξαίφνης cod. reg. contra legem metricam.

'Ατρέμας πρῶτα παππάξ· κᾆπειτ' ἐπάγει παπαπαππάξ.
Χ' ὥταν χέζω, κομιδῆ βροντᾷ παπαπαππὰξ, ὥσπερ ἐκεῖναι.
ΣΩΚΡ. Σκέψαι τοίνυν γ' ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ οἷα πέπορδας·
Τὸν δ' ἀέρα τόνδ' ὄντ' ἀπέραντον, πῶς οὐκ εἰκὸς μέγα βροντᾶν.
Ταῦτ' ἄρα καὶ τὼ 'νόματ' ἀλλήλοιν βροντὴ καὶ πορδὴ ὁμοίω.
ΣΤΡ. 'Αλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν αὖ φέρεται, λάμπων πυρί; τοῦτο δίδαξον.

Καὶ

Primo sensim, pappax: mox deinde subiungit papapappax:
Et quando caco, plane tonat papapappax, vt illae.
SOCR. Considera igitur e tantillo ventre quam vehementer pepederis.
Aërem autem hunc immensum quomodo non verosimile est tonare?
Hinc itaque et nomina ista, βροντὴ, πορδὴ, sunt similia inter se.
STR. Sed fulmen vnde venit, igni coruscans? hoc doce;

Et

390. Ex emendatione Dawesii in Miscell. crit. p. 172 vt κλίμαξ melius sentiretur, exscribi fecit Brunck:

ἀτρέμας πρῶτον πάξ, κᾆτα παπὰξ ἐπάγει, κᾆπειτα παπαππάξ·
χὤταν χέζω, κομιδῇ βροντᾷ παπαπαππὰξ, ὥσπερ ἐκεῖναι.

Atque in quatuor codd. Brunckii atque Elbing. ac Bauar. παπὰξ semper vnica littera π scriptum est.

391. τοίνυν ἀπὸ, omisso γ', e duobus codd. Brunck.

393. ταῦτ' οὖν cod. reg. quod perinde est. — καὶ ὀνόματ' cod. Elbing. — idem et Bauar. ἀλλήλοις. — vers. seq. πόθεν ἂν *vndenam venire possit?* Küster et Brunck e cod. ποθ. αὖ cod. reg. edd. vett. et Bergler. sed v. Brunck ad Plutum vers. 885. pag. 272 sq. —

Καὶ καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει.
Τοῦτον γὰρ δὴ φανερῶς ὁ Ζεὺς ἱησ' ἐπὶ τοὺς ἐπιόρκους.
ΣΩΚΡ. Καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ, καὶ Κρονίων ὄζων, καὶ βεκκεσέληνε,
Εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, πῶς δῆτ' οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησεν,
Οὐδὲ Κλεώνυμον, οὐδὲ Θέωρον· καίτοι σφόδρα γ' εἴσ' ἐπίορκοι;
Ἀλλὰ τὸν αὑτοῦ γε νεὼν βάλλει, καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν,
Καὶ τὰς δρῦς τὰς μεγάλας· τί παθών; οὐ γὰρ δὴ δρῦς ἐπιορκεῖ.

ΣΤΡ.

Et comburit nos feriens, alios viuos amburit.
Hoc enim Iupiter manifeſto iaculatur in periuros.
Socr. Et quomodo, o fatue, et Saturni tempora redolens et Luna ipſa antiquior,
Si periuros iaculatur, quomodo, inquam, Simonem non incendit *fulmine*,
Et Cleonymum, nec Theorum, cum tamen valde iſti ſint periuri?
Sed iaculatur ſuum ipſius templum et Sunium promontorium Athenienſium,
Et quercus magnas; quid ei accidit? non enim quercus vtique peierat.

Str.

v. 395. ζῶντας. Gloſſ. τοὺς πλουσίους. περιφλύει, ἐξ ἐπιπολῆς καίει, Brunck in Supplem.

398. πῶς οὐχὶ (excluſo δῆτ') metri cauſſa dedit Br. e membranis. — compararunt Brunck et Bergler Lucret. VI. 386 ſqq. et 416 ſqq.

400. Ἀθηνῶν ex Homero Odyſſ. γ΄. 278 et metri lege reſcribendum eſſe, iudicauit Küſter, et Brunck e membranis recepit in textum. vulgo Ἀθηναίων.

401. δεῖ loco δὴ cod. Elb. τί παθών; cod. quoque reg. ſed ab eadem manu ſuperne

poſitum

ΣΤΡ. Οὐκ οἶδ᾽, ἀτὰρ εὖ σὺ λέγειν φαίνει. τί γὰρ ἔστιν δῆθ᾽ ὁ κεραυνός;

ΣΩΚΡ. Ὅταν εἰς αὐτὰς ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατακλεισθῇ,

Ἔνδοθεν αὐτὰς, ὥσπερ κύστιν, φυσᾷ· κᾆπειθ᾽ ὑπ᾽ ἀνάγκης

Ῥήξας αὐτὰς, ἔξω φέρεται σοβαρὸς, διὰ τὴν πυκνότητα,

Ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης αὐτὸς ἑαυτὸν κατακαίων.

ΣΤΡ. Νὴ Δί᾽, ἐγὼγ᾽ οὖν ἀτεχνῶς ἔπαθον τουτὶ ποτὲ Διασίοισιν.

Ὤπτων

STR. Nescio: recte tamen mihi dicere videris. quid itaque est fulmen?

SOCR. Quando ventus aridus sublime se tollens in ipsas inclusus fuerit,

Intus eas inflat tanquam vesicam: deinde vbi necessitate

Eas rupit, extrorsum fertur impetuosus, propter densitatem,

Stridore et impetu suo ipse se ipsum comburens.

STR. Profecto mihi idem omnino aliquando euenit Diasiorum festo die,

Torre-

positum est, siue emendatio sit, siue varia lectio *μαθὼν* quod quidem prauae interpretationi ortum debere videtur Brunckio in Supplem. Elb. et Bau. vers. sq. *φαίνῃ — ἐστι.*

403. *ταύτας* Brunck e quatuor codd. quibuscum consentit Elbing. — *ξηρὸς* deest in edd. vett. at a Biseto, scholiastae auctoritate, in textum admissum. prostat quoque in cod. Elb. ac Bauar. In ed. tamen Brubachiana legitur *ξηρὸς ἄνεμος.*

404. *φυσᾷ* ex membr. edidit Brunck. —

v. 407: *ἀτεχνῶς* v. Timaei Lex. ibique Ruhnken. p. 38.

Ὤπτων γαστέρα τοῖς συγγένεσιν, κᾆτ' οὐκ ἔσχων ἀμελήσας.
Ἡ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτ'· εἶτ' ἐξαίφνης διαλακήσασα πρὸς αὐτὼ
Τὼ 'φθαλμώ μου προσετίλησεν, καὶ κατέκαυσεν τὸ πρόσωπον.

ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΑΤΑ ΠΕΡΙΚΟΠΗΝ ΣΤΙΧΩΝ κζ'.

ΧΟΡΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ΧΟΡ. Ὦ τῆς μεγάλης σοφίας ἐπιθυμήσας, ἄνθρωπε, παρ' ἡμῶν·

Ὡς

Torrebam ventriculum aliquem cognatis, quem aperire *cultro* neglexeram;
At ille inflabatur, deinde repente medius crepans in ipsos
Oculos mihi fartum mittebat, et faciem comburebat.

SYSTEMA SECVNDVM PERICOPEN, VERSVVM XXVII.

CHORVS, SOCRATES, STREPSIADES.

CHOR. O qui praeclaram sapientiam cupiuisti comparare tibi nostra opera,

Quam

408. ἔπτων cod. Elb. — ξυγγενέσιν Brunck. — 409. ἡ δ' ἀνεφυσᾶτ' Br. e suo cod. ἡ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτ' membr. eiusdem et cod. Elbing. — v. seq. τὼ ὀφθαλμὼ Bauar. in duobus verbis προσετ. et κατεκ. deest ν ἐφελκυστικόν.

411. ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας e IV. codd. reg. secundum legem anapaesti-

Ὡς εὐδαίμων ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἕλλησι γενήσει,
Εἰ μνήμων εἶ καὶ Φροντιστής, καὶ τὸ ταλαίπωρον ἔνεστιν
Ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ μὴ κάμνεις, μήθ' ἑστὼς, μήτε βαδίζων,
Μήτε γε ῥιγῶν ἄχθει λίαν, μήτε γ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖς,
Οἴνου τ' ἀπέχει, καὶ γυμνασίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων·

Quam beatus inter Athenienses et *omnes* Graecos eris,
Si memoria et studium tibi non deest, et aerumnarum patientia inest
In corde: nec defatigaris, vel stando vel eundo:
Neque frigus moleste fers, neque prandere cupis:
Vino etiam abstines, et exercitiis corporis, et aliis ineptiis:

paesticorum rescripsit Br. et ego hunc ac seqq. versus vsque ad 419 e quatuor codd. cum Brunckio, vti iam a Frischlino factum erat, adsignaui Choro: atque ad irridendam Socraticae vitae rationem id efficacius est. Nodus vero vincitur, et senis animus mutuis sermonibus magis firmatur. In edd. Ald. et Iunt. nullius nomen, in reliquis Socratis nomen additum est. — versu sq. γενήσῃ cod. Elbing.

415. μήτε ῥιγῶν — μήτ' ἀριστᾶν cod. Elbing. et sic Brunck e codd. suis edidit. nam vltima μήτε ante ῥ producitur. v. Dawes Miscell. crit. pag. 159 sqq. et p. 162 nostrum corrigit locum, docetque, in ἀριστᾶν cum tota familia primam produci. v. quoque Brunck ad Plut. 1065. in tribus codd. reg. μήτ' οὖν ῥιγῶν. vitiose in cod. Elbing. ἄχθῃ et v. seq. ἀπέχῃ, vt fere semper, quod vt vbique adnotem, haud necesse erit. Apud Diogen. Laert. lib. II. sect. 27 hi versus aliter leguntur, notante Küstero. Num ex altera is editione repetierit, an memoriter excitauerit illos, definire non ausim.

416. ἀνόητα apud Graecos dici nimium et intemperantem amorem voluptatum, quae ad corpus referuntur, veluti vini, epularum, et aliarum rerum, hoc vero loco, amorem

Καὶ βέλτιστον τοῦτο νομίζεις, ὅπερ εἰκὸς δεξιὸν ἄνδρα,
Νικᾷν πράττων καὶ βουλεύων, καὶ τῇ γλώττῃ πολεμίζων.
ΣΤΡ. Ἀλλ᾽ ἕνεκέν γε ψυχῆς στερρᾶς, δυσκολοκοίτου τε μερίμνης,
Καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς καὶ θυμβρεπιδείπνου,
Ἀμέλει θαρρῶν, ἕνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ᾽ ἄν.
ΣΩΚΡ. Ἄλλο τι δῆτ᾽ οὐ νομιεῖς εἶναι θεὸν οὐδένα, πλὴν ἅπερ ἡμεῖς,

Τὸ

Et istud optimum esse putas, (quod quidem decet elegantem hominem)
Vincere nimirum agendo et consultando, et lingua pugnando.
S t r. Sed de corde duro et praefracto, studioque et cura somnum obturbante:
Item ventre parco, vitamque discruciante, et vel thymbra contento,
Ne sis sollicitus; nam eo nomine me praebere possim, vt ferrum in me cudant.
S o c r. Itaque nihil aliud pro Deo habebis et neminem, praeter illa quae nos,

Chaos

amorem libidinosum, et nimium Veneris adpetitum, cum scholiaste et Etymologo in v. Εὔνουχος censet illustratque Küster. atque gl. cod. reg. ἀνοήτων] ἀφροδισίων, καὶ πάντων τῶν ἐκ μωρίας γινομένων. Berglerus tamen h. l. malit interpretari *res ineptas*.

420. θυμβεπιδεῖπνα codd. Elb. et Bau. In Gl. Brunck explicatur εὐτελοῦς περὶ τὰς τροφάς. conf. Schol. ad v. 1178. et Salmas. ad Solin. p. 409. — vers. sq. οὕνεκα τούτων Brunck. e cod. regio C. εἵνεκα cod. Vatic. et placet Küstero.

422. εἶναι ex Iuntina venit in Basil. Porti, Lugdun. Küster. et Bergl. sed ἤδη codd. Bauar. ac reliquae edd. vett. et Brunck e codd. recepit, qui

Τὸ Χάος τουτὶ, καὶ τὰς Νεφέλας, καὶ τὴν Γλῶτταν, τρία ταυτί.

ΣΤΡ. Οὐδ' ἂν διαλεχθείην ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, οὐδ' ἂν ἀπαντῶν.

Οὐδ' ἂν θύσαιμ', οὐδ' ἂν σπείσαιμ', οὐδ' ἐπιθείην λιβανωτόν.

ΧΟΡ. Λέγε νῦν ἡμῖν, ὅ, τι σοι δρῶμεν, θαῤῥῶν· ὡς οὐκ ἀτυχήσεις,

Ἡμᾶς τιμῶν, καὶ θαυμάζων, καὶ ζητῶν δεξιὸς εἶναι.

ΣΤΡ. Ὦ δέσποιναι, δέομαι τοίνυν γ' ὑμῶν τουτὶ πάνυ μικρὸν,

F 3 Τῶν

Chaos nimirum istud, et Nubes et Linguam: haec tria, inquam.

STR. Neque alloquerer certe alios, si vel obuius eis fierem:

Neque sacrificarem, neque libarem, neque thus adolerem.

CHOR. Dic nunc audacter nobis, quidnam tibi facere debeamus; nam frustra non eris,

Si nos colas, et admireris, et studeas esse politus.

STR. O dominae, quod a vobis peto, id paululum quiddam est omnino,

Nimi-

qui praeter ea correxit, (vti in cod. Barocc. n. 127 apud Burgess post praefationem ad Dawesii Misc. clare legitur:) ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θεὸν etc. sequentis versus fini addidit signum interrogationis et ellipticam phrasin ita intelligit: ἀλλὰ μῶν πρὸς τούτοις κελεύεις με θαῤῥεῖν, ὅτι δῆτ' οὖν ἤδη νομιεῖς οὐδένα θεὸν, πλὴν — etc. Dawes in Misc. crit. p. 226 corrigit docteque illustrat: ἀλλ' ἔτι δῆτ' οὐ νομιεῖς εἶναι θεὸν οὐδὲν, πλὴν etc. *nihil igitur aliud deinceps existimabis deum esse, praeterquam* etc. Cod. reg. in Br. Suppl. ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὐ νομιεῖς εἶναι θεὸν οὐδένα πλὴν ἅπερ ἡμεῖς.

424. ἀτεχνῶς οὐδ' ἂν διαλ. malit legere Br.

428. τοίνυν ὑμῶν omisso γ' Brunck e IV. codd.

Τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον.

ΧΟΡ. Ἀλλ' ἔσται σοι τοῦτο παρ' ἡμῶν· ὥστε τολοιπόν γ' ἀπὸ τουδὶ
Ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ.

ΣΤΡ. Μή μοί γε λέγειν γνώμας μεγάλας· οὐ γὰρ τούτων ἐπιθυμῶ·
Ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι, καὶ τοὺς χρήστας διολισθεῖν.

ΧΟΡ. Τεύξει τοίνυν γ', ὧν ἱμείρεις· οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς.
Ἀλλὰ σεαυτὸν παράδος θαῤῥῶν τοῖς ἡμετέροις προπόλοισιν.

ΣΤΡ.

Nimirum, vt Graecos in facultate dicendi anteire possim C̄ stadiis.

Chor. Imo erit hoc a nobis tibi: ita vt iam ab hoc tempore
In sententiis pro concione dicendis nemo tam saepe vincat quam tu.

Str. Ne mihi contingat arduas sententias dicere, hoc enim non cupio,
Sed pro me ipso iura peruertere, et elabi e manibus creditorum.

Chor. Adipiscetis igitur quae optas: non enim ardua cupis.
Sed te ipsum trade intrepidus nostris ministris.

Str.

433. ὅσ'], ὅσα attice pro ὅσον, i. e. μόνον, *solum*, *tantum*.
Gloss. cod. reg. διὰ στροφῆς καὶ ποικιλίας λόγων τὸ δίκαιον διαφθεῖραι. —

v. seq. ἱμείραι in forma med. cod. C. Br. peius ἱμείρῃ cod. Bauar. —

v. 435. προσπόλοισιν cod. Bauar.

ΣΤΡ. Δράσω τοῦθ' ὑμῖν πιστεύσας· ἡ γὰρ ἀνάγκη
με πιέζει,
Διὰ τοὺς ἵππους τοὺς Κοππατίας, καὶ τὸν γάμον, ὅς
μ' ἐπέτριψεν.

ACTUS PRIMI
SCENA QVINTA.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ ΜΟΝΟΣ.

Νῦν οὖν χρήσθων ἀτεχνῶς ὅτι βούλονται.
Τουτὶ τό γ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσι
Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν,

STR. Faciam istud vobis fretus; nam necessitas me vrget
Propter illos Coppatias equos, et coniugium quod me
perdidit.

STREPSIADES SOLVS.

Nunc ergo vtantur me prorsus vt libet:
Istud meum corpus ipsis
Trado ad vapulandum, esuriendum, sitiendum,

v. 437. ἐπέτριψε Brunck.
Act. I. Scen. V.
438. Strepsiades paratum se esse ad omnia perpetienda profitetur, et Socrates a choro admonitus incipit senem sacris suis initiare. — ἀτεχνῶς e versu 453 huc temere et contra metrum retractum, deleuit Brunck, et v. seq. scripsit αὐτοῖσιν. eod. reg. peius habet: νῦν οὖν χρήσθων ἀληθῶς ὅ, τι βούλονται. Est autem χρήσθων tertia dualis imperatiui, qua in passiua forma vtuntur Attici pro 3. plurali χρήσθωσαν, ait Brunck in Supplem. laudatque Thom. Mag. et Wesseling. Obss. p. 50.

Αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δαίρειν·
Εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι,
Τοῖς ἀνθρώποις τ' εἶναι δόξω
Θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης,
Βδελυρὸς, ψευδῶν συγκολλητὴς,
Εὑρησιεπὴς, περίτριμμα δικῶν,
Κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη,
Μάσθλης, εἴρων, γλοιὸς, ἀλαζὼν,
Κέντρων, μιαρὸς,
Στρόφις, ἀργαλέος, ματιολοιχὸς
Ταῦτ' εἴ με λέγουσιν ἀπαντῶντες,

Δρών-

Squalescendum, algendum, et excoriandum pro vtre:
Si modo debita effugiam,
Et hominibus videar esse
Audax, loquax, temerarius, procax,
Scelestus, mendaciorum conglutinator,
Inuentor verborum, tritus in causis forensibus,
Tabula legum, crepitaculum, vulpes, terebra,
Subactus, simulator, lubricus, arrogans,
Cento, impurus,
Versutus, molestus, friuolus.
His nominibus si me *homines* appellent,

Faciant

441. *ἀσκὸν δαίρειν* (pro vulgato *δέρειν*) metri caussa et fide membr. euulgauit Br. Sic quoque maluit Küster. e cod. Arundel. et suprascr. est cod. reg. a prima manu.

445. *ξυγκολλ.* Br. idem versu sq. vti maluit Küster e cod. Vat. *Εὑρησιεπὴς* (vti apud Pindar. Olymp. ad IX. 120.) e membranis, quarum glossa *ἐφευρετὴς λόγων*. Vulgo *Εὑρεσιεπής*. — de *περίτριμμα* v. supra 259.

450. *ματτυολοιχὸς lautitiarum linctor*, a *ματτύη*, *bellaria*, *lautitiae*, vt turdi et id genus alia, coniecit Bentlei et recepit Brunck, laudatque Athenaeum pag. 662. —

v. 451. *εἴ με καλοῦσιν* cod. reg. —

Δρώντων ἀτεχνῶς ὅ, τι χρήζουσι·
Κ' εἰ βούλονται, νὴ τὴν Δήμη-
τρ', ἐκ μοῦ χορδὴν
Τοῖς Φροντισταῖς παραθέντων.

ACTVS PRIMI
SCENA SEXTA.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΧΟΡ. Λῆμα μὲν πάρεστι τῷδε
Οὐκ ἄτολμον, ἀλλ' ἕτοιμον. ἴσθι δ' ὡς

Faciant *isti* plane quod libuerit:
Et, si volent, ita me Ceres amet,
Ex me lactes parent
Et Scholasticis apponant.

SOCRATES, STREPSIADES, CHORUS.

CHOR. Animus quidem inest huic
Haud timidus, sed promtus. Scias autem velim,

452. δρώντων attice pro δράτωσαν. — χρῄζουσιν Br.

454. χορδὴ est eibi genus ex intestinis paratum. vide Athenaeum lib. III. cap. 14. pag. 94. vbi versus noster excitatur, et Casaubon. χόρδας vertit *lactes*.

Act. I. Sc. VI.

456 — 460, tum 462 — 464, denique 467—477 cum Bentleio et Brunckio non Socrati, qui cantica facere non debet, sed Choro adsignaui. — Λῆμα proprie *voluntas*, a λῶ *volo*. h. l. *fortis animus*; vide schol. ad Theocr. I. 12. Koen. ad Gregor. Corinth. de dialectis p. 115. male cod. Bau. λῆμμα, de quo voc. v. Spanhem. — τῷδέ γ' Brunck e membranis. τῷδε δ' cod. C.

Ταῦτα μαθὼν παρ' ἐμοῦ,
Κλέος οὐρανόμηκες
Ἐν βροτοῖσιν ἕξεις.
ΣΤΡ. Τί πείσομαι;
ΧΟΡ. Τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ
Ζηλωτότατον βίον ἀν-
θρώπων διάξεις.
ΣΤΡ. Ἆρά γε τοῦτ' ἄρ' ἐγὼ
Πότ' ὄψομαι;
ΧΟΡ. Ὥς τε σοῦ πολλοὺς
Ἐπὶ ταῖσι θύραις
Ἀεὶ καθῆσθαι,
Βουλομένους ἀνακοινοῦσθαι

Τὲ

Si haec didiceris a me,
Famam, quae coelum attingat,
Inter homines te consecuturum.
STR. Quid mihi eueniet?
CHOR. Omni tempore mecum
Beatissimam vitam
Ages vnus omnium.
STR. Ecquando hoc ego
Visurus sum?
CHOR. Ita, vt multi
Ad fores tuas
Semper sedeant,
Cupientes te conuenire,

Et

v. 458 et 459 est in vna linea versus exaratus in ed. Brunck.

465. τοῦτ' ἂν ἐγὼ idem rescripsit e cod. C. Suidas in Ἄραγε etc. descripsit versum, sed male legitur apud illum ποτ' ἐπόψομαι.

467. ὥστε γε σοῦ e duobus codd. Brunck dedit, et 470 ac sq. e codd. edidit, (ἐς λόγους etiam cod. Bau.) βουλομένους ἀνακρινοῦσθαί τε καὶ ἐς λόγους ἐλθεῖν.

Τὲ, καὶ ἐς λόγον ἐλθεῖν,
Πράγματα κἀντιγραφὰς
Πολλῶν ταλάντων
Ἄξια σῇ φρενὶ
Συμβουλευσομένους μετὰ σοῦ.
Ἀλλ' ἐγχείρει τὸν πρεσβύτην, ὅ, τι περ μέλλεις, προδιδάσκειν,
Καὶ διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ.
ΣΩΚΡ. Ἄγε δὴ, κάτειπέ μοι σὺ τὸν σαυτοῦ τρόπον,
Ἵν' αὐτὸν εἰδὼς, ὅς τις ἐστὶ, μηχανὰς
Ἤδη 'πὶ τούτοις πρὸς σὲ καινὰς προσφέρω.
ΣΤΡ. Τί δέ; τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ, πρὸς τῶν θεῶν;
ΣΩΚΡ. Οὐκ. ἀλλὰ βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι,
Εἰ μνημονικὸς εἶ. ΣΤΡ. Δύο τρόπω, νὴ τὸν Δία.

Εἰ

Et tecum colloqui, atque communicare
Litium contestationes
Super multis talentis
Dignas tuo ingenio,
De quibus consultabunt tecum.
Sed incipe senem docere ea, quae in antecessum docere constituisti.
Et pertenta animum eius, et ingenii vires explora.
Socr. Age nunc, dic mihi tu ingenium tuum quale sit,
Vt illo cognito machinas
Posthac nouas tibi admoueam.
Str. Quid? num me, obsecro, tanquam murum oppugnare cogitas?
Socr. Non; verum pauca quaedam interrogare te volo,
An polleas memoria. Str. Ita certe, gemino modo:

Nam

479. *μηχανὰς*] artes, rationes nouas intelligit Socrates: senex vero instrumenta bellica, hinc stulte et comice quaerit versu seq. —

v. 481. *διανοῇ* codd. Elb. et Bauar.

Εἰ μέν γ' ὀφείλεταί μοι, μνήμων πάνυ·
Ἐὰν δ' ὀφείλω, σχέτλιος ἐπιλήσμων πάνυ.
ΣΩΚΡ. Ἔνεστι δῆτά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει;
ΣΤΡ. Λέγειν μὲν οὐκ ἔνεστ', ἀποστερεῖν δ' ἔνι.
ΣΩΚΡ. Πῶς οὖν δυνήσει μανθάνειν; ΣΤΡ. Ἀμέλει καλῶς.
ΣΩΚΡ. Ἄγε νῦν, ὅπως, ὅταν τι προβάλωμαί σοφὸν
Περὶ τῶν μετεώρων, εὐθέως ὑφαρπάσει.

ΣΤΡ.

Nam si mihi debeatur, praepolleo memoria;
At si ipse debeam, obliuiosus prorsus sum, infelix.
Socr. Inestne tibi aliquis naturalis ad dicendum impetus?
Str. Ad dicendum quidem non, verum ad defraudandum inest.
Socr. Quomodo igitur poteris discere? Str. Bene, ne sis solicitus.
Socr. Age nunc *da operam*, vt, si quando sapientem aliquam quaestionem posuero
De rebus coelestibus, eam statim arripias.

Str.

484. ἢν μὲν γ' ὀφείληταί τι μοι, Brunck e membr. metro flagitante, in cod. Bau. et Vatic. probante Küstero, ὀφείλεταί τι μοι, vti cod. C. apud Brunck. sed ἢν requirit coniunctiuum. — εἰ μέν γ' ὀφείλεταί μοι edd. quidem Brunckiana superiores; sed quum in altero membro sequatur ἐὰν, prauum esse εἰ, ait Brunck. — post μνήμων πάνυ codd. Br. et Vat. edd. vett. omnes, Bergler et Br. et probauit Küsterus, qui vnde receperit in textum μνήμων ὢν πάνυ, equidem nescio. εἰ μὲν γὰρ ὀφεληταί τι μοι, μνήμων πάνυ cod. reg. in Supplem. Brunck.

490. ὑφαρπάσει] sic cod. C. et edd. attice, 2 person. futuri medii. sed codd. Vat. Bauar. et membr. Brunckii ὑφαρπάσεις, quod reposuit Brunck. ὑφαρπάσῃς codd. Elbing. et duo apud Brunck. quod falsum: nam post ἄγε supplendum est σκόπει, ὅρα aut simile verbum; ὅπως vero ab tali verbo pendens, cum futuro indicatiui, non,

cum

ΣΤΡ. Τί δαί; κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι;
ΣΩΚΡ. Ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὑτοσὶ καὶ βάρβαρος.
Δέδοικά σ', ὦ πρεσβῦτα, μὴ πληγῶν δέῃ.
Φέρ' ἴδω, τί δρᾷς, ἤν τις σε τύπτῃ. ΣΤΡ. Τύπτομαι.
Κἄπειτ' ἐπισχὼν ὀλίγον, ἐπιμαρτύρομαι·
Εἶτ' αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν, δικάζομαι.
ΣΩΚΡ. Ἴθι νῦν, κατάθου θοἰμάτιον. ΣΤΡ. Ἠδίκηκά τι;

ΣΩΚΡ.

Str. Quid? num canum in morem ſapientiam comedam?
Socr. Homo iſte eſt rudis et barbarus.
Vereor, o Senex, ne plagis indigeas.
Age videam, quid facias, ſi quis te verberet. Str. Verberor.
Deinde paululum vbi me repreſſi, atteſtor:
Deinde vbi rurſus pauxillum remiſi, in ius voco.
Socr. Age nunc depone veſtem. Str. Quae tibi a me facta eſt iniuria?

Socr.

cum aor. I. ſubiunctiui conſtruitur. v. Daweſ. Miſc. crit. p. 227 ſq. 276. et Burgeſs p. 459 et 501. — At lepidum ingenium, ſales et vis comica Ariſtoph. cernuntur in vocc. *προβάλωμαι propoſuero* et *ὑφαρπάσει arripias.* Socratem tropice loquutum de diſciplina mentisque adprehenſione, ruſticus intelligit proprie loquuturum de fruſto cani proiiciendo, quod rapiat, et ſtulte quaerit, num ſapientia more canum veſcatur? Num vero cynicos philoſophos carpere voluerit comicus, vt ſcholiaſtes putarat, equidem neſcio et vero dubito.

493. *μὴ πλ. δέει* e duobus codd. edidit Brunck et laudault iam Burgeſs in praef. ad Daweſii Miſc. crit. pag. XXVII. adde Ducker ad Thucyd. pag. 463. — init. *δέδοικας* cod. Elbing.

497. Socrates, ab eiusmodi tamen ingenio, aſtutia et rapacitate alienus, iubet ſenem exuere veſtem, vt eum facilius ſpoliare poſſit: quod et factum eſt. vide infra v. 857 et 1501. calceos quoque ſenex amiſit, v. 718. 856.

ΣΩΚΡ. Οὔκ, ἀλλὰ γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται.
ΣΤΡ. Ἀλλ' οὐχὶ φωράσων ἔγωγ' εἰσέρχομαι.
ΣΩΚΡ. Κατάθου· τί ληρεῖς; ΣΤΡ. Εἰπὲ δή νυν μοι τοδί.
Ἢν ἐπιμελὴς ὦ, καὶ προθύμως μανθάνω,
Τῷ τῶν μαθητῶν ἐμφερὴς γενήσομαι;
ΣΩΚΡ. Οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν.
ΣΤΡ. Οἴμοι κακοδαίμων, ἡμιθνὴς γενήσομαι;
ΣΩΚΡ. Οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί,
Ἀνύσας τί, δευρὶ θᾶττον. ΣΤΡ. Ἐς τὼ χεῖρέ νυν
Δός μοι μελιτοῦτταν πρότερον· ὡς δέδοικ' ἐγώ,

Εἴσω

SOCR. Nulla, sed mos est vt nudi ingrediantur.
STR. Atqui ego non ingredior ad res furtiuas quaerendas.
SOCR. Depone: quid nugaris? STR. Hoc nunc dic mihi,
Si diligens fuero et cupide didicero,
Cuinam tuorum discipulorum ero similis?
SOCR. Ingenio nihil differre te a Chaerephonte iudicabo.
STR. Hei miser, semimortuus futurus sum.
SOCR. Ne multum loquaris, sed sequere me
Huc ocyus, properans nonnihil. STR. In manum
Da mihi placentam mellitam prius: nam timeo ego huc

Intro

498. γυμνὸς cod. Elb. — vers. seq. ἔγωγ' edd. pr. Br. Dicit vero Strepsiades, quia non veniat ad furtum deprehendendum, non opus esse, vt nudus ingrediatur. v. schol.

503. φύσιν] Lusus est in ambiguitate voc. Pro *ingenio* accipit Socrates; pro *figura* vero Strepsiades. Ideo timet, ne semimortuus esse videatur, quia Chaerephon, vt philosophus, macilentus et pallidus erat.

505. λαλήσεις — ἀκολουθήσεις Dawes. Misc. crit. p. 222 correxit et Brunck recepit, ne oratio soloeca fieret, atque sic quoque cod. Bauar. et Elbing. in posteriore verbo. Vulgo λαλήσῃς — ἀκολουθήσῃς.

507. μελιτοῦτταν (ex μελιτόεσσα, μελιτοῦσσα, μελιτοῦτ-

Εἴσω καταβαίνων, ὥσπερ ἐς Τροφωνίου.
ΣΩΚΡ. Χώρει· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

KOM-

Intro tanquam in Trophonii antrum deſcendens.
Socr. Perge: quid ſic moraris circa oſtium?

COM-

λιτοῦττα) e cod. B. cum Brunckio repoſui. μελιττοῦτα edd. pr. μελιτοῦταν Küſter et Bergler. Offam mellitam, ſ. liba ſubacta melle, (proprio nomine μαγίδας,) proiiciebant ſerpentibus in Trophonii antro obuiis, qui illuc deſcendiſſet, vt eos placarent. v. Pauſan. lib. IX. p. 604 et Spanhem. ad noſtrum locum, atque Hemſterhuſ. ad Lucian. tom. I. p. 339 ſq. qui plura adfert teſtimonia. Videtur autem, ait Bergler. Strepſiadi domicilium philoſophorum, qui erant famelici et triſtes, ſimile eſſe Trophonii antro; quia ille ibi fame erat mortuus, vt teſtatur ſcholiaſtes: et quia illi, qui inde rediiſſent, ſemper poſt illa eſſent triſtes; vt etiam de homine tetrico dicatur prouerbio, ἐς Τροφωνίου (ſcil. σπήλαιον ſpecum, aut μαντεῖον oraculum) μεμάντευται. —

v. 509. De Atticiſmo participii ἔχων v. Gregor. Corinth. de dialectis p. 62 ſq. qui noſtrum locum laudat, ibique Koen. qui Valcken. not. ad Euripid. Phoen. v. 712 iam excitauit.

ΚΟΜΜΑΤΙΟΝ, ΚΩΛΩΝ η΄.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀλλ' ἴθι χαίρων· τῆς ἀνδρείας
Εἵνεκα ταύτης
Εὐτυχία γένοιτ' ἀν-
θρώπῳ, ὅτι προήκων
Ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας,
Νεωτέροις τὴν φύσιν αὐτοῦ
Πράγμασι χρωτίζεται,
Καὶ σοφίαν ἐπασκεῖ.

ΠΑΡΑ-

COMMATION, VERSVVM VIII.

CHORVS.

Sed abi laetus. Virtutem
Ob hanc
Feliciter eueniat huic
Homini, quod aetate
Multum prouecta,
Recentioribus ingenium suum
Rebus exornat,
Et sapientiam colit.

PARA-

511. οὕνεκα ταύτης Brunck.

ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ ΧΟΡΟΥ, ΚΩΛΩΝ με'.

ΤΡΟΧΑΙΚΟΙ ΚΑΤΑΛΗΚΤΙΚΟΙ.

Ὦ θεώμενοι, κατερῶ πρός γ' ὑμᾶς ἐλευθέρως
Τἀληθῆ, νὴ τὸν Διόνυσον, τὸν ἐκθρέψαντά με·

Οὕτω

PARABASIS CHORI, VERSVVM XLV.

TROCHAICI CATALECTICI.

Spectatores, dicam vobis libere
Veritatem, per Bacchum, cuius alumnus ego ſum, iuro.

Ita

518. Primae parabaſis parti praemiſſus eſt titulus in edd. recentioribus Τροχαϊκοὶ καταληκτικοί, *Trochaici catalectici.* At eſſe Tetrametros choriambicos polyſchematiſtos Eupolideos, de quo metri genere videndus Hephaeſtio pag. 61. monet Brunck, qui etiam e duobus codd. (quibuscum conſentit cod. Elbing.) reſcripſit πρὸς ὑμᾶς, quia pes ſit antiſpaſtus.

Epitome Parabaſeos, in qua poeta loquitur, haec eſt, vt verbis vtar Bergleri. „Quum haec comoedia ſit elegantiſſima omnium, quas edidi, et digna, quae apud ſapientes ſpectatores ageretur et probaretur, immerito quidem victus ſum, quum primum acta eſt, verum tamen non alienabor a vobis propter ea. Nam poſtquam alia quaedam mearum comoediarum, illa inquam de *Modeſto* et *Luxurioſo*, quam per alios edideram, vobis valde placuit; de veſtro fauore adhuc certus ſum. Nunc itaque haec comoedia iterum prodit, hac ſpe, fore vt etiam probetur, quemadmodum illa de *Modeſto;* nam haec vere *modeſta* eſt; nihil enim aliunde adſciuit, quo placere poſſit, vt aliae pleraeque, ſed venit freta naturali ſua venuſtate. Tales comoedias quum ego faciam, tamen modeſtum me praebeo; nam et ſpectatores decipere vereor, obtrudendo illis ineptias quaſdam,

aut

Οὕτω νικήσαιμ' ἔγωγε καὶ νομιζοίμην σοφὸς,
Ὡς ὑμᾶς ἡγούμενος εἶναι θεατὰς δεξιοὺς,
Καὶ ταύτην σοφώτατ' ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμῳδιῶν,
Πρώτους ἠξίωσ' ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, ἣ παρέσχε μοι
Ἔργον πλεῖστον· εἶτ' ἀνεχώρουν ὑπ' ἀνδρῶν φορτικῶν
Ἡττηθεὶς, οὐκ ἄξιος ὤν. ταῦτ' οὖν ὑμῖν μέμφομαι
Τοῖς σοφοῖς, ὧν οὕνεκ' ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματευόμην.
Ἀλλ' οὐδ' ὧς ὑμῶν ποθ' ἑκὼν προδώσω τοὺς δεξιούς.
Ἐξότου γὰρ ἐνθάδ' ὑπ' ἀνδρῶν, οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν,

Χ' ὡ

Ita vincam ego, et habear pro ſapiente,
Vt, quia vos putabam ſpectatores elegantes eſſe,
Iſtamque eſſe praeſtantiſſimam mearum Comoediarum,
Idcirco vobis primum eam volui guſtandam offerre, quae mihi exhibuit
Moleſtiam plurimam: deinde receſſi, ab hominibus ineptis
Victus, non meo quidem merito: ob haec incuſo vos,
Qui ſapientes eſtis, quorum cauſa commentatus iſta fueram.
Sed neque ſic tamen mea ſponte deſeram cordatiores.
Ex quo enim hic apud viros, apud quos iucundum eſt vel verba facere,

Et

aut eadem inculcando; et quos perſtringo, illis non inſulto proſtratis, vt ceteri poetae, qui in Cleonem et Hyperbolum non ceſſant comoedias ſcribere: in quibus etiam nihil noui dicunt, ſed illa, quae a me inuenta ſemel ſunt." Hactenus Bergler. Num vero comico liceat, de ſe in media comoedia adeo verboſo eſſe, ſubdubito. Per chorum tamen veteri comico forſan potius licitum fuerit id facere, quam vt hodie comicus, forma theatri mutata, illum morem imitari commode poſſet.

520. νικήσαιμι γ' ἐγὼ emendauit Bentleius et Br. ſic reſcripſit. adde Erneſti Pr. pag. XXXVI. —

v. 522. σοφώτατα Batar.

525. οὐκ ἄξιος ὢν] *quum id ego non commeruiſſem.*

527. ὡς ὑμᾶς dedit Brunck e membr. — προδόσω Elbing. Verſum vero integrum eſſe, monet Erneſti Pr. pag. XXXVI. contra Küſterum.

Χ' ὡ σώφρων τε χ' ὡ καταπύγων ἄριστ' ἠκουσάτην,
Κἀγὼ (παρθένος γὰρ ἔτ' ἦν, κοὐκ ἐξῆν πώ μοι τεκεῖν)
Ἐξέθηκα, παῖς δ' ἑτέρα τις λαβοῦσ' ἀνείλετο,
Ὑμεῖς δ' ἐξεθρέψατε γενναίως, κἀπαιδεύσατε,
Ἐκ τούτου μοι πιστὰ παρ' ὑμῖν γνώμης ἔσθ' ὅρκια.
Νῦν οὖν, Ἠλέκτραν κατ' ἐκείνην, ἥδ' ἡ κωμῳδία
Ζητοῦσ' ἦλθεν, ἥν που 'πιτύχῃ θεαταῖς οὕτω σοφοῖς.

Et Modeſtus meus et Cinaedus non male audiuerunt:
Egoque (nam virgo adhuc eram, et nondum licebat mihi parere)
Expoſui foetum, quem alia quaedam puella acceptum ſuſtulit,
Vos autem educaſtis ingenue, et inſtituiſtis,
Ex illo *inquam* tempore ſatis ſpectata mihi eſt veſtra beneuolentia.
Nunc itaque, vt Electra illa, Comoedia haec
Venit, quaerens an forte incidere poſſit in ſpectatores tam ſapientes.

529. Ὁ σόφρων codd. Bau. et Elbing. et ſic edidit Br. e quatuor codd.

532. ἐξεθρεψ.] *educaſtis*, h. e. feciſtis, vt nomen et fama poetae propter illam comoediam creſceret. *Bergler*.

534. In hac comparatione, (vt verbis vtar Bergleri,) *Electra* eſt praeſens comoedia, vt ipſe dicit poeta, per *fratrem* autem Electrae ſiue per Oreſtem debet intelligi altera illa comoedia, quam a cordatis ſpectatoribus laudatam eſſe dixit; per *comam* autem, *fortuna* alterius comoediae ſ. plauſus, quem meruerat. Quod itaque hoc verſu et duobus ſequentibus dicit, tale eſt: *Haec comoedia venit quaeſitum ſpectatores tales et tam ſapientes, quales habuit prior illa comoedia: quos agnoſcet tales eſſe, ſi experta fuerit ſimilem fortunam et plauſum.* Breuiter: *Si ſapiunt ſpectatores, laudabunt hanc comoediam.* Parum diſcedit interpretatio Duckeri.

535. ζητοῦσ' ἦλθ' ἥν που 'πιτύχῃ correxerat de ingenio Erneſti Pr. p. XXXVI. ex lege generis trochaici Eupolidei;

Γνώσεται γὰρ, ἤνπερ ἴδῃ, τἀδελφοῦ τὸν βόστρυχον.
Ὡς δὲ σώφρων ἐστὶ φύσει, σκέψασθ'· ἥτις πρῶτα
Οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον καθειμένον,
Ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου, παχὺ, τοῖς παιδίοις ἵν' ᾖ γέλως·
Οὐδ' ἔσκωψε τοὺς φαλακροὺς, οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν·

Οὐδὲ

Nam facile cognoſcet, ſi tantum videat Fratris cincinnum.
Quam vero modeſta ſit, videte: quae primum quidem
Non ingreſſa eſt conſutum quiddam habens coriaceum, [h. e. Phallum] pendens,
Rubrum in ſummo, craſſum: vt pueris riſus excitetur.
Neque riſit caluos; nec cordacem ſaltauit:

Nec

lidei; et ſic Brunck e cod. reg. B. repoſuit. 'πιτυχέα cod. Elbing.

536. τοῦ 'δελφοῦ Bauar. τουδελφοῦ Elbing.

539. ἵν' ἦν (quum praeceſſiſſet verbum temporis praeteriti ἦλθε,) correxit Brunck. Schol. MS. apud illum: τοῦτο φησὶ διὰ τὸν Ἕρμιππον, καὶ τὸν Σιμέρμωνα τὸν τούτου ὑποκριτήν. Id ipſum tamen Comicus fecit in Lyſiſtrata et in Theſmophoriazuſis.

540. De comica ſaltatione, quae Κόρδαξ vocabatur, obſcena et laſciua, in qua praeſultor ductitabat reſtim, (hinc εἵλκυσεν dixit Comicus,) et reliqui eum ſequebantur, tenentes manibus eamdem reſtim, ita vt mouerent lumbos, et iactarent, vt pudor oculorum offenderetur; v. Palmer. apud Küſter., Meurſium in Orcheſtra, Caſaubon. ad Theophr. char. VI. 1. et Fiſcherum in indice Theophraſti h. v. Schol. MS. Brunck. κόρδακα, τὸ λεγόμενον ἰδιωτικῶς καρυλᾶν, (quod voc. barbarum non habet Car. du Freſne in Gloſſario: in Gloſſa cod. regii in Br. ſupplem. legitur καριδᾶν,) λέγει. τὸ δὲ εἵλκυσεν, ἀντὶ τοῦ ἐσώτερον εἰσήγαγε νοεῖ, in gl. cod. regii ibid. εἵλκυσεν ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ εἰσήγαγε νόει. at ἑλκύειν eſt ſaltationis proprium. Hinc male vertitur, vti ad παρείλκυσεν, v. 553 in gloſſa, εἰς τὸ θέατρον εἰσήγαγεν.

Οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων τἄπη, τῇ βακτηρίᾳ
Τύπτει τὸν παρόντ᾽, ἀφανίζων πονηρὰ σκώμματα·
Οὐδ᾽ εἰσῇξε δᾷδας ἔχουσ᾽· οὐδ᾽ ἰοὺ, ἰοὺ βοᾷ·
Ἀλλ᾽ αὐτῇ καὶ τοῖς ἔπεσιν πιστεύουσ᾽ ἐλήλυθεν.
Κἀγὼ μὲν τοιοῦτος ἀνὴρ ὢν ποιητὴς, οὐ κομῶ,
Οὐδ᾽ ὑμᾶς ζητῶ ᾽ξαπατᾷν δὶς καὶ τρὶς ταὔτ᾽ εἰσάγων·
Ἀλλ᾽ ἀεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι,
Οὐδὲν ἀλλήλαισιν ὁμοίας, καὶ πάσας δεξιάς.
Ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων᾽ ἔπαισ᾽ ἐς τὴν γαστέρα,
Κοὐκέτ᾽ εἰσαῦθίς γ᾽ ἐπεπήδησά γ᾽ αὐτῷ κειμένῳ.

G 3 Οὗται

Nec senex, qui versus recitat, baculo
Verberat praesentes, dicta mordacia retundens,
Nec irrupit in theatrum faces habens: nec io, io, clamat:
Sed sibi ipsi et versibus fidens aduenit.
Et ego quidem talis, qui Poëta sum, non superbio:
Neque studeo vos decipere bis terue eadem introducendo;
Verum semper nouas formas comminiscor, quas introducam,
Nihil inter se similes, scitas et elegantes omnes.
Qui *etiam* magno illi Cleoni ventrem percussi,
Nec amplius tamen ei insultaui iacenti.

Isti

v. 542. *τύπτῃ — σκώμματα* Elbing.

543. *εἰσῇξε* (pro *εἰσήιξε*, ab *ἀΐσσω*) Bergler. Brunck. Kuster in notis; alii *εἰσῆξε* sine iota subscripto. — Sed saepius in comoediis Aristophanes fecit clamantes *ἰοὺ, ἰού*. — In versu seq. *ἔπεσι — ἐλήλυθε* Brunck.

547. *ἀλλ᾽ ἀεὶ* Brunck. — *ταὔτ᾽ — εἰσφέρων*, prius pro *τὰ αὐτὰ* correxi e scholiaste, posterius e codd. Elb. Bauar. aliisque et edd. pr. vulgo *ταῦτ᾽ εἰσφέρω*.

549. *εἰς τὸν* Elbing. De Cleone et Hyperbolo vide praeter schol. ad Aristoph. Pac. 680. et Spanhemium h. l., etiam schol. et Hemsterh. ad Luciani Timon. 30. pag. 142—145. tom. I.

550. *κοὐκ ἐσαῦτις ἐπεπήδησ᾽* cod. reg. *κουκέτ᾽ αὖθις ἐμπεπήδηκ᾽ αὐτῷ*, mendose cod. Bauar. vt quidam cod. Br. Bentl. ita corrigit versum: *Κ᾽ οὐκ ἔτλησ᾽ αὖθίς γ᾽ ἐπιπηδῆσαί γ᾽ αὐτῷ κειμένῳ.*

Οὗτοι δ', ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος,
Τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' αἰεί, καὶ τὴν μητέρα.
Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστον παρείλκυσεν,
Ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἱππέας κακὸς κακῶς·
Προσθεὶς αὐτῷ γραῦν μεθύσην, τοῦ κόρδακος οὕνεκα,
Ἣν Φρύνιχος πάλαι πεποίηχ', ἣν τὸ κῆτος ἤσθιεν.
Εἶθ' Ἕρμιππος αὖθις πεποίηκεν εἰς Ὑπέρβολον.
Ἄλλοι τ' ἤδη πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον,

Τὰς

Isti autem, postquam semel ansam dedit Hyperbolus,
Hunc miserum assidue conculcant, et matrem *eius*.
Primum omnium Eupolis Maricam protraxit,
Cum nostros Equites malus male inuertisset (euacuasset)
Addita ad saltandum cordacem vetula quadam temulenta:
Qualem olim introduxit Phrynichus; quam deuorauit bellua marina:
Deinde Hermippus rursus in Hyperbolum fecit *quaedam*.
Sed iam omnes Hyperbolum insectantur,

Imitantes

552. αἰεὶ Brunck e duobus codd. et glossa apud illum κολετρῶσ' exponit ὑβρίζουσι: codicis C. scholion: ὃ φασὶν ἰδιωτικῶς κλοτζοκοποῦσιν, aut κλοτζοκουπαῦσιν gl. cod. regii.

553. Μαρικᾶν] Hesychius Μαρικᾶν, κίναιδον· οἱ δὲ, ὑποκόρισμα παιδίου ἄρρενος βαρβάρου *Maricas, cinaedus est; alii volunt esse deminutivum nomen pusionis barbari. Bergler.*

555. μεθύσην] v. Thom. Mag. h. v. ibique interpr. Thomas laudans locum nostrum habet — κόρδακος εἵνεκα vti in cod. Elbing. et Bauar. Brunck vero Bentleii emendationem recepit, οὕνεχ', ἥν, vt ἥν vltima fieret vox versus 555, et sequens versus Φρύνιχος etc. inciperet.

557. Brunck, vt metro consuleret, posuit:
εἶθ' αὖθις Ἕρμιππος ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον.

558. ἐρείδουσιν] *inuadunt Hyperbolum.* construitur eodem sensu quoque cum κατὰ Equit. 627. et praepositione omissa cum adcusatiuo apud Pindar. Olymp. IX. 47. vbi v. cel. Gedicke in Selectis Pindari carmin. p. 188.

Τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι.
Ὅς τις οὖν τούτοισι γελᾷ, τοῖς ἐμοῖς μὴ χαιρέτω.
Ἢν δ' ἐμοὶ καὶ τοῖσιν ἐμοῖς εὐφραίνησθ' εὑρήμασιν,
Ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκήσετε.

ΩΔΗ ΚΑΙ ΣΤΡΟΦΗ, ΚΩΛΩΝ ιϐ'.

ΧΟΡ. Ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν
Ζῆνα τύραννον, ἐς χορὸν
Πρῶτα μέγαν κικλήσκω·
Τόν τε μεγασθενῆ τριαί-
νης ταμίαν, γῆς τε καὶ ἁλ-
μυρᾶς θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν·

G 4 Καὶ

Imitantes imaginem illam meam de anguillis.
Cuicunque ergo iſta riſum mouent, is meis ne capiatur.
Si autem meis inuentis et me ipſo delectabimini,
In futurum tempus recte ſapere videbimini.

ODE ET STROPHE, VERSVVM XII.

CHOR. Sublimem Deorum
Regem Iouem, choro,
Magnumque, *vt adſit*, inuoco primum:
Deinde praepotentem tridentis
Dominum, terraeque et
Salſi maris acrem motorem:

Et

559. conf. Athenaeum VII. p. 299. cap. 13. — verſ. ſeq. in cod. Elb. deeſt μὴ et verſ. 561 proſtat τοῖς ἐμοῖς.

566. Brunck verſus ita diſtinxit:

τόν τε — ταμίαν
γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς
θαλασσ. — μοχλευτὴν
καὶ μεγ. — — πατέρ'
Αἰθέρα etc.

Καὶ μεγαλώνυμον ἡμέτερον πατέ-
ρ' Αἰθέρα, σεμνότατον βιοθρέμμονα πάντων.
Τόν θ' ἱππονώμαν, ὃς ὑπερ-
λάμπροις ἀκτῖσιν κατέχει
Γῆς πέδον, μέγας ἐν θεοῖς,
Ἐν θνητοῖσί τε δαίμων.

ΕΠΙΡΡΗΜΑ ΣΤΙΧΩΝ κ΄.

ΤΡΟΧΑΙΚΟΙ ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΟΙ ΚΑΤΑΛΗΚΤΙΚΟΙ.

ΧΟΡ. Ὦ σοφώτατοι θεαταὶ, δεῦρο τὸν νοῦν προσ-έχετε.

Ἠδικη-

Et celeberrimum noſtrum patrem
Aetherem, maxime venerabilem Nutricium omnium:
Illumque equorum agitatorem, qui prae-
lucidis radiis occupat (illuſtrat,)
Terrae ſolum, magnus apud Deos
Et apud mortales Deus.

EPIRREMA, VERSVVM XX.

TROCHAICI OCTONARII CATALECTICI.

CHOR. O ſapientiſſimi ſpectatores, huc aduertite mentem.

Iniuriam

573. πέδος in cod. Elbing. et v. ſq. τε deeſt in eodem.

575. προσέχετε] Ducker legendum putat πρόσχετε, vt apud Pherecratem in ſcholio ad 563. nam tribrachys, ait, in hoc genere carminis ſeptima ſede locum habere non poteſt. at Brunck in Addendis pag. 132 reiicit illam Duckeri opinionem, quippe qui ignoraſſet, proceleusmaticum pedem in anapaeſticum verſum admitti. — Verſ. ſeq. ὑμῖν dedit Brunck e quatuor codd. quibus adſentit cod. Elbing.

Ἠδικημέναι γὰρ ὑμῖν μεμφόμεσθ' ἐναντίον.
Πλεῖστα γὰρ θεῶν ἁπάντων ὠφελούσαις τὴν πόλιν,
Δαιμόνων ἡμῖν μόναις οὐ θύετ' οὐδὲ σπένδετε,
Αἵτινες τηροῦμεν ὑμᾶς. ἢν γὰρ ᾖ τις ἔξοδος
Μηδενὶ ξὺν νῷ, τότ' ἢ βροντῶμεν, ἢ ψεκάζομεν.
Εἶτα τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην Παφλαγόνα
Ἡνίχ' ᾑρεῖσθε στρατηγὸν, τὰς ὀφρῦς συνήγομεν,
Κἀποιοῦμεν δεινά· βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς·
Ἡ Σελήνη δ' ἐξέλιπε τὰς ὁδούς· ὁ δ' Ἥλιος

Iniuriam enim passae vos palam accusamus.
Nam, cum prae caeteris diis plurimum commodemus vrbi,
Nobis tamen solis omnium Deorum nec sacrificatis, nec libatis,
Quae vos conseruamus: si enim fiat expeditio aliqua (bellica)
Sine iudicio, tunc aut tonamus, aut stillamus;
Itaque Diis inuisum illum coriarium Paphlagonem
Cum eligeretis ducem exercitus, supercilia contraximus,
Et indignabamur, tonitruque erupit per fulmen:
Luna autem deseruit vias: et sol

582. ξυνήγομεν et v. 585 ξυνελκύσας, Brunck. Videtur autem, ait Bergler, tempestas illo die, quo Cleo dux est factus, orta esse, quae in noctem durauerit, vt nec Luna nec Sol videri potuerit. Itaque in sequentibus non de eclipsi Lunae et Solis loquitur; nam post Lunae eclipsin non potest fieri statim solis eclipsis, nec vice versa. Aristophanes, cui incompertae essent solarium eclipsium rationes, solis obscuritatem, aliunde ortam, pro eclipsi habuisse videtur. v. Dodwell de veter. Graecorum et Roman. cyclis diss. I. sect. 21. p. 32 sq. de hoc Aristophanis loco contra Petitum docte et copiose disputantem.

584. ἐξέλιπε τὰς] sic omnes edd. vett. et Bergler, qui tamen metri caussa malit ἐξέλειπε. Ducker cum scholiaste malit ἐξέλιπεν, vt quartus locus iambum suum recipiat. Küster ἐξέλιπέ γ' τὰς. Brunck e membr. ἐκλέλοιπε τὰς — et in Addendis

Τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως συνελκύσας,
Οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, εἰ στρατηγήσει Κλέων.
Ἀλλ' ὅμως εἵλεσθε τοῦτον. Φασὶ γὰρ δυσβουλίαν
Τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι· ταῦτα μέντοι τοὺς θεούς,
Ἅττ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν.
Ὡς δὲ καὶ τοῦτο ξυνοίσει, ῥᾳδίως διδάξομεν.
Ἢν Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς,
Εἶτα φιμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα,
Αὖθις ἐς τἀρχαῖον, ὑμῖν εἴ τι κἀξημάρτετε,
Ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει ξυνοίσεται.

ΑΝΤΩΔΗ

Ellychnio ſtatim in ſe contracto, [*Cum ſubito ellychnium ad ſeipſum contraxiſſet*]
Negauit ſe lucere velle, ſi Cleo exercitum duceret;
Sed tamen eum elegiſtis. Aiunt enim ſtulta conſilia
Ineſſe huic ciuitati: Deos tamen
Quaecumque peccaueritis in melius conuertere.
Quomodo autem hoc etiam vobis profuturum ſit, facile docebimus.
Si Cleonem, Larum illum furti et acceptorum munerum damnaueritis,
Deinde capiſtraueritis ceruicem eius neruo,
Rurſus in priſtinum vobis, ſi quid peccatum eſt,
Et in melius id cedet Reipublicae.

ANTODE

ob metri et temporum rationem ſuam defendit lectionem, refutatque Duckeri ac reliquorum commenta.

587. conf. Eccleſ. v. 475.

590. ὡς — ξυνοίσει] Gloſſa Br. λυσιτελήσει, ὠφελήσει. Br. ipſe vertit, *iſta quo pacto conuenient.*

591. Cleonem, inhiantem ciuium bonis, propter rapacitatem comparat cum laro ſiue gauia, quae vorax eſt auis; quod eadem facile poteſt decipi: pro ſtolido quoque vſurpatur. v. ſchol. ad Plutum 913. et Hemſterhuſ. ad Luciani Timon tom. I. pag. 121.

592. *Si ligno perforato conſtrinxeritis ei collum.* In Equit. v. 1045 de eodem Cleone eadem ſententia dicit δῆσαι ξύλῳ.

593. εἴ τι κἀξημάρτετε Küſter e Vaticano corrigere iubet et Brunck e membranis repoſuit.

ΑΝΤΩΔΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ,
ΚΩΛΩΝ ιβ'.

ΧΟΡ. Ἀμφί μοι αὖτε, Φοῖβ' ἄναξ
Δήλιε, Κυνθίαν ἔχων
Ὑψικέρατα πέτραν·
Ἥτ' Ἐφέσου μάκαιρα πάγ-
χρυσον ἔχεις οἶκον· ἐν ᾧ
Κόραι σε Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν·
Ἥτ' ἐπιχώριος ἡμετέρα θεὸς,
Αἰγίδος ἡνίοχος, πολιοῦχος Ἀθάνα·
Παρνασίαν θ' ὃς κατέχων
Πέτραν, σὺν πεύκαις σελαγεῖ,

Βάκχαις

ANTODE ET ANTISTROPHE,
VERSVVM XII.

CHOR. Huc ades Phoebe Rex,
Delie, qui obtines Cynthiam
Petram excelſam:
Et tu beata quae au-
reum Epheſi templum habitas, in quo
Puellae te Lydorum magnopere colunt:
Tuque vernacula noſtra Dea,
Aegida quae moderaris, vrbis Praeſes Minerua.
Parnaſſiam item qui obtinens
Petram cum taedis fulget

Delphicas

596. Ariſtophánes haec ſumſit e Pindaro, indice Etymol. M. v. Hemſterhuſ. ad Plutum pag. 311 ſq.

604. σελαγεῖς legendum cenſet Brunck, et ante illum iam Ducker bene iudicauit, qui praeter ea monet, alte-

rum

Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων,
Κωμαστὴς Διόνυσος.

ΑΝΤΕΠΙΡΡΗΜΑ, ΣΤΙΧΩΝ κʹ.

ΤΡΟΧΑΙΚΟΙ ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΟΙ ΚΑΤΑΛΗΚΤΙΚΟΙ.

ΧΟΡ. Ἡνίχ' ἡμεῖς δεῦρ' ἀφορμᾶσθαι παρεσκευάσμεθα,
Ἡ Σελήνη συντυχοῦσ' ἡμῖν, ἐπέστειλε φράσαι,
Πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι, καὶ τοῖς ξυμμάχοις·
Εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε· δεινὰ γὰρ πεπονθέναι,
Ὠφε-

Delphicas inter Bacchas conſpiciendus
Comeſſator Bacchus.

ANTEPIRREMA, VERSVVM XX.

OCTONARII TROCHAICI CATALECTICI.

CHOR. Cum nos huc proficiſci pararemus,
Luna nobis occurrit et mandauit, vt iubeamus
Saluere Athenienſes et eorum ſocios: hoc primum;
Deinde iraſci ſe aiebat, etenim atrocia perpeſſam eſſe,
Vt

rum iugum Apollini et Muſis, alterum Baccho ſacrum fuiſſe. Brunck verſſ. 598—601 aliter diſtinxit. — v. 604 σελαγεῖ eſt ſecunda perſona formae paſſiuae.

v. 608. ξυντυχοῦσ' Br.

610. Per chorum a verſu 510—627 Ariſtophanes tum de iniuria ſibi facta conqueritur, tum, ne ſcena ſit vacua, quia Socrates cogitari debet in poſtſcenio ſenem erudire variis artibus ac Sophiſtarum diſciplina et captionibus imbuere, de mutata nouaque temporis ratione ſuam dicit ſententiam, et in genere irridet perſtringitque more ſuo et ſale comico perfundit Athenienſes tamquam contemtores cultus diuini ac religionis oſores rerumque nouarum atque

Ὠφελοῦσ' ὑμᾶς ἅπαντας, οὐ λόγοις, ἀλλ' ἐμφανῶς.
Πρῶτα μὲν τοῦ μηνὸς εἰς δᾶδ' οὐκ ἔλαττον, ἢ δραχμήν·
Ὥς τε καὶ λέγειν ἅπαντας, ἐξιόντας ἑσπέρας,
Μὴ

Vt quae vobis omnibus commodaret non verbis, sed re palam.
Primum quidem quouis mensi non multo minus quam drachmam pro taeda;
Adeo vt omnes dicant egressi vesperi;
Ne

que forensium nimium cupidos. At enim versus 610 et sequentes magna laborant difficultate, in qua tollenda Spanhemius aliique viri docti copiose diligenterque sunt versati. Equidem eos ita intelligo: Luna fingitur Atheniensibus esse irata propter beneficia male accepta: primum quia ciues non sacrificent Lunae, licet ob splendorem eius nocturnum in taedas et oleum ad lampades emendum minus impensarum faciant; tum quod propter turbatas dierum rationes et commutationem dierum festorum factam dii reliqui Lunae, quasi turbas illas excitasset, minentur. Nimirum, vti Spanhem. ad v. 619 late docet, Athenienses sollemnia festa diebus, mensibus annique tempestatibus certis et constitutis, (κατὰ λόγον ἡμερῶν ait Aristophanes,) celebrare consueuerant. At quod paucis ante annis reperta fuit periodus Metonica ad rationes temporis emendandas et constituendas, Luna cursu suo diis videbatur turbas fecisse: praecipue quod, quae est coniectura Spanhemii forsan ad illam periodum statos illos festos dies reuocare tentarint, qui iis praeerant, magistratus. Inde autem ista confusio et varietas dierum, quibus sollemnia peragerentur, oriri debuit. Dii vero diebus festis, olim suis, nunc immutatis, aut, quod facile consequi poterat, magistratus incuria male computatis, coena defraudati abire coacti sunt: quae res deorum animum irritasse fingitur. De periodo Metonica eiusque ratione et computatione est longa doctaque disputatio prima Dodwelli, in libro de veteribus Graecorum et Romanorum cyclis, Oxonii 1701. 4. Aristophanes igitur voluit culpare siue illam dierum varietatem atque confusionem, siue magistra-

Μὴ πρίω, παῖ, δᾷδ᾽, ἐπειδὴ φῶς Σεληναίης καλόν.
Ἄλλα τ᾽ εὖ δρᾷν φησιν ὑμᾶς, κοὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας
Οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ᾽ ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾷν·
Ὥστ᾽ ἀπειλεῖν φησιν αὐτῇ τοὺς θεοὺς ἑκάστοτε,
Ἡνίκ᾽ ἂν ψευσθῶσι δείπνου, κἀπίωσιν οἴκαδε,
Τῆς ἑορτῆς μὴ τυχόντες, κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν.
Κᾆθ᾽, ὅταν θύειν δέῃ, στρεβλοῦτε καὶ δικάζετε.
Πολλάκις δ᾽ ἡμῶν ἀγόντων τῶν θεῶν ἀπαστίαν,
Ἡνίκ᾽ ἂν πενθῶμεν ἢ τὸν Μέμνον᾽, ἢ Σαρπηδόνα,
Σπέν-

Ne facem emas, puer, quoniam Lunae lux pulchra est.
Aliaque beneficia se vobis praestare dicit, et dies ducere
Non recte, verum sursum deorsum turbare.
Adeo vt minari dicat sibi Deos, quotiescunque
Coena fraudantur, et abeunt domum,
Postquam in ipsum festum non inciderant, diebus male computatis.
Deinde cum sacrificare oportet, vos secundum rationem dierum quaestionem et iudicia exercetis;
Contra vero saepe, nobis Diis ieiunia celebrantibus,
Quando nimirum lugemus aut Memnonem, aut Sarpedonem,
Vos

stratuum incuriam. At nouarum forensiumque rerum cupiditatem eo perstringit lepide, quod Lunam facit loquentem, per illam dierum varietatem et festorum confusione atque omissione id gratum Atheniensibus per se fieri, vt illi hoars diei, sollemnibus sacrificiis et feriis deorum olim destinati, rebus, quibus mirifice delectabantur, nimirum quaestionibus reorum ac litibus in foro iudicandis impendere possint.

614. πρίω sic edd. Iunt. Basil. Porti et recentiores. pro πρίασο, Acharnensium proprium esse, adnotat schol. Acharn. v. 35. πρίω cod. Elbing. et edd. Ald. Farr. Crat. conf. Ael. Herodian. post Moerin. p. 453. ed. Pierson.

615. Brunck recepit Bentleii emendationem — — δρᾷν φησίν· ὑμᾶς δ᾽ οὐκ ἀγ. τ. ἡμέρας, *Luna quidem praeter illa supra memorata pluribus vos, ait, beneficiis se adficere: vos vero ingratos omnes dierum rationes conturbare.*

Σπένδεθ' ὑμεῖς, καὶ γελᾶτ', ἀνθ' ὧν λαχὼν Ὑπέρβολος
Τῆτες ἱερομνημονεῖν, κἄπειθ' ὑφ' ἡμῶν τῶν θεῶν
Τὸν στέφανον ἀφῃρέθη· μᾶλλον γὰρ οὕτως εἴσεται,
Κατὰ Σελήνην ὡς ἄγειν χρὴ τοῦ βίου τὰς ἡμέρας.

ACTVS

Vos libatis, et ridetis; quod Hyperbolus forte ductus sacer scriba
Hoc anno, a nobis Diis
Corona priuatus est. et merito: sic enim magis sciet
Vitae dies traducendos esse secundum lunae cursum.

SENA-

624. Ad concilium Amphictyonum, quod verno tempore ad templum Delphicum, et initio autumni ad Cereris templum Thermopylis ad sacra praecipue Delphici templi atque oraculi curanda, et commune ius Graecorum tutandum congregabatur, a ciuitatibus graecis mittebantur oratores πυλογόραι. (dicti a *Pylis*, portis, s. Thermopylis, vti a Pylis concilium istud πυλαία dictum est,) quorum nomine ac numero antiquioribus temporibus *Hieromnemones* comprehensi fuisse videntur: subsequutis vero temporibus ab vnica ciuitate ampliore s. populo plures quidem Pylagorae, vnus vero Hieromnemon, qui in illo consessu super Pylagoras eminuisse videtur, ac quidem ipsorum caput s. praeses fuisse, ad concilium commune delegabantur. v. plura apud v. Dale in diss. VI. de concilio Amphictyonum, capp. I. II. III. inter eius Dissertatt. IX. Antiquitatibus et marmoribus illustrandis inseruientes, p. 430 sqq. Ill. Brunck putat, ἱερομνήμονα fuisse πυλαγόραις comitem adiunctum. Adde Suidam et Harpocrat. in vtraque illa voce, Timaeum in v. ἱερομνημ. ibique Ruhnken p. 108. Ad illud concilium legatus eo anno profectus erat *Harpalus*, et quidem ad templum Delphicum coronatus: inciderat vero in tempestatem et ventus abstulerat ipsi coronam. Eius igitur irridendi hanc occasionem arripit Comicus: lepide vero facit Nubes coronam rapientes, quod in concilio communi turbis dierum et mensium tollendis non prospexisset, nec cauisset, nec remedia curasset: nam si dies, mensesque secundum pristinum suetum-

ACTVS SECVNDI
SCENA PRIMA.
ΤΡΙΜΕΤΡΟΙ ΙΑΜΒΙΚΟΙ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Μὰ τὴν Ἀναπνοὴν, μὰ τὸ Χάος, μὰ τὸν Ἀέρα,
Οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα,
Οὐδ' ἄπορον, οὐδὲ σκαιὸν, οὐδ' ἐπιλήσμονα·
Ὅς τις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων,
Ταῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν. ὅμως γε μὴν

Αὐτὸν

SENARII IAMBICI.

SOCRATES, STREPSIADES.

SOCR. Per Respirationem, per Chaos, per Aërem iuro,
Vt ego non vidi hominem tam agrestem vllum,
Nec tam intractabilem, nec tam peruersum, nec tam obliuiosum:
Qui subtilitates quasdam paruas discens
Horum obliuisci solet antequam ea addidicerit: attamen

Ipsum

tumque lunae cursum fuissent ordinati, ille praeuidere potuisset tempestatem sibique cauere: ideo raptam, adfirmant, a vento fuisse coronam, vt disceret secundum lunae cursum vitae dies esse agendos et constituendos.

Act. II. Sc. I.

627. Senex multis quaestionibus inutilibus, et perperam partim ab illo intellectis aliaque ratione vexatus a Socrate, ludicra absurdaque creditorum decipiendorum consilia artesque sibi videtur excogitasse. At propter stultitiam suadente choro dimittitur. Lepida est haec scena. — Per *respirationem* iurat Socrates, quoniam de illa, illiusque caussis et formatione disputare solebat. v. Spanhem.

Αὐτὸν καλῶ θύραζε δευρὶ πρὸς τὸ φῶς.
Ποῦ Στρεψιάδης; ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών.
ΣΤΡ. Ἀλλ' οὐκ ἐῶσί μ' ἐξενεγκεῖν οἱ κόρεις.
ΣΩΚΡ. Ἀνύσας τί κατάθου, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν.
ΣΤΡ. Ἰδού.
ΣΩΚΡ. Ἄγε δὴ τί βούλει πρῶτα νυνὶ μανθάνειν,
Ὧν οὐκ ἐδιδάχθης πώποτ' οὐδέν; εἰπέ μοι.
Πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν;
ΣΤΡ. Περὶ τῶν μέτρων ἔγωγ'. ἔναγχος γάρ ποτε
Ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ.
ΣΩΚΡ. Οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ σ'· ἀλλ' ὅ, τι κάλλιστον μέτρον
Ἡγεῖ· πότερον τὸ τρίμετρον, ἢ τὸ τετράμετρον;
ΣΤΡ. Ἐγὼ μὲν οὐδὲν πρότερον ἡμιεκτέου.
ΣΩΚΡ. Οὐδὲν λέγεις, ὦ 'νθρωπε. ΣΤΡ. Περίδου νῦν ἐμοὶ,
Εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμιεκτέον.
ΣΩΚΡ.

Ipſum foras vocabo huc in lucem.
Vbi Strepſiades? exi ſumto grabbato.
STR. Sed non ſinunt me efferre cimices.
SOCR. Propere depone, et aduerte animum. STR. En!
SOCR. Age, quid vis nunc primum diſcere,
Quod antea nunquam didiceris? dic mihi.
Vtrum de metris, aut de verſibus, an vero de rhythmis?
STR. De metris inquam et menſuris; quia nuper
A venditore farinae defraudabar duobus choenicibus.
SOCR. Non hoc te rogo, ſed quodnam pulcherrimum metrum eſſe
Putes; vtrum trimetrum an tetrametrum?
STR. Ego quidem nullum praefero ſemiſextario.
SOCR. Nihil dicis tu homo. STR. Certa mecum pignore,
Ni tetrametrum eſt ſemiſextarium.
SOCR.

642. πότερα tamquam magis Atticum ſcribi fecit Br.

ΣΩΚΡ. Ἐς κόρακας, ὡς ἄγροικος εἶ καὶ δυσμαθής.
Ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν σὺ περὶ ῥυθμῶν.
ΣΤΡ. Τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα;
ΣΩΚΡ. Πρῶτον μὲν εἶναι κομψὸν ἐν συνουσίᾳ·
Εἶτ' ἐπαΐειν, ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν
Κατ' ἐνόπλιον, χ' ὁποῖος αὖ κατὰ δάκτυλον.
ΣΤΡ. Κατὰ δάκτυλον; νὴ τὸν Δί' ἀλλ' οἶδ'. ΣΩΚΡ. Εἰπὲ δή.
ΣΤΡ. Τίς ἄλλος ἀντὶ τουτουὶ τοῦ δακτύλου;
Πρὸ τοῦ μὲν, ἔτ' ἐμοῦ παιδὸς ὄντος, οὑτοσί.
ΣΩΚΡ. Ἀχρεῖος εἶ, καὶ σκαιός. ΣΤΡ. Οὐ γὰρ, ὦ ᾽ζυρὲ,

Τούτων

Socr. Abi hinc in malam rem: quam agrestis et indocilis es.
Cito tu de rhythmis aliquid disceres scilicet.
Str. Quid autem mihi proderunt rhythmi ad victum?
Socr. Primum quidem vt sis commodus et facetus in conuictu:
Deinde vt intelligas, quinam sit rhythmus
Secundum enoplium pedem, et quinam secundum dactylum.
Str. Secundum dactylum? sed noui profecto. Socr. Dic ergo.
Str. Quis alius prae hoc dactylo? (*digito.*)
Antehac quidem, me adhucdum puero, iste.
Socr. Nequam es et ineptus. Str. Atqui, homo miserrime,

Horum

v. 646. conf. ad Plutum 705.
647. σὺ sustulit tamquam fulcrum haud necessarium Brunck, laudatque Markland ad Euripidis Supplic. 94. —
v. 649. ξυνουσίᾳ Br.

v. 652. εἶτα δὲ cod. Elb.
653. Nequam iste intelligit membrum virile, δάκτυλον.
654. ὅτ' cod. Elb. pro ἔτ'.
655. Ἀχρεῖος] E Suida iam Küster maluit ἀγρεῖος, *rudis,*

Ταύτων ἐπιθυμῶ μανθάνειν οὐδέν. ΣΩΚΡ. Τί δαί;
ΣΤΡ. Ἐκεῖν', ἐκεῖνο, τὸν ἀδικώτατον λόγον.
ΣΩΚΡ. Ἀλλ' ἕτερα δεῖ σε πρότερα τούτου μανθάνειν,
Τῶν τετραπόδων ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς ἄῤῥενα.
ΣΤΡ. Ἀλλ' οἶδ' ἔγωγε τ' ἄῤῥεν', εἰ μὴ μαίνομαι·
Κριὸς, τράγος, ταῦρος, κύων, ἀλεκτρυών.
ΣΩΚΡ. Ὁρᾷς, ἃ πάσχεις; τήν τε θήλειαν καλεῖς
Ἀλεκτρυόνα, κατὰ ταυτὸ καὶ τὸν ἄῤῥενα.
ΣΤΡ. Πῶς δὴ, φέρε; ΣΩΚΡ. Πῶς; ἀλεκτρυὼν
κἀλεκτρυών.

Horum ego nihil cupio discere. Socr. Quid vero?
Str. Illud, illud, inquam, sermonem illum iniustissimum.
Socr. Sed alia oportet te prius discere;
Quadrupedum quaenam sint vere masculina.
Str. Atqui hoc ego noui, nisi insanio. nempe
Κριὸς, aries, τράγος, hircus, ταῦρος, taurus, κύων, canis, ἀλεκτρυών, gallus.
Socr. Vides quid facias? et foemellam vocas
Ἀλεκτρυόνα, itidem uti et masculum.
Str. Quomodo autem? dic mihi. Socr. Quomodo? ἀλεκτρυὼν et ἀλεκτρυών.

Str.

rudis, agrestis, imperitus, idque reposuit Brunck e membranis: quibus consentit cod. reg. cum glossa, ἄγροικος, quae lectio est cod. C. In cod. B. ἀρχεῖος, e quo suspicari quis posset, opinante Brunckio, scriptum olim fuisse ἀρχαῖος. Idem Br. in fine dedit cum Berglero ὦ 'ζυρὲ, vulgo ὦ οἰζυρέ. — ἀχρεῖος — ὦ οἰτυρὲ cod. Elbing.

v. 656. τί δαί; loco τί δέ; codd. II. et membr. Brunck. qui vnice id probat.

v. 658. πρὸ τούτου cod. Bauar. et Elbing.

662. ἃ πάσχεις *quid facias;* v. Stoeber ad Thom. Mag. p. 733. et saepius hoc sensu verbum occurrit. compara vers. 796. —

v. 663. τ' αὐτὸν cod. Bau. et Elbing.

ΣΤΡ. Νὴ τὸν Ποσειδῶ. νῦν δὲ πῶς με χρὴ καλεῖν;
ΣΩΚΡ. Ἀλεκτρύαιναν· τὸν δ' ἕτερον, ἀλέκτορα.
ΣΤΡ. Ἀλεκτρύαιναν; εὖ γε νὴ τὸν Ἀέρα·
Ὥστ' ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου
Διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.
ΣΩΚΡ. Ἰδοὺ μάλ' αὖθις τοῦθ' ἕτερον. τὴν κάρδοπον
Ἄῤῥενα καλεῖς, θήλειαν οὖσαν. ΣΤΡ. Τῷ τρόπῳ
Ἄῤῥενα καλῶ 'γὼ κάρδοπον; ΣΩΚΡ. Μάλιστά γε·
Ὥσπερ γε καὶ Κλεώνυμον. ΣΤΡ. Πῶς δή, φράσον.
ΣΩΚΡ. Ταυτὸν δύναταί σοι κάρδοπος Κλεωνύμῳ.
ΣΤΡ. Ἀλλ', ὦ 'γάθ', οὐδ' ἦν κάρδοπος Κλεωνύμῳ,
Ἀλλ' ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο.

Ἀτὰρ

Str. Ita sane: sed iam, quomodo oportet nominare?
Socr. Ἀλεκτρύαιναν. alterum autem illum ἀλέκτορα.
Str. Ἀλεκτρύαιναν inquis? Belle profecto.
Nam pro ista doctrina sola
Opplebo farinis vndique tuam κάρδοπον.
Socr. Ecce autem rursus alterum hoc peccatum: κάρδοπον
Marem vocas, quae tamen foemina est. Str. Quomodo
Ego marem κάρδοπον voco? Socr. Maxime quidem.
Sicuti Κλεώνυμον. Str. Qua ratione? dic.
Socr. Idem valet tibi κάρδοπος et Κλεώνυμος.
Str. Sed, o bone, nec erat Cleonymo κάρδοπος,
Verum in mortario rotundo depsebat.

At

669. τὴν κάρδοπον] idem est, quod μάκτρα v. in Ranis v. 1184.

672. 'γω] abesse posse suspicatur Brunck, vti abest a duobus codd.

674—680. Facete exagitat Cleonymum, quod clypeo abiecto, e pugna aufugerit, (vide v. 353.) ideo etiam ait, terminatione generis feminini Κλεωνύμη, non viri nomine Κλεώνυμος esse adpellandum. et dictum eo acerbius est, quod rustico rudique homini, tamquam auctori, adserit comicus.

Ἀτὰρ τολοιπὸν πῶς με χρὴ καλεῖν; ΣΩΚΡ. Ὅπως;
Τὴν καρδόπην, ὥσπερ καλεῖς τὴν Σωστράτην.
ΣΤΡ. Τὴν καρδόπην θήλειαν ὀρθότερον λέγεις;
Ἐκεῖνο δ᾽ ἦν ἂν, καρδόπη, Κλεωνύμη.
ΣΩΚΡ. Ἔτι δῆγε περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ,
Ἅττ᾽ ἄῤῥεν᾽ ἐστὶν, ἅττα δ᾽ αὐτῶν θήλεα.
ΣΤΡ. Ἀλλ᾽ οἶδ᾽ ἔγωγ᾽ ἃ θήλε᾽ ἐστίν. ΣΩΚΡ. Εἶπε δή.
ΣΤΡ. Λύσιλλα, Φίλιννα, Κλειταγόρα, Δημητρία,
ΣΩΚΡ. Ἄῤῥενα δὲ ποῖα τῶν ὀνομάτων; ΣΤΡ. Μυρία.
Φιλόξενος, Μελησίας, Ἀμυνίας.
ΣΩΚΡ. Ἀλλ᾽, ὦ πόνηρε, ταῦτά γ᾽ ἔστ᾽ οὐκ ἄῤῥενα.
ΣΤΡ. Οὐκ ἄῤῥεν᾽ ὑμῖν ἐστίν; ΣΩΚΡ. Οὐδαμῶς γ᾽, ἐπεὶ

H 3 Πῶς

At deinceps quomodo appellare decet? Socr. Quomodo?
Καρδόπην ſicuti Σωστράτην.
Str. Καρδόπην foeminam rectius vocas?
Illud enim rectum eſſet, ſi quis nempe Κλεωνύμη diceret itidem vt καρδόπη.
Socr. Praeterea, de nominibus *hominum* diſcere te oportet,
Quaenam ſint maſculina et quae foeminina.
Str. Sed noui quae ſint foeminina. Socr. Dic ergo.
Str. Lyſilla, Philinna, Clitagora, Demetria.
Socr. Maſculina vero nomina quae ſunt? Str. Plurima:
Philoxenus, Mileſias, Amynias.
Socr. Atqui, o miſer, haec non ſunt maſculina.
Str. Non maſculina vobis haec ſunt? Socr. Nequaquam, nam

Quo-

678. καλεῖς cod. Elbing.
688. ἄῤῥεν᾽ ἐν ὑμῖν Brunck e tribus codd. ſic quoque cod. Elbing. et cod. alius regius cum gloſſa: οὐκ ἄῤῥενα ταῦτα ὑμεῖς ἡγεῖσθε;

Πῶς ἂν καλέσειας ἐντυχὼν Ἀμυνίᾳ;
ΣΤΡ. Ὅπως ἄν; ὡδί· δεῦρο, δεῦρ' Ἀμυνία.
ΣΩΚΡ. Ὁρᾷς; γυναῖκα τὴν Ἀμυνίαν καλεῖς.
ΣΤΡ. Οὔκουν δικαίως, ὅστις οὐ στρατεύεται.
Ἀτὰρ τί ταῦθ', ἃ πάντες ἴσμεν, μανθάνω;
ΣΩΚΡ. Οὐδὲν μὰ Δί', ἀλλὰ κατακλινεὶς δευρί. ΣΤΡ. Τί δρῶ;
ΣΩΚΡ. Ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων.
ΣΤΡ. Μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἐνθάδ'· ἀλλ' εἴπερ γε χρή,
Χαμαί μ' ἔασον αὐτὰ ταῦτ' ἐκφροντίσαι.
ΣΩΚΡ. Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα. ΣΤΡ. Κακοδαίμων ἐγώ,

Οἵαν

Quomodo vocares, in Amyniam si incideres?
STR. Quomodo? Sic: ades, ades Amynia.
SOCR. Vides? mulierem iam Amyniam appellas.
STR. Merito quidem *illum*, vtpote qui non militat.
Sed quid iuuat ista discere, quae omnes scimus?
SOCR. Nihil quidem certe, sed tu decumbens huc. STR. Quid faciam?
SOCR. Excogita aliquid circa negotia tua;
STR. Ne quaeso isthic *me iubeas decumbere*, sed si decumbendum est,
Humi eadem ista sinas me excogitare.
SOCR. Fieri aliter nequit. STR. Infelix ego,

Quas

691. γυναῖκα δὴ] Ex Iuntina a. 1525 δὴ venit in Bas. Port. Lugdunens. Amstelod. Küster. et Bergler. In Aldina et omnibus reliquis vett. edd. meis deest, idque ego cum Brunckio deleui. In Elbing. tamen et Bauar. codd. scriptum fuisse videtur, quoniam nil adnotatum reperio. In Elbing. vero est Ἀμύνια.

694. δρῶ] Bergler pro futuro positum esse ait: secus sentit Dawes in Misc. crit. p. 78. qui contendit, esse formae subiunctiuae, quae temporis futuri vi quodammodo non raro gaudeat, vel potius significatu proprio ad ἵνα siue χρὴ ἵνα, subauditum referri.

697. χαμαί] v. Th. Mag. p. 910.

Οἵαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερα.
ΣΩΚΡ. Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει,
Πάντα τρόπον τε σαυτὸν
Στρόβει πυκνώσας·
Ταχὺς δ', ὅταν γ' εἰς ἄπορον πέσῃς,
Ἐς ἄλλο πήδα νόημα φρενός·
Ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων.
ΣΤΡ. Ἰατταταὶ, ἰατταταί.
ΣΩΚΡ. Τί πάσχεις; τί κάμνεις;
ΣΤΡ. Ἀπόλλυμαι δείλαιος· ἐκ τοῦ σκίμποδος
Δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι,

H 4 Καὶ

Quas hodie poenas cimicibus dabo!
Socr. Meditare iam et dispice,
In omnes partes teipsum
Versa coarctatus. [*mente arcte constipata.*]
Celeriter, cum in aliquam difficultatem incideris,
Ad aliud commentum transili.
Somnus autem dulcis absit ab oculis.
Str. Iattatae, Iattatae!
Socr. Quid tibi accidit? quid doles?
Str. Pereo miser. e grabbato
Prorepentes mordent me cimices,

Et

699. τήμερον Brunck e quatuor codd. quibus accedunt Bauar. Elbing. Arund.

701. πάντας τρόπους σεαυτὸν ob metrum dedit Br. πάντα τρόπον σεαυτὸν cod. C. πάντα τρόπον σαυτὸν membr.

702. πυκνώσας] gl. cod. reg. συναγαγὼν πάντα τὸν νοῦν σου.

703. γ' abest codd. Elbing. omnibusque Brunckii, qui deleuit. idem versu sq. dedit ἐπ' ἄλλο e cod. C. versus autem sic distinxit —
ἄπορον
πέσῃς — πήδα
νόημα — ἀπέστω.
In cod. Bauar. multo aliter sunt distincti versus.

Καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσι,
Καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσι,
Καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσι,
Καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσι,
Καί μ' ἀπολοῦσιν. ΣΩΚΡ. Μή νυν βαρέως ἄλγει λίαν.
ΣΤΡ. Καὶ πῶς; ὅτε μου
Φροῦδα τὰ χρήματα, φρούδη χροιά,
Φρούδη ψυχή, φρούδη δ' ἐμβάς·
Καὶ πρὸς τούτοις ἔτι τοῖσι κακοῖς,
Φρουρᾶς ᾄδων

Ὀλίγου.

Et mihi latus dilaniant,
Et animam ebibunt,
Et testiculos euellunt,
Et culum perfodiunt,
Et me perdunt. Socr. Ne nunc nimis grauiter doleas.
Str. At quomodo? cum mihi
Perierint opes, perierit color,
Perierit anima, perierit calceus,
Et ad haec mala etiam,
Peruigil cantans

Prope-

710. δαρδάπτουσιν *lacerando vorant.* proprie de bestiis, inquit Hesychius. v. Bergler. huic verbo et sequentibus quatuor in fine addit Brunck ν, et in ἀπολοῦσιν, versum separat a sequenti, atque Ernesti in Pr. pag. 36 notat, male e duobus vnum factum versum 714.

715. ὅτ' ἐμοῦ Brunck, qui etiam in versu 717 e codd. et edd. Ald. Venet. Cratandri, (quibus accedunt Brubach. Frischlin. Rapheling. cod. Bauar.) restituit φρούδη ψυχή. Contra ex edit. Iuntina, siue auctore Ant. Francino, siue errore typothetae editum fuerit, φρούδη δ' ἡ ψυχὴ venit in Basileensem, Porti et reliquas recentiores. Equidem sequutus sum Brunck.

719. Vtitur Strepsiades hoc prouerbio, non quia vigilem et ipse nunc agat, sed tantum, quia dixerat φροῦδα et ter φρούδη. Propter similitudinem vocum φρουρὰ et φροῦδα infert: φρουρᾶς ᾄδων φροῦδος γεγένημαι,

praeter

Ὀλίγου Φροῦδος γεγένημαι.
ΣΩΚΡ. Οὗτος, τί ποιεῖς; οὐχὶ φροντίζεις; ΣΤΡ. Ἐγώ,
Νὴ τὸν Ποσειδῶ. ΣΩΚΡ. Καὶ τί δῆτ' ἐφρόντισας;
ΣΤΡ. Ὑπὸ τῶν κορέων εἴ μου τι περιλειφθήσεται.
ΣΩΚΡ. Ἀπολεῖ κάκιστ'. ΣΤΡ. Ἀλλ', ὦ 'γάθ', ἀπόλωλ' ἀρτίως.
ΣΩΚΡ. Οὐ μαλθακιστέ', ἀλλὰ περικαλυπτέα.
Ἐξευρετέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικὸς,
Κἀπαιόλημ'. ΣΤΡ. Οἴμοι· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι
Ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητρίδα;

H 5 ΣΩΚΡ.

Propedum ipse perierim.
Socr. Heus tu, quid facis? meditaris? Str. Ita ego
Certe. Socr. Quid itaque meditatus es?
Str. An cimices aliquid de me sint relicturi.
Socr. Peribis pessime. Str. Sed, o bone, iam perii.
Socr. Non debes te mollem praebere, verum coöperire.
Inueniendum enim commentum defraudatorium,
Et aliqua pellacia. Str. Heu, quis itaque in me iniiciat
E pellibus agninis commentum priuatiuum.

Socr.

praeter exspectationem; pro *Φροῦδα ᾄδων, Φροῦδος γεγένημαι dum de rebus cantans, quae mihi perierint, ipse perii.* *Bergler.* Glossa Br. *Φρουρᾶς, ἕνεκα. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων.*

720. ὀλίγου] scil. ᾄδων. Codd. vero Bau. et Elbing. ὀλίγον.

723. εἴ μοι Elbing. idem et Bauar. v. sq. ἀπολῇ et insuper Bauar. κάκιστα. —

v. 726. ἐκευρητέος male et nimis liberaliter in cod. reg. et membr. —

v. 727. ἐπιβάλλοι Bauar.

728. ἀποστερητρίδα e duobus codd. edidit Brunck, vt ab αὐλητὴς fit foemininum in τρις, αὐλητρίς. Acumen autem loci in paronomasia consistit, nec vlla versione satis exprimi potest. Ἀρνακὶς est proprie *pellis agnina, ouina.* exspectaret igitur lector *σισύραν vestem e pellibus ouinis, penulam.* Sed quia ἀρνακὶς adfinem habet sonum cum voc. ἀρνεῖσθαι, praeter exspectationem, poeta, quasi praecessisset ἐξ ἀρνητικῶν

ΣΩΚΡ. Φέρε νῦν, ἀθρήσω πρῶτον ὅ, τι δρᾷ τουτονί.
Οὗτος, καθεύδεις; ΣΤΡ. Μὰ τὸν Ἀπόλλω, 'γὼ μὲν οὔ.
ΣΩΚΡ. Ἔχεις τί; ΣΤΡ. Μὰ Δί' οὐδὲν ἔγωγ'. ΣΩΚΡ. Οὐδὲν πάνυ;
ΣΤΡ. Οὐδέν γε, πλὴν ἢ τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ.
ΣΩΚΡ. Οὐκ ἐγκαλυψάμενος ταχέως τι φροντιεῖς;
ΣΤΡ. Περὶ τοῦ; σὺ γάρ μοι τοῦτο φράσον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚΡ.

Socr. Age nunc, videam primo, quid iste faciat.
Heus tu, dormis? Str. Non vtique ego quidem.
Socr. Habesne aliquid? Str. Profecto nihil ego. Socr. Nihil prorsus?
Str. Nihil, praeterquam penem in dextera.
Socr. Nonne te ipsum coöperiens ocyus aliquid meditaberis?
Str. De quibus rebus? tu mihi hoc dicas velim, o Socrates.

Socr.

νητικίδων, subiungit γνώμην ἀποστερητρίδα, pro ἀποστερητικήν. Finxit igitur, vt notat Bergler, illud ἀποστερητ. quasi θυμαιτίδα in Vesp. v. 1133, quod est vestimenti genus, quia dixerat ἐξ ἐρινακίδων. Bene autem seruat mores senis, de debitoribus quauis arte, inprimis infitiando, fraudandis atque eludendis studiose et perpetuo cogitantis.

731. μὰ Δί', οὐ δῆτ' ἔγωγ' Brunck e cod. C. At Toup in Curis nouiss. in Suidam ex hoc in voc. ἔχεις τι, etc. corrigit pag. 53. ed. Londin. locum nostrum, ne vno pede claudicet, μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἔγωγ'. quod equidem praeferrem, quia sequitur οὐδὲν πάνυ. Notat autem Suidas, e schol. ad nostrum locum, formulam ἔχεις τι; vsurpari de piscatoribus et aucupibus, e quibus ita soleat vulgo quaeri. Suaserat vero seni Socrates, vt mentem et meditationem veluti suspenderet, aucupum voce vsus. Ille vero turpis senex flagitiose respondet.

ΣΩΚΡ. Αὐτὸς ὅ, τι βούλει πρῶτος ἐξευρεῖν, λέγε.
ΣΤΡ. Ἀκήκοας μυριάκις ἁ'γὼ βούλομαι·
Περὶ τῶν τόκων, ὅπως ἂν ἀποδῶ μηδενί.
ΣΩΚΡ. Ἴθι νυν, καλύπτου, καὶ σχάσας τὴν φροντίδα
Λεπτὴν, κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα,
Ὀρθῶς διαιρῶν καὶ σκοπῶν. ΣΤΡ. Οἴμοι τάλας.
ΣΩΚΡ. Ἔχ' ἀτρέμα· κἂν ἀπορῇς τι τῶν νοημάτων,
Ἀφεὶς ἄπελθε· κᾆτα τὴν γνώμην πάλιν
Κίνησον αὖθις αὐτὸ καὶ ζυγάθρισον.
ΣΤΡ. Ὦ Σωκρατίδιον φίλτατον. ΣΩΚΡ. Τί, ὦ γέρον;

ΣΤΡ.

Socr. Ipsemet quod primum vis inuenire, dic.
Str. Plus millies audiuisti, quid ego velim.
De vsuris, *inquam*, ne *illas* soluam cuiquam.
Socr. Agedum, coöperias te, et cohibe apud te cogitationem
Subtilem; minutatim considera rem,
Recte diuidens eam et contemplans. Str. Hei miser!
Socr. Quiesce. et, si forte haesitaueris in aliquo commento,
Omitte, et ab eo discede: deinde cogitationem rursus
Commoue, et denuo idem illud pensita.
Str. O Socratisce charissime. Socr. Quid est, mi senex?

Str.

v. 741. ἀτρέμας Elbing. Bauar.

743. καὶ ζυγάθρισον] antiquam hanc esse lectionem patet ex altera parte scholii ad v. 742. Ex priore tamen parte cum Valckenario, ad Theocriti Adoniaz. p. 335. B. C. suspicor, in aliis codd. antiquioribus olim etiam lectum esse κἀναζύγωσον; quam quidem suspicionem (omisso Valckenarii nomine,) etiam habuit Brunck; sed istam lectionem, metri legi repugnantem prauamque, pronuntiauit. Dedit vero Br. κίνησον αὖθις ἐς (mendose εἰς duo codd.) αὐτό. Küster contra coniecit αὖθις αὖ σύ.

ΣΤΡ. Ἔχω τόκου γνώμην ἀποστερητικήν.
ΣΩΚΡ. Ἐπίδειξον αὐτήν. ΣΤΡ. Εἰπὲ δή νῦν μοι.
ΣΩΚΡ. Τό, τί;
ΣΤΡ. Γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλὴν,
Καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην· εἶτα δὴ
Αὐτὴν καθείρξαιμ' ἐς λοφεῖον στρογγύλον,
Ὥσπερ κάτοπτρον, κᾆτα τηροίην ἔχων.
ΣΩΚΡ. Τί δῆτα τοῦτ' ἂν ὠφελήσειέ σ'; ΣΤΡ. Ὅ,τι;
Εἰ μηκέτ' ἀντέλλοι σελήνη μηδαμοῦ,
Οὐκ ἂν γ' ἀποδοίην τοὺς τόκους. ΣΩΚΡ. Τίη τί δή;
ΣΤΡ. Ὅτιὴ κατὰ μῆνά τ' ἀργύριον δανείζεται.

ΣΩΚΡ.

STR. Habeo commentum ad fraudandas vſuras.
SOCR. Oſtende. STR. Dic iam mihi. SOCR. Quid?
STR. Si mulierem veneficam Theſſalicam emerem,
Et noctu deducerem lunam: deinde
Concluſam in theca aliqua rotunda
Tanquam ſpeculum, aſſeruarem.
SOCR. Quid itaque hoc tibi prodeſſet? STR. Quid?
Quod ſi non amplius oriatur luna vllibi,
Vſuras non darem. SOCR. Quid ita?
STR. Quia ſecundum menſes pecunia foenori datur.

SOCR.

746. εἰπὲ δὴ νῦν μοι τοδί, (omiſſo Socratis nomine,) Brunck. e cod. B. in tribus aliis τό τι, cod. reg. τοτί, ſed in nullo praefixa eſt his voculis Socratis perſona. In cod. Elbing. deſunt perſonarum nomina.

v. 749. λοφεῖον Gloſſa Br. ἀγγεῖον. proprie τοῦ κράνους ἡ θήκη. v. Acharn. 1009, Pollux X. 126.

751. ὠφελήσειεν σ'; Br. et ſic iam correxerat Rittershuſ. in ſacris lection. p. 542.

752. ἀνατέλλοι Brunck e tribus codd. ἀντέλοι cod. Elbing.

753. γ' abeſt duobus codd. reg. et deleuit Brunck. abeſt quoque codd. Elbing. et Bauar. — in fine iidem habent ὅτιὴ τί. In cod. reg. οὐκ ἂν γ' ἀποδοίην — ὅτι τιὴ δή.

754. μῆνα γ' ἀργυρίων in edd. Ald. Cratand. Ven. Küſt. Bergl. at inepte legitur: ſed τἀργύριον iam emendarat Rittershuſ. in Lectionibus

ſacris

ΣΩΚΡ. Εὖγ᾽· ἀλλ᾽ ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν.
Εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη,
Ὅπως ἂν αὐτὴν ἀφανίσειας, εἰπέ μοι.
ΣΤΡ. Ὅπως; ὅπως; οὐκ οἶδ᾽· ἀτὰρ ζητητέον.
ΣΩΚΡ. Μὴ νῦν περὶ σαυτὸν εἶλλε τὴν γνώμην ἀεὶ,
Ἀλλ᾽ ἀποχάλα τὴν φροντίδ᾽ ἐς τὸν ἀέρα,

Λινόδε-

Socr. Bene. Sed aliud rurſus tibi proponam callidum quippiam.
Si tibi ſcriberetur dica quaedam quinque talentorum,
Quomodo eam obliterares? dic mihi.
Str. Quomodo? neſcio quomodo; ſed quaerendum.
Socr. Ne iam circa teipſum coërceas et contineas cogitationem ſemper, (*vt antehac*)
Sed laxatam dimitte meditationem in aërem,

Tanquam

ſacris p. 542. Sic iam legitur in ed. Iunt. a. 1525. Baſ. Frob. voluitque Küſter. et Brunck edidit e IV. codd. quibus ſuffragatur cod. Elb. in quo in fine legitur δαυλ-κεται. In ed. Bern. Iunt. Brubach. Friſchlin. eſt γ᾽ ἀργύριον. — τ᾽ ἀργύρια codd. Raph. Porti, Lugdun. et Amſtel. apud Küſter.

756. πεντατάλαντος cod. regius, quam ſcripturam haud deteriorem vulgata cenſet Brunck in Supplem.

757. ἀφανίσεις Elbing. — εἶτ᾽ ἐμοί. Brunck.

759. εἴλλε Ald. eiusque ſequaces et Bergler. εἶλε Iunt. Baſil. et aliae, item Küſter. quae varietas eſt quoque in codd. Brunckii, qui vero e ſuo cod. dedit ἴλλε, eiusque cod. gloſſa eſt στρέφε. Senſus et ſignificatus *coërcendi*, *conſtringendi* etc. in illis verbis parum vel nihil mutatur. vide Hemſterh. et Ruhnken ad Timaei Lex. pag. 50 ſqq.

760. Küſterus primum adfert laudatque Annae Fabri ſuſpicionem, Ariſtophanem hic traducere velle opinionem Socratis, qui animam hominis alatam eſſe ſtatuebat, vt patet e Platone in Phaedro p. 344. ed. Laemar. tum animaduertit, Pollucem lib. IX. cap. 7. ſect. 124. 125. ex hoc poetae noſtri loco obſeruare, pueros olim animalcula, μηλολόνθας dicta, filo alligata, in aerem dimittere conſueuiſſe. Id vero etiam pueri noſtrates facere

ſolent

Λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ ποδός.
ΣΤΡ. Εὕρηκ' ἀφάνισιν τῆς δίκης σοφωτάτην,
Ὥστ' αὐτὸν ὁμολογεῖν σ' ἐμοί. ΣΩΚΡ. Ποίαν τινά;
ΣΤΡ. Ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον
Ταύτην ἑώρακας, τὴν καλήν, τὴν διαφανῆ,
Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι; ΣΩΚΡ. Τὴν ὕαλον λέγεις;
ΣΤΡ. Ἔγωγε. ΣΩΚΡ. Φέρε, τί δῆτ' ἄν; ΣΤΡ. Εἰ ταύτην λαβών,
Ὁπότε γράφοιτο τὴν δίκην ὁ γραμματεύς,
Ἀπωτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον,
Τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης.
ΣΩΚΡ. Σοφῶς γε, νὴ τὰς Χάριτας. ΣΤΡ. Οἴμ', ὡς ἥδομαι,

Ὅτι

Tanquam lino (f. filo) ex pede ſcarabaeum reuinctum.
Str. Inueni obliterationem dicae callidiſſimam,
Vt ipſe etiam fateberis. Socr. Qualem?
Str. Apud Pharmacopolas lapidem
Illum vidiſtine vnquam, pulchrum illum et pellucidum,
Quo ignem accendunt? Socr. Cryſtallum dicis?
Str. Illud, inquam. Socr. Cedo, quid faceres? Str. Si hoc ſumto,
Quando ſcribit dicam ſcriba,
Longius ego ſtans ſic ad ſolem,
Literas liquefacerem dicae mihi ſcriptae.
Socr. Sapienter, ita me Gratiae ament. Str. O! quam laetor,

Quod

ſolent cum minore ſcarabaeo, qui vulgo vocatur *Goldkäfer*, et χρυσοκάνθαρος ſcholiaſtae eſſe videtur. adde Suidam h. v. et Spanhem.

766. *Cryſtallo* (ὑάλῳ) ad ſolem expoſito veteres ignem accendere conſueuerunt; et Plinius XXXVII. 2. medicos quosdam, ait, *quae ſunt vrenda corporum, non aliter vtilius id fieri putare*, quam cryſtalina pila (κατασκεύασμα ὑάλου τροχοειδὲς vocat ſcholiaſtes) *aduerſis poſita ſolis radiis*, notante Küſtero.

Ὅτι πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη.
ΣΩΚΡ. Ἄγε δὴ ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον. ΣΤΡ. Τὸ τί.
ΣΩΚΡ. Ὅπως ἀποστρέψαις ἂν ἀντιδικῶν δίκην,
Μέλλων ὀφλήσειν, μὴ παρόντων μαρτύρων.
ΣΤΡ. Φαυλότατα καὶ ῥᾷστ'. ΣΩΚΡ. Εἰπὲ δή. ΣΤΡ. Καὶ δὴ λέγω.
Εἰ πρόσθεν ἔτι μιᾶς ἐνεστώσης δίκης,
Πρὶν

Quod quinque talentorum dicam deleui et obliteraui.
Socr. Age nunc celeriter istud arripe. Str. Quidnam?
Socr. Quo pacto, liti contradicens, remoueres a te poenam,
Si esses eam debiturus, et contra te nulli testes adessent.
Str. Facillime, et leuissimo negotio. Socr. Dic iam.
Str. Atqui dico:
Si nimirum prius, dum adhuc vna adest lis decidenda,
Ante-

772. διαγέγραπται] vide Thom. Mag. p. 211. ibique Hemsterhus. et Bosium, ad Timaeum notam Ruhnkenii pag. 60. Moerin p. 120 cum nota Piersonii. Proprie significat verbum, *inducta litura scriptum delere*. διαγράφειν τὴν δίκην *litem expungere*. Glossa cod. Brunck. et regii ἀπήλειπται, ἠφάνισται. adde Fischeri indic. ad Aeschin. dialog. v. διαγράφειν. — De formula ἄγε δὴ in versu seq. v. Thom. Mag. pag. 890 sq.

774. Brunck malit: ὅπως ἂν ἀποστρέψειας ἀντιδικῶν δίκην. idem adfert glossas ἀποστρέψ.] ἀποδιώξαις. ἀντιδικῶν] ἀντεγκαλῶν, ἀντιλέγων. — Küster ex codd. Vatic. et Arund. edidit ἀποστρέψαις: in edd. pr. prostat ἀποτρέψαις. Ducker coniungenda suspicatur δίκην μέλλων ὀφλήσειν.

776. Φαυλοτ.] conf. Timaei Lex. ibique Ruhnken. p. 191.

777. Ducker vertit, *si pridie quam contestata, constituta fuerit lis*, (nam δίκη ἐνεστῶσα est *lis contestata*: v. Budaei Comm. L. Gr. p. 106,) *pridie, quam iudicium constituatur*.

Πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖσθ', ἀπαγξαίμην τρέχων.
ΣΩΚΡ. Οὐδὲν λέγεις. ΣΤΡ. Νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγ', ἐπεὶ
Οὐδεὶς κατ' ἐμοῦ τεθνεῶτος εἰσάξει δίκην.
ΣΩΚΡ. Ὑθλεῖς· ἄπερρ', οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι.
ΣΤΡ. Ὁτιὴ τί; ναὶ πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Σώκρατες.
ΣΩΚΡ. Ἀλλ' εὐθὺς ἐπιλήθει σύ γ', ἅττ' ἂν καὶ μάθῃς.
Ἐπεὶ, τί δή γε πρῶτον ἐδιδάσκου; λέγε.
ΣΤΡ. Φέρ' ἴδω, τί μέν τοι πρῶτον ἦν; τί πρῶτον ἦν;
Τίς ἦν, ἐν ᾗ ματτόμεθα μέν τοι τἄλφιτα;

Οἴμοι

Antequam mea introducatur, cito abirem et me suspenderem.
Socr. Nihil dicis. Str. Imo certe; nam
Nemo contra me mortuum introduceret litem.
Socr. Nugaris: apage, non possum te amplius docere.
Str. Quid ita, mi Socrates, per Deos obsecro?
Socr. Sed tu statim obliuisceris quaecunque didiceris.
Nam dic mihi, quid erat quod primo docebaris?
Str. Age videam, quid erat primum? primum quid erat?
Quidnam erat hoc in quo subigimus farinam?

Hei

778. Dawes Misc. crit. p. 266, ne diphthongus elidatur, scribendum censet πρὶν τὴν ἐμὴν (scil. δίκην) καλεῖν, vertitque, *before they call my cause.* — de vi διδαξαίμην, v. 781 vide Hemsterh. ad argumentum Pluti p. 4. ac Fischer in indice ad Aeschinis dialog. v. διδάσκειν. et ad schol. v. 127.

783. σύγ' ἂν cod. Elbing.

786. Brunck legendum putat ἐπεὶ τί νῦν γε πρῶτον ἐδιδάσκου; tres enim codd. τί νῦν πρῶτον ἐδιδάσκου, quorum alius ἐδίδασκες, alius ἐδιδάχθης habet. In Supplem. tamen Br. legendum putat: ἐπεὶ τί νῦν δὴ πρῶτον ἐδιδάσκου; λέγε, nam νῦν δὴ auctore Hesychio idem valet, quod ἄρτι, *dudum, modo*: quare vertit Br.

Οἴμοι τίς ἦν; ΣΩΚΡ. Οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ,
Ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον;
ΣΤΡ. Οἴμοι· τί οὖν δῆθ' ὁ κακοδαίμων πείσομαι;
Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν.
Ἀλλ' ὦ Νεφέλαι, χρηστόν τι συμβουλεύσατε.
ΧΟΡ. Ἡμεῖς μὲν, ὦ πρεσβῦτα, συμβουλεύομεν,
Εἴ σοί τις υἱός ἐστιν ἐκτεθραμμένος,
Πέμπειν ἐκεῖνον ἀντὶ σαυτοῦ μανθάνειν.
ΣΤΡ. Ἀλλ' ἔστ' ἐμοί γ' υἱὸς καλός τε κἀγαθός·
Ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν. Τί ἐγὼ πάθω;
ΧΟΡ. Σὺ δ' ἐπιτρέπεις; ΣΤΡ. Εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ,

Κἄστ'

Hei mihi! quid erat? Socr. Nonne in malam rem ibis hinc,
Obliuiosissime et peruersissime vetule?
Str. Hei infelix, quid me fiet?
Nam pereundum mihi erit, quia non didici loquax esse.
Sed vos, o Nubes, date mihi bonum aliquod consilium.
Chor. Nos quidem, o senex, istud consilium tibi damus:
Si tibi est aliquis filius, quem educaueris,
Illum vt mittas qui pro te discat.
Str. At est mihi bonus quidam filius,
Verum is discere non vult. Quid faciam?
Chor. An vero tu hoc ei permittis? Str. Namque bona est corporis habitudine et viget,

Et

Br. *Nam dic mihi, quid erat primum, quod modo doceba-ris?*

v. 787. ἀποφερῇ cod. Elb. ἀποφθερῇ cod. Bauar.

788. ἐπιλησμονότατον MS. Arundel.

795. ἔστι μοι Brunck. — idem v. 796. ex cod. C. τί δ' ἐγὼ πάθω; duo alii codd. et Elb. τί 'γὼ πάθω;

797. σφριγᾷ] *viget.* de corpore vegeto, florente, robusto. v. Timaei Lex. p. 175. ibique Ruhnken. ἄκων ἐπιτρέπω bene supplet glossa in cod. regio ante εὐσωματεῖ, et γὰρ id poscit.

Κἄστ᾽ ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῶν Κοισύρας,
Ἀτὰρ μέτειμί γ᾽ αὐτόν. ἢν δὲ μὴ θέλῃ,
Οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐκ ἐξελῶ ᾽κ τῆς οἰκίας.
Ἀλλ᾽ ἐπανάμεινόν μ᾽ ὀλίγον εἰσελθὼν χρόνον.

ΣΤΡΟΦΗ, ΚΩΛΩΝ ι.

ΧΟΡΟΣ.

Ἆρά γ᾽ αἰσθάνει πλεῖστα
Δι᾽ ἡμᾶς ἀγάθ᾽ αὐτίχ᾽
Ἕξων μόνας θεῶν;
Ὡς ἕτοιμος ὅδ᾽ ἐστὶν
Πάντα δρᾶν, ὅσ᾽ ἂν κελεύῃς.

Σὺ

Et originem ducit ex mulieribus nobilibus de familia Coesyrae.
Sed eum accersam. Si autem noluerit,
Non est, quin eum extrudam domo.
Sed tu ingressus operire me paullisper.

STROPHE, VERSVVM x.

CHORVS.

Annon sentis, quam multa
Bona mox propter nos
Sis habiturus solas Deas?
Num iste paratus est
Omnia facere, quaecunque iusseris.

Tu

800. ἐξελῶ, (ab ἐξελάω) esse praesens pro futuro, ait Bergler. contra Brunck ad Ranas 202 animaduertit, esse ipsum futurum, Atticorum more formatum. v. supra ad vers. 121.

805. ἐστὶ Brunck.

Σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου,
Καὶ φανερῶς ἐπηρμένου
Γνοὺς ἀπολάψεις, ὅ, τι πλεῖστον δύνασαι·
Ταχέως φιλεῖ γάρ πως τὰ τοι-
αῦθ' ἑτέρως τρέπεσθαι.

I 2 ACTVS

Tu vero de hominis attoniti
Et palam *spe* elati
Bonis lambes (*attondebis*) quam plurimum poteris,
his ita cognitis:
Solent enim quodammodo huiusmodi res cito
Immutari.

SENA-

809. ἀπολάψεις praestare vulgato ἀπολέψεις *decorticabis*, *corticem detrahes*, censuit Küsterus, et ego recepi cum Brunckio in textum, e codd. Vatic. Arund. Elbing. IV. Br. et Suida in ἀπολάψεις, qui exponit ἐκπίῃς, *ebibas*, *exhaurias*; schol. ἐκπίῃ et ita iam laudarunt nostrum locum conditores Lexici gr. Basiliensis apud Henric. Petr. Brunck in Supplem. locum sic interpungere iubet:

σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου,
καὶ φανερῶς ἐπηρμένου,
γνοὺς, ἀπολάψεις ὅ, τι πλεῖστον δυνάσαι
ταχέως· φιλεῖ —

et ordo, ait, est σὺ δὲ ταχέως ἀπολάψεις ὅτι πλεῖστον δύνασαι ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου, καὶ φανερῶς ἐπηρμένου, γνοὺς οὕτως ἔχοντα αὐτόν. Quae sequuntur, rationem reddunt, cur id celeriter fieri debeat: istudque ταχέως in versione suo loco exprimi debuit. *Tu vero hominis attoniti, et palam spe elati cognito ingenio, eum attonde, quam plurimum potes, et quam celerrime. Solent enim fere huiusmodi res immutarier.* Fraudi mihi fuit editio Bergler. in qua mutata fuit distinctio. [Atque in exemplo Küster. bene distinctum est, — δύνασαι, ταχέως. φιλεῖ γὰρ etc.] Illam autem, quam supra posui, exhibent codd. omnes, idque admodum perspicue, et iuxta eampse locum interpretatur scholiastes. In postremo hoc etiam cod. scriptum ἀπολάψεις. Glossae: ἐκπεπληγμένου, ἐξεστηκότος καὶ ἄγαν προθυμουμένου. ἐπηρμένου, μετεώρου

καὶ

ACTVS TERTII

SCENA PRIMA.

ΤΡΙΜΕΤΡΟΙ ΙΑΜΒΙΚΟΙ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Οὔτοι, μὰ τὴν Ὁμίχλην, ἔτ' ἐνταυθοῖ μενεῖς·
Ἀλλ' ἔσθι' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας.
ΦΕΙΔ. Ὦ δαιμόνιε· τί χρῆμα πάσχεις, ὦ πάτερ;
Οὐκ εὖ φρονεῖς μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον.
ΣΤΡ. Ἰδού γ', ἰδοὺ, Δί' Ὀλύμπιον· τῆς μωρίας·
Τὸν Δία νομίζειν ὄντα τηλικουτονί.

ΦΕΙΔ.

SENARII IAMBICI.

STREPSIADES, PHIDIPPIDES, SOCRATES.

STR. Non amplius hic manebis, per Nebulam iuro;
Sed abi et comede Megaclis columnas.
PH. O bone! quid tibi accidit, mi pater?
Non recte sapis, per Olympium Iouem iuro.
STR. Ecce autem, ecce, Iouem Olympium. O stultitia!
Huncine ista aetate Iouem putare esse vllum?

PH.

καὶ ἑτοίμου πᾶν ποιήσειν, ὅ ἂν κελεύῃς. ἀπολάψεις, ἀποκέρδησον. Hactenus cel. Brunck. Scholion gr. quod addit, parum differt a vulgato. Alia oritur fabulae scenaeque facies. Pater adgreditur filium rogatque vt se tradat Socratis disciplinae. Multa ille multo sapientior callidiorque patre respondet, tandem deducitur ad Socratem et huius fit discipulus.

816. Ουλύμπιον Ald. Iunt. Basil. Port. ὀλύμπιον edd. Cratand. et reliquae.

818. Scholia tradunt, Symmachum, antiquum Aristophanis interpretem, (v. schol. ad Plutum 1012 ibique Hemsterh. p. 366.) dicere τὸ α in Δία produci attice, ideoque hunc locum in libris X notari, quod signum est Criticorum, indicans aliquid insolens et rarius. Quod vero

in

ΦΕΙΔ. Τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν; ΣΤΡ. Ἐνθυμούμενος,
Ὅτι παιδάριον εἶ, καὶ φρονεῖς ἀρχαϊκά.
Ὅμως γε μὴν πρόσελθ', ἵν' εἰδῇς πλείονα,
Καί σοι φράσω πρᾶγμ', ὃ σὺ μαθὼν, ἀνὴρ ἔσει.
Ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξῃς μηδένα.
ΦΕΙΔ. Ἰδού· τί ἐστιν; ΣΤΡ. Ὤμοσας νῦν νὴ Δία;
ΦΕΙΔ. Ἔγωγ'. ΣΤΡ. Ὁρᾷς οὖν, ὡς ἀγαθὸν τὸ μανθάνειν;
Οὐκ ἔστιν, ὦ Φειδιππίδη, Ζεύς. ΦΕΙΔ. Ἀλλὰ τίς;

I 3 ΣΤΡ.

Ph. Dic mihi verum, quid ita rides? Str. Cum reputo,
Quod puer cum sis, vetustam et obsoletam sententiam obtines.
Attamen accede, vt plura scias:
Et aliquid tibi dicam, quo tu cognito, vir eris.
Vide autem, ne istud quenquam doceas.
Ph. Ecce adsum, quid est? Str. Iurasti nunc *per Iouem?*
Ph. Ita ego quidem. Str. Videsne ergo quam bonum sit discere?
Non est Iupiter, mi Phidippides. Ph. Quis ergo?

Str.

in vulgata lectione illud α breue est, nec vlla caussa producendi: quippe si produceretur, existeret amphimacer, qui locum hic habere non potest: Ernesti Praef. p. XXXVIII acute coniicit, antiquiora exemplaria habuisse sine articulo: Δία νομίζειν etc. et Atticos, monet, non dicere τοὺς θεοὺς νομίζειν, *deos credere*, sed θεοὺς νομίζειν. vnde et Δία νομίζειν, *Iouem credere, einen Iupiter zu glauben.* — σὲ ὄντα Bauar. et Elbing.

822. Ante ὅπως supplet Glossa apud Br. ὅρα. Idem vir cel. διδάξεις edidit.

824. ἔγωγε cod. Bauar. et Elbing. Vertendum est *certe, omnino:* adhibetur enim eleganter in responsionibus adfirmatiuis. v. Schol. ad Sophocl. Aiac. v. 104 et Stoeber ad Thom. Magistr. pag. 264. — tum ὅρα γοῦν Brunck.

ΣΤΡ. Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς.
ΦΕΙΔ. Αἰβοῖ· τί ληρεῖς; ΣΤΡ. Ἴσθι τοῦθ' οὕτως ἔχον.
ΦΕΙΔ. Τίς φησι ταῦτα; ΣΤΡ. Σωκράτης ὁ Μήλιος,
Καὶ Χαιρεφῶν, ὃς οἶδε τὰ ψυλλῶν ἴχνη.
ΦΕΙΔ. Σὺ δ' εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας,
Ὥστ' ἀνδράσιν πείθει χολῶσιν; ΣΤΡ. Εὐστόμει,
Καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοὺς,
Καὶ νοῦν ἔχοντας· ὧν, ὑπὸ τῆς φειδωλίας,

Ἀπεκεί-

STR. Turbo regnat, qui Iouem expulit.
PH. Ah, quid deliras? STR. Scias hoc ita se habere.
PH. Quis haec dicit? STR. Socrates ille Melius,
Et Chaerepho, qui nouit pulicum vestigia.
PH. Tune eo vsque insaniae es progressus,
Vt hominibus atra bile percitis credas? STR. Bona verba.
Ne male dixeris de viris sapientibus,
Et cordatis, quorum, prae parsimonia,

Nullus

826. conf. supra v. 379 et infra 1474.

828. Non sunt tres homines, nec ὁ Μήλιος, (h. e. *Diagoras*, qui Meliensis erat natalibus,) commate distinguendus a Socrate, vt Palmerius putauit; sed Socrates per adpositionem ideo vocatur ὁ Μήλιος, quod perinde atheus esse, aeque deos esse negare arguitur, ac Diogoras ille Melius. Sic, vt notat Bergler, Amyniam, qui erat Pronapis filius, dicit noster in Vespis 1259 *Selli filium*, quia ille Amynias perinde esset pauper, vt Selli filius, Aeschines.

830. τῶν ante μανιῶν deest in cod. Elbing. in versu sequenti πείθῃ id. et Bauar. neglecto Atticismo, et alii codd. ab Oudendorp. ad Th. Mag. p. 916 laudati. Apud illum vero, qui nostrum locum adducit, et χολᾷν interpretatur, *insanire*, (adde schol. ad Plut. 12. Moerin. p. 406.) vulgo legitur πείθειν, vti in cod. C. Brunckii, vbi vero grammaticus quidam falsam illam lectionem anxie et subtiliter erat expositurus.

832. φλαῦρον] πονηρὸν, interprete Timaeo in Lexico Platon. vbi v. Ruhnken p.

193.

Ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ', οὐδ' ἠλείψατο,
Οὐδ' εἰς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος. σὺ δὲ
Ὥσπερ τεθνεῶτος καταλούει μου τὸν βίον.
Ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐλθὼν ὑπὲρ ἐμοῦ μάνθανε.
ΦΕΙΔ. Τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν.
ΣΤΡ. Ἄληθες, ὅσαπερ ἔστ' ἐν ἀνθρώποις σοφά·
Γνώσει δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς.
Ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον ἐνταυθοῖ χρόνον.
ΦΕΙΔ. Οἴμοι· τί δράσω, παραφρονοῦντος τοῦ πατρός;
Πότερον παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἕλω;

I 4 Ἢ

Nullus vnquam est tonsus nec vnguentis perlitus,
Neque in balneum iuit vt lauaret. Tu autem
In balnea consumis mea bona, non secus ac si elato me mortuo lustrare te velles.
Sed abi quamprimum et pro me disce.
PH. Quid boni quis ab illis discere posset?
STR. Imo omnem humanam sapientiam.
Cognosces etiam quam ipse sis indoctus et pinguis ingenii;
Sed praestolare me paulisper hic.
PH. Eheu quid faciam, insaniente patre?
Vtrum in ius vocatum dementiae eum conuincam?

Aut

193. adde infra Lysistr. 1043. Thomam Magistr. pag. 889 ibique adnotatores.

834. De philosophis graecis barbam alentibus vide Horn lib. VII. hist. philos. cap. 13. Iac. Thomasii diss. de Barba (Lips. 1671) c. 3 etc.

v. 835. λουσάμενος cod. Elbing.

836. ὥσπερ τεθνεῶτος μου καταλούει τὸν βίον, (*bona mea dilapidas, prodigis,*) edidit Brunck e membr. et metri caussa. καταλούῃ Bauar. et Elbing.

839. ἐστὶν ἀνθρώποις codd. A. C. ὅσα παρ' ἀνθρώποις cod. B. apud Brunck. ἀνθρώποισι cod. Elb. et Bau.

843. πότερα Brunck. — de formula iuris attici εἰσάγειν v. Dorville ad Chariton. pag. 456.

Ἢ τοῖς σοροπηγοῖς τὴν μανίαν αὐτοῦ φράσω;
ΣΤΡ. Φέρ' ἴδω, σὺ τοῦτον τίνα νομίζεις; εἰπέ μοι.
ΦΕΙΔ. Ἀλεκτρυόνα. ΣΤΡ. Καλῶς γε. ταυτηνὶ δὲ, τί;
ΦΕΙΔ. Ἀλεκτρυόν'. ΣΤΡ. Ἄμφω ταυτό; καταγέλαστος εἶ.
Μὴ νῦν τολοιπόν· ἀλλὰ τήνδε μὲν καλεῖν
Ἀλεκτρύαιναν· τουτονὶ δ', ἀλέκτορα.
ΦΕΙΔ. Ἀλεκτρύαιναν; ταῦτ' ἔμαθες τὰ δεξιὰ
Εἴσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς γηγενεῖς;
ΣΤΡ. Χ' ἅτερά γε πόλλ'· ἀλλ' ὅ, τι μάθοιμ' ἑκάστοτε,
Ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν.
ΦΕΙΔ. Διὰ ταῦτα δὴ καὶ θοἰμάτιον ἀπώλεσας;

ΣΤΡ.

Aut fabris loculorum indicem eius dementiam?
STR. Age, videam, quid hoc putas esse? dic mihi.
PH. Ἀλεκτρυόνα. STR. Bene sane. Hoc vero quid?
PH. Ἀλεκτρυόνα. STR. Idemne vtrumque? ridiculus es.
Ne iam deinceps *ita dixeris*; sed hanc voca
Ἀλεκτρύαιναν· istum ἀλέκτορα.
PH. Ἀλεκτρύαιναν inquis? haeccine tam praeclara didicisti
Intro ingressus nuper *ad impios* illos telluris filios.
STR. Et alia multa: sed quandocunque aliquid addiscerem,
Statim obliuiscebar grauis annis.
PH. Propterea ergo etiam vestem perdidisti?

STR.

v. 852. πολλὰ cod. Bau.
853. ἂν omittitur in tribus codd. Brunck. (vti quoque in MS. Vatic.) duo tamen illorum τοῦ ante πλήθους inserunt, et alius in Supplem. ἐπελ. ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλ. τῶν ἐτῶν. In versu

855

ΣΤΡ. Ἀλλ' οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ καταπεφρόντικα.
ΦΕΙΔ. Τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας, ὦ 'νόητε σύ;
ΣΤΡ. Ὥσπερ Περικλέης, εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα.
Ἀλλ' ἴθι, βάδιζ', ἴωμεν· εἶτα τῷ πατρὶ
Πειθόμενος ἐξάμαρτε· κἀγώ τοι ποτὲ
Οἶδ' ἑξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος,
Ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον Ἡλιαστικὸν,
Τούτου 'πριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα.

I 5 ΦΕΙΔ.

STR. Imo non perdidi, verum ſtudiis impendi.
PH. Calceos vero quo contuliſti, o fatue?
STR. Vt Pericles, ad neceſſarios vſus perdidi.
Sed i quaeſo, eamus; et, modo patri
Sis obſequens *per me* pecca *ſane:* ego etiam me olim
Tibi adhucdum ſexenni ſcio obſecutum eſſe balbutienti,
Et illo obolo, quem primum mercedem acceperam iudex,
Emiſſe tibi ploſtellum Iouis feſto.

PH.

855. idem cod. ad καταπεφρ. habet gloſſam τοῖς φροντισταῖς ἀφῆκα.

856. τέτροφας, (a τρέπω) omnes codd. et edd. vett. τέτρόπας Küſter, forſan per incuriam operarum.

857. ἀπώλεσα comicus ioci captandi cauſſa et praeter exſpectationem dixit pro ἀνάλωσα, quod poſterius verbum Suidas, hunc verſum in voc. Δέον excitans, ratione forſan ſenſus tantummodo habita, dederat: ſed in εἰς τὸ δέον recte dedit Suidas ἀπώλεσα.

860. ἑξέτει attice pro ἑξαέτει, v. Suid. h. v. ex quo adparet loco πειθομ., quod metrum reſpuit, monente iam Duckero, πιθόμενος eſſe legendum et ſic edidit Br., iubente Bentleio, qui vero etiam verſu praecedenti ita emendare voluit.

861. τὸν πρῶτον cod. Elbing. De Obelo, Heliaſtis, v. Spanhem. ad h. l. idem et Schol. ad Equit. v. 443 de feſto die *Diaſiorum*.

862. Bentlei. ex Suida in voc. ἅμαξις, verſum, ne hiaret ſententia, ita reſtituit ὅτ' ἐπριάμην, et τούτου natum eſſe exiſtimauit ex gloſſemate interlineari: Notanda autem loquutio atticiſſima:

ΦΕΙΔ. Ἦ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσει.
ΣΤΡ. Εὖγ', ὅτι ἐπείσθης. Δεῦρο, δεῦρ', ὦ Σώκρατες,
Ἔξελθ'· ἄγω γάρ σοι τὸν υἱὸν τουτονί,
Ἄκοντ' ἀναπείσας. ΣΩΚΡ. Νηπύτιος γάρ ἐστ' ἔτι,
Καὶ τῶν κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε.
ΦΕΙΔ. Αὐτὸς σὺ τρίβων εἴης ἄν, εἰ κρέμαιό γε.
ΣΤΡ. Οὐκ ἐς κόρακας; καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ:
ΣΩΚΡ. Ἰδοὺ, κρέμαιό γ'· ὡς ἠλίθιον ἐφθέγξατο,
Καὶ τοῖσι χείλεσιν διερρυηκόσιν.
Πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης,

Ἦ

PH. Profecto tibi olim ista molestiam parient.
STR. Bene sane quod paruisti. Ades, huc ades, o Socrates;
Egredere; adduco enim tibi filium istum,
Cui vel nolenti persuasi. SOCR. Nam puer adhuc est rerum imprudens,
Et corbibus hic pendentibus non assuetus.
PH. Tu sane assuetus fies, si pendeas.
STR. Quid, malum, tune magistro maledicis?
SOCR. Ecce autem, si pendeas inquit: quam pueriliter locutus est,
Et labiis quidem diductis.
Quomodo iste vnquam disceret, effugium poenae,

Aut

ma: ὅτε ἐπριάμην σοι ἅμαξ. ὃν πρῶτον etc. pro (ἀντὶ) ὀβόλου, ὃν πρ. etc. Brunck sequutus est Bentleium. — De forma ἀχθέσομαι versu seq. vide Thom. Mag. p. 135 et Pierson ad Moerin p. 21.

867. τῶν γε κρεμ. Brunck, quia κρέμαθρα mediam corripiat, vt v. 218. φέρε, τίς etc.

868. Αὐτὸς τρίβων, (omisso σὺ) Brunck e duobus codd. reg.

870. ἰδοὺ κρέμαι'· ὡς Br. metri caussa. Vitiose κρέμαιό γε in cod. Elbing. idem Br. in v. 875 ἐστιν e membr. vti antea Doruille in Vanno crit. p. 328.

ad v. 873 conf. Harpocr. in κλῆσιν et Suid. in ἀναπειστηρίαν, ibique Küster, qui ἔμαθεν γ' Υπ. corrigit.

Ἢ κλῆσιν, ἢ χαυνῶσιν ἀναπειστηρίαν;
Καί τοι ταλάντου τοῦτ᾽ ἔμαθεν Ὑπέρβολος.
ΣΤΡ. Ἀμέλει, δίδασκε· θυμόσοφός ἐστι φύσει.
Εὐθύς γέ τοι παιδάριον ὢν τυννουτονὶ,
Ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας, ναῦς τ᾽ ἔγλυφεν,
Ἁμαξίδας δὲ σκυτίνας εἰργάζετο,
Κἀκ τῶν σιδίων βατράχους ἐποίει· πῶς δοκεῖς·
Ὅπως δ᾽ ἐκείνω τὼ λόγω μαθήσεται,
Τὸν κρείττον᾽, ὅστις ἐστὶ, καὶ τὸν ἥττονα.
Ἐὰν δὲ μὴ, τὸν γοῦν ἄδικον πάσῃ τέχνῃ.

ΣΩΚΡ.

Aut teſtium citationem, aut rationem eleuandi aduerſarii
dicta, aut aliquid perſuadendi.
Atqui haec pro talento didicit Hyperbolus.
Sᴛʀ. Ne ſis ſollicitus, doce modo; nam ingenioſus eſt.
Etenim cum adhuc puer tantillus eſſet, ſtatim
Intus fingebat domos, et naues ſculpebat,
Et ploſtella coriacea fabricabat,
Et ex putamine malorum punicorum ranas faciebat.
quam ſcite cenſes?
Sed tu fac, vt illos ſermones addiſcat,
Potiorem illum inquam et inferiorem,
Si minus *ambos*, ſaltem inferiorem, quouis pacto.

Sᴏᴄʀ.

v. 876. Brunck in Suppl. e cod. reg. et Vat. praefert ὢν τυννουτοί, quod eſt neutrum atticum.

v. 878. ἂν deeſt in c. Elb.

879. πῶς δοκεῖς, vti πόσος δοκεῖς, aut δοκεῖτε· οἴει· οἴεσθε iuncta ſolent orationis animandae cauſſa interponi: quare deleto interrogationis ſigno, (quod in ed. Ald. non reperitur,) reddi poteſt locus, *quam ſcitiſſime faciebat*. Sic Markland illud Euripidis in Iphigen. in Aulide v. 1590. πῶς δοκεῖς χαίρων ἔφη, vertit *ſummo gaudio adfectus dixit*. vide infra v. 1371. ad Plut. 742. Pluribus illuſtrarunt hanc elegantiam Hemſterhuſ. ad Lucian. tom. I. p. 475 et Valckenaer ad Euripid. Hippol. v. 446. p. 215.

882. Brunck e codd. ſuis verſum inſeruit:

ΣΩΚΡ. Αὐτὸς μαθήσεται παρ' αὐτοῖν τοῖν λόγοιν.
ΣΤΡ. Ἐγὼ δ' ἀπέσομαι. τοῦτο δ' οὖν μέμνησ', ὅπως
Πρὸς πάντα τὰ δίκαι' ἀντιλέγειν δυνήσεται.

ACTVS TERTII
SCENA SECVNDA.
ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΙ ΔΙΜΕΤΡΟΙ.
ΔΙΚΑΙΟΣ, ΑΔΙΚΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Χώρει δευρὶ, δεῖξον σαυτὸν
Τοῖσι θεαταῖς, καίπερ θρασὺς ὤν.

ΑΔΙΚ.

Socr. Ipſemet diſcet ab ipſis ſermonibus.
Str. Ego autem volo abeſſe. iſtud igitur memineris, vt
Ad omnia iuſta contradicere poſſit.

ANAPAESTICI QVATERNARII.
IVSTVS, INIVSTVS, CHORVS.

Ivst. Huc procede et oſtende teipſum
Spectatoribus, licet audax ſis.

Ini.

ὅς, τἄδικα λέγων, ἀνατρέπει τὸν κρείττονα, Qui verſus quoque legitur in codd. Vatic. Arundel. Elbing. et Bauar.

883. παρ' ἀμφοῖν τοῖν λογ. Bauar. Elbing.

884. τοῦτο γοῦν Brunck e membr.

Act. III. Sc. II.

886. Incipit certamen inter Iuſtum, hominem verecundum, modeſtum, honeſtatis et antiquiorum morum amantem, et Iniuſtum, perſonam impudentem, immoderatam, iura diuina humanaque peruertentem, rerum nouarum cupidam: et Comicus lepide perſtringit mores ciuium ſuorum, inprimis Oratorum. Vſ. 917 ſqq. obiter inſectatur ſub perſona Iuſti Telephum, tragoediam, at deperditam, Euripidis. Chorus dirimit v. 931 ſqq. duo illos ſeuerius altercantes.

ΑΔΙΚ. Ἴθ' ὅποι χρῄζεις. πολὺ γὰρ μᾶλλον
Σ' ἐν τοῖς πολλοῖσι λέγων ἀπολῶ.
ΔΙΚ. Ἀπολεῖς σύ; Τίς ὤν; ΑΔΙΚ. Λόγος. ΔΙΚ.
Ἥττων γ' ὤν.
ΑΔΙΚ. Ἀλλά σε νικῶ, τὸν ἐμοῦ κρείττω
Φάσκοντ' εἶναι. ΔΙΚ. Τί σοφὸν ποιῶν;
ΑΔΙΚ. Γνώμας καινὰς ἐξευρίσκων.
ΔΙΚ. Ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τουτουσὶ
Τοὺς ἀνοήτους. ΑΔΙΚ. Οὐκ, ἀλλὰ σοφούς.
ΔΙΚ. Ἀπολῶ σε κακῶς. ΑΔΙΚ. Εἰπέ, τί ποιῶν;
ΔΙΚ. Τὰ δίκαια λέγων. ΑΔΙΚ. Ἀλλ' ἀνατρέψω
Ταῦτ'

INI. I quo lubet; nam multo magis
Apud multitudinem dicendo te perdam.
IVST. Tu me perdas? quis es? INI. Sermo. IVST.
At inferior.
INI. Sed te vincam, qui meipso potiorem
Te ais esse. IVST. Quo ingenio fretus?
INI. Commenta noua inueniam.
IVST. Ista enim florent propter istos
Stultos. INI. Non *stultos*, verum sapientes.
IVST. Perdam te pessime. INI. Quid faciendo? dic.
IVST. Illa dicendo, quae iusta sunt. INI. Sed haec
euertam

Contra-

888. ὅπη tres codd. apud Brunck. et cod. Elbing.

889. Pronomen σ' fini superioris versus, post μᾶλλον, e membranis addidit Br.

v. 890. ἥττων ὤν sine γ' cod. Bauar. Graecismum τίς ὢν; *quis homo?* egregie explicat illustratque Hoogeveen ad Vigeri Idiotism. gr. dict. VI. sect. I. §. 7. not. 80. p. m. 333 sqq.

893. γν. καινὰς ἐξευρ. sic correxi vulgatum, à Berglero reductum γν. κ. ἐφευρ., cum Brunckio e duobus codd. et id iam probarat Küster e MS. Vat. qui in textu vero dederat γν. καιν. μὲν ἐφευρ.

ad v. 894 glossa cod. reg. διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους, ὡς ἀδικίᾳ χαίροντας, τὸ δὲ δίκαιον παρορῶντας.

Ταῦτ᾽, ἀντιλέγων· οὐδὲ γὰρ εἶναι
Πάνυ φημὶ δίκην. ΔΙΚ. Οὐκ εἶναι φής;
ΑΔΙΚ. Φέρε γάρ, ποῦ 'στιν. ΔΙΚ. Παρὰ τοῖσι θεοῖς.
ΑΔΙΚ. Πῶς δῆτα, δίκης οὔσης, ὁ Ζεὺς
Οὐκ ἀπόλωλεν, τὸν πατέρ᾽ αὑτοῦ
Δήσας; ΔΙΚ. Αἰβοῖ· τουτὶ καὶ δὴ
Χωρεῖ τὸ κακόν, δότε μοι λεκάνην.
ΑΔΙΚ. Τυφογέρων εἶ κἀνάρμοστος.
ΔΙΚ. Καταπύγων εἶ, κἀναίσχυντος.
ΑΔΙΚ. Ῥόδα μ᾽ εἴρηκας. ΔΙΚ. Καὶ βωμολόχος.
ΑΔΙΚ. Κρίνεσι στεφανοῖς. ΔΙΚ. Καὶ πατραλοίας.
ΑΔΙΚ. Χρυσῷ πάττων μ᾽ οὐ γινώσκεις.

ΔΙΚ.

Contradicendo; nam esse iustitiam
Omnino nego. Ivst. Negas esse?
Ini. Cedo, vbi est ergo? Ivst. Apud Deos.
Ini. Quomodo itaque, si iustitia est, Iupiter
Non periit, qui patrem suum
Constrinxit? Ivst. Au! istud sane
Malum procedit. date mihi peluim.
Ini. Decrepitus es, et inconcinnus.
Ivst. Cinaedus es et impudens.
Ini. Mihi rosae videntur quae dicis. Ivst. Et scurra.
Ini. Liliis me coronas. Ivst. Et parricida.
Ini. Non animaduertis, vt me auro conspergas.

Ivst.

898. ἀντιλ.] ἂν λέγων c. Elbing.

900. ποῦ 'στιν cod. Elb. et Brunck e duobus codd. vulgo ποῦ 'στι. vers. quoque 902 ν in fine voc. ἀπόλωλεν deest in Ald. aliisque vett. edd.

904. Vomituri olim πτερὸν καὶ λεκάνην, *pennam* et *peluim* poscere solebant: pennam quidem, vt vomitum ea cierent, peluim vero, vt cibum vel vinum nimia copia sumtum in eam reiicerent. v. Küster ad Aristoph. Acharn. v. 584.

907. conf. Suidam in Ῥόδον, et Ducker.

909. χρυσῷ παττ.] *aureis verbis*, h. e. *eximiis laudibus me ornas neque id intelligis aut ignoras.*

ΔΙΚ. Οὐ δῆτα προτοῦ γ'· ἀλλὰ μολίβδῳ.
ΑΔΙΚ. Νῦν δέ γε κόσμος τοῦτ' ἐστὶν ἐμοί.
ΔΙΚ. Θρασὺς εἶ πολλοῦ. ΑΔΙΚ. Σὺ δέ γ' ἀρχαῖος.
ΔΙΚ. Διὰ σὲ δὲ φοιτᾷν
Οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων.
Καὶ γνωσθήσει πότ' Ἀθηναίοις,
Οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους.
ΑΔΙΚ. Αὐχμεῖς αἰσχρῶς. ΔΙΚ. Σὺ δέ γ' εὖ πράττεις·
Καίτοι πρότερόν γ' ἐπτώχευες,
Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων,

Ἐκ

IVST. Olim certe non auro; verum plumbo *conspergebaris*.
INI. At nunc illud est mihi ornamentum.
IVST. Nimirum es audax. INI. At tu nimis obsoletus.
IVST. Propter te frequentare *palaestram*
Nullus vult adolescens.
Agnoscent olim Athenienses,
Qualia doceas stultos.
INI. Turpiter squalles. IVST. Tu autem es dives;
Licet antehac mendicares,
Telephum illum e Mysia te esse praedicans,

E pe-

910. μολύβδῳ per υ in media syllaba scripsit Brunck. recte. v. Moerin h. v. ibique Sallier et Pierson, veteresque grammaticos ab illis laudatos.

912. εἶ συ πολλου — Σὺ δ' ἀρχ. cod. Elb. et Bauar.

915. καὶ γνωσθήσει ποτ' Ἀθηναίοις MS. Vat. V. quod Küster. placuit, et a Brunckio e codd. suis rescriptum est. vulgo γνωσθήσει (cod. Elb. γνωσθήσῃ) ποτ' Ἀθηναίοισιν.

917. αὐχμοῖς cod. Elb.

919. Euripides scripserat tragoediam, *Telephus* inscriptam, in qua illum introduxerat tamquam mendicum, et peram gestantem, sed facundum: qui Aristophani in Acharn. v. 428 audit χωλὸς, προσαιτῶν, στώμυλος, δεινὸς λέγειν. Culpat igitur Comicus rhetoras s. demagogos,

qui,

Ἐκ πηριδίου
Γνώμας τρώγων Πανδελετείους.
ΑΔΙΚ. Οἴμοι σοφίας, ἧς ἐμνήσθης.
ΔΙΚ. Οἴμοι μανίας τῆς σῆς, πόλεώς θ',
Ἥτις σε τρέφει
Λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις.
ΑΔΙΚ. Οὐχὶ διδάξεις τοῦτον, Κρόνος ὤν;
ΔΙΚ. Εἴπερ γ' αὐτὸν σωθῆναι χρή,
Καὶ μὴ λαλιὰν μόνον ἀσκῆσαι.
ΑΔΙΚ. Δεῦρ' ἴθι, τοῦτον ἔα μαίνεσθαι.

ΔΙΚ.

E perula depromtas
Pandeleti sententias rodens.
INI. O quantam memoras mihi sapientiam!
IVST. O quanta est stultitia et tua, et ciuitatis,
Quae te alit
Corrumpentem mores adolescentum.
INI. Non docebis hunc, cum sis Saturnus.
IVST. Si modo seruari eum oportet,
Et non loquentiam tantum exercere.
INI. Huc accede, et istum sine insanire.

IVST.

qui, simulac rempublicam capesserant, e pauperibus diuites facti sunt: inprimis perstringit Euripidem, Socratis familiarem, iisdem studiis deditum, eumque magistrum eloquentiae, quam reipublicae perniciosam esse putat.

920. Ἐκ πηριδίου *e parua pera depromit*, non panem (quod exspectasses,) sed sententias vafras et fraudulentas, quales effutire solebat Pandeletus. Perit igitur omne acumen omnisque lepos comicus in lectione, quam Bisetus aut Portus primum intruserunt textui et editiones Lugd. atque Amst. minores retinuerunt, inuitis reliquis libris, Εὐριπιδίου. — Mox πανδελτίους male cod. Elbing.

922 et 923. ὤμοι Brunck ex codd. et edd. pr. sic quoque Bauar. v. Gregor. Cor. p. 64 ibique Koen.

926. κρόνος] h. e. *fatuus, stolidus*. v. Spanh. ad Plut. v. 581. ἄφρων glossa apud Br.

927. γε σ' αὐτὸν et v. 929

τοῦτον

ΔΙΚ. Κλαύσει. τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις;
ΧΟΡ. Παύσασθε μάχης, καὶ λοιδορίας.
Ἀλλ' ἐπίδειξαι, σύ τε, τοὺς προτέρους
Ἅττ' ἐδίδασκες· σύ τε τὴν καινὴν
Παίδευσιν· ὅπως ἂν ἀκούσας σφῷν
Ἀντιλεγόντοιν, κρίνας φοιτᾷ.
ΔΙΚ. Δρᾶν ταῦτ' ἐθέλω. ΑΔΙΚ. Κἄγωγ' ἐθέλω.
ΧΟΡ. Φέρε τίς λέξει πρότερος ὑμῶν.
ΑΔΙΚ. Τούτῳ δώσω.

Κατ'

IVST. Plorabis. manum iniicis *ei?*
CHOR. Deſinite rixari et conuiciari.
Et oſtende potius, et tu maiores noſtros
Qualia docueris: et tu nouam hanc
Diſciplinam; vt audita veſtra
Contradictione, et diiudicata, eat in ludum *alterutrius.*
IVST. Facere iſta volo. INI. Ego etiam volo.
CHOR. Age, quis veſtrum dicet prior?
INI. Iſti permittam;

Deinde

τοῦτον δ' ἔα cod. Elbing. et poſteriore verſu etiam Br. e quatuor codd. Particulam δ' flagitat ſententia et ἔα in vnam ſyllabam coaleſcit.

930. Κλαύσῃ codd. Elb. et Bau. — τὴν χεῖρ' ἣν ἐπιβάλλῃς Brunck e tribus regiis codd. τὴν χεῖρ' ἣν ἐπιβάλλεις cod. Vat. V. Küſter tamen, vt verſus ſit ἐφθημιμερὴς h. e. conſtet tribus pedibus et dimidio, ſcribendum putat κλαύσει, ἣν τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις, ita vt per Synizeſin duae illae ſyllabae — — σει et ἣν in vnam coaleſcant.

935. φοιτᾷ, error vetus, ait Scaliger, lege φοιτῶ. Apte ſane; ſenſus bonus exſiſtit: vt ego veſtras diſputationes liteſque audiam, et iudicare, ſ. alterius vtrius iudicio accedere poſſim. Vulgatum tamen haud male defendit Ducker.

937. πρότερος γ' ὑμῶν metri cauſſa dedit Brunck. Verſus hic et ſequentes paullo aliter diſtincti ſunt in edd. pr. et Brunck. moreque ſolito in cod. Bauar.

Κἆτ' ἐκ τούτων, ὧν ἂν λέξῃ,
Ῥηματίοισιν καινοῖς αὐτὸν
Καὶ διανοίαις κατατοξεύσω.
Τὸ τελευταῖον δ', ἢν ἀναγρύξῃ,
Τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὠφθαλμὼ
Κεντούμενος, ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν,
Ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται.

ΣΤΡΟΦΗ, ΚΩΛΩΝ ιβ'.

ΧΟΡΟΣ.

Νῦν δείξετον τὼ πισύνω
Τοῖς περιδεξίοισιν
Λόγοισι, καὶ φροντίσι, καὶ

Γνωμο-

Deinde ex iſtis, quae dixerit,
Ipſum nouis verbis
Et ſententiis, quaſi ſagittis conficiam:
Poſtremo, ſi hiſcere coeperit,
Totam faciem et oculos
Quaſi a crabronibus compunctus
Sententiis *meis*, peribit.

STROPHE, VERSVVM XII.

CHORVS.

Nunc vos ambo oſtendite freti
Callidis veſtris
Orationibus, et meditationibus,

Et

940. *ῥηματίοισιν* Erneſti in Praef. p. 37. et Br. vulgo omiſſum eſt *ν* paragogicum.

947. *περιδεξίοισι* Brunck. *περιδεξίοισιν* Bauar. — v. ſeq. *λόγοις* codd. Elb. Bau.

Γνωμοτύποις μερίμναις,
Ὁππότερός γ' αὐτοῖν λέγων
Ἀμείνων φανήσεται.
Νῦν γὰρ ἅπας ἐνθάδε κίνδυνος
Ἀνεῖται σοφίας,
Ἧς πέρι τοῖς ἐμοῖς φίλοις
Ἐστιν ἀγὼν μέγιστος.
Ἀλλ', ὦ πολλοῖς τοὺς πρεσβυτέρους ἤθεσι χρηστοῖς στεφανώσας,
Ῥῆξον φωνήν, ᾗ τινι χαίρεις, καὶ τὴν σαυτοῦ φύσιν εἰπέ.

K 2 ACTVS

Et curis illis, quibus ſententias procuditis,
Vter veſtrum dicendo
Sit melior.
Nunc enim hic in diſcrimen
Venit ſapientia,
De qua meis amicis
Maximum eſt certamen.
Sed, o qui maiores noſtros moribus bonis decoraſti,
Rumpe vocem, qua delectaris, et ingenium moresque tuos oſtende.

ANA-

950. ὁπότερος αὐτοῖν Br. e tribus regiis codd.

952. ἐνταῦθα Br. propter verſum antitheticum 1026. Schütz tamen retinuit vulgatum. Νῦν γὰρ ἐνθάδε &c. Bauar.

ACTVS TERTII
SCENA TERTIA.
ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΙ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΕΙΟΙ.
ΔΙΚΑΙΟΣ, ΑΔΙΚΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν ὡς διέκειτο,
Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν, καὶ σωφροσύνη νενόμιστο.
Πρῶτον μὲν ἔδει φωνὴν παιδὸς γρύξαντος μηδὲν ἀκοῦσαι.

Εἶτα

ANAPAESTICI ARISTOPHANII.
IVSTVS, INIVSTVS, CHORVS.

Ivst. Dicam igitur quomodo vetus diſciplina comparata fuerit,
Cum ego iuſta dicendo florerem, et modeſtia adhuc moribus recepta eſſet.
Primum quidem neminem decebat voci pueri mutientis auſcultare:

Deinde

Scena III.

958. Haec ſcena maxime facit ad cognoſcendam antiquiorem Athenienſium tum diſciplinam, tum doctrinam: eodemque fine, quo Ariſtophanes, plurimos verſus repetiit Ariſtides in orat. pro quatuor viris, tom. III. p. 268. monente Spanhemio. Comicus vero colorem duxit ex antiqua de Hercule fabula, ſecundum quam et Virtus et Voluptas, inter ſe certantes, ſuae illum diſciplinae vitaeque generi adiungere et variis perſuaſionibus animum illius flectere ſtuduerunt. Plures autem veterum fabulam illam et commemorarunt et imitati ſunt, et modo Virtutem et Voluptatem, modo alias perſonas altercantes induxerunt. conf. Xenophon. Mem. Socr. II. 1. 21 ibique clariſſ. Hindeburgium atque Zeune. — ἐνόμιστο cod. Elbing.

960. παιδὸς φωνὴν Brunck e tribus regiis codd. Ducker culpat

Εἶτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως εἰς κιθαριστοῦ
Τοὺς κωμήτας γυμνοὺς ἀθρόους, κ' εἰ κριμνώδη κατανίφοι.
Εἶτ' αὖ προμαθεῖν ᾆσμ' ἐδίδασκεν, τὼ μηρὼ μὴ ξυνέχοντας,
Ἢ Παλλάδα Περσέπτολιν δεινάν, ἢ τηλέπορόν τι βόαμα,

K 3 Ἐντεινα-

Deinde incedere oportebat in via modeste ad Citharoedum
Vicanos nudos et confertos, etiamsi ningeret instar farinae,
Deinde cantilenam docebat, quam discerent femora non comprimentes,
Aut *Palladem vastatricem vrbium*, aut, *penetrabilem quandam vocem* (f. *longe vagantem clamorem*),

Inten-

culpat vulgarem interpretationem, et, hoc, ait, dicit Comicus, *nemo audiebat vocem pueri hiscentis:* in via nempe adeo modeste incedebant pueri, vt nullus eorum clamor nec strepitus audiretur. Videtur autem obseruandus vsus vocis δεῖ hac significatione. — Aristophanem imitatus est Plautus in Bacchidib. III. 3.

961. ἐς κιθαρ. cod. Bauar. ac Brunck e duobus codd. et iam ex Aristide notauit Spanhem. de studio et tempore, Citharistis apud Graecos tributo, multus, comparato Platone de LL. I. 7. p. 809. 812 et alibi. — εὐτάκτως εν ταῖσιν ὁδοῖς ἐς cod. Elb. Bau.

962. κριμνώδη (*starke, dicke Flocken*), in cod. Elb. In cod. Arund. et apud Suidam legitur κρημνώδη. Sed ad nostrum et ad Suidae locum Küster praefert vulgatam scripturam, ne confundatur cum altera voce κρημνώδη a κρημνὸς, *praecipitium.* κρυμνώδη Br. in Suppl. — γυμνοὺς h. l. *tantum veste interula indutos*, v. Cuper. Obss. I. 7. p. 37.

964. Περσέπολιν Bentlei voluit et e membranis et metri caussa reposuit Brunck. Est quoque in cod. Elbing. Suidas in Τηλέπορόν retinuit vulgatum. ἢ prius deest in cod. Elbing.

Ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν.
Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ᾽, ἢ κάμψειέν τινα καμπὴν,
Οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας, τὰς δυσκολοκάμπτους,

Ἐπε-

Intendendo concentum et modum, quem patres tradidiſſent.
Si autem aliquis eorum ſcurriliter caneret, aut flexionem quandam modorum faceret,
Quales iſti faciunt, qui Phrynin imitantur, difficiles,

Is per-

966. βωμολοχ.] vide ad ſchol. v. 907. — κάμπτειν καμπὴν hic ſignificat, *vocem molli quadam modulatione in cantando inflectere, fracta mollique voce canere:* v. Küſter. Cicero de Orat. III. 25 *flexiones* vocat, v. ibi not. et Erneſti in Clau. Cicer. v. *flexio.* — Poſt hunc verſum ex Suida v. χιάζειν, ſuaſu et auctoritate Valckenarii in Diatr. ad fragm. Euripid. poſt Hippolyt. p. 224. not. inſeruit Brunck verſum, qui a reliquis libris ſcriptis et editis abeſt, nec ſenſum iuuat, ſed impedit potius conſtructionem:

> αὐτὸς δείξας, ἐν θ᾽ ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων,
>
> *auctor ipſe inuenti, et in modis Chios vel Siphnios imitans.*

Atque cl. Schützius iam non auſus eſt imitari illos duumviros. Iam verſus, qui antecedit apud Suidam, haud indicantem, e Nubibus duos illos verſiculos eſſe depromtos, facit manifeſtum, vti Küſterus quoque ad Suidam adnotat, fragmentum eſſe ex aliqua fabularum Ariſtoph. hodie deperditarum ſumtum.

967. Phrynidem priſcam et maſculam illam Graecorum Muſicam mollibus, nimis artificioſis et difficilibus vocis inflexionibus, quas Comicus vocat δυσκολοκάμπτους, corrupiſſe et effeminaſſe quaſi, praeter Ariſtophanem, etiam Plutarchus et Heſychius, a Küſtero et Spanhemio iam laudati, docuerunt. adde I. Burette in Memoir. de l'Acad. — des B. L. et I. tom. X. p. 268 et Kühn ad Pollucem IV. 66. pag. 385.

Ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς, ὡς τὰς μούσας ἀφανίζων.
Ἐν παιδοτρίβου δὲ καθίζοντας, τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι
Τοὺς παῖδας, ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δείξειαν ἀπηνές·
Εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνισταμένους συμψῆσαι, καὶ προνοῆσαι,

Is peribat, multis plagis conciſus, tanquam qui Muſas aboleret.
In paedotribae autem domo oportebat ſedere femore praetenſo
Pueros, ne quid indecori oſtenderent foris ſtantibus:
Deinde rurſus quando ſurgerent, oportebat confundere arenam, et prouidere,

968. ἐπιτρίβ.] conf. Th. Mag. h. v. ibique interpretes pag. 359.

969. *Paedotribae* erant doctores palaeſtrici, qui in Graecorum Gymnaſiis artem athleticam docerent; ad quos pueri ablegabantur, poſtquam primum a γραμματιστῇ legendi ſcribendique artem, dein a Κιθαριστῇ artem muſicam edocti erant, vt Spanhem. vberius docuit: qui praeterea monet, voc. παιδοτρίβην vix apud antiquiorem Graecorum, quorum ſcripta ſuperſunt, auctorem, quam h. l. reperiri, et poſt ἐν παιδοτρίβου ſubintelligendum eſſe τόπον, palaeſtram ſeu locum, vbi exercebantur adoleſcentes vel vbi vngebantur. Adde van Dale in Diſſertatt. antiquitatibus, quin et marmoribus — illuſtrandis inſeruientibus, diſſ. VIII. cap. 6. p. 691 ſqq. Abreſchii Lect. Ariſtenaet. p. 323. Perizon. ad Ael. H. V. 2, 6. et cl. Fiſcher in indice ad Aeſchinis dialogos h. v. ed. III. — Pro καθίζοντας Suidas v. ἐν παιδοτρίβου, vbi noſtrum excitat locum, legit βαδίζοντας. At enim ſermo eſt de ſeſſione; non de inceſſu puerorum. — προβαλέσθαι τὸν μηρὸν eſt *praetento cingulo*, vel *praetenta tunica femora obtegere*: gloſſae apud Brunck. ἐνδύσθαι, περιβαλέσθαι. quae praeferenda eſt alteri gloſſae apud eumdem: προαγαγεῖν, προτείνειν.

971. ξυμψῆσαι Brunck. —

Εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖς τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν γε.
Ἠλείψατο δ' ἂν τοὐμφαλοῦ οὐδεὶς παῖς ὑπένερθεν
τότ' ἄν, ὥστε
Τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς, ὥσπερ μήλοισιν, ἐπήνθει.
Οὐδ' ἂν μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνὴν, πρὸς τὸν ἐραστὴν
Αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐβάδιζεν.
Οὐδ' ἂν ἑλέσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος,

Οὐδ'

Ne aliquod pubis vestigium relinquant amatoribus.
Nullus tunc puer infra vmbilicum vngebatur; itaque
In genitalibus ros et lanugo, sicut in malis, florescebat.
Nec voce molliter inflexa et modificata alloquens amatorem,
Aut adspectu alliciens ipse suus leno incedebat:
Nec sumere licebat coenanti caput raphani,

Neque

εἶτα codd. Bauar. et Elbing. pro εἶτ' αὖ, male. v. Zeune V. C. ad Xenoph. Cyrop. X, 7. Suidam et Phauor. in αὖ.

972. Versum hunc metri caussa sic dedit Brunck ex emendatione Toupii in Emendatt. in Suidam part. III. p. 176. (ed. Londin. p. 455. edit. Lips.)

Εἴδωλον τοῖσιν Ἐρασταῖσιν
τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν.

atque γε abest codd. regiis. Küster maluit legere *μηδὲν καταλείπειν*, particula γε itidem deleta. Bentl. correxit *ὥστ' εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖς τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν.* — cod. Elb. *ἐρασταὶ.* — Versus duo sqq. docte illustrat Spanhem.

974. *δρόσος* de *pube tenera.* conf. Stanlei ad Aeschyli Agamemn. 145.

975. male *ἐραστὴν ἂν* edd. vett. et codd. Bauar. atque Elbing. quorum posterior *προαγορεύων* vers. sq.

977. *κεφάλαιον ῥαφάνιδος* est *nucleus raphani.* v. Salmasii Exercitt. Plinian. pag. 1168. adde Suidam vóc. Ῥαφανὶς, ibique Küsterum: vbi quoque Suidas duplicem verbi *κιχλίζειν* adfert interpretationem; n. *τὸ κίχλας ἐσθίειν turdos edere*, et *τὸ ἀτάκτως γελᾶν immodice,*

impu-

Οὐδ' ἂν ἄνηθον τῶν πρεσβυτέρων ἁρπάζειν, οὐδὲ σέλινον,
Οὐδ' ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν, οὐδ' ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ.
ΑΔΙΚ. Ἀρχαῖά γε καὶ Διιπολιώδη, καὶ τεττίγων ἀνάμεστα,

Neque anethum seniorum praeripere, nec apium:
Nec auidius vorare, nec cachinnari, nec pedem alterum alteri implicare.
INI. Antiqua sane haec sunt et Diipoliis coaeua, plena cicadis,

impudice ridere, s. *cachinnari*. Priorem probasse videtur Suidas, eamque sequutus est Brunck in sua versione Comici latina: nec immerito; quoniam hic agitur de parco, nec delicato veterum apud Athenienses epheborum victu. Pro *suauiter* vel *lasciue ridere* vsus est Theocrit. XI. 78. v. Casauboni lection. Theocrit. cap. 13. p. 108. — Ἄνηθον est Germanis *Till*. — σέλινον videtur esse Apium graueolens Linn. *Celeri* Italorum et nostrum. — ὀψοφαγεῖν *piscibus vesci* h. l. vertendum esse, erudite docet Spanhem. cui, quod Ephebi olim Atheniensium abstinuisse ab *esu piscium* hic dicuntur, id etiam factum videtur ob eamdem πρὸς τὰ ἀφροδίσια conditorum id genus piscium facultatem, et quod ille piscium esus inter praecipua et maxime delicata Atheniensium fercula habitus est.

978. ἂν deest in c. Elb. — in seq. versu idem ἐνάλαξ praebet.

980. Διπολιώδη coniecit, certe sic pronuntiandum esse censuit Ernesti in Praef. p. 37. et Brunck reposuit e duobus codd. regiis. Διϊπόλια et Βουφόνια fuerunt diuersa eiusdem festi, Ioui Πολιεῖ sacri, nomina. Conf. Pausaniam in Attic. p. 57 et 70. ed. Kühnii, Aelian. H. V. lib. VIII. 3. ibique Kühn et Perizon. Schol. ad Aristoph. Pacem v. 418. Meursium in Graecia feriata. Idem Meursius de Fortuna Athen. c. 1. de more veterum Atheniensium, cicadas aureas capillis innectendi, agit. Iniustus vero ridet Iustum, et adfirmat, omnia, quae dixisset

Καὶ Κηκείδου καὶ Βουφονίων. ΔΙΚ. Ἀλλ' οὖν ταῦτ' ἐστὶν ἐκεῖνα,
Ἐξ ὧν ἄνδρας Μαραθωνομάχους ἡ 'μὴ παίδευσις ἔθρεψε.
Σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοισι διδάσκεις ἐντετυλίχθαι·
Ὥστε μ' ἀπάγχεσθ', ὅταν ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις δέον αὐτοὺς,

Τὴν

Et Cecida et Buphoniis. IVST. Attamen haec sunt illa,
Quibus mea disciplina viros educauit, qui in Marathone pugnarunt.
Tu autem nunc homines doces statim vestibus inuolui.
Adeoque enecor indignatione, quando saltandum ipsis est in Panathenaeis,

Aliquis

aduersarius, antiquam simplicitatem, aetatem illam antiquissimam, qua festi illi dies et mos cicadarum illarum coeperint, et Cecida poeta vetustissimus vixerit, omnino redolere, ideo haberi stulta ineptaque. — Vs. seq. *κακίδου* cod. Elbing.

983. *ἱματίοις* cod. Elbing. Brunck metri caussa sic correxit versum et edidit: *σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις ἐντελίχθαι.* Compositum vero *προδιδάσκειν* vice simplicis intelligit illustratque exemplis illum graecismum, de quo ego etiam quaedam adnotaui in Anthol. gr. poetica p. 7 et 121. Ex hoc Comici loco liquet, (obseruante Spanhemio) reiecti e dextro in sinistrum humerum pallii, adeoque duplicati, quo se involverent philosophi, habitum non a Cynicis solum, sed a Socrate quoque eiusque discipulis fuisse adsumtum, quum antea et dein etiam, vt a Tertulliano dicitur de Pallio cap. 11. *ab vtroque laterum regestus* foret.

984. Dawesius in Miscellaneis crit. p. 266. arbitratus, diphthongum, syllaba quoque breui sequente, a poetis atticis numquam esse elisam, sic correxit — *ὥστε μ' ἀπάγχειν, adeo vt me enecet.* Atque Brunck, si vel vnus codex fuisset adstipulatus, ea se recepturum fuisse fatetur. Dawesii tamen sententiam de diphthongis non elisis oppugna-

Τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων, ἀμελῇ τῆς Τριτογενείας.
Πρὸς ταῦτ᾽, ὦ μειράκιον, θαῤῥῶν ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον αἱροῦ·
Κἀπιστήσει μισεῖν ἀγορὰν, καὶ βαλανείων ἀπέχεσθαι,

Καὶ

Aliquis clypeum peni praetendens negligit Tritogeniam.
Proinde, o adolescens, audacter me Potiorem Sermonem elige;
Et tunc disces odisse forum, et a balneis abstinere,

Et

pugnauit Koen ad Gregor. Corinth. de dialect. §. CXIII. p. 72. adde infra ad v. 1183 notata. In cod. C. scriptum, ὥστ᾽ ἐμ᾽ ἀπάγχεσθ᾽, cum glossa τότε δηλονότι. In cod. Bauar. prostat μ᾽ ἀπάγχεσθαι.

985. In pompa enim Panathenaica Athenienses armati, clypeo nempe et hasta, procedere solebant. Thucyd. lib. VI. c. 58. Praetendit autem clypeum, forte quia habuit κωλὴν μεγάλην, qualem et Phidippidem, si sectetur disciplinam τοῦ ἥττονος λόγου, habiturum dicit v. 1014. Dum autem in festo Palladis saltans clypeo, quod est gestamen Palladis, non ad complementum ipsius armatae saltationis, sed ad veretrum tegendum vtitur, arma deae illius dehonestat, nec ideo respicit, curat deam, h. e. ipsam deam adficit dedecore. In vet. προέχει σ᾽ scribitur in notulis Scaligeri. Ducker, copiosus de lectione, retinendum putat προέχων et pro ἀμελῇ legendum ἀμελεῖ. (Atque ἀμελεῖ legitur in cod. Elbing.) Sumit igitur προέχων τὴν ἀσπίδα ἀμελεῖ, pro, προέχοντες ἀμελοῦσι. Contra, quum praecedat αὐτοὺς, Bentlei. non dubitat coniicere, προέχωσ᾽, quod pendeat a praecedente ὅταν. At primum permutatio numerorum est frequens apud veteres auctores: deinde sequitur ἀμελεῖ. Quare potius τις est subintelligendum.

v. 986. μειρακειον c. Elb.

987. καπιστήση cod. Elb. — In Suppl. Br. cod. reg. ad μισ. ἀγορ. habet schol. ἐνταῦθα γὰρ οἱ πανοῦργοι διατρίβουσιν. et ad βαλ. ἀπεχ. gl. πάνυ γὰρ οἱ πόρνοι λουτροῖς ἐχρῶντο.

Καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, κἂν σκώπτῃ τίς σε, φλέγεσθαι·
Καὶ τῶν θακῶν τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι,
Καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακοεργεῖν, ἄλλο τε μηδὲν
Αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅτι τῆς αἰδοῦς μέλλεις τἄγαλμ' ἀναπλήσειν·

Μήδ'

Et erubescere ob turpia, et ob cauillationes excandescere:
Et senioribus accedentibus loco cedere;
Nec male facere tuis parentibus, nec aliud quicquam
Turpe facere, si quidem vis verecundiae imaginem perfectam possidere:

Nec

989. θακῶν edd. pr. et probauit Brunck. Küster tamen scribendum censuit θάκων a θᾶκος, vel θώκων, quod est in cod. Vatic. V. et Bauar. quod scribere etiam debuit librarius cod. Elbing. in quo prostat τώκων. in cod. reg. in Br. Supplem. θωκῶν. Haec varia scriptura est quoque in Ranis v. 1570. — προϊοῦσι cod. Bauar. et Brunckii cum glossa προερχομένοις.

990. Rarior est Atticis forma haud contracta κακοεργεῖν. Contra metrum vsitatior κακουργεῖν est in V. codd. apud Br. et in Bauar.

991. ἀναπλήσειν] Locus hic obscurus potest verti: *quia pudorem praestantem siue amabilem*, (de voc. ἄγαλμα eiusque diuersis significationibus vide Ruhnken ad Timaei Lexicon pag. 3 sqq. praeclare disserentem,) *inquinabis*, *pollues*. In cod. reg. in Br. Suppl. verba τῆς αἰδ. ἄγαλμ' glossa haud male exponit, ἡ αἰδὼ περιφραστικῶς. post autem τύπον ἐργάσεσθαι. Suidas: Ἀναπλήσας — ὁ Πλάτων ἀντὶ τοῦ μολύνας, *qui inquinauerit*. adde Ruhnken ad Timaei Lexic. p. 3 sqq. Atqui interpres quidam antiquus forsan locum ita quoque interpretatus orae sui exemplaris adscripserit ἀφανίζειν, quod postea in contextum receptum, et, vt ex scholiaste cognosci potest, olim in quibusdam fuit lectum exemplaribus. Hanc antiquam lectionem probarat et Küsterus, intercedente tamen Brunckio,

Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσιέναι, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνὼς,
Μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς.

Μηδ'

Nec ad saltatricem ingredi, ne istis rebus inhiantem
Malo petat meretricula, famaque tua detrimentum capiat:

Nec

ckio, et post illum cl. Reitz, qui in praefat. ad suam Chrestomath. graecam Lipsiae 1779. ἀφανίζειν retinere et ὅ, τι — μέλλει legere malit, sic interpretatus: *neque aliud quidquam Turpe facere, quod obscuraturum sit laudem et decus pudoris*. Atque ὅ, τι — μέλλει mihi placet mirifice, vertenti, *quod pudoris decus, praestantiam sit polluturum;* ἀναπλήσειν n. retineo, eo autem sensu, quem paullo ante explicui. Idem cel. Reitz recepit Küsteri suspicionem τἄγαλμ'. In c. Elb. ἄγαλμ'. Spanhem. exponit vulgatum: frugi et continenti ephebo nil vsquam turpe faciendum; sed verum pudoris simulacrum, seu viuam illius effigiem, decus referat s. adimpleat. MSS. Arundel. et Elbing. habent ἀναπλάσειν. Bauar. et Brunckii cod. πλάσσειν, omisso nomine τἄγαλμα, cum glossa τυπώσειν. Codex B. apud eumdem Brunckium τἄγαλμα ἀναπλάσσειν. in Suppl. cod. μέλεις ἄγαλμ' ἀναπλάσσειν. vnde Br. forma attica addita rescripsit ἀναπλάττειν, vertitque, *qui Pudoris signum debes effingere*. Idem refutauit Küsterum, quod is putauit, metri caussa per crasin atticam legendum esse τὤγαλμ' in Addendis, docens τἄγαλμα per crasin ex τὸ ἄγαλμα factum primam producere, atque Atticos articuli τὸ cum sequenti α crasin facere in α, non in ω.

992. Loco εἰσιέναι Suidas dedit εἰσάττειν, quod Küstero notandum visum est. vnde, addito iota subscripto, quod veteres negligebant, (v. Pierson ad Moerin pag. 300.) Dawes in Misc. crit. p. 228 sqq. correxit εἰσᾴττειν, *irruere*, et Brunck rescripsit. εἰσάγειν c. Elbing. et reg. cum gl. ἑαυτὸν, in Br. Suppl. De voc. ὀρχηστρὶς v. Th. Mag. p. 658.

993. Virg. Ecl. III. v. 64. *Malo me Galatea petit lasciva puella.* Plura eiusmodi exempla collegit Vrsinus in Virgilio cum gr. script. collato p. 33 sq.

Μήδ' ἀντειπεῖν τῷ πατρὶ μηδὲν, μήδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα
Μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφήθης.
ΑΔΙΚ. Εἰ ταῦθ', ὦ μειράκιον, πείσει τούτῳ, νὴ τὸν Διόνυσον,
Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι βλιτομάμμαν.
ΔΙΚ. Ἀλλ' οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις,
Οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ', οἷάπερ οἱ νῦν,
Οὐδ' ἑλκόμενος περὶ πραγματίου γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου·

Ἀλλ'

Nec contradicere patri quicquam, nec Iapetum eum vocitando
Meminisse malorum illius aetatis, quae te educauit.
Ini. Si huic, o adolescens, obsequeris, profecto
Similis eris Hippocratis filiis, et vulgo te vocabunt bliteum (h. e. *insulsum, inutilem*).
Ivst. Imo nitidus et florens in ludis versaberis,
Non garries in foro nugas perditissimas, quales isti nunc;
Neque traheris in ius ob rem leuem, quae te tum perdere possit propter calumnias aduersariorum:

Verum

994. Ἰαπετὸν] hic fuit Saturni frater. tropice pro *sene deliro, decrepito*. v. Hemsterhus. ad Lucian. tom. I. pag. 206.

996. υἱέσιν εἴξεις] Ruhnken ad Timaei Lex. p. 187. pulcre animaduertit, ludere facetissimum Comicum in similitudine voc. ὗσιν ab ὗς et υἱέσιν ab υἱεύς. — καλοῦσι est futurum atticum, ineptit scholiastes. Vltima vero in καλοῦσι producitur ob sequentem mediam cum liquida. — Βλίτον est oleris genus insipidum. v. Brunck. et Harduin ad Plin. T. II. pag. 226.

Ἀλλ' εἰς Ἀκαδημίαν κατιὼν, ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις,
Στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ μετὰ σώφρονος ἡλικιώτου,
Μίλακος ὄζων, καὶ ἀπραγμοσύνης, καὶ λεύκης φυλλοβολούσης,
Ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, ὁπότ' ἂν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ.
Ἢν ταῦτα ποιῇς, ἃ 'γὼ φράζω,
Καὶ πρὸς τούτοις προσέχῃς τὸν νοῦν,
Ἕξεις αἰεὶ στῆθος λιπαρὸν,
Χροιὰν λαμπρὰν, ὤμους μεγάλους,

Γλῶτ-

Verum in Academiam descendens, sub sacris oleis deambulabis,
Redimitus calamo albo cum aliquo aequali et modesto viro,
Milacem redolens, et otium, et albam populum folia protrudentem,
Verno tempore gaudens, quando platanus vlmo susurrat.
Quod si haec facias quae ego dico,
Et ad haec aduertes animum,
Habebis semper pectus pingue,
Colorem nitidum, humeros magnos,

Linguam

1001. Ἀκαδ.] Ἐκαδημίαν inuenit Suidas in suo codice. v. ad Schol. — ἀποθρέξῃ forma media et attica, in cod. regio.

1003. σμίλακος MSS. Arund. Bau. et Brunck dedit e tribus codd. v. Salmas. Exerc. Plin. p. 733 sq. Boden a Stapel ad Theophr. p. 279. De λευκῇ, populo alba, v. Schol. Theocr. II. 121. et Boden a Stapel ad Theophr. H. Pl. 3. 14. p. 217.

1005. ἃ 'γὼ Ald. in v. 1004. ψιθίρῃ cod. Elbing.

1006. προσέχῃς Brunck e tribus codd. ad vitandum soloecismum. Sic quoque cod. Elbing. προσέχοις vulgo.

Γλῶτταν βαιὰν, πυγὴν μεγάλην,
Πόσθην μικράν. ἢν δ', ἅπερ οἱ νῦν,
Ἐπιτηδεύῃς, πρῶτα μὲν ἕξεις
Χροιὰν ὠχρὰν, ὤμους μικροὺς,
Στῆθος λεπτὸν, γλῶτταν μεγάλην,
Πυγὴν μικρὰν, κωλῆν μεγάλην,
Ψήφισμα μακρόν· καί σ' ἀναπείσει
Τὸ μὲν αἰσχρὸν ἅπαν καλὸν ἡγεῖσθαι,
Τὸ καλὸν δ' αἰσχρόν· καὶ πρὸς τούτοις
Τῆς Ἀντιμάχου
Καταπυγοσύνης ἀναπλήσει.

ANTI-

Linguam exiguam, nates magnas
Penem paruum; si vero illis rebus, quibus isti,
Studebis, primum quidem habebis
Colorem pallidum, humeros paruos,
Pectus tenue, linguam magnam,
Nates paruas, mentulam magnam,
Decretum longum: et persuadebit tibi,
Vt credas quicquid turpe est, illud esse honestum,
Quicquid honestum, illud turpe. Et ad haec
Antimachi
Mollitie oppleberis.

ANTI-

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ, ΚΩΛΩΝ ιβ'.

ΧΟΡ. Ὦ καλλίπυργον σοφίαν
Κλεινοτάτην τ' ἐπασκῶν,
Ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις
Σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος.
Εὐδαίμονες δ' ἆρ' ἦσαν οἱ
Τότε ζῶντες, ἡνίκ' ἦς,

Τῶν

ANTISTROPHE, VERSVVM XII.

CHOR. O ſapientiae pulcherrimae (ſublimis)
Et inclytae cultor,
Quam ſuauis orationi tuae
Et modeſtus quidam ineſt flos.
Beati ergo erant, qui
Tunc viuebant, cum tu adhuc eras,

Maiores

1020. Poſtquam Ariſtophanes per Chorum mores maiorum laudauit, Iniuſtum et Iuſtum ita altercantes inducit, vt, prior omnibus artibus mirisque ſophiſmatibus adhibitis, argumenta Iuſti euertat, ſuasque artes commendet, ac tandem mores ingeniumque Athenienſium callide atque acriter perſtringat. Strepſiades interrogante Socrate (v. 1105) num doceatur filius artem dicendi, (quam ſcil. profitetur Iniuſtus,) nec ne? vult, vt filius fiat orator. Sed Chorus ſiue potius Phidippides (v. 1111) praedicit, futurum eſſe, vt patrem poeniteat conſilii, (ex quo ſpectator iam exitum fabulae diuinare poterat, et poeta prudenter eo praeparauit illorum animum, acuitque,) et Chorus v. 1113 ſqq. minatur calamitatem.

1021. τ' omiſerunt tres codices et deleuit Brunck.

1022. ἡδύ σοι, loco σου cod. Bauar.

1024. δ' tamquam inutilem particulam idem exemit.

1025. οἱ ζῶντες τότ' ἐπὶ τῶν προτ. cod. Bauar. et cod. reg. omiſſis vocc. ἡνίκ' ἦς.

Τῶν προτέρων. πρὸς οὖν τάδ', ὦ κομψο-
πρεπῆ μοῦσαν ἔχων,
Δεῖ σε λέγειν τι καινὸν, ὡς
Εὐδοκίμηκεν ἀνήρ.

ΙΑΜΒΙΚΟΙ ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΟΙ ΚΑΤΑΛΗΚΤΙΚΟΙ.

Δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτὸν,
Εἴπερ τὸν ἄνδρ' ὑπερβαλεῖ, καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσῃς.
ΑΔΙΚ. Καὶ μὴν πάλ' ἔγωγ' ἐπνιγόμην τὰ σπλάγ-
χνα, κἀπεθύμουν
Ἅπαντα ταῦτ' ἐναντίαις γνώμαισι συνταράξαι.
Ἐγὼ

Maiores nostri. Nunc itaque te, cui molle
Atque facetum Musa annuit,
Oportet aliquid noui afferre, nam
Iste vir bene se gessit.

IAMBICI OCTONARII CATALECTICI.

Solerti autem consilio videtur tibi opus fore aduersus eum,
Si virum illum volueris superare, et non ludibrium de-
bere. (s. derideri.)
INI. Atqui dudum mihi praefocantur illa, cupienti
Omnia ista contrariis sententiis conturbare.
Nam

1026. Idem Br. dedit πρὸς γοῦν, vt hic versus antithetico exaequaretur: quod tamen necessarium non fuisse censuit Schütz.

v. 1028. καιρὸν pro καινὸν cod. Elbing.

1031. ὀφλήσεις cod. Bau, atque sic emendauerat Dawes. ad soloecismum tollendum, et reposuit Brunck e duobus codd. regiis. — ὑπερβαλῇ cod. reg. et Elbing. ὑπερβάλλεις cod. Bauar.

1032. Brunck edidit, (quod antea iam Bentlei. suaserat,) et in Suppl. inuenit in reg. cod. καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπνιγόμην, quia vltima in πάλαι elidi non possit, et ἔγωγε ex alius codicis lectione inuectum turbet metrum. Bentl. tamen maluit tamquam propius adhuc: καὶ μὴν πάλαι 'γὼ 'πνιγόμην.

Ἐγὼ γὰρ ἥττων μὲν λόγος δι᾽ αὐτὸ τοῦτ᾽ ἐκλήθην
Ἐν τοῖσι φροντισταῖσιν, ὅτι πρώτιστος ἐπενόησα
Καὶ τοῖσι νόμοις καὶ ταῖς δίκαις τἀναντί᾽ ἀντιλέξαι.
Καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἔστ᾽ ἄξιον στατήρων,
Αἱρούμενον τοὺς ἥττονας λόγους, ἔπειτα νικᾶν.
Σκέψαι δὲ τὴν παίδευσιν, ᾗ πέποιθεν, ὡς ἐλέγξω·
Ὅστις σε θερμῷ φησὶ λοῦσθαι πρῶτον οὐκ ἐάσειν.
Καί τοι τίνα γνώμην ἔχων, ψέγεις τὰ θερμὰ λουτρά;
ΔΙΚ. Ὅτι ἢ κάκιστόν ἐστι, καὶ δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα.
ΑΔΙΚ. Ἐπίσχες· εὐθὺς γάρ σε μέσον ἔχω λαβὼν ἄφυκτον.

Nam ego Inferior quidem Sermo ob id ipsum vocor
A scholasticis, quia primus excogitaui,
Quomodo quis legibus et iuri contradicere possit;
Sed hoc auro contra carum non est,
Si nimirum sumas tibi causam debiliorem, et tamen vincas.
Sed specta quomodo refellam disciplinam huius, cui confidit:
Qui negat se passurum te calida lauari.
Quo itaque argumento vituperas calida lauacra?
Ivst. Quia pessimum est *lauari calida*, et hominem reddit ignauum.
Ini. Quiesce; nam ecce te medium teneo vt elabi nequeas.

1036. καὶ ταῖσι δίκαις Brunck.

1037. *Stater*, nummus, valens quatuor drachmas Atticas. Male quidam apud Photium Lex. MS. apud Albert. ad Hesych. pag. 1258. tom. II. habuerunt id vocab. minus Atticum et barbarum. — καὶ τοῦ cod. Elbing.

v. 1040. θερμῷ idem.

v. 1042. δειλότατον Bau.

v. 1043. εὐθὺς γάρ σ᾽ ἔχω μέσον λαβὼν cod. reg. in Supplem. Br. qui id concinnius iudicat. In verbis autem

Καί μοι φράσον, τῶν τοῦ Διὸς παίδων τίν᾽ ἄνδρ᾽ ἄριστον
Ψυχὴν νομίζεις, εἰπὲ, καὶ πλείστους πόνους πονῆσαι;
ΔΙΚ. Ἐγὼ μὲν οὐδέν᾽ Ἡρακλέους βελτίον᾽ ἄνδρα κρίνω.
ΑΔΙΚ. Ποῦ ψυχρὰ δῆτα πώποτ᾽ εἶδες Ἡράκλεια λουτρά;
Καί τοι τίς ἀνδρειότερος ἦν; ΔΙΚ. Ταῦτ᾽ ἐστὶ ταῦτ᾽ ἐκεῖνα,
Ἃ τῶν νεανίσκων ἀεὶ δι᾽ ἡμέρας λαλούντων
Πλῆρες τὸ βαλανεῖον ποιεῖ, κενὰς δὲ τὰς παλαίστρας.
ΑΔΙΚ.

Dic mihi, quemnam ex Iouis filiis fortissimi
Animi putas fuisse, et labores plurimos exantlasse?
Ivst. Meo iudicio nemo potior fuit Hercule.
Ini. Et vbi vnquam vidisti frigidas Balneas Herculanas?
Et quis tamen erat fortior? Ivst. Haec sunt illa nimirum,
Quae adolescentibus quotidie in ore sunt, et
Efficiunt vt balneum sit plenum, palaestrae vacuae.
Ini.

autem *μέσον ἔχω* metaphora ducta est a luctatoribus: et ἔχω h. l. proprie *teneo.* conf. Schol. ad Aristoph. Ranas v. 472.

1047. Ἡράκλεια λουτρά;] *Herodotus* lib. VII. cap. 176. vbi describit situm Thermopylarum: *ἔστι δὲ ἐν τῇ ἐσόδῳ ταύτῃ θερμὰ λουτρὰ, τὰ χύτρους* (*ollas*) *καλέουσι οἱ ἐπιχώριοι· καὶ βωμὸς ἵδρυται Ἡρακλέος ἐπ᾽ αὐτοῖσι.* vbi plura dabit Valckenar. p. 588. *Liuius* XXXVI. 15. *quia*, inquit, *calidae aquae in ipsis faucibus sunt, Thermopylae locus adpellatur.* Spanhem. quoque laudat *Athenaeum* lib. XIV. p. 512. qui inter alia adducta a Megaclide luxuriosae et voluptuariae Herculis vitae exempla, notat, quod *τὰ θερμὰ λουτρὰ τὰ φαινόμενα ἐκ τῆς γῆς πάντες Ἡρακλέους φασὶν εἶναι ἱερὰ*, *calida lavacra, e terra scaturientia, omnes Herculi sacra esse dicuntur.* Eustathii loca dabunt Küster et Brunck. — δὴ τὰ pro δῆτα cod. Elbing.

1050. conf. Doruille ad Chariton. pag. 539 sq.

ΑΔΙΚ. Εἶτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις· ἐγὼ δ' ἐπαινῶ.
Εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ὅμηρος οὐδέποτ' ἂν ἐποίει
Τὸν Νέστορ' ἀγορητὴν ἄν· οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἅπαντας.
Ἄνειμι δῆτ' ἐντεῦθεν εἰς τὴν γλῶτταν, ἣν ὁδὶ μὲν
Οὔ φησι χρῆναι τοὺς νέους ἀσκεῖν· ἐγὼ δὲ φημί.
Καὶ σωφρονεῖν αὖ φησι χρῆναι. δύο κακὼ μεγίστω.
Ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ' εἶδες ἤδη
Ἀγαθόν τι γενόμενον, φράσον, καί μ' ἐξέλεγξον εἰπών.
ΔΙΚ. Πολλοῖς. ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν.
ΑΔΙΚ. Μάχαιραν; ἀστεῖον γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων.

INI. Vituperas deinde hanc in foro verſandi conſuetudinem; at ego laudo.
Nam ſi hoc malum eſſet, Homerus nunquam feciſſet
Neſtorem Oratorem, et caeteros ſapientes omnes.
Redeo nunc hinc ad linguam, quam iſte
Negat Iuniores exercere debere; ego vero aio.
Tum etiam modeſtiam colendam eſſe ait. Quae duo maxima ſunt mala.
Nam cui tu vnquam propter modeſtiam vidiſti
Aliquid boni accidiſſe? dic mihi, et me verbis refelle.
IVST. Multis. Nam Peleus iſta de cauſa accepit enſem (a Diis)
INI. Enſem? lepido ſane lucro auctus, miſerrimus ille.

1058. ἔλεγξον cod. Elb.

1059. v. Heſych. in Πηλέως μάχαιρα. Copioſius et paullo curatius, quam ſcholiaſtes, enarrant fabulas de Peleo Apollodor. Bibl. III. c. 13. ibique cel. Heyne p. 788 ſqq.

1060. ἀστεῖον τὸ κράτος c. Bauar.

Ὑπέρβολος δ' οὐκ ἐκ λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ
Εἴληφε διὰ πονηρίαν, ἀλλ', οὐ μὰ Δί', οὐ μάχαιραν.
ΔΙΚ. Καὶ τὴν Θέτιν δ' ἔγημε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεύς.
ΑΔΙΚ. Κᾆτ' ἀπολιποῦσά γ' αὐτὸν, ᾤχετ'. οὐ γὰρ ἦν ὑβριστὴς,
Οὐδ' ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν τὴν νύκτα παννυχίζειν.
Γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει. σὺ δ' εἶ Κρόνιππος.

Σκέψαι

At Hyperbolus an non ex lychnis vendendis plurima talenta
Accepit propter malitiam? non certe machaeram.
Ivst. Thetidem etiam, quod modeſtus eſſet, duxit Peleus.
Ini. Deinde illa, relicto homine, abiit; non enim erat proteruus,
Nec aptus ad transigendam cum ea noctem in lecto;
Mulier autem gaudet ſi probe ſubagitetur. Sed tu es magnus nugator.

Nam

1061. *Ὑπέρβολος δ' ἐκ τῶν λύχνων πλεῖν* Küſter ex MS. Vat. V. legendum iam cenſuit, et ſic Brunck reſcripſit, qui in IV. codd. (quibus accedit cod. Bauar.) invenit *Ὑπέρβολος δ' οὐκ ἐκ τῶν λύχνων* etc. conf. Ariſtoph. in Pace 688 et in Equit. 1312. — loco *πλεῖν* c. Elbing. *πλέον* minus attice. v. Gregor. Corinth. de dialectis p. 59. §. LXXII. ibique Koenii notam.

v. 1063. *τὴν Θέτιν γ' ἔγημε* cod. reg. in Suppl. Br.

1064. *ὑβριστὴς*] h. e. *intemperanter libidinoſus, et in rem Veneream praeceps.* Senſus: Thetis ideo *cito* (quod eſt in *ᾤχετο* cum participio iuncto) *deſeruit* Peleum, quod is nimis eſſet caſtus, et ab intemperanti amore et libidine alienus. v. Küſter et Spanhem. Proprie *ἀπολείπειν* maritum dicitur vxor. v. ad Thom. Mag. p. 97. h. v.

1066. *συναμωρ.* c. Elb. v. Abreſch. lectt. Ariſten. p. 108. et apud Suidam, in *Σινάμωρον*, vbi v. Küſter.

Σκέψαι γὰρ, ὦ μειράκιον, ἐν τῷ σωφρονεῖν ἅπαντα
Ἃ 'νεστιν· ἡδονῶν θ' ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι,
Παίδων, γυναικῶν, κοττάβων, ὄψων, πότων, κιχλισμῶν.
Καί τοι τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῇς;
Εἶεν. πάρειμ' ἐντεῦθεν ἐς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας.
Ἥμαρτες, ἠράσθης, ἐμοίχευσας. τί; κατελήφθης;
Ἀπόλωλας· ἀδύνατος γὰρ εἶ λέγειν. ἐμοὶ δ' ὁμιλῶν,
Χρῶ τῇ φύσει, σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν.
Μοιχὸς γὰρ ἢν τύχῃς ἁλοὺς, τάδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν,
Ὡς οὐδὲν ἠδίκηκας· εἶτ' εἰς τὸν Δί' ἐπανενεγκεῖν·

Nam confidera, o adolefcens, omnia quae in modeftia
Infunt: quantisque voluptatibus fis cariturus:
Pueris, mulieribus, opfoniis, compotationibus, cachinnationibus;
At fi iftis defraudareris, cur effet tibi vita expetenda?
Hoc ita eft, vti dixi. Transeo hinc ad naturae neceffitates:
Peccafti, amafti, conftuprafti; quid factum? comprehenfus es?
Periifti; caufam enim orare nefcis. at fi mecum fueris,
Indulge genio, falta, ride, nihil putato turpe;
Si enim pro moecho fueris comprehenfus, negabis
Te iniuriam fecisse: deinde *memento*, vt ad Iouem referas caufam.

1067. τῷ deeft in cod. Elbing.

1068. ἅ 'νεστιν cod. Bau. ed. Brunck.

1072. ἐμοίχευσάς τι, κᾆτ' ἐλήφθης. Bentlei, vti Ducker quoque correxit et Br. refcripfit. In cod. Brunckii et Elb. τί δή κατελήφθεις. in cod. B. κατελήφθης. Sed κᾆτα et κατὰ aliquoties permutantur.

v. 1076. ἐς pro εἰς Brunck. et ἠδίκηκας e tribus codd.

Κἀκεῖνος ὡς ἥττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν.
Καί τοι σὺ θνητὸς ὢν, θεοῦ πῶς μεῖζον ἂν δύναιο;
ΔΙΚ. Τί δ', ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενός σοι, τέφρᾳ τε τιλθῇ;
Ἕξει τίνα γνώμην λέγειν, τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι;
ΑΔΙΚ. Ἢν δ' εὐρύπρωκτος ᾖ, τί πείσεται κακόν;
ΔΙΚ. Τί μὲν οὖν ἂν ἔτι μεῖζον πάθοι τούτου ποτέ;
ΑΔΙΚ. Τί δῆτ' ἐρεῖς, ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ;

ΔΙΚ.

Quia et ille amori mulierum ſuccubuit;
Tu vero mortalis qui ſis, quomodo poſſis eſſe potentior Ioue?
Ivst. Quid vero ſi raphaniſmum et vulſuram patiatur tibi morem gerens?
Habebitne aliquod argumentum quo oſtendat, ſibi non eſſe ampliatum podicem?
Ini. Quid tum ſi amplum habeat podicem? quid inde mali patietur?
Ivst. Quodnam vero maius malum iſto pateretur vnquam?
Ini. Quid itaque dices, ſi in hac re victus fueris a me?

Ivst.

1078. conf. Terent. Eunuch. III. 5. — Nota quoque, πῶς cum ἂν iunctum, recte ſecum habere optatiuum. v. Dawes Miſc. crit. p. 207.

1079. De hac poena depilandi adulteros, qua ſaevierint in hos mariti, (quibus etiam caedis impunitas legibus fuit conceſſa,) vide Schol. et Spanhem. ad Plutum v. 168. Iſaac. Voſſium ad Catullum pag. 41. et Valcken. ad Euripid. Hippolyt. v. 415. p. 208. Thom. Mag. pag. 776. ibique interpret. Suid. in ῥαφανὶς, ibique Küſter tom. III. p. 253. — ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενος, correxit iam Küſter in textu et reddiderunt Bergler ac Br. conſentiente cod. C. olim edebatur ῥαφ. γε πειθόμενος. atque γε omiſit quoque, at habuit πειθόμενος, cod. Vatic. V. quod quidem placuit Duckero.

ΔΙΚ. Σιγήσομαι. τί δ' ἄλλο; ΑΔΙΚ. Φέρε δή μοι φράσον·
Συνηγοροῦσιν ἐκ τίνων;
ΔΙΚ. Ἐξ εὐρυπρώκτων. ΑΔΙΚ. Πείθομαι.
Τί δαί; τραγῳδοῦσ' ἐκ τίνων;
ΔΙΚ. Ἐξ εὐρυπρώκτων. ΑΔΙΚ. Εὖ λέγεις.
Καὶ δημαγωγοῦσ' ἐκ τίνων;
ΔΙΚ. Ἐξ εὐρυπρώκτων. ΑΔΙΚ. Ἆρα δῆτ' ἔγνωκας, ὡς οὐδὲν λέγεις;
Καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι πλείους, σκόπει.
ΔΙΚ. Καὶ δὴ σκοπῶ. ΑΔΙΚ. Τί δῆθ' ὁρᾷς;
ΔΙΚ. Πολὺ πλείονας, νὴ τοὺς θεούς,
Τοὺς εὐρυπρώκτους.

IVST. Tacebo: quid enim aliud *facerem*? INI. Age nunc dic mihi,
Patroni caussarum ex quorum hominum ordine sunt?
IVST. Ex illorum ordine, quibus amplus est podex. INI. Credo.
Quid vero Tragici Poëtae? ex quorum ordine sunt?
IVST. Ex illorum, quibus amplus est podex. INI. Recte dicis.
Et Tribuni plebis ex quorum ordine?
IVST. Ex illorum, quibus amplus est podex. INI. Ergone
Agnoscis te nihil dicere?
Etiam ex spectatoribus vtri sint plures specta.
IVST. Et sane specto. INI. Quid itaque vides?
IVST. Multo plures profecto illos video esse,
Quibus amplus est podex.

1085. ξυνηγοροῦσιν Br. Comicus vero rhetores et caussarum patronos saepe perstringit tamquam cinaedos. Acharn. v. 715 sq. et alibi.

1089. δημαγωγοῦσι cod. Bauar.

1095. Brunck versus ita numeris restituit, et καὶ ante τουτονί, quod abest a tribus codd.

Καὶ τουτονὶ γοῦν οἶδ᾽ ἐγὼ, κἀκεινονὶ,
Καὶ τὸν κομήτην τουτονί.
ΑΔΙΚ. Τί δῆτ᾽ ἐρεῖς;
ΔΙΚ. Ἡττώμεθ᾽. ὦ κινούμενοι,
Πρὸς τῶν θεῶν, δέξασθέ μου
Θοἰμάτιον, ὡς
Ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς.

ACTUS

Nam et istum noui ego, et illum,
Et crinitum huncce.
INI. Quid itaque dices jam?
IVST. Vincimur. o Cinaedi,
Per Deos obsecro, accipite meum
Pallium, nam
Ad vos transfugio.

SOCRA-

codd. (et a cod. Bauar.) deleuit; vti Bentlei suaserat:

τοὺς εὐρυπρώκτους. τουτονὶ γοῦν οἶδ᾽ ἐγὼ,
κἀκεινονὶ, καὶ τὸν κομήτην τουτονί.

1099. *ἡττήμεθ᾽* dedit Br. e tribus codd. — tum *κυνούμενοι* edd. Raphel. et Frischl. sed *κινουμ.* bene reliquae, et sic *cinaedi* quoque vocantur in Equit. v. 872.

1100. Huic versui in ed. Farreana (non in meo Cratandri exemplo, quod tamen tamquam fundum huius distinctionis adpellat Brunck.) vti in tribus codd. Br. praefixa est persona Phidippidae. In cod. B. apud Brunckium vnicum verbum *ἡττήμεθ᾽* *Iusto* oratori tributum et Phidippidae persona ante *ὦ κινούμενοι* posita. Sed melius in cod. reg. in Supplem. Br. in edd. pr. et recentioribus omnia *Iusto* tribuuntur Oratori. — *πρὸς τὸν θεὸν* cod. Elbing. idem v. sq. *ἐξατομολῶ.*

ACTVS TERTII

SCENA QVARTA.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Τί δῆτα, πότερον τοῦτον ἐπάγεσθαι λαβὼν
Βούλει τὸν υἱὸν, ἢ διδάσκω σοι λέγειν;
ΣΤΡ. Δίδασκε, καὶ κόλαζε, καὶ μέμνησ᾽, ὅπως
Εὖ μοι στομώσεις αὐτόν· ἐπὶ μὲν θάτερα,

Οἷαν

SOCRATES, STREPSIADES, PHIDIPPIDES, CHORVS.

SOCR. Quid itaque? vtrum abducere prehensum istum
Vis filium, aut vt eum doceam dicendi artem?
STR. Doce, et castiga, et memento vt
Bene mihi exacuas eum: ex altera parte

Vt

Act. III. Sc. IV.

1103. ἐπάγεσθαι τοῦτον cod. Bauar. Küster e cod. Arundel. scribere iubet ἀπάγεσθαι. et Brunck in Suppl. e cod. reg. πότερα τοῦτον recipiendum putat.

1104. σοι abundat more Atticorum, male in quibusdam codd. Br. τοῦ aut τὸ λέγειν, et cod. C. διδάξω.

1106. Küster animaduertit, ad hunc locum respexisse Iul. Pollucem lib. II. sect. 100. Ἀριστοφάνης στομῶσαι εἴρηκε, τὸ λαλὸν ἀπεργάζεσθαι, *Aristophanes στομῶσαι vocauit, garrulum et loquacem reddere.* Schol. ad Sophoclis Oedip. Coloneum στόμωσιν explicat δείνωσιν καὶ πανουργίαν *atrocitatem et vafritiem.* adde Suidam in στόμωσις, et in στομώτης, vbi locum nostrum adfert, scholia nostra, aut alia paullulum diuersa ante oculos habuit, et explicat; male vero, vti duo codd. Br. habet στομώσῃς. Exponit autem ἀντὶ τοῦ ὀξυνεῖς, *acues,* metaphoram ductam esse a gladiis. Οἷαν explicat δυνατὴν, *caussarum agendarum peritam;*

Οἵαν δικιδίοις· τὴν δ' ἑτέραν αὐτοῦ γνάθον
Στόμωσον, οἵαν ἐς τὰ μείζω πράγματα.
ΣΩΚΡ. Ἀμέλει, κομιεῖ τοῦτον σοφιστὴν δεξιόν.
ΦΕΙΔ. Ὠχρὸν μὲν οὖν οἶμαί γε, καὶ κακοδαίμονα.
ΧΟΡ. Χώρει νῦν· οἴομαι δὲ
Σοὶ ταῦτα μεταμελήσειν.

ΕΠΙΡ-

Vt ei bucca valeat ad leuiores lites: alteram vero buccam eius
Exacue, vt valeat ad maiora negotia.
SOCR. Ne sis sollicitus, reduces eum argutatorem probum.
PH. Imo pallidum opinor, et miserum.
CHOR. I nunc: arbitror autem
Fore vt te horum poeniteat.

EPIR-

peritam; μείζω πράγματα, τὰ ἄδικα, τὰ ἐμφιλόσοφα, diminutiue dixisse δικιδίοις *liticulis*. — At *maiora negotia* potius interpretarer *magis ardua negotia*, ad quae filium suum vult instrui, vtpote quum ipse senex, quum se daret in disciplinam Socratis, talia noluisset docere, v. 432. adde Ducker. στομώσης — — θατέραν, cod. Bauar.

1111. Brunck ex codd. locum sic emendatum dedit et distinxit personas: (in Suppl. tamen cod. reg. χώρει νῦν. οἶμαι legitur ac Phidippidae continuata oratione tribuitur:)

ΣΩΚΡ. χωρεῖτε νῦν. ΦΕΙΔ. οἶμαι δέ σοι
Ταῦτα μεταμελήσειν.

At cl. Schützio magis placet distinctio vulgata, vt Chorus prioribus verbis χωρεῖτε νῦν introire iubeat Socratem et Phidippidem; sequentia autem οἶμαι — μεταμελ. ad Strepsiadem convertat.

ΕΠΙΡΡΗΜΑ, ΣΤΙΧΩΝ ιϛ'.

ΤΡΟΧΑΙΚΟΙ ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΟΙ.

ΧΟΡ. Τοὺς κριτὰς ἃ κερδανοῦσιν, ἤν τι τόνδε τὸν χορὸν
Ὠφελῶσ' ἐκ τῶν δικαίων, βουλόμεσθ' ὑμῖν φράσαι.
Πρῶτα μὲν γάρ, ἢν νεοῦν βούλησθ' ἐν ὥρᾳ τοὺς ἀγρούς,
Ὕσομεν πρώτοισιν ὑμῖν, τοῖσι δ' ἄλλοις ὕστερον.
Εἶτα τὸν καρπὸν τεκούσας ἀμπέλους φυλάξομεν,

Ὥστε

EPIRREMA, VERSVVM XVI.

TROCHAICI OCTONARII.

CHOR. Iudices quid lucri sint reportaturi, si hunc Chorum in aliqua
Re iusta iuuerint, volumus vobis dicere:
Nam, primum, si volueritis agrum nouare mature,
Pluemus vobis primis; caeteris posterius:
Deinde vites fructum iam enixas custodiemus,

Vt

1113. Τοὺς κριτὰς] De hoc Atticismo adcusatiui pro nominatiuo v. Küster ad Plutum v. 55. At vero est potius vel adcusatiuus absolutus et intelligi debet, κατὰ τοὺς κριτάς, *quod adtinet ad iudices*, (v. quae notaui ad Anthol. gr. poeticam, Tyrt. I, 19. p. 44.) vel inuersa est structura, vt h. l. pro βουλόμεθα φράσαι τοὺς κριτάς, i. e. περὶ τῶν κριτῶν, vt v. 1147 τὸν υἱὸν εἰ μεμάθηκε — εἶφ' h. e. περὶ τοῦ υἱοῦ εἰπέ μοι. conf. Dawes. Misc. crit. p. 149. Chorus autem captat iudicum beneuolentiam.

1115. νεᾶν ex duobus codd. et βούλησθ' dedit Br. Hesych. νεᾶν, νεάσαι γῆν. Glossa: ἀροτριᾶν, *nouare, terram aratro vertere*. ἐν ὥρᾳ glossa εὐκαίρως· at melius vertit Br. *ineunte vere*.

Ὥστε μήτ' αὐχμὸν πιέζειν, μήτ' ἄγαν γ' ἐπομβρίαν.
Ἢν δ' ἀτιμάσῃ τις ἡμᾶς, θνητὸς ὢν, οὔσας θεὰς,
Προσεχέτω τὸν νοῦν πρὸς ἡμῶν οἷα πείσεται κακὰ,
Λαμβάνων οὔτ' οἶνον, οὔτ' ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τοῦ χωρίου.
Ἡνίκ' ἂν γὰρ αἵτ' ἐλᾶαι βλαστάνωσ', αἵτ' ἄμπελοι,
Ἀποκεκόψονται· τοιαύταις σφενδόναις παιήσομεν.
Ἢν δὲ πλινθεύοντ' ἴδωμεν, ὕσομεν· καὶ τοῦ τέγους
Τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις στρογγύλαις συντρίψομεν.

Κἂν

Vt neque ſiccitas (rubigo) eas premat, neque nimia pluuia.
Si vero aliquis contemſerit nos, ipſe mortalis, nos Deas,
Is aduertat animum quanta ſit paſſurus mala,
Dum nec vinum accipit, nec aliud quicquam e fundo ſuo.
Nam quando germinauerint oleae et vites,
Amputabuntur, ejusmodi fundis eas caedemus.
Si vero lateres illum fingere videbimus, pluemus: et tecti
Tegulas eius grandine rotunda comminuemus.

Tum

1118. *ἄγαν ἐπομβρίαν*, omiſſa particula γ' e IV codd. dedit Brunck.

v. 1120. *πρὸς ἡμᾶς* cod. Elbing.

1121. *Xenoph.* M. S. II. 7. 2 (vbi v. Erneſti et Zeune) *λαμβάνομεν οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδέν — οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν*.

1122. Interpunctionem minorem poſt *ἄμπελοι* poſui cum Brunck. qui, ordo eſt, bene ait, „*ἡνίκ' ἂν βλαστάνωσιν αἵ τε ἐλάαι καὶ αἱ ἄμπελοι, ἀποκεκόψονται αὗται*. Verbum *βλαστάνωσιν* ad vtrumque nominatiuum pertinet *ἐλᾶαι* (ſic enim in textu et notis ſcripſit Br. conf. Thom. Mag. v. *ἐλάα*, ibique interpret. p. 292.) et *ἄμπελοι*, alterumque verbum *ἀποκεκόψονται* tam de oleis, quam de vitibus intelligendum.“ Hinc vertit: *Nam quando germinauerint oleae et vites, concidentur, adeo validis eas contundemus fundis*. In cod. regio in Suppl. verbo *ἀποκεκόψονται* ſuperſcripta eſt gloſſa *ἀφ' ἡμῶν*. *παιήσομεν* a *παίω*. male *ποιήσομεν* in c. Elb.

Κἂν γαμῇ ποτ' αὐτὸς, ἢ τῶν ξυγγενῶν, ἢ τῶν φίλων,
Ὕσομεν τὴν νύκτα πᾶσαν· ὥστ' ἴσως βουλήσεται
Κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον, ἢ κρῖναι κακῶς.

ACTVS QVARTI
SCENA PRIMA.
ΤΡΙΜΕΤΡΟΙ ΙΑΜΒΙΚΟΙ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Πέμπτη, τετρὰς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα·
Εἶθ', (ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν
Δέδοικα

Tum si quando nuptias aut ipse, aut cognatorum et amicorum eius aliquis celebrabit,
Tota nocte pluemus: vt forsitan malit
Vel in Aegypto potius fuisse, quam iudicasse perperam.

SENARII IAMBICI.

STREPSIADES.

Quintus *dies*, quartus, tertius, post hunc alter
Deinde, quem ego maxime omnium dierum
Timeo

1127. πᾶσαν ὡς (tum incipit nouus versiculus) τ' ἴσως cod. Bauar.

Act. IV. Sc. I.

1129. Scena mutatur. Postquam Iustus captiosis Iniusti quaestionibus et artibus, (quae tum temporis forum atticum corruperant,) victus aufugerat, senex de vltimo mensis die, quo vsurae exigi solebant a foeneratoribus, cogitans, accedit tristis ad scholam et euocat filium. Socratem exeuntem donat sacco farinae (v. 1145 sqq.); mire gaudet, accepto nuntio, filium idoneum factum esse debitoribus et iudicibus eludendis (—1170); et postquam ex colloquio cum filio habito illius ingenium et astutiam cognosse sibi visus est, beatum se praedicat eumque domi conuiuio vult excipere, (vsque ad v. 1215).

1129. Πέμπτη etc.] n. ante

Δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύττομαι.
Εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἔνη τε καὶ νέα.
Πᾶς γάρ τις ὄμνυσ', οἷς ὀφείλων τυγχάνω,
Θείς μοι πρυτανεῖ', ἀπολεῖν με φησὶ κἀξολεῖν,
Ἐμοῦ

Timeo et horreo, et abominor,
Statim post hunc est vetus et nouus.
Nam vnusquisque eorum quibus debeo iurat,
Deposita mercede iudiciaria, se me funditus perditurum;
Me

te vltimum mensis diem, h. e. *tricesimum*, qui dicebatur ἕνη καὶ νέα. quandoquidem, vt ait scholiastes, de veteri ac nouo lumine participat (μετέχει): nempe quod coniunctio Solis et Lunae eadem die fieret, atque inde τριακάδος loco ἕνη καὶ νέα (*vetus et noua*) dicta sit a Solone eadem dies, aut, vt Proclus in Timaeum lib. I. pag. 25 ait, quum Solonis mensis Lunaris non esset triginta dierum, propter ea ipse vocauit *veterem et nouam* (ἕνην καὶ νέαν) Lunam n. seu tricesimam mensis diem. v. Spanhem. Athenienses vero vltimae decadis mensis, (qui in tres decadas diuidebatur), eiusque φθίνοντος ordine retrogrado numerabant, ita vt vltimum diem nominarent ἕνην καὶ νέαν, vicesimum nonum δευτέραν φθίνοντος, vicesimum octauum τρίτην φθίνοντος etc. Ergo locus noster est intelligendus: *En vicesimus sextus, vicesimus septimus, vicesimus octauus*, post hunc, XXVIIII. etc.

1132. Rectius exaratur ἔνη cum spiritu tenui, vti Spanhem. scripsit et Br. e duobus codd. ἔστ' ἔνη reddidit. et sic apud Demosthenem Reiskii aliosque. Ἕνος autem est vocabulum obsoletum et paene rituale pro παλαιός, vt Reiske in Indice graecitatis Demosthen. h. v. ait. adde *Timaei* Lex. Platon. h. v. p. 74 ibique Ruhnken. *Harpocration* tamen in ἕνη καὶ νέα, per se, ait, τὸ ἕνον δασυνόμενον, (*cum spiritu aspero*,) τὸ πρότερον καὶ παρεληλυθὸς δηλοῖ. — In cod. Elbing. ἕννη peius est exaratum. ἔννη c. Bauar.

1134. Brunck, vt partes cohaererent, edidit — ἀπολεῖν τε φησὶ κἀξολεῖν, ἐμοῦ μέτριά τοι καὶ δικ. et vertit: — *pignoraque deponit, adfirmans, se funditus me pessumdaturum, tametsi interea, vt parcant aequosque*
se

Ἐμοῦ μετριά τε καὶ δίκαι' αἰτουμένου·

Ὦ δαι-

Me interea, vt parcat, aequumque et iustum se praebeat *sic* petente:

O bone

se praebeant, *his verbis eos oro etc.* Πρυτανεῖα θεῖναί τινι est proprie, *prytanea cum aliquo deponere*, siue, vt Romani loqui solebant, *sacramento cum aliquo contendere;* per consequens, *dicam alicui dicere*, *in ius aliquem vocare*. „Nimirum, ait Küster, πρυτανεῖα apud Athenienses fere erat idem, quod Latini *sacramentum* vocabant: siue certa pecuniae summa, quam iudicio inter se contendentes, tam actor, quam reus, in iudicio deponebant; ea conditione, vt victus non solum partem suam aerario relinqueret, sed etiam victori, (cuius sacramentum itidem aerario cedebat,) parem pecuniae summam restitueret. Hanc tantum inter *sacramentum* Romanorum et πρυτανεῖα Atheniensium puto fuisse differentiam; quod apud Romanos *sacramentum* victi tantum aerario cederet; victor autem partem suam reciperet: contra apud Athenienses tam victoris, quam victi πρυτανεῖα ad aerarium redirent: ita tamen, vt victus victorem indemnem praestaret, pari pecuniae summa ei restituta.“ v. Polluc. lib. VIII. sect. 38. ibique interp. p. 876. Quod vero scholiastes ait, in romano foro *sportulas* adpellari πρυτανεῖα Atheniensium, illam interpretationem non prorsus improbat Casaubon. ad Athenaeum lib. VI. c. 8 fin. p. 420. et secundum codicem lib. II. titulo *de sportulis et sumtibus in diuersis iudiciis faciendis* sensu sumit generali, quo omnes denotantur sumtus, quos litigantes faciebant: peculiariter autem pecuniam iudicibus dandam pedaneis, ita esse vocatam. At discrimen tamen insigne est, si curatius rem consideremus et loquamur; nec negat id Casaubonus: πρυτανεῖα in aerarium publicum conuertebantur, erant τέλη, (v. locum classicum apud Aristoph. Vesp. v. 655 sqq. ibique schol.) et aerario publico in poenam temere litigantium adplicabantur: *sportulae* Romanorum iudicibus ipsis, tamquam lucellum sollemne, cedebant: vt alia ante memorata omittam. conf. Suidam h. v. et inprimis Henr. Valesii Notas in notas Maussaci ad Harpocrat. h. v. pag. 130. Spanhem. ad v. 1182.

Ὦ δαιμόνιε, τὸ μέν τι νυνὶ μὴ λάβῃς,
Τὸ δ' ἀναβαλοῦ μοι, τὸ δ' ἄφες. Οὔ φασιν ποτε
Οὕτως ἀπολήψεσθ', ἀλλὰ λοιδοροῦσί με,
Ὡς ἄδικός εἰμι, καὶ δικάσεσθαί φασί μοι.
Νῦν οὖν δικαζέσθων· ὀλίγον γάρ μοι μέλει,
Εἴπερ μεμάθηκεν εὖ λέγειν Φειδιππίδης.
Τάχα δ' εἴσομαι, κόψας τὸ φροντιστήριον.
Παῖ, ἠμί, παῖ, παῖ.

ACTVS QVARTI
SCENA SECVNDA.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Στρεψιάδην ἀσπάζομαι.
ΣΤΡ. Κἄγωγέ σ'· ἀλλὰ τουτονὶ πρῶτον λαβέ.

Χρὴ

O bone, velis istud iam non accipere,
Illud differre, hoc remittere; at illi negant se vnquam
Hoc pacto *sua* recipere posse, et mihi conuicium faciunt.
Aiunt me iniustum esse hominem, et se citaturos me.
Nunc itaque citent; non magnopere laboro,
Si modo Phidippides artem bene dicendi addidicit.
Sed mox sciam, vbi fores Scholae pulsauero.
Puer, heus, puer, puer.

SOCRATES, STREPSIADES.

Socr. Strepsiadem saluto.
Str. Et ego te: sed istum saccum farinae prius accipe.

Oportet

1136. *μέν τοι* cod. Bauar.

1137. *φασὶν ποτὲ*, cum accentu Brunck.

1144. Male hic versus a superiori diuisus est et discerptus ab iis, qui in Actus et scenas diuisionem fecerunt.

Χρὴ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον.
Καί μοι τὸν υἱὸν εἰ μεμάθηκε τὸν λόγον
Ἐκεῖνον, εἴφ᾽, ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες.
ΣΩΚΡ. Μεμάθηκεν. ΣΤΡ. Εὖ γ᾽, ὦ παμβασιλεῖ
Ἀπαιόλη.
ΣΩΚΡ. Ὥστ᾽ ἀποφύγοις ἂν, ἥντιν᾽ ἂν βούλῃ, δίκην.
ΣΤΡ. Κ᾽ εἰ μάρτυρες παρῆσαν, ὅτ᾽ ἐδανειζόμην;
ΣΩΚΡ. Πολλῷ γε μᾶλλον, κἂν παρῶσι χίλιοι.
ΣΤΡ. Βοάσομ᾽ ἄρα τὰν ὑπέρτονον
Βοάν. Ἰὼ, κλάετ᾽ ὦ βολοστάται,

Oportet enim Magiſtrum honorario aliquo afficere.
Et, an filius addidicerit ſermonem
Illum, dic, quem nuper introduxiſti.
Socr. Addidicit. Str. Bene ſane, o Fraus regina.
Socr. Adeoque cuiuslibet criminis facile efficiet vt abſoluaris.
Str. Etiamne ſi teſtes adfuiſſent, cum foenore acciperem?
Socr. Multo magis, etiamſi mille adfuiſſent.
Str. Itaque exclamabo alte intenſa
Voce: io! Nummularii, vae vobis: nunc pereatis

1146. ἐπιθαυμάζειν, ἀντὶ τοῦ δώροις τιμᾶν. Suidas. At Euſtath. qui ad Iliad. p. 912. l. 58 locum noſtrum excitat, habet, (quod quidem perinde eſt, praepoſitione ornatui tantum hic ſeruiente,) ἀποθαυμάσαι, et exponit ἀντὶ τοῦ μισθὸν δοῦναι, *mercedem dare*. v. Küſter et Ducker.

1147. τὸν υἱὸν — εἴφ᾽] v. ad verſum 1113.

v. 1149. ἀπαυόλη in cod. Elbing. pro ἀπαιόλη, et v. ſeq. βούλει.

1151. κεὶ παρῆσαν χίλιοι Br. et vt reſpondeat verſui antecedenti, et, quod in duobus codd. exſtat παρῆσαν. in cod. Bauar. παρῶσι.

1153. βοάσομαι γ᾽ ἄρα edidit Br. e IV codd. quibuscum conſentit cod. Elbing. et propter metri rationes. Eſt enim ſenarius; eademque de cauſſa ad hunc verſum reduxit βοάν.

1154. κλάειν ſine iota ſubſcripto Brunck. conf. Hemſterhuſ. ad Ariſtoph. Plut. v. 62 et 612. Koen. ad Corinth.

Αὐτοί τε, καὶ τἀρχαῖα, καὶ τόκοι τόκων·
Οὐδὲν γάρ ἄν με φλαῦρον ἐργάσησθ' ἔτι,
Οἷος ἐμοὶ τρέφεται
Τοῖσδ' ἐνὶ δώμασι παῖς,
Ἀμφήκει γλώττῃ
Λάμπων, πρόβολος ἐμός,
Σωτὴρ

Et vos ipsi, et sors, et vsurae vsurarum.
Nihil amplius mihi nocebitis.
Talis mihi educatur
In istis aedibus filius,
Ancipiti lingua
Micans, columen meum (propugnator, defensor meus),
Conser-

Grammat. p. 30. n. 54. Moerin pag. 231 ibique Pierson. Thom. Mag. p. 535 ibique interpr. — ὀβολοστάται h. l. in genere *foeneratores*. Proprie ii, qui pauperibus summas numorum paruas mutuas dant, et pro vsura singulos obolos accipiunt, vel diebus singulis vel singulis mensibus. v. Salmas. de Vsuris p. 581 sq. Fischer ind. ad Aeschin. dial. h. v.

1155. τ' ἀρχαῖα, h. e. *sortes, capita pecuniae creditae, in foenus datae* edidi post Brunckium V. C. e cod. C. atque cod. Elbingensi, sensu exigente, et antea iam iubentibus Biseto, Küstero et Spanhemio. Vulgatum olim ἀρχεῖα, (quae a glossatore membr. Brunck explicantur δικαστήρια,) quod de regia, aut praetorio, aut magistratuum cura, aut tabulario, aut magistratu ipso Spartanorum dicitur; quomodo explicueris, huc non quadrat. — *Vsurae vsurarum* (τόκοι τόκων) Athenis nec insolitae, nec aeque ac apud Romanos sub imperatoribus, seuere prohibitae fuerunt. v. Spanhem.

v. 1156. ἐργάσησθ'] Br. hoc, quod soloecum iudicavit, in ἐργάσεσθ' mutauit: atque ad versum 465 protulit exempla, quibus contra Dawesium ostenderet, potentiale ἂν etiam construi cum futuro indicatiui. Futurum autem prim. medii saepe mutatum est a librariis in aoristum primum. v. cl. Fischer ad Aeschin. dial. I. 11. 3. ἐργάσαισθ' cod. B. quod haud omnino improbat Br. adde Th. Mag. voc. εἰ p. 267.

Σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς ἀνιαρός,
Λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν·
Ὃν κάλεσον τρέχων
Ἔνδοθεν ὡς ἐμέ.
Ὦ τέκνον, ὦ παῖ, παῖ,
Ἔξελθ' οἴκων·
Ἄϊε σοῦ πατρός.
ΣΩΚΡ. Ὅδ' ἐκεῖνος ἀνήρ.
ΣΤΡ. Ὦ φίλος, ὦ φίλος.
ΣΩΚΡ. Ἄπιθι σὺ λαβών.

Conſeruator domus, inimicis grauis (hoſtibus infeſtus),
Profligator paternarum curarum et magnarum moleſtiarum;
Quem euoca ocyus
Foras ad me.
O fili, o fili, fili,
Egredere domo.
Audi patrem *vocantem*,
Socr. Hic vir ille eſt.
Str. O amice, o amice!
Socr. Accipe eum ad te et abi.

1161. ἐχθροῖς βλάβη (pro βλαβερὸς) cod. reg. in Supplem. Br. qui probat.

1163. 64. conf. *Valcken.* ad Theocrit. Adoniaz. v. 43. p. 353. B. Haud diuiſos exhibuit illos verſus Brunck e membranis. Pariter coniunxit verſſ. 1166 et 67. — ὡς ἐμὲ pro ὡς εἰς ἐμὲ, de qua loquendi forma vide Koen. ad Gregor. Grammat. p. 32. Klotz ad Tyrtaeum p. 81. ed. Altenb. et cl. Fiſcher in indice ad Aeſchinis dialogos voc. ὡς, vbi contra Valckenar. ad Eurip. Phoen. pag. 475 et ad Herodot. II. 135. pag. 169 de vſu illius particulae differentem atque adfirmantem, ὡς pro πρὸς aut εἰς de animatis tantum dici, docte copioſeque diſputat.

1169. φίλος] pro φίλε. v. Gregor. Corinth. de dialect. §. 53. pag. 47 ibique Koen. not. 82.

ACTVS QVARTI
SCENA TERTIA.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

Ἰὼ, ἰὼ, τέκνον.
Ἰοῦ, ἰοῦ.
Ὡς ἥδομαί σου πρῶτα τὴν χροιὰν ἰδών.
Νῦν μέν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικὸς,
Κἀντιλογικὸς, καὶ τοῦτο τοὐπιχώριον
Ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ, τὸ, τί λέγεις σύ; καὶ δοκεῖν
Ἀδικοῦντ' ἀδικεῖσθαι, καὶ κακουργοῦντ' οἶδ' ὅτι·
Ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος.

Νῦν

STREPSIADES, PHIDIPPIDES.

STR. Io! Io! mi fili.
Iu! Iu!
Vt laetor cum primum colorem tuum intueor.
Nunc facies indicat te paratum primo ad negandum,
Deinde ad contradicendum: et iſtud vernaculum
Reuera in te apparet et viget: *nempe:* quid ais? item: videri
Illum iniuriam accepiſſe, qui alteri intulerit, et, ſat ſcio, maleſecerit.
In vultu etiam tuo ineſt Atticus adſpectus (obtutus).

Nunc

1178. Citant hunc verſum et *Gregor. Corinth.* de dialectis §. X. pag. 17. vt exemplum daret, Atticos βλέπος pro βλέμμα adhibuiſſe, et *Schol.* ad Ariſtoph. Plutum v. 342 vbi vetus enarrator ſcripſit ἐπὶ τοῦ προσ. γάρ ἐστιν, quod Hemſterhuſ. in commentario ad illam fabulam aeque neutiquam aſpernatur, ac lectionem cod. Doruill. τ' ἔνεστιν. Atque τ' ἔνεστιν, quod tamen metro

Νῦν οὖν ὅπως σώσῃς μ᾽, ἐπεὶ κἀπώλεσας.
ΦΕΙΔ. Φοβεῖ δὲ δὴ τί; ΣΤΡ. Τὴν ἕνην τε καὶ νέαν.
ΦΕΙΔ. Ἕνη γάρ ἐστι καὶ νέα τις ἡμέρα;
ΣΤΡ. Εἰς ἥν γε θήσειν τὰ πρυτανεῖα φασί μοι.
ΦΕΙΔ. Ἀπολοῦντ᾽ ἄρ᾽ αὔθ᾽ οἱ θέντες· οὐ γὰρ ἔσθ᾽
ὅπως

Nunc ergo da operam vt me conſerues, quia perdidiſti etiam.
PH. Quid ergo times? STR. Veterem et Nouum diem.
PH. Quis autem eſt ille vetus et nouus dies?
STR. In quem ſe aiunt mihi depoſituros prytanea.
PH. Peribunt ergo qui depoſuerint; non enim poteſt fieri

tro aduerſari, acuti monent critici, habet quoque *Suidas*, verſus hos citans in τί λέγεις σύ; quod in diſputationibus cum aduerſariis dici ſolere ait Lexicographus, ſi eos perterrefacere velimus. Idem tamen Suidas rectius dedit τ᾽ ἐστὶν in voc. βλέπος. Koenio ad locum Gregorii vera ſcriptura videtur vel γ᾽ ἐστὶν, (vti exaratum eſt in cod. Bauarico,) vel potius ἐπὶ τοῦ προσώπου γ᾽ ἔνεστιν A. β. Suidas praeter ea vtroque loco βλέπος Ἀττικὸν explicat *vultum malignum, impudentem, callidum, audacem.* Eſt igitur *frons perfricta.* Adde Polluc. II. 56. et Spanhem.

1179. σώσεις edidit Br. e codd. A. et C. et ſic iam ex conſuetudine Atticorum correxerat Toup. in Emendatt. in Suidam part. I. pag. 31. ed. Lipſ. ante ὅπως vero ſubintelligendum eſt βλέπε aut ſimile verbum. *Nunc ergo vide, vt me, quem perdideras, ſerues.* adde Daweſ. Miſc. critica p. 227.

1180. In cod. Elbing. et Bau. Φοβῇ — δὴ deeſt. — tum ἔννην Elb. ἔννη Bau.

1183. ἀπολοῦντ᾽] Sic quinque codd. nec mutat Br. at Dawes in Miſc. crit. p. 266 ſq. arbitratus, poetis atticis non licuiſſe vllam diphthongum elidere, ne ſyllaba quidem breui ſequente, emendare ſuſtinuit ἀπόλοιντ᾽ ἄρ᾽, *male pereant.* Enimuero iam Koen. ſupra ad v. 984 laudatus, Tyrwhitt et Burgeſs ad Daweſ. p. 471 ſq. exemplis contrariis docuerunt, nimis ſubtile eſſe illud praeceptum, et ſecundum illud

Μί' ἡμέρα γένοιτ' ἂν ἡμέραι δύο.
ΣΤΡ. Οὐκ ἂν γένοιτο; ΦΕΙΔ. Πῶς γάρ, εἴ μήπερ ἅμα γ'
Αὐτὴ γένοιτο γραῦς τε καὶ νέα γυνή;
ΣΤΡ. Καὶ μὴν νενόμισταί γ'. ΦΕΙΔ. Οὐ γάρ, οἶμαι, τὸν νόμον
Ἴσασιν ὀρθῶς, ὅ, τι νοεῖ; ΣΤΡ. Νοεῖ δὲ τί;
ΦΕΙΔ. Ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν.
ΣΤΡ. Τουτὶ μὲν οὐδέν πω πρὸς ἕνην τε καὶ νέαν.
ΦΕΙΔ. Ἐκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν εἰς δύ' ἡμέρας
Ἔθηκεν, εἴς τε τὴν ἕνην τε καὶ νέαν,
Ἵν' αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ.
ΣΤΡ. Ἵνα δὴ τί τὴν ἕνην προσέθηκεν; ΦΕΙΔ. Ἵν', ὦ μέλε,

Παρόν-

Vt vnus dies biduum ſit.
Str. Ne fiat ſane. Ph. Nam quo pacto? niſi ſimul
Eadem mulier et vetula ſit et iuuencula?
Str. Atqui lex ita fert. Ph. Non enim, vt ego puto, legem
Intelligunt recte. Str. Quis ergo eſt ſenſus legis?
Ph. Solon ille antiquus erat ingenio populari.
Str. Hoc quidem nihil facit ad veterem et nouum diem.
Ph. Ille igitur citationem in duos dies
Conſtituit; in veterem et nouum,
Vt prytanea deponerentur nouilunio.
Str. Cur itaque veterem addidit? Ph. Vt

Adſint

omnia loca, quae correctione non egeant, eſſe corrigenda. Atque Brunck, ſi quid mutandum videretur, praeferret ἀπολοῦσιν ἄρ' αὖθ' οἱ θέντες.

1187. νενόμισταί γε cod. Elbing.

1192. ἔθηκεν — ἵν' — γίγνοιντο] de hac conſtructione τοῦ ἵνα cum optatiuo, quod verbis de tempore non niſi praeterito vſurpatis ſubiungi ſolet, atque *fierent* eſt vertendum, v. Daweſ. Miſc. crit. p. 85 ſq.

Παρόντες οἱ φεύγοντες ἡμέρᾳ μιᾷ
Πρότερον, ἀπαλλάττοινθ' ἑκόντες· εἰ δὲ μή,
Ἕωθεν ὑπανιῷντο τῇ νουμηνίᾳ.
ΣΤΡ. Πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νουμηνίᾳ
Ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ', ἀλλ' ἔνῃ τε καὶ νέᾳ;
ΦΕΙΔ. Ὅπερ οἱ προτένθαι γὰρ δοκοῦσί μοι παθεῖν,

M 5

Adſint rei vno die
Prius, et ſponte ſe a litibus diſſoluant, re compoſita; ſin minus
Vt mane, ipſo nouilunio acrius poſtulentur.
Str. Quid? an non accipiunt itaque nouilunio
Magiſtratus prytanea, verum die vetere et nouo?
Ph. Idem enim mihi facere videntur, quae praeguſtatores,

Vt

1196. ἀπαλλάττειν θ' c. Elbing.

1198—2004. Hos verſus excitat Athenaeus Deipnoſ. libr. IV. cap. 21. p. 171. ad ſignificationem τοῦ προτένθου, vti eum Graeci Alexandri ſaeculo nominaſſe, Romanos vero *praeguſtatorem* ſcribit, corroborandam. Quod vero Athen. illos ἐν προτέραις νεφέλαις exſtitiſſe ſcribit, id vel notandum venit, vel eſt mendum a librariis aut oſcitantia ipſius Athenaei profectum. At Athenaeus ibidem narrat, ſe plebiſcitum de Cephiſodoro ſummum Athenis magiſtratum gerente inueniſſe, in quo οἱ προτένθαι veluti collegium et coetus quidam memorati fuiſſent, iidemque, qui celebritatem auſpicati eſſent. Atqui ad iſtos, quorum officium ad ſacra pertinuerit, poetam reſpexiſſe potius cum Brunckio V. C. arbitror, quam vt cum reliquis interpretibus, pro *guloſis*, vel *propolis*, *cocionibus*, *arilatoribus* ſumam: e qua poſteriore eaque vulgari expoſitione frigida oritur ſententia. v. Brunckium, qui addit originationem vocabuli ex Euſtathio ad Il. p. 720. l. 19: προτένθης, ὃ ἐκ τοῦ τένδω γίνεται, τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, δηλοῦν τὸν προγεύστην, et ad Odyſſ. pag. 1874. lin. 13. ἐκ τοῦ τένδειν, ὅπερ ἐστὶν ἐσθίειν κατὰ τό, (Heſiod. ἔργ. 524) ὃν πόδα τένδει, τὸν προτένθην ἐποίησαν, ὅς ἐστι προγεύστης.

1200. μὴ pro μοὶ in cod. Elbing.

Ἵν' ὡς τάχιστα τὰ πρυτανεῖ' ὑφελοίατο,
Διὰ τοῦτο προὐτένθευσαν ἡμέρᾳ μιᾷ.
ΣΤΡ. Εὖγ', ὦ κακοδαίμονες, τί κάθησθ' ἀβέλτεροι,
Ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι,
Ἀριθμὸς, πρόβατ', ἄλλως ἀμφορῆς νενασμένοι;

Vt quam celerrime prytanea raperent;
Propterea vno die prius occuparunt (praegustarunt).
Str. Bene sane. Sed vos miseri, quid sedetis stolidi,
Qui estis nobis lucrum, cum sitis lapides,
Numerus, oues, amphorae temere coaceruatae?

Quare

1201. vide ad vers. 1192. ὅπως loco ἵν' ὡς cod. Bauar. ὅπως τάχιστα cod. reg. in Suppl. Brunckii, cum scholio in margine: τοῦτο οὕτω συντάξεις· ὅπως τάχιστα ὑφελοίατο καὶ λάβοιεν τὰ πρυτανεῖα, διὰ τοῦτο προὐτένθευσαν καὶ προὔλαβον ἡμέρᾳ μιᾷ. δοκοῦσι γάρ μοι παθεῖν, ὅπερ οἱ προθέντες. ἐποίησε δὲ τὴν σύνταξιν ἀσαφῆ τῷ προτάξαι τὴν κατασκευήν.

1202. προυτένθεσαν cod. Elbing.

1204. ἡμετέρα κέρδη τῶν σοφ.] attice, pro κέρδη ἡμῶν τῶν σοφῶν. v. Küster ad Plutum v. 33. qui locum nostrum ita explicat: *O vos stultos, quos nos sapientes et callidi quaestui habere solemus:* siue; *quos nos callidi facile circumuenire et argento emungere nouimus.*

1205. ἀριθμὸς, λίθοι, πρόβατα etc. de hominibus vilibus, inertibus, nullius pretii. v. Bergl.

ib. ἀμφορῆς etiam Br. e membranis: tres autem alii apud illum, Suidas in ἀμφορεαφόρος, tom. I. p. 156. cod. Dorvill. apud Hemsterh. ad Plut. v. 808. p. 274. habent ἀμφορεῖς et in gloss. cod. Dorvill. explicantur τὰ μαγαρικά. lege μεγαρικά· atque de fictilibus Megaricis, quae in pretio fuerunt, vide Hemsterhus. loco mem. et Pierson ad Moerin. pag. 393. Glossa MS. ad nostrum locum apud Carol. du Cang. in Gloss. M. et I. gr. legit ἀμφορεῖς γενησμένοι cum expositione (quae etiam in cod. Br. adscripta est), μεγαρικὰ σεσωρευμένα. Atque νενησμένοι habent codd. paullo ante memorati, MSS. Elb. et Vatic. V. Suid. voc. Ἀμφορεαφορ. et v. Νενημένην (quae quamquam lectio Küstero ad Suidam vtroque loco

Ὥστ᾽ εἰς ἐμαυτὸν, καὶ τὸν υἱὸν τουτονὶ,
Ἐπ᾽ εὐτυχίαισιν ᾀστέον μοὐγκώμιον.
Μάκαρ ὦ Στρεψίαδες,
Αὐτός τ᾽ ἔφυς ὡς σοφὸς,
Χ᾽ οἷον τὸν υἱὸν ἐκτρέφεις;
Φήσουσι δή μ᾽ οἱ φίλοι,
Χ᾽ οἱ δημόται ζηλοῦντες,
Ἡνίκ᾽ ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς δίκας.

Ἀλλ᾽

Quare in me ipſum et filium iſtum
Ob hanc felicitatem canendae ſunt mihi laudes.
O beate Strepſiades,
Quam et ipſe es ſapiens,
Et qualem filium educas!
Talem vtique me praedicabunt amici
Et populares admirabundi,
Quando tu cauſas viceris *in foro* perorando.

Sed

eo poſtponenda viſa eſt vulgatae νενασμένοι *repleti* a γάσσω, νάσω, ad Ariſtophanem tamen non videtur aſpernanda, praeſertim propter auctoritatem cod. Vat., isque deriuat a νέω vel νήω *glomero*). Brunck igitur reſcripſit νενησμένοι. Suidas priore loco exponit, quid ſit ἀμφορεὺς, poſteriore autem loco verſus noſtros, Νενημένην καὶ νενησμένην. σεσωρευομένην. Poſt adlatos Ariſtophanis verſus τί κάθησθ᾽ — νενησμένοι; pergit „τουτέστιν, ἀνόητοι. Haec (vt verſione latina breuitatis cauſſa vtar) ad ſpectatores [poeta] dicit. Per ſtultum enim prudens exploratur. Et ἀμφορεῖς νενησμένοι *amphorae*, vel *teſtae*, *temere accumulatae*. Νῆσαι enim ſignificat τὸ σωρεῦσαι *coaceruare* vel *accumulare*.“ adde cl. Zeune ad Xenophont. de expeditione Cyri lib. V. c. 4. §. 27. p. 322. et Hutchinſon. ad eumdem Xen. locum ſect. 16. Bergler explicat vulgatam lectionem, nec Spanhem. deſerit hanc, quippe quae eumdem fundat ſenſum copiae atque abundantiae.

v. 1206. ᾽μαυτὸν c. Elb.

1207. μοὐγκώμιον] i. e. μοι ἐγκώμιον. v. Koen. ad Gregor. Corinth. de dialect. §. LXXVII. p. 64.

1213. λέγων νικᾷς cod. Elbing.

Ἀλλ' εἰσαγαγών σε βούλομαι
Πρῶτον ἑστιάσαι.

ACTVS QVARTI
SCENA QVARTA.
ΙΑΜΒΙΚΟΙ ΤΡΙΜΕΤΡΟΙ.

ΠΑΣΙΑΣ Ο ΔΑΝΕΙΣΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΜΑΡΤΥΡ.

Εἶτ' ἄνδρα τῶν αὑτοῦ τι χρὴ προϊέναι;
Οὐδέποτέ γ'· ἀλλὰ κρεῖττον ἦν εὐθὺς τότε
Ἀπερυθριάσαι γε μᾶλλον, ἢ σχεῖν πράγματα,

Ὅτε

Sed introductum te volo
Prius conuiuio excipere.

IAMBICI SENARII.

PASIAS DANISTA, STREPSIADES, TESTIS.

PAS. Ergoné quenquam oportet suorum quicquam aliis dare? (*profundere?* s. *proiicere?*)
Nunquam sane: sed satius erat tunc statim *cum peterent*
Deposuisse frontem *negando* potius, quam molestias cepisse;

Cum

Act. IV. Sc. IV.

1216. Venit danista, debita exacturus, deinde alius eadem de caussa. Strepsiades vero fretus arte, quam didicisse filium putat, et ineptiis quibusdam philosophicis ac grammaticis, (qua re comicus exagitat sophistas sui aeui,) vsus vi expellit illos tamquam homines indoctos rudesque litterarum, negans, se illis esse soluturum. Per Chorum poeta suam declarat ciuibus sententiam et praeparat auditores ad exitum rei et doctrinae sophisticae perniciosae atque iniurias, quibus filius patrem mox adficiet, cognoscendas.

1218. *γε* ante *μᾶλλον* abest c. Bau.

Ὅτε τῶν ἐμαυτοῦ γ' οὕνεκα νυνὶ χρημάτων
Ἕλκω σε κλητεύσοντα, καὶ γενήσομαι
Ἐχθρὸς ἔτι πρὸς τούτοισιν ἀνδρὶ δημότῃ.
Ἀτὰρ οὐδέποτέ γε τὴν πατρίδα καταισχυνῶ
Ζῶν, ἀλλὰ καλοῦμαι Στρεψιάδην. ΣΤΡ. Τίς
οὑτοσί;
ΠΑΣ. Ἐς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν. ΣΤΡ. Μαρτύρομαι,
Ὅτι ἐς δύ' εἶπεν ἡμέρας. τοῦ χρήματος;
ΠΑΣ.

Cum nunc etiam ob mea ipsius bona
Te traho testem citationis, et futurus sum
Insuper inimicus homini populari.
Sed nunquam dedecorabo patriam,
Quoad vixero: verum voco Strepsiadem in ius. Str.
Quis iste?
Pas. Ad veterem et nouum diem adesto. Str. Testor,
In duos eum dixisse dies. Sed quamobrem me citas?
Pas.

1219. γ' ἕνεκα νυνὶ Br. e duobus codd. ἀπερυθριῶ est, *pudorem* s. *ruborem*, pudoris indicem, (v. Doruill. ad Charit. pag. 200,) *depono*. ὅτε glossa Br. ἐπεί. Sensus est: Satius futurum fuisset, si tunc, quum primum peteretur a me pecunia, plane, sine vllo pudore, verecundia denegassem; quam vt nunc sufferrem molestias: nam nunc non cogerer, alterum tamquam testem citationis (h. e. vt testis mihi esset, Strepsiadem a me in ius esse vocatum), adducere, neque hominem popularem flagitationibus infensum mihi redderem. Enimuero non deseram morem patrium, neque infamabo illum, dubitando, Strepsiada in ius vocare. Poeta vero commode acriterque notat consuetudinem Atheniensium, qui in foro adsidue litigare sueverant, idque sibi duxerant honori. — De vsu et sensu forensi verbi κλητεύεσθαι v. Harpocr. h. v. ibique Valesium, Petit. Comment. ad leges Atticas, lib. IV. tit. 7. §. 11 sq. p. 447 sq. ed. Wesseling. Salmas. Obss. ad Ius Att. p. 859. 886. et Des. Herald. in Animaduersion. illis oppositis p. 484. atque Ducker ad nostrum locum.

ΠΑΣ. Τῶν δώδεκα μνῶν, ἃς ἔλαβες, ὠνούμενος
Τὸν ψαρὸν ἵππον. ΣΤΡ. Ἵππον; οὐκ ἀκούετε;
Οὐ πάντες ὑμεῖς ἴστε μισοῦνθ᾽ ἱππικήν;
ΠΑΣ. Καὶ νὴ Δί᾽ ἀποδώσειν γ᾽ ἐπώμνυς τοὺς θεοὺς
Τὸ χρέος. ΣΤΡ. Μὰ Δί᾽ οὐ γάρ πω τότ᾽ ἐξηπίστατο
Φειδιππίδης μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον.
ΠΑΣ. Νῦν δὲ διὰ τοῦτ᾽ ἔξαρνος εἶναι διανοεῖ;
ΣΤΡ. Τί γὰρ ἄλλ᾽ ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος;

ΠΑΣ.

PAS. Propter duodecim minas, quas accepisti, cum emeres
Equum illum varium. STR. Equumne? nonne auditis?
An non omnes vos scitis me odisse rem equestrem?
PAS. Quin etiam profecto per Deos iurabas te redditurum
Debitum. STR. Nondum enim certe tunc sciebat
Mihi Phidippides inuictum illum sermonem.
PAS. Nunc autem ob id inficias ire cogitas?
STR. Quem enim alium fructum caperem ex illa doctrina?

PAS.

1227. In edd. pr. post ἀκούετε non est signum interrogandi: et Küster demum post ἴστε, nulla auctoritate adlata, με inseruit. Hinc Brunck e tribus codd. quibus accedit regius in Suppl. edidit ἀκούετε, ὃν πάντες ὑμεῖς ἴστε μισ. ἱππικήν; *nonne audistis*, (scil. vt gloss. Br. supplet αὐτοῦ διαβάλλοντός με, eum me calumniantem) *quem vos omnes scitis odisse rem equestrem?*

1230. τὸ χρέος abest codd. Elbing. et Bauar. atque tamquam inutilem glossam deleuit Brunck auctoritate duorum codd. e quibus tamen, (quibus accedit Bau.) recepit Μὰ τὸν Δί᾽ οὐ etc. in cod. reg. in Suppl. μὰ Δί᾽, οὐ δῆτ᾽ οὐ γάρ πω τ. ἐξηπ. Verbum ἀποδώσειν tunc refertur ad δώδεκα μνῶν, ἃς ἔλαβες. Idem verbum ἀποδώσειν in cod. Elbing. repetitum est post μὰ Δί᾽, at punctis infernis notatum.

1233. ἀπολαύσαιμι (supple ἀγαθὸν ἐκ) τοῦ μαθημ. v. de hoc verbo Iensium et Hemsterh. ad Lucian. Timon. c. 2. p. 99 sqq. tom. I. Opp.

ΠΑΣ. Καὶ ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεοὺς,
Ἵν' ἂν κελεύσω 'γώ σε; ΣΤΡ. Τοὺς ποίους θεούς;
ΠΑΣ. Τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Ποσειδῶ. ΣΤΡ. Νὴ Δία,
Κἂν προσκαταθείην γ', ὥς τ' ὀμόσαι, τριώβολον.
ΠΑΣ. Ἀπόλοιο τοίνυν ἕνεκ' ἀναιδείας ἔτι.
ΣΤΡ. Ἁλσὶν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν ουτοσί.
ΠΑΣ. Οἴμ', ὡς καταγελᾷς. ΣΤΡ. Ἓξ χοᾶς χωρήσεται.

ΠΑΣ.

PAS. Etiamne haec voles per Deos abiurare [negare per Deos iuratus],
Vbi ego iussero? STR. Per quos Deos?
PAS. Per Iouem, per Mercurium, per Neptunum. STR. Ita profecto
Etiamsi insuper deponerem tres obolos, vt iurem.
PAS. Pereas itaque adhuc propter impudentiam.
STR. Sale si perfricetur, melius se habeat iste.
PAS. Vah! vt derides. STR. Sex congios capiet.

PAS.

v. 1234. ἐθέλεις — et, vt edd. Basil. ac Geneu. ἀπομόσαιμι, (ex ἀπολαύσαιμι in priori versu forsan ortum,) cod. Elbing.

1235. τοὺς ποίους θεούς;] Haec a Socrate didicerat, v. 246 vt iam Bergler monuit.

1236. Ἑρμῆ edd. pr. quae tamen v. 1280 Ἑρμῆν praebent. Per tres autem deos iurauit, secundum leges Solonis, vel iam Draconis. v. Spanh.

1237. Br. in notis vertit: *Immo tres obolos lubens perduim, vt mihi iuramentum deferas.* Locum nostrum affert Thom. Mag. p. 268. in voc. *εἰ.*

1239. 40. Strepsiades ridet et cauillatur Danistam tamquam hominem crassum et vinolentum. *Si sale perfricetur*, h. e. si corium ei detractum sale maceretur, vt solent coria, et praeparetur ad vsum vtris vinarii, *melius se habeat*, vsum praebeat maiorem; postquam Danista sentit dictum, pergit Strepsiades, vtrem vinarium sic praeparatum satis fore capacem, sex congios capturum. v. Bergler.

1240. χοᾶς a χοεὺς, cum Berglero

ΠΑΣ. Οὔ τοι, μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν, καὶ τοὺς θεούς,
Ἐμοῦ καταπροίξει. ΣΤΡ. Θαυμασίως ἥσθην θεοῖς,
Καὶ Ζεὺς γελοῖος ὀμνύμενος τοῖς εἰδόσιν.
ΠΑΣ. Ἦ μὴν σὺ τούτων τῷ χρόνῳ δώσεις δίκην.
Ἀλλ' εἴτ' ἀποδώσεις μοι τὰ χρήματ', εἴτε μή,
Ἀπόπεμψον ἀποκρινάμενος. ΣΤΡ. Ἔχε νῦν ἥσυχος.
Ἐγὼ γὰρ αὐτίκ' ἀποκρινοῦμαί σοι σαφῶς.
ΠΑΣ. Τί σοι δοκεῖ δράσειν; ΜΑΡΤ. Ἀποδώσειν σοι δοκεῖ.

ΣΤΡ.

PAS. Ita me magnus amet Iupiter et Dii,
Vt tu iſtud haud impune dixeris. STR. Mirifice delector Diis tuis,
Et Iupiter iuratus ridiculus eſt illis, qui aliquid ſciunt.
PAS. Nae tu pro his dictis aliquando poenas dabis.
Sed redditurus ne ſis, an non, pecuniam,
Reſponde, et me dimitte. STR. Maneas nunc quietus,
Ego enim mox tibi reſpondebo clare.
PAS. Quid tibi videtur facturus? TEST. Redditurus tibi pecuniam (mihi) videtur.

STR.

Berglero et Brunckio edidi: vt iam Schol. ad hunc locum et ad Acharn. v. 960 monuit. Küſter et Spanhem. ad noſtrum locum atque Oudendorp. ad Thomam Mag. p. 917 vberius docuerunt et explanarunt. χοὰς enim a χοαὶ, a ſenſu noſtri loci alienum, indicaret *libationes* ſeu *inferias*, quae in mortuorum parentalibus fierent. adde Suidam in χοᾶ et χοάς, tom. III. p. 675 ſq.

1241. καὶ τοὺς θεοὺς] h. e. *et reliqui dii.* Nam verba formarum ſaepe coniungi per copulam καὶ cum verbis generum, ita vt intelligatur ὁ ἄλλος etc. bene monuit illuſtrauitque cl. Fiſcher ad Aeſchinis dialog. I. ſect. 7. p. 34. ed. III. — οὔ τε cod. Elbing.

1245. Brunck e tribus codd. exſcribi fecit: ἀλλ' εἴτε γ' ἀποδώσεις τὰ χρήματ', εἴτε μή. cod. Elb. χρήματα εἴτε καὶ μή.

ΣΤΡ. Ποῦ 'σθ' οὗτος, ὢπαιτῶν με τ' ἀργύριον; λέγε,
Τουτὶ τί ἐστι; ΠΑΣ. Τοῦθ' ὅ, τ' ἐστί; κάρδοπος.
ΣΤΡ. Ἔπειτ' ἀπαιτεῖς τἀργύριον τοιοῦτος ὤν;
Οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ὀβολὸν ἂν οὐδενὶ,
Ὅς τις καλέσειε κάρδοπον τὴν καρδόπην.
ΠΑΣ. Οὐκ ἄρ' ἀποδώσεις; ΣΤΡ. Οὐχ, ὅσον γέ μ' εἰδέναι.
Οὔκουν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς
Ἀπὸ τῆς θύρας; ΠΑΣ. Ἄπειμι. καίτοι γ' ἴσθ', ὅτι
Θήσω πρυτανεῖ', ἢ μηκέτι ζώην ἐγώ.
ΣΤΡ. Προσαποβαλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα·

Καίτοι

STR. Vbi iſte eſt, qui a me repetit argentum? dic,
Hoc quid eſt? PAS. Hoc quid ſit? *κάρδοπος*.
STR. Ergone repetis a me argentum qui talis es, et tam rudis?
Non redderem vel obolum cuiquam,
Qui *κάρδοπον* vocauerit eam, quae eſt *καρδόπη*.
PAS. Non itaque reddes? STR. Non, quod ego quidem ſciam:
Nonne properabis ocyus hinc diſcedere
Ab ianua? PAS. Abibo. ſcias tamen,
Me depoſiturum prytanea, aut ne viuam amplius.
STR. Perdes itaque et illa vna cum duodecim minis.

Quan-

1249. *ὢ παιτῶν*] Sic edd. pr. et Br. atque cod. reg. in Suppl. et C. *ὁ ἀπαιτῶν* edd. recent. *τὸ ἀργύριον* et verſu 1251 *ἀργύριον* cod. Elbing. — de lepida controuerſia, num *κάρδοπος*, an *καρδόπη* dici debeat, vide v. 670.

1252. *οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενὶ* cod. Elbing. et e tribus codd. edidit Br. *ὄβολον οὐδενὶ* ſine *ἂν* cod. Bauar.

1254. *ὅσον γ' ἐμ' εἰδέναι* Brunck e ſuo cod.

1256. Melius Brunck e tribus codd. edidit, *καὶ τοῦτ' ἴσθ' ὅτι.* at hanc lectionem iam antea Küſter. inuenerat in cod. Vatic. V. et probarat. Exſtat quoque illa in cod. Bauar.

Καίτοι σε τοῦτό γ' οὐχὶ βούλομαι παθεῖν,
Ὁτιὴ 'κάλεσας εὐηθικῶς τὸν κάρδοπον.

ACTVS QVARTI
SCENA QVINTA.
ΙΑΜΒΙΚΟΙ ΤΡΙΜΕΤΡΟΙ.

ΑΜΥΝΙΑΣ Ο ΔΑΝΕΙΣΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΜΑΡΤΥΡ.

Ἰώ μοί μοι.
ΣΤΡ. Ἔα,
Τίς οὑτοσί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν; ἦ τί που
Τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο;

ΑΜ.

Quanquam ego nolim hoc tibi euenire,
Quia καρδόπην ſtulte vocaſti κάρδοπον.

IAMBICI SENARII.

AMYNIAS DANISTA, STREPSIADES, TESTIS.

AM. Io! hei mihi!
STR. Eia!
Quisnam iſte eſt eiulatus? Numquid
Aliquis Carcini Deorum vocem edidit?

AM.

Act. IV. Sc. V.

1262. ἔα ter ſcriptum eſt in cod. Bau. nec non Brunckii, cui id placet. Sic quoque in cod. Elbing. in quo tamen illa non proferuntur a Strepſiade, cuius perſona ſequenti verſui eſt praepoſita. In cod. Bau. verſui antecedenti adſcriptum, at rubro notatum eſt: ἔρχεται ἕτερος δανειστὴς ἀμυνίας. Poſt tamen Amynias non nominatur, ſed oratio eius tribuitur Daniſtae.

1263. θρηνῶν; οὔ τί που Br. e duobus codd.

ΑΜ. Τί δ'; ὅς τις εἰμὶ, τοῦτο βούλεσθ' εἰδέναι;
Ἀνὴρ κακοδαίμων. ΣΤΡ. Κατὰ σεαυτὸν νῦν τρέπου.
ΑΜ. Ὦ σκληρὲ δαῖμον, ὦ τύχαι θραυσάντυγες
Ἵππων ἐμῶν· ὦ Παλλὰς, ὥς μ' ἀπώλεσας.
ΣΤΡ. Τί δαί σε Τληπόλεμός ποτ' εἴργασται κακόν;
ΑΜ. Μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τᾶν, ἀλλά μοι τὰ χρήματα
Τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον, ἃ 'λαβεν,
Ἄλλως τε μέντοι καὶ κακῶς πεπραγότι.

AM. Quid? hoc ſcire vultis, quis ego ſim?
Sum homo miſer. STR. Ad teipſum redi, *te conuerte.*
AM. O genium iratum meum! o fortunam quae rotas mihi perdit,
Et equos! o Pallas, vt me perdidiſti!
STR. Quid autem mali tibi fecit Tlepolemus?
AM. Ne me irrideas, o bone, ſed mihi pecuniam
Iube vt reddat Filius, quam accepit,
Praeſertim cum malum aliquod ſim paſſus.

1265. ἰδέναι cod. Elbing.

1266. σεαυτόν νυν Brunck. et cod. Elbing. In Acharnenſ. v. 1018 rurſus legitur idem verſus.

1267. Argumentum tragoediae fuerit Tlepolemus, Herculis e captiua muliere filius, de quo Homerus in Catalogo cecinit: id argumentum tractauerit ſ. Carcinus ſ. eius filius Xenocles, et Comicus adludit ad illam, ex eaque per parodiam et ioci cauſſa particulas illas *ἰώ μοί μοι, ἀνὴρ κακοδαίμων* et *ὦ σκληρὲ δαίμων* excerptas reddidit. Poſtrema verba deſumta ſunt ex iis, quae Alcmena dicebat, audita fratris ſui, Licymnii, nece. Quapropter Strepſiades iisdem verbis vſus Amyniam ſuas vices conquerentem percontatur, *quid tandem male tibi fecit Tlepolemus.* v. Berglerum, praecipue de diſcrimine voc. δαίμων et τύχη diſſerentem, et Brunck.

v. 1269. ἤργασται c. Bau.

1270. ὦ 'τὰν Ald. Brunck. ὦ 'τᾶν Iunt. ὦ τᾶν reliquae edd.

ΣΤΡ. Τὰ ποῖα ταῦτα χρήμαθ'. ΑΜ. Ἃ 'δανείσατο.
ΣΤΡ. Κακῶς ἄρ' ὄντως εἶχες, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
ΑΜ. Ἵππους γ' ἐλαύνων ἐξέπεσον, νὴ τοὺς θεούς.
ΣΤΡ. Τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ 'απ' ὄνου καταπεσών;
ΑΜ. Ληρῶ, τὰ χρήματ' ἀπολαβεῖν εἰ βούλομαι;
ΣΤΡ. Οὐκ ἔσθ' ὅπως σύ γ' αὐτὸς ὑγιαίνεις. ΑΜ. Τί δαί;
ΣΤΡ. Τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς.
ΑΜ. Σὺ δὲ, νὴ τὸν Ἑρμῆν, προσκεκλήσεσθαί γέ μοι,
Εἰ μὴ ἀποδώσεις τἀργύριον. ΣΤΡ. Κάτειπέ νυν,
Πότερα νομίζεις καινὸν αἰεὶ τὸν Δία
Ὕειν ὕδωρ ἑκάστοτ', ἢ τὸν Ἥλιον

Ἕλκειν

STR. Quamnam pecuniam? AM. Quam ille foenore sumserat.
STR. Itaque reuera male tibi fuit, vt videtur.
AM. Sane equos agitans lapsus sum.
STR. Quid itaque deliras tanquam ab asino delapsus?
AM. Deliro ego, si pecuniam recipere cupio?
STR. Non potest fieri vt tu sis sanus. AM. Qui ita?
STR. Nam cerebro quasi emoto esse mihi videris.
AM. At tu, ita me Mercurius amet, videris in ius rapiendus,
Nisi reddis argentum. STR. Dic mihi nunc,
Vtrum putas Iouem identidem recentem
Aquam pluere, aut Solem

Trahere

1274. Sensus versus est, *pessime agitur*. v. ad v. 879. vers. 1275. *ἵππους* verte *currum*. v. Ruhnken ad Callim. H. in Cerer. vers. 87.

1276. Iocus est in ambiguitate, vtrum scribas aut pronunties *ἀπ' ὄνου*, an *ἀπὸ νοῦ*. v. Schol. Suidam in Ἀπ' ὄνου et in Ληρεῖς. Similia ambiguitatis exempla adtulerunt Bergler ac Brunck.

1280. *γ' ἐμοὶ εἰ μὴ 'ποδώσεις* Brunck. Ἑρμῆ et *γ' ἐμοὶ* codd. Elbing. et Bau.

Ἕλκειν κάτωθεν ταυτὸ τοὔθ' ὕδωρ πάλιν;
AM. Οὐκ οἶδ' ἔγωγ' ὁπότερον, οὐδέ μοι μέλει.
ΣΤΡ. Πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ,
Εἰ μηδὲν οἶσθα τῶν μετεώρων πραγμάτων;
AM. Ἀλλ' εἰ σπανίζεις τἀργυρίου, μοὶ τὸν τόκον
Ἀπόδος γε. ΣΤΡ. Τοῦτο δ' ἔσθ' ὁ τόκος τί θηρίον;
AM. Τί δ' ἄλλο γ', ἢ κατὰ μῆνα, καὶ καθ' ἡμέραν,
Πλέον πλέον τἀργύριον αἰεὶ γίγνεται,
Ὑποῤῥέοντος τοῦ χρόνου; ΣΤΡ. Καλῶς λέγεις.
Τί δῆτα; τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτι πλείονα

Trahere ab imo ſurſum eandem iſtam aquam?
Am. Neſcio ego vtrum *fiat*, neque mihi curae eſt.
Str. Quomodo ergo recipere argentum te aequum eſt,
Si nihil noſti de meteoris? *de rebus coeleſtibus*.
Am. Sed ſi eges aeris, vſuram
Saltem mihi da. Str. Vſura vero quidnam animalis?
Am. Quid aliud, niſi quod menſe et die quolibet
Magis magisque augetur argentum,
Senſim labente tempore. Str. Recte dicis.
Quid itaque? poteſt ne fieri vt mare plenius (*auctius*)
eſſe

1285. οὐδ' ἐμοὶ Brunck. — ὁππότερον cod. Elbing.

1288. Melius diſtinguendum eſt cum Brunckio e cod. reg. in Suppl. et e membranis. ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τἀργυρίου μοι τὸν τόκον etc. *ſi penuria obſtat*, (quin ſortem reddas,) *ſortis* vel *debiti da mihi vſuram*. De ſordido vſurarum etiam *diurnarum* genere v. Spanhem.

1291. πλέον, πλέον, i. e. πλέον καὶ πλέον. v. Doruill. ad Charit. pag. 200 ſq. hinc πλέον interdum pro *vſura* ſumitur. v. Spanhem. — γίγνεται e duob. codd. Br. pro vulgato γίνεται. ſic quoque v. 1296. conf. de illa ſcriptura cl. Fiſcher ad Aeſchin. dial. I. ſect. 10. p. 37.

1292. ὑποῤῥέοντος] Sic quoque IV codd. apud Br. at Daweſ. Miſc. crit. p. 160 maluit ἐπιῤῥέοντος.

Νυνὶ νομίζεις, ἢ πρὸ τοῦ; ΑΜ. Μὰ Δί' ἀλλ' ἴσην.
Οὐ γὰρ δίκαιον πλεῖον εἶναι. ΣΤΡ. Κᾆτα πῶς
Αὕτη μὲν, ὦ κακόδαιμον, οὐδὲν γίγνεται,
Ἐπιῤῥεόντων τῶν ποταμῶν, πλείων; σὺ δὲ
Ζητεῖς ποιῆσαι τἀργύριον πλεῖον τὸ σόν;
Οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας;
Φέρε μοι τὸ κέντρον. ΑΜ. Ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
ΣΤΡ. Ὕπαγε, τί μέλλεις; οὐκ ἐλᾷς, ὦ Σαμφόρα;

ΑΜ.

Nunc putes, quam antehac? Am. Non profecto, sed aequale:
Nec enim aequum est vt plenius fiat. Str. Quomodo ergo,
Homo perdite, cum mare nihilo fiat
Auctius fluentibus in id fluuiis, tu
Studes argentum tuum multiplicare?
Nonne te hinc auferes ex aedibus?
Affer mihi stimulum. Am. Huius facti ego testes adpello.
Str. Perge, quid cessas? nonne te mouebis tu Samphora?

Am.

1295. πλείον' εἶναι Br. 1296. κακοδαίμων c. Elb. 1298. ἀργύριον πλεῖον] n. *pecuniam, foenori datam,* quaeris *amplius* reddere. v. Spanhem.

1299. ἀπὸ loco ἐκ cod. Elbing.

1300. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρ.] Haec verba vulgo tribuuntur *Testi*, et vertit Bergler. *huius rei ego testis ero.* Ego vero e tribus codd. apud Brunck. cum hoc viro acutissimo reddidi et adscripsi Amyniae.

1301. ἐλᾷν Atticis olim dictum fuisse pro ἐλαύνειν iam monuit Spanh. — Vt hic Strepsiades Amyniam vocat σαμφόραν, sic quoque contumeliae caussa Praxinoe apud Theocrit. XV. 8 (vbi vide, quae notaui) maritum πάραρον vocat. — μέλεις — Σαπφόρα Elbing.

ΑΜ. Ταῦτ' οὐχ ὕβρις δῆτ' ἐστίν; ΣΤΡ. Ἄξεις; ἐπιαλῶ
Κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον.
Φεύγεις; ἔμελλον ἄρα κινήσειν σ' ἐγώ,
Αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν.

N 4

ΣΤΡΟΦΗ,

Am. Annon haec contumelia est? Str. Ibis? nam agitabo
Te funalem etiam pungens sub culum.
Fugisne? eram ergo te moturus loco
Vna cum ipsis rotis tuis et bigis.

STROPHE,

1302. *ταῦτα.οὐχ ὕβρις;*] Terent. Andr. I. sc. 5. 2. *Quid est, si hoc non contumelia 'st?* Plura exempla atticae illius loquendi formulae, grauem indignationem continentis, suppeditabit Hemsterh. ad Lucian. dial. mort. II. 2. tom. I. p. 337. — mox *ἐπεὶ ἀλῶ* cod. Elbing. et reg. in Supplem. Brunck. Vltima tamen versus verba Br. egregie emendauit explicuitque. primum scribi fecit *ᾄξεις*, ab *ᾄττω* Attico, pro *ἀΐσσω*. tum, quod in cod. C. scriptum reperit *ἐπί σ' ἀλῶ*, cum glossa *συντρίψω*, verbum cum spiritu leni notatum restituit *ἐπί σ' ἀλῶ*, ab *ἀλέω*, fut. *ἀλέσω*, attice *ἀλῶ*. atque *ἀλεῖν* est verbum nequam et significat *molere*, *subagitare*. (v. Thom. Mag. in *ἀλεῖν* et *ἀλεῖς*, ibique interpr. Moerin p. 17. ibique Pierson.) Vertit igitur: *Non erumpes? contundam te.* Küster iam maluit, probante Berglero, *ἐπεὶ ἐλῶ*, *nam agam*, vel *impellam te*, equum funalem, stimulo podicem fodicans.

1304. *ἔμελλόν σ' ἄρα κινήσειν ἐγώ*, Br. e III. codd. idem *αὐτοῖσι* versu sq. Post *ἐγὼ* in margine cod. Bauar. ab alia manu additus est versiculus: *ἐπιβαλὼν σοι τὴν μάστιγα καὶ δέρων τὸν πρωκτόν.* In cod. reg. in Suppl. Br. *ἔμελλον ἄρα σε κινήσειν ἐγὼ*, et concinnam vocum dispositionem esse iudicat Brunck.

ΣΤΡΟΦΗ, ΚΩΛΩΝ ιή.

ΧΟΡΟΣ.

Οἷον τὸ πραγμάτων ἐρᾷν φλαύρων.
Ὁ γὰρ γέρων ὅδ' ἐρασθὴς
Ἀποστερῆσαι βούλεται
Τὰ χρήμαθ', ἃ 'δανείσατο·
Κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήμερόν τι λήψεται
Πρᾶγμ', ὃ τοῦτον ποιήσει
Τὸν σοφιστὴν, ὧν πανουργεῖν
Ἤρξατ', ἐξαίφνης τι κακὸν λαβεῖν.
Οἶμαι γὰρ αὐτὸν αὐτίχ' εὑρήσειν, ὅπερ

Πάλαι

STROPHA, VERSVVM XVIII.

CHORVS.

Hem quale eſt adamare res prauas!
Nam hic ſenex qui eiusmodi res adamauit,
Fraudare *hos* vult
Pecunia, quam foenore acceperat:
Nec fieri poterit, quin hodie eueniat ei
Aliquid, quod faciet, vt iſte
Argutator, ob ea quae patrare
Coepit, mox aliquod malum accipiat.
Nam puto mox eum inuenturum, quod

Dudum

1307. ἐρασθεὶς codd. quatuor Br. et Bauar. edd. Ald. Florent. Brubach. Baſil. atque Brunck. ἐραστὴς Farr. Cratand. Friſchlin. Port. et recentiores. Ad praecedentem verſum Br. ὁ γὰρ adhuc retulit.

1308. ἀποστερρῆσαι cod. Elbing.

1310. τήμερόν τι λήψεται Brunck e duobus codd. et ſic iam Küſter e cod. Vatic. V. in notis correxerat. Vulgo τι omittitur.

1314. αὐτὸν ſola ed. Aldina

Πάλαι πότ᾽ ἐζήτει,
Εἶναι τὸν υἱὸν δεινόν οἱ,
Γνώμας ἐναντίας λέγειν
Τοῖσιν δικαίοις,
Ὥστε νικᾶν ἅπαντας,
Οἷσπερ ἂν ξυγγένηται,
Κἂν λέγῃ παμπόνηρα.
Ἴσως ἴσως βουλήσεται
Κἄφωνον αὐτὸν εἶναι.

Dudum quaerebat, nimirum
Vt filius ei possit docte
Contrariis sententiis oppugnare
Iura,
Adeo vt omnes vincat,
Cum quibus congressus fuerit,
Quamlibet praua dicat.
Forte forte optabit
Vel mutum ipsum esse.

dina habuit: reliquae omnes id voc. omiserunt. Brunck vero, quoniam versus est senarius, e tribus codd. reuocauit.

1315. γνώμας ἐναντίας e II. codd. edidit Brunck. at vulgo particula τ᾽ otiosa post γνώμας inseritur: quam tamen Bergler et in notis et in versione omisit. Versu sq. τοῖσιν, quia versus est iambicus, pro vulgato τοῖσι Brunck e II. codd. restituit.

1322. ἴσως δ᾽, ἴσως Br. e tribus codd. In MS. C. voc. βουλήσεται superscripta est glossa: ἐπὶ (leg. ἐπεὶ) μείζω κακὰ πείσεται, ἢ φέρειν οἷός τε εἶναι. quam glossam librarius cod. B. in textum post ξυγγένηται, (quod minus attice συγγεν. scriptum est in cod. Elbing.) perperam intulit versusque aliter distinxit: de qua interpolandi deprauandique ratione scite disserit Brunck.

ACTVS QVINTI
SCENA PRIMA.
ΤΡΙΜΕΤΡΟΙ ΙΑΜΒΙΚΟΙ.
ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

Ἰοὺ, ἰού.
Ὦ γείτονες, καὶ ξυγγενεῖς, καὶ δημόται,

Ἀμύνα-

SENARII IAMBICI.
STREPSIADES, PHIDIPPIDES.

STR. Io! Io!
O vicini et cognati et populares,

Ferte

Act. V. Sc. I.

1324: Valde lepida est fabulae conuersio. Inter ea, vbi chorus in scena de iniustitia senis, creditores elusuri, et de iis, quae probabiliter consequutura sint, paucis disserit, post scenam pater et filius inter se litigant, et a verbis ad verbera venit filius. Atque poeta bene prudenterque non coram spectatoribus, sed post scenam filium inducit verberantem patrem, ne atrocitate filii atque impietate leges publicae, decorum et reuerentia, quam filii debent parentibus, nimis violarentur, animique spectatorum ad misericordiam pariter atque iram vehementius commouerentur. Quod igitur pater versu 1379 paucis narrauit, quam male tractatus sit a filio, id minus valuit ad animos exacerbandos. Pater male tractatus exit in scenam de iniuria flebiliter conquerens. Filius sequitur et illudere pergit patrem iis artibus, quas auctore patre a Socrate didicisset. Pater adeo stolidus est, vt a filio non excusationem, sed rationes, quibus ille motus recte se fecisse putat, accipere sustineat. (— v. 1347). Pater enarrat occasionem rixarum, filius quaedam regerit. Per vtrumque vero Comicus de Simonide, Aeschylo et Euripide

Ἀμύνατέ γε μοι τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ.
Οἴμοι κακοδαίμων τῆς κεφαλῆς, καὶ τῆς γνάθου.
Ὦ μιαρὲ, τύπτεις τὸν πατέρα; ΦΕΙΔ. Φήμ᾽, ὦ πάτερ,

ΣΤΡ.

Ferte opem quouis pacto vapulanti.
Hei mihi misero! o caput meum, o maxilla! (bucca),
Sceleste! patrem verberas? Ph. Aio pater.

Str.

ripide seuerum fert iudicium. (— vers. 1392.) Per chorum connectitur oratio et Strepsiades iubetur suas adferre rationes. Hic laetus fretusque scientia sua artibusque e schola Socratica haustis, rationibus puerilibus ineptisque, cur haud iniustum sit patrem laedere, et professione, se ope τοῦ λόγου ἥττωνος esse demonstraturum, matrem quoque oportere verberari, parentem et ad agnitionem erroris non minus quam falsorum numinum ducit, et ad iram contra Socratem, a quo deceptus sit, adeo incitat, vt hic interitum philosophi minetur filiumque facinoris socium adiungere sibi conetur: is vero aduersus magistros ingratus esse non vult. Multum coloris infirmitas et stupor senis accipiunt inde, quod iniuria matri, (quae tamen reuera perdidit filium eoque rem familiarem,) a filio inferenda, magis accenditur ad iram, quam sua ipsius, et duris, quas acceperat, plagis. Sapiens quoque Chori sententia, (vers. 1460 seq.) cui dii mala interdum permittant.

1324. Ἰοὺ quater scriptum est in cod. Elbing.

1326. ἀμυνάθε τε idem. τε μοι, etiam edd. vett. γ' ἐμοί, Brunck. qui tamen in Suppl. ἀμυνάθετέ (coniunctim, vt est in illius membr. et ed. minore Batauaa. 1624) μοι scribendum censet, et lectionem ἀμύνατέ γ' ἐμοὶ plane damnat.

1328. Lege κακώσεως tenebantur, aut manus praedicebantur, aut ἄτιμοι *ignominiosi* fiebant, aut indemnati poterant a parentibus occidi filii, qui parentes verberibus vel conuitiis adfecissent, aut iis alimenta vel sepulturam negassent, vel laborantibus opem non tulissent. v. Meursium in Themide Attica cap. II. et Spanh. ad nostrum locum.

ΣΤΡ. Ὁρᾶθ᾽ ὁμολογοῦνθ᾽, ὅτι με τύπτει; ΦΕΙΔ. Καὶ μάλα.
ΣΤΡ. Ὦ μιαρὲ, καὶ πατραλοία, καὶ τοιχωρύχε.
ΦΕΙΔ. Αὖθίς με ταυτὰ ταῦτα, καὶ πλείω λέγε.
Ἆρ᾽ ἴσθ᾽ ὅτι χαίρω πόλλ᾽ ἀκούων δὴ κακά.
ΣΤΡ. Ὦ λακκόπρωκτε. ΦΕΙΔ. Πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις.
ΣΤΡ. Τὸν πατέρα τύπτεις; ΦΕΙΔ. Κἀποφανῶ γε, νὴ Δία,
Ὡς ἐν δίκῃ σ᾽ ἔτυπτον. ΣΤΡ. Ὦ μιαρώτατε,
Καὶ πῶς γένοιτ᾽ ἂν πατέρα τύπτειν ἐν δίκῃ;
ΦΕΙΔ. Ἔγωγ᾽ ἀποδείξω, καί σε νικήσω λέγων.
ΣΤΡ. Τουτὶ σὺ νικήσεις; ΦΕΙΔ. Πολύ γε καὶ ῥᾳδίως.

Ἑλοῦ

STR. Videte confitentem, quod me verberet. PH. Vtique.
STR. O ſcelerate, et parricida, et parietum perfoſſor.
PH. Repete eadem haec et plura mala ingere.
Num tu etiam ſcis me libenter male audire (multa maledicta)?
STR. Cinaede. PH. Conſperge me *vt coepiſti* multis roſis.
STR. Patremne verberas? PH. Imo etiam oſtendam,
Iure te a me verberari. STR. O impuriſſime,
Quomodo hoc iure fieri poteſt, vt quis patrem verberet?
PH. Equidem demonſtrabo et te vincam dicendo.
STR. In iſta re tu vinces? PH. Multis paſſibus et facili negotio.

Elige

1330. πατραλ.] ab ἀλοιᾶν, i. e. τύπτειν, conf. Thom. Mag. h. v. ibique interpretes, qui iam laudarunt Alberti Obſeruatt. philolog. in ſacros N. F. libros ad I. Ep. ad Timoth. I. 9. p. 393 ſq.

1332. ἀκούων καὶ κακὰ Brunck e membranis, ſuoque codice. Conſpirat cod. Bauar. verſu ſq. λακόπρωκτε cod. Elbing. Gloſſa apud Br. εὐρύπρωκτε explicat. — ῥόδοις, conf. ſupra v. 910.

Ἕλου δ' ὁπότερον τοῖν λόγοιν βούλει λέγειν.
ΣΤΡ. Ποίοιν λόγοιν; ΦΕΙΔ. Τὸν κρείττον', ἢ τὸν ἥττονα;
ΣΤΡ. Ἐδιδαξάμην μέν τοι σε, νὴ Δί', ὦ μέλε,
Τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτά γε
Μέλλεις ἀναπείσειν, ὡς δίκαιον καὶ καλὸν
Τὸν πατέρα τύπτεσθ' ἐστὶν ὑπὸ τῶν υἱέων;
ΦΕΙΔ. Ἀλλ' οἴομαι μέν τοι σ' ἀναπείσειν, ὥστε γε
Οὐδ' αὐτὸς ἀκροασάμενος οὐδὲν ἀντερεῖς.
ΣΤΡ. Καὶ μὴν, ὅ, τι καὶ λέξεις ἀκοῦσαι βούλομαι.

ACTVS

Elige vtrum ex duobus sermonibus me velis perorare.
STR. Quibus sermonibus? PH. Vtrum *velis* potiorem an inferiorem?
STR. Equidem profecto curaui te doceri, o perdite,
Iuri contradicere, num hoc
Es persuasurus, vt iustum et honestum
Sit patrem verberari a filiis?
PH. Imo arbitror me tibi ita persuasurum, vt,
Vbi audiueris, nec ipse sis mihi contradicturus.
STR. Atqui audire volo quid dicas.

CHORVS,

1341. ἐδιδαξάμην] *te docendum curaui*, vel *te docendum alteri commisi* scil. ὀρθῶς, καλῶς. Bene Glossa Br. ἤγουν εἰς διδάσκαλον ἔπεμψα. Ἔστι δὲ κατ' εἰρωνείαν. De vsu vero et potestate generis medii v. schol. ad vers. 127. Küster ad nostrum locum, Valcken. ad Ammonii textum p. 46. et ad Xenophontis M. S. p. 250 ed. Ernesti, Ruhnken ad Timaeum p. 61. Th. Mag. pag. 225, et p. 265 ibique interpr.

1343. μέλλεις μ' ἀναπείθειν Brunck e membr. edidit et vertit: *Istuc mehercle ex sententia pulcre mihi euenit, quod te doceri curaui, o perdite! iuri contradicere, si mihi persuasurus es* etc.

1344. τύπτεσθαι 'στὶν Brunck ex praecepto forsan Dawesii Misc. crit. p. 266, poetis atticis non licuisse vllam diphthongum elidere: quod vero p. 471 nec Tyrwhitto nec Burgess vbique sectandum videtur. v. ad v. 1183. Vers. sq. γ' ἀναπ. et v. 1347 ὅ, τι λέξεις c. Elb.

ACTVS QVINTI
SCENA SECVNDA.

ΧΟΡΟΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

Σὸν ἔργον, ὦ πρεσβῦτα, φροντίζειν, ὅπῃ
Τὸν ἄνδρα κρατήσεις·
Ὡς οὗτος, εἰ μή τῳ πέποιθεν, οὐκ ἂν ἦν
Οὕτως ἀκόλαστος.
Ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ θρασύνεται· δῆλόν γε τὸ
Λῆμ' ἐστὶ τἀνθρώπου.
Ἀλλ' ἐξ ὅτου τὸ πρῶτον ἤρξαθ' ἡ μάχη γενέσθαι,
Ἤδη

CHORVS, STREPSIADES, PHIDIPPIDES.

CHOR. Tuum est, o senex, prouidere quo pacto
Virum hunc vincas;
Nam iste si non fiduciam haberet in aliqua re, non esset
Tam proteruus.
Sed est aliquid quod eum audacem facit: palam est sane
Hominis animus audax.
Sed ex qua re primum coeperit haec pugna,
Oportet

Act. V. Sc. II.

1350. Vulgatum πέποιθεν, quod rationem temporis negligeret, correxit Dawes. Misc. crit. p. 230 πεποίθειν h.e. ἐπεποίθειν terminatione attica tertiae personae, et Brunck reposuit, laudauitque glossam ἐθάῤῥει, quae referatur ad πεποίθειν, quum πέποιθεν sit θαῤῥεῖ. conf. Pierson ad Moerin. v. Ἤδει qui Dawesii emendationem iam probarat, et Koen. ad Gregor. Corinth. pag. 50. — μήπω cod. Elbing. sed praestat μή τῳ i. e. τινι.

v. 1352. δῆλον τὸ Bauar.

1353. Versus hic vt respondeat suo pari in Antistrophe ἀλλ' οὐδ' ἐρεβίνθους, Bentlei rescribit λῆμ' ἐστι τὸ τ' ἀνδρός. at Br. ad v. 1336 (al. 1338) pronuntiat, Bentlei. versiculum integrum mutilo exaequasse et corrupisse.

Ἤδη λέγειν χρὴ πρὸς χορόν· πάντως δὲ τοῦτο δράσεις.
ΣΤΡ. Καὶ μὴν ὅθεν γε τοπρῶτον ἠρξάμεσθα λοιδορεῖσθαι,
Ἐγὼ φράσω. ἐπειδὴ γὰρ εἱστιώμεθ᾽, ὥσπερ ἴστε,
Πρῶτον μὲν αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ᾽ ἐγὼ 'κέλευσα
Ἄισαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριὸν ὡς ἐπέχθη.
Ὁ δ᾽ εὐθὺς ὡς ἀρχαῖον εἶν᾽ ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν,
Ἄιδειν τε πίνονθ᾽ ὡσπερεὶ κάχρυς γυναῖκ᾽ ἀλοῦσαν.

ΦΕΙΔ.

Oportet dicere Choro: et hoc tibi omnino erit agendum.
STR. Equidem vnde primum coeperimus conuitiari inter nos,
Ego dicam. Cum enim iam conuiuaremur, vt ſcitis,
Primo ipſum iuſſi lyram capere et
Canere carmen quoddam Simonidis, de ariete quomodo ſit detonſus.
Ille vero ſtatim dicebat, obſoletum eſſe, citharam pulſare
Inter bibendum, et canere velut mulierem hordea molentem.

PH.

1356. ὅθεν γε πρῶτον c. Elbing. et e duobus codd. reſcripſit Brunck, exterminato articulo, qui hic inutilis eſſet et ex verſu 1354 repetitus. ὅθεν πρῶτον membr.

1357. φράσω γ' ἐπεὶ cod. Elbing. φράσω 'πειδὴ Ald. Iunt. et reliquae vett. quod probat Brunck in Supplem.

1359. ἐπέχθη] alii codd. habent ἐπάχθη, alii ἐπλέχθη. cod. Bauar. ἐπαίχθη. Secundum ſcholiaſten ad Veſpas verſ. 1217. antiquus mos erat, conuiuas canere per ſucceſſionem ab illo, qui primus cecinerat, ſi pauſam canendi feciſſet: etenim qui principio caneret, laurum aut myrtum tenens manu, canebat Simonidis aut Steſichori (etiam Alcmanis et quorumdam aliorum, vide Athenaeum lib. XIV. pag. 638.) carmina, quoad vellet: poſtea, cui volebat, illi tradebat, non vt ordo poſcebat, et, qui accepiſſet, recitabat deinceps. adde Spanhem.

1360. εἶναι 'φασκε Brunck. vide ad v. 1344. — εὐθέως, pro εὐθὺς ὡς cod. Elbing. et Bauar.

1361. κάγχρυς cod. Elb. et

ΦΕΙΔ. Οὐ γὰρ τότ' εὐθὺς χρῆν σέ γ' ἄρα τύπτεσθαι καὶ πατεῖσθαι,
Ἄιδειν κελεύονθ' ὡσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα;
ΣΤΡ. Τοιαῦτα μέντοι καὶ τότ' ἔλεγεν ἔνδον, οἷά περ νῦν,
Καὶ τὸν Σιμωνίδην ἔφασκ' εἶναι κακὸν ποιητήν.
Κἀγὼ μόλις μὲν, ἀλλ' ὅμως ἠνεσχόμην τοπρῶτον.
Ἔπειτα δ' ἐκέλευσ' αὐτὸν, ἀλλὰ μυῤῥίνην λαβόντα,
Τῶν

PH. Annon vero tunc ſtatim oportuit verberari te et conculcari,
Cantare iubentem non ſecus ac ſi cicadas conuiuio acciperes.
STR. Talia et intus tunc dicebat, qualia nunc,
Et Simonidem dicebat eſſe malum poëtam.
Et ego vix quidem, ſed tamen continebam me primo,
Deinde iuſſi ipſum, ſed accepta myrto,
Ex

et quatuor Br. codd. nec non codd. Th. Magiſtri in ἀλεῖν, vbi noſter locus adducitur. v. ibi interpr. pag. 31. Sic quoque edidit Brunck, „qui, Gloſſa, ait, πεφριγμένας κριθάς. Mulieres, in piſtrino molentes, cantu laborem fallebant, erantque iis peculiares quaedam cantilenae, ἐπιμύλιοι ᾠδαὶ dictae. Harum exemplum e Plutarcho enotat Caſaubonus ad Athenaeum XIV. 3. Ἄλει, μύλα, ἄλει· καὶ γὰρ Πιττακὸς ἀλεῖ, μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων.“ Laudat verſum Suidas in κάχρυς τὰς κριθάς.

1362. χρῆν σ' ἄρα τύπτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι Br. e II. codd. ad metri normam. Bentlei correxit: — χρῆν σε τύπτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι. — In cod. Elbing. deſunt σε et καὶ πατεῖσθαι.

1363. Quoniam nempe canere, non, bibere eſt cicadarum: in conuiuio autem iſte bibendum potius eſſe opinatur, quam canendum. Citat hunc locum Suidas in ᾄδειν κελεύοντα, vbi Portus legendum et diſtinguendum putat locum, ſuffragante Küſtero,

Ἄδειν κελεύονθ' ὡσπερεί τινα τέττιγ' ἑ-
στιῶντα. — at praeter rem et neceſſitatem.

Τῶν Αἰσχύλου λέξαι τί μοι· κᾆθ' οὗτος εὐθὺς εἶπεν·
Ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς,
Ψόφου πλέων, ἀσύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν.
Κἀνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν;
Ὅμως

Ex Aeſchylo mihi aliquid recitare; poſt hic ſtatim dicebat:
At enim ego Aeſchylo principem locum tribuo inter poëtas,
Strepitus pleno, incompoſito, duro, confragoſo;
Hic iam quomodo putatis cor meum commotum fuiſſe?
Tamen

1369. γὰρ, ſi is verſuum ordo ab Ariſtophane profectus eſt, indicat, aliquid eſſe ſupplendum. Gloſſa in cod. C. notat οὐκ ᾄσω δηλαδή. Atque ironica adfirmatione id negat filius ſe facturum, quod pater iuſſerat: ideoque vertit Brunck: „at ille continuo: Recte enimuero iubes! namque ego Aeſchylo primum inter poetas locum tribuo, ſtrepitus pleno" etc. Loco πρῶτον praebet cod. Elbing. πάντων. — Cl. tamen Schütz acute ſentit, transponendos eſſe verſiculos, ita vt verſ. 1369 ſignis parentheſeos includatur: ſic; Ἔπειτα — — λαβόντα, (Ἐγὼ γὰρ — — ἐν ποιηταῖς,) τῶν Αἰσχ. — — εἶπεν, ψόφου — κρημνοποιὸν ſcil. αὐτόν.

1370. ἀξύστατον Brunck e Suida h. v. vbi ſcholion ad h. verſum eſt exſcriptum. at in ἀσύστατον idem ſcholion repetitum eſt, licet nulla Aeſchyli mentione facta. Duplex igitur illa lectio iam antiqua eſt, et Suidas vel diuerſorum codicum aut grammaticorum lectiones ſequutus eſt aut compilauit, vel particula poſterior Suidae panno adſuta eſt ab alio homine et librario ſiue docto ſiue indocto. — στόμφακα *grandiloquum*, a στομφάζειν, quod eſt, ſecundum grammaticum quemdam a Spanhemio laudatum, διὰ τοῦ στόματος βάζειν, τουτέστι τῷ πλατεῖ καὶ ὄγκον ἔχοντι στόματι λέγειν. — κρημνοποιὸς eſt *confragoſus*, ſeu *tumidorum verborum artifex*. Equit. verſ. 625 Cleon dicitur κρημνοὺς ἐρείδων, qui verba ſupra modum tumida et ampullata proiicit. v. ibi ſcholion.

1371. πῶς οἴεσθε] v. ad verſ. 879. — ὀρέχθειν *fremere*,

O

Ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην, σὺ δ' ἀλλὰ τούτων
Λέξον τι τῶν νεωτέρων ἅττ' ἐστὶ τὰ σοφὰ ταῦτα.
Ὁ δ' εὐθὺς ᾖσ' Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν', ὡς ἐκίνει
Ἀδελφὸς, ὦ 'λεξίκακε, τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν.
Ἐγὼ δέ τ' οὐκ ἠνεσχόμην· ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττω
Πολλοῖς

Tamen iracundia compressa dicebam, quin tu istorum
Recentiorum aliquid dic, quaecunque sunt haec scita et elegantia.
At ille statim cecinit ex Euripide versus aliquos, quomodo subagitarit
Frater, proh auerrunce! sororem vterinam.
Ego autem non amplius me continebam, sed confestim incesso
Multis

mere, proprie de bobus iisque mactandis; translate de mari, quod terram adlidit, ob soni grauissimi horridique similitudinem; tum de animo commoto, qui aeque perturbatus videtur, ac mare tempestate aut fluctibus agitatum. v. Eustath. ad Iliad. ψ. 30. pag. 1285. l. 60. a Brunckio excitatum. — ὀρυχθεῖν cod. Elbing.

1372. Θυμὸν δακὼν] de iis, qui adfectum aliquem continere coguntur aut volunt. v. Bergler et Klotz ad Tyrtaeum vers. vlt. p. 30.

1373. ἅτ' cod. Elbing.

1374. ἐν Εὐριπ. idem. vulgo ἐξ Εὐρ. Ducker ad h. l. et Toup. in Emend. in Suidam part. I. p. 118. ed. Lips. correxerunt ᾖσ' Εὐριπίδου, ne in quarto loco trochaeus contra leges iambicorum admitteretur, et sic e cod. C. rescripsit Brunck, apud quem tres alii habent ᾖσεν Εὐριπίδου. — εὐθέως ᾖσεν Εὐριπ. cod. Bauar.; atque Küster iam praepositionem ἐξ abesse c. Vatic. V. et in versu redundare vidit: hinc ego illam deleui. nam duplex lectio ἐν et ἐξ iam prodit praepositionis νοθείαν.

1375. Fundus fabulae est apud Homerum Odyss. κ. init. adde Aristoph. Ran. v. 1110. Atheniensibus licuit eodem patre natas vxores ducere, (vt ait Cornel. Nep. in Cimone cap. I. 2. vbi vide Staueren. in ed. min.) at connubia cum ὁμομητρίᾳ seu *vterina* fuerunt Solonis lege vetita. v. Spanhem.

1376. Ἐγὼ δ' ἔτ' οὐκ ἠνεσχόμην,

Πολλοῖς κακοῖς κ' αἰσχροῖσι κᾆτ' ἐντεῦθεν, οἷον εἰκὸς,
Ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθ'. εἶθ' οὗτος ἐπαναπηδᾷ,
Κἄπειτ' ἔφλα με, κἀσπόδει, κἄπνιγε, κἀπέτριβεν.
ΦΕΙΔ. Οὐκοῦν δικαίως, ὅς τις οὐκ Εὐριπίδην ἐπαινεῖς,

O 2 Σοφώ-

Multis et turpibus conuitiis: postea, vt fieri solet,
Conuicia conuiciis cumulabamus: deinde iste exilit,
Deinde tundebat, et caedebat et suffocabat, et me perditum ibat.
PH. Merito sane tuo qui Euripidem non laudas

Sapien-

σχόμην, *ego vero vtique me amplius non continebam*, correxit Toup. l. mem. et Br., tamquam de suo, reposuit. κἀγὼ οὐκ cod. Elbing. alii apud Brunck. κἀγὼ δ' οὐκέτ' ἐξηνειχόμην, aut κἀγὼ οὐκέτ' ἐξηνεισχόμην. De forma attica ἠνεσχομ.. v. Moerin. p. 176 ibique Pierson. — Vers. seq. κἀντεῦθεν οὖν c. Elb. pro κᾆτ' ἐντ'.

1378. ἠρειδόμεσθ'] Sic Küster e MS. Vat. V. et Suida in ἔπος πρὸς ἔπος atque Eustathio ad Il. ψ. p. 1327. 14. ed. Rom. corrigendum, vulgatam autem lectionem ἠριζόμεσθ' scholium atque interpretationem iudicauit in notis egregieque illustrauit. Ἐρείδειν nempe, (vt ille monuit,) vel ἐρείδεσθαι apud Atticos dicitur: *magno nisu, certatim et cum quadam contentione aliquid facere*, proprie, *incumbere alicui rei:* per metaphoram, sumtam a remigibus, qui, quum strenue remigare volunt, remis incumbunt, teste Schol. ad Aristoph. Pacem v. 25. hinc ἐρείδειν pro *auide edere*, in Pace, 31. pro *subigere feminam* Eccles. 612. pro *magno nisu aliquid iaculari* Equit. 625. Praeiuerunt iam auctores maiorum Lexicorum. Sic quoque Ἔρειδε τὰν γνώμαν *firmia animum* Theocrit. XXI. 61. ἀμνὸν ἔρειδε, *depone agnum*, certaminis praemium, Theocr. V. 24 vbi v. Casaubon. et Warton. Hinc nostro loco accipiendum est pro *verbis contendere*, quoniam id magno cum nisu fieri solet. Küsteri rationes vlterius probauit Spanhem. et Brunck illam lectionem in duobus reperit codd. ac reposuit. In alio cod. Br. est ἠριδόμεθ', in alio ἐριδόμεθ'.

1378. conf. Toup. ad Theocrit. p. 392. ed. Warton.

Σοφώτατον. ΣΤΡ. Σοφώτατόν γ' ἐκεῖνον, ὦ τί σ' εἴπω;
Ἀλλ' αὖθις αὖ τυπτήσομαι. ΦΕΙΔ. Νὴ τὸν Δί' ἐνδίκως γάρ.
ΣΤΡ. Καὶ πῶς δικαίως; ὅς τις, ὦ 'ναίσχυντε, σ' ἐξέθρεψα,
Αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος, ὅ, τι νοοίης.
Εἰ μέν γε βρῦν εἴποις, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον·
Μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος, ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον·
Κακᾶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζε Ἐξέφερ

Sapientissimum. Str. Illumne sapientissimum? o quem te memorem!
Sed rursus vapulabo. Ph. Idque profecto iure.
Str. Et quo iure? qui te, o impudens, educaui, *tam sedulo*
Vt statim omnia sentirem quae velles, licet balbutiens.
Nam si bryn diceres, ego statim bibere dabam:
Si mammam peteres, aderam ferens tibi panem:
Caccan vix prolocutus eras, et ego te acceptum foras Effere.

1382. ἐνδίκως] ἐν δίκῃ γ' ἂν cod. Bauar. et alii apud Br. in Suppl. qui γ' ἂν haud improbat. ἐν δίκῃ cod. etiam Elbing. minus recte. v. Timaei Lex. pag. 74.

1385. εἰ μὲν — εἴποις e quatuor codd. (quibus codd. Elbing. et Bauar. accinunt,) Brunck edidit. Vulgo εἴπῃς. at εἰ cum subiunctiuo soloecismum efficere, iam animaduertit Dawes. Misc. crit. p. 324 sq. — tum βῦν, vel etiam πῖν· non autem βρῦν aiebat Scaliger. — Schol. in cod. reg. qui etiam εἴποις habet, in Suppl. Br. hoc est: οὐ μόνον ἐπέχω τὸ κωλύω, ἀλλὰ καὶ τὸ δίδωμι. ὥσπερ γὰρ οὐδὲν ἕτερόν ἐστι τὸ παρέχω, τὸ δίδωμι, ἢ παρά σοι ἔχω τι, οὕτω καὶ ἐπέχω ἀντὶ τοῦ ἐπί σοι ἔχω τι. ἡ γὰρ παρὰ καὶ ἡ ἐπὶ ταυτοσήμαντα εἰσίν. Codex vero habet παρέσχον e glossemate, vitiose ποιεῖν in cod. Elbing. idem v. seq. ἧκων, at ἂν caret.

1387. κακκᾶν cum duplici κ et sine iota subscripto, (quod etiam abest ed. Aldina,) Brunck e tribus codd. et

Ἐξέφερόν ἀν, καὶ προὐσχόμην σε. σὺ δέ με νῦν ἀπάγχων
Βοῶντα, καὶ κεκραγόθ', ὅτι
Χεζητιῴην, οὐκ ἔτλης
Ἔξω γ' ἐνεγκεῖν, ὦ μιαρὲ,
Θύραζέ μ', ἀλλ' ἀποπνιγόμενος αὐτοῦ 'ποίησα κακκᾶν.

O 3 ΕΠΙΡΡΗ-

Efferebam, et ante me tenebam. Tu vero nunc angens me
Clamantem et vociferantem, quod
Cacaturirem, non ſuſtinuiſti
Efferre, impuriſſime,
Foras me, ſed inter ſuffocandum ibidem cacaui.

ANTI-

et ſic quoque in Elbing. — *οὐκ ἔφθης φράσαι*, primum notanda eſt conſtructio *ἔφθης* cum infinitiuo; nam frequentius in eleganti hoc et notiſſimo graeciſmo verbo *φθάνειν* additur participium: dein *οὐκ ἔφθης* vertendum eſt *ſimul ac* proloquutus eras, proloqui poteras. v. Marckland ad Euripidis Suppl. mulier. v. 1219 p. 262 ſq. ed. Lond. 1785. 8.

1388. *νῦν ἄγχων* cod. reg. in Supplem. Brunckii.

1389. *κραγόθ'* et *χεζιτιῴην* cod. Elbing.

1391. *ἔξω 'ξενέγκειν* cod. Bauar. et ſic edidit Brunck e III. codd.

1392. Ab *αὐτοῦ* nouus incipit verſus in cod. Elb. et ſic diſtinxit quoque Brunck. — *ἀποπνιγόμενον — ποιήσας* malit cl. Nagel, vt antitheſis et contextus ſint clariores; hoc ſenſu: filium iam adultum patrem praefocatum feciſſe, ſiue coëgiſſe in aedibus cacare.

ΕΠΙΡΡΗΜΑ, [ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Ald. et al.] ΚΩΛΩΝ ή.

ΧΟΡ. Οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας
Πηδᾷν, ὅ, τι λέξει.
Εἰ γὰρ τοιαῦτά γ' οὗτος ἐξειργασμένος,
Λαλῶν ἀναπείσει,
Τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν ἂν

Ἀλλ'

ANTISTROPHE, VERSVVM VIII.

CHOR. Arbitror vtique iuniorum corda
Palpitare *expectatione*, quidnam dicturus ſit.
Si enim iſte, qui talia perpetrauit,
Dicendo effecerit, vt haec credantur iure fieri,
Cutem ſeniorum acciperemus (*emeremus*)

Nec

1393. τῶν νεωτ. — πηδᾷν, h. e. *iuuenes vehementer expetere et cupere*, nempe, vt cognoſcant, *quid dicturus ſit*. Supplendum eſſe vidit Küſter, προσδοκώντων vel βουλομένων εἰδέναι. Erneſti Callimachi locum in H. in Cerer. v. 89 κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ de *vehementi cupiditate ventriculi improbi* ſ. famis comparat cum noſtro loco, et docet ad Callimachum p. 250. ex Ariſtophane *Philoſtratum* Vita Apollon. I. p. 46 alioſque formam illam πηδᾷν duxiſſe.

1395 ſq. Si, inquit, cauſſam vicerit iſte, qui patrem verberauit, actum eſſe de cute ſenum: nam omnes a filiis, aut iunioribus vapulabunt impune. Sine dubio reſpicit ad Aeſchylum in Eumenidibus v. 493 etc. *Bergler.*

1397. λάβοιμεν] h. e. *emeremus*, et genitiuus πρεσβυτῶν regitur ab omiſſa praepoſitione ἀντί. Sic Theocr. XV. 20. ἑπτὰ δραχμῶν — πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, *ſeptem drachmis — quinque vellera emit heri*. id. ibidem verſ. 8 ἔλαβ' ἐνθὼν ἴλεόν. vide ad vtrumque locum,

quae

Ἀλλ' οὐδ' ἐρεβίνθου.
Σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτὰ,
Πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξῃς λέγειν δίκαια.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ὡς ἡδὺ καινοῖς πράγμασιν καὶ δεξιοῖς ὁμιλεῖν,
Καὶ τῶν καθεστώτων νόμων ὑπερφρονεῖν δύνασθαι.
Ἐγὼ γὰρ ὅτε μὲν ἱππικῇ μόνῃ τὸν νοῦν προσεῖχον,

Nec ſaltem pro cicere.
Tuum eſt, o vibrator et quaſſator nouarum ſententiarum,
Fidem conquirere, vt dicere videaris iuſta.

PHIDIPPIDES, STREPSIADES, CHORVS.

PH. Quam ſuaue eſt rebus nouis et ſcitis imbui,
Et leges conſtitutas ſpernere poſſe.
Ego enim quamdiu rei tantum equeſtri ſtudui,

quae notaui. — Brunck in Suppl. mallet λάβοιμ' ἂν οὐκ, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐρεβίνθου, quia ſic ſoleat negatio geminari.

1398. ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐρεβίνθου edidit Brunck et claudicabat, ait, verſus, qui dimidiatus eſt ſenarius iambicus, ſeu dimeter brachy catal. vt ſtrophicus, cui congruere debet, v. 1353. λῆμ' ἐστὶ τἀνθρώπου. Tum falſam inſcriptionem ἐπίῤῥημα carpit, et, ſi inepti illi tituli, quos eliminauit, retineri debeant, praefert Aldinam inſcriptionem Ἀντιστροφὴ, at in numero VIII. errorem notat, quod ſex tantum numerari debeant, tetrametris ad ſtropham et antiſtropham non pertinentibus. Denique bene comparat Plautum Mil. II. 3. 45.

— *non ego nunc emam vitam tuam vitioſa nuce.*

1399. ἐπῶν primus reſtituit Küſter, e codd. Vat. et Arundel.

1400. ὅπως δόξεις Brunck ex duobus codd. quibuscum conſpirat cod. Bauar.

1401. πράγμασιν Doruill. in Vann. critica p. 328. at Brunck. vulgo ν deeſt in fine.

1403. ἱππικῇ τὸν νοῦν μόνῃ ad numeros reſtituendos correxit Bentl. et Brunck recepit.

Οὐδ' ἂν τρί' εἰπεῖν ῥήμαθ' οἷός τ' ἦν, πρὶν ἐξαμαρτεῖν.
Νυνὶ δ' ἐπειδή μ' οὑτοσὶ τούτων ἔπαυσεν αὐτὸς,
Γνώμαις δὲ λεπταῖς καὶ λόγοις ξύνειμι καὶ μερίμναις,
Οἶμαι διδάξειν, ὡς δίκαιον τὸν πατέρα κολάζειν.
ΣΤΡ. Ἵππευε τοίνυν, νὴ Δί', ὡς ἐμοί γε κρεῖττόν ἐστιν
Ἵππον τρέφειν τέθριππον, ἢ τυπτόμενον ἐπιτριβῆναι.
ΦΕΙΔ. Ἐκεῖσε δ', ὅθεν ἀπέσχισάς με, τοῦ λόγου μέτειμι,
Καὶ πρῶτ' ἐρήσομαί σε τουτί, παῖδά μ' ὄντ' ἔτυπτες;
ΣΤΡ. Ἔγωγέ σ', εὐνοῶν τε καὶ κηδόμενος. ΦΕΙΔ. Εἰπὲ δή μοι,
Οὐ κἀμέ σοι δίκαιόν ἐστιν εὐνοεῖν ὁμοίως,
Τύπτοντ'; ἐπειδήπερ τοῦτ' ἔστιν εὐνοεῖν, τὸ τύπτειν.
Πῶς

Nec tria verba profari poteram, quin peccarem;
At nunc postquam iste ab illis rebus me abduxit ipsemet,
Et ego adsueui subtilibus sententiis et orationibus et meditationibus,
Arbitror fore vt edoceam, fas esse patrem castigare.
STR. Imo profecto equita; nam satius est me
Quadrigas alere, quam vapulantem pessumdari.
PH. Illuc autem redibo, vnde mihi sermonem abrupisti,
Et primum hoc te interrogabo: me puerum verberastine?
STR. Ita, inquam, sed quod bene vellem et studerem.
PH. Dic iam mihi,
Annon et me tibi aequum est bene velle similiter,
Et te verberare? si quidem bene velle, verberare est.
Quo-

1409. ἵππων τρέφειν cod. Elbing. et Brunck e tribus edidit codd. ad τέθριππον glossa ἅρμα. — Ad μέτειμι vers. seq. gloss. cod. regii, μετελεύσομαι.

1411. ἐρήσομαί σε cod. Elbing. et Br. e tribus codd. vulgo ἐρ. γε.

1414. τύπτοντ' Brunck e suo codice bene reposuit. Sic quoque exaratum est in cod. Bauar. vulgo τύπτειν τ'. tum e cod. B. ἐπειδήπερ γε τοῦτ'

Πῶς γὰρ τὸ μὲν σὸν σῶμα χρὴ πληγῶν ἀθῷον εἶναι,
Τοὐμὸν δὲ μή; καὶ μὴν ἔφυν ἐλεύθερός γε κἀγώ.
Κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς; ΣΤΡ. Τίη δή;
ΦΕΙΔ. Φήσεις νομίζεσθαι σὺ παιδὸς τοῦτο τοὖργον εἶναι;
Ἐγὼ δέ γ' ἀντείποιμ' ἄν, ὡς δὶς παῖδες οἱ γέροντες.
Εἰκὸς δὲ μᾶλλον τοὺς γέροντας, ἢ νέους τι κλάειν,

O 5 Ὥσπερ

Quomodo enim decet tuum corpus plagis non esse obnoxium,
Meum autem esse? Equidem liber natus sum ego etiam.
Plorant filii, at patri plorandum esse non censes? STR. Quid ita?
PH. Dices, lege receptum esse vt puer hoc patiatur.
At ego contra dicerem, senes bis pueros esse.
Et aequius multo est senes plorare quam iuniores,

Quanto

τοῦτ' ἐστ', ne spondeus sit in quarta sede. Küster inuenit in codd. Vat. et Arundel. et est in cod. reg. in Suppl. Br. τοῦτ' ἔστιν et probauit, indeque Berglerum in textum admisisse suspicor. Ducker coniecit, vel ἐπειδήπερ ἐστὶ τοῦτο εὔνοιαν, vel ἐπειδὴ τοῦτο πέρ ἐστιν εὐνοεῖν.

v. 1416. καὶ μὴν Ald. ed. et γε ante κἀγὼ cod. Elb. abest.

1417. Τίη δή;] Has voculas in nullo codice a primae manu, sed in duobus in margine scriptas reperit Br. Nec sunt illae in codd. Elb. ac Bauar. nec in edd. Ald. Crat. Brubach. Farn. Francinus in ed. Iuntina primus intulit illas in textum, vnde transierunt in edd. Parisin. Wechel. Basil. Porti, Frischl. et reliquas.

1418. νομίζεσθαί γε παιδὸς — τοῦτο τοὖργον cod. Brunckii. In cod. Elbing. v. 1418 tributus est Strepsiadis personae: Phidippidis vero v. 1419.

1420. Εἰκὸς δὲ μᾶλλον Br. e II. codd. et Küster antea inuenerat in MS. Vatic. V. probaueratque. Vulgo εἰκὸς δὲ μάλιστα. Idem Küster pro vulgato ἢ τοὺς νέους scribendum iudicarat ἢ νέους deleto articulo τούς, qui redundaret: eumque sunt sequuti Bergler ac Brunck. τι deest in cod. Elbing.

Ὅσωπερ ἐξαμαρτάνειν ἧττον δίκαιον αὐτούς.
ΣΤΡ. Ἀλλ' οὐδαμοῦ νομίζεται τὸν πατέρα τοῦτο πάσχειν.
ΦΕΙΔ. Οὔκουν ἀνὴρ, ὁ τὸν νόμον θεὶς τοῦτον, ἦν τοπρῶτον,
Ὥσπερ σὺ κἀγὼ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς;
Ἧττόν τι δῆτ' ἔξεστι κἀμοὶ καινὸν αὖ τολοιπὸν
Θεῖναι νόμον τοῖς υἱέσιν, τοὺς πατέρας ἀντιτύπτειν;
Ὅσας δὲ πληγὰς εἴχομεν, πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι,
Ἀφίεμεν, καὶ δίδομεν αὐταῖς προῖκα συγκεκόφθαι.
Σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας, καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτὶ,
Ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται, καί τοι διαφέρουσ' οὐδὲν Ἡμῶν

Quanto minus aequum est ipsos peccare.
Str. Sed nullibi lege receptum est, vt pater istud patiatur.
Ph. Nonne ergo homo erat, qui primo legem illam tulit,
Sicut tu et ego, et dicendo persuasit veteribus *vt ei parerent.*
Minus itaque licet mihi etiam nouam deinceps
Ferre legem filiis, vt patres *suos* contra verberent?
Plagas interim quascunque accepimus, priusquam lex haec daretur,
Missas facimus, et concedimus, vt impune flagris concisi simus ab ipsis.
Specta vero Gallos et alias bestias,
Quomodo patres suos vlciscantur. Atqui nihil differunt A nobis

1427. τε θεῖναι cod. Elb.
1430. καίτοι τί διαφέρουσιν, omisso οὐδὲν et post οὐ γράφουσιν posito signo interrogationis, Brunck e duobus codd. καίτοι σφόδρ' οὐδὲν διαφέρουσιν ἡμῶν cod. Brunckii et Bauar. — mox πλὴν γ' ὅτι cod. Elbing. Nihil differre ait, quia bipedes etiam sint.

Ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλὴν ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσι.

ΣΤΡ. Τί δῆτ', ἐπειδὴ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ,

Οὐκ ἐσθίεις καὶ τὴν κόπρον, κἀπὶ ξύλου καθεύδεις;

ΦΕΙΔ. Οὐ ταὐτὸν, ὦ τᾶν, ἐστὶν, οὐδ' ἂν Σωκράτει δοκοίη.

ΣΤΡ. Πρὸς ταῦτα μὴ τύπτ', εἰ δὲ μὴ, σαυτόν ποτ' αἰτιάσει.

ΦΕΙΔ. Καὶ πῶς; ΣΤΡ. Ἐπεί σε μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν·

Σὺ δ', ἢν γένηταί σοι, τὸν υἱόν. ΦΕΙΔ. Ἢν δὲ μὴ γένηται,

Μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξει;

ΣΤΡ.

A nobis illi, nisi quod decreta non perscribunt.

Str. Quid itaque, quando gallos per omnia imitaris,

Non stercus itidem comedis, et in pertica dormis?

Ph. Non eadem ratio est, o bone, nec sane Socrati ita videretur.

Str. Quare noli verberare: alioqui, te ipsum olim culpabis.

Ph. Quomodo vero? Str. Quia aequum est, vt ego te castigem,

Et tu filium tuum, si tibi aliquis fuerit natus. Ph. Si vero non fuerit,

Frustrane ego plorauero? tuque me irriso morieris?

Str.

1432. *μιμῇ* cod. Elb. — vers. sq. *κἀπὶ ξύλου καθίζεις* cod. reg.

1434. *ὦ 'τὰν* Brunck. — *δοκεῖ* cod. Elbing. idem et Bauar. versu sq. *αἰτιάσῃ*. Sed v. Schol. ad v. 490. Gregor. Cor. de dialect. §. 55. ibique Koen. p. 49 sq.

1438. *ἐγχαίνειν τινὶ ore hianti*, siue ita diducto, vt etiam dentes atque rictus adpareant; *aliquem deridere*: apud Atticos significat, *aliquem irridere*, vel *illudere*. Suidas *ἐγχανὼν, καταγελάσας*; qui nostrum locum subiicit, legitque *τεθνήξῃ*, vti

ΣΤΡ. Ἐμοὶ μὲν, ὦνδρες ἥλικες, δοκεῖ λέγειν δίκαια·
Κἀμοί γε συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοισι τἀπιεικῆ.
Κλάειν γὰρ ἡμᾶς εἰκός ἐστ᾽, ἢν μὴ δίκαια δρῶμεν.
ΦΕΙΔ. Σκέψαι δὲ χ᾽ ἀτέραν ἔτι γνώμην. ΣΤΡ. Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι.
ΦΕΙΔ. Καὶ μὴν ἴσως γ᾽ οὐκ ἀχθέσει παθὼν, ἃ νῦν πέπονθας.
ΣΤΡ. Πῶς δή; δίδαξον γὰρ, τί μ᾽ ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις;

ΦΕΙΔ.

STR. Mihi, o aequales, aequum dicere videtur:
Et puto istis concedendum esse quod aequum est.
Nam plorare nos oportet, si non quod iustum est faciamus.
PH. Specta etiam aliam sententiam. STR. Peribo vtique.
PH. Et forte non aegre feres, si idem tibi eueniat, quod iam euenit.
STR. Quomodo vero? doce, quid ex hac re mihi commodabis?

PH.

vti prostat in cod. Bauar. et Elbing. Idem Suidas ἐπεγχανὼν, καταγελάσας. vide Ducker, qui sensum loci his verbis declarat: at si mihi numquam natus fuerit filius, frustra ego plorauero, qui tot a te plagas acceperim, nec rursus vel tibi, vel filio, quem non habebo, imponere possim. tu autem ridens me morieris, quod impune me toties verberaueris, quodque ego plagas rursus infligere filio meo non possim.

1442. γὰρ indicat, supplendum esse, vti glossa iam suppleuit, οὐ βούλομαι.

1443. ἴσως οὐκ ἀχθέσῃ cod. Elb. ἀχθεσθήσῃ cod. Bauar. — παθὼν — πέπονθας, h. e. si, vt nunc es victus oratione mea, iterum vincaris, et mihi denuo adsentiaris. *Bergler.*

1444. τί μ᾽ ἐκ τ. ἐπωφελήσεις; sic Brunck e duobus codd. edidit. atque ἐπωφελ. omnes edd. quae praeter ea praebent τί δή μ᾽ ἐκ etc. Bentl., vt metro consuleret, coniecit τί δή μ᾽ ἐκ τῶνδ᾽ ἐπωφελήσεις. at repetitum illud δὴ inuenustum et eiiciendum videbatur. Br. Küster, quem sequutus est Bergler,

ΦΕΙΔ. Τὴν μητέρ', ὥσπερ καί σε, τυπτήσω. ΣΤΡ. Τί δῆτα φὴς σύ;
Τοῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν.
ΦΕΙΔ. Τί δ', ἢν ἔχων τὸν ἥττω
Λόγον, σὲ νικήσω λέγων,
Τὴν μητέρ' ὡς τύπτειν χρεών;

ΣΤΡ.

PH. Matrem, ſicut etiam te, verberabo. STR. Quid tu dicis?
Hoc iam aliud maius malum.
PH. Quid ſi inferiore illo adhibito
Sermone, euincam dicendo,
Matrem verberari oportere?

STR.

Bergler, ne ſyllaba redundaret, e MS. Arundel. (vti eſt in cod. reg. in Br. Supplem. a manu ſec. nam primo ſcriptum fuerat ὀφελήσεις,) exſcribi fecit, ἐκ τούτων ὠφελήσεις. at, hac admiſſa lectione, numeros corruptos eſſe ob ſpondeum in ſexto loco, oſtendit Brunck.

r 1445. τί φὴς; τί φὴς σύ; elegantius pleniusque ad animi perturbationem indicandam legitur in codd. A. C. et Brunck reſcripſit.

1446. Vide ſimplicitatem ruſtici, qui, vbi adoleſcens ait, ſe matrem quoque verberaturum, ira excandeſcit, nec tantum flagitium audire ſuſtinet, ratus hominum animis nihil a natura magis inſitum eſſe, quam pietatem erga maternum vterum, vt bene vidit Brunck: at idem ſagaciter quoque poetae acumen ſenſit. „Philoſophorum, ait, Euripidisque dogma reſpicit Comicus, quod falſi arguit, non directis argumentis, ſed, quod longe praeſtat, Strepſiadis adfectu, ab ipſa natura petito. Scilicet docebant illi, auctorem originis patrem eſſe, matrem vero tamquam humum conſiderabant, ſemen recipientem fouentemque. — Plura ad illud placitum pertinentia vide in egregia Valckenarii diatribe Euripidea pag. 29. Qui hac doctrina imbuti fuerant adoleſcentes, vix fieri poterat, quin eorum aliquis, ſi quod forte iurgium incideret, minus decenter et pie erga matrem ſe gereret etc.“

ΣΤΡ. Τί δ' ἄλλο γ'; ἢν ταυτὶ ποιῇς,
Οὐδὲν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν
Ἐς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους,
Καὶ τὸν λόγον τὸν ἥττω;
Ταυτὶ δι' ὑμᾶς, ὦ Νεφέλαι, πέπονθ' ἐγώ,
Ὑμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τὰ μὰ πράγματα.
ΧΟΡ. Αὐτὸς μὲν οὖν σαυτῷ σὺ τούτων αἴτιος,
Στρέψας σεαυτὸν ἐς πονηρὰ πράγματα.
ΣΤΡ. Τί δῆτα ταῦτ' οὔ μοι τότ' ἠγορεύετε;
Ἀλλ' ἄνδρ' ἄγροικον καὶ γέροντ' ἐπήρατε;

ΧΟΡ.

STR. Quid aliud, si hoc facias,
Nisi vt nihil obstet quin teipsum iniicias
In Barathrum cum Socrate,
Et illum inferiorem sermonem?
Haec propter vos, o Nubes, passus ego sum,
Qui vobis omnes res meas commisi.
CHOR. Ipsemet tibi ipsi horum causa es,
Qui teipsum intricasti malis facinoribus: *conuertisti ad fraudes*.
STR. Cur itaque haec mihi tunc non dicebatis?
Sed hominem rusticum et senem spe extulistis?

CHOR.

1451. *σὲ* (vti *σὺ* v. 1456) deest in cod. Elb. qui vero nimis liberaliter auget versum, *τοῦ ἐμβαλεῖν*.

v. 1452. *μετὰ τοῦ σωκρ.* cod. Bauar.

1457. *στρέψας* (quo verbo adluditur ad nomen Strepsiadis) *ἑαυτὸν* membr. quod, tamquam magis atticum, praeferri debebat, ait illustratque Brunck.

1458. *ταῦτ' οὔ μοι τότ' ἠγορεύσατε;* edidi cum Br. e membr. quam lectionem reperit quoque Küster in MS. Vat. V. et postea Br. in cod. reg. in Suppl. cum glossa ad *τότε, ὅτε τὴν ἀρχὴν προσῆλθον ὑμῖν.* — *ταῦτα γ' οὔ μοι τότε ἠγορεύετε;* edd. at *μοι* omissum est in exemplis Küsteri et Bergleri.

1459. *ἐπήρατε*] *impulistis*, spe impleuistis: metaphora sumta a vento, qui *ἐπαίρων τὰ ἱστία*, vela implet nauemque promouet.

ΧΟΡ. Ἀεὶ ποιοῦμεν ταῦθ᾽ ἑκάστοτ᾽, ὅτ᾽ ἄν τινα
Γνῶμεν πονηρῶν ὄντ᾽ ἐραστὴν πραγμάτων,
Ἕως ἂν αὐτὸν ἐμβάλωμεν ἐς κακὸν,
Ὅπως ἂν εἰδῇ τοὺς θεοὺς δεδοικέναι.
ΣΤΡ. Οἴμοι, πονηρά γ᾽, ὦ Νεφέλαι, δίκαια δέ.
Οὐ γάρ μ᾽ ἐχρῆν τὰ χρήμαθ᾽, ἃ ᾽δανεισάμην,
Ἀποστερεῖν, νῦν οὖν ὅπως, ὦ φίλτατε,
Τὸν Χαιρεφῶντα τὸν μιαρὸν, καὶ Σωκράτην
Ἀπολεῖς, μετ᾽ ἐμοῦ γ᾽ ἐλθ᾽, οἵ σε κἄμ᾽ ἐξηπάτων.
ΦΕΙΔ. Ἀλλ᾽ οὐκ ἂν ἀδικήσαιμι τοὺς διδασκάλους.
ΣΤΡ. Ναὶ ναὶ, καταιδέσθητι πατρῷον Δία.

ΦΕΙΔ.

CHOR. Semper iſtud factitamus, quotiescunque
Cognouerimus aliquem fraudes adamare,
Vsque dum ipſum coniiciamus in aliquod malum,
Vt diſcat Deos reuereri.
STR. Heu acerba iſta ſunt, o Nubes, ſed iuſta.
Non enim oportebat me pecuniam, quam foenore acceperam,
Defraudare. Nunc igitur, mi cariſſime, vt
Chaerephontem illum impurum, et Socratem
Perdas, veni mecum, qui me et te deceperunt.
PH. Sed haud quaquam affecerim magiſtros aliqua iniuria.
STR. Imo, reuerere Iouem patrium.

PH.

1460. ὅτ᾽ ἄντινα] ἄντιν᾽ οὖν cod. Elb. et cod. reg.

1464. Ὦι μοι quatuor codd. Br. et Elb. perinde eſt.

1467. Σωκράτην Brunck e IV. codd. vitato hiatu. Sic quoque codd. Vat. et Arund. vulgo Σωκράτη.

1468. ἀπολῇς cod. Bauar. Elbing. — ἀπολεῖς μετ᾽ ἐμοῦ γ᾽ ἐλθὼν, οἵ σε, ed. Bern. Iunt. contra metrum. ὅπως, vt, h. l. conſtruitur cum futuro indicatiui. v. Brunck in Suppl. p. 210. ordo eſt: νῦν οὖν, ὦ φίλτατε, μετ᾽ ἐμοῦ γ᾽ ἐλθ᾽, ὅπως ἀπολεῖς Χαιρ. καὶ Σωκράτην!

1470. Apollinem quidem, non Iouem, πατρῷον illis temporibus cultum fuiſſe Athenis, pluribus docet Spanhem.

ΦΕΙΔ. Ἰδού γε Δία πατρῷον· ὡς ἀρχαῖος εἶ.
Ζεὺς γάρ τις ἐστίν; ΣΤΡ. Ἔστιν. ΦΕΙΔ. Οὐκ ἔστιν γ', ἐπεὶ
Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς.
ΣΤΡ. Οὐκ ἐξελήλακ', ἀλλ' ἐγὼ τότ' ᾠόμην,

Διὰ

Ph. Ecce autem Iouem patrium! quam obſoletus es.
Eſtne vero aliquis Iupiter? Str. Eſt. Ph. Non poteſt fieri, nam
Turbo regnat, Iouem qui expulit.
Str. Non expulit, ſed ego tum arbitrabar,

Iouem

hem. Quod autem, ait, a Strepſiade πατρῴου Διὸς fiat hic mentio, id ad imitationem πατρῴου Apollinis a ſene, et hinc filii contumeliis, illinc creditorum metu, parum ſui compote dictum; indeque etiam eum inter alia a filio irrideri, continuo liqueat. — Brunck laudat interpretes ad Heſychii gloſſam πατρῷος Ζεύς. adde Weſſeling. Obſeruatt. variar. lib. I. cap. 7. pag. 21 ſqq. Quod πατρῷος nullibi, prima producta occurrat apud Comicum, Brunck in Suppl. καταιδέσθητί γε πατρῷον legere iubet.

1472. οὐκ ἔστιν γ' Brunck reſtituit e codd. Venuſta eſt repetitio verbi ἐστι plena eodemque ſono. In cod. Elbing. ἐστὶ γ' ἐπεί. Vulgo οὐκ ἔνεστ' ἐπεί. Toup. Emend. in Suidam part. II. p. 306. Lipſ. corrigit οὐκ ἂν ἐστ' non poteſt fieri vt ſit. Cum verſu ſq. compara v. 829.

1474. ἐξελήλακεν c. Elb. Tum ἀλλ' ἐγὼ τότ' ᾤόμην. — ſic vulgatum — τοῦτ' ᾠόμην, διὰ τουτονὶ etc. bene correxerunt Küſter, Bentlei, ac Brunck, quos in textu et verſione ſequendos putaui. Strepſiades vero dum haec dicit, id oſtendit, quod per δῖνον intelligit. Ill. vero Brunck poſt Berglerum, quem vide, ita explicat huius loci ſententiam. Eſt, ait, ſecundum veteres magiſtros ad v. 389 et ad Veſp. verſ. 616. κεραμεοῦν βαθὺ ποτήριον ὃ καλεῖται δῖνος, ὅπερ ἄνω εὐρύτερον ὄν, κάτω εἰς ὀξὺ λήγει. Gloſſa ad hunc locum, κανκίον πήλινον. In veſtibulo aedium ſolebant Athenienſes columnam ſtatuere in honorem Apollinis, quam Ἀγυιᾶ vocabant.

Διὰ τουτονὶ τὸν Δῖνον. οἴμοι δείλαιος,
Ὅτε καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἡγησάμην.
ΦΕΙΔ. Ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει, καὶ φληνάφει.

ACTVS

Iouem esse hunc turbinem. Hei mihi misero,
Cum te etiam qui fictilis es pro Deo habuerim.
PH. Isthic tibi ipsi desipe et nugare.

STRE-

cabant. vide ad Thesm. 489. Probabile est, Comicum, vt Socratem perstringeret, ostenderetque receptas religiones ab eo contemni, scholam illius in scena exhibuisse, cuius in vestibulo non Ἀγιεὺς erat, sed fictile vas aliquod magnum, ad formam supradescripti *κισσυβίου* seu *poculi* effictum, ideoque ostendens rusticus ait: *Sed ego tum arbitrabar Iouem esse turbinem hunc* [siue Iouem esse *Dinum* hunc]. Nunc eo sensu nomen δῖνος accipit Strepsiades: at supra v. 380 vbi ait:

Δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθη,
Ὁ Ζεὺς οὐκ ὢν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων,

nescius, quid Physicis esset δῖνος, quo nomine Socrates vsus fuerat, ad exprimendam *aëris et coeli rotationem*, Δῖνον arbitratur eum adpellare deum aliquem Ioue superiorem, qui eum e regno eiecerat, vt ipse olim Saturnum. Ideo filio suo dicit v. 828.

Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς·

quod nunc ei filius regerit." Hactenus cel. Brunck.

1476. ὄτι cod. Elb. edit. Brunck. — χύτρεον MS. Arundel.

1477. φληνάφα (a φληναφάω) Brunck e membranis. Suidas φληναφεῖ, φλυαρεῖ. Hesychius vero φληναφᾷ, φλυαρεῖ, μωρολογεῖ. Atque Aristophanes Equit. v. 660, (notante Spanhemio,) ἐκπλαγεὶς ἐφληνάφα, *perterritus nugas coepit agere.* φλυναφεῖν Thom. Mag. in φλήναφος p. 898 ibique Oudendorp.

ACTVS QVINTI
SCENA TERTIA.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΜΟΝΟΣ.

Οἴμοι παρανοίας, ὡς ἐμαινόμην ἄρα,
Ὅτ' ἐξέβαλον καὶ τοὺς θεοὺς διὰ Σωκράτην.
Ἀλλ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, μηδαμῶς θύμαινέ μοι,
Μηδέ μ' ἐπιτρίψῃς, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε
Ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ,

Καὶ

STREPSIADES SOLVS.

Hei mihi ob istam insaniam! quantum desipiebam,
Cum etiam Deos propter Socratem eiicerem.
At, o charissime Mercuri, nequaquam mihi succenseas,
Neque me perdas, sed da veniam mihi,
Quem garrulitas insanum fecerat,

Et

1478. Strepsiades resipiscens, properat ad scholam Socratis destruendam atque incendendam. Fumo flammaque fere suffocati atque absumti Socrates, discipulus et Chaerephon quaerunt, quid iste faciat; hic vero rustice lepideque respondet. Eo vero poeta aculeos in mentibus spectatorum ad Socratem et Sophistarum genus odio itaque prosequendum reliquit, quod id deorum potissimum, a Socrate impie spretorum, caussa se facere dixit et finiuit fabulam Strepsiades.

1479. Σωκράτην Br. e IV codd. Σωκράτη vulgo.

1481. μηδ' cod. Elb. forsan μηδ' ἐμ' ἐπιτρ.

1482. ἀδολεσχίᾳ] Aptum seni est hoc vocabulum. Ἀδολέσχης enim est *garrulus*, qui de rebus vanis atque inanibus inconsiderate ineptеque loquitur, siue vt Casaubonus ad Theophrasti Charact. cap. 3 pag. 40 sqq. ed. Fischeri, multus de vi et potestate illius vocabuli, ait, qui congressionibus id genus ita delectantur, vt voluptati illi, quam ex colloquiis mutuis et confabulationibus persaepe nugatoriis, quibus solent homines otio dediti

et

Καί μοι γενοῦ ξύμβουλος, εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν
Διωκάθω γραψάμενος, εἴθ' ὅ, τι σοι δοκεῖ.
Ὀρθῶς παραινεῖς, οὐκ ἐῶν δικοῤῥαφεῖν,
Ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐμπιπράναι τὴν οἰκίαν
Τῶν ἀδολεσχῶν. Δεῦρο, δεῦρ', ὦ Ξανθία,
Κλίμακα λαβὼν ἔξελθε, καὶ σμινύην φέρων,
Κἄπειτ' ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον,

P 2 Ἕως

Et fias mihi consultor, an ipsis dicam
Scribam, an *aliud faciam* quod tibi videtur.
Recte mones, quod non sinis lites consuere,
Sed quam primum incendere domum
His argutatoribus. Adesdum Xanthia,
Sumta scala egredere ligonem etiam ferens,
Deinde ascende supra scholam,

Et,

et garruli senes se oblectare, omnia postponant, facileque vel dies integros de lana caprina aut gerris Siculis cum sui similibus colloquentes traducant. adde Moerin p. 27. Thomam Mag. p. 13 ibique interpr.

1483. αὐτὸς cod. Elbing.

1484. διωκάθω] *in iudicio persequar*. Hesych. διωκάθειν, διώκειν. atque διώκειν est quoque teste Suida h. v. εἰς ἀγορὰν, εἰς κρίσιν, ἄγειν. Timaeus in Lexico pag. 63. vbi Ruhnken de hac forma in αθω rariore docte disputat; Διωκάθειν. διώκειν ἐγκαλοῦντα ἢ τρέχοντα. Adde Moerida, h. v. ibique Pierson p. 118.

1485. ὀρθῶς] Fingitur senex, (id quod hominibus valde commotis euenire solet,) quasi sibi visum fuisset, aut vocem Mercurii audiuisse, aut a deo illo cogitationem talem in mentem inditam accepisse. Sic etiam, adnotante Berglero, in Pace v. 661 sqq. Trygaeus refert spectatoribus, quid ipsi soli dea Pax dixerit. Adde Br. qui ad h. l. παρεπιγραφὴν adfert: Ὥσπερ εἰπόντος αὐτῷ τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς οὐ χρὴ εἰς τὸ δικαστήριον αὐτοὺς ἀγαγεῖν.

1486. ἐμπιμπράναι Br.

1488. κλήμακα — σμίνην cod. Elbing. — Timaeus in Lexico p. 166 vbi v. Ruhnken, σμινύην, οἱ μὲν δίκελλαν, οἱ δὲ ἀξίνην (*asciam*) καλοῦσιν. adde Moer. p. 345 ibique Pierson, Th. Mag. (qui e Nubibus v. 1502 excitat,) p. 802 ibique Oudendorp.

Ἕως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλῃς τὴν οἰκίαν,
Τὸ τέγος κατάσκαπτ', εἰ φιλεῖς τὸν δεσπότην.
Ἐμοὶ δὲ δᾷδ' ἐνεγκάτω τὶς ἡμμένην,
Κἀγώ τιν' αὐτῶν τήμερον δοῦναι δίκην
Ἐμοὶ ποιήσω, κἂν σφόδρ' εἰσ' ἀλαζόνες.

ACTVS QVINTI
SCENA QVARTA.
ΤΡΙΜΕΤΡΟΙ ΙΑΜΒΙΚΟΙ.

ΜΑΘΗΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

Ἰού, ἰού.
ΣΤΡ. Σὸν ἔργον, ὦ δαὶς, ἱέναι πολλὴν φλόγα.

ΜΑΘ.

Et, vsque dum in ipſos iniicias domum, (*ruere facias*)
Euerte tectum, ſi amas herum.
Mihi vero aliquis ferat facem accenſam,
Et ego, vt illorum nonnemo hodie det poenas
Mihi, faxo, etiamſi valde ſint arrogantes.

SENARII IAMBICI.

DISCIPVLVS, STREPSIADES, SOCRATES, CHAEREPHON.

Socr. Io! Io!
Str. Tuum eſt, o fax, mittere multam flammam.

Disc.

1490. In MS. Vatic. V. verſus hic poſtponitur ſequenti. Sic quoque Brunck eo ordine ſecundum membr. et cod. C. poſuit verſus. In cod. B. verſus 1490 eſt plane omiſſus. In cod. regio in Suppl. Brunckii vulgaris ordo verſuum 1490 et 1491 *ἕως ἂν — οἰκίαν, τὸ τέγος* etc. ſeruatur.

1494. *κἂν σφόδρ' εἰσ'*] ſoloecum hoc eſſe pronuntiauit Brunck et edidit e cod. B. *κεἰ σφόδρα γ' εἰσ' ἀλαζόνες*, quamquam haud repudiat lectiones codd. A. C. *κεἰ σφόδρ' εἰσ' ἀλ.* aut ſui cod. *κἂν σφόδρ' ὦσ' ἀλαζόνες*.

v. 1496. *πόλλων φλ.* cod. Elbing.

ΜΑΘ. Ἄνθρωπε τί ποιεῖς; ΣΤΡ. Ὅ, τι ποιῶ; τί δ᾽ ἄλλο γ᾽, ἤ
Διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας;
ΜΑΘ. Οἴμοι, τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν;
ΣΤΡ. Ἐκεῖνος, οὗπερ θοἰμάτιον εἰλήφατε.
ΜΑΘ. Ἀπολεῖς, ἀπολεῖς. ΣΤΡ. Τοῦτ᾽ αὐτὸ γὰρ καὶ βούλομαι,
Ἢν ἡ σμινύη μοι μὴ προδῷ τὰς ἐλπίδας,
Ἢ ᾽γὼ πρότερόν πως ἐκτραχηλισθῶ πεσών.

DISC. Tu homo quid facis? STR. Quid faciam? quid aliud quam
Disputo de subtilibus rebus cum domus huius trabibus.
DISC. Heu! quis nobis incendit domum?
STR. Ille cuius vestem accepistis.
DISC. Perdes nos, perdes. STR. Hoc ipsum enim volo etiam,
Nisi ligo fallat spes meas,
Aut ego aliquo pacto delapsus ceruicem fregero.

1497. τί δ᾽ ἄλλο] Sic edd. Ald. Iunt. Basil. Brubach. Brunck. et Küster, qui veterum editionum lectionem neglexit, in notis laudat illam tamquam meliorem e MS. Vatic. V. nam δ᾽ omissum est in edd. Farreana, Cratand. Raphel. Porti, Frischlin. et reliquis.

1498. διαλεπτολογ.] adludit ad vers. 319, vbi videtur Berglero senex quasi praedixisse illud, quod nunc facit; quum nunc re ipsa στενολεσχεῖ περὶ κάπνου quum domum Socratis incendit. Dicit autem hoc loco, ait Berglerus, διαλωπτολογοῦμαι pro πυρῶσαι διανοοῦμαι, *igni cremare cogito*, quia ignis est λωπτὸν, res tenuis et comminuit atque consumit materiam.

1500. respicit ad id, quod Socrates vers. 497 dixerat: κατάθου θοἰμάτιον.

Versus 1502 citatur a Suida in Ἢν et in cod. regio in Suppl. Br. μὴ προδῷ glossam habet θραυσθεῖσα.

v. 1503. ὠτραχιλισθῶ c. Elbing.

ΣΩΚΡ. Οὗτος τί ποιεῖς ἐτεόν, οὑπὶ τοῦ τέγους;
ΣΤΡ. Ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.
ΣΩΚΡ. Οἴμοι τάλας, δείλαιος ἀποπνιγήσομαι.
ΧΑΙΡ. Ἐγὼ δὲ κακοδαίμων γε κατακαυθήσομαι.
ΣΤΡ. Τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς θεούς;
Καὶ τῆς Σελήνης ἐσκοπεῖσθον τὴν ἕδραν;

Δίωκε,

Socr. Heu tu qui in tecto es, dic verum, quid facis?
Str. In aëre incedo et ſolem contemplor.
Socr. Hei mihi miſero, ſuffocabor infelix.
Chaer. At ego perditus comburar.
Str. Nam quare contumelia afficiebatis Deos?
Et Lunae ſedem ſpeculabamini?

Pelle,

1505. Illudit Socratem v. 225 ita loquentem.

1507. κατακαυθησ.] conf. Moerin p. 238 ibique Pierſ.

1508. τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετον] Cod. reg. in Supplem. Br. τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεούς; Atque γ' etiam deeſt in cod. Elbing. Küſterus autem primum auctoritate MSS. Vat. et Arundel. hunc verſum, qui in ſuperioribus editt. ante praecedentem verſum collocatur, in ſedem ſuam reuocauit: idque poſtulat dualis ὑβρίζετον, qui reſpicit Socratem et Chaerephontem, a quibus duo praecedentes verſus proferuntur: tum recepit Biſeti correctionem, quam firmant cod. B, et regius modo laudatus, μαθόνθ', vt reſponderet id duali ſequenti ὑβρίζετον. Vulgo legitur μαθών, nec tamen ſpernit lectionem cod. Vatic. V. quae eſt quoque in membr. et cod. C. apud Br., atque cod. Bauar. (mihique placeret, v. Greg. Corinth. de Dialect. §. XXX. ibique Koen. p. 98.) τί γὰρ μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον, id, quod ſane recipi poterat, iudice Brunck. qui tamen ex his omnibus effinxit et edidit τί γὰρ μαθόντ' ἐς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον. At τί μαθὼν apud Atticos idem ſignificat, quod τί παθὼν, (quae formula apud Ariſtophanem ſaepius occurrit,) i. e. *quare*, *quamobrem.* Brunck tamen hic vt in aliis locis pro μαθόντ' legendum eſſe παθόντ' credit.

1509. ἐσκοπεῖσθον cum Brunckio e codd. A. C. edidi pro vulgato ἐσκοπεῖσθε, quam-

Δίωκε, βάλλε, παῖε, πολλῶν οὕνεκα,
Μάλιστα δ' εἰδὼς τοὺς θεοὺς ὡς ἠδίκουν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἡγεῖσθ' ἔξω· κεχόρευται γὰρ μετρίως τό γε τήμερον ἡμῖν.

Pelle, iace, feri multis de caussis,
Maxime vero cum scias eorum in Deos impietatem.

CHORVS.

Praeite foras: chorus enim commode nobis hodie quidem est actus.

quamquam huic lectioni haud deerunt patroni, numeris haud raro variatis. ἐσκοπεῖτε τὰς ἕδρας, cum glossa στηρίξεις cod. reg. in Supplem. Brunckii, p. 211. vbi, numerum, ait, pluralem praetulerim. ceteri illius codices habent τὴν ἕδραν, et ipsius codex glossam additam τὴν στήριξιν.

1512. In quibusdam vetustis exemplaribus olim exaratum fuisse τό γε τήμερον εἶναι, patet ex Moeride, qui τήμερον εἶναι, Ἀττικῶς, ὡς Νεφέλαις· — κεχορ. γὰρ μετρίως τό γε τήμερον εἶναι, atque Pierson ad illum locum pag. 364 Aristophani, εἶναι reddendum esse existimat, et formulam hanc loquendi illustrat. Atque εἶναι in ἑκὼν εἶναι, τὸ τήμερον εἶναι et τὸ νῦν εἶναι in primis esse superfluum, docuit Ducker ad Thucydid. IV. 28. Adnotat quoque illum pleonasmum atticum Greg. Corinth. de dialectis p. 29 sq. vbi vide Koenium. — μετρίω cod. Elb. in quo praeterea infra scriptum reperitur:

τὸ τέρμ' ὧδ' ἐστὶ δράματος τοῦ δευτέρου.

Ne *variae* in *Ranis Aristophanis lectiones*, quas cl. *Trendelenburg* e codice Elbingensi diligenter adnotarat, et mecum ope ven. Lengnichii communicarat liberaliter, interirent, hic adiicere eas malui, quam diutius retinere; quibus immiscui varias lectiones e cod. Bauar. ab *Ammonio* meo olim excerptas, et cum ed. Bergleri collatas, ratus, multis lectoribus operam et viri celeberrimi atque humanissimi et meam fore haud ingratam.

ARISTOPHANIS RANAE.

7. *ἐκεῖνο μόνον*] *μόνον δ' ἐκεῖν'* Bauar.
8. *ἀνάφορον*] *ἀνόφρον.* — *μεταβαλλ.*] *μεταβαλομ.* Bauar.
9. *μήδ'*] *μηθ'.*
10. *καθαιρήσει*] — *ρήση* Bauar.
11. *μέλλω 'ξεμεῖν*] *μέλλω ἐξεμεῖν.*
14. *εἰώθε*] *εἰώθε δὲ.*
15. *οἵτινες σκεύη φοροῦσ' ἑκάστοτε* Bauar. — *κωμῳδίᾳ*] *κομῳδια.*
18. *ἐνιαυτῷ* Bauar.
25. *πῶς*] *ὡς.* — *ὀχεῖ*] *ὀχῇ.*
27. *οὗνος*] *ὄνος.*
29. *φερεῖ*] *φερῇ* Elb. et Bauar.
31. *φῄς σ' ὠφελεῖν*] *φῄς ὠφελεῖν.* Scilicet *σ* deest, apostrophus tamen cernitur.
33. *ἐγὼ*] *ἐγώγ'.*
36. *τῆςδε*] *τῆδε.*
38. *κενταυρικῶς*] *κεύταυρικὸν.*
39. *Ενηλαθ' ὅστις*] *Ενηλλ' ὅτις.*
42. *δύναμαι*] *δύναμε.*
47. *κόθορνος*] *κόθρονος.*
48. *ἀπεδημεῖς*] *ἀπεδεμῆς.*
51. *σφῶι* — — *ἐξεγειρόμην* Bauar.
53. *πρὸς ἐμ.*] *παρ' ἐμαυτὸν* Bauar.
55. *πόθος*] *πόθεν* Bauar. idem post. *σμικρός.* — *μικρὸς*] *μακρὸς*; quod praeferendum fere lectioni vulgari putauerim. Bacchus enim dixerat, subito animum eius subiisse desiderium. Tum Hercules facete; *πόθος*; *πόσος τίς*; Iam vnusquisque sane expectat; dicturum esse Bacchum, ingens esse desiderium, qualis est Molo. *ἔστι γὰρ μεγαλόσω-*

λόσωμος ὁ Μόλων. Sed secundum lectionem vulgarem dicit, μικρὸς, pusillum, qualis est Molo; Quod quidem Küsterus contrario sensu dictum esse putat, pro *ingenti*. At, quam frigide! — μακρὸς, ἠλίκος Μόλων, meo quidem sensu, multum praestat. — Hanc lectionem in veteribus nonnullis codicibus iam repertam esse constat ex Scholiaste. Verborum μακρὸς et μικρὸς frequens in libris manu exaratis fuisse videtur permutatio. Sic in Deorum dialogis Luciani, (Dial. K. initio pag. 229. l. 84. ed. Reitz.) pro διὰ μακροῦ reponendum esse διὰ μικροῦ certo fere mihi persuadeo. Mercurius enim iussu Iouis, qui Herculem creaturus rem habebat cum Amphitryonis vxore, Soli annunciat, ne per tres dies oriatur, sed omne trium dierum spatium in vnam cogat noctem. Quare Mercurius Soli, Μὴ ἐλάσῃς τήμερον, inquit, μηδὲ αὔριον, μηδέ ἐς τρίτην ἡμέραν — σβέσον δὲ τὸ πῦρ. καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σέαυτον; quod vulgo interpretantur: extingue ignem, teque recrea quiete *post longum tempus*, i. e. postquam perpetuo et tam diu curru vectus es. Malim autem, legi, διὰ μικροῦ; tum διὰ non *post* esset, sed *per*, et phrasis eo sensu sumenda, quo saepissime occurrit, vt *paullulum* denotet, i. q. δι' ὀλίγου; *extingue ignem et paullulum iam te recrea.* Sic fluere etiam magis videtur oratio. — Ceterum, si quis versus sequentes Aristophanis cum Luciani Dial. Deorum X. p. 227. ed. Reitz. conferre voluerit, vtriusque loci magnam in interrogandi ratione esse similitudinem deprehendet. *Trend.*

57. ξυνεγένου κλεισθένει] συνεγένου τῷ λεισθένει.
61. αἰνιγμῶν] αἰνιγμάτων Bauar.
64. ἢ 'τέρα] ἢ ἕτερα Bauar.
65. περὶ — μανθ.] γὰρ ἔτνους πάνυ μανθ. Bauar.
74. ἄρα] τοῦτ' ἄρ' οὐ γὰρ σαφ' οἶδ' in vno versu, Bauar.
76. Σοφοκλέα] Σοφοκλέους.
77. ἀναγαγεῖν] ἀγάγειν. — εἴπερ] εὔπεργ.
83. ὁ δ'] οὐ δ'. — μ' ἀποίχεται] μ' οἴχετ' ἀγαθὸς — φίλοις, vnus versus, Bauar.
85. ποι] πῇ Bauar.
86. ἐξόλοιτο] ἐξόλετο. — In Bau. ξενοκλέης.
92. στωμύλματα] στολμύματα.
103. καὶ μάλα] καὶ μὰ Δία.
104. κόβαλλα] κόβαλα Elb. et Bauar.
106. παμπ. φαυ.] παμπόνηρα ταῦτα φαυ. Bauar.
108. οὕνεκα — φέρων] ἕνεκα — ἔχων Bau.
109. ἵνα μοι] ἵνα μή.

110. τοὺς σοὺς] τοὺς σοφούς.
112. τούς τε λιμένας φράσον μοι· Bauar.
118. ἀφιξόμ᾽] ἀφιξόμεθ᾽ Bauar.
119. μήτε ἄγαν] μητε ἄγραν, ſed punctis infernis notata eſt vox ἄγραν et ſuperne ſcriptum reperitur ἄγαν.
120. μεν deeſt.
122. πνιγεράν Bauar.
129. κεράμεικον] κεράμικον. In Bau. εἶτα τί loco κἆτα τί.
131. ἐντεῦθεν deeſt.
133. σαυτον] ταυτον.
134. ἐγκεφαλου] ἐγκέφαλον.
141. φεῦ ſeparatim ſcriptum totam ſolum lineam occupat.
142. ἤγαγε] ἤγαγεν.
145. ἀποτρέψεις] addit Bau. τῶν ἐκεῖσε, et poſt παχὺν loco πολύν.
150. ὅρκον deeſt; vt in nonnullis etiam editt.
156. μυῤῥυνῶνας] μυῤῥινῶας.
157. Poſt ἀνδρῶν eſt adhuc καὶ.
161. δέει] δέῃ Elb. δέῃ Bau.
163. οἰκοῦσιν] οἰκοῦσι.
165. στρωματ᾽] στροματ᾽.
168. μίσθωσαί —] μίσθω σέ τινα Bau.
170. ἐὰν δὲ, μὴ ὕρω] ἂν δὲ μὴ εὕρω Elb. et Bauar.
171. ἐκφέρουσι] φέρουσι Elb. et Bau. — νεκρὸν] νένεκρον.
178. ἀναβιῴην] ἀναβιῴμην.
187. καὶ deeſt.
191. εἵνεκα] οὕνεκα.
194. ὀφθαλμιῶν] ὀφθαλμιῶν Elb. τὸν ante Δία abeſt a Bau.
195. Ita ſcriptus reperitur hic verſus:
Οὐκοῦν περιθρέξῃ (ſic quoque in Bau.) τὴν λίμνην δῆτα τρέχων.
197. μάνθανεις; Bacchi perſonae tribuitur.
202. καθεδεῖ] καθεδῇ Elb. et Bauar. ἐνθαδὶ γάστρων] ἐνταυθοῖ γάραστρων.
204. φλυαρήσῃς] φλυαρήσεις Elb. et Bau.
207. ἀκούσει] ἀκούσῃ Elb. et fere vbique ſic Bau.
211. βρεκεκεξ hoc onomatopoëticum ſic ſcribitur in cod. noſtro.
215. φθεγξώμεθ᾽] φθεγγώμεθ.
217. Νησήλον] Νυσκίον Bau.
220. χύτροισιν] χύτραυσιν.
226. μέλει] μέλλει.
236. λίμναις] λύμναις.
238. γ᾽ deeſt.

244. ἐν ἁμέραισιν] ἐᾶ μέρεσιν.
247. πολυκολύμβοις] πολυκολόβοις Bauar.
251. πομφολύγο—] πομφολύγγο—.
259. κεκραξόμεσθα] κεκραξόμεθα.
268. τῶ] τοῦ.
270. Hic verſiculus in duo diſtinctus eſt commata, hac ratione: Ἔμελλον ἄρα παύσειν
Ποθ' ὑμᾶς τοῦ κοάξ.
279. δρῶμεν] δρῶ.
281. ἔφασκ] ἔφασκεν.
288. ποῦ 'ς'] ποῦ 'στιν.— ἐξόπεσθε] ἐξόπισθεν.
289. πρόσθε νῦν] πρόσθεν νῦν.
292. τοτὲ μέν γε] ποτὲ μὲν.
298. τραπόιμην] τραπόιην.
300. καλῆς] Bau. καλεῖς.
301. κατερῆς] κατερεῖ.
303. ἔρχει] ἔχῃ Elb. et Bau.
306. αὖ deeſt.
308. Hic verſus omiſſus eſt in cod. noſtro (vti quoque in Bauar.). Sed ratio in promtu eſt. Finita enim pagina, alteram incipiens librarius hunc verſum omiſit, propter ὁμοιοτελευτον verſiculi antecedentis.
309. ὠχρίωσ'] ὠχρίασ'. Sic etiam MS. Vatic. V. atque ita legendum eſſe, iam antea ſuſpicatus eſt Stephanus.
310. ὑπερεπυρίασέ μου] ὑπερπυρίασέ μοι Elb. μοι quoque in Bauar.
314. Verba αὐλεῖ τις ἔνδον, quae in ed. Küſteri minoribus literis picta ſunt, in nonnullis autem editt. tanquam verba Bacchi citantur, in noſtro cod. prorſus non reperiuntur. Ab Ariſtophane ipſo haec verba profecta eſſe, vix mihi perſuadeo, quippe quum eiusmodi notae ad actionem hiſtrionis moderandam aptae apud Comicos nullibi reperiantur. Quare primum Gloſſematis inſtar fuiſſe videntur, quod deinceps in textum ipſum irrepſerit.
321. μεμυημένοι] μεμνημένοι.
322. ποῦ deeſt in Elb. et Bauar.
324. γ' abeſt.
330. ἐς θιασώτας] εἰς θιασσώτας.
334. θρασεῖ] θρασύ.
335. τὰν] τὴν Elb. et Bau.
336. τιμὰν] τιμὴν Elb. et Bauar.
341. σχοιρείων κρεῶν] σχορείων χυρέω.
345. τινάσσων deeſt et loco eius repoſitum eſt ταχχ' ὤ, quod etiam (cod. Bauar.) exhibet MS. Vat. V.

351.

351. τ' deest.

357. Haec à Semichorio proferri debere, non notatur. Pro ἡμετέροισι χοροῖσιν est ἡμετεροῖς χοροῖσι.

359. ἐχόρευσε] ἐχόρευσεν.

365. τ' ἀπόῤῥητ' Bauar.

366. εἰκοστολόγος] εἰκοστολίγας.

367. ἀσκώματα] ἀσκώματα.

368. παρέχειν] παρέχω. — πείθει] πείθ.

369. κατατιλᾷ] κατατιλλᾷ Bauar.

371. πατρίοις] πατρίαις.

372. In cod. Bau. legitur sic et distinguitur versus —

κ' αὖθις τὸ τρίτον

μάλλ' ἀπαυδῶ ἐξιστ. — — χόροις.

372. τούτοισιν] τοῦτοις. — μαλ.] τρίτον.

375. Haec a Semichorio proferri, iterum non notatur.

383. Φησ'] Φησ ἐτ.

386. ζαθέαις] ζαθέοις.

387. Nota Semichorii abest, vt et infra v. 401.

413. μαλ.] μαλλ.

425. κλεισθένη] κλεισθένους Elb. et Bauar.

433. κίσθου] κύσθου; Sic veram solus noster codex exhibet lectionem. Ita autem legendum esse apparet ex Scholiaste ad v. 504. vbi locus hic laudatur, vt et ex Eustathio ad Il. I. 193. dum explicat vocem ταφὼν, p. 746. l. 16. ed. Rom. vbi παρὰ τῷ Κωμικῷ κύσθου ἢ κύσου λεοντῆν dici asserit. Atque sic scribi iussit etiam Küsterus.

440. αὔροις] αὔροι.

459. μεμυημεθ'] μεμνήμεθ.

472. ἔχει] ἔχῃ.

477. πλευμόνων] πνευμόνων, vt MS. Vat. V.

479. ἐντέροισιν] ἐντέρεσιν.

482. ἐγκέχοδα] ἐγκέκοχα.

483. ἀναστήσει] ἀναστήσῃ Elb. et Bau.

486. Verbis ποῦ 'στιν praefixa est persona *Xanthiae*; vt erat in MS. (Bauar. et) Vat. V. quod quidem praestare, ego etiam sentio cum Küstero; intelligitur nempe ποῦ 'στιν sc. ἡ καρδία σου.

490. ὅς, τις] ὅ, τι.

493. Ante haec verba persona Bacchi perperam, vt apparet, collocatur.

499. ἀψοφοβοσπλαγχνος] ἀφοσπλάγχνος.

501. πειστέον] πιστέον.

508. ἔπεττεν] ἔπεκτεν. — κατεριχτῶν] κατ' ἐῤῥηκτῶν.

510. ἀλλ' εἴσιθι] δεύρ' εἴσειθι Bau.
511. σ' ἐγὼ] σὲ. Elb. tum ἀπόλλ' οὐ Bauar.
512. ἀπελθόντ'] ἀπελθόντες Bauar.
523. ἔνδον — ὡς εἰσερχ.] ἔνδοθεν — αὐτὸς ὅτι γ' εἰσερχ.
524. Melius forte interpungitur in noſtro cod. quam vulgo: Ὁ παῖς ἀκολούθει, δεῦρο τὰ σκεύη φέρων.
527. φλυαρήσεις] φλυαρήσῃς Elb. et Bau.
528. στρώματα] στρόματα.
529. διανοεῖ] διανοῇ Elb. et Bau.
530. ποῶ] ποιῶ Elb. et Bau.
535. καλῶς] κακῶς. — τοι] σοι.
556. μ' οὐκ ἐξέκοψε ſcriptum eſt pro μ' ἐξέκοψε.
561. τούτοισιν] τούτοις.
562. ἀνημιωβολιμαῖα Bauar.
570. ἔβλεψεν] εἰσέβλεψεν.
573. Νὴ Δία τάλαινα, quemadmodum in MS. Vat. V., ſic in noſtro cod. perſona Xanthiae hic recte praefixa eſt.
576. Nulla perſonarum nomina praefixa ſunt.
579. μιαρὰ] μιαρὲ Bauar.
582. δέ γ' εἰς] δ' ἐς.
583. λαρύγγ'] λαρύγκ'.
585. κλέων'] κλέωνα, Bau. vbi hoc voc. claudit verſ. 584.
586. ἐκπηνιεῖται] ἐκπονιεῖται.
592. θυμεῖ] θυμῇ.
593. τύπτοις οὐκ] τύπτεις μ' οὐκ. — σοι] σε.
595. πρόῤῥιτος] πρόριτος.
599. ἔργον] ἐρ.
601. ἀνανεάτειν] ἀνανεάτειν.
605. ἁλώσει] ἁλώσῃ Elb. et Bau.
607. ἀνάγκη 'στι] ἀνάγκη τίς Bau.
608. παραινεῖτ'] παραινεῖτε.
613. ὅτι] ὅτι τι.
615. ἐμαυτὸν] 'μαυτὸν Bau.
618. ξυνδεῖτε] ξυνδεῖ.
620. μάχει] μάχῃ.
621. Σκεβλίας] Σκεβλύας.
622. μάχεσθε] μάχεσθαι.
625. σχέτλια etc. — Bacchi perſonae tribuuntur.
626. πώποτε] ποτὲ.
627. 'κλεψα] κλέψας.
632. δήσας] δείσας Bauar.
635. γηθείω] γητείω.
645. τοῦτον δὲ] τὸν δὲ Elb. et Bauar.
649. τύπτει] τύπτῃ.
651. κλαύσαντα] κλαύσοντα Bauar.

658. σ'] σε.
662. τί δὴ ταταῖ] τί δ' ἰατταταῖ. Quod forte praeferendum.
663. ὠδυνήθης] ὀδυνήθης.
668. ἔπειτα] ἐπεὶ Elb. γ' ante οὐδὲν abest Bau.
671. τὸ deest.
678. Hic versus in duo commata distinctus est hoc modo:
"Ος Αἰγαίου πρῶνας
Ἢ γλαυκᾶς μεδεῖς.
683. Φερσέφαττ'] Φερσέφασσ' Elb. περσέφασ' Bauar.
695. ἀηδόνιον] οἰδόνιον.
698. His verbis praefixum est verbum παράβασις.
699. δοκεῖ] δοκᾶ Elb. ξυμπαραινεῖν Bauar.
703. λῦσαι] χῦσαι.
704. deest hic versus.
707. μὴ οὐ καλῶς] μὴ καλῶς Bau.
709. ὑμᾶς] ἡμᾶς.
711. ξυμφορὰν] συμφορὰν Bauar.
715. ὀγκωσόμεσθα] ὀγκωσόμεθα Elb. τοῦτ' loco ταῦτ' Bau.
717. τότ'] cum MS. Vat. V. πρότ', quod sane praestat. Elb. et Bauar.
718. Ἡμίχορος praefixum est.
720. οὗτος γ', ὃ] γ' οὗτος, ὃ.
726. ἐνδιατρίψει] διατρίψει. Pro οὐκ est οὐ.
727. εἰρηνικὸς] κ' εἰρηνικός.
728. ἁ—] κ' ἁ— Bauar.
730. Haec verba a quo proferantur, non notatur.
736. βαρβάροις ἁπανταχοῦ Bauar.
740. καὶ δικαίους] καὶ deest.
742. προσηλοῦμεν] προσελοῦμεν Bau.
743. πυῤῥίοις] πυρίοις.
746. ἀλλὰ καὶ νῦν] ἀλλὰ νῦν sine καὶ Bauar.
753. πατάξαι σ'] πατάξας.
755. ὤιμωξε] οἴμωξε Bau.
764. καταλαλῶν] λαλῶν.
771. πρᾶγμα dupliciter scriptum est. Conuenit igitur quodammodo cum MS. Vatic.
772. νεκροῖσι] νεκροῖς Elb. et Bau.
777. θρόνον] θρόνου. cf. v. 799. —
784. βαλαντιητόμοις] βαλαντιοτόμοις Bauar.
787. ἀντιλογιῶν] ἀντιλογικῶν.
804. κρατῇ] κρατεῖ Bauar.
806. γ' deest in Elb. et Bauar.
816. ἔβλεψεν] ἔβλεψε γ'.
819. Ἀθηναίοισι] ἀθηναίοις, quemadmodum metri gratia scribendum esse iudicauit Küsterus.

828. Ἡνίκ' ἂν] ἡνίκ' α ita, vt inter κ et α apostrophus positus sit.
833. ὑψιλόφων] ἱππολόφων Elb. et Bau.
841. χαίταν] χαίτην Bauar.
842. ξυνάγων] ξυνέχων.
848. λίσπη] λήπη.
852. Syllaba λο dupliciter scripta est.
853. πλευμόνων] πνευμόνων. cf. supra ad v. 477.
856. αἰσθάνει] αἰσθάνῃ.
858. ἐτερατεύετο] ἐτεραπεύετο.
859. μεγάλα] μέγα Bauar.
861. ἀγριοποιὸν] ἀγριοπὸν Bauar.
864. ἀρουραίας] ἀρούρας.
865. στωμυλ—] στομυλ—.
868. θερμήνης] θερμήνη Bau.
880. πραόνως] πράως Bau.
885. τούτῳ] τοῦτο.
888. μάλα] μᾶλλον Elb. et Bauar.
891. τιή] ὅτιή.
898. προσάσατε] ἐπάσατε. Accedit igitur ad lectionem, quam Etymologus voce ὑπόγραμμος exhibet, ὑπάσατε.
904. στρεβλοῖσι] στρεβλοῖσιν.
906. ἐποψόμεναι] ὀψόμεναι.
909. καὶ ante παραπρ. abest Bau.
910. ὅδε σοφίας] σοφίας ὅδε μέγας Bauar.
917. σοὶ] εἰσὶ — καὶ deest in Elb. et Bau.
920. ὀσφραντήριοι] ὀσφραντίριοι.
924. ἐμμέλειαν] ἀμμέλειαν.
932. αὐτοκρέμνοις] αὐτοκρέμοις.
933. λόγοισιν] λόγοις.
938. ἐμαυτὸν deest in c. Bau.
942. τιν' 'καθ.] τινὰ 'κάθισεν Bau.
945. γ' ἤρειδεν] ἤρηδεν.
946. μελῶν] μέλλων. — ξυνεχῶς] ἐχῶς.
950. καθῆτο] κάθοιτο Elb. et Bauar.
953. ὅτ' αὐτὸν ἐξελέγχω] ὅτι αὐτὸν ἐλέγχω.
956. ἅττα μορμ.] καὶ μορμορ.
960. γρυπαίετους] γρυπαίετας.
961. ῥάδιον] ῥᾴδιον.
963. ἐστιν] ἐστι.
964. μαθέστατ'] μαθέστατε.
965. Φιλοξένου] Φιλοξέν.
966. Euripidis persona non praefixa est.
967. ἀττ' ἐποίεις] ἀπτ' ἐποίεις.

970. τοπρῶτον] πρῶτον. quemadmodum habet MS. Vat. V. et metri gratia omnino fcribendum eft (το abeft quoque Bauar.).
973. ἐπυλλίοις] ἐπηλλύοις.
975. κηΦισοΦῶντα] καιΦησοΦῶντα.
976. ἐλήρουν] ἐλύρουν.
977. μέν μοι] μέν τοι Bauar.
982. ταῦτα χρῆν] ταῦτ' ἐχρῆν Bauar.
985. ἐδίδαξα] 'δίδαξα.
991. γ' ἂν] γὰρ.
995. γνώσει δὲ] γνώσητε. — ἑκατέρω] ἑκατέρως. Elbing. γνώση Bau. et γ' abeft ante ἑκατέρω.
996. οὖν] ὁ.
998. οἱ ἐμοὶ] οὐ 'μοι Bauar.
1010. ἔλαβε] ἔλαβεν.
1019. παρέτραγε] παρέτραγεν.
1021. μαμμάκυθοι] μαμάκουθοι Elb. et Bauar.
1024. τὶ Φέρε] Φέρε τί.
1029. ἀντιλέξεις] ἀντιλέξῃς Elb. et Bauar.
1030. ἄκροισι] ἄκροισιν.
1039. Φάσκῃ] Φάσκειν Elb. et Bauar.
1041. νυθεσίας] νοθεσίας.
1043. ἀπέδειξας] ἀπέΦηνας.
1045. γ' οἴυς] γ' abeft cod. Bau.
1049. κνημῖδας] κνημίδας Bauar.
1054. πᾶρ ἂν] ἂν abeft Bauar.
1055. κακὸν εἶργ.] κακ' εἰργ. Bau.
1057. ὑμῖν] ἡμῖν. — ἐτράπεσθε] ἐτρέπεσθε Elb. et Bau.
1058. τῦτ'] ταῦτα Elb. et Bauar. — ἐδίδαξα] ἐποίησα.
1062. ἄνδρας χρὴ] χρὴ ἄνδρας.
1064. γὰρ abeft Bau. poft μέν.
1067. καὶ κλέος ἔσχε] ἔσχε καὶ κλέος Elb. et Bauar. — ἐδίδαξε] ἐδίδαξεν.
1070. ἡμελλ'] ἐμελλ'.
1071. τοὶ] τὸ.
1076. ἐποίησα] ἐποιησάμην.
1077. ἐπέιη] ἐπῄει.
1078. σοῖσιν] σοῖς. — πολλῦ] πολλῦ γε Elb. γ' ἐπικαθοῖτο Bauar.
1081. 'μαὶ] μὲ.
1082. γενναίυς] γενναίων Elb. γενναίας καὶ γενναίων Bau.
1083. ΒελλεροΦόντας] ΒελεροΦόντας Elb. totum verfum non habet c. Bau. —
1084. πότερον] πρότερον. — τοιῦτον deeft in Elb. fed eft in Bau. — ξυνέθηκα] ξυνέθης. 1085.

1085. ὄντ'] ὄντα.
1091. γε deeſt in Elb. et Bau.
1094. ἃ] ὅ.
1095. ἀμπίσχων] ἀπίσχων Elb. vv. 1095 et 96 abſunt c. Bau.
1096. Φαίνωντ'] Φαίνοντ'. Poſt hunc verſum repetita ſunt verba verſus praecedentis hac ratione: πρῶτον μὲν τὰς βασιλεύοντας ρ— tum, vt apparet, errorem, in quem propter ὁμοιοτέλευτον ſc. τί δράσας, inciderat, animaduertit librarius atque haecce verba falſo repetita punctis infernis notauit.
1098. κλάει] κλαίει.
1099. ὑπένερθε] ὑπέρνερθεν.
1102. ξενένωσεν] ξενένωσε. — ἐνέτριψε] ἐνέτριψεν.
1103. ἀνέπεισεν] ἀνέπεισε.
1104. τότε γ'] τό γ' Elb. τοι γ' ἡνίκ' Bau.
1111. κατέδειξ] κατέδειξεν.
1118. ἐξαπατώντων] ἐξαπατόντων.
1119. λαμπάδα δ'] λαμπάδ'.
1120. ὑπ'] ἀπ' Bauar.
1131. ἀδρὸς] ἀνδρὸς Bauar.
1132. Hic verſus in duo commata diſtinctus eſt et cum voce ὅταν nouus verſus incipit.
1133. καπερείδεσθαι] καπερίδεσθαι.
1135. χ' ἄτεραι] χ' ἄτεροι Bau.
1137. ἀναδαίρετον] ἀναδέρετον Elb. et Bau. in quo additur προφέρετε.
1138. καινὰ] νέα Elb. et Bau.
1144. εἰσὶ] εἰσίν.
1146. δ'] τ'
1149. Cum voce θεατῶν nouus incipit verſus.
1150. σὺ deeſt, in Elb. et Bau.
1155. Ὀρεστίας] Ὀρεστείας.
1159. εἰς] ἐς.
1164. Ἰαμβείοισιν] Ἰαμβίοισιν. — Φανεῖ] Φανῇ.
1168. μ' abeſt c. Bau.
1172. πότερ'] πότερον Elb. αὖ loco ἂν Bau.
1173. χερὸς] χειρὸς.
1176. προσεῖπε] προσεῖτε.
1186. ῥῆμ'] ῥῆμα.
1188. κατέρχομαι] κατέρχεσθαι. Hac lectione melius fluit oratio, et Infinitiuus ἥκειν, qui praecedit, hic etiam fere Infinitiuum requirere videtur.
1192. ἑτέρως] ἀριστ' ἐπῶν cum MS. Vat. V, atque hanc veram eſſe lectionem iudicat Küſterus. (Sic quoque c. Bau.)

1195. ἐλήλυθε] ἐλήλυθεν.
1200. δ' ante οὐ deest in Bauar.
1211. λέγ'] λέγε Elb. et Bauar.
1214. οὐ δῆτ'] οὐ δί· οὐ δῆτ'.
1217. οὗτος deest in Elb. et Bauar.
1219. μὰ τὸν] ἀλλὰ μὰ τὸν Bau.
1222. 'κτραφεὶς] ἐκτραφεὶς.
1227. κατστρατήγησεν] κατστρατήγησε.
1230. τοῖσιν] τοῖσι.
1231. Hic verſus deeſt, oſcitantia, vt manifeſtum eſt, librarii, quod inſequens verſus eodem modo incipit.
1233. ἐναρμώττειν] ἐναρμόττειν.
1235. Ἰαμβείοισιν] Ἰάμβοισιν Elb. et Bau.
1238. ναυτίλῳ] ναυτήλῳ.
1240. τουτὶ τί] τί abeſt Bauar.
1242. νεβρῶν] νευρῶν.
1243. παρνασσόν] παρνασὸν.
1252. γε deeſt.
1255. ἴθη δὴ λέγ'] ἴθη λέγ' Bau. ſine δή.
1260. τῷδ'] τῷδέγε Elb. et Bau.
1263. εἰς] εἰ.
1264. θοαῖσιν deeſt.
1267. λήψει] λήψῃ. — γε] τε Elb. et Bau.
1268. γ' deeſt.
1272. ἀπώλησε] ἀπώλησεν.
1277. προλόγοισι] προλόγοις.
1279. τῶν] τὸν.
1280. ἔχω γ'] ἔγ'
1281. πρᾶγμα] τὸ πρᾶγμα.
1282. ἔγω deeſt.
1289. μέμψαιτο] μέμψεται Elb. et Bau.
1292. πάνυγε] καὶ πάνυγε. δὴ deeſt.
1293. εἰς ἓν γὰρ] γὰρ εἰς ἓν.
1295. ἀχιλεῦ] ἀχιλλεῦ.
1297. μὲν deeſt.
1301. Ἀτρέως] ἀτρέωςτε Elb. et Bauar.
1305. εὐφαμεῖτε] εὐφημεῖτε.
1308, 9, 10 non leguntur in MSto Bauar.
1311. κόπων] νύκτων, vitium, procul dubio, quod animo librarii primus verſus ex Nubibus Ariſtophanis obuerſabatur.
1313. βυβωνιῶ] βυβωνιῶ Elb. et Bauar.
1330. φλαττόθραττο] φλαττόθρατ. Bau.
1332. συνελέξας] συλλέξας Bau.
1334. ἤνεγκον αὖθ'] ἀλλ' ἐγκὸν αὖθ' Bau. 1336.

1336. *πορνιδίων*] *πορνίδων*.
1337. *μελίτε*] *κελίτε* Bauar.
1338. *χορείων*] *χορίων*. — *δηλωθήσεται*] *δηλοθήσεται*.
1344. *ἀενάοις*] *ἀεννάοις* Bauar.
1346. *νοτερῆς πτερῶν*] *νοτεροῖς πτερόν*.
1348. *ὑπωρόφιοι*] *ὑπώροφοι* Bau.
1349. Hic verſus in duo commata diſtinctus, ita legitur in c. noſtro: *Εἰ, ει, ει, ειλισσετε*
δακτυλοις Φαλαγγες Elb. *ει* ſepties legitur in B.
1355. *γάνος*] *γάννος* Elb. *ἀμπέλυς*] *ἀμπέλυ* Bauar.
1356 et 57 abſunt cod. Bauar.
1357. *περίβαλ.*] *περίβαλ*.
1360. *σὺ*] *σοὶ* Bauar.
1363. *κυρήνης*] *κηρύνης*.
1365. *τρόπου*] *πόνου*.
1366. *κελαινοφ*-] *μελαινοφαὴς* Bauar.
1377. *ποταμῶν*] *ποταμῦ* Bauar.
1381. *ἐκεῖν' ἰὼ ξυνόικοι*] *ἐκεῖνο ἰὼξ* ſine *υνοικοι*, Bau.
1382. *ξυναρπάσασα*] *ξυναρπάσατε* Bau.
1385. *ὀρεσίγονος* Bauar.
1388. *ἐμαυτῆς*] *ἐμαυτοῖς*.
1390. *χεροῖν*] *χερειν* Elb. deeſt in Bau. et *ει* quater in hoc.
1391. Cod. Bau. hunc et tres ſequentes in tribus verſibus ſic conſtitutos et ſcriptos habet:

κλωστῆρα ποῖον σ' ὅπως κνεφαῖος εἰς ἀρὰν
φέρεσ' ἀποδείην. ὃ δ' ἀνέπτατ' ἂν
ἀνέπτατ' εἰς αἰθέρας — — ἀκμαῖς.

1391. *κνεφαίως*] *κνεφαῖος*, vt habet Scholiaſtes.
1392. *Ἐς*] *εἰς*. 1393. *Ἐς*] *εἰς*.
1395. *κατέλιπεν*] *κατέλιπε* Elb. *ἐμοὶ δ' ἄχεα κατελ*. Bau.
1405. *πανταχῇ*] *ταχὺ* Bauar.
1408. *παραφηνον*] *παραφηνος*.
1411 ad verſum antecedentem trahitur.
1413. *γ'* deeſt
1414. *βασανιεῖ*] *βασανίαν* Bauar.
1416. *τὴν* deeſt (in Elb. et Bauar.), et recte, quod delendum eſſe etiam ſine codd. auctoritate iudicauit Küſterus.
1417-1572 deſunt omnes verſus in cod. Bauar. nec locus eſt vacuus.
1423. *ἐπειθόμην*] *ἐπιθόμην*.
1425. *παρὰ* deeſt.
1428. *ἐπὶ*] *εἰς*.
1432. *τ' αἴτιον*] *ταῦτ' αἴτιον*.
1433. *ὅτ'*] *ὅτι*. — *ἐριοπωλικῶς*] *ἐριοπόλικως*.

1437. verba ἦν, ἰδȣ́, λέγȣ Aeſchylus ſecundum noſtrum cod. profert.
1444. ζητεῖ τι] ζητεῖ τέ. MS. Vat. V. ζητεῖτε. quod praeſtat.
1449. Σιδηροβριθές] σιδηροβριγές. — ἔλαβε] ἔλαβεν.
1450. ἐφ' ἅρματος] ἐφ' ἅρματι.
1455. κηφισοφῶν] χω κηφισοφῶν.
1464. εὐδαιμονόιης] εὖ δαιμονίης.
1465. τȣ̃ χάριν Euripides profert, quemadmodum etiam v. 1471. ἔχει etc. etc.
1472. ἐχθαίρει] αἰχθαίρει.
1475. γε deeſt.
1486. εὗροιεν] εὕροιαν.
1489. ἐς] εἰς.
1500. κηφισοφῶν] κιφισοφῶν, eodemque modo ſcribitur v. 1501.
1502. δαὶ] δὲ.
1503. τίσι] τοῖσι. — πότερα] πότερον.
1506. σώσειε] σώσειεν.
1510. ἀνίει] ἀνίῃ.
1511. ὅταν] ὁπόταν.
1513. πόρον] πότερον.
1515. κρίνοις ἂν, Euripides profert.
1518. οἴκαδ'] οἴκαδε.
1519. ὀμωμοκ.] ὠμωμοκ.
1522. ἔργον μ'] μ' ἔγον.
1523. θεωμένοις] θεομένοις.
1526. πνεῖν] πονεῖν.
1528. ἀπελθεῖν] ἀποπλεῖν cum MS. Vat. V.
1530. μακάριον γ' ἀνὴρ] μακάριος ἀνὴρ iterum cum MS. Vatic. V.
1545. σκαριφισμοῖσι] σκαριφίσμισι.
1560. συμποδίσας] ξυμποδίσας.
1561. ἀδειμάντȣ] ἀδιμάντȣ.
1570. θᾶκον] θῶκον cum MS. Vat. V. v. ad vſ. 989 Nubium.
1571. φαίνετε] φαίνεται.
1573. χᾶμα deeſt in cod. Bau. — τοῖς] τοῖσι.
1574. μολπαῖς] μολπαῖσι, atque ſic in vtrisque his verſibus metri cauſa ſcribi iuſſit Küſterus.
1579. ἂν ȣ̎τως] ȣ̎τως ἂν Bauar.
1580. μαχέσθω] μάχεσθαι.

In fine denique ſcripta ſunt haec verba:

ἐνθαδ' εἴληφεν ἀριστοφάνης τέρμα·

SCHOLIA

SCHOLIA GRAECA
IN
ARISTOPHANIS NVBES
CVM
ANIMADVERSIONIBVS.

SCHOLIA GRAECA.

1. Ἰοὺ ἰοὺ] Σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα. διὰ τὸ ἐγρηγορέναι καὶ ἀγρυπνεῖν δυσφορῶν ἀναβοᾷ. συμβαίνει γὰρ τοῖς ἀγρυπνοῦσι μάλιστα μεγάλας τὰς νύκτας νομίζειν. ἠγρύπνει δὲ ὁ Στρεψιάδης μὴ δυνάμενος ὑπνώττειν ὑπὸ τῆς τῶν χρεῶν φροντίδος. τὸ δὲ προοίμιον σχετλιαστικὸν ἐκ τοῦ πράγματος.

2. Βασιλεῦ] Οὐκ ἀργῶς χρὴ τοῦτο νομίζειν τὸν ποιητὴν εἰρηκέναι· ἔχεται γὰρ ἱστορίας τοιαύτης. Τοῖς Ἀθηναίοις πυθόχρηστος ἐγένετο καταλῦσαι μὲν τὰς βασιλείας· προστήσασθαι δὲ Δία βασιλέα. ὥστε τὸ λεχθὲν τῆς ἱστορίας ταύτης ἔχεσθαι χρὴ νομίζειν.

Τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν] Τὸ μέγεθος, τὸ ἔκταμα. ἔθος δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπαγωγῇ χρῆσθαι· οἷον ἵππος σπάνιόν τι χρῆμα· καὶ, γυνὴ σπάνιόν τι χρῆμα· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως.

3. Ἀπέρατον] Μέγαν, οὗ πέρας οὐκ ἔστιν. οἱ δὲ ἀπέραντον μετὰ τοῦ ν γράφοντες ἁμαρτάνουσι. ζητεῖται δὲ, πῶς τὰς νύκτας μεγάλας λέγει. Διονυσιακοῦ γὰρ ὄντος τοῦ δράματος, συνεστάλθαι τὰς νύκτας ἀνάγκη. διὰ τὸ τοιούτῳ καιρῷ ὑποπίπτειν τὰ Διονύσια. πλὴν εἰ μὴ τούτῳ μεγάλαι καταφαίνονται, διὰ τὸ φροντίζειν, ὅπερ πάσχειν συμβαίνει τοὺς ἀγρυπνοῦντας. παρεπιγραφὴ δέ. συγκεκαλυμμένος γὰρ καὶ καθεύδων ὑποτίθεται, ἐξανακαλυψάμενος καὶ ἔξω τὴν κεφαλὴν ποιήσας τοῦ παραβλήματος.

5. Οἱ δ᾽ οἰκέται ῥέγκουσιν] Οὕτως Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ. Οἰκέτας δὲ νῦν οὐ τοὺς θεράποντας μόνον λέγει, ἀλλὰ πάντας

v. 2. πυθόχρηστον, i. e. *oraculum*, legere iubet Küst.

v. 3. ἁμαρτάνουσι] Errat Scholiastes. vtraque forma perinde bona est: neque eam differentiam agnoscunt probi scriptores, quam enarrator vetus in scholio cod. C. Brunckiani statuit: ἀπέρατον, τὸ μὴ ἔχον πέρας· ἀπέραντον δὲ, τὸ μὴ περαινόμενον, καὶ τὸ ὅπερ μὴ δύναιτ᾽ ἄν τις ἐξελθεῖν. — In fine huius scholii corrigit Ernesti pag. XVI περιβλήματος, quod etiam clarum est e schol. ad v. 10.

v. 5. ῥέγκουσιν] conf. Moerin v. ῥέγκει p. 338 ibique Pierson.

τας τὲς κατὰ τὴν οἰκίαν. καθεύδεσιν ἐν πάντες, ὡς τῶν ἄλλων μὲν ἀμεριμνώντων, αὐτῦ δὲ φροντίζοντος. διὰ τῦτο καὶ τὸ ῥέγκεσιν ἐπήγαγεν, ἵνα μᾶλλον αὐτὲς δείξῃ πάσης ὄντας ἔξω φροντίδος. τῶν γὰρ βαθέως καθευδόντων ἴδιον τὸ ῥέγκειν.

Ἀλλ' ὐκ ἂν προτῦ] Ἀλλ' ὐκ ἂν πρότερον. ἐν γὰρ τῇ εἰρήνῃ φησὶν ἐξέπεμπον αὐτὲς ἐργασομένες, ὡς ὑπὸ τῆς περὶ τὴν γεηπονίαν ἀσχολίας μὴ ἀνέτως μηδὲ ὕτω βαθέως δύνασθαι καθεύδειν.

6. Ἀπόλοιο δῆτ', ὦ πόλεμε] Φασὶν ὡς Ἀθηναῖοι Λακεδαιμονίοις ἐν Ἀργινύσαις ναυμαχήσειν μέλλοντες, προεῖπον τοῖς δύλοις, ὡς εἴ τις αὐτῶν συμπαρατάξεται τῇ ναυμαχίᾳ, τιμῆς εἰς τὸ λοιπὸν ἀπολαύσειν. βοηθησάντων ὖν τῶν δύλων, Λακεδαιμονίες ἐνίκησαν. καὶ ταῦτα μέν τινες φάσκεσι. τὸ δ' ἀληθὲς ὕτως ἔχει. Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις πόλεμος ἦν. ὐκ ἤθελον ὖν Ἀθηναῖοι τὲς δύλες κολάζειν, εἴ τι πταίσαιεν, δεδιότες μὴ πρὸς Λακεδαιμονίες αὐτομολήσωσι. τὸ δὲ ΟΤΙ, ποτὲ μὲν μόνον χρόνον δηλοῖ· ποτὲ δὲ, καὶ χρόνον καὶ αἰτίαν, ὥς ἐστι κἀνταῦθα.

8. Ἀλλ' ὐδ' ὁ χρηστὸς ὑτοσί] Νῦν ὐκ ἐπαινῶν αὐτὸν χρηστόν φησιν, ἀλλ' ἐν εἰρωνείᾳ. πῶς γὰρ δύναται θαυμάζειν, ὃν ἐπὶ ῥαθυμίᾳ μέμφεται.

10. Ἐν πέντε σισύραις] Στερεὰ περιβλήματα παχέα, ταῖς καλυμένας ἐμφερῆ σύραις. ἔστι δὲ φαῦλα καὶ μικρὰ περιβλήματα.

Ἐγκεκορδυλημένος] Ἐγκεκρυμμένος. Κορδύλην γὰρ οἱ Κύπριοι λέγεσι τὸ περιείλημα τῆς κεφαλῆς. Παρεπιγραφή. Ποιήσας γὰρ ἀσχήμονα τὴν ὄψιν καὶ τὸ σχῆμα τῦ νεανίσκυ μιμησάμενος, ὥσπερ ἐκεῖνος ἐκάθευδεν. ἀποστραφεὶς καὶ αὐτὸς πειρᾶ-

BISETVS.

10. Ἐγκεκορδυλημένος] Σὐΐδας· Κορδύλη, πᾶν τὸ ἐξέχον, καὶ συνεστραμμένον, καὶ ὁ παρὰ τὸν ὦμον δεσμός. καὶ παροιμία· Κορδύλης ὐκ ἄξιος.

v. 6. Ἀργινύσαις] Male haec refert Scholiastes ad libertatis promissionem, factam seruis ante pugnam ad Arginusas, quae contigit a. 3. Olymp. XCIII diu post editam hanc fabulam, obseruante Brunckio. adde Petitum in Miscell. I. 6. fin. locum poetae interpretantem. atque nisi dixeris e duobus scholiis, quorum posterius incipiat a voce. καὶ ταῦτα μέν τινες φάσκεσι, esse hoc scholion conflatum, enarrator ipse reiecit, quae quidam h. l. de pugna illa male intellexerant.

πειρᾶται δῆθεν καθεύδειν, ἐγκρύψας τὴν κεφαλὴν τοῖς περιειλήμασιν.

11. Ἀλλ᾽ εἰ δοκεῖ ῥέγκωμεν] Ἰσέον ὅτι λήγοντος τοῦ χειμῶνος, ἀρχομένου δὲ τοῦ ἔαρος, γίνεται τὰ Διονύσια· ὥστε διὰ τὸ κρύος αὐτοὺς εἰκὸς καθεύδειν, τοιούτῳ σχήματι τὴν κεφαλὴν περιβεβλημένους, καὶ πέντε περιβόλαια περιβεβλῆσθαι τὸν υἱόν.

12. Ἀλλ᾽ οὐ δύναμαι] Ἀλλ᾽ οὐκ ἔπεισί μοι ὕπνος. εὐθὺς δὲ καὶ τὴν αἰτίαν ἐπάγει τοῦ μὴ δύνασθαι καθεύδειν.

Δείλαιος] Ἄθλιος, κακοδαίμων.

Δακνόμενος] Ἐνοχλούμενος ὑπὸ τῶν τῆς ἱπποτροφίας ἀναλωμάτων. δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν εἶναι ἵππους τρέφειν· ὅπερ καὶ τῇ Λακωνικῇ προσέζευκται κατάρα. καὶ γὰρ δὴ καὶ τοῦτο οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν κατάρας ἔθεσαν μέρει. τὸ δὲ ΔΑΚΝΟΜΕΝΟΣ ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ αὐτὸν κατακεκλεῖσθαι ἔσω τῶν στρωμάτων καὶ τῶν περιειλημάτων. τὸ δὲ ΧΡΕΩΝ νῦν περισπαστέον. δηλοῖ γὰρ τῶν ὀφλημάτων. εἴρηκε δὲ ἀπὸ τῶν κόρεων. Δαπάνης δὲ, τουτέστι τὰ δεσμὰ τοῦ χόρτου, ἵνα ἑξῆς καὶ ἀκολούθως τῇ φάτνῃ λέγειν δοκῇ.

14. Ὁ δὲ κόμην ἔχων] Ἐκόμων γὰρ οἱ περὶ ἱππικὴν ἔχοντες. κἂν τοῖς Ἱππεῦσι· [v. 577.]

Μὴ φθονῆθ᾽ ἡμῖν κομῶσι, μηδ᾽ ἀπεστλεγγισμένοις.

15. Ἱππεύεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται] Νῦν μὲν ἐπὶ κέλητος, νῦν δὲ ἐπὶ ξυνωρίδος ἅρματος ὀχούμενος ἄνω καὶ κάτω βακχεύει. Ξυνωρὶς δὲ, τὸ μὴ πλῆρες ἅρμα, ἀλλ᾽ ἐκ δυοῖν ἵππων συνεστώς· ὃ νῦν δίφρον καλοῦμεν. τὸ δὲ ἱππεύεσθαι, οὐχ ἁπλῶς χρείαν περὶ ἱππικὴν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ὀχεῖσθαι, καὶ οὕτως ἱππάζεσθαι, ὃ νῦν κέλητα καλοῦσιν.

16. Ὀνειροπολεῖ θ᾽ ἵππους] Κἂν τοῖς ὀνείροις ἵππους περινοεῖ. τουτέστιν, οὕτω προσέτηκε τῷ πράγματι, καὶ οὕτω περὶ

v. 12. δακνόμενος] v. Suidam h. v.

15. Glossae Brunck. ἱππάζεται, ἐν ἵππῳ ὀχεῖται. ξυνωρικεύεται, ἐπὶ δίφρου φέρεται. ὀνειροπολεῖ, ἐν ὀνείρασι φαντάζεται.

16. ἱππεύεται legit scholiastes, sed cod. Dorvillii (ad Charit. p. 317) a vulgata stat lectione: et potuit enarrator vti synonymo: ita vt de varia lectione cogitare opus non sit. Mox Küster scribere iubet, ὃ νῦν κελητίζειν καλοῦσιν. Verba τὸ ὀνειροπολεῖν vsque ad finem scholii adpendicula recentioris scriptoris esse videntur: totum ab h. l. alienum et consuetu-

περὶ ἵππυς ἐσπέδακεν, ὥςε καὶ καθεύδων τὰ ὀνείρατα περὶ ἵππων ὁρᾷ. Τὸ ὀνειροπολεῖν δὲ καὶ ὀνειρώττειν ταύτῃ διεγήνοχεν, ὅτι τὸ μὲν ὀνειροπολεῖν, ἐπὶ τῶν ἐνύπνιον ὁρώντων. τὸ δὲ ὀνειρώττειν, ἐπὶ τῶν νυκτὸς αὐτομάτως ἀφιέντων γόνον· ὅπερ τοῖς ἐρῶσιν ἐκτόπως συμβαίνει, δόξασι τοῖς παιδικοῖς συνεῖναι.

17. Ὁρῶν ἄγυσαν τὴν σελήνην εἰκάδας] Ἢ ὅτι μετὰ εἰκάδα ὁ μὴν καὶ προσεγγίζει τῇ τριακάδι, καὶ τῶν δανείων οἱ τόκοι αὐξάνονται· ἢ ὅτι αἱ μυςικαὶ δαπάναι ὑπῆρχον. οἱ Ἀττικοὶ δὲ τὰς εἰκάδας πληθυντικῶς λέγυσιν. Ἄλλως. Ἐπεὶ ἡ σελήνη ἐν ἡμέραις εἰκοσιεννέα τελεῖται· τὰ δὲ κ' τῶν εἰκοσιεννέα ἐγγύς. ἐδίδαντο δὲ ἐν τῷ τέλει τῆς σελήνης οἱ τόκοι. διὰ τῦτο εἰκάδας εἶπεν. Ἢ τὸ εἰκάδας μὴ νόει διὰ μόνα τὰ εἴκοσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ἐφεξῆς. τύτυ γὰρ ἕνεκα πληθυντικῶς εἴρηται.

18. Ἅπτε παῖ λύχνον] Ταῦτα πάντα παρεγκυκλήματά ἐςι. δεῖ γὰρ τὸν οἰκέτην τὰ προςαχθέντα ποιῆσαι, ἅψασθαι τὸν λύχνον, καὶ δῦναι τὸ βιβλίον· ἔπειτα καθαρῶν ἐν τῷ αὐτῷ, καὶ ὕτω λέγειν τὺς δανειςάς.

21. Δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ] Τῦτον ὡς ἱπποτρόφον καὶ διαπορθήσαντα τὴν ὐσίαν παρεισήγαγε. χαριέντως δὲ τύτυ νῦν μνημονεύει, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς δι' ἱπποτροφίαν δοκεῖ δυςυχεῖν.

22. Τῦ δώδεκα μνᾶς] Τῦτο παρεγκύκλημα ἐφίςησιν, ὡς διαπορεῖν τῦ δανείυ τὴν αἰτίαν, εἶτα ἀναμνησθεὶς, τὰ ἑξῆς ἐπάγει. Τῦ δώδεκα. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΟΥ ἔξωθεν τὸ ἕνεκα, ὡς οἴονταί τινες· ἀλλ' ἔςιν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ μνᾶς.

23. Τὸν κοππατίαν] Κοππατίας ἵππυς ἐκάλυν, οἷς ἐγκεχάρακτο τὸ κ ςοιχεῖον: ὡς σαμφόρας, τὺς ἐγκεχαραγμένυς

BISETVS.

23. Τὸν κοππατίαν] Ἃ μέχρι τῦδε ὑπὸ τῦ παλαιῦ σχολιαςῦ εἴρηται, μεγάλην ἔχει ἀσάφειαν. ἵνα δὲ ταῦτα φανερώτερα εἴη, αὐτὰ τὰ τῶν παλαιῶν σημείων χαράγματα σαφεςε-

suetudini bonorum scriptorum ipsiusque Scholiastae v. 28 contrarium, iudice Ernesto Praef. pag. IX.

21. duo scholia eiusdem sententiae confusa, et in fine ἐδόκει legendum esse censet Ernesti Pr. pag. XVI.

22. ἕνεκα] sed v. schol. ad vers. 1225. et a τῦ δώδεκα incipit nouum scholion priori repugnans. Glossae Brunck. ἕνεκεν τίνος πράγματος — τί ἐχρησάμην, — ἐς τί, κατὰ τί.

μένες τὸ σ. τὸ γὰρ σ καὶ τὸ υ χαρασσόμενον, σὰν ἔλεγον. αἱ δὲ χαράξεις αὗται καὶ μέχρι τοῦ νῦν σώζονται ἐπὶ τοῖς ἵπποις. συνεζευγμένε γὰρ τῦ κ καὶ σ, τὸ σχῆμα τῦ ϛ ἀριθμῦ δύναται νοεῖσθαι, ὃ προηγεῖται τὸ κ. καὶ παρὰ γραμματικοῖς ὕτω διδάσκεται, καὶ καλεῖται κόππα, ἐννενήκοντα. τινὲς δὲ κοππατίαν ἐξηγήσαντο, τὸν κόπτοντα καὶ κοιλαίνοντα ταῖς ὁπλαῖς τὸ ἔδαφος, ὑδὲν ὄντως ὑποτιθέμενοι. ὐ γὰρ βυκεφάλυς ἵππυς καλῦμεν διὰ τὸ μορφὴν τοιαύτην αὐτὺς ἔχειν, ἀλλὰ διὰ τὸ ὕτως ἐγκεχαράχθαι· ὡς καὶ Ἀλεξάνδρυ τῦ Μακεδόνος ὁ ἵππος ἦν, ὃς τελευτήσαντος τῦ Βυκεφάλυ, Ἀλεξάνδρειαν ἔκτισεν, ἐντάφιον αὐτῷ τῆς ἀρετῆς χαριζόμενος πόλιν.

24. Εἰ

B I S E T V S.

σαφέστερον ἐκδεικτέα. ἐν δὲ τύτοις τρία παρατηρητέα· ἓν μὲν, τῦτο τὸ χάραγμα τῦ σ, ὐ καλῶς ἔχειν ἐνταῦθα. ὄντων γὰρ πλειόνων τύτυ τῦ γράμματος χαραγμάτων, ἐκεῖνο ἔδει ἐκλέγειν, ὅπερ μάλιστα προσήκει, ἤγυν ς. Δεύτερον δὲ, τῦ ἀριθμῦ τῦ ἐννενήκοντα δηλονότι σημεῖον, ὅπερ ἄνω κεῖται μετὰ τὸ γράμμα κατὰ τὴν τῶν παλαιτέρων κοινὴν χρῆσιν ὕτω δηλυμένην ϛι, προηγεῖσθαι δεῖν ὕτω, ιϛ. ὥστε σχηματίζεσθαι τῦτο τὸ σημεῖον, ὅπερ ὁ σχολιαστὴς φησιν ἐκ τῦ κ καὶ τῦ ϛ συγκεῖσθαι. εἰ γὰρ τῦτον τὸν διπλῦν χαρακτῆρα ιϛ προσεχῶς ἐξετάσῃς, εὑρήσεις καὶ τῦ κ καὶ τῦ ἀριθμῦ τῦ ἐννενήκοντα σχηματισμόν. τῦ μὲν κ, εἰ συνεζευγμένως γράψῃς K· τῦ δὲ ἀριθμῦ, εἰ διαιρετικῶς, ὕτω, ιϛ. ἀλλὰ τῦτο τὸ σημεῖον, ὅπερ ὅμοιον τῷ ι, ὐ προηγεῖσθαι, ἀλλὰ μετατίθεσθαι εἴωθε κατὰ τὴν τῆς κοινῆς ἀριθμήσεως χρῆσιν· ὕτω, ιϛ. Τρίτον δὲ, ταῦτα τὰ ῥήματα, Καὶ καλεῖται κόππα, ἐννενήκοντα· ὐκ εἶναι αὐτῦ τῦ σχολιαστῦ ῥήματα, ἀλλὰ ἐκ

23. τὸ γὰρ σ] Cum Scaligero ad Eusebium Chron. num. MDCXVII. legendum esse iudicat Ernesti Pr. pag. XVII. τὸ γὰρ ϙ (siue Ͻ) καὶ τὸ π χαρασσόμενον σὰν πῖ ἔλεγον, nam Σὰν nihil aliud est, ac σῖγμα. Adde Salmasium a Scaligero dissentientem in Exercitt. Plin. p. 626. et Küsterum ad nostrum locum; qui etiam emendant ea, quae sequuntur, συνεζευγμένυ — ἐννενήκοντα, quae verba, non dubitat Ernesti Pr. p. IX, esse ab alio, quam praecedentia et sequentia, quippe quae et commode abfuerint, neque cum praecedentibus cohaereant. Salmasius corrigit: συνεζ. γὰρ τῦ π et Ϲ, τὸ σχῆμα τῦ Ͽ ἀριθμῦ — — προηγεῖται (h. e. *ordine prius est,*) τὸ ϙ. καὶ etc.

24. Εἶθ' ἐξεκόπην] Ἔπαιξε τὸ ἐξεκόπην παρὰ τὸν κοππατίαν. Φησὶ δὲ, Ὄφελον πρὶν πρίασθαι τὸν ἵππον, τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκόφθαι, πατάξας αὐτὸν λίθῳ.

25. Φίλων, ἀδικεῖς] Ὁ νεανίσκος Φειδιππίδης τοῦτο καθεύδων ὑποφθέγγεται, ὥς τινα συνηνιοχοῦντα μεμφόμενος, ὅτι δέον αὐτὸν ἐλαύνειν μὴ ὑποσκελίζοντα, μηδ' ὑποθέοντα τὰς τῶν ἵππων ὁδοὺς, ὡς ἀνεπικωλύτως θέοιεν, ὁ δ' ὑποθέει καὶ ἐμποδίζει προλαμβανόμενος τῶν ἵππων τῶν ἐκείνου τὸν δρόμον. δεῖγμα δὲ τῆς περὶ τὴν ἱππικὴν αὐτοῦ σπουδῆς, τὸ φροντίζειν καὶ καθεύδοντα περὶ τούτων. τὸ Φίλων οἱ μέν φασιν ἀναρμόστως καθ' ὕπνον εἰρηκέναι τὸν νεανίσκον, ἀντὶ τοῦ, ὦ φίλε. οἱ δὲ, κύριον ἡνιόχου.

28. Πόσους δρόμους] Ὀνειρώττων εἶπε πόσους δρόμους. εἰς δ' ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος. οἱ δ' ἡνίοχοι καθωπλισμένοι ἤλαυνον. τοῦτο δὲ εὗρεν ὁ Θησεύς.

Πολεμιστήρια] Κατά τινας, ἀγὼν Ἀθήνησιν ἱππικοῦ δρόμου.

BISETVS.

ἐκ τῶν γραμματικῶν, οὓς οὕτω διδάσκειν φησί. καὶ ταύτην τὴν λέξιν (Καὶ) κακῶς γεγράφθαι, ἀντὶ τοῦ σημείου Κ, ὅπερ ἐνεχαράσσετο τοῖς ἵπποις, ἐκ τοῦ Κ καὶ ς συνεζευγμένων, ὡς προείρηται. τοῦτο γὰρ τὸ σημεῖον αἱ γλῶσσαι ἐδίδασκον καλεῖσθαι διχῶς, κόππα δηλονότι, καὶ ἐννενήκοντα. Οὕτως οὖν γραπτέον ἐν τοῖς προτέροις σχολίοις. συνεζευγμένου γὰρ τοῦ κ καὶ τοῦ ς, τὸ σχῆμα τοῦ ις, ἐννενήκοντα ἀριθμοῦ δύναται νοεῖσθαι, οὗ προηγεῖται τὸ Κ. καὶ παρὰ τοῖς γραμματικοῖς οὕτω διδάσκεται, ις καλεῖται κόππα, καὶ ἐννενήκοντα. καὶ ταῦτα μὲν κατὰ στοχασμὸν οὐκ ἀπίθανον τοῖς φιλομούσοις σαφηνείας χάριν εἰρήσθω. ἀλλὰ πολλῷ σαφέστερον καὶ ἁπλούστερον, εἰ παρεὶς ταύτας τὰς οὐκ ἀναγκαίας λεπτολογίας, τὸν ἵππον τὸν Κοππατίαν καλεῖσθαι λέξῃς, ὃς τὸν τοῦ κόππα, τουτέστι Κ, χαρακτῆρα ἔχει. καὶ ὡσαύτως τὸν Σαμφόραν, ὃς φέρει τὸ στοιχεῖον Σ, ὃ Δωρικῶς Σὰν λέγεται. καὶ τούτου ὁ μείζων χαρακτὴρ διπλοῦν ἔχει σχῆμα· τὸ μὲν, Σ· τὸ δὲ, σ.

27. Ὀνειροπολεῖ] Εὐστάθιος· Ὀνειροπόλος, ὁ περὶ τοὺς ὀνείρους πολούμενος, καὶ ἢ ἐξ ὧν αὐτὸς βλέπει, ἢ ἐξ ὧν ἄλλοι, κρίνων. Ὄνειρος δὲ, παρὰ τὸ ὂν εἴρειν, τουτέστι λέγειν τὸ ἀληθές. Ὄνειρος, ἀρσενικῶς· καὶ ὄνειρον οὐδετέρως, τὸ ἀληθὲς ἐνύπνιον.

25. ὑποθέει] ne deflectens de suo cursu, alios praepediat.

29. ἐλαύνεις, glossae Br. στρέφεσθαί με ποιεῖς, ἤγουν πολλὰς στροφὰς φροντίδων διεγείρεις.

μου. ἵνα δὲ δρόμον ἐκεῖ τρέχουσιν· ὥςε τὰ ἁμιλλητήρια, πληθυντικῶς εἶπεν ὁ νέος, σφαλλόμενος ἐκ τοῦ ὀνειροπολεῖν. Πολεμιςήρια καλοῦνται καὶ τὰ πολεμικὰ ἅρματα, ἐφ' ὧν ὁπλίτης ἐπιβέβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ. ταῦτα δὲ ἐξεῦρεν ὁ Θησεύς. Ἁμιλλητήρια δὲ, τὰ ἀγωνίσματα. Ἄλλως. Δέον εἰπεῖν, πόσους δρόμους ἐλαύνει τὰ ἁμιλλητήρια· ἀντὶ τοῦ, πόσοι δρόμοι εἰσὶ τῆς ἁμίλλης· ὁ δὲ ἐπειδὴ καθ' ὕπνους τοῦτ' ἔλεγε, πολεμιςήρια εἶπεν. ὁ γὰρ νοῦς, τῶν ὀργάνων ἀργούντων τῷ ὕπνῳ, εἰκῇ φέρεται.

30. Ἀτὰρ τί] Τί δὴ μετὰ ταῦτα ὄφλημά με κατέλαβεν. Εὐριπίδης· Τί χρέος ἔβα δῶμα.

31. Τρεῖς μναῖ διφρίσκου] Δίφρος καλεῖται τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ οἱ ἡνίοχοι ἐφεστῶτες ἐλαύνουσιν. ὑποκοριστικῶς δὲ εἶπε τοὺς διφρίσκους, διὰ τὸ μικροὺς εἶναι καὶ κούφους τοῖς ἀγωνιζομένοις πρὸς τοὺς ἀγωνιστικούς.

31. Καὶ τροχοῖν Ἀμυνίᾳ] Καὶ οὗτος τῶν ὑπὲρ ἵππους πταισάντων. μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς Σφηξί. νῦν δὲ οὐκ ἐκείνου καθαπτόμενος μνημονεύει αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν Ἄρχοντα διασύρειν βουλόμενος, τῇ ἐκείνου προσηγορίᾳ ἐχρήσατο. τότε γὰρ ἦρχεν Ἀμινίας Προνάπου υἱός. ἐκεῖνον οὖν ἐπισκῶψαι θελήσας, παρέτρεψε τὸ ι εἰς τὸ υ, καὶ παρεγραμμάτισε γελοίως· ἐπεὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ νόμος φανερῶς ἐκώλυε τὸν Ἄρχοντα κωμῳδεῖν. Ἀμυνίαν δὲ αὐτὸν εἶπεν, ἀντὶ τοῦ Ἀμινίαν.

32. Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας] Καὶ τοῦτο ὀνειροπολούμενος ὁ νεανίσκος λέγει. ΕΞΑΛΙΣΑΣ δὲ, ἐκκυλισθῆναι ποιή-

BISETVS.

31. Διφρίσκου] Εὐςάθιος· Δίφρος, ὁ τοῦ ἅρματος κορυφαῖος τόπος, ἐφ' οὗ ἵςαντο, ὅ, τε παραβάτης, καὶ ὁ ἡνίοχος. ἀπὸ δὲ μέρους καὶ τὸ ὅλον ἅρμα. ἔςι καὶ δίφρος, εἶδος θρόνου εὐτελοῦς, ὁμωνύμως τῷ τοῦ ἅρματος δίφρῳ. καὶ εὐτελέςερόν τι θρόνου καὶ κλισμοῦ δοκεῖ σημαίνειν ὁ δίφρος. λέγεται δὲ καὶ δίφρος, καὶ δίφρα, κατὰ γένους μεταπλασμόν. Δίφρος δὲ παρὰ τὸ δύο φέρειν λέγεται, τροπῇ τοῦ υ εἰς ι.

32. Ἐξαλίσας] Εὐςάθιος· Ἐξαλίσαι, ἤγουν κυλισθῆναι ποιῆσαι· ἀπὸ τοῦ ἀλίζω θήματος. Ἀλίζειν δὲ, τὸ ἐν κόνει κυλίεσθαι, ἢ κόνει φύρεσθαι· ὅθεν ἵππον ἐξαλίσαι, τὸ κυλισθῆναι ποιῆσαι. ἀλλαχοῦ δὲ παρὰ τὸ κυλίω, ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς α γίνεται ἀλίω· ὅθεν τὸ ἐξαλίσαι παρ'

30. ἔβα με Gl. κατέλαβε.

Brunck. vers. sq. post τρεῖς μναῖ supple, ὀφείλονται ἕνεκα.

ποιήσας. καὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ τιθέντες ἑαυτὰς οἱ ἵπποι τῦτο ποιῦσιν, ἀλινδήθραν ἐκάλεν· ὥς πυ καὶ ἐν τοῖς Βατράχοις [v. 935] ὁ αὐτὸς ποιητής· Ἀλινδήθρας τε καὶ ἐγκυλίσματα.

33. Ἀλλ' ὦ μέλ'] Κατὰ ἀποκοπὴν τῦ ε, Ἀττικῶς ὅτω ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντογράφων εὕρηται γραφόμενον.

34. Ὅτε καὶ δίκας ὤφληκα] Ἤγυν καὶ δίκας προσώφληκα. Ἢ, ὡς καὶ δίκας προσώφληκα. Ἐπιτάσει δὲ χρῆται ταύτῃ, ὅτι πρὸς τῷ ζημιωθῆναι εἰς τὴν ἱπποτροφίαν, καὶ εἰς δίκας ἐπεπτώκειν. Ἐπιτείνει γῦν τὸ κακὸν, ὅτι πρὸς τῷ ζημιῦσθαί με, ἔτι καὶ δίκας ὀφείλω. καὶ γὰρ ὐ τῦ δανείυ χάριν, ἀλλὰ τῦ τόκυ ἐνεχυράσεσθαι ἀπειλῦσιν.

Χ' ἅτεροι τόκυ] Ἀντὶ τῦ, καὶ ἄλλοι, Ἀττικῶς εἶπε. λείπει ἡ ὑπέρ. καὶ ἕτεροι ὑπὲρ τόκυ ἐνέχυρα παρ' ἐμῦ λήψεσθαί φασιν, μᾶλλον δὲ τὴν ὄχλησιν δείκνυσι τὴν κατ' αὐτῦ, ὥς φησι τόκυ χάριν ἐνεχυριάσειν αὐτὸν ἀπειλεῖν.

35. Ἐτεὸν, ὦ πάτερ] Ταῦτα ὐκέτι ὀνειροπολύμενος, ἀλλ' ἐγερθεὶς λέγει, ἑωρακὼς τὸν πατέρα ὀδυρόμενον.

36. Τί δυσκολαίνεις καὶ στρέφῃ] Τί περιστρέφῃ συνεχῶς. συμβαίνει δὲ τοῖς ἀγρυπνῦσι τῦτο πάσχειν, τῇδε κἀκεῖσε ῥίπτειν ἑαυτὰς καὶ μεταβάλλειν.

37. Δάκνει με δήμαρχός τις] Παίζων τὸν κόριν, ἢ τὴν ψύλλαν

παρ' Ἀριστοφάνει. Ὁ αὐτός· Ἀλινδήθρα, ἡ κονίστρα, παρὰ τὸ ἀλίνδω, ὃ παρὰ τὸ κυλίνδω, ὃ ἐκ τῦ κυλίω.

33. Ἐξήλικας] Μεταφορικῶς δὲ τῦτο εἴρηται, ἀντὶ τῦ ἐξήλακας· τυτέστι διὰ τὴν σῦ ἱπποτροφίαν καὶ δαπάνας τῶν ἐμῶν κτημάτων ἐμὲ ἀπεστέρησας. τὸ δὲ ΜΕΛ', ὥς φησιν Εὐστάθιος, ἀντὶ τῦ μέλεε, κατ' ἀποβολὴν τῶν δύο εε, μέτρυ χάριν. Μέλεος δὲ, μάταιος, ἄθλιος, ταλαίπωρος, δυστυχής. ὁ μὲν ποιητὴς ἐπὶ τῦ ματαίυ ἐκδέχεται τὸ μέλεος· ὅθεν μέλεον ἀκοντίζειν, τὸ τῦ σκοπῦ ἁμαρτάνειν. Ἰλιάδος π.

— — Ἔγχεσι μὲν γὰρ
Ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω.

Οἱ δὲ τραγικοὶ ἐπὶ τῦ οἰκτρῦ.

33. μέλε'] v. Equit verf. 1334. Timaei Lexic. p. 198 ibique Ruhnken. V. C. — ἀντιγράφων ex edd. pr. correxi. αὐτογρ. Küfter.

37. Scholion primum e tribus quatuorue ad minimum diuerfis conflatum eft: et ex iis huc potiffimum pertinent συνῆγον — ἐνεχυρίαζον, *congregabant etiam pagos Atticae, et calculos eis dabant,* ac

ψύλλαν καλεῖ. οἱ δὲ Δήμαρχοι οὗτοι τὰς ὑπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν ἐν ἑκάστῳ δήμῳ χρεῶν· καὶ τὰ Ληξιαρχικὰ γραμματεῖα παρ᾽ αὐτοῖς ἦν· συνῆγόν τε τοὺς δήμους, ὅτε δέοι, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐπεδίδοσαν καὶ ἐνεχυρίαζον. Ἀριστοτέλης δὲ περὶ Κλεισθένους φησί· Κατέστησε καὶ Δημάρχους τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον Ναυκλάροις. καὶ γὰρ τοὺς δήμους αὐτῶν ναυκλαρίων ἐποίησεν. οἱ πρότερον Ναύκλαροι, εἴτε ὑπὸ Σόλωνος κατασταθέντες, εἴτε καὶ πρῶτον. οὗτοι δὲ τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων ἐκόσμουν, Κλεισθένους καταστήσαντος ἀντὶ Ναυκλάρων. Ἔστι δὲ Δήμαρχος, ὁ τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν ἄρχων. καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Ἀλεξανδρεὺς τοὺς κατὰ δῆμον ἄρχοντάς φησι. Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς οὕτω φησί· Καὶ Δημάρχους οἱ περὶ Σόλωνα καθίσαντο ἐν πολλῇ σπουδῇ, ἵνα οἱ κατὰ δῆμον ἄρχοντες διδῶσι καὶ λαμβάνωσι τὰ δίκαια παρ᾽ ἀλλήλων. ἔδει οὖν τὸν Δήμαρχον ἀγαγεῖν εἰς τοὺς οἴκους τοὺς ἐνεχυριαζομένους. Παίζει δὲ, ὡς εἰ ἔλεγε, κόρις, ἢ ψύλλα. ὄνομα δὲ πολιτείας οἱ Δήμαρχοι, οὓς ἐχρῆν ἐνεχυριάζειν τοὺς ἀγνώμονας τῶν χρεωστῶν. τοῦτο δὲ, οὐκέτι καθεύδων, ἀλλ᾽ ἐγερθείς. Ἄλλως. Καταδαρθεῖν. οἱ Ἀττικοὶ παροξύνουσι κατα-

ac pignora captabant, et ex alio: ἔδει οὖν τὸν Δεμαρχ — τοὺς ἐνεχυριαζομένους, demarchum oportebat in aedes ducere eos, qui pignora sibi capere volebant.

οἱ δὲ Δήμαρχοι] melius Harpocration, et ex hoc Suidas h. v. οὗτοι τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν προσόντων ἑκάστῳ δήμῳ χωρίων. pro δέοι iidem habent δεήσειε: paullo post αὐτοῖς ἐδίδοσαν. ex eodem Suida puto in ſcholio noſtro emendandum eſſe Ναύκραροι — Ναυκράρων.

ἐπώνυμον] hoc falſum eſt, et, vt ex ſequentibus patet, cum Erneſto corrigendum Rr. pag. XVII. τὴν κατὰ δῆμον ἀρχὴν ἄρχων.

ἄρχοντες] tollendum eſt hoc voc. nam non dabant ius aut accipiebant ἄρχοντες, ſed per ἄρχοντας, δημάρχους plebs. In fine prioris farraginis τοῦτο δὲ οὐκέτι καθεύδων, ἀλλ᾽ ἐγερθεὶς, ſcil. iuuenis Phidippides, eſt lacinia, ſcholio male adſuta, et temere repetita e ſchol. 35, iudice Erneſto: cui bono illa verba h. l. vbi pater reſpondet filio? — Scholion apud Brunckium addam. δήμαρχος] δέον εἰπεῖν κόρεις. οἱ γὰρ κόρεις ἐν τοῖς στρώμασιν ὄντες τοὺς ὑπνοῦντας δάκνουσιν. ὁ δὲ μεμνημένος, ὅτι εἰς δικαστήριον ἥξει ὑπὸ τῶν δανειστῶν, δήμαρχος φησί. δήμαρχος δέ ἐστιν, ὁ τοῦ δήμου προστάτης, ὃν φασὶν ἰδιωτικῶς δοῦκαν.

καταδάρθειν. κυρίως δὲ τὸ ἐπὶ δέρματος κοιμᾶσθαι. ταῦτα δὲ εἰπὼν ὁ νεανίσκος, συγκαλυψάμενος καὶ τραφεὶς πάλιν κοιμᾶται.

41. Εἴθ' ὤφελ'] Τὸ ὤφελε τινὲς ἐπιῤῥηματικῶς δέχονται· ὡς τὸ,

Ὤφελε μήτ' ἐγένοντο θοαὶ νέες.

Καὶ τὸ Εὐριπίδου ἐν Μηδείᾳ καταρχὰς τοῦ δράματος. ἵν' ᾖ παράλληλον τὸ σχῆμα, τοῦ πρεσβύτου συνεχέστερον ἀπευχομένου τῇ προμνηστρίᾳ· ὁ δὲ ποιητὴς ῥῆμα αὐτὸ οἶδεν. Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσάμενος. Καὶ,

Μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονος Αἰακίδαο.

Τὸ δὲ Φεῦ, ἰδίως.

Ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι] Ἡ προνοήσασα τῶν γάμων, προμνήστρια καλεῖται· ἡ νῦν προξενήτρια.

42. Γῆμ' ἐπῇρε] Κυρίως τὸ ἀνεχαύνωσεν, ἀνεκούφισεν, ἐπαγγελλομένη προῖκα μεγάλην εἰσοίσειν τὴν γυναῖκα. καταχρηστικῶς δὲ ἀνέπεισεν.

44. Εὐρωτιῶν] Ἀντὶ τοῦ ἱδρῶν. ἑρμηνεύει δὲ τοῦτο διὰ τοῦ, εἰκῇ κείμενος. Εὐρωτιῶσι γὰρ τὰ εἰκῇ κείμενα, ὥσπερ νοτίδος αὐτοῖς ἐγγινομένης καὶ σηπούσης. καὶ εὐρὼς, ὁ σκώληξ·

BISETVS.

41. Φεῦ] Τὸ Φεῦ θαυμαστικόν ἐστι, καὶ χωρὶς τῶν ἑπομένων νοητέον. εἶτα, εἴθ' ὤφελε, δεῖ ἐπιφέρειν. τὸ δὲ εἴθε, καὶ ὤφελε, συνωνύμως τίθεται.

42. Γῆμαι] Γῆμαι, ὡς Εὐστάθιός φησι, λέγεται ὁ ἀνήρ. Γήμασθαι δὲ, ἡ γυνή. Εὐριπίδης δὲ καὶ τὸ γήμασθαι περὶ ἀνδρὸς λέγει. Γαμῆσαι δὲ, τὸ γυναῖκα λαβεῖν. Γαμίσαι δὲ, τὰ γυναῖκα δοῦναι.

43. Ἄγροικος] Ἄγροικος, προπαροξυτόνως, ὁ κατ' ἀγρὸν διαιτώμενος. Ἀγροῖκος δὲ, προπερισπωμένως, ὁ ἀπαίδευτος.

41. ἀπευχ. ex edd. pr. et schol. Euripid. correxi cum Ernesto; ἐπευχ. Küster. — In κοτεσσάμενος scholiastes memoriter laudauit Homericum κοτεσσαμένη.

44. καὶ εὐρὼς, ὁ σκώληξ est glossa temere huc posita e libro scripto, iudice Ernesto Pr. p. IX. Dein nouum incipit scholion, cuius pars exstat apud Suidam voc. εὐρωτιῶν. Ab eodem εὐρὼς explicatur *situs, caries, putredo.* De voc. ἀκέρητος v. Suidam h. v. qui h. l. aliis in Comicum scholiis, ac quae hodie habemus, vsus videtur. adde Eustath. ad Il. p. 951. lin. 41. a Brunckio laudatum.

λῆξ· ἐπεὶ τοῖς ἀμελῶς κειμένοις ἱδρὼς προσίζει· τουτέστι, νοτίς. τοιοῦτος δὲ ὁ τῶν ἀγροίκων βίος. ὁ γὰρ αὐτῶν οἶκος πυρῶν καὶ δερμάτων μεστὸς ὤν, οὐδεμίαν ἔχει τῶν τοιούτων πραγμάτων εὐθετίαν, ἀλλ᾽ ἄλλο ἀλλαχῇ κεῖται, ὡς ἔτυχε. τὸ δὲ ΑΚΟΡΗΤΟΣ, ἀκαλλώπιστος. Κορεῖν γὰρ, καλλωπίζειν· ὅθεν καὶ νεωκόρος.

45. Καὶ προβάτοις καὶ στεμφύλοις] Στέμφυλα κυρίως λέγεται τὰ ἀποπιέσματα τῶν ἐλαιῶν. Περιπίσματα δὲ, τὰ ἐκ τῶν σταφυλῶν ἀποπιεζόμενα. εὑρίσκεται δὲ καὶ ἀνάπαλιν τὰ στέμφυλα ἐπὶ τῶν σταφυλῶν· καὶ τὰ περιπίσματα, ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν.

46. Τοῦ Μεγακλέους] Ἐδιπλασίασε τὸ ὄνομα εἰρωνευόμενος. τοῦ Ἀλκμαιωνιδῶν δὲ οὗτοί εἰσι γένους. αὐτὸς δὲ διεβάλλετο ὡς δοῦλος. ὁ πρῶτος οὖν Μεγακλῆς, Κοισύρας ἦν υἱὸς, ἥτις ἦν ὑπερβαίνουσα γένει καὶ πλούτῳ. ἦν δὲ ἐξ Ἐρετρίας. διὸ καὶ κοισυροῦσθαι, τὸ μέγα φρονεῖν, παρ᾽ Ἐρετριεῦσιν.

47. Ἄγροικος ὢν ἐξ ἄστεος] Οὐκ ἀργῶς τῇ παραθέσει νῦν ἐχρήσατο. οὐ γὰρ ὀνειδίσαι βουλόμενος ἑαυτὸν ἄγροικον καλεῖ. (ἀνόητον γὰρ καὶ ἄγροικον παντάπασι διαβάλλειν ἑαυτόν) ἀλλὰ πρῶτον μὲν λεληθότως, διὰ τούτου τὴν εὐπορίαν δείκνυσι τὴν ἑαυτοῦ. οὐ γὰρ ἂν, εἰ μὴ πάνυ ἦν πλούσιος, ἐπεδικάσατο ἂν αὐτοῦ ἡ γυνὴ, καὶ τῇ δόξῃ αὐχοῦσα τοῦ γένους, καὶ τῇ ἐν ἄστει διατριβῇ. δόξαν γὰρ εἰώθασιν οἱ ἄνδρες ἔχειν οὐχ ἧττα τῶν γυναικῶν. ὁ δὲ τῇ ἀντιπαραθέσει καὶ τοῦτο ἐπιστάσατο, φήσας αὐτὸν ἀγροῖκον εἶναι· τὴν δὲ γυναῖκα πολιτικήν. θαυμαστὸν γὰρ οὐδὲν, εἰ ἄνθρωπον ἰδιοπράγμονα καὶ μέτριον τοὺς τρόπους τῇ ἐπὶ τῆς ἀγροικίας διαίτῃ γύναιον ὑπέταξε πολιτικὸν καὶ κατεδουλώσατο.

48. Σεμνὴν] Οὐ τὴν σώφρονα· οὐ γὰρ ἐπαινεῖ αὐτὴν ἀλαζόνα καὶ ὑπέρογκον καὶ σοβαρὰν τῷ εἴδει· τρυφῶσαν δὲ ἱματίοις, καὶ τῇ ἄλλῃ δαπάνῃ.

Ἐγκεκοισυρωμένην] Περισσῶς κεκοσμημένην. ἢ ἔθνος ἡ Κοι-

46. πλούτῳ] conf. Herodot. VII. 125.

47. ἐπεδικάσατο] nobilis et vrbana femina, nisi valde diues fuisset, *eum non appetiisset*, *eius conditione vti noluisset*. ἐπιδικάζεσθαι est proprie *certare de hereditate*, *petere hereditatem*; dein trope *expetere aliquid vtilitatis caussa*, *certare de re aliqua consequenda*, *sibi vindicanda*. Egregie explicat vim et significationes huius verbi Ernesti Pr. p. 34 sq.

48. ἐγκεκοισυρ.] Schol. MS. Brunck. περισσῶς κεκοσμημένην, κεκαλλωπισμένην;

ἡ Κοισυρόπολις ὀνομάζεται, πάνυ αἰσχρὸν καὶ μυσαρόν. ἢ τὸ τῆς Κοισύρας Φρονοῦσαν. ἐστι δὲ Ἐρετριακὸν τὸ ὄνομα. ἤτοι δὲ εἰς τρυφὴν διαβάλλονται. αὕτη δὲ ἐγαμήθη Πεισιστράτῳ ἐπιχειρήσαντι τυραννεῖν.

50. Ὄζων τρυγός] Νέου οἴνου· ἢ τῆς ὑποστάθμης. Τρασιὰ δὲ λέγεται ὁ τόπος, ὅπου ψύχεται τὰ σῦκα καὶ ταριχεύεται. ἢ σανίς. τρία δὲ εἶπε τὰ αὐτοῦ· Τρυγὸς, τρασιᾶς (ἀντὶ τοῦ, σύκων) καὶ ἐρίων περιουσίας. καὶ τὰ ἐκείνης δέ. ἐλεγκτικὸν δὲ τὸ τοιοῦτον σχῆμα.

Ἐρίων περιουσίας] Ἀντὶ τοῦ πλούτου. τοιοῦτος δὲ ὁ γεωργικὸς βίος. ἀπὸ δὲ τοῦ καθόλου ἐπὶ τὰ κατὰ μέρος ἦλθε. καθόλου γὰρ ἐν τοῖς ἐπάνω εἰπὼν τὴν εὐδαιμονίαν τὴν ἑαυτοῦ, Βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις· πάλιν καταμερίζει αὐτά. ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν προβάτων, τὰ ἔρια· ἀπὸ δὲ τῶν στεμφύλων, τρὺξ καὶ οἶνος· ἀπὸ δὲ τρασιᾶς, τὰ σῦκα.

51. Καταγλωττισμάτων] Αἰσχρῶν φιλημάτων, καὶ περιεργοτέρων· ἢ εἶδος αἰσχροῦ φιλήματος τὸ καταγλώττισμα. κυρίως δὲ καταγλώττισμα, ὅταν ἐν τῷ καιρῷ τῆς συνουσίας ὁ ἀνὴρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ τῷ τῆς γυναικὸς ἐμβάλλῃ στόματι.

52. Λαφυγμοῦ] Τῆς περὶ τὰ ἐδέσματα πολυτελείας· τουτέστιν ἀσωτίας. Λαφυγμὸν γὰρ λέγει, τὸ ἀπλήστως ἐσθίειν. Εὔπολις ἐν Κόλαξι·

Λαφύσσεται λαφυγμὸν ἀνδρεῖον πάνυ.

Ὅμηρος·

γην, ὁμοίως τῇ κοισύρᾳ· αὕτη δὲ ἦν γυνή τις πάνυ ἑαυτὴν κοσμοῦσα ἱματίοις καὶ τῇ ἄλλῃ διαίτῃ, ὡς τοὺς ὁρῶντας ἐκπλήττεσθαι. In edito scholio dicitur nupsisse Pisistrato: secundum alios, Alcmaeoni, quod probabilius videtur Brunckio: et in Acharn. 614. Megacles dicitur ὁ κοισύρας.

50. τρασιᾶς] Br. glossa ξύλου ἐν ᾧ τὰς ὀπώρας ἐξήραινον.

52. λαφυγμοῦ] Maximam partem conspirat cum editis scholion MS. apud Brunck. — κωλ.] v. Suidam h. v. qui alia scholia, at paullulum diuersa, ad nostrum locum scripta habuisse videtur, ex quo in altero scholio pro ὑπὸ τυράννων censuit H. Vales. ad Harpocr. v. Λιπάρα legendum esse ὑπὸ τυῤῥηνῶν *a Tyrrhenis*. adde Ducker. — γενετυλλ.] Pausan. Attic. cap. I. ἀπέχει δὲ (τοῦ Φαλήρου) σταδίους εἴκοσιν ἄκρα κωλιάς· κωλιάδος δέ ἐστιν ἐνταῦθα Ἀφροδίτης ἄγαλμα, καὶ Γενετυλλίδες ὀνομαζόμεναι θεαί. adde Suidam h. v. Lucian. Pseudolog. 11. Tom. III. ed. Reitzii, ibique interpr. p. 170 sq. Aristoph. Thesm. v. 137 ibique schol. Moerin. h. v. ibique Sallier et Piers.

Ὅμηρος· Ἔγκατα πάντα λαφύσσει. Ἔστι γὰρ λάπτω, καὶ λαφύσσω, τὸ ῥοφῶ· κυρίως ἐπὶ κυνῶν καὶ χοίρων. ὅθεν παράγεται καὶ ὁ λαφυγμός. εἰκότως δὲ ταῦτα καταλέγει, δεικνὺς, ὅτι αἱ εὐγενεῖς γυναῖκες τοιαῦτα πράττουσιν ὑπὸ τῆς ἄγαν τρυφῆς.

Κωλιάδος] Οἱ μὲν Κωλιάδα τὴν θεὸν καλοῦσι· νεανίσκου Ἀττικοῦ ἀποδράντος ἀπὸ λῃστῶν, συμμαχίᾳ τῆς θεοῦ, καὶ οὕτως αὐτὴν ὀνομάσαντος, καθάπερ αὐτὸς δεθεὶς τῶν κώλων ἀπελύθη ὑπὸ γυναικὸς (οἱ δὲ, θυγατρὸς τοῦ ἀρχιλῃστοῦ) δι' ἔρωτα. οἱ δὲ, τόπον ἐοικότα κώλοις ἀνδρὸς, ἔνθα ἡ θεὸς τιμᾶται. ἔνιοι δὲ Ἴωνος θύοντος, κόρακα ἁρπάσαι κωλῆν, καὶ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἀποθέσθαι· ὅθεν οὕτως ὠνομάσθη. Ἄλλως. Κωλιὰς, ναός ἐστιν Ἀφροδίτης, οὕτω καλούμενος ἀπό τινος νεανίσκου Ἀττικοῦ, ἁλόντος ὑπὸ τυράννων, καὶ δεθέντος τὰ κῶλα· εἶτα ἐρασθείσης αὐτοῦ τῆς θυγατρὸς τοῦ τυράννου, καὶ λυσάσης, ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας, χαριστήριον τῇ Ἀφροδίτῃ ναὸν ἱδρύσατο Κωλιάδος, διὰ τὸ τὰ κῶλα λελύσθαι.

Γενετυλλίδος] Γενετυλλὶς, ἡ τῆς γενέσεως ἔφορος Ἀφροδίτη.

53. Οὐ μὴν ἐρῶ γ', ὡς ἀργὸς ἦν. ἀλλ' ἐσπάθα] Πρὸς τὸ ἀργὸς, ἐσπάθα· (καὶ τοῦτο εἰρωνευόμενος· περὶ γυναικὸς δὲ λέγει) ἀντὶ τοῦ κατηνάλισκε, κατήσθιε· καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἀργὸς ἦν. Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν, ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηνται λέξεσιν· ὡς ἐνταῦθα. καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Κλυτὸς Ἱπποδάμεια· καὶ Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ.

Τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες ἀγγελθεῖσά μοι
Γενναῖος.

BISETVS.

Ad Schol. 52. Τυῤῥηνοὶ δὲ, ὡς κακοῦργοι καὶ λῃσταὶ διεβάλλοντο. οὗτοι νῦν Τοῦσκοι καλοῦνται. σημείωσαι δὲ ἐν τοῖς παλαιοῖς σχολίοις κακῶς γεγράφθαι τυράννων, καὶ τυράννου, ἀντὶ τοῦ Τυῤῥηνῶν, καὶ Τυῤῥηνοῦ, ὅπερ ἐκ τοῦ Σουΐδα φανερὸν ἐν τῇ Κωλιάδος φωνῇ.

53. ἀργὸς] Hunc comici locum plures grammatici, Suidas, Thom. Magister, Scholiastes ad Euripidis Hecubam v. 150 laudant, vt probent, vocem ἀργὸς apud Atticos tam feminini, quam masculini generis esse: et plura loca Kusterus adfert. Post pro λέξεσιν est e Gregorio Corintho, p. 25. §. 20. vbi iisdem verbis Atticismus memoratur, restituendum καταλήξεσιν, vt iam Koen. vidit.

Σπαθᾷν δὲ, τὸ ἀφειδῶς καταναλίσκειν. καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν εἴρηται πολλάκις. οἰκείως δὲ νῦν τῇ λέξει χρῆται ἐπὶ γυναικός. καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ὑφαινομένων ἱματίων, σπαθᾷν, τὸ ἄγαν κρέειν τὴν κρόκην. δύναται μὲν ἓν τὸ σπαθᾷν ἐπ' ἀμφοτέρων νοεῖσθαι. ὅτι δὲ νῦν ἐπὶ τοῦ πολλοῦ παρείληπται, δῆλον ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου·

Ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θοἰμάτιον δεικνὺς τοδὶ,
Κατὰ πρόφασιν, ἔφασκον, ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς.

Τοῦτο δὲ ἐπήνεγκε διττὸν ὂν, τό τε ἀναλοῦν, καὶ τὸ ὑφαίνειν.

55 Λίαν σπαθᾷς] Ἐργάζῃ. εἰρωνικῶς καὶ τοῦτο. δεικνὺς γὰρ αὐτῇ τὸ ἱμάτιον παραῤῥαγὲν, ἔλεγε τοῦτο αὐτῇ.

57. Πότην ἧπτες] Πότης, Ἀττικῶς ὁ ταχέως ἀναλίσκων λύχνος.

59. Θρυαλλίδων] Ἀπὸ τοῦ θρύου τὸ παλαιὸν τὰ ἐλλύχνια. τὰ γὰρ παχέα ἐλλύχνια πολὺ ἔλαιον δαπανῶσι.

60. Μετὰ ταῦθ' ὅπως] Μετὰ τὸ ἐπιτιμῆσαι τῷ οἰκέτῃ, ἐπὶ τὸ διήγημα πάλιν ἀνατρέχει τοῦ γάμου. Οὐ μὴν συναπτέον πάντα τὸν στίχον, ἀλλ' ἀναπαυστέον μέχρι τοῦ, ΤΙΟΣ· ἔτι

BISETVS.

58. Κλάεις] Σουίδας· Κλάειν, θρηνεῖν. οἱ δὲ Ἀττικοὶ κλάειν. Εὐστάθιος· Κλαίω, παρὰ τὸ κλῶ· ὡς ἐκ τοῦ ῥῶ, ῥαίω, ὁ μέλλων κλαύσω, τροπῇ τοῦ ι εἰς υ.

σπαθᾷν] proprie *telam spatha densabat*, tum *telam texebat*, improprie *dilapidabat*, *prodiga erat;* v. Hesych. in σπαθᾷ, metaphora sumta a multa trama in texenda veste stamini inserta; (v. Spanhem.) et ambigui vocabuli translatam significationem plurimi hic in vtroque loco agnoscunt: ego tamen probarem versionem Frischlini: *quippe in texendo erat operae suae prodiga*, (hic lusit comicus in ambiguitate vocabuli σπαθᾷν). *At ego illi palliolum hoc, praetextus nomine, commonstrans, dicebam, tu nimium texis hic:* ostendit nempe illi palliolum, in quo texendo vxor elaborabat; et praetextus nomine laudare videtur, reuera admonet, vt illam operam absoluat et a nequitiis sumtuque aliisque rebus (v. 51. 52) abstineat.

57. πότης ἐπὶ λύχνου μᾶλλον ait Ael. Herodian. pag. 432. post Moerida ed. Pierson. de δεῦρο v. Thom. Mag. p. 890 qui nostrum laudat locum.

59. θρυαλλ.] esse vocem Atticam, ait Moeris h. v. p. 186, vbi v. Pierson. adde schol. ad v. 585 et Acharn. v. 916. — τὰ γὰρ — δαπανῶσι diuersum scholion a priore.

εἶτα διαστήσαντα χρὴ μεθ' ὑποκρίσεως ἐπάγειν ΟΥΤΟΣΙ' ὡς ἀχθομένου αὐτοῦ τῇ γενέσει.

61. Τῇ 'γαθῇ] Καὶ τοῦτο εἰρωνευόμενος λέγει. οὐ γὰρ ἀγαθὴν αὐτὴν παρίστησι στασιαζόμενος, ὥστε ὑπὸ τῆς Φιλονεικίας καὶ εἰς λοιδορίαν ἐκτραπῆναι.

64. Ξάνθιππον] Ὁ Ξάνθιππος Περικλέους ἦν, τοῦ τῶν Ἀλκμαιονιδῶν γένους. ἐσεμνύνετο δὲ τὸ γύναιον θείῳ Μεγακλεῖ, τρίτον νικήσαντι Ὀλύμπια, καὶ δι' ἱπποτροφίαν κατελθόντι ἐκ τῆς Φυγῆς. ἐδίωξε γὰρ αὐτὸν ὁ Πεισίστρατος, ὃν καὶ μετεπέμψατο παραχωρήσαντα αὐτῷ τὸ τῆς νίκης κήρυγμα. Καλλίας δὲ ὁ δᾳδοῦχος, προσελθὼν ἐν τῇ ἱερᾷ στολῇ κατὰ Περσῶν ἐν Μαραθῶνι, καὶ ἀριστεύσας κατὰ βαρβάρων, καὶ τρίτον Ὀλύμπια νικήσας ἅρματι, τὸν υἱὸν Ἱππόνικον ὠνόμασε. λέγεται δὲ τοῦτον νικῆσαι μάλιστα, αἰχμαλώτου τινὸς ἐν τῇ μάχῃ τῶν βαρβάρων προσελθόντος αὐτῷ, καὶ μηνύσαντος θησαυρόν. καὶ αὐτὸν ὕστερον ἀπέκτεινεν ὁ Καλλίας. Ξάνθιππος μὲν οὖν ἐγένετο Περικλέους πατήρ. Οὐδὲν δὲ νῦν πρὸς αὐτὸν ἐπικοινωνεῖ τὸ λεγόμενον· πλὴν εἰ μὴ ἄρα διὰ Κοισύραν, (ἣν ἔφαμεν δέλην οὖσαν μητέρα γενέσθαι τοῦ Μεγακλέους) τὸ ὄνομα τὸ Ξανθίππου εἰλήφει. παρῴδηται δὲ τὸ Περικλέους, Μεγακλέους· ὡς ἂν δυνάμενον ἀμφότερα δηλοῦν. δριμέα γὰρ καὶ ἀστεῖα τὰ τῆς κωμῳδίας σκώμματα.

67. Κοινῇ ξυνέβημεν] Ἀντὶ τοῦ, ὡμονοήσαμεν, ὅτε καὶ ἀμφοτέροις ἡμῖν ἔδοξε τοῦτο. ἢ διότι ἀφ' ἑκατέρων τῶν γενῶν τῷ ὀνόματι ἐπετέθη μέρος.

68. Ἐκορίζετο] Ἐκολάκευεν, οἷα τοῖς παιδίοις συμβαίνει τοῖς μικροῖς.

BISETVS.

65. Φειδωνίδην] Ὁ Στρεψιάδης τοῦτο λέγει, ἵνα τὸν υἱὸν καὶ αὐτῷ τῷ ὀνόματι, καὶ τῷ πράγματι Φειδωλὸν ἔχῃ. ἐφοβεῖτο γὰρ τὸ τοῦ ἵππου ὄνομα, διὰ τὰς τῆς ἱπποτροφίας δαπάνας.

68. Ἐκορίζετο] Ὑποκοριστικῶς ἐκάλει. Ὑποκορίζεσθαι δὲ, τὸ τοῖς παισὶ πρὸς ψυχαγωγίαν λέγειν τινὰ κολακείας ὀνόματα, οἷον μετ' ὀλίγον, Φειδιππίδιον· καὶ τὰ τοιαῦτα.

64. In hoc scholio initium ὁ Ξανθ. — γένους et post verba λέγεται δὲ τοῦτον etc. de Callia, ex aliquo lexico male adsuta accessisse videntur Ernesto. neque enim in textu de illo Xanthippo est sermo. postrema autem verba παρῴδηται δὲ τοῦ Περ. etc. alienissima ab hoc loco, pertinere idem Pr. p. XI. iudicat ad v. 46.

νικῆσαι] malit Küster πλουτῆσαι.

70. Ξύσιδ' ἔχων] Ξύσιδα, προπαροξύνουσιν. ἤγουν πορφυρίδα. καὶ γὰρ μέχρι νῦν οἱ εἰσελαύνοντες ἀθληταὶ τοιούτῳ κοσμηθέντες σχήματι, καὶ ἅρματος ἐπιβάντες, διὰ μέσης πομπεύουσι τῆς πόλεως· ᾧ καὶ οἱ βασιλεῖς χρῶνται. Ἄλλως. Ξύσις λέγεται τὸ κροκωτὸν ἱμάτιον, ὃ οἱ ἡνίοχοι φοροῦσι μέχρι νῦν πομπεύοντες. χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς.

71. Ἐκ τοῦ Φελλέως] Τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστί τις ἑορτὴ τοῖς Ἀθηναίοις Φέλλος καλουμένη· ἥτις τῶν Διονυσίων ἄρχεται. Λουκιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης θεοῦ· Φαλλοὺς, φησὶν, Ἕλληνες τῷ Διονύσῳ ἐγείρουσιν· ἐπὶ τῶν καὶ τοιόνδε τι φέρουσιν, ἄνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέεται δὲ τάδε νευρόσπαστα. καὶ παρακατιὼν δὲ, ἐν τοῖς προπυλαίοις τοῦ Συρίης θεοῦ ναοῦ φαλλοὶ ἑστᾶσιν, οὓς Διόνυσος ἐστήσατο. Ἄλλως. Τόπος τῆς Ἀττικῆς οὕτω καλούμενος. ἐκ τούτου δὲ Φελλεάτας λέγουσι Δωριεῖς, τοὺς κισσηράδεις λίθους. αἱ δὲ αἶγες πρὸς τὰ τραχύτερα διώκουσι.

72. Διφθέραν ἐνημμένος] Ἐνδεδυμένος. ποιμενικὸν δὲ περιβόλαιον ἡ διφθέρα. Ἀττικοὶ δὲ λέγουσιν, ἣν νῦν ἰσάλην καλοῦμεν. ἔστι δὲ ἐκ δέρματος.

74. Ἀλλ' ἵπερόν με κατέχεε] Ἔπαιξε παρὰ τὸν ἴκτερον. νόσημα δὲ ὁ ἴκτερος, ὃς περιχεῖται ταῖς ὄψεσι τῶν νοσούντων. διὸ καὶ τὸ κατέχεε κατὰ λόγον ἐπήγαγεν. οὕτω δὲ καὶ τοῖς

BISETVS.

72. Ἐνημμένος] Παρὰ τὸ ἐνάπτεσθαι, τὸ ἐνδύεσθαι, καὶ περιβάλλεσθαι. Σουΐδας· Ἐνημμένος, περιβεβλημένος. Τὴν τοῦ πανόπτου διφθέραν ἐνημμένος ὁ Ἡρακλῆς.

70. adde Ducker ad h. l. et Timaeum ibique Ruhnken p. 135. — εἰσελαύνοντες proprie ii, qui victores ludorum sacrorum in patriam revertentes per vrbem ἐπόμπευον; — ἡνίοχοι h. l. qui currus agunt, qui quadrigis vel bigis vicerunt in certaminibus. — Φελλεὺς v. 71. mons Atticus, nomen obtinuit a terrae ingenio, n. a multo faxo. Steph. Byzant. h. v. illud esse dicit nomen non solum montis eius Attici, sed etiam παντὸς τοῦ τόπου, ἔχοντος ἐπιπολῆς μὲν πέτρας, ὑπὲρ ταύτης δὲ γῆν λιπαρὰν καὶ πρὸς ἐλαιοφυτείαν. adde Schol. ad Acharn. vers. 272 et Ruhnken. ad Timaei Lex. p. 192. — Luciani de dea Syria locus a scholiaste excitatus, exstat pag. 462. tom. III. ed. Reitzii, cuius et Mos. du Soul notas conferes.

τοῖς χρήμασιν αὐτȣ̃ ἐπιβεβλῆσθαί φησιν ἵππερον, οἷον ἱππικὸν ἔρωτα, νόσον ἱππικὴν, διὰ τὸ πολλὰ δεδαπανηκέναι.

Τῶν χρημάτων] Εὕρηται τȣ̃το καὶ ῥημάτων· ὅπερ ȣ̃τως εἴποις· Ἀλλὰ κατέχεε τῶν ῥημάτων ἐμȣ̃ ἱππικὸν ἔρωτα· τȣτέςιν, ἐμȣ̃, ὡς ȣ̓δὲν δεῖ δαπανᾷν ἀφειδῶς λέγοντος, λῆρον ἡγησάμενος τȣ̀ς λόγȣς, ἀντετίθη αὐτοῖς ὡς ἐραςὴς ἐςὶ ἵππων, καὶ ȣ̓δέποτε τȣ́τȣ ἂν ἀποςαίη.

80. Φειδιππίδιον] Τὸ ὑποκορίζεσθαι φιλȣ́ντων ἔθος. κολακεύει δὲ νῦν τὸν υἱὸν, καὶ προσποιεῖται φιλεῖν, ἵνα ἑτοιμότερον αὐτὸν πρὸς τὴν ἀξίωσιν ἑαυτȣ̃ πείθεσθαι παρασκευάσῃ.

81. Κῦσόν με, καὶ τὴν χεῖρα δὰς] Πρὸς τὸ Ὁμηρικόν· [Iliad. Ζ' 233.]

Χεῖρας τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιςώσαντο.

Φίλησον καὶ πρόσπτυξαι καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. ἔθος δ' ἐπὶ πίςει καὶ συνθήκαις βεβαίαις τὰς δεξιὰς διδόναι ἀλλήλοις.

82. Ἰδȣ̀ τί ἐςιν] Τὸ αἰτηθὲν παρὰ τȣ̃ πρεσβύτȣ ποιῶν ὁ νεανίσκος, τὴν δεξιὰν ὤρεξεν αὐτῷ. καὶ δῆλον ὅτι παρεπιγραφὴ τὸ εἶδος.

83. Νὴ τὸν Ποσειδῶ τȣτονί] Ἅρμα δείξας, ὄμνυσιν, ἢ ἄλλο τι ἡνιοχικὸν, ἢ πολεμικὸν σκεῦος. κυρίως δὲ νῦν ὁ νεανίσκος ὄμνυσι τὸν Ποσειδῶνα, θεὸν ἱππικὸν ὄντα· ἅτε καὶ αὐτὸς περὶ ἵππȣς ἐσπȣδακώς. τȣτονὶ δὲ τῷ κοινῷ τῶν ἀνθρώπων ἔθει χρώμενον αὐτὸν δεῖ νομίζειν εἰρηκέναι. εἰώθασι γὰρ ὀμνῦντες λέγειν, Μὰ τȣ̃τον τὸν θεόν· Μὰ τȣ̃τον τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλοι δὲ ἀφίδρυμα ἔχοντα Ποσειδῶνος. διὰ τȣ̃το καὶ ὁ πρεσβύτης τῷ ὅρκῳ ἀκολȣ́θως ἄχθεται.

84. Μή μοί γε] Μὴ εἴπῃς μοι, φησὶ, τὸν Ἵππιον. ȣ̓ γὰρ ἀνέχομαι τὸ τῶν ἵππων ἀκȣ́ειν ὄνομα, δι' ȣ̃ς ἀπολώλεκειν τὰ χρήματα.

88. Ἔκςρεψον] Ἀντὶ τȣ̃ μετάβαλε. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ῥυπȣμένων ἱματίων καὶ ἐκςρεφομένων. Ἐκςρέψαι δὲ ἱμάτιον, τὸ ἀλλάξαι τὸ πρὸς τὸ ἔσω μέρος ἔξω. Ἄλλαξον ȣ̓̃ν, φησὶ, τȣ̀ς τρόπȣς σȣ, καὶ μετάβαλε· μεταφορικῶς. τὸ γὰρ ὡς τάχιςα, κυρίως ἐπὶ ἁρματηλάτȣ. ταχινὰ γὰρ τὰ ἅρματα.

91. Νὴ τὸν Διόνυσον] Ἐπεὶ ȣ̓κ ἐπιτρέπει τὸν Ποσειδῶνα ὀμνύναι, μεταβαλὼν, τὸν Διόνυσον ὄμνυσιν.

BISETVS.

89. Ἅ ἂν ἐγὼ] Ἀντὶ τȣ̃, ἃ ἐγὼ παραινέσω ἄν.

92. Καὶ τῴκίδιον] Τὸ οἰκίδιον, ὑποκοριστικῶς. σμικρύνει δὲ, καὶ τοῖς ὀνόμασιν αὐτοῖς τὸ εὐτελὲς τῆς φιλοσοφίας εἰς πάντα δεικνύς. τὸ ΔΕΥΡΟ, νῦν ἐ τοπικὸν, ἀλλ' ἀντὶ τῦ ἐλθέ. ἤγαγε δὲ δῆθεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν Σωκράτες οἰκίαν.

94. Ψυχῶν σοφῶν] Ἤγεν, ἀνδρῶν φιλοσόφων. τῦτο δὲ ἐπ' ἀμφοτέρων δύναται νοεῖσθαι. ἔςι γὰρ ἀμφίβολον καὶ ἄδηλον, πότερον τὰς ψυχὰς αὐτὰς λέγει σοφὰς, ἢ τὰς ἄνδρας σοφὰς. ταῖς δὲ ψυχαῖς ἐκείνων ἔνεςι τὸ φροντιςήριον. ἐὰν μὲν γὰρ,

Ψυχῶν σοφῶν τῦτ' ἐςὶ φροντιςήριον·

ἐνδέχεται τὸ αὐτὰς εἶναι τὰς ψυχὰς σοφάς. ἐὰν δὲ ψυχῶν, σοφῶν, ἀνδρῶν λέγει. δύναται δὲ καὶ σκώπτειν διὰ τῦτε τὸν περὶ ψυχῆς Σωκράτες λόγον, καὶ ἀσαφῶς ἐπίτηδες εἰρηκέναι· ἐπεὶ καὶ Σωκράτης ὁριζόμενος περὶ ψυχῆς, ἀσαφῶς ἔδοξε λέγειν, καὶ ὥς τινες νομίζεσιν, ἀπεναντίας αὐτῷ· τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν κατηγορίαν Σωκράτες ποιέμενοι. Ἃ δὲ περὶ ψυχῆς ὥρισε, ταῦτα. Ψυχὴ πᾶσα ἀθάνατος. τὸ γὰρ ἀεικίνητον, ἀθάνατον. τὸ δ' ἄλλο κινῦν, ἢ ὑπὸ ἄλλε κινέμενον, παῦλαν ἔχει κινήσεως καὶ ζωῆς.

Φροντιςήριον] Οἱονεὶ, βελευτήριον, ἢ σύνοδός τις, καὶ θᾶκος, παῦλαν ἔχον σοφῶν. Θᾶκος δὲ καλεῖται ὁ τόπος Ἀττικῶς, ἔνθα πολλοὶ συνέρχονται σκεψόμενοι. Φροντιςαὶ δὲ ἐκαλῦντο, οἱ περὶ τὸν Σωκράτη, διὰ τὸ φροντίζειν ἀλλήλων, καὶ διὰ τῦτο μηδέποτε παύεσθαι τῆς φροντίδος.

96. Ὡς ἔςι πνιγεύς] Πνιγεὺς, ὁ τῶν ἀνθράκων κάμινος, διὸ ἐπιλέγει, ΗΜΕΙΣ Δ' ΑΝΘΡΑΚΕΣ· διὰ τὸ ὑπὸ ἡλίε θερμαίνεσθαι. Κυρίως δὲ πνιγεὺς, ἔνθα οἱ ἄνθρακες ἔχονται καὶ πνίγονται. ταῦτα δὲ πρότερος Κράτης ἐν Πανόπταις δράματι περὶ Ἵππωνος τῦ φιλοσόφε κωμῳδῶν αὐτὸν λέγει. ἀφ' ὃ ςοχαζόμενοί τινές φασιν, ὅτι μηδεμιᾶς ἔχθρας χάριν Ἀριςοφάνης ἧκεν ἐπὶ τὴν τῶν Νεφελῶν ποίησιν, ὅς γε μήτε ἰδιόν τι, μήτε ἁρμόττον, ἀλλὰ μηδὲ πρὸς ἓν ἔγκλημα

BISETVS.

92. Τὸ θύριον, καὶ τ' ᾠκίδιον] Ἓν διὰ δυοῖν. ἀντὶ τῦ, τὸ θύριον τύτε τῦ οἰκιδίε.

v. 92. verba σμικρύνει — δεικνύς inserta sunt a recentiore homine, et in iis sicuti in schol. ad v. 94. praeter tria prima verba, in reliquis nihil antiqui et probi agnovit Ernesti Pr. p. X. sed indicat esse inepta et argutationis plena, vti quae ad praecedentem versum de caussa vsurpati diminutiui τῴκίδιον dicuntur.

96. μήτε ἁρμόττον] excidit ἐπήγαγεν, quod paullo post legitur.

μιᾳ ἦλθε Σωκράτει· καὶ γὰρ κατ' αὐτοῦ ταῦτα προθεὶς ἐγκλήματα, τὸ περὶ οὐρανὸν, ὅτι ἐστὶ πνιγεύς· καὶ ὡς ἱκανός ἐστι τὸν ἥττω λόγον διδάσκειν, καὶ τὸν κρείττονα· τὸ μὲν, κοινὸν τῶν φιλοσόφων ἁπάντων ἐπήγαγεν ἔγκλημα· φαίνεται δὲ καὶ ἐπὶ τούτων ὁ Ἵππων κωμῳδηθῆναι φθάσας. τὸ δὲ τῶν ἐγκλημάτων, οὐδὲ τὸ σύνολον ἐπίκοινον φιλοσοφίᾳ. οὐ γὰρ τοῦτο ἐπαγγέλλονται οἱ φιλόσοφοι, δεινοὺς ποιήσειν λέγειν· ἴδιον δὲ τὸ τοιοῦτο μᾶλλον τῆς ῥητορικῆς· ὡς ἐπ' ἀμφοτέροις τὸν φιλόσοφον καθαρεύειν. οἱ δ' ὅτι ὁλόκληρον εἰς αὐτὸν συνέταξε δρᾶμα, καὶ δι' ἔχθραν νομίζουσιν αὐτὸν πεποιηκέναι, οὐκ ὀρθῶς οἴονται. πρῶτον μὲν γὰρ Δίφιλος εἰς Βοΐδαν τὸν φιλόσοφον ὁλόκληρον συνέταξε ποίημα. διὸ οὐκ εἰς οὐλείαν ἐρρυπαίνετο φιλόσοφος. οὐ διὰ τοῦτο δὲ ἐχθρὸς ἦν. ἔπειτα Εὔπολις, εἰ καὶ δι' ὀλίγων ἐμνήσθη Σωκράτους, μᾶλλον ἢ Ἀριστοφάνης ἐν ὅλαις ταῖς Νεφέλαις αὐτοῦ καθήψατο. οὐδὲν δὲ χεῖρον ὑπομνησθῆναι τῶν Εὐπόλιδος. Δεξάμενος δὲ Σωκράτης τὴν ἐπίδειξιν Στησιχόρου, οἰνοχόην ἔκλεψεν. οἷον δ' ἦν ὁρᾶν τὸν φιλόσοφον τὸ ἐν φανερῷ μάλιστα σκεῦος κατακείμενον κλέπτοντα καὶ ὑφαιρούμενον.

98. Οὗτοι διδάσκουσιν, ἀργύριον ἤν τις διδῷ] Καὶ τοῦτο ψεῦδος, διαβολῆς χάριν. οὐδεὶς γὰρ μισθὸν ἐτέλει Σωκράτει· ἐπεὶ ἐκεῖνος ἔφασκε μηδὲν εἰδέναι. διόπερ καὶ ὑπὸ Πυθίου σοφὸς ἐκρίθη. τοῦτο γὰρ αὐτοῦ πρῶτον ἔκρινεν εἶναι σοφὸν, τὸ γνωρίσαι ὅτι μηδὲν οἶδε. πῶς οὖν ἂν μισθὸν ἐπράττετο παρὰ τῶν συνόντων, ὁ λέγων περὶ αὐτοῦ, ὅτι οὐδὲν οἶδα.

102. Ἀλαζόνας] Ἰδίως τοὺς ψεύστας ἐκάλουν. εἰκότως δὲ καὶ τοὺς φιλοσόφους ἀλαζόνας καλεῖ, ἐπεὶ λέγειν ἐπαγγέλλονται, περὶ ὧν οὐκ ἴσασιν. ἢ ὅτι σεμνὰ ἔχοντες ἤθη, ἀλαζόνες δοκοῦσιν. Ὠχριῶντες δὲ, καὶ ἀνυπόδητοι· ἐπεὶ μόνης ἀρετῆς φροντίζοντες καὶ οὐ τρυφῆς, διώκουσι τὸ ἀπέριττον. Πόνηροι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίπονοι, ἄθλιοι.

104. Καὶ Χαιρεφῶν] Ἑταῖρος Σωκράτους ὁ Χαιρεφῶν· ὃς ἐκαλεῖτο καὶ Νυκτερὶς, διὰ τὸ μέλας εἶναι καὶ ἰσχνόφωνος.

105. Μηδὲν εἴπῃς νήπιον] Μηδὲν εὐῆθες, μηδὲ μειρακιῶδες, μηδ' ἀνόητον εἴπῃς. ἀπὸ τοῦ μηδὲ τὰ νήπια παιδία εἰδέναι τι.

φιλοσόφων] conf. Xenoph. M. S. II. 1. 31. ibique Ruhnken. in ed. Ernest. p. 220.

Στησιχόρου] v. Schol. ad v. 179.

102. ἀλαζ.] v. Ruhnken. ad Timaei Lex. p. 14.

105. νήπιον] Glossa Brunckii, μωρόν.

106. Ἀλλ' ἄν τι κήδει] Ἤγουν φροντίζεις. Πατρῴων δ' ἀλφίτων, ἀντὶ τοῦ, τῶν χρημάτων, ἢ τῆς πατρῴας οὐσίας. τὸ δὲ σχασάμενος, ἀντὶ τοῦ καταπαύσας· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀποσχιζομένων καὶ διαχεομένων ὑδάτων. Ἄλλως: Καταλύσας, καταπαύσας, ἀποστὰς τούτου· ὡς διαστεῖλαι καὶ σχίσαι τὸ ὕδωρ τῇ κώπῃ ἐρεσσόντα. καὶ Πίνδαρος· Κώπαν ἤδη μοι σχάσαι. καὶ Εὐριπίδης· [in Phoeniss. v. 457.] Σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα. Ἄλλως: Στήσας, καταπαύσας. Σχάσαι γὰρ, τὸν κωπηλατοῦντα στῆσαι τὴν κώπην.

108. Οὐκ ἂν μὰ τὸν Διόνυσον] Εὐλόγως τὸν Διόνυσον ὄμνυσι. τούτῳ γὰρ ἐπετελεῖτο τὰ Διονύσια, οἷς ἠγωνίζοντο οἵ τε τῆς τραγῳδίας καὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταί.

109. Τοὺς Φασιανοὺς] Οἱ μὲν ἵππους· οἱ δὲ ὄρνεα. ἔνιοι δ' ἵππους χάραγμα ἔχοντας Φασιανοῦ, ὡς ἀλεκτρυόνος. καὶ εἴπερ ἐστὶ τοῦτο μὴ κατεψευσμένον, οἰκεῖον ἂν εἴη τῇ τοῦ νεανίσκου σπουδῇ. οἱ δὲ περὶ Ἀρχίλοχον, ὀρνίθων γένος. οἱ δὲ ὅτι Φᾶσις ποταμός ἐστι Σκυθίας, ὅπου καλοὶ ἵπποι γίνονται. Λεωγόρας δὲ, τρυφερός τις, ὁ Ἀνδοκίδου πατήρ. Πλάτων Περιαλγεῖ·

Ὦ θεῖε Μόρυχέ τε, νῦν γὰρ εὐδαίμων ἔφυς,
Καὶ Γλαυκέτης, ἡ ψῆττα, καὶ Λεωγόρας,
Οἳ ζῆτε τερπνὸν, οὐδὲν ἐνθυμούμενοι.

Εὔπολις ἐν Αὐτολύκῳ β', ὡς καὶ διὰ Μυῤῥίναν ἑταίραν τὰ χρήματα ἀποβέβληκε φησίν. οἱ δὲ ἔχοντας τῷ μηρῷ ἐγκεχαραγμένον Φασιανόν. Λεωγόρας δὲ, ὄνομα κύριον ἑνὸς τῶν Ἀθήνησι πολιτευσαμένων τότε. πατὴρ δὲ οὗτος ἦν Ἀνδοκίδου τοῦ ῥήτορος. ἄδηλον δὲ εἰ καὶ ὄρνεα ἔτρεφεν ὁ Λεωγόρας. μέμνηται δὲ αὐτοῦ ὡς ἱπποτρόφου. ✠ Ἀθήναιος· Καὶ τὸ ἐν Νεφέλαις δὲ ἐπὶ τῶν ὀρνίθων ἔγωγε ἀκούω, καὶ οὐκ ἐπὶ ἵππων, ὡς οἱ πολλοί. Τοὺς Φασιανοὺς, οὓς τρέφει Λεωγόρας. δύναται γὰρ ὁ Λεωγόρας καὶ ἵππους τρέφειν, καὶ ὄρνεις Φασιανούς. κωμῳδεῖται γὰρ ὁ Λεωγόρας ὡς γαστρίμαργος ὑπὸ Πλάτωνος ἐκ Περιαλγεῖ. ✠

110.

106. τούτου. ὡς] tollit distinctionem vir doct. in Misc. Obss. Belgic. vol. III. p. 106. adde schol. ad v. 738.

109. Μόρυχε] v. schol. ad Acharn. v. 887. Vesp. 507. 1137. et cl. Ruhnken ad Timaei Lex. p. 131. — Μόρυχε· τέως γὰρ — — ἡ ψῆττα (lege ἡ ψῆττα anas) — ζῆτε τερπνῶς etc. legitur melius apud Suidam v. Φασιανοί, vbi scholion plenius e libro quodam descriptum est. v. Küster ad vtrumque locum. post, οἱ δὲ ἵππους ἔχοντας τῷ μηρῷ idem mallit.

110. Ἴθ', ἀντιβολῶ] Πορεύου. νῦν δὲ, πείσθητί μοι. τὸ δὲ ἀντιβολῶ, παρακαλῶ, Ἀττικῶς.

111. Καὶ τί σοι μαθήσομαι] Οὐ γὰρ ἑαυτῷ ἔμελε μαθεῖν, ἤγουν δι' οἰκεῖον θέλημα, ἢ ὠφέλειαν· ἀλλὰ διὰ τὸ τοῦ πατρός. διὸ τὸ ΣΟΙ λέγει. ἤγουν, τί μαθήσομαι ὑπὲρ σοῦ.

112. Ἄμφω τὼ λόγω] Δυϊκῶς ἔκλινε. φησὶ δὲ ἀμφοτέρους τοὺς λόγους τοὺς περὶ Σωκράτη ἐκπαιδεύειν ἱκανῶς.

114. Τὸν ἕτερον τοῖν λόγοιν] Τὸν δίκαιον νικῶν, ὡς ἀγνοῶν δὲ, τὸν δίκαιον εἶπε τὸν ἕτερον. ἐβούλετο γὰρ ἀδικίαν μανθάνειν.

120. Τοὺς ἱππέας τὸ χρῶμα] Οἷον, οὐχ ὑπομείναιμι ὁραθῆναι ὑπὸ τῶν ἱππέων ὠχρὸς καὶ διεφθαρμένος. ἐκόμων γὰρ οἱ ἱππεῖς. οἱ δὲ φιλόσοφοι κάτω κείρονται. ΔΙΑΚΕΚΝΑΙΣΜΕΝΟΣ δὲ, ἠμαυρωμένος, αἰσχρὸς, καὶ διεφθαρμένος γενόμενος. οἱ γὰρ ἱππεῖς ἐν γυμνασίοις καὶ παλαίστραις διέτριβον. Οὐ γεναίμην, φησὶν, ὠχρὸς, ὡς οἱ περὶ τὸν Σωκράτη, καὶ ἀνυπόδητος καὶ ῥυπῶν. οἱ γὰρ ἱππεῖς εὔχροι, καὶ ὑποδεδεμένοι, καὶ ἐν γυμνασίοις ἐξεταζόμενοι. καὶ ἐν τοῖς Ἱππεῦσι φησί· [v. 577.]

Μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσιν, μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις.

Τουτέστι λιπῶσι. τοῦτο οὖν ὁ νεανίσκος δεδοικέναι φησὶ, τὸ ἀπέχθεσθαι τοῖς περὶ τὴν ἱππικὴν ἔχουσιν, εἰ καταλιπὼν τὸ κοσμεῖν τὸ σῶμα καὶ μετιέναι τὰ τῶν ἱππέων ἐπιτηδεύματα, τὰ τῶν φιλοσόφων μετέλθοι. ὡς ἱππαζόμενον δὲ καὶ τοῦτον μετὰ τῶν ἱππέων φησὶ τάττεσθαι.

121. Οὐκ ἄρα μὰ τὴν Δήμητρα] Εἰκότως τὴν Δήμητρα ὄμνυσιν, ἐπεὶ περὶ τροφῶν ὁ λόγος ἐστί. τούτων γὰρ ἡ θεὸς εὑρετίς.

120. E pluribus notis grammaticorum conflatum esse videtur hoc scholion. διακεκαισμένος explicatur in glossa apud Brunck. βεβλαμμένος, ἐφθαρμένος, ὠχρὸς, οἷόν ἐστι τὸ τῶν φιλοσόφων. citat quoque Thomas Mag. h. v. pag. 215. — pro κάτω κείρονται legit Küster ἀποκείρονται, et scholiasten, quod absque vlla similitatione ait, philosophos olim tonderi solitos fuisse, arguit erroris, remque illustrat. Infra v. 833. 834. et in Auib. v. 1282. Socrates ipse cum suis sectatoribus comatus est et intonsus. λιπῶσι sub finem scholii est voc. rarioris significatus a λιπάω, *pingueo*, itemque *niteo*, notante cl. Nagelio in comment. f. Obseruatt. in scholia graeca Nubium Aristophan. Altdorf. 1771. p. 4.

122. Οὐδ' ὁ ζύγιος, οὐδ' ὁ σαμΦόρας] Ζύγιοι ἵπποι καλοῦνται, οἱ ὑποβαλλόμενοι τῷ τοῦ ἅρματος ζυγῷ· τυχέσιν, ὁ μέσος δεξιὸς, καὶ ὁ μέσος ἀριστερὸς, ΣαπΦόραι δὲ, οἱ σίγμα ἔχοντες περὶ τὸν μηρόν. καὶ διὰ τοῦ μ καὶ π γράΦεται.

123. Ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας] Ἀλλ' ἐκβαλῶ σε καὶ διώξω σε τῆς οἰκίας τῆς ἐμῆς. ταχύτερον δὲ αὐτῷ διαλέγεται καὶ ἀπηνέστερον, τὴν ἐλπίδα τοῦ πείσειν αὐτὸν ἀπολωλεκώς.

124. Ἀλλ' οὐ περιόψεταί με] Εἰκὸς γὰρ ἦν καὶ τοῦτον σεμνυνόμενον ἐπὶ ταῖς τρισὶ νίκαις τοῦ πατρὸς, ἥδεσθαι τὸν νεανίσκον ὁρῶντα μετερχόμενον τὰ προγονικὰ ἐπιτηδεύματα.

126. Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι] Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι ἀθυμήσω, διότι μὴ πέπεικα τὸν υἱὸν, οὐδὲ τέλεον ἀΦέξομαι τῆς γνώμης τῆς προκειμένης. οἷον, οὐ παραδώσω ἐμαυτὸν ταῖς λύπαις.

127. Διδάξομαι] Νῦν μὲν παθητικὸν ἀποδεκτέον. Διδάξομαι δὲ τὸν υἱὸν ΦιλοσοΦεῖν, κυριώτερον, ἢ διδάξω. Διδάξω μὲν γὰρ, ὁ Φιλόσοφος διδάσκαλος ἐρεῖ· Διδάξομαι δὲ, ὁ πατὴρ, καὶ πᾶς ὁ παραδιδοὺς ἕτερον μανθάνειν. δύναται δὲ καὶ νῦν εἶναι τὸ αὐτὸ, ἵν' ᾖ νοούμενον, ἐπεὶ οὐ τὸν υἱὸν, ἐμαυτου

BISETVS.

126. Ἀλλ' οὐδ' ἐγώ] Τούτου δὲ τοῦ στίχου παροιμιακῶς ἂν χρῆσις εἴη, εἴ τις δυστυχήματί τινι πιεσθεὶς, τούτου ἀπαλλαχθήσεσθαι ἐλπίζει. ἢ ὅταν τὶς εἰς ἁμαρτίαν τινὰ κατολισθήσας, μεταμεληθεὶς ἔπειτα, ἐν αὐτῇ διαμένειν οὐκ ἐθέλει.

127. Διδάξομαι] Διδάξομαι, ἀντὶ τοῦ, μαθήσω. πῶς; τοῖς θεοῖς εὐξάμενος, καὶ αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ Φροντιστήριον. Διδάσκεσθαι, μανθάνειν. ἡ διδαχὴ δὲ πρὸ τῆς μαθήσεως εἶναι Φιλεῖ. τοῦ δὲ διδάξομαι ἡ ἐπεξήγησις ἕπεται, μαθήσομαι.

122. σίγμα] scribendum esse σαυτῇ et mox, καὶ διὰ τοῦ Ͻ (non, μ) καὶ π γράΦεται, iure adfirmat Ernesti Praef. p. 17. v. schol. 23. — διὰ τοῦ μ̄ καὶ Φ̄ ed. Ald. — ΣαμΦόραι habet ed. Ernestina.

127. δύναται] ab alio grammatico haec pars scholii esse videtur, qui recte interpretatur ἐμαυτὸν διδάσκομαι, et per medium exprimendum est, *me docendum ipse alteri praebebo, me erudiendum curabo*, h. e. *discam*. v. Küster ad h. l. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 4. 5. infra ad h. comoediae v. 778. 1341. Timaei Lex. pag. 61 et 67 cum notis Ruhnkenii. Th. Mag. p. 225. pro διδαχθήσομαι attice poni, arbitratur Pierson ad Moer. pag. 13.

τὸν διδάξομαι ἔφη, ἅτε βαδίζων εἰς τὸ Φροντιστήριον: τὸ δὲ ἐμαυτὸν λείπει, τῦ μέτρυ ἐκ ἐπιτρέποντος. Ἄλλως. Ἀντὶ τῦ, διδασκάλῳ παραδώσω· ἐπεὶ μέσον ὂν τὸ διδάξομαι, πρὸς ἄμφω τὰς ἐνεργείας χωρεῖ.

129. Πῶς ἒν γέρων ὤν] Ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λογίζεται ἐν τῷ ἀπιέναι. τὸ δὲ ΒΡΑΔΥΣ, ἐκ ἐπὶ τῆς τῦ σώματος κινήσεως παρείληφεν, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀγχίνυς εἶναι. ἄνωθεν δὲ τὰ τῆς διανοίας δηλῦν θέλει.

130. Λόγων ἀκριβῶν σκινδαλμύς] Λόγων ἰσχνῶν λεπτολογίας. λεπτὰ γὰρ καὶ ἰσχνὰ τὰ τῶν λόγων ζητήματα. Σκινδαλμὸς δὲ, λεπτολογίας· ἀπὸ τῆς σχίσεως τῶν καλάμων. ἐξήγησις δὲ καὶ ἐπεξεργασία τῶν ἀκριβῶν οἱ σκινδαλμοί. ἰδίως γὰρ σκινδαλμὺς καλῦμεν, τὰ λεπτότατα τῶν ξύλων, καὶ τὰ τῶν καλάμων ξύσματα. τῦτο δὲ ἐπὶ τῆς εὐθείας ὀξύνεται· ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται.

131.

BISETVS.

130. Σκινδαλμύς] Παρὰ τῷ Σκίδᾳ γέγραπται σκινδάλαμοι. καὶ ἴσως ἐνταῦθα σκινδαλάμυς γραπτέον. ἀλλὰ πῶς τῦτο τὸ ὄνομα ἐν τῇ εὐθείᾳ μὲν ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων προπαροξύνεται, ἄδηλον: καὶ τὰ παλαιὰ σχόλια ἐπανόρθωσιν ἀπαιτεῖν δοκεῖ.

vers. 128. τοῖσι edd. vett. quod quidem metro aduersarium, semper adnotare, superfluum erit.

vers. 129. ἄνωθεν] Apud Suidam in Βραδὺς hoc scholion melius rectiusque ita legitur — κινήσεως παρείληπται νῦν, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀγχίνουν καὶ νωθὲς τῆς διανοίας, (*sed hebes et tardum ingenium*) θέλει δηλῦν. nam νωθὴς est *tardus*. v. Toup. Nouiss. cur. in Suidam p. 27. ed. Londin. pag. 183 sq. ed. Lipsiens.

130. Tribus scholiis constat haec farrago: primum pertinet vsque ad ζητήματα, alterum vsque ad καλάμων. In tertio verborum ἐξηγ. καὶ ἐπεξεργασία, (quae est figura rhetorum, quam *consummationem, expolitionem, cumulum quemdam exabundanti* dicere possis,) sententiam hanc esse notat Ducker, poetam vti voce σκινδαλμοί, tamquam explanatione quadam et expositione verborum λόγων ἀκριβῶν, quae vocem σκινδαλμοί praecedunt. Küster emendat ἐξάσκησις δὲ καὶ ἐπεξεργασία. In fine mens scholiastae est voc. σκινδαλ. in casu recto acui, in obliquis autem accentum in syllaba ante vltimam habere, σκινδαλμός, σκινδάλμυ. v. Nagel. l. m.

131. ✠ Τί ταῦτ' ἔχων ϛραγγεύομαι] Διὰ τί ταῦτ' ἔχων κατὰ νῦν, πιέζομαι καὶ συνθλίβομαι. Στράγξ δέ ἐϛιν, ὁ διὰ λεπτοτάτης ὀπῆς σχολῇ κατιὼν ϛαλαγμός. ✠

132. Ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν] Ἀλλ' οὐκ ἔχομαι τῶν γιγνωσμένων. τοῦτο δὲ παρεγκύκλημα. ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐλθεῖν καὶ κόψαι τὴν θύραν Σωκράτους. παρατηρητέον δὲ, ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν ἔξωθεν κρουόντων, κόπτειν λέγουσιν· ἐπὶ δὲ τῶν ἔσωθεν, ψοφεῖν. ἱκανῶς δὲ διέϛειλε Μένανδρος, ἐπὶ μὲν τῶν ἔξω, κόψω τὴν θύραν εἰπών· ἐπὶ δὲ τῶν ἔσω, ἐψόφηκε τὴν θύραν ἐξιών.

133. Βάλλ' ἐς κόρακας] Ἄπιθι ἐς κόρακας. ἔϛι δὲ παροιμία ἐπὶ κατάρας λεγομένη· ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀπώλειαν καὶ εἰς φθοράν. Βοιωτοῖς γὰρ ἀναϛάτοις ὑπὸ Θρᾳκῶν γενομένοις, εἶπεν ὁ θεὸς ἐκεῖ κατοικεῖν, ἔνθα ἂν ἴδωσι λευκοὺς κόρακας. οἱ δ' ἐν Θετταλίᾳ παρὰ τὸν Παγασιτικὸν κόλπον εἶδον περιπεπταμένους τοὺς τοῦ ἡλίου ἱεροὺς κόρακας, οὓς παῖδες ἀφῆκαν γυψώσαντες ὑπὸ μέθης· καὶ τελεῖσθαι τὸν χρησμὸν φήσαντες, ἐνταῦθα κατῴκησαν. οἱ δὲ ἐκ τοῦ ζώου λέγεσθαι τὴν παροιμίαν. ἐν γὰρ τοῖς ἐρημοτέροις τόποις ἐπιτηρεῖ τὰ πτώματα. Ζηνόδοτος δὲ, ὁ τὰς Ταῤῥαίου καὶ Διδύμου παροιμίας ἐπιτεμών, Βοιωτοῖς, φησὶν, Ἄρνην ποτὲ διοικοῦσι προείρητο ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκπεσεῖσθαι, λευκῶν κοράκων φανέντων. νεανίσκοι δέ ποτε μεθυσθέντες, καὶ συλλαβόντες κόρακας, γυψώσαντες ἀφῆκαν πέτεσθαι. ἰδόντες δὲ οἱ Βοιωτοὶ, ἐταράχθησαν, ὡς τῆς μαντείας λαβούσης τὸ τέλος, καὶ φοβηθέντες οἱ νεανίσκοι, τὸν θόρυβον φυγόντες, ᾤκησάν τινα τόπον, ὃν ἐκάλεσαν Κόρακας. μετὰ δὲ ταῦτα ἐκβαλόντες τοὺς Βοιωτοὺς οἱ Αἰολεῖς, ἔσχον τὴν Ἄρνην οἰκείαν οὖσαν· καὶ τοὺς ἁμαρτάνοντας μεθιϛᾶσιν εἰς τοὺς κόρακας καλουμένους.

134. Κικυννόθεν] Ἀπὸ δήμου τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς Κικύννα· ἔνθα ἄγεται καὶ τὰ Ἀπολλώνεια.

135. Ἀμαθής γε νὴ Δία] Ἰδιώτης καὶ ἀπαίδευτος.

136.

BISETVS.

131. Ἰτητέον] Ἰτέον, πορευτέον. Σουΐδας.

Στραγγεύομαι] Στραγγεύομαι, κατὰ τὸν Σουΐδαν, μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναβάλλομαι, διατρίβω, παρέλκω, μέλλω, ἀναδύομαι.

132. v. Thomas Mag. p. 546 ibique interpretes.

133. Pro παγασιτικὸν e Strabone, Ptolemaeo et aliis geographis reponendum esse παρασητικὸν, animaduertit Ernesti Praef. p. XVIII.

136. Ἀπεριμερίμνως] Ἀμαθῶς καὶ ἀπείρως καὶ ἀνεπιστημόνως. τὸ δὲ λελάκτικας, σφοδρότητος καὶ βίας σημαντικόν. διόπερ καὶ τὴν μέμψιν ἐπήγαγεν, οὐ τὸ κροῦσαι καὶ τὸ προσελθεῖν αἰτιώμενος (οὐδὲ γὰρ πρὸς φιλοσόφου τὸ τοῖς δεομένοις μὴ παρέχειν τοῦ συνιέναι ἐξουσίαν) τὸν δὲ τρόπον μεμφόμενος, ὅτι βιαιοτέρως ἔπαισε τὴν θύραν, ὡς διαταραχθῆναι τοὺς ἐμφιλοσοφοῦντας.

137. Ἐξήμβλωκας] Ἐξέωσας, ἐξέβαλες. Ἐξαμβλῶσαι δὲ ἰδίως ἐπὶ τῶν γυναικῶν λέγεται, τῶν ἀποτικτουσῶν θᾶττον ἢ κατὰ τὸν τῶν ὠδίνων καὶ τῆς κυοφορίας νόμον. καὶ φάρμακον ἀμβλίσκειν τὰς γυναῖκας ποιοῦν. ἰδίως δὲ νῦν ἐπὶ φιλοσόφων τὴν φροντίδα· ἐπεὶ καὶ μεριμνοφροντιστὰς ἐκάλει αὐτοὺς, ὡς προεῖπεν. τοῦ δὲ Σωκράτους λέγοντος, ὅτι τέχνην ἔχω τὴν μαιευτικὴν, καὶ διὰ ταύτης ποιῶ τοὺς νέους ἀποτίκτειν τὰ νοήματα ἐν τῇ ἑαυτῶν ψυχῇ· τοῦτον νῦν κωμῳδεῖ Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ἐξήμβλωκας.

138. Τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν] Ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς ἀγροῖς. πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι αὐτῷ χρῶνται πόῤῥω τῆς πόλεως. ἄδηλον δὲ πότερον λέγει, πόῤῥω τῶν ἀγροίκων αὐτὸς κατοικεῖν· ἢ τοῖς μακρὰν καὶ πολὺ τῆς πόλεως ἀπέχουσι. λέγεται γὰρ αὐτὸ παρὰ τὸ Εὐριπίδειον·

Τηλοῦ γὰρ οἴκων βιοτὴν ἐξιδρυσάμην.

140. Ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν] Ἀλλ' οὐ δυνατόν. δηλονότι ἐπὶ διασυρμῷ καὶ διαβολῇ ταῦτα παρεισάγει λέγοντα τὸν θυρωρόν. ἀλλότριον γὰρ τῶν φιλοσόφων τὸ βασκαίνειν καὶ φθονεῖν.

144. Ἀνήρετ' ἄρτι] Ἐπύθετο, ἀνηρώτησεν. ΑΡΤΙ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐξ ὑπογυίου· ἵνα αὐτοσχεδιάζειν δοκῶσι. διαβάλλει δὲ τοὺς φιλοσόφους ὡς εὐτελῆ ζητοῦντας. διὸ καὶ ταῦτα γελοίου χάριν λέγεται, καὶ διὰ γελοίων τὴν Σωκράτους παρίστησιν ἀκρίβειαν.

Χαιρεφῶντα] Τῶν πάνυ γνωρίμων Σωκράτους ὁ Χαιρεφῶν. οὐδὲν δὲ αὐτοῦ διασέσωσται τῶν συγγραμμάτων. δοκεῖ δὲ γενέσθαι περίθερμος καὶ σφόδρα ἐχθρεύσας τῷ ἀδελφῷ. καὶ φησὶ Ξενοφῶν, Σωκράτην ξυνάγοντα αὐτοὺς, λέγειν, ὡς οὐδὲν ὀφθαλμῶν ὄφελος εἴη, εἰ μὴ συμφωνοῖεν, οὐδὲ χειρῶν, οὐδὲ ποδῶν. Δήμου δὲ ἦν ὁ Χαιρεφῶν Σφήττιος. τούτῳ καὶ ἡ Πυθὼ δοκεῖ τὸν περὶ τοῦ Σωκράτους χρησμὸν εἰπεῖν·

Σοφὸς

137. φάρμακον] cum Küstero ſupple καὶ ἀμβλωθρίδιον φάρμακον, τὸ ἀμβλίσκειν. plenius habet ſcholion Suidas in ἐξήμβλωκας.

138. ἢ ἐν τοῖς μακρὰν] ſcribendum putat Erneſti Pr. pag. 18.

Σοφὸς Σοφοκλῆς· σοφώτερος δ' Εὐριπίδης.
Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Τῦτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ Φιλοσόφων, ψεύδεσθαί φησι τὴν Πυθίαν. τὸς γὰρ φυσικὸς χρησμὸς ἐξαμέτρυς εἶναι. καὶ ἔστι δὲ παρὰ κωμικῷ τινι·

Πῶς συγκεχωρῆσθαι τῷ χρησμῷ δύναται.

Ὅτι δὲ καὶ ἄλλοι διὰ τριμέτρων πλείυς χρησμοὶ, ὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πεζῷ λόγῳ λεχθέντες τῇ Πυθίᾳ. τὸ μὲν καὶ ἐπ' ἐμῦ μέχρι καὶ νῦν κεχρημένα τὸν Πύθιον ὕτω, παρήσω λέγειν· ἀλλὰ τῶν ἀρχαίων παραδείγματος ἕνεκα χεῖρον ὐδὲν μνημονεῦσαι. ὕτος μὲν γὰρ ἐπί τῳ φέρεται ὁ χρησμὸς ἐξενεχθεὶς ὑπὸ τῆς Πυθίας.

Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ λευκαῖς κόραις.

Ἐν Λέσβῳ δὲ Γονναταίυ Ἀπόλλωνος ὁ δοθεὶς Πέλοπι, αἰτῦντος αὐτῦ ἀνάθημα τῦ θεῦ τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, ἕτερα παρέχοντι κειμήλια. ἔστι δ' ὕτως·

Ὁ βύλομαι δός· μὴ δίδυ δ' ὃ μὴ θέλω.

Φέρει δὲ τὸν χρησμὸν τῦτον Ἀντικλείδης ἐν τοῖς Νόστοις. καὶ ἑτέρυς πλείυς ἄν τις ἔχοι λέγειν τοιύτῳ ἐξενεχθέντας μέτρῳ.

145. Ψύλλαν ὁπόσυς ἅλλοιτο] Ψύλλαν μὲν Ἀττικοὶ· ὃν ἡμεῖς ψύλλον καλῦμεν. τὸ δὲ λεγόμενον τοιῦτο τὸ πήδημα τῆς ψύλλης διαμετρῆσαι τοῖς αὐτῆς τῆς ψύλλης ποσὶν, ὁπόσυς τέτυς πηδήσειε. δῆλον δὲ, ὅτι ταῦτά φησι διασῦραι βυλόμενος τὰ τῶν φιλοσόφων ζητήματα, ὡς ἰσχνὰ, καὶ λόγυ μηδενὸς ἐχόμενα. διὸ καὶ τὰ ἑξῆς γελοίυ χάριν αὐτῷ λέλεκται.

146. Τῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὀφρῦν] Ἰστέον, ὅτι αὐτοπροσώπως εἰσῆγον τὺς κωμῳδυμένυς· καὶ ὅτι γελοίυ χάριν παρείληφε τῦτο. αὐτίκα γῦν ὐδὲ ἄλλυ τινὸς ἐμνημόνευσε μέρυς τῦ σώματος, ἢ τῦ ἐν ἑκατέρῳ γελοίυ. ὁ μὲν γὰρ μεγάλας εἶχε τὰς ὀφρῦς ὁ Χαιρεφῶν· ὁ δὲ φαλακρὸς ἦν ὁ Σωκράτης.

150.

144. ὁμολογῶν] *cum concederet* (hic igitur excidit nomen auctoris,) *oraculum esse a Pythia editum, mentitam vatem dicebat*, (n. is, cuius nomen incuria librariorum periit.) adde Küster, qui paullo ante corrigit τὸ δῆμον δὲ ἦν — Πυθία δοκεῖ etc. adde Suidam in Χαιρεφῶν. Post oraculum ita corrigit, εἰσυγκεχρῶσθαι τοῖς νεκροῖς δυνήσεται, Toup. Emendatt. in Suid. tom. III. pag. 168. Londinens. edit. sub finem legendum esse αἰτῦντος αὐτῦ (loco vulgati αὐτὸν) vidit Nagel. l. m. p. 5.

ἕτερα παρέχοντι (n. Pelopi) κειμήλια correxi ex mente Suidae: antea legebatur παρέχοντα.

145. adde Moerin p. 418 ibique Pierson.

150. Τὼ πόδε] Δυϊκὸν τὼ πόδε, ἐπὶ τῆς ψύλλης κακῶς. λέγεται γὰρ ἓξ ἔχειν πόδας. Ψυγείσῃ δὲ, ἀντὶ τοῦ θανούσῃ.

151. Περσικαὶ] Εἶδος ὑποδήματος αἱ Περσικαὶ, ὡς καὶ Ἡρόδοτος· ἐπεὶ καὶ δένδρου ὄνομά ἐστι Περσικαί. διὸ καὶ περιέφυσαν εἶπεν, ὡς ἐπὶ δένδρου. ἔστι μὲν γὰρ καὶ δένδρον. ἔστι δὲ καὶ ὑποδημάτων εἶδος γυναικείων. διὸ ἐπιφέρει, ΥΠΟΛΥΣΑΣ. διὰ δὲ τὸ δένδρον, παίζων ΠΕΡΙΕΦΥΣΑΝ εἶπεν.

152. Ταύτας ὑπολύσας] Ἀδύνατον. οὔτε γὰρ ὑπόδημα δύναται φορέσαι ψύλλα, οὔτε ὑπολύσασθαι, οὔτε μετρῆσαι τῷ προσπλασθέντι κηρῷ τοῖς ποσὶ τὸ διάστημα τοῦ ὑποδήματος. ἀλλ' ἀδύνατον ἀδυνάτῳ ἐπήγαγεν. οὔτε γὰρ τὰ ὑποδήματα ἐκ κηροῦ φῦναι φύσιν ἔχει· οὔτε τῶν τῆς ψύλλης ποδῶν ταῦτα δυνατὸν ἦν ἐξελεῖν, καὶ διαμετρῆσαι τῷ τοῖς ποσὶν αὐτῆς προσπλασθέντι κηρῷ τὸ διάστημα τοῦ ὑποδήματος. Σφήττιος, ἀπὸ δήμου τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

157. Ὁπότερα τὴν γνώμην] Ἀντὶ τοῦ πῶς διανοεῖται καὶ διαλογίζεται περὶ τῶν ἐμπίδων. τὸ δὲ ΟΠΟΤΕΡΑ, ἀντὶ τοῦ ὁποτέρως. Ἐμπίδας δὲ, οὓς ἡμεῖς κώνωπας καλοῦμεν· οἱ δὲ, εἶδος κώνωπος παραποτάμιον, ζώνην ἔχοντος.

158. Κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν] Ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦ στόματος φθέγγεσθαι καὶ βοᾷν, ἢ διὰ τοῦ ὀῤῥοπυγίου. τὰ γὰρ τοιαῦτα τῶν ζώων τροφὴν μὲν λαμβάνει στόματι, φθέγγεται δ' αὐτῷ οὐκέτι. καὶ γάρ ἐστιν ἐκ τῶν τεττίγων τοῦτο καὶ τῶν ἐγκελάδων ἰδεῖν, ἃ καὶ οὕτω προσηγορεύθησαν, ἐπεὶ ἐν αὐτοῖς τὸν κέλαδον ἔχουσιν. οὕτω γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα ζῶα πάντα διὰ τοῦ στήθους τὴν φωνὴν προΐεται. εἰ γὰρ τοῦτο λάβοιο, καὶ οὔτε φθέγξαιτο τὸ ἐγκέλαδον, οὔτε ὁ μουσικὸς καὶ καλὸς τέττιξ ἔτι προΐοι φωνήν. τῆς αὐτῆς γὰρ καὶ ὁ τέττιξ ἐστὶ φύσεως, καὶ τὰ

151. ἐπεὶ — δένδρα] haec verba aut iniquo loco posita sunt, aut male excerpta: et pro ἐπεὶ forsan scriptum erat εἶτα. particulam habet Suidas v. Πέρσικαι.

152. Ex duobus conflatum est scholion: bis autem legendum esse πηδήματος loco ὑποδήμ. notauit Ernesti Pr. pag. XVIII. conf. Schol. ad Euripid. Oresten v. 14.

158. εἰ γὰρ τοῦτο λάβοιο, *si quis prehendat animalculum e pectore* legit Ern. Pr. p. XVIII. idem mox ἔντομα, explicatur vero, quod spina secta et diuisa est. Totum autem illud a καλεῖται δὲ vsque ad κ. τ. τετίγων μάλιστα a posteriore grammatico inepte adsutum et a Masuro insertum textui, iudicat Ern. l. m.

τὰ τοιαῦτα ζῶα καλεῖται μὲν παρά τισι βομβύκια. καλεῖται δὲ καὶ ἔντομα, ὅτι κατὰ τὴν ῥάχιν ἐκτέτμηται· ὡς ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν σφηκῶν, καὶ κανθάρων, καὶ ἐγκελάδων, καὶ τῶν τεττίγων μάλιστα. διὸ καὶ φθέγγεσθαι ἀξιοῦσιν αὐτά.

165. Σάλπιγξ ὁ πρωκτός] Τοιαύτη γὰρ, κατὰ μὲν ἀνώτατον, καὶ πρὸς τὸ ἄκρον κοίλη ἡ σάλπιγξ· τὰ κάτω δὲ στενή. διὸ καὶ ὀξὺ ᾄδει.

166. Τοῦ διεντερεύματος] Τοῦ ἐρωτήματος, τοῦ διὰ τοῦ ἐντέρου. τοῦ ἐπινοήματος, ἢ τῆς λύσεως τοῦ μαθήματος τοῦ περὶ τοῦ ἐντέρου καὶ ἐμπίδος. ἐπειδὴ δὲ περὶ τῶν τῆς ἐμπίδος ἐντέρων λέγει, ἔπαιξε παρὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Σωκράτους λόγον, τὸν περὶ τῆς ἐμπίδος ἐντέρου.

169. Γνώμην μεγάλην ἀφῃρέθη] Οἷον, ἐστερήθη ἐμποδισθεὶς ὑπὸ ἀσκαλαβώτου ὁ Σωκράτης. λέγεται δὲ καὶ ἀσκαλαβώτης καὶ γαλεώτης.

173. Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς] Καὶ ἀρσενικῶς ὁ ὄροφος, καὶ θηλυκῶς ἡ ὀροφή· ὡς τὸ,

Πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ Περσικά.

Ἐν Λυσιστράτῃ. καὶ ἐν Σφηξίν· Ὀροφὴν θέασαι.

175. Ἐχθὲς δέ γ' ἡμῖν] Ἀληθῶς σκώπτει τὸν τῶν φιλοσόφων βίον, ὡς ἐπίπονον καὶ ταλαίπωρον. διὰ τοῦτο εἰς αὔξησιν καὶ τῷ καιρῷ συνεχρήσατο, εἴγε μέχρι τῆς ἑσπέρας ἀναμένοντες φαγεῖν, οὐδὲ τότε παρεσκευασμένον οὐδὲν εἶχον.

177. Λεπτὴν τέφραν] Ἰσχνὴν σποδόν. οὐχ ἁπλῶς δὲ τὸ ΛΕΠΤΗΝ προσέθηκε πρὸς τὴν ὁμοίωσιν τῶν ἀλφίτων, καὶ τὰ παραπλήσια. Ἰσχνὴν δὲ τέφραν, τὴν ἐκ τῶν κεκαυμένων ξύλων κόνιν. οὐ ματαίως δὲ τὸ λεπτὴν προσέθηκε, πρὸς τὸ ταύτην δεῖξαι παραπλήσιον τοῖς ἀλφίτοις.

178.

BISETVS.

170. Ἀσκαλαβώτου] Περὶ τούτων οὕτως ὁ Σουίδας· Ἀσκαλαβώτης, ὁ καὶ γαλεώτης, ἐστὶ ζωΰφιον ἐοικὸς σαύρᾳ, ἐν τοῖς τοίχοις τῶν οἰκημάτων ἀνέρπον. ἀλλ' ἑκάτερον ἐνταῦθα οὐδὲν ἄλλο σημαίνειν δοκεῖ, ἢ γαλῆν, τουτέστιν αἴλουρον.

176. Ἐπαλαμήσατο] Ἐτεχνήσατο, ἐμηχανήσατο. Παλαμᾶσθαι, κυρίως, τὸ διὰ τῶν παλαμῶν, εἴτε χειρῶν τι ποιεῖσθαι. μεταφορικῶς δὲ τὸ τεχνᾶσθαι καὶ μηχανᾶσθαι δηλοῖ.

177. Hic rursus sunt laciniae ineptae, de vi τοῦ λεπτὴν, quare poeta sic vocet τέφραν: nempe vt similem farinae, cuius praegressa est mentio, faciat cinerem: itidemque illud bis dicitur. Sermo est de puluere in abaco geometrico, qui debet esse tenuis, vt sit aptior ad descriptiones figurarum. v. Ernesti Praef. p. X.

178. Κάμψας] Καμπύλον ποιήσας, ὥσπερ ὀγκίνων ἔδει. ὀρθοὶ γὰρ οἱ ὀβελίσκοι. καὶ Ὅμηρος·

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὤπτησε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔδεσμα ἦν οὐδὲν, πρὸς τὸ ὀβελίσκου δεῖσθαι· πρὸς δὲ τὸ λαθεῖν, καὶ ἁρπάσαι τι, καὶ κατασχεῖν, τὸ καμφθῆναι τοῦτον ἦν χρήσιμον. ἔτι δὲ μέλλων εἰπεῖν, ὅτι ὑφείλετο ὀρθὸν ὄντα φησὶ τὸν ὀβελίσκον ἔκαμψεν, ἵνα δι' αὐτοῦ δυνηθῇ κλέψαι τὸ ἱμάτιον. τοιαῦτα γὰρ οἱ κλέπται μηχανῶνται, ἵνα ῥᾳδίως πόρρωθεν ἁρπάσωσιν ὃ βούλονται.

Εἶτα διαβήτην λαβὼν] Ἐργαλεῖον ὁ διαβήτης, πολλαῖς εὔχρηστον τέχναις, τῷ Λ στοιχείῳ παρεοικός. τούτου τὸ ἓν ἐντιθέντες μέρος, καὶ τὸ ἕτερον περιάγοντες, καὶ χαράσσοντες τὸ ὑποκείμενον, τὸ ἴσον τηροῦσι διάστημα τοῦ κύκλου ἐκ τοῦ κέντρου.

179. Ἐκ τῆς παλαίστρας] Ὅμοιον τῷ ὑπὸ Εὐπόλιδος ῥηθέντι περὶ Σωκράτους· Στησιχόρου πρὸς τὴν λύραν οἰνοχόην ἔκλεψεν. Ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτου ὅτι παίδων ἦρα ὁ Σωκράτης: ἐν ταῖς παλαίστραις γὰρ τὰ πολλὰ ἐξητάζοντο, ἵνα αὐτοὺς ὁρῴη.

179. Ὑφείλετο] Τοῦτο παρ' ὑπόνοιαν ἐπήγαγεν. ἔδει γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς τὰ ἄλφιτα. Ἄλλως. Δέον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, κατέγραψεν ᾧ τέως προσέχοντες ἐκ ἐπεινήσαμεν, καὶ σχήματά τινα ἐπεποιήκει, εἰς ἃ πάντων ἡμῶν ὁ νοῦς, καθάπερ κεχηνὼς, τροφῆς ἐπελάθετο· ἐπήνεγκεν ὅτι ἀπὸ τῆς παλαίστρας ἔλαβε τὸ ἱμάτιον. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς περὶ τὰς παλαίστρας τῶν παίδων ἕνεκα διατρίβοντα. ἐκεῖ γὰρ ἐφοίτα ὡς γυμνοὺς τοὺς παῖδας ὁρῴη. Ἄλλως. Ἐπειδὴ οἱ τὰ γεωμετρικὰ θεωρήματα διδάσκοντες, διαβήταις γράφουσι, ταῦτα φησὶν, ὅτι ὀβελίσκον κάμψας, καὶ διαβήτου σχῆμα διαλαβὼν, πάντας πρὸς αὐτὸν ἐπαγόμενος, ὑφεῖλε τὸ ἱμάτιον.

180. Τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν] Οὗτος ἐγένετο ἑπτὰ σοφῶν εἷς, Μιλήσιος· ὃς πρῶτος τὰ περὶ οὐρανὸν ἐξεῦρε. παρατηρητέον δὲ, ὅτι ἀπ' εὐθείας τῆς ὁ Θαλῆς, ὡς Ἑρμῆς, Ἑρμῆν, Θαλῆν· καὶ Ἑρμέας, ὡς Θαλέας. διχῶς δὲ τοὔνομα ἐκφωνητέον. βαρύτονον μὲν, Θάλης, ὡς Χρέμης· οὗ ἡ γενικὴ, Θάλητος, ὡς Χρέμητος, Θάλητι, Θάλητα. ὡς τὸ, Θάλητα

 χρη-

178. διαβ.] v. Suidam h. v.

179. ἐξητάζοντο, ἵνα — ὁρῴη] exciderunt quaedam, quae ex sequenti nota supplerі debent, n. in palaestris quoque reperiri, siue fuisse pueros et Socratem eas celebrasse, vt videret nudos pueros.

χρημάτων ἐλεύθερον. Εἰ δὲ καὶ περισπωμένως Θαλῆς, ὡς Ἑρμῆς· καὶ Θαλοῦ, ὡς Ἑρμοῦ. Ἄλλως. Ὁ Θαλῆς οὗτος Μιλήσιος ἦν, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. οὗτος ἄκρος μηχανικὸς ἦν. στρατεύσαντος γὰρ Κροίσου πρὸς Κῦρον, καὶ μὴ δυναμένης τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ διαβῆναι τὸν Ἅλυν ποταμὸν μέγιστον ὄντα, τοιόνδέ τι μηχανᾶται. ἄνω τῆς στρατιᾶς ἰὼν τέμνει τὸν ποταμὸν ἑτέρωσε ῥεῖν, οὐ πάντα, ἀλλὰ τὸ ῥεῖθρον αὐτοῦ σχισθὲν, τὸ μὲν ἓν εἰς τὴν ἀρχαίαν πορείαν ἐχώρει· θάτερον δὲ ὑπ' ἀγκάλης εἶχε τὴν στρατιάν· καὶ οὕτως ἐπεραιώθησαν. ἐποίησε δὲ τὴν εἰς δύο τομὴν, ἵνα καὶ ἐπανιόντες περαιωθήσωνται.

183. Μαθητιῶ] Ἀντὶ τοῦ, μαθεῖν ἐπιθυμῶ.

184. Ὦ Ἡράκλεις] Πεποίηκε γὰρ τὸ προσαχθὲν ὁ Φιλόσοφος, καὶ ἀνέῳξε τὰς θύρας. ὁ δὲ εἰσελθὼν καὶ θεασάμενος αὐτοὺς ὠχροὺς καθημένους, ὡς ἀνθρώπων μορφὰς μὴ ἔχοντας, τεθαύμακε μηδὲ ὄψεις διὰ τὴν ὠχρότητα ἔχοντας. ὁρᾷ δὲ ὡς Φιλοσόφους κομῶντας, στραφέντος τοῦ ἐγκυκλήματος.

186. Τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι] Πύλος, χωρίον τῆς Λακωνικῆς, ἔνθα Κλέων στρατηγήσας ἔλαβεν αἰχμαλώτους, προανύσαντος τὸν πόλεμον Δημοσθένους καὶ Νικίου. εἰκὸς οὖν τούτους καὶ διὰ τὸν αἰχμαλωτισμοῦ φόβον, καὶ διὰ τὸ πολλαῖς μὲν ἡμέραις πεπολιορκῆσθαι ἐν ἐρήμῳ νήσῳ, καὶ ἀφ' ἧς οὐδὲν τῶν ἐπιτηδείων ἦν λαβεῖν· πολλῷ δὲ καὶ μετὰ τὴν ἅλωσιν συγκεκλεῖσθαι χρόνῳ δεδεμένους ἐν ξύλῳ, ὠχρούς τε καὶ ἰσχνοὺς καὶ δυσώδεις γεγονέναι. ἰστέον δὲ ὅτι τρεῖς ἐπωνυμίας εἶχε τότε, Πύλος, Κορυφάσιον, Σφακτηρία. Ἄλλως. Πύλος, νῆσος πλησίον Πελοποννήσου. ταύτην ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λάχης προκατασχὼν, ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς, φρούριον ᾠκοδόμησεν. ὅθεν ἐξορμώμενος, τὴν παραλίαν ἐδῄου τῆς Λακωνικῆς. Λακεδαιμόνιοι γοῦν καταλῦσαι τὸ φρούριον θέλοντες, ἐπέπλευσαν τῇ νήσῳ, καὶ παραστησάμενοι, ἄνδρας ἑπτακοσίους ἐντὸς τοῦ φρουρίου κατέλιπον. Ἀθηναῖοι οὖν ἔπεμψαν πολλήν τινα στρατιὰν κατὰ τῶν ἀνδρῶν τούτων μετὰ Κλέωνος στρατηγοῦ. ἐλθὼν οὖν ὁ Κλέων μετὰ τῆς στρατιᾶς, καὶ πλεῖστον χρόνον τούτους πολιορκήσας, ὕστερον παρεστήσατο, καὶ αἰχμαλώτους λαβὼν, Ἀθήναζε ἤγαγεν· οἳ διά τε τὸν πολὺν λιμὸν, ὃν ὑπέστησαν διὰ τῆς πολιορκίας, καὶ διὰ τὸ κατακλεισθῆναι Ἀθήνησιν εἰς εἱρκτὴν, πάνυ ὠχροὶ ἦσαν.

187.

184. ἐγκυκ.] Machinam hanc verſatilem in ſcena vocant alii ἐκκύκλημα.

186. Κορυφ.] alii Coryphaſium diuerſum a Pylo, et prope Pylum ſitum fuiſſe ſcribunt. Küſter laudauit Stephan. Byzant. voc. Πύλος et Κορυφάσιον et Luc. Holſtenium ad vtrumque locum.

187. Ἀτὰρ τί ποτε] Διὰ τί ἄρα. εἰσελθὼν δὲ, ἐπὶ συννοίᾳ κατέλαβε τὰς περὶ Σωκράτην καθημένας, ἅ τε Φροντίζοντας περὶ τῆς ἐμπίδος, καὶ συγκεκυφότας εἰς γῆν.

188. Βολβὰς] Τὰ λεγόμενα ὕδνα, ἅ τινα τὴν γῆν σκάπτοντες εὑρίσκουσιν οἱ ἄνθρωποι.

190. Ἐγὼ γὰρ οἶδ'] Ὡς ἀγροῖκος Φησὶν εἰδέναι τῶν περὶ Σωκράτην ἀκριβέστερον, ἔνθα οἱ βολβοὶ Φύονται.

191. Οἱ σφόδρ' ἐγκεκυφότες] Τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν ἄγαν Φροντιζόντων, καὶ περὶ τὴν διάνοιαν ἐχόντων σχήματα. Ὅμηρος·

Στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας.

192. Ἐρεβοδιφῶσιν] Τὰ ὑπὸ ἔρεβος διφῶσι. τουτέστι τὰ ὑπὸ γῆν ζητοῦσι. ✠ Ἐρευνῶσιν, ἐξετάζουσι. Τάρταρος δὲ ἐστὶν, ὁ ὑπὸ κατώτατος τόπος. ✠

193. Τί δῆθ' ὁ πρωκτός] Ἴσως ἐγγύθεν τοῦτο εἴληφεν ἐκ τῆς ἐμπίδος. ἐπεὶ κἀκείνην διὰ τοῦ πρωκτοῦ ᾄδειν ἔλεγεν, ἀστρονομεῖν διδάσκεσθαι λέγει. ἀνάγκη γὰρ συγκεκυφότων αὐτῶν καὶ εἰς γῆν ὁρώντων, ἄνω τὸν πρωκτὸν βλέπειν.

195. Ἀλλ' εἴσιθ', ἵνα μὴ ἐκεῖνος] Κατὰ τὸ σιωπώμενον, ἄλλων ἐξεληλυθότων ἐκ τοῦ Φροντιστηρίου, τοῖς Φιλοσόφοις Φησὶν, ὅτι εἴσιτε, ἀντὶ τοῦ εἰσέλθετε, ἵνα μὴ ὁ Σωκράτης εὕρῃ ὑμᾶς ἐνταῦθα διατρίβοντας. τὸ δ' ΕΚΕΙΝΟΣ, κατ' ἐξοχήν. Ἄλλως. Τὸ ΕΚΕΙΝΟΣ, τὸ αὐτὸς, ἀντὶ ὀνομάτων παραλαμβάνουσι. καὶ Ὅμηρος παρεισάγει τὴν Θέτιν λέγουσαν· Τίπτε μ' ἐκεῖνος ἄνωγε μέγας θεός. καὶ παρὰ Πυθαγορείοις τὸ ΑΥΤΟΣ ΕΦΑ, τουτέστιν ὁ Πυθαγόρας. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ΑΥΤΟΣ, ἤγουν ὁ Σωκράτης.

200. Πρὸς τῶν θεῶν, τί ταῦτα] Εἰσελθὼν ὁ πρεσβύτης ὁρᾷ τὰ τῶν Φιλοσόφων σκεύη, ἄβακα, ἢ σφαῖραν, ἢ ζωγραφίαν· καὶ ἐρωτᾷ τί ἐστι. Τουτὶ δὲ τί. Διαγράμματά τινα καὶ πίνακας δείκνυσιν ἀστρονομικῶν καὶ γεωμετρικῶν.

203. Πότερα τὴν κληρουχικήν] Ὡς ἄγροικος ταῦτά Φησι. τὴν ἰδιωτικὴν τὴν ὑπὸ κλήρου δεδομένην, τὴν τελοῦσαν. ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι λαμβάνοντες πόλιν πολεμίαν, καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας ἐκβαλ-

S 3

BISETVS.

196. Ἐπιμεινάντων] Ἀντὶ τοῦ ἐπιμεινάτωσαν, τοῦτο δὲ Ἀττικόν.

200. ἀστρονομ.] Glossa Br. σφαῖραν δείκνυσι. n. tabulam aut sphaeram, vbi sidera descripta erant.

203. τὴν τελοῦσαν scil. γῆν aut sensus est *censitam*, aut locus est corruptus. κληροῦχοι *praefecti*, quibus munus agro-

ἐκβάλλοντες, κλήρῳ τὴν γῆν αὐτοῖς διένεμον. ἢ κληρουχικὴν ἐνταῦθα λέγει τὴν γεωργικήν. Κληροῦχοι γάρ, οἱ γεωργοί, διὰ τὸ τοὺς Αἰγυπτίους κλήρῳ μερίζειν τὴν αὐτῶν γεωργίαν.

205. Τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικόν] Οἴεται τῶν πρὸς γεωργίαν εἶναι τοῦτο ἀβάκιον· ἢ τοιοῦτόν τι δημοφελὲς μάθημα τῷ δήμῳ συμφέρον.

Αἵδε μὲν Ἀθῆναι] Χωρογραφίαν δείκνυσιν αὐτῷ. τινὲς ἔνθεν ἕως τοῦ, ΟΙ ΜΟΙ ΔΗΜΟΤΑΙ, τοῦ γέροντός φασιν. ἔνιοι δὲ διαιροῦσι, καὶ κατ' ἐρώτησιν δὲ εἶναι τὸ τοῦ φιλοσόφου, καὶ ἐν ἀποφάσει δύναται. τὸ δὲ ἑξῆς, ΩΣ ΤΟΥΤ' ΑΛΗΘΕΣ, ἐν ἐρωτήσει. ὡς τοῦτό σοι δοκεῖ Ἀττικὸν χωρίον, ἐν ᾧ καθήμενοι δικάζουσιν.

208. Ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὁρῶ] Κατηγορεῖ Ἀθηναίων ἐνταῦθα, ὡς περὶ τὰ δικαστήρια μόνα ἠσχολημένων, καὶ τοῦ στρατεύειν ἀμελούντων. τοῦτο δὲ καὶ Δημοσθένης ἐστὶν ὅτε ποιεῖ.

212. ‡ Ἡδί] Αὕτη, ἤγουν ἰδού. ‡

Παρατέταται μακρά] Διὰ τὸ σχῆμα· λέγω δὲ τὸ ἐπίμηκες τῆς θέσεως. διὸ καὶ Μάκρις ἐκλήθη. ἐπιμήκης γὰρ ἦν. κλίνεται δὲ ἡ Μάκρις αὕτη διὰ καθαροῦ τοῦ ο. διὸ καὶ ὁ νησιώτης αὐτῆς, Μακριεύς. ἦν δὲ καὶ Αἰγιαλὸς οὕτω λεγόμενος, κλινόμενος δὲ διὰ τοῦ δ. ἐλέγετο δὲ Μάκρις καὶ τῶν Κυκλάδων μία, ἡ Ἴκαρος· ἀφ' ἧς νομίζουσί τινες εἰρῆσθαι καὶ τὸ Ἰκάριον πέλαγος.

213. Ὑπὸ γὰρ ὑμῶν παρετάθη] Εἰς φόρον ἐξετάθη, πλείονα φόρον παρέχουσα. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἡπλῶσθαι. ἐκληρούχησαν δὲ Ἀθηναῖοι, κρατήσαντες αὐτῆς. πρὸς τὸν χρόνον δὲ ἀπήντησε καὶ τὸ μῆκος τοῦ πολέμου, τὸ σχῆμα τῆς λέξεως δεικνύ-

agrorum ſorte diſtribuendorum imcumbebat: a Romanis dicti ſunt *Duumuiri* vel *Triumuiri coloniis deducendis*: talis fuit Miltiades. v. Cornel. Nepot. I. cap. 1. et 2. κληρουχίαι autem *coloniae*, quae in eas vrbes, quarum agri erant ſorte nouis Atheniensium colonis diſtribuendi, deducebantur. v. Ducker. Spanhem. ad h. l. et Küſter ad Suidam in voce κληροῦχοι. Vltima verba ſcholii κληροῦχοι — γεωργίαν ab alio grammatico adlita, et διὰ τὸ τοὺς Ἀθηναίους legendum eſſe reor.

213. λέξεως] Erneſti corrigit Pr. p. 18 ſq. θέσεως, et paullo poſt reponendum putat ex Thucydide I. 29. et ſequentis ſcholii auctore, ἐπὶ ὁμολογίαν παραστῆναι *conditionibus in deditionem redigere*. Nagel nil mutat, ſed vertit: Pericle autem duce (Athenienſes) eam (Euboeam) totam euertiſſe dicit Philochorus; *eamque* (*plane*) *aliam ex impoſitis conditionibus eſſe conſtitutam*.

δοκοῦντος αὐτῷ τῦ Φιλοσόφῳ. ἐπολιόρκησαν δὲ αὐτὴν Ἀθηναῖοι μετὰ Περικλέους· καὶ μάλιστα Χαλκιδέας, καὶ Ἐρετριέας. ὕτω πρὸς τὸ ΠΑΡΕΤΕΤΑΤΑΙ, ἐν ᾧ ἡ θέσις δηλῦται, καὶ αὐτὸς ἐπήνεγκε τὸ ΠΑΡΕΤΑΘΗ· ἴσον τῷ ἐξετρυχώθη, καὶ κατεπονήθη. Περικλέους δὲ στρατηγοῦντος, καταστρέψασθαι αὐτὴν πᾶσάν Φησι Φιλόχορος· καὶ τὴν μὲν ἄλλην ἐπὶ ὁμολογίᾳ κατασταθῆναι. Περικλῆς γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοὺς Ἀθηναίους ἐποίησεν, ἐν πολέμῳ νικήσας τοὺς Ἄβαντας. διὸ παρεστάθη τοῖς Φόροις καὶ ἐπεφορτίσθη· ὡς τῶν Ἀθηναίων ἐπιτεινάντων τοὺς Φόρους αὐτῇ. Ἄλλως. Τοῦτό Φησιν ὁ Στρεψιάδης, ὁ νοήσας τὸ παρὰ τοῦ μαθητοῦ λεγόμενον τὸ, ΠΑΡΑΤΕΤΑΤΑΙ ΜΑΚΡΑ ΠΟΡΡΩ ΠΑΝΥ, ὅτι νοεῖ. ὁ μὲν γὰρ τοῦτο εἴρηκεν, ὅτι μακρὰ καὶ ἐπιμήκης ἡ Εὔβοια, ὁ δὲ ἐπὶ αὐξήσεως τοῦτο Φόρων ἐξέλαβε. παραστησάμενος γὰρ Περικλῆς τὴν Εὔβοιαν, ἐξέτεινε τοὺς αὐτῆς Φόρους ἐπὶ πολύ. τοῦτο ἔδοξε τῷ Στρεψιάδῃ νοεῖν τὸ, παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ. καὶ διὰ τοῦτό Φησιν, ΟΙΔΑ. ὑπὸ γὰρ ὑμῶν καὶ Περικλέους παρετάθη.

215. Τοῦτο πάνυ Φροντίζετε] Τοῦτο λέγει, ὅτι προσέκειτο Ἀθηναίοις. γράφεται μέγα, ἀντὶ τοῦ μεγάλως. τὸ δὲ ΦΡΟΝΤΙΖΕΤΕ, ἀντὶ τοῦ μεταβουλεύεσθε. Ἐγγὺς δὲ ἡμῶν, διὰ τοῦτό Φησι, διὰ τὸ ἐν χωρογραΦίᾳ σύνεγγυς παρεῖναι· ἐπεὶ οὐκ εἰσὶν οὗτοι ἀστυγείτονες.

218. Φέρε, τίς γὰρ οὗτος οὑπὶ τῆς κρεμάθρας] Ἀντὶ τῆς ὑπό. Ἀττικὴ δὲ ἡ σύνταξις. κατὰ δὲ διάνοιαν, ἧς προτάσσεται, σημαίνει πλείονα τὸ Φέρε. νῦν μὲν οὖν τὸ ἄγε δηλοῖ. ἐν ἄλλαις δὲ σημαίνει ἄλλο τι, ὥσπερ Δημοσθένης· Φέρε ἂν ἡμᾶς ἀπαιτήσωσιν οἱ Ἕλληνες, ὧν νῦν παρήκασθε καιρῶν. Ἐνταῦθα γὰρ βούλεται λέγειν, ὅτι ὑπερεθέμεθα. Κρεμάθρα δὲ λέγεται, διὰ τὸ μετέωρον εἶναι αὐτὴν κρεμαμένην. ἔστι δὲ σκεῦος, εἰς ὃ τὰ περιττεύοντα ὄψα εἰώθαμεν ἀποτίθεσθαι. Ἄλλως. Παρεγκύκλημα. δεῖ γὰρ κρεμᾶσθαι τὸν Σωκράτην ἐπὶ κρεμαστῇ καθήμενον, καὶ τοῦτον εἰσελθόντα καὶ θεασάμενον αὐτὸν, οὕτω πυθέσθαι. Κρεμαστὴ δὲ λέγεται, διὰ τὸ οὕτως αὐτὴν ἀεὶ μετέωρον εἶναι κρεμαμένην. Γελοίου δὲ χάριν ἐν τῷ τοιούτῳ παρήγαγεν αὐτὸν σχήματι.

219. Αὐτός] Τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα.

220. Ἀνάβοησον] Τῷ μαθητῇ λέγει ὁ Στρεψιάδης καὶ τοῦτο. οἷον, οὐκ ἤκουσέ με, αὐτὸς σὺ βόησον.

218. παρεγκ.] h. e. quum iam reuera fit id, quod in fcena dicitur, et-

223. Τί με καλεῖς, ὦ 'φήμερε] Ἀντὶ τοῦ, ὦ θνητὲ ὦ ἐφήμερα φρονῶν, καὶ ὑπερφρονῶν τὰ τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλως. Ὦ ἄνθρωπε. ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν. σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν. περιέθηκεν οὖν αὐτῷ οἷον τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σειληνοῦ φωνήν. ὁ γάρ τοι Πίνδαρος διαλεγόμενον παραγαγὼν τὸν Σειληνὸν τῷ Ὀλυμπίῳ, τοιούτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους· Ὦ τάλας ἐφήμερε, νήπιε, βαδίζεις χρήματά μοι διακομπεύων. Ἅμα δὲ ὡς ὑπερηφανοῦντος τοῦ Σωκράτους τὰ ἀνθρώπινα, καὶ ἐν θεοῖς ὄντος αὐτοῦ, διότι μετεωρολέσχης ἦν, οὕτως ἐφήμερον ἐποίησεν αὐτὸν καλοῦντα τὸν γέροντα.

225. Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον] Ἀντὶ τοῦ, περιεργάζομαι τὸν ἥλιον καὶ τὸν τούτου δρόμον· ἐπιβαίνω τῷ ἀερί. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ μετέωρον αὐτὸν ἐποίησε καθήμενον. ἔγκειται δὲ ἅμα καὶ τὸ τοῖς πολλοῖς ἀσεβὲς διὰ τῆς λέξεως. ἴσον γὰρ τῷ καταφρονῶ. Ἄλλως. Ὅτι περιφρονῶ εἶπε, καὶ οὐ περισκοπῶ· ἵν', ἐπειδὴ τὸ περιφρονῶ διπλοσήμαντόν ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ περισκοπῶ, καὶ ἀντὶ τοῦ περιφρονῶ, ἀμφότερα εἰς τὸν Σωκράτην νοῶνται· ὅτι τε ἀέρα καὶ ἥλιον καὶ νεφέλας καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐφρόντιζε καὶ ἐφιλοσόφει· καὶ ὅτι αἰθέριον ἑαυτὸν ἡγεῖτο, καὶ ὑπὲρ αὐτὸν μόνον οὐ τὸν ἥλιον. ὁ Στρεψιάδης δὲ ἀντὶ τοῦ καταφρονῶ μόνον ἐνόησεν.

226. Ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ] Ἀττικῶς τὰ ἐξ οἰσύων πλέγματα οὕτω καλεῖται. τοὺς γὰρ καλάθους τοὺς γεωργικοὺς, ταλάρους καλοῦσι. νῦν δὲ τὴν κρεμάθραν οὕτως ἐκάλεσεν, ἐφ' ἧς Σωκράτης ἐκρέματο. Ἄλλως. Ταῤῥὸς, μετέωρόν ἐστι ἰκρίον, ἐφ' ᾧ ἀλεκτορίδες κοιμῶνται. ἔφη ΥΠΕΡΦΡΟΝΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, περινοεῖς καὶ περισκοπεῖς· ἵνα διαβάλῃ τὸν Σωκράτην ὑπερφρονοῦντα τὰ τῶν θεῶν.

227. Ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς εἴπερ] Ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς ἦν δυνατὸν ἄνθρωπον ὄντα διαγνῶναι τὰ θεῖα.

228. Ἐξεῦρον ὀρθῶς] Ἀκριβῶς.

Τὰ μετέωρα] Τὰ ὑψηλὰ καὶ οὐράνια. περὶ τούτων γὰρ

τοῖς

223. διακομπ.] Küster malit νήπια —— διακομπῶν *stulta mihi narras iactabundus*.

225. ἀντὶ τοῦ περιφρ.] patet ex toto contextu et vltima scholii linea, legendum esse καταφρονῶ. In exemplo Aldino legitur ab initio: — ἥλιον· τὸν τούτου δρόμον ἐπιβ. haud male.

226. ταλάρους] ταῤῥοὺς potius legendum esse censet Ernesti Praef. pag. XIX. Sub finem in ex. Aldino ἔφη δὲ ὑπερφρον. et in vltima linea τὰ ante τῶν θεῶν omittitur.

τοῖς φιλοσόφοις τὰ ζητήματα. ἐπὶ τῆς γῆς δηλαδὴ ἐπιβεβηκώς. ψυχρὰ δὲ ἡ αἰτία, ἣν ὁ Σωκράτης λέγει.

230. Λεπτὴν καταμίξας εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα] Ἀπολογεῖται πρὸς τὴν ἐρώτησιν τοῦ γέροντος ὁ Σωκράτης, λέγων τὴν αἰτίαν, δι' ἣν κρεμάμενος, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς φησὶ περιθεῖν τὰ μετέωρα πράγματα. Ὅμοιον δὲ εἶπε τὸν ἀέρα, ἀντὶ τοῦ ὁμοιολεπτομερῆ. ψυχρὰν δὲ καὶ ματαίαν αὐτῇ πεποίηκε παρέχοντα λύσιν.

232. Οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ] Ἀντὶ τοῦ, καὶ γάρ. Ἀττικῶς. Καλλίμαχος·

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

Ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ ἥκω.

233. Τὴν ἰκμάδα] Τουτέστι τὸ νοητικὸν καὶ γονιμώτατον τῆς ψυχῆς. Φασὶ γὰρ οἱ φιλόσοφοι καὶ περὶ τὴν κρᾶσιν τῶν ἀέρων τὸ ὀξύτερον, ἢ τὸ ἀραιότερον ἐπιβάλλειν τοῖς θείοις. διαπαίζει δὲ τὰ τῶν φιλοσόφων ἡ κωμῳδία. λόγος γὰρ παρ' ἐκείνοις, ὡς ὄντως ἐπισπᾶται εἰς ἑαυτὴν τὰς ὑποκειμένας ἰκμάδας ἡ γῆ. ⁜ Τὸ δὲ πάσχειν, οὐ μόνον ἐπὶ τῶν πασχόντων τι λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ποιούντων. καὶ γὰρ οἱ ποιοῦντες τρόπον τινὰ καὶ αὐτοὶ πάσχουσι πάθος, αὐτὸ τὸ ποιεῖν. τὰ οὖν κάρδαμα τὴν τῶν παρακειμένων αὐτοῖς βοτανῶν ὑγρότητα εἰς ἑαυτὰ ἕλκοντα, ξηρὰς αὐτὰς καταλείπει. καὶ ἔστι τοῦτο αὐτῶν πάθος. ⁜

234. Καὶ τὰ κάρδαμα] Εἶδος βοτάνης ἀγρίου παρὰ Πέρσαις. νῦν δὲ τὴν σκάφον λέγει. ταῦτα δὲ τῶν περὶ αὐτὰ φυομένων

230. περιθεῖν] Küſter malit περιθεωρεῖν.

232. Differt ſcholion ad Ranas v. 58. ſed male. conf. de vi et poteſtate huius particulae οὐ γὰρ, ἀλλ' Ienſius in Lection. Lucian. lib. II. cap. III. pag. 144 ſqq. et ad Lucian. tom. I. p. 544. ed. Reitz. Minus vero adcurate is poni putat pro καὶ γὰρ: nam potius ſupplendum eſt aliquid, quod ſeries orationis indicabit. Sic plene in Acharn. v. 402 οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ', ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν. Noſtro loco ſupplent Deuar. et Hoogeueen I. p. 924. de partic. gr. ling. ἐᾷ poſt οὐ γάρ. Hinc οὐ γὰρ commate ab ἀλλὰ ſeparanda ſunt. ſecus ſentit Bentlei ad fragmentum Callimachi (XCII. p. 461.) a grammatico noſtro excitatum.

234. τὴν σκάφον] Ignotam eſſe hanc herbam ait Küſter, et putat ſcribendum eſſe σφάκον *ſaluiam*; ſcholiaſten vero, rei herbariae parum peritum duas illas herbas κάρδαμον et σφάκον, licet diuerſas, confundere potuiſſe.

μένων λαχάνων τὴν δύναμιν ἐπισπᾶται, καὶ πᾶν τὸ ἐν ἐκείνοις ὑγρὸν ἐπισπώμενον, αἴτιον τοῦ ξηραίνεσθαι καθίσταται.

235. Ἡ φροντὶς ἕλκει] Δέον εἰπεῖν, ἡ γῆ ἕλκει τὰ κάρδαμα· ὁ δὲ ὡς ἰδιώτης συνέχεε τὴν φράσιν, καὶ ἀσαφὲς ἐποίησε τὸ δηλούμενον. Τοῦτο δὲ πρὸς τὴν τοῦ Στρεψιάδου ἀμάθειαν ἐπιτηδείως ὁ ποιητὴς ἐποίησεν ἀδιανόητον.

238. Ἦλθες δὲ κατὰ τί] Ἐντεῦθεν κατέρχεται κατὰ τὸ σιωπώμενον. Φθάσαντι δὲ αὐτῷ λέλεκται ἐν εἰρήνῃ. καὶ οὐκ ὀκνεῖ τοῦ αὐτοῦ μνημονεύειν Ἀριστοφάνης.

239. Ὑπὸ γὰρ τόκων] Ὅτι χρήστας Ἀριστοφάνης τοὺς δανειστὰς λέγει. ἡ μὲν γὰρ συνήθεια τοὺς χρεωφειλέτας, χρήστας καλεῖ. Ἀθηναῖοι δὲ τοὺς μὲν δανειστὰς χρήστας λέγουσι· τοὺς δὲ ὀφειλέτας, χρεωφειλέτας καὶ χρεώστας. Φωκυλίδης ἐν μὲν τοῖς αὐτοῦ ποιήμασι κατὰ τὴν συνήθειαν τοὺς χρεωφειλέτας χρήστας καλεῖ, λέγων οὕτως·

- - - Χρήστης κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρὸς

Φεῦγε, μή σ' ἀνιήσειε διδοὺς, παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων.

Ἐν ἐκείνῳ μέντοι, ἀντὶ τοῦ δανειστὴς λαμβάνεται. μηδέποτε χρήστης πικρὸς γένῃ ἀνδρὶ πένητι.

240. Τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι] Τουτέστιν, εἰς ἐνέχυρον ἀφαιροῦμαι τὴν ἐνυπάρχουσαν οὐσίαν, οἷον ἱμάτια, καὶ σκεύη, καὶ ἄλλα.

241. Πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες] Ὡς ὑπὸ νοσήματός τινος οὕτως εἰσήγαγε τὸν λόγον. εἰώθαμεν γὰρ ἐν τῇ συνηθείᾳ πυνθανόμενοι τῶν καμνόντων λέγειν, πόθεν δὲ συνέβη γενέσθαι τὴν νόσον; διὸ κἀκεῖνος ἑξῆς λέγει, νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππική. ἐκ ποίας δέ τινος, φησὶν, αἰτίας ἔλαθες σεαυτὸν πολλοῖς ὑποπεσὼν δανείοις.

242. Νόσος μ' ἐπέτριψεν] Ἔτι γὰρ ὡς ἀληθῶς νόσος, καὶ τὸ ἵππους τρέφειν. δαπανηρὸν γὰρ, καὶ οὐκ ἔχον τοὺς καρποὺς ἀξίους τοῦ ἀναλώματος. Ἐπέτριψε δὲ, οἷον ἐξέτριψε, καὶ κατεδαπάνησε.

Δεινὴ φαγεῖν] Καταναλῶσαι. Δεινὴ, δαπανηρά. ἅμα δ' ὅτι τὰ δύσπεπτα τῶν σιτίων νόσων πρόξενα γίνεται.

245.

238. ἐν εἰρήνῃ] an scriptum erat ὡς ἐν εἰρήνῃ?

239. χρήστας h. l. *foeneratores*. v. Pierson. ad Moerida p. 408. Th. Mag. p. 922.

Φωκυλ.] Hos duo versus frustra quaeris in iis, quae sub nomine Phocylidis hodie circumferuntur: tum animaduertit Ernesti Praef. pag. 20. Φεῦγε sententiae complendae caussa esse additum a scholiaste, et scribendum μή σε γ' ἀνιήσειε.

245. Ὀμῦμαί σοι] Ἀντὶ τῦ, ὃν συνθῶμαι μισθόν σοι τελεῖν, ὄμνυμι τὺς θεὺς τῦτόν σοι δῦναι. τῦτο δὲ εἶπεν, ἵνα διαβάλλῃ αὐτόν.

246. Παῖς θεὺς] Ταῦτα ἴσως αἰνίττεσθαι δύναται πρὸς τὴν διαβολὴν τῦ Σωκράτυς, ἥν τινες διέβαλλον αὐτὸν, ὡς ἠσέβει, λέγοντες περὶ τὸ θεῖον ὀμνύναι, νὴ τὸν ἀλεκτρυόνα, καὶ τὴν πλάτανον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα· ὡς ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι Ξενοφῶν ἱςορεῖ, λέγων ὕτως· Πολλάκις ἐθαύμασα, τίσι ποτὲ λόγοις ἔπεισαν Ἀθηναίυς οἱ γράψαντες Σωκράτη, ὡς ἄξιος εἴη θανάτυ τῇ πόλει. Εἶθ᾽ ὑποβὰς ὀλίγον, Ἀδικεῖ γὰρ, φησὶ, Σωκράτης τὺς νέυς διαφθείρων, καὶ ξένα δαιμόνια εἰσάγων. ἤτοι ἦν ὡς εἰς τέλεον ἀναιρῦντος αὐτῦ θεὺς, τὸν λόγον ἐκδεκτέον· ἢ ὡς πολυπραγμονῦντος, ποῖον ὀμόσει γένος θεῶν γεγο-

BISETVS.

245. Ὀμῦμαί σοι]. Ἀμφιβολία δὲ, ὡς καὶ διττὴ τύτων σύνταξίς ἐςι. καὶ γὰρ ταῦτα δύναται λαμβάνεσθαι ὡς ἐν τοῖς παλαιοῖς σχολίοις ἔχομεν. ἢ ὕτως· Ὀμῦμαι τὺς θεὺς, ἐμὲ καταθήσειν σοι μισθὸν, ὅν τινα πράττῃ με, εἴτε ἐκπράττῃ ἂν ἐμέ.

246. Πρῶτον γὰρ θεοί] Καὶ τῦτο ἀμφίβολον. καὶ γὰρ ταῦτα τύτοις ἰσοδυναμεῖ. πρῶτον γὰρ, ὐ τινὰς θεὺς ἔχομεν νόμισμα· τυτέςιν, ὐδένα θεὸν σέβομεν ὄντα νόμισμα. ἢ, ὐδένα θεὸν ἔχομεν, ὃς νόμισμα εἴη, καὶ νόμισμα καλοῖτο. ἢ καὶ ὕτως· Ἡμεῖς γὰρ κατὰ τὸ ἡμῶν νόμισμα καὶ ἔθος ὐδένα θεὸν ἔχομεν, ὐδένα θεὸν νομίζομεν ἐκείνων, ὓς ἡ πόλις νομίζει καὶ σέβει. τὸ δὲ HMIN συνεκδοχικῶς ἐτέθη, ἀντὶ τῦ, ἐμοὶ τῷ Σωκράτει. ἢ καὶ τὸ HMIN ἁπλῶς νοητέον, ἀντὶ τῦ, ἐμοὶ τῷ Σωκράτει, καὶ τοῖς ἐμῦ μαθηταῖς.

v. 246. *περὶ τὸ θεῖον ὀμνύναι*] legere iubet Küster. *παρὰ τὸ θεῖον* — i. e. *iurare per res, quae non sunt diuinae*, veluti per gallum, per platanum, per anserem et similia; per quae Socratem iurasse quidam veterum tradunt. — Locus Xenophont. est M. S. libr. I. cap. 1. init. vbi quaedam vocc. hodie aliter leguntur, — mox *ὡς* inter *ἤτοι ἦν ὡς εἰς τέλεον* abest exemplo Ald.

ib. ποῖον ὀμόσει — τὺς] Küster locum hunc sic supplendum et distinguendum putat: *ποῖον ὀμόσει γένος θεῶν. Φασὶ δὲ γεγονέναι πρῶτον μὲν τὺς κατὰ* etc. et paullo post: *τρίτον δὲ τὺς κατὰ Δία, τὴν ἀρχὴν* etc. praeterea Ernesti Praef. pag. XX. *καταλύσαντας* mutat in *κατανύσαντας*, qui Ioui imperium, quod illorum fuerat, comparauere, confecere. Loco *τῶν ἐκείνων* habet Ald. *τὴν ἐκ.*

γεγονέναι. πρῶτον μὲν, τὰς κατὰ Ὀφίωνα καὶ Εὐρυνόμην· δεύτερον δὲ, τὰς κατὰ Κρόνον καὶ Ῥέαν· ὅστινας Ὅμηρος Οὐρανίωνας. τρίτον δὲ, Δὶ τὴν ἀρχὴν καταλύσαντας τὴν ἐκείνων, ὃς Ὀλυμπίας κλήζομεν. Ἄλλως. Τοῦτό φησιν, ἐπεὶ ἐκεῖνος ὁ γέρων ἀσυναρτήτως εἶπεν, ὡς νομίσματα αὐτῷ καταθήσειν τὰς θεὰς, ἅμα ἐπιφέρει τὸ, Ποίας ὀμεῖ σὺ θεάς; οὐχ ὡς ἄλλοις αὐτὸς χρώμενος θεοῖς, ἀλλ' ὅτι ὤμοσεν, ὡς νόμισμα καταθήσειν τὰς θεάς.

248. Σιδαρέοισιν] Τοῦ νομίσματος σημαίνοντος δύο, τό τε νόμιμον ἔθος, καὶ τὸ τύμμα τοῦ τετυπωμένου χαλκοῦ, ἢ χρυσοῦ· ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ ὁ Στρεψιάδης ἐδέξατο, καὶ ὃ πρὸς τὸ ὑπὸ Σωκράτους ῥηθὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἔμιξεν ἀμφότερα. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, τίσιν ὄμνυτε θεοῖς· ἢ τίνι χρῆσθε νομίσματι. λεπτοῖς δὲ νομισμασι φαίνονται κεχρῆσθαι Βυζάντιοι. διὸ καὶ Δωρικῶς εἶπεν. ἔνιοι δὲ κατὰ πολυμάθειαν δωρίζουσιν. Πλάτων Πεισάνδρῳ·

Χαλεπῶς ἂν οἰκήσαιμεν ἐν Βυζαντίοις,
Ὅπου σιδαρέοισι νομίσμασι χρῶνται.

Ἄλλως. Ἐδόκει τὸ τῶν Βυζαντίων νόμισμα ἐλάχιστον εἶναι πάντων καὶ φαυλότατον, ἅτε σιδηροῦν ὑπάρχον· ἢ ὅτι ἐκεῖ μέταλλον ἦν, ἐν ᾧ ὤμνυον.

249. Βόλει τὰ θεῖα πράγματ'] Οὐχ ὡς θεοὺς ἡγούμενος τοὺς παρὰ τοῖς ἄλλοις νομιζομένους, τὰ ΘΕΙΑ λέγει οὕτως· ἀλλ' οἷον τὰ ἀξιοθέατα, καὶ ὄντως μεγάλα καὶ τίμια.

252. Δαίμοσι] Ὡς εἰ ἔλεγε, τοῖς καπνοῖς, ταῖς σκιαῖς, ταῖς ἡμετέραις θεαῖς. τὰ γὰρ μηδενὸς ἄξια, καπνοὺς καὶ σκιὰς καὶ νεφέλας ὀνομάζομεν. Εὔπολις ἐν Αὐτολύκῳ· Καπνοὺς ἀποφαίνει καὶ σκιάς. Ἁρμοζόντως δὲ τῶν φιλοσόφων ἐπιγράφει ταύτας εἶναι θεὰς, ἐπειδὴ, ὡς ἔφημεν, περὶ τὰ οὐράνια μᾶλλον ἐπτόηνται.

253. Σκίμποδα] Τὸν κράβατον σκίμποδα λέγουσιν Ἀττικοί. οἱ δέ φασι σκιμπόδιον. ἰδίως δὲ λέγουσιν τὸ χωλὸν κραβάτιον.

BISETVS.

253. Ἱερὸν σκίμποδα] Ἐνταῦθα δὲ φησὶ Σουΐδας ἱερὸν σκίμποδα λέγεσθαι, ἢ τὴν τῶν φιλοσόφων καθέδραν, ἢ κράββατον. καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν, τὸ σκιμπόδιον ἰδίως λέγεται τὸ χωλοκράββατον μιᾷ λέξει καλούμενον.

248. ὅπου] Iungermann ad Polluc. IX. sect. 78. vbi eiusdem rei fit mentio, metri caussa ita emendat: ὅπου σιδαρέοισι χρῶνται νομίσμασι. conf. quoque Hesych. v. Σιδάρεοι.

253. conf. Thom. Magist. v. σκίμπους, ibique interpr. pag. 799.

βάτιον. Σκιμπάζειν γὰρ, τὸ χωλαίνειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἴρηται· παρὰ τὸ σκαμβὰς ἔχειν τὰς πόδας.

254. Τετονὶ τοίνυν λαβέ] Καὶ τᾶτο παρεπιγραφή. καὶ γὰρ τὸν Σωκράτη περιθεῖναι δεῖ τὸν στέφανον αὐτῷ, κἀκεῖνον λαβεῖν.

256. Ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ'] Ἀθάμας ἐκ Νεφέλης δύο παῖδας ἔσχεν, Φρύξον καὶ Ἕλλην. ἀφεὶς οὖν τὴν Νεφέλην θεὰν οὖσαν, θνητῇ γυναικὶ ἐμίγη. ζηλοτυπήσασα οὖν ἡ Νεφέλη, ἀπέπτη εἰς οὐρανὸν, καὶ τὴν τοῦ ἀνδρὸς χώραν αὐχμῷ ἐκόλαζε. πέπομφεν οὖν θεωρὰς εἰς Ἀπόλλωνα Ἀθάμας, ἐρέσθαι περὶ τοῦ αὐχμοῦ. ἡ οὖν τούτου γυνὴ θέλουσα Φρύξον καὶ Ἕλλην ἀπολωλέναι, πέπεικε διὰ δώρων τοὺς θεωροὺς εἰπεῖν Ἀθάμαντι, ὡς οὐκ ἂν ἄλλως παύσασθαι τὸν αὐχμὸν ἔχρησεν ἡ Πυθία, εἰ μὴ τοὺς τῆς Νεφέλης θύσειεν παῖδας. ἀκούσας οὖν Ἀθάμας, μεταπέμπεται τοὺς παῖδας ἐκ τῶν ποιμνίων. εἷς οὖν κριὸς ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος φωνῇ, λέγει Φρύξῳ καὶ Ἕλλῃ τὰ περὶ τῆς σφαγῆς. φευγόντων οὖν τούτων μετὰ τοῦ κριοῦ, ἡ μὲν Ἕλλη ἐν τῷ περαιοῦσθαι τὸν ἐν Ἀβύδῳ πορθμὸν, ἀπεπνίγη πεσοῦσα ἀπὸ τοῦ κριοῦ· ὅθεν καὶ ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος κέκληται. Φρύξος δὲ ἐποχούμενος τῷ κριῷ εἰς τὴν τῶν Κόλχων γῆν περισώζεται· ἔνθα καὶ τὸν κριὸν, ὃς ὑπὸ τῶν θεῶν χρυσόμαλλος γέγονε, θύει τῷ Ἄρει, ἢ τῷ Ἑρμῇ· καὶ κατοικήσας αὐτόθι, τοὔνομα καταλέλοιπε τῷ τόπῳ. ἐκ τούτου γὰρ ἡ Φρυγία οὕτως ἐκλήθη. Ἀθάμαντα δὲ ἡ Νεφέλη δίκην αὐτῇ δώσειν διὰ τοὺς παῖδας πεποίηκε. προσαχθεὶς οὖν στεφανηφορῶν, ἐν τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς σφαγησόμενος, ὑπὸ Ἡρακλέους σέσωσται. οὕτω γὰρ Σοφοκλῆς ἐν δράματι πεποίηκε. Ἄλλως. Ἐν Ἀθάμαντι Σοφοκλέους ὑπόκειται Ἀθάμας στεφανηφορῶν, ὥσπερ ἱερεῖον, δίκας εἰσπραττόμενος παρὰ Φρύξου. Ἄλλως. Τοῦτο πρὸς τὸν ἕτερον Ἀθάμαντα Σοφοκλέους ἀποτεινόμενος λέγει. ὁ γάρ τοι Σοφοκλῆς πεποίηκε τὸν Ἀθάμαντα ἐστεφανωμένον καὶ παρεστῶτα τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς σφαγιασθησόμενον. μέλλοντα δὲ ἀποσφάττεσθαι αὐτὸν, παραγενόμενον Ἡρακλέα, καὶ τοῦ θανάτου ῥυόμενον, λέγοντα ὡς σώζοιτο ὁ Φρύξος, δι' ὃν ἔμελλεν ἐκεῖνος τεθνήξεσθαι. ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ πρεσβύτης ἔστεπται, ὥσπερ παραδείγματι τῷ κατ' ἐκεῖνον χρώμενος, δεδοικέναι φησὶν ἐκείνῳ παραπλήσια.

257. Τοὺς τελουμένους] Τοὺς μυουμένους. ἐνδόξοις δὲ μυστηρίοις παραβάλλει τὰ τῶν φιλοσόφων μαθήματα, ἵνα ἔτι μᾶλλον

256. ζηλωτυπήσασα edd. vett. mox φευγόντων οὖν τούτων rescripsi ex edd. pr. τούτων deest in Küsteri exemplo. In altero scholio in exemplo Aldino est περὶ Φρύξου.

μᾶλλον πείθῃ προσέχειν τὸν γέροντα, ὡς θειοτέρῳ τῷ πράγματι.

259. Λέγειν γενήσει τρῖμμα] Ἱκανὸς καὶ δεινὸς ἔσῃ λέγειν. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῦ ςεφάνυ, ὡς ἰταμῦ καὶ ἀναισχύντυ ῥήτορος καθαπτόμενος Αἰσχίνυ, περίτριμμα ἀγορᾶς αὐτὸν καλεῖ. Τρίμμα δὲ, τετριμμένος ἐν λόγοις. Κρόταλον δὲ, εὔγλωττος, εὔςομος. ἡ μεταφορὰ ἐκ τῦ κροτάλυ. ταῦτα δὲ λέγων λίθυς συγκρύει ἄνωθεν αὐτῦ. Τρίμμα οὖν εἶπε, διὰ τὸ τρίβεσθαι τὺς λίθυς. Κρόταλον δὲ, διὰ τὸ κρύεσθαι αὐτόν. Παιπάλη δὲ, διὰ τὴν τραχύτητα· ἐπεὶ παίπαλα καλῦμεν τὰ δύσβατα. Ἄλλως. Ταῦτα λέγων ἅμα ὁ Σωκράτης εἰς τὰ θύματα παρατρίβων ὀρεινὺς λίθυς καὶ κρύων πρὸς ἀλλήλυς, συναγαγὼν τὰ ἀπὸ τύτων θραύσματα, βάλλει τὸν πρεσβύτην, καθάπερ τὰ ἱερεῖα ταῖς ὀλαῖς οἱ θύοντες. καὶ διὰ τῦτο παίζει τοῖς ὀνόμασι. Τρίμμα μὲν, τὴν ἀπὸ τύτων ἐκπίπτυσαν λατύπην. καλῦμεν δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων τὺς κακεντρεχεῖς καὶ μὴ ἁπλῦς, τρίμματα, καὶ πολυτρίμματα, καὶ πολυκρότυς, καὶ κρόταλα. ὅθεν καὶ τὸν πρῶτον σίχον Ὀδυσσείας ὕτως ἀξιῦσι γράφειν τινές·

Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μῦσα πολύκροτον.

Κρόταλον] Κυρίως ὁ σχιζόμενος κάλαμος, ὁ κατασκευαζόμενος ἐπίτηδες, ὥςε ἠχεῖν, εἴ τις αὐτὸν δονοίη ταῖς χερσὶ, καθάπερ κρότον ἀποτελῶν. Τρανὸς ὖν ἔσῃ φησὶ, καὶ τὴν φωνὴν διηρθρωμένος, καθάπερ κρόταλον.

260. Ἔχ' ἀτρέμας] Μένε ἐφ' ἡσυχίας. βαλλόμενος γὰρ ὁ πρεσβύτης τῇ παιπάλῃ ἀποσείεται, διὸ παρακελεύει αὐτὸν μένειν. Παιπάλη δὲ κυρίως τὸ λεπτομερὲς τῦ ἀλεύρυ.

Οὐ ψεύσει γέ με] Τυτέςιν ἀπατήσεις. ὅτι μηδὲν ὧν ἐπαγγέλλεται Σωκράτης ψεύδεται. Πληρωθεὶς γὰρ, φησὶ, τύτων, λέγω δὴ τῶν τριμμάτων τῶν λίθων καὶ τῆς λατύπης. ἦν

259. κρόταλος δὲ εὔγλ. Ald. κρόταλον, quod a scholiaste dicitur κυρίως ὁ σχιζόμενος κάλαμος, intelligere eum opinatur Ducker *calamum fissum* ad fistulam faciendam Theocr. Id. VIII. 23. Initio alterius scholii legit Ernesti Praef. pag. XIX. ὁ Σωκράτης ὡς εἰς τὰ θύματα — tum κατεντρεχεῖς Ald. Iunt. (vbi tamen a manu viri docti correctum est κακεντρ. vti prostat in ed. Porti;) denique paullo post inserui et ex edd. vett. recepi καὶ πολυτρίμματα, quod post τρίμματα excidit in ed. Küster. — Locus Demosth. de corona, a Scholiaste excitatus, exstat cap. 39. pag. 298 sq. ed. meae, s. p. 269. 19. vol. I. ed. Reiske.

ἣν ἔφαμεν παιπάλην καλεῖσθαι, γενήσομαι παιπάλη. Ἄλλως. Τῇ χιόνι παττόμενος, ἐὰν ἔλθωσιν αἱ Νεφέλαι. λέγεται δὲ παιπάλη, τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου· ἀφ᾽ οὗ παλύνειν τὸ λευκαίνειν· ὡς τὸ,

- - Πολλὰς δὲ χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας.

Ἐπεὶ οὖν ἐκεῖνος εἶπε, γενήσῃ τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη· αὐτὸς ἔπαιξε παρὰ τὴν παιπάλην, τουτέστι τὸ ἄλευρον· εἰπὼν καταπαττόμενος.

262. Εὐφημεῖν χρὴ] Ἡ συστηματικὴ αὕτη ἀμοιβαία τοῦ ὕμνου ἔσθεσίς ἐστιν, ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ιβʹ. ὧν τελευταῖος,

Ἐπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.

Καλεῖται δὲ τὸ μέτρον τοῦτο Ἀριστοφάνειον, ὡς εἴπομεν. τὰ τοιαῦτα δὲ εἴδη καλεῖται ἑτερόστροφα. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. Ἄλλως. Εὐφημεῖν χρή, Ταῦτα πρὸς τὸν Στρεψιάδην. παρακελεύεται γὰρ αὐτὸν σιωπᾷν καὶ εὐφημεῖν, ἵνα εὔξηται, καὶ μηδὲν βλάσφημον εἰπεῖν.

263. Ἀμέτρητ᾽ ἀὴρ] Ἀκατάληπτε καὶ ἀναρίθμητε. τὸν δὲ ἀέρα προσεύχεται· ἐπεὶ αἱ νεφέλαι τούτου. Μερικοῖς φιλοσόφων λόγοις, ἀέρα βούλεται εἶναι τὸ πᾶν· οἳ καὶ τὴν ἐν ἡμῖν ψυχὴν ἀέρα καὶ πνεῦμα ἐδογματίσαντο.

Ὃς ἔχεις] Ὃς παρείληφας τὴν γῆν καὶ βαστάζεις. δόξα γάρ τις ἐθρυλλεῖτο τῶν φυσικῶν, ὅτι πλατεῖα οὖσα ἡ γῆ, ὀχεῖται ἐν τῷ ἀέρι.

264.

263. *μερικοῖς*] Küstero dubitante de veritate lectionis, conieceram *ἐριστικοῖς*, aut lubentius, qui sequenti scholio vocantur, *φυσικοῖς*. atque Ernestum vidi, quod Physicorum illud decretum est, (v. Laertium II. 3.) hanc quoque fouisse sententiam. Hic tamen Praef. p. XX. *μερικοὺς φιλοσόφους* non male dici, opinatur, certae sectae philosophos, et *μερικοὺς φιλ. λόγους* opiniones quarumdam sectarum, aut vnius sectae: eosque eodem modo dici, quo *προσῳδία μερικὴ*, qualem scripsisse constat Herodianum, grammaticum, h. e. Iliaca, Odyssiaca, Attica, tragica etc. v. Obseru. Misc. Nou. tom. II. pag. 120. cl. Trendelenb. in litteris scriptis, in quibus varietatem lectionis cod. Elbing. notauit, putat in iis, quae praecedunt *νεφ. τούτου*, quaedam deficere: diuidit igitur *Μερικοῖς*, et locum ita acute corrigit: *τὸν ἀέρα προσεύχεται, ἐπεὶ αἱ νεφέλαι τούτου μέρη· τοῖς φιλοσόφων λόγοις ἀέρα βούλεται εἶναι τὸ πᾶν.*

264. Λαμπρός τ' αἰθήρ] Ἰδίως τὸ τοῦ ἡλίου φῶς αἰθὴρ καλεῖται. ἀπὸ τοῦ αἴθειν, ὅ ἐστι πυρῶν. Θερμὸς γὰρ ὁ ἥλιος καὶ διάπυρος. διόπερ εὐκαίρως ὁ ποιητὴς τῷ ἐπιθετικῷ ἐχρήσατο, Αἰθέρα λαμπρὸν, εἰπών.

Σεμναί τε θεαί] Οὐχ οὕτω λέγει τὰς νεφέλας σεμνὰς, ὡς τὰς Ἐριννύας, ἃς ἐκτρεπόμενοι πάντως ἂν ὀνομάσι λέγειν, Εὐμενίδας αὐτὰς καὶ Σεμνὰς θεὰς προσηγόρευσαν. τὸ γὰρ σιωπηλὸν, σεμνὸν νενόμισται.

Βροντησικέραυνοι] Ἀλλήλων γὰρ προσερχομένων τῶν νεφέλων, πῦρ ἐξάπτεται ἐκ τῆς πυκνῆς ἐκτρίψεως. ἰδίως δὲ κἀνταῦθα τῷ συνθέτῳ τούτῳ κέχρηται. δοκοῦσι γάρ πως αἱ Νεφέλαι προδεικνύναι καὶ προσημῆναι ἡμῖν τούς τε ὄμβρους καὶ τὰς χαλάζας τοῦ οὐρανοῦ, ὅτε βροντᾷ, ἢ ἀστράπτει, ἢ ὅτε σκηπτοὺς ἐπιπέμπει. ἐκ τῶν Νεφελῶν φησι τὴν ἀστραπὴν καὶ βροντὴν συγκρουομένας ἀποπέμπειν.

265. Ἄρθητε] Φυσικώτερον ἐχρήσατο τούτῳ τῷ λόγῳ, Ἄρθητε, εἰπών. οἱονεὶ, ἐπάρθητε. Φασὶ γὰρ τὰς Νεφέλας εἰς ὕψος αἴρεσθαι κατ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς γῆς, ἢ τῆς θαλάσσης.

Τῷ φροντιστῇ] Δύναται καὶ ἐπὶ τοῦ Σωκράτους καὶ ἐπὶ τοῦ πρεσβύτου νοεῖσθαι. ἐπὶ μὲν τοῦ Σωκράτους, ἵνα ᾖ παρακαλῶν αὐτῷ φανῆναι τὰς Νεφέλας. ἐπὶ δὲ τοῦ γέροντος, ὡς ἤδη συγκαταριθμοῦντος αὐτὸν τοῦ Σωκράτους τῷ τῶν φιλοσόφων συλλόγῳ.

266. Μήπω, μήπωγε] Ἐπαναδίπλωσις καλεῖται τὸ τοιοῦτον σχῆμα, τὸ δὶς αὐτοῖς ὀνόμασι χρῆσθαι ἐμφανῶς. ἔστι δὲ παρεπιγραφή. διπλασιάσας γὰρ τὸ ἱμάτιον περιβαλέσθαι φησὶν αὐτὸ θέλειν ὑπὲρ τοῦ σκέπεσθαι καὶ ἧττον αὐτοῦ καθικέσθαι τὸν ὑετὸν τοῦ σώματος. ἡ γὰρ ἀρχὴ τῶν Διονυσίων χειμῶνος ἄγεται.

267. Τὸ δὲ μὴ κυνῆν] Περικεφαλαίαν, ἀγροίκων φόρημα. οὕτω δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ πρῶτον ἀπὸ κυνείων δερμάτων ἦν.

Ἔχοντα] Οὐ μωρὸν δηλονότι, οὐκ ἀνόητον. ἐλλειπὲς γὰρ εἴρηται.

269. Χιονοβλήτοισι κάθησθε] Ἀντιπαρατάττεται Ὁμήρῳ λέγοντι,

Οὔλυμπόνδ', ὅτι φασὶ θεῶν ἕδος ἔμμεναι.

Χιο-

264. προσερχ.] Sic Küſter. qui etiam ſcribere iubet ἀλλήλαις, i. e. *quum nubes ad ſe inuicem accedunt*. προερχομ. edd. vett. — Vltima verba Erneſti ita emendat, vt conſtructio conſtet, συγκρουομένων, et in ἀποπέμπειν intelligit Δία, vt ante in βροντᾷ et ὅτε σκηπτοὺς (*fulmina violenta*) ἐπιπέμπει.

267. v. Schol. ad Plut. v. 469. ad Veſp. 443. et ad Aues v. 7.

Χιονόβλητα γὰρ τὰ ὑψηλὰ τῶν ὀρῶν, πληρῦσθαί τε καὶ διατηρεῖν τὴν χιόνα πέφυκεν. εἰώθασι δὲ καὶ τὰ νέφη τύτοις ἐπικαθῆσθαι.

270. Εἴτ' Ὠκεανῦ πατρός] Καὶ τῦτο φυσικόν φησιν, ἀπὸ τῦ Ὠκεανῦ πάντα τὸν ἀέρα, τὴν νοτίαν, τὴν ἰκμάδα καὶ τὸν ὑετὸν τύτοις ἐπιχορηγεῖν.

Νύμφαις] Λείπει ἡ σύν. ἦγεν, σὺν ταῖς Νύμφαις.

271. Προχοαῖς] Λείπει ἡ ἐπί. ἦγεν ἐπὶ ταῖς προχοαῖς τῦ Νείλυ. Πρόχυσιν δὲ, ἀγγείοις.

272. Ἢ Μαιῶτιν λίμνην] Περὶ ταύτης Ἡρόδοτος μαρτυρεῖ, λίμνην εἶναι Σκυθίας. ἀπὸ τῶν ποταμῶν δὲ ἀρύονται ὕδωρ εἰς χρῆσιν. διὰ δὲ τὸ ἄδηλον, ἐκ διαφόρων τόπων καλεῖ αὐτὰς ἵνα πισευθῇ.

Νιφόεντα Μίμαντος] Τὸ ἀεὶ νιφόμενον. ὄρος Θρᾴκης ὁ Μίμας. καὶ Ὅμηρος· Παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα.

273. Χαρεῖσαι] Ἡδυνθεῖσαι. γράφεται δὲ Φανεῖσαι.

274. Ἀέναοι Νεφέλαι] Ἡ ἐπεισόδιος αὕτη ςροφὴ καὶ ᾠδὴ τῦ χορῦ κώλων ἐςὶ ις΄, ὧν τὰ πρῶτα δύο, δακτυλικὰ πενθημιμερῆ, ἃ καλεῖται Ἀρχιλόχεια· ὡς Ἡφαιςίων φησὶ, διὰ τὸ τὸν Ἀρχίλοχον τύτοις χρήσασθαι ἐν ἐπῳδῷ· ὡς τὸ, Ἐν δὲ Βατυσιάδης. Ἔχει δὲ τὸ πενθημιμερὲς, ὡς εἴρηται, πόδας δύο καὶ συλλαβήν. τὸ γ΄ ἀναπαιςικὸν ἑφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται, ὡς εἴρηται, Παροιμιακόν. ἔχει δὲ πόδας γ΄, καὶ συλλαβὴν, ὡς εἴρηται. τὸ δ΄, δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον ἃ καλεῖται καὶ αὐτὸ Ἀρχιλόχειον. καὶ τύτῳ γὰρ ὅτως ἐν ἐπῳδοῖς ἐχρήσατο, ὡς Ἡφαιςίων φησί. Τετράμετρον δὲ εἴρηται, διότι κατὰ μονοποδίαν μετρεῖται τὰ δακτυλικά. τὸ ε΄, ὅμοιον. τὸ ἕκτον δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ΄, ὅμοιον τῷ τετάρτῳ. τὸ η΄, τὸ θ΄, καὶ τὸ ι΄, ὅμοια. τὸ ια΄, ὅμοιον τῷ πρώτῳ. τὸ ιβ΄, ἀναπαιςικὸν πενθημιμερές. τὸ ιγ΄, δακτυλικὸν τρίμετρον κατὰ μονοποδίαν. τὸ ιδ΄, ὅμοιον τῷ δ΄. τὸ ιε΄, ὅμοιον τῷ ις΄,

Τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν,

Ἀναπαιςικὸν ἑφθημιμερές· ὃ καλεῖται, ὡς εἴρηται, παροιμιακόν. ἐςι γὰρ κοινὴ συλλαβὴ τὸ πῳ, διὰ τὸ ἔχειν ἔμπροσθεν φωνῆεν ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, καὶ διπλῆ ἔσω νενευκῦια, δηλῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν. Ἄλλως. Ἀέναοι Νεφέλαι. Μετὰ τὴν τῦ Σωκράτυς εὐχὴν αἱ Νεφέλαι παρακελεύονται δῆθεν ἑαυταῖς πεισθῆναι τῇ ἐπικλήσει καὶ συναθροισθῆναι

274. διὰ τὸ ἔχειν] Ernesti Pr. pag. XXI. malit διὰ τὸ εἶναι.

δῆθεν ἑαυταῖς] legendum est cum Ernesto l. m. ἑαυτὰς, se cohortantur.

ναι καὶ οὕτως ἐπιφανῆναι τῷ Σωκράτει. ἐκ τούτων δὲ ὁ Χορὸς συνέστηκεν αὐτῷ. διόπερ καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἔχει τὸ δρᾶμα Νεφέλαι, ἅτε ἐξ ἀέρος καὶ πνεύματος οὐσία παχυνομένη σωματοειδής. ΑΕΝΑΟΙ δὲ, διαπαντὸς νάουσαι· ὡς ἀέναος ποταμὸς, ὁ ἀδιαλείπτως ῥέων. τοῦ δὲ Χοροῦ τὰς ἑκατέρωθεν λέγουσι περιόδους, οὔσας ιϛ΄ κώλων. τῶν δὲ ὑποκριτῶν μέσων ὄντων, ἐκ στίχων ζ ἀναπαίστων τετραμέτρων καταληκτικῶν. καλῶς δὲ εἶπεν Ἀέναοι. εἰσὶ γὰρ ὑδάτων μητέρες. ΑΡΘΩΜΕΝ δὲ, ἀναπηδήσωμεν.

276. Φύσιν εὐάγητον] Πανταχοῦ φερομένην, ἢ λαμπράν.

277. Ὠκεανοῦ βαρυαχέος] Ἀκολούθως τοῖς ὑπὸ τοῦ Σωκράτους εἰρημένοις· Εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις. ἀλλ' ὁ μὲν διὰ τὸ ἄδηλον, ἐκ διαφόρων αὐτὰς τόπων καὶ πηγῶν καλεῖ, ἵν' οὕτως τῆς ἀληθείας τυχεῖν δυνηθῇ, αἱ δὲ, ἅτε τῆς ἑαυτῶν γενέσεως γινώσκουσαι τὸ ἀκριβὲς, εὐθὺς διώρισαν, καὶ πόθεν αὐτὰς ἀρθῆναι δεήσει. Ἄλλως. ΒΑΡΤΑΧΕΟΣ, τοῦ μέγα ἠχοῦντος. οἱ γὰρ βαρεῖς ποταμοὶ ῥέοντες, μέγαν ἦχον ἀπεργάζονται.

280. Ἵνα τηλεφανεῖς] Ὅθεν, ἀφ' ὧν ἐστιν ἰδεῖν τὰ πόρρω. τοῖς γὰρ εἰς ὕψος οὖσι, καὶ τὰ μακρὰ καταφανῆ. τὸ δὲ ΙΝΑ, ἀντὶ τοῦ ὅπου. ἢ τὸ ΙΝΑ ΑΦΟΡΩΜΕΘΑ ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ, ὅθεν. κέχρηται δὲ ἐπιρρήματι τῷ ἐν τόπῳ ἀντὶ τοῦ ἐκ τόπου.

285. Σελαγεῖται] Ἀντὶ τοῦ καταλάμπεται. ἔοικε δὲ λέγειν τὸν ἥλιον. ἐπεὶ γὰρ οἱ Τραγικοὶ εἰώθασι ὀφθαλμὸν ὀνομάζειν αὐτὸν, τοιαύτη δόξα ἐστὶ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ὄμμα αἰθέρος καλεῖν τὸν ἥλιον.

288. Ἀθανάταις ἰδέαις] Ἐπεὶ καὶ γυναικοειδεῖς εἰσιέναι μέλλουσι τοῦτο λέγουσιν, ἐμπαρασκευαζόμεναι τὴν εἴσοδον, ὡς ὅμοιαι μὲν τοῖς ἄλλοις θεοῖς οὖσαι, περικείμεναι δὲ νέφους τινὰ φύσιν. Ἄλλως. Ἀθανάτης ἰδέας κεῖται. καὶ ἔστιν ἑνικὸν ἐν γενικῇ πτώσει. μέλλει δὲ τὰς Νεφέλας γυναικομόρφους εἰσάγειν ἐσθῆτι ποικίλῃ χρωμένας, ἵνα τὰ τῶν οὐρανίων φυλάττωσι σχήματα. τὸ δ' ΕΠΙΔΩΜΕΘΑ, ἀντὶ τοῦ ἐπιφανῶμεν, ἐπισκέψωμεν. ἵνα γυναῖκας εἰσαγάγῃ τὰς τοῦ χοροῦ, ἐπίδωμεν καὶ σκεψώμεθα.

290. Ὦ μέγα σεμναί] Τὸ μερικὸν τοῦτο ἀμοιβαῖον σύ-

στημα

λέγουσι περιόδους] Spanhem ex schol. ad Vesp. v. 270. et Hephaest. p. 69. scholiisque ad illum corrigit παρόδους. Nam πάροδος dictus est primus chori in scenam ingressus, vt hoc loco.

288. μέλλει δὲ τὰς Νεφ.] μέλει edd. Ald. et Florent.

ἐῆμα ἐκ σίχων ἐςὶν ἀναπαιςικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ζ΄. ὡς ἐῤῥέθη. λέγεται δὲ τȣ̃το σύςημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, ὡς Ἡφαιςίων φησιν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

291. Ἤσθȣ φωνῆς] Ἐν ταῖς κωμῳδίαις τινὲς τὰ καλȣ́μενα ἢ χεῖα, ὧν ὁ κτύπος σχηματίζεται εἰς βροντῆς ἀπήχησιν. Ἔςι δὲ καὶ ἐν τῇ σκηνῇ μηχάνημά τι, ὃ καλεῖται Βροντεῖον, ἀμφορεὺς μεςὸς ψηφίδων ἀντιβαλλομένων εἰς χαλκȣ̃ν λέβητα.

292. Καὶ σέβομαί γ', ὦ πολυτίμητοι] Ἀντὶ τȣ̃ προσκυνῶ, ἢ καταπέπληγμαι. δεῖ δὲ καὶ τοῖς τȣ́τȣ σχήμασιν ἐνδείκνυσθαι τὸ δεδιττόμενον, καὶ ἐπὶ τῇ παρȣσίᾳ τῶν Νεφελῶν ἐκπεπληγμένον. σέβεται δὲ ὡς σεβασμίας ὑπὸ θεῶν καὶ τιμωμένας. καὶ προσκυνῶν δὲ δῆθεν ταῦτα λέγει.

Ἀνταποπαρδεῖν] Ἀντὶ τȣ̃, κτυπῆσαι, καὶ ἀντηχῆσαι. περὶ δὲ τὴν βροντὴν ἔπαιξεν, ὁμοιῶν αὐτῇ τῆς πορδῆς τὸν ἦχον.

293. Πρὸς τὰς βροντάς] Μηχανή ἐςιν, ὃ καλεῖται βροντεῖον, ὑπὸ τὴν σκηνήν· ὃ ἦν ἀμφορεὺς, ἔχων ψηφῖδας θαλασσίας. ἦν δὲ λέβης χαλκȣ̃ς, εἰς ὃν αἱ ψῆφοι κατήρχοντο, καὶ κυλιόμεναι ἦχον ἀπετέλȣν.

Τετρεμαίνω] Τρέμω, παραγώγως. ἐπίτηδες δὲ ἐξέτεινε τὴν λέξιν τερατευόμενος.

294. Κ' εἰ θέμις ἐςί] Καὶ εἰ εὐσεβές ἐςι, καὶ ὅσιον, καὶ εἰ μὴ εὐσεβές. ὡς ὑπὸ τȣ̃ φόβȣ προειλημμένος, καὶ μὴ δυνάμενος ἑαυτὸν ἀνασχεῖν ἔτι. ὁ γὰρ ἐπιςάμενος, ὅτι μὴ δέοντα ποιεῖ, εἶτα τȣ̃το ȣ̓δὲν ἧττον ποιῶν, ὑπὸ μείζονος ἀνάγκης ἐξαγόμενον εἰς τὸ παρανομεῖν δείκνυσιν ἑαυτόν.

295. Οὐ μὴ σκώψῃς] Τȣ̃το ὁμȣ̃ μὲν ὁ Σωκράτης καὶ ὡς περιφρονῶν τὰ ἀνθρώπινα πιςῶς λέγει, καὶ τȣ̀ς τῆς κωμῳδίας ποιητὰς ἡγȣ́μενος ἀθλίȣς. ὁμȣ̃ δὲ καὶ Ἀριςοφάνης αὐτὸς μὲν ȣ̓· τῶν δὲ ἄλλων κωμῳδογράφων ἀτεχνȣ́ντων· ὡς καταλιπόντων μὲν τὴν ποίησιν, τȣ̃ δὲ σκώπτειν ἐχομένων.

291. post τινὲς excidit voc. μηχαναὶ, vt ex scholio 293 docet Nagelius V. C.

293. τετρεμ.] v. etiam ad Schol. v. 373. et Moerin pag. 365 ibique Sallier et Pierſ.

294. ἐξαγόμενον ostendit, se maiori quadam vi ablatum esse ad peccandum, correxi, suadente sensu et Ernesto Praef. p. XXI. vulgo ἐξαγόμενος.

295. αὐτὸς μὲν ȣ̓·] Ernesti ibidem corrigendum censet, siue Ἀριςοφάνης, αὐτȣ̃ μὲν ȣ̓· siue Ἀρ. αὐτὸς, αὐτȣ̃ μὲν ȣ̓· τῶν δὲ ἄλλων. Aristophanes enim dicit verbis

Οἱ τρυγοδαίμονες] Οἱ ποιηταί· ἐπειδὴ τὴν τρύγα χριόμενοι, ἵνα μὴ γνώριμοι γένωνται, οὕτω τὰ αὐτῶν ᾖδον ποιήματα κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐφ᾽ ἁμάξης ἐπικαθήμενοι. διὸ καὶ παροιμία· Ὡς ἐξ ἁμάξης λαλεῖ. ἤγουν ἀναισχύντως ὑβρίζει. τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ κωμικοὶ ποιηταί. Ἄλλως. Οἱ Κωμικοὶ, παρὰ τὸ κακοδαίμονες· ἐπεὶ πολλοὶ τῇ αἰσχροποιΐᾳ ἐχρῶντο. Κακοδαίμονες δὲ, παρ᾽ ὅσον ἀφέμενοι τῶν θείων, περὶ τὸ σκώπτειν τρέπονται.

296. Σμῆνος ἀοιδῶν] Κυρίως μὲν τὸ σύστημα τῶν μελισσῶν. Ὅμηρος δὲ κέχρηται τῇ τροπῇ ἐπὶ εὐγλωττίας ἐπαινῶν τὸν Νέστορα·

Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.

Ὅπερ ἐστὶν ἑσμὸς, τουτέστι σμῆνος τῶν Ἀριστοφάνους ᾠδῶν.

297. Παρθένοι ὀμβροφόροι] Ἡ ἀντῳδὴ αὕτη τοῦ χοροῦ κώλων ἐστὶν ὁμοίων τῇ ᾠδῇ δεκαέξ· ὧν ὁ τελευταῖος,

Καὶ μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν.

Ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ, ἡ μὲν κατ᾽ ἀρχὰς τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος. καὶ ἀμφότεραι ἔξω νενευκυῖαι, δηλοῦσαι, ὅτι τέλος ἔσχε τὰ ἀποδεδομένα. Τινὲς δὲ εἰς τὸ ΠΑΡΘΕΝΟΙ στίζουσι, τὸ παλίμβολον τῶν Νεφελῶν παριστάντες. ἄμεινον δὲ εἰς τὸ ΟΜΒΡΟΦΟΡΟΙ στίζειν. Ἄλλως. Τοῦτο οὐχ ὑφ᾽ ἓν ἀναγνωστέον, οὐδ᾽ ὡς ἐπίθετον τῶν Νεφελῶν, τὸ ὀμβροφόροι νῦν ἐκληπτέον· ἀλλ᾽ ὡς αὐτὸ καθ᾽ αὐτὸ πρᾶγμα δηλοῦν. ἢ καὶ ἄμεινον μὲν ἂν εἴη ὑποστίζειν εἰς τὸ ΠΑΡΘΕΝΟΙ, συζευγνύναι δὲ τὸ ὀμβροφόροι τῷ ἐπιφερομένῳ· ἵν᾽ ᾖ νοούμενον· Ἔλθωμεν ἐπὶ τὴν Ἀθηναίων γῆν ὄμβρου γέμουσαι. καὶ γὰρ ἐν ἀμφοτέροις ἡ ἔννοια σώζεσθαι δύναται· ἀλλ᾽ εὐφημότερόν ἐστιν, ὥσπερ προειρήκαμεν. αἱ Νεφέλαι παρακελευόμεναι φασιν, ὅλαι ὀμβρίας πληρωθεῖσαι τῇ τῶν Ἀθηναίων ἐπισκεύσωμεν πόλει. ἡ δὲ τοιαύτη διαστολὴ ὑπεναντία τοῖς ἄνω γενήσεται προειρημένοις ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, ὡς χρὴ τὰς Νεφέλας τὸ λοιπὸν εὐδίας εἶναι· δι᾽ ὧν ἔφη, Ἀλλ᾽ ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον.

bis οὐ μὴ σκῶψ. et Socratem et Aristophanem ipsum reprehendere ineptos Comoediarum scriptores, qui male scribant fabulas, relictaque arte ad dicteria conuertantur. In seq. scholio οὕτως τὰ αὐτ. Ald.

297. ἢ καὶ ἄμεινον] Noui scholii hoc initium esse adparet: nam, vt Ernesti Pr. pag. VII. ait, idem ante dictum fuerat, quod in his verbis dicitur; sed cuius demtum sit principium, in quo dixerat auctor, interpungi posse aut solere post ὀμβροφόροι. quod nisi addatur, aut intelligatur, totum illud sit ineptissimum.

ὄμβριον. ἐκεῖνο δὲ πρὸς τοῦτο ἀντιθετέον, ὅτι τὸ συμβαῖνον περὶ τὰς Νεφέλας αἰνιττόμενος ὁ ποιητὴς, παλίμβολόν τινα καὶ παλίντροφον ἐποίησε τὴν γνώμην αὐτῶν, ἐπεὶ καὶ ἐκ τοῦ χειμῶνος εἰς εὐδίαν χωρεῖν, καὶ πάλιν ἐξ εὐδίας χειμάζειν πεφύκασι.

298. Λιπαρὰν χθόνα] Λιπαρὰς Ἀθήνας οὐκ ἀπεικότως καλοῦσι, μάλιστα μὲν καὶ διὰ τὸ δόξαι πλουτεῖν τὴν πόλιν· ἔπειτα δέ τοι καὶ διὰ τὴν τῶν ἡμέρων τροφῶν εὕρεσιν· παρ' οἷς ἔτι καὶ νῦν τὸ λιπαρὸν τῆς ἐλαίας φυτὸν δείκνυται. Ἄλλως. Λιπαρὰν, εὐθαλῆ, τὴν πᾶσι κομῶσαν. Πίνδαρος· Λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι Ἑλλάδος ἔρεισμα κλειναὶ Ἀθῆναι. Εὔανδρον δὲ, τὴν ὑπ' ἀρίστων ἀνδρῶν παροικουμένην. Πολυήρατον δὲ, πᾶσιν ἐράσμιον.

301. Οὗ σέβας] Ὅπου σέβασμά ἐστι, καὶ ἄῤῥητα μυστήρια. ὅτι δὲ λίαν ἐσπούδαζον περὶ τὰ μυστήρια, δῆλον ἐκ τοῦ ψηφίσματος Μεγαρέων. Ἄλλως. Εἰκότως πρὸ πάντων σεμνολογοῦσι τὰ Ἐλευσίνια. Κοινωνίαν γὰρ ἔχουσι πρὸς τὰς θεὰς, ὅσον ἐκ τῆς τοῦ ἔτους φορᾶς, καὶ τῆς τῶν καρπῶν αὐξήσεως. αὗται δὲ τὸν Ἴακχον ἐχόρευσαν ταῖς Νεφέλαις μυστικαῖς, ὡς Ἡρόδοτος. Φησὶ γὰρ ἐν τῇ παρὰ Σαλαμῖνα ναυμαχίᾳ, πολὺ λειπομένου τοῦ Ἑλληνικοῦ πλήθους τῶν νεῶν τῶν Περσικῶν, συμμαχῆσαι Ἀθηναίοις τὰς θεὰς, μέγιστον τῆς συμμαχίας ἐπιδειξαμένας καὶ ἐναργέστατον τεκμήριον. μελλόντων γὰρ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Βαρβάρων εἰς χεῖρας ἥξειν, πρῶτον μὲν πλεῖστον ὅσον κονιορτὸν αἰρόμενον ἀπὸ Ἐλευσῖνος ἐπὶ τὴν συμβολὴν, παντὶ τῷ στρατῷ δῆλον γενέσθαι. εἶτα τοῦτον εἰς οὐρανὸν ἀνιόντα καὶ νέφος γινόμενον, διὰ μέσου τοῦ στρατοπέδου χωροῦντα, τὸν Ἴακχον βοᾷν. Μυστικὸς δὲ ὁ λόγος ὁ περὶ τὰ ἀπόῤῥητα μυστήρια. λίαν γὰρ αὐτοῖς τὸ μὴ ἐξαγγέλλεσθαι ταῦτα ἐσπουδάζετο.

302. Μυστοδόκος δόμος] Τὴν Ἐλευσῖνα λέγει. Μυστικὸς, καὶ

301. σέβασμα] σέβας ἱερῶν sunt σεβαστὰ ἱερὰ, *augustiora sacra.* hinc Ernesti Pr. pag. XXI. legendum putat vel σεβαστὰ, vel σεβάσμιά ἐστι.

ibid. ψηφίσμ. Μεγαρέων] Recte monet Ernesti Praef. pag. XXII. legendum esse ψηφ. κατὰ Μεγαρέων. Respicitur enim ad nobile illud Atheniensium (non, Megarensium) decretum, quo Megarenses a mysteriis Eleusiniis arcerentur, ob Anthemocritum interfectum. Ernesti laudat Vales. ad Harpocr. v. Ἀνθεμόκρ. — Locus Herodoti citatus exstat libr. VIII. cap. 65 sq. p. 647. vbi v. Wessel. et Valckenar.

καὶ ἱερὸς, τὰς μύστας ἐπιδεχόμενος· ἔνθα τὰ Δήμητρος καὶ Κόρης ἐπιτελεῖται μυστήρια.

303. Ἐν τελεταῖς ἁγίαις] Ἐν τελεσιυργίαις ὁσιωτάταις. τυτέστι, μυστηρίοις. Εἰκότως δὲ τὰς Νεφέλας παρήγαγε πρῶτον σεμνολογήσας περὶ τῶν μυστηρίων, ἐπεὶ ἔχουσί τινα πρός τε τὰς θεὰς αὐτὰς, καὶ τὰς διὰ ταύτας καρπὺς τελουμένυς οἰκειότητα. εἰ γὰρ τῶν Νεφελῶν τὸ ὕειν, ἀδύνατον δὲ καρπὺς ἄνευ ὄμβρων γεωργεῖν· πῶς ὐκ οἰκεῖος ὁ περὶ τῶν θεῶν ταῖς Νεφέλαις λόγος.

304. Οὐρανίοις τε θεοῖς] Πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν καταχθονίων, ὧν ἡ Δημήτηρ καὶ Κόρη, τὸ ὐρανίοις τε θεοῖς ἐπήγαγεν· ὑπερβαλλόντως εὐσεβῆ βυλόμενος ἀποδεῖξαι τὴν πόλιν. αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι πόλεις ἑνὶ κεῖνται θεῷ. αἱ δὲ Ἀθῆναι πάντας ἀδιαφόρως τὺς θεὺς τιμῶσι.

306. Καὶ πρόσοδοι] Θρησκεῖαι περὶ τὺς βωμὺς πρόσοδοι τοῖς θεοῖς καὶ προσελεύσεις.

307. Εὐστέφανοί τε] Παρὰ τὸ Ὁμηρικόν·

Εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα.

Αὗται γάρ εἰσιν αἱ εὐστέφανοι θυσίαι, κοσμεῖν μὲν καὶ στεφανῦν ναύς· πληρῦν δὲ τὺς βωμὺς ἱερῶν καὶ θυμιαμάτων. ‡ Ἢ ὅτι στεφανηφορῦντες τὰς θυσίας ἐτέλυν. ‡

308. ‡ Θαλίαι] Εὐδαιμονίαι, εὐθηνίαι, ἀκμαὶ, εὐφροσύναι, πανηγύρεις. ‡

309. Παντοδαπαῖς ἐν ὥραις] Διηνεκῶς, παντὶ καιρῷ. διὰ τὸ θρησκεύειν πάντας θεὺς, καὶ πανηγυρίζειν ἀεὶ, θύυσι διαπαντὸς καὶ διηνεκῶς.

310. Ἦρί τ' ἐπερχομένῳ] Τὴν παροῦσαν ἑορτὴν λέγει·

τυτέστι

BISETVS.

308. Θαλίαι] Εὐστάθιος· Θάλεια, προπαροξυτόνως, δαιτὸς ἐπίθετον, καὶ ὄνομα Μύσης τινὸς, καὶ Νηρίδος. Θαλία, παροξυτόνως διὰ τῦ ι, ἡ εὐωχία· παρὰ τὸ θάλλειν. Ἀθήναιος δὲ ἐν τῷ β' τῶν Δειπνοσοφ. περὶ τούτυ ταῦτα λέγει· Σέλευκός δέ φησι τὸ παλαιὸν οὐκ εἶναι ἔθος οὔτ' ἐπὶ πλεῖον, οὔτ' ἄλλην ἡδυπάθειαν προσφέρεσθαι, μὴ θεῶν ἕνεκα τοῦτο δρῶντας. διὸ καὶ θοίνας, καὶ θαλίας, καὶ μέθας ὠνόμαζον· τὰς μὲν, ὅτι διὰ τοὺς θεοὺς οἰνοῦσθαι δεῖν ὑπελάμβανον. τὰς δὲ, ὅτι θεῶν χάριν ἠλίζοντο καὶ συνήεσαν· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, δαῖτα θάλειαν. τὸ δὲ μεθύειν φησὶν Ἀριστοτέλης, τὸ μετὰ τὸ θύειν αὐτῷ χρῆσθαι.

308. Hoc ſcholion ex Heſychio compilatum maleque h. l. adſutum eſt. v. Erneſti Praef. pag. XXXIX.

τυτέςι τὰ Διονύσια. Ἀρχομένυ γὰρ τῦ ἦρος, ἄρχεται καὶ ἡ πανήγυρις. βρομία δὲ χάρις, οἱ Διονυσιακοὶ ἀγῶνες, ἐν οἷς αἱ ἅμιλλαι τῶν χορῶν.

311. Εὐκελάδων τε χορῶν] Προσηύλυν γὰρ τοῖς Τραγικοῖς καὶ τοῖς Κωμικοῖς. ἐπηύλυν δὲ προηγυμένως τοῖς Κυκλίοις χοροῖς. ΕΥΚΕΛΑΔΩΝ δὲ, τῶν εὐμούσων καὶ ἡδέων χορῶν. ΕΡΕΘΙΣΜΑΤΑ δὲ, ἤγυν ἅμιλλαι, ἢ ὄργανα μυσικά. τοῖς γὰρ Διονυσίοις τοὺς Κυκλικοὺς χοροὺς ἵςασαν, καὶ ἠγωνίζοντο οἱ Κωμικοὶ καὶ οἱ Τραγικοὶ ποιηταὶ, ἀναγορεύοντες τὰ ὑπόγυιον αὐτοῖς πεποιημένα δράματα.

313. Πρὸς τοῦ Διός] Ἔκθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας καθόλυ, ἐκ ςίχων ἀναπαιςικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ρκε΄. ὧν τελευταῖος,

Διὰ τοὺς ἵππυς τοὺς κοππατίας καὶ τὸν γάμον, ὅς μ' ἐπέτριψεν.

Καλεῖται δὲ τὸ μέτρον Ἀριςοφάνειον, ὡς εἴρηται. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκῦια.

314. Τοῦτο τὸ σεμνόν] Λεληθότως, φασὶν, ἑαυτὸν ἐπαινεῖ, σεμνὸν εἶναι λέγων τὸ μέλος. ἔςι γὰρ τοῦτο ἀληθές. ὁ δὲ τὸν ἔπαινον ἐπὶ τὰς Νεφέλας τρέπων, οὐκ οἴεται φορτικὸς εἶναι.

Μῶν ἡρῷναι] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις, τὸ, ἡρῷναι· ὡς ἠίθεοι, ἤθεοι. κατὰ δὲ τὸ ἀρχαῖον καὶ σύνηθες αὐτῷ, ἐνθάδε τρισυλλάβως προήνεγκε τὸ ἡρῷναι.

315. Ἀνδράσιν ἀργοῖς] Τοῖς φιλοσόφοις. Διασύρει δὲ αὐτοὺς πάλιν. Ὠφέλιμοι, φησὶ, τοῖς ἀνθρώπων ἀπράκτοις. οἱ γὰρ ἀργοὶ κεχήνασιν εἰς τὰς Νεφέλας.

316. Αἵπερ γνώμην] Αἵπερ σύνεσιν καὶ φρόνησιν, ὡς τὰ δέοντα νοεῖν· καὶ διάλεξιν, λόγων ἐμπειρίαν· ὥςε τὰ νοηθέντα φράζειν δύνασθαι.

310. ἦρος] post h. v. omissa sunt in ex. Küsteriano verba ἄρχεται — διονυσιακοὶ, quae ex edd. priscis reposui.

311. κυκλικ.] cum Bentleio κυκλίυς potius scribendum censet Küster. v. Schol. ad Aues v. 1403.

314. ἡρῷναι] v. Pierson. ad Moerin p. 176. inprimis p. 299 sq. adde Spanhem. at enim perpetuus non fuisse videtur ille Atticismus: nam apud Euripid. Iphig. in Aulide est v. 819 Νηρῇδος et v. 836 Νηρηΐδος.

316. γνώμην. Gl. ἐνθυμήματα. διάλεξιν, εὐπορίαν εἰς τὸ διαλέγεσθαι. τερατείαν, παραδοξολογίαν. περίλεξιν, εὐπορίαν καὶ περιττότητα λόγων. κροῦσιν, ποικιλίαν καὶ ςροφὰς λόγων, δι' ὧν τὺς διαλεγομένυς σοφιζόμεθα, καὶ ἀπατῶμεν.

Νοῦν] Σύνεσιν.

317. Τερατείαν] Ψευδολογίαν.

Περίλεξιν] Περιττολογίαν, περίφρασιν.

Κροῦσιν] Ἀπάτην, δοκιμασίαν, παραλογισμόν.

Κατάληψιν] Εὕρεσιν. τὰ αὐτὰ δὲ καὶ διεξοδικώτερον ἑρμηνευτέον ἂν εἴη πάλιν ἐπαναλαβόντας. ΔΙΑΛΕΞΙΝ τοίνυν, λόγων ἐμπειρίαν, ὡς ἔφαμεν· ὥστε τὰ νοηθέντα δύνασθαι ἑρμηνεύειν. διαφέρει δὲ διάλεκτος, καὶ διάλεξις. Διάλεκτος μὲν γάρ ἐστι, φωνῆς χαρακτὴρ ἐθνικός. Διάλεξις δὲ, τῆς συνήθους φωνῆς ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἐκτροπὴ, καὶ ἐπὶ τὸ ἀγροικότερον. ΤΕΡΑΤΕΙΑΝ δὲ, τερατολογεῖν καὶ ἀπίθανα διηγεῖσθαι, καὶ λέγειν πράγματα ἐπέκεινα τῶν ἀνθρωπίνων. ΠΕΡΙΛΕΞΙΝ δὲ, περιττῶς καὶ περιέργως περιτείνεσθαι διὰ λόγων, καὶ δύνασθαι ἑρμηνεύειν τὸ νοηθέν· ὅπερ ἐστὶ λοιπὸν ἔργον τῆς ἐξηγήσεως τοῦ λόγου. δείκνυσι δὲ ἐξ ὅσων συνέστηκε ῥητορική. δεῖ γὰρ νοεῖν, εἶθ᾽ ἑρμηνεύειν, ὅπερ ἐστὶ λοιπὸν ἔργον τῆς ἐξηγήσεως τοῦ λόγου. ΚΡΟΥΣΙΝ, ἢ τὸν παραλογισμὸν, καὶ τὴν ἀπάτην· τὸ συναρπάσαι τὸν ἀκούοντα. ἢ δοκιμασίαν· ἐπεὶ τὰ σαθρὰ κρουόμενα δοκιμάζεται. ΚΑΤΑΛΗΨΙΝ, τὴν γνῶσιν, καὶ αἴσθησιν, καὶ τὴν τέχνην. οὕτω γὰρ ὁριζόμεθα τὴν τέχνην, βίον σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων, καὶ τὰ ἑξῆς. Κατάληψιν δὲ εἰώθασιν οἱ Μουσικοὶ λέγειν, ἐπειδὰν πλήξαντες τοῖς δακτύλοις, ἢ τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδὰς, καταλάβωσι καὶ ἀποτείνωσι τὸν φθόγγον.

318. Πεπότηται] Ἀνέπτη καὶ ἀνεκουφίσθη, καὶ μετέωρα φρονεῖ ἤδη.

319. Καπνοῦ] Ἀντὶ τοῦ, περὶ μηδενὸς καὶ κενῶν πραγμάτων. Στενὸς γὰρ καὶ ἀμενηνὸς καὶ ἀσθενὴς ὁ καπνός. παρὰ τὸ μεταρσιολεσχεῖν δὲ τὸ στενολεσχεῖν εἴληπται, καὶ τὸ

317. ὅπερ ἐστὶ λοιπ. — λόγου] per coniunctionem duorum scholiorum eadem verba bis posita sunt. Deinde κρούσιν addidi ex emendatione Ernesti Pr. p. XXII. nam ab ἢ τὸν παραλογισμὸν eius verbi explicatio incipit. mox legendum putat Küster τὰ σαθρὰ κρουόμενα. nam verbum κρούειν graeci scriptores adhibere solent de vasis, quae pulsando explorantur, an solidum crepent. vide Küster et schol. ad Ran. v. 78.

ib. Σύστημα — ἐγγεγυμν.] Quinctil. I. O. II. c. 17 *artem*, dicit, *constare ex perceptionibus consentientibus et coexercitatis ad finem vtilem vitae*. v. Küster.

319. Glossa Br. περὶ τοῦ τυχόντος λεπτῶς φιλοσοφεῖν, μικρολογεῖν.

τὸ μηδέν. καὶ τοῦτο δὲ τὸ λεπτολογεῖν διασυρμοῦ λέγει χάριν· ὡς ἰσχνὰ τῶν Φιλοσόφων ζητούντων ζητήματα. ἢ ποικίλα καὶ λεπτὰ διεξέρχεσθαι, ὡς εἰς στενὸν κομιδῇ τοὺς διαλεγομένους καθιστᾶν, μὴ ἔχοντας ὅ, τι ἀπολογήσονται.

322. Βλέπε νυν] Καθ' ὑπερβατόν. Βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθα ἡσύχως· ὁρῶ γὰρ ἤδη κατιούσας αὐτάς. Πάρνης δὲ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. τοῦτο καὶ ἀρσενικῶς λέγεται· ὡς τὸ, Ἐς κόρακας ἥξω Φέρων τε δεῦρο τὸν Πάρνηθα ὅλον. Καὶ θηλυκῶς, ὡς ἐνταῦθα. εἰκότως δὲ εἶπε πρὸς τὴν Πάρνηθα κατέρχεσθαι αὐτάς. πᾶσαι γὰρ αἱ τῶν ὀρέων κορυφαὶ διὰ τὸ ὕψος ἀεὶ συννεφεῖς φαίνονται.

323. Χωροῦσ' αὗται] Τὸ χωροῦσι καθ' αὑτὸ ἀναγνωστέον. εἶτα ὡς τοῦ πρεσβύτου οὐχ ὁρᾶν λέγοντος, προσίθησι πλέον ἐκτείνων τὴν προφορὰν τοῦ λόγου, τὸ, Αὗται πάνυ πολλαί. εἶτα ὡς οὐδὲ οὕτως ὁρῶντος, πρὸς πλείονα γνῶσιν προσίθησι καὶ τόπον. τὴν δὲ τῶν λεγομένων ἐνάργειαν τῷ τῶν ὑποκρινομένων σχήματι δείκνυσι. δείκνυσι δὲ αὐτῷ ὄρος ἐν τῷ θεάτρῳ τὴν Πάρνηθα, ἐξ οὗ κατέρχονται.

326. Εἰ μὴ λημᾷς] Τῶν Νεφελῶν πλησίον οὐσῶν, ἐκεῖνος μηδ' οὕτως ὁρῶν, τοῦτο νῦν προσέθηκεν, ἵν' ᾖ τὸ νοούμενον οὕτως· Νῦν αὐτὰς ὁρᾷς, εἰ μὴ λήμας ἔχεις ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς μεγάλας, ὡς κολοκύντας. Λήμη δέ ἐστι τὸ πεπηγὸς δάκρυον. Δέον δὲ εἰπεῖν ἐν λήμαις· ὁ δὲ κολοκύνταις εἶπε, δεικνύων τὴν ὑπερβολὴν τῆς λημότητος. Λείπει δὲ ἡ ἐν, ἵν' ᾖ, ἐν κολοκύνθαις· ὡς τὸ νοσεῖν ἐν Φρενίτιδι. Ἀποδοκιμαστέοι δὲ οἱ νοοῦντες ἔξωθεν ὁμοίας. οὐκ ὀρθῶς γὰρ ἐοίκασι λέγειν. Ὁ δὲ Λουκιανὸς ἐν τῷ πρὸς ἀπαίδευτον [c. 23. p. 119. tom. III. Reitz.] καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον, οὐκ ὤκνησεν εἰπεῖν, χύτραις λημῶντες.

327. Νὴ Δί' ἔγωγε] Ἔξωθεν ὑπακούεται τὸ, ὁρῶ ὡς ἀληθῶς. ἑώρα γὰρ πλησίον οὔσας.

330. Σοφιστὰς] Ἐν ἄλλοις τοὺς πεπαιδευμένους· νῦν δὲ τοὺς μετεωρολέσχας λέγει, καὶ πάντας τοὺς ἀπὸ τῶν μαθηματικῶν ὁρμωμένους. καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, ὅπου μηδὲ τοὺς αὐλητὰς οὕτως ἀγορεύειν ὤκνησαν. Πλάτων γὰρ ὁ κωμικὸς ἐν δράματι Σοφισταῖς, καὶ τὸν Ὀπούντιον αὐλητὴν Βακχυλίδην εἰς τοὔνομα κατέταξε τῶν σοφιστῶν. Καταχωρῶν δὲ νῦν πάσης ἐπι-

 σήμης

326. ἐκεῖνος —] Ern. Pr. p. XXII. scribendum putat: ἐκείνου μηδ' οὕ. ὁρῶντος.

330. καταχωρῶν] voc. ignotum, et vel intelligendum χωρῶν κατὰ πάσης etc. *impetum faciens contra* etc. vel corrigendum κατηγορῶν, *accusans, reprehendens, irridens*, iudice Ernesto Praef. pag. XXII.

ςήμης, παρέλαβε τὸ ὄνομα τῶν σοφιςῶν. ✠ Σοφιςαὶ, οἱ ῥήτορες καὶ οἱ ἀπατεῶνες· καὶ οἱ διδάσκαλοι, καὶ ὅσοι τῶν φιλοσόφων ῥητορικῶς ἔγραψαν. ἐνταῦθα δὲ σοφιςὰς τοὺς διδασκάλυς νόει· ὡς τοὺς ἄλλυς σοφίζοντας. ✠

331. Θυριομάντεις] Ἀπὸ τῦ γενικῦ ἐχώρησεν ἐπὶ τὸ κατ᾽ εἶδος. εἰπὼν γὰρ ὅτι πάντας αἱ Νεφέλαι τρέφυσι τὺς σοφιςὰς, ἐπήγαγε τίνας καὶ τίνας. Θυριομάντεις δὲ, ἢ τὺς ἀπὸ Θυρίυ μάντεις, ἀλλὰ τὺς εἰς Θύριον πεμφθέντας, ἐπὶ τὸ κτίσαι αὐτήν. ἐπέμφθησαν δὲ δέκα ἄνδρες· ὧν καὶ Λάμπων ἦν ὁ μάντις, ὃν ἐξηγητὴν ἐκάλυν. ἦν δὲ καὶ τῶν πολιτευομένων πολλάκις. λόγυς δὲ συνεχῶς εἰσάγειν ἐφαίνετο περὶ τῆς εἰς Θύριον ἀποικίας. ἀλέσης γὰρ Συβάρεως, Θύριοι ἐκλήθησαν ἀπὸ κρήνης Θυρίας· ὕςερον δὲ, Ἀπίαι. λέγεται καὶ Θυρία καὶ Θύριον· ὡς ἐν τῷ Ἡροδότυ ἐπιγράμματι·

Ἡρόδοτον Λύξεω κρύπτει κόνις ἥδε θανόντα,
Ἰάδος ἀρχαίης ἱςορικῆς πρύτανιν.
Δωριέων πάτρης βλαςόν τ᾽ ἄπο. τῶ γὰρ ἄπλητον
Μῶμον ὑπεκπροφυγὼν, Θύριον ἔσχε πάτρην.

Τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως Θύριοι, καὶ Θυριακοί. καὶ Θυρῖνος οἶνος, ὡς Στράβων. Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτὴν καλεῖ. Ἄλλως.

331. ἐξηγήτην] *interpretem religionum, prodigiorum, oraculorum* etc. Grammaticus ineditus apud Ruhnken (qui significatus illius voc. egregie illustrat explicatque) ad Timaei Lexic. p. 80 sqq. Λάμπων ὁ ἐξηγητής· Μάντις γὰρ ἦν καὶ χρησμὺς ἐξηγεῖτο.

ib. ἀλέσης — Ἄνθειαν αὐτὴν καλεῖ] Aliquis adscripsit hunc locum e Stephano Byzant. de vrbib. voc. Θύριοι p. 399. vbi vero Κωπίαι legitur loco Ἀπίαι, et ita quoque nostro loco emendat Berkelius ad Stephan. Quae ex Pausania etiam apud Stephan. adduntur, ea et corrupta sunt et falsa. Pausanias enim (in Messenic. cap. 31.) de Thurea Messeniaca, in mediterraneis Messeniae, quam *Anthiam* adpellatam esse perhibet, non de vrbe Italica loquitur. Quare Berkel. locum ita supplet: Ἔςι καὶ Μεσσηνίας Θυρία. Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτὴν φησι. adde Wesseling. ad Antonini Itinerar. pag. 118. nostri quoque scholiastae tarditatem vitiaque notantem. Idem Berkel. tertium epigrammatis versum et seq. ita correxit et in textum recepit: — Τὸν γὰρ ἄπλητον Μῶμον etc. *Hic enim insatiabilem Momum fugiens, Thurium habuit patriam.*

Ἄλλως. Πολλῶν γενομένων μαντείων ἐπὶ τῆς εἰς Θουρίαν ἀποικίας, τούτους δὲ ἔφη τρέφεσθαι ἐκ τῶν Νεφελῶν, ὡς διὰ τῶν οἰωνῶν τῶν ἐν τῷ ἀέρι μαντευομένους, καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ νέφη ἀποβλέποντας.

Ἰατροτέχνας] Καὶ ἰατροὶ περὶ ἀέρων καὶ ὕδατος συνέγραψαν. ὕδατα δὲ εἰσὶ καὶ αἱ Νεφέλαι. σύνταγμα δέ ἐστιν Ἱπποκράτους περὶ ἀέρων, τόπων, καὶ ὑδάτων.

Σφραγιδονυχαργοκομήτας] Τοὺς κόμῃ καὶ περιττοῖς δακτυλίοις τὰς χεῖρας κοσμουμένους μέχρι τῶν ὀνύχων, ὡς ὑπὸ τῶν δακτυλίων σκέπεσθαι. τῶν ὀνύχων ἐπιμελουμένους, καὶ ὁσημέραι ξύοντας αὐτοὺς, ὑπὲρ τοῦ ἐκλάμπειν ἄγαν· ὃ πάσχουσιν οἱ τῷ καλλωπίζεσθαι σχολάζοντες μόνον.

332. Κυκλίων τε] Αἰνίττεται εἰς τοὺς περὶ Κινησίαν καὶ Φιλόξενον καὶ Κλεομένη, καὶ τούτους εἶναι τῶν σοφιστῶν βούλεται, διθυραμβοποιοὺς χρηματίσαντας. τῶν γὰρ Κυκλίων χορῶν εἰσιν οὗτοι διδάσκαλοι. ΑΣΜΑΤΟΚΑΜΠΤΑΣ δὲ, ὅτι διὰ τὸ ἐν ἁρμονίᾳ ὑποπίπτειν αὐτῶν τὰ συγγράμματα, καμπὰς ἔχουσι πλείονας, ἃς μουσικοὶ καλοῦσι στροφὰς, καὶ ἀντιστρόφους, καὶ ἐπῳδούς. διὸ καὶ ἐν τραγῳδίαις τὰ χορικά. Ἄλλως. Οἱ παλαιοὶ διαφθορὰν μουσικῆς ἡγοῦντο εἶναι τοὺς Διθυράμβους. καὶ προελθὼν αὐτῶν μᾶλλον καθάψεται λέγων·

Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψειέν τινα καμπὴν,
Οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους,
Ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς, ὡς τὰς μούσας ἀφανίζων.

Καλλίμαχος δὲ πρὸς αὐτοὺς ἀποτεινόμενος, οὕτω περὶ αὐτῶν καθάπτεται·

— Νόθοι δ' ἤνθησαν ἀοιδαί.

⁜ Ἀσματοκάμπτας] Οἱ Λυρικοὶ ποιηταὶ χοροῖς καὶ αὐλοῖς καὶ λύραις τὰ ποιήματα ᾖδον. καὶ νῦν μὲν οἱ τούτων χορευταὶ ἐνταυθοῖ τὰς μετακλίσεις, καὶ τὰς καμπὰς ἐποιοῦντο· νῦν δὲ ἐνταυθοῖ, ἀκολουθοῦντες τῷ ᾄσματι. λέγει οὖν τοὺς τοιούτους ποιητὰς ᾀσματοκάμπτας. ⁜

Μετεωροφένακας] Τοὺς διὰ τῶν μετεώρων ἀπατῶντας. Φενακίζειν γάρ ἐστι τὸ ἀπατᾷν. περὶ δὲ τῶν φιλοσόφων λέγει.

333. ⁜ Μουσοποιοῦσι] Ποιητικῇ ὑμνοῦσι. ⁜

334.

ibid. loco μαντειῶν Ern. Pr. pag. XXII. legere malit μαντέων *vatum*, quia sequitur τούτους δὲ ἔφη etc.

332. καὶ ἀντιστρόφους addidi ex edd. Ald. et Iuntina.

ib. περὶ αὐτῶν] vel πως scribendum est, vel περὶ delendum; καθάπτεσθαι enim regit genitiuum, Ernesto iudice Praef. p. XXIII. Nagel vero malit οὕτωπερ, vt Aristoph. v. 1241 ὥσπερ.

334. Ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν] Λείπει ἡ διά. μιμεῖται δὲ τοὺς Διθυράμβους. τὸ δὲ ΣΤΡΕΠΤΑΙΓΛΑΝ, εἰς τὸ διεστραμμένον αὐτῶν, τὴν ἔμπροσθεν οὖσαν τῆς αἴγλης τοῦ ἡλίου καὶ σκοτίζουσαν. Νεφέλης γὰρ ἐπιτεθείσης τῷ ἡλίῳ, οὐκέτι τὰς ἀκτῖνας εἰς τὴν γῆν ἀφίησι. ταῦτα δὲ εἰς Φιλόξενον τὸν Διθυραμβοποιόν. τὸ γὰρ στρεπταίγλαν αὐτὸς εἶπεν. ἐπεὶ οὖν συνθέτοις καὶ πολυπλόκοις οἱ Διθυραμβοποιοὶ χρῶνται λέξεσι, κατὰ τὸν τῶν ἐκείνων ζῆλον καὶ αὐτὸς τοιαύταις χρῆται. χρῆται δ' οὖν ἄντικρυς τῷ ἐξεστραμμένῳ. Ἔστι δὲ ἡ γενικὴ τὸ, ὑγρᾶν Νεφελᾶν, καὶ στρεπταίγλαν· εἴπερ οὕτω γράφεται οὐ πρός τι συνταττόμενον. ἀλλ' οὕτως ἦν ἐν τοῖς ποιήμασιν ἐκείνοις. διὸ καὶ αὐτὸς οὕτως ἔθηκεν. οἱ δὲ, πρὸς τὸ δάϊον ὁρμάν· τουτέστι ταχυτάτην· ἑνὸς τὸ πᾶν εἶναι φάσκοντες. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ περὶ τοῦ δροσερᾶν Νεφελᾶν. οἱ δὲ στρεπταίγλαν, πρὸς τὸ ὑγρᾶν Νεφελᾶν.

335. Πρημαινούσας τε θυέλλας]. Τουτέστι, συστροφὰς ἀνέμου. Πρημαινούσας δὲ, ἀντὶ τοῦ μαινομένας, καὶ λάβρως φυσώσας. Πρῆσαι γὰρ τὸ φυσῆσαι.

336.

BISETVS.

334. Στρεπταιγλᾶν] Σουΐδας δ' ἔχει στρεπταίγλαν, παροξυτόνως, καὶ μετὰ τοῦ ὁρμὰν συνάπτει, καὶ τούτου τοῦ στίχου μνήμην ποιεῖται, οὕτως αὐτὸν ἑρμηνεύων. Τοῦτο (φησὶ) Φιλόξενος ὁ Διθυραμβοποιὸς εἶπεν. ἐπεὶ οὖν συνθέτοις καὶ πολυπλόκοις οἱ Διθυραμβοποιοὶ χρῶνται λέξεσι, κατὰ τὸν ἐκείνων ζῆλον καὶ αὐτὸς τοιαύταις χρῆται. δηλοῖ οὖν ἄντικρυς τὸ ἐξεστραμμένον διὰ τὴν ἀηδίαν τούτων τῶν ἐν τοῖς συνθέτοις. Στρεπταίγλαν δὲ, τὴν στρέφουσαν αἴγλην, καὶ ἀφανίζουσαν. Δήϊον δὲ ὁρμὰν, ἀντὶ τοῦ, διὰ τὴν δήϊον ὁρμὴν, τουτέστι βιαίαν, σφοδράν. Δάϊος, καὶ δήϊος, κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς η. παρὰ τὸ δαίω, τὸ καίω, κόπτω, κακῶ. Δήϊος, ὁ καυστηρὸς, ὁ πολεμικὸς, ὁ ὁρμητικός.

335. Ἑκατογκεφάλα Τυφῶ] Εὐστάθιος· Τυφὼν, δαίμων τὶς γηγενὴς, ἑκατογκέφαλος πλαττόμενος, ἀντίπαλος τῷ

334. In edd. Ald. Iunt. Basil. verba ἔστι δὲ ἡ γενικὴ vsque ad finem scholii Νεφελᾶν adduntur fini sequentis scholii; sed Portus iam bene reduxit. Esse autem videtur nouum scholion a superiore diuersum. In fine legitur in edd. Ald. et Iunt. οἱ δὲ στρεπταιγλ. quod verius putem: at auctor huius particulae circumflexum in vltima syllaba posuerit στρεπταιγλᾶν.

336. Γαμψὲς οἰωνὲς] Ἤτοι τὰς καμπτέσας καὶ πλαγίας νεφέλας. ἢ τὰς ὀρνίθων ὄψεσιν εἰκασμένας. γαμψὲς γὰρ ἐκάλεν τὲς ὄρνιθας. αὐτίκα γῦν καὶ αὐτὲς τῷ γαμψὲς οἰωνὲς ἐπήγαγεν. Ὅμηρος· Οἰωνοῖσί τε πᾶσι.

Ἀερονηχεῖς] Τὰς ἐν τῷ ἀέρι νηχομένας. παρόσον ἐν αὐταῖς νήχεται τὰ ὄρνεα· ἢ δίκην ὀρνέων ἵπτανται αἱ Νεφέλαι. ταῦτα δὲ πάντα ἔκ τινων ποιητῶν εἰσιν, ἄλλο ἄλλε γράψαντος, καὶ τὲ μὲν τῦτο, τὲ δὲ ἐκεῖνο.

337. Εἶτ' ἀντ' αὐτῶν] Τετέστιν, ἀντὶ τέτων, ὧν ἐποίεν εἰς τὰς Νεφέλας. διὰ τῦτο ἤσθιον τὲς κεστρέας καὶ τὰ ὀρνίθεια κρέα.

338. Κεστρᾶν τεμάχη] Ἰστέον, ὅτι ἐχ οἱ αὐτοὶ τοῖς κεστρεῦσιν ἰχθύσιν, αἱ κεστρέαι. ἄλλοι μὲν γὰρ τὰς μυραίνας ἀξιῦσι καλεῖν· οἱ δὲ, ἄλλο τι διάφορον ἰχθύων γένος. Νῦν μέν τοι κεστρεῖς καλῦμεν τὲς κεφάλες.

Τεμάχη

BISETVS.

τῷ Διΐ, Ἥρας βελῇ ὑπὸ τῆς γῆς ἀναδοθεὶς, καὶ κατακεραυνωθεὶς ὑπὸ τὲ Διὸς τῇ Σικελικῇ Αἴτνῃ ὑποκαταβληθῆναι μυθεύεται· ὅθεν ἀναδίδοσθαι τὰ ἐκεῖ πυρά· καὶ εἰς θερμὸν ὑπόγειον πνεῦμα ἀλληγορεῖται ὁ Τυφών· ὅθεν καὶ παρὰ τὸ τύφειν, τὸ καίειν, λέγεται. τὸ δὲ περὶ τῶν κεφαλῶν μυθολόγημα ὑπαγορεύει, τὸν Τυφῶνα ἀρχικόν τινα, καὶ πολυΐστορα ἄνθρωπον γεγονέναι. Ἡρόδοτος ὡς βασιλέως μέμνηται τὲ Τυφῶνος. λέγεται δὲ καὶ Τυφῶν, καὶ Τυφῶς, μετὰ τὲ σ περισπωμένως, καὶ Τυφάων, καὶ Τυφωεύς· καὶ ἐκ τὲ Τυφάων, τὸ Τυφῶν κέκραται, καὶ τῦτο μόνον (σημείωσαι καὶ πρὸς τέτῳ λέγεσθαι, Ποσειδῶνος) τῶν εἰς ων περισπωμένως ληγόντων, διὰ τὲ ντ ἐ κλίνεται καὶ Τυφῶς, διὰ τὲ σ ἀεὶ διὰ τὲ ω μεγάλε γράφεται. Ἡσίοδος Θεογονίᾳ

Ὁπλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα γαῖα πελώρη
Ταρτάρε ἐν φιλότητι, διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην·
Οὗ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχύϊ ἔργματ' ἔχεσαι,
Καὶ πόδες ἀκάματοι κρατερὲ θεὲ. ἐκ δέ οἱ ὤμων
Ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος, δεινοῖο δράκοντος.

Τινὲς δὲ ἐν τῇ κατακεκαυμένῃ τῆς Μυσίας χώρᾳ πλάττεσι γεγονέναι τὰ κατὰ τὸν Τυφωέα. οἱ δὲ, ἐν τῇ Κιλικίᾳ, καὶ ἄλλοι ἀλλαχῦ, ὧν τινες καὶ δράκοντα γεγονέναι τὸν Τυφωέα μυθεύεσιν· εἶτα εἰς ποταμὸν μεταβληθῆναι. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ Τυφῶν, ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐκτείνεται· ἐν δὲ τῷ Τυφωεὺς, βραχύνεται. Ἑκατογκεφάλα δὲ, Δωρικὴ γενική ἐστιν, ἀπὸ τὲ ἑκατογκεφάλας, ὃς καὶ ἑκατογκέφαλος, ἐ λέγεται. διεφθαρμένως δὲ ἔν τισι τῶν ἀντιγράφων γέγραπται ἑκατοντακεφάλα.

Τεμάχη μεγάλων ἀγαθῶν] Τετέσι, τιμίων καὶ λαμπρῶν. ἐπὶ ἰχθύων τὸ τέμαχος, καὶ ἐπὶ πλακȣ̃ντος· ἐπὶ δὲ κρεῶν ἐκέτι. ἐδώρισε δὲ μιμȣ́μενος τȣ̀ς Διθυράμβȣς. τὸ δὲ ὅλον τείνει πρός τε τȣ̀ς παρὰ τοῖς χορηγοῖς ἑςιωμένȣς, καὶ πρὸς τȣ̀ς ἐν Πρυτανείῳ ἀεὶ δειπνȣ̃ντας.

Κρέα τ' ὀρνίθεια] Καταχρηςικῶς ἐπὶ ὀρνέων κρέα εἴπεν. τȣ́των δὲ μέμνηται τῶν προσῳκειωμένων Νεφέλαις ὑδάτων καὶ ὀρνέων. ταῦτα δέ Φησιν, ἐπεὶ ἐν Πρυτανείῳ τινὲς αὐτῶν ἐσιτȣ̃ντο καὶ τῶν χρησμολόγων καὶ τῶν μάντεων. βέλτιον μέν τοι ὑφ' ἓν ἀναγινώσκειν, κρέα τ' ὀρνίθεια, ἵνα ὁ ποιητὴς μνημονεύῃ τῶν ταῖς Νεφέλαις προσῳκειωμένων, τῶν τε ἐνύγρων καὶ τῶν πτηνῶν.

339. Διὰ μέντοι τάσδ' ȣ̓χὶ δικαίως] Οὐ δικαίως Φησὶν ἠξιȣ̃ντο τῆς τιμῆς καὶ τῶν δείπνων, διὰ ταῦτα τὰ εἰς τὰς Νεφέλας ὑπ' αὐτῶν γραφόμενα. ȣ̓δὲν γὰρ ἀξιόλογον ἐποίȣν.

341. ⸎ Φέρε ποῖαι γάρ τινες] Δείκνυσιν ἐνταῦθα ὁ Σωκράτης, ὡς ἐν ὅσῳ τις βλέπει τὰς Νεφέλας, τȣ̃το τὸ σχῆμα ἐχȣ́σας, μεταςραφεὶς ἀλλοίας ὁρᾷ. ⸎

343. Αὗται δὲ ῥῖνας ἔχȣσιν] Εἰσεληλύθασιν οἱ χορευταὶ προσωπεῖα περικείμενοι μεγάλας ἔχοντα ῥῖνας, γελοῖα καὶ ἀσχήμονα. διόπερ Φησὶν εἰκὸς αὐτὰς μὴ ἑωρακέναι, διὰ τὸ μὴ Νεφελῶν ἀλλὰ γυναικῶν ὄψεις ἔχειν· ὃ τὴν ἀγνωσίαν αὐτῷ παρεῖχε. δῆλον ȣ̃ν, ὅτι ὁπόσα ἐν τοῖς ἄνω λέλεκται χορικὰ, ȣ̓κ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὄντως λέλεκται. τȣ̃ χορȣ̃ δὲ ἔξω ἑςῶτος καὶ κρυπτομένȣ, ἡ Φωνὴ μόνη τοῖς ἔνδον ἐξῄκȣετο. ȣ̓ γὰρ ἠδύναντο ἐντὸς εἶναι τῆς σκηνῆς αἱ μὴ καταπτᾶσαι μηδέ πω. προειρήκαμεν δὲ τῶν Νεφελῶν εἶναι.

345. Κενταύρῳ ὁμοίαν] Τὸ συμβαῖνον γίνεσθαι περὶ τὰς Νεφέλας διηγεῖται. πολλάκις γάρ εἰσι νέφη παρομοιȣ́μενα ζώοις, ἢ ἀνθρωποειδῆ γιγνόμενα, ἢ ἄλλην τινὰ τοιαύτης ὄψεως ἀποπέμποντα εἰκόνα. Φησὶν ȣ̃ν, Οὐ χρή σε θαυμάζειν, εἰ αἱ Νεφέλαι γυναικῶν ἔχȣσι μορφὰς, καὶ ἐν τῷ ȣ̓ρανῷ πολλὰς ἔχȣσιν εἰκόνας. τȣ́των δὲ ἐμνημόνευσεν, ἐκείνων ἕνεκα μόνον, δι' ὧν λοιδορῆσαί τινας τῶν πολιτευομένων βȣ́λεται.

347. Κομήτην] Κλεῖτον λέγει, ὃς ἦν ἐπὶ κόμῃ σκωπτόμενος. Ἀγρίȣς δὲ καὶ καλοποδιώκτας ἐκάλȣν τȣ̀ς τὰς ἀπηγορευ-

BISETVS.

340. Εἴξασι] Εἴκασι, ἐοίκασι. παρὰ τὸ εἴκω, τὸ ὅμοιος τυγχάνω.

345. μορφὰς εὖ vel ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ ȣ̓ρ. legendum censeo cum Ernesto Praef. pag. XXIII.

γαρευμένας πράξεις ποιῦντας τὰς παιδεραςάς. Ἱερώνυμον δὲ λέγει τὸν Διθυραμβοποιὸν, ὃς Ξενοφάντυ μὲν ἦν παῖς, περὶ παῖδας δὲ ἄγαν ἐπτόητο. λάσιον δὲ εἶχε τὸ σῶμα. ἐπεὶ ὖν καὶ οἱ Ἱπποκένταυροι λάσιον εἶχον τῦ σώματος τὸ τῶν ἵππων μέρος, ὥςε καὶ ὁ πρὸς τὰς Λαπίθας πόλεμος δι' ἀκρασίαν ἔρωτος αὐτοῖς συνέςη, εὐλόγως τῶν ἐρωμανῦντιμα θεωμένας, ἐξομοιῦν αὑτὰς τῇ τῶν Κενταύρων ἰδέᾳ τὰς Νεφέλας παρήγαγεν.

350. Τί γὰρ ἦν ἅρπαγα] Οὗτος κεκωμώδηται παρὰ Ἀριςοφάνει ὡς χρεωφειλέτης. Τίνι, φησὶν, αἱ Νεφέλαι ἑαυτὰς ἂν εἰκάσειαν, ἐὰν ἀφομοιώσασθαι θελήσωσιν ἑαυτὰς Σίμωνι, διαρπάζοντι καὶ νοσφιζομένῳ τὰ κοινά. Σοφιςὴς δὲ ὁ Σίμων ἦν, καὶ τῶν ἐν πολιτείᾳ διαπρεπόντων τότε· καὶ πάντως τῶν δημοσίων τι ἐνοσφίσατο χρημάτων. μνημονεύει δὲ αὐτῦ καὶ Εὔπολις, ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς διαβάλλων αὐτὸν ἐγκλήμασιν ὕτως· Ἐξ Ἡρακλείας ἀργύριον ὑφείλετο. Κωμῳδεῖται δὲ νῦν, ἵν' ἢ παύσηται ἁρπάζων, ἢ ἀκύσαντες οἱ Ἀθηναῖοι εἰς εὐθύνας ἀγάγωσιν, ὧν κατεδήδοκε.

352. Κλεώνυμον] Τῦτον ὡς δειλὸν καὶ ἐπὶ τῆς παρατάξεως ῥίψαντα τὴν ἀσπίδα, οἵ τε ἄλλοι κωμῳδοὶ διαβάλλυσι πάντες, καὶ ἐν τοῖς Σφηξὶν ὁ αὐτός. ὡς δειλὸς δὲ ἐν πολλοῖς κωμῳδεῖται. τὸ δὲ ἐχθὲς προσέθηκεν, ὡς ὑπόγυιον τῦ Κλεωνύμυ ῥιψάσπιδος γεγενημένυ, τῷ καιρῷ χρώμενος εἰς αἰσχύνην τῦ δεδρακότος. πλείονα γὰρ τὴν συμφορὰν τὰ πταίσματα ἔχει τὰ ὑπόγυια.

354. Καὶ νῦν ὅτι Κλεισθένη] Καὶ νῦν, φησὶ, διὰ τὸν Κλεισθένη ἐγένοντο γυναῖκες. ὗτος δὲ ἐπὶ κιναιδείᾳ διαβάλλεται. τῦτον δὲ ὡς γυναικιζόμενον ὐκ Ἀριςοφάνης διαβάλλει μόνον, ἀλλὰ καὶ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ, λέγων ὕτως· Ληρεῖς ἔχων, γράφ' αὐτὸς ἐν ἐπεισοδίῳ. γελοῖος ἔςαι Κλεισθένη κυβεύων ἐν τῇ τῦ κάλλυς ἀκμῇ. Τῦτον ἰδῦσαι, φησὶν, αἱ Νεφέλαι, εἰς γυναῖκας μετεμόρφωσαν ἑαυτάς.

357.

347. μέρος, ὥςε] hic eſt hiatus et ante ὥςε aliquid excidit: quare Erneſti pag. XXIII. addendum ante ὥςε putat, ὕτως δὲ ἐρωμανεῖς ἦσαν vel ſimile quid.

354. Κρατῖνος] Suidas in κλεισθένης, pleniora quidem, at tamen deprauata ſcholia habuerit. Hinc Pierſon ad Moerin p. 391 et noſtrum ſchol. et Suidam ita corrigit: καὶ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ ὕτως γράφων (vel γράφων ταῦτ') ἐν ἐπεισοδίῳ· Λύρεις ἔχων. γελοῖος ἔςαι κλεισθένης κυβεύων.

357. Χαῖρ' ὦ πρεσβῦτα] Νῦν οὐχ ὡς σεμνόν τινα προσηγόρευσαν διὰ τὸν χρόνον, ἀλλ' ἀνόητον. τοὺς γὰρ δῆθεν ἀρχαίους, καὶ παλαιοὺς, πρεσβύτας ἔλεγον.

Θηρατά] Ἀντὶ τοῦ ἰχνευτὰ λόγων, ἢ ζηλωτὰ, ἢ μετιὼν λόγους.

358. Ὅτι χρήζεις] Ὅτι βούλοιο. Σωκράτει δὲ λέγουσι. τοὺ δὲ λεπτοτάτων λήρων, ἀντὶ τοῦ συνεστωτάτων, καὶ δυσπαρακολουθήτων λόγων.

360. Πλὴν ἢ Προδίκῳ] Οὕτως ἡ ἀκολουθία εἶχε τοῦ λόγου· πλὴν ἢ Προδίκῳ καὶ σοί. ὁ δὲ ἄλλως τὸν λόγον ἐσχημάτισε, τὸ μὲν σοὶ κατ' ἀρχὰς οὐκ εἰπὼν, ἔπειτα δὲ ἐπενεγκών. μέμνηται δὲ νῦν τοῦ Προδίκου, διασύρων, ὅτι μεγίστην δόξαν εἶχε περὶ αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ πάντας ὄντος τῇ σοφίᾳ. σοφιστὴς δὲ ἦν ὁ Πρόδικος, Χῖος τὸ γένος· ἤκμασε δὲ κατὰ τοὺς χρόνους Σωκράτους. πρῶτος δὲ οὗτος τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν ἐποιήσατο. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ, καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασιν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς· Τὸν ἄνδρα τοῦτον ἢ βιβλίον διέφθειρεν, ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἰσφρησις. Διαβάλλει δὲ αὐτὸν καὶ ἐν Ὄρνισιν οὕτω· Παρ' ἐμοῦ Προδίκῳ κλάειν εἴπητε τολοιπόν. Διδάσκαλος δὲ ἦν οὗτος καὶ Θηραμένους, τοῦ ἐπικαλουμένου Κοθόρνου, ὃς τῆς τῶν Τριάκοντα τυραννίδος συμμετέσχεν. Κόθορνος δὲ ἐκαλεῖτο, ἐπεὶ καὶ τοῖς Τριάκοντα συνέσπευδε. καὶ πλάττει τὸν Ἡρακλέα τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ κακίᾳ συντυγχάνοντα, καὶ καλουσῶν ἑκατέρων ἐπὶ τὰ ἤθη αὐτῶν, προσκλῖναι τῇ ἀρετῇ τὸν Ἡρακλέα, καὶ τοὺς ἐκείνης ἱδρῶτας προκρῖναι τῶν προσκαίρων τῆς κακίας ἡδονῶν. Ἄλλως. Ἐπὶ καθαιρέσει Σωκράτους τὸν Πρόδικον νῦν μέγαν ἀποφαίνει

360. πάντας ὄντος] ὢν edd. vett.

ib. τὸν ἄνδρα τοῦτον —] Küster in notis ad Suidam v. πρόδικον, vbi quaedam aliter scripta sunt, hoc fragmentum ita putat numeris suis esse restituendum:

Τὸν ἄνδρα τοῦτον ἢ βιβλίον διέφθορεν,
Ἢ Πρόδικος, ἢ καὶ τῶν ἀδολέσχων εἷς γέ τις.

Toup tamen in Curis nouissimis in Suidam pag. 272 sq. prioris quidem versus emendationem probat, alterum vero, quod in ἀδολεσχ. prima producatur, et apud Suidam et h. l. apud scholiasten, sic corrigendum credit:

Ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδολέσχων εἷς γέ τις.

τοῦ Θηραμένους adieci e Suida l. m. — Post πλάττει vel addendum vel subintelligendum est Πρόδικος. paullo post legitur in ex. Aldino προκλῖναι τῇ ἀρετῇ.

νει διαφερόντως. ὗτος δὲ σοφιστὴς ἦν μετεωρολόγος. ἐπὶ κιναιδίᾳ δὲ διεβάλλετο.

361. Βρενθύει —] Ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν ἐν τῷ σχήματι, καὶ ταυρηδὸν ὁρᾷς.

Καὶ τὠφθαλμώ] Ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σεμνὴν τὴν ὄψιν ἔχεις. εἰσὶ γὰρ ἀνθρώπων τινὲς τοιοῦτοι σεμνοὶ μὲν φανῆναι, οὐ κατὰ τὴν ὄψιν δὲ ἔχοντες καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα. οὕτω δὲ ἐβάδιζε Σωκράτης καὶ Πλάτων. Ἄλλως. Σεμνύνῃ καὶ μέγα φρονεῖς. οἱ γὰρ ἐπιδεδωκότες αὐτοῖς, σοβαρῶς πεφύκασι βαδίζειν. ὡς τοῦ μὲν Προδίκου ὄντος σοφοῦ· τοῦ δὲ Σωκράτους κενὴν μόνον ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν καρπουμένου.

370. ‡ Καίτοι 'χρῆν] Ἀντὶ τοῦ, καίτοι ἐχρῆν. ‡

Αἰθρίας ὕειν αὐτόν] Εἰ τὸ βρέχειν ἦν, φησὶν, ἐν τῇ τοῦ Διὸς ἐξουσίᾳ, καὶ μὴ τῶν Νεφελῶν ἦν τοῦτο τὸ ἔργον, ἐχρῆν αὐτὸν καθ' ἑαυτὸν ὕειν ἄνευ Νεφελῶν. Ἄλλως. Δοκεῖ τῆς κατὰ Μύσκελλον ἱστορίας ἔχεσθαι τὸ λεχθέν. Μυσκέλλῳ γάρ φασι χρησμὸν δοθῆναι κτίζειν πόλιν, ὅπου ἂν αὐτὸν ἐξ αἰθρίας ὑετὸς λάβῃ. ὁ δὲ ᾤετο οὐκ ἄν ποτε ὑπ' αὐτοῦ κτισθήσεσθαι πόλιν, διὰ τὸ ἀδύνατον τοῦ χρησμοῦ. παραγεγενημένου δ' αὐτοῦ περὶ τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἀμηχανοῦντος περὶ τὴν κτίσιν, παρακαθίσασαν τὴν παλλακίδα δακρύειν ἐπ' αὐτῷ ὀδυρομένην, καὶ

BISETVS.

361. Βρενθύει] Εὐστάθιος· Βρενθύεσθαι, κατατρυφᾶν ἀλαζονικῶς, παρὰ τὸ βρένθος, ὃ τὴν ἀλαζονείαν δηλοῖ.

361. *βρενθύει*] de hoc verbo copiose ac diligenter disserit Hemsterhus. ad Lucian. dial. mort. tom. I. pag. 367. sqq. aut in selectis dialogis ed. Basil. p. 39. qui recte monet, priorem scholii partem pertinere ad *βρενθύεσθαι*. (quo verbo Comicus speciem Socratis arrogantis, et alios contracto supercilio despicientis expingere voluit,) alterum autem ad *παραβάλλ. τὠφθαλμώ*. Locum Aristophanis respicit Plato Sympos. p. 335. E. notante Ruhnkenio ad Timaei Lexicon Plat. p. 47.

σεμνύνῃ — βαδίζειν] haec verba male huc relata sunt: pertinent ad superius scholion et ad expositionem *τοῦ βρενθύει*, quo retulit etiam Suidas, monente iam Ernesto Pr. p. XI. — Glossa cod. regii in Suppl. Brunckii ad *τὠφθαλμὼ παραβάλλει* haec est: *ἴδιόν ἐστι τῶν ἀλαζόνων τὸ μὴ ἔχειν ἀεὶ τὸ βλέμμα ἐπὶ ταυτοῦ, ἀλλ' ἄνω καὶ κάτω κινεῖν, καὶ νῦν μὲν ἐνταῦθα, νῦν δ' ἄλλοσε μεταφέρειν.*

καὶ τέλος εἰληΦέναι τὸ χρηστήριον. διὸ καὶ εὐθὺς ἔκτισε τὴν πόλιν.

373. Τετρεμαίνειν] Κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. ἀντὶ τοῦ, Φρίττειν καὶ δεδιέναι. τὸ γὰρ τρέμειν καὶ πάλλεσθαι τὸ σῶμα τῶν ἄγαν εὐλαβουμένων.

376. Κρημνάμεναι] Κρεμάμεναι ἐκ τοῦ ἀέρος. οἷον, ἐπικρεμάμεναι ἀλλήλαις καὶ ἐπιβαρούμεναι. περισσὸν δὲ τὸ εἶτα.

377. Παταγοῦσιν] Ἠχοῦσιν. Ὅμηρος· Πάταγος δὲ διὰ στόμα γίνετ᾽ ὀδόντων.

379. Αἰθέριος δῖνος] Καὶ τοῦτο ἐθρυλλεῖτο παρὰ τοῖς Φυσικοῖς. τουτέστι δίνησις ἡ αἰθερία. ταῦτα δὲ ἐκ τῶν Ἀναξαγορείων λαμβάνει.

380. Δῖνος νυνὶ βασιλεύων] Ἐγγύθεν ἔλαβεν ἐκ τοῦ Διός. ὥσπερ εἰ ἔλεγε, μὴ βασιλεύειν τὸν Δία, ἀλλὰ Δῖνον. οὐχ ὅτι τὴν δίνησιν ὑποβάλλει, ἐκ τούτου Δῖνος εἶπεν, ἀλλὰ κεραμεοῦν ἐστὶ βαθὺ ποτήριον, ὃ καλεῖται δῖνος· ὅπερ ἄνω εὐρύτερον ὄν, κάτω εἰς ὀξὺ λήγει. τὸ γὰρ γελοῖον ἐκ τούτου εἰς τὴν τοῦ Δίνος παρείληΦε διάνοιαν.

384. Ἀπὸ σαυτοῦ ᾽γώ σε διδάξω] Εἰς τὸ σαυτοῦ, τελείαν στικτέον. ἐπεὶ σύνθετόν ἐστι καὶ ἀμετάβατον γίνεται, ὑΦ᾽ ἓν λέγουσι.

385. Ζωμοῦ Παναθηναίοις] Ἐν τοῖς Παναθηναίοις αἱ Ἀττικαὶ τοῖς Ἀθηναίοις πόλεις ἔπεμπον βοῦς· ὅθεν ἡ δαψίλεια

BISETVS.

385. Παναθηναίοις] Σουίδας· Παναθήναια Ἀθήνησιν ἑορτὴ ἐπὶ τῷ ὑπὸ Θησέως γινομένῳ συνοικισμῷ. πρῶτον μὲν ὑπὸ τοῦ Ἐριχθονίου τοῦ ἩΦαίστου, καὶ τῆς Ἀθηνᾶς· ὕστερον δὲ ὑπὸ Θησέως συναγαγόντος τοὺς δήμους εἰς ἄστυ. ἄγεται δὲ ὁ ἀγὼν διὰ πέντε ἐτῶν, καὶ ἀγωνίζεται παῖς Ἴσθμια, οὐ πρεσβύτερος, καὶ ἀγένειος, καὶ ἀνήρ. τῷ δὲ νικῶντι δίδοται ἆθλον, ἔλαιον ἀμΦιΦορεῦσι· καὶ ὁ νικῶν στεΦανοῦται ἐλαίᾳ πλεκτῇ. διττὰ δὲ τὰ Παναθήναια ἤγετο Ἀθήνησι· τὰ μέν, καθ᾽ ἕκαστον ἐνιαυτόν· τὰ δέ, διὰ πενταετηρίδος, ἃ καὶ μεγάλα ἐκάλουν.

376. *εἶτα* non abundat, sed naturalem significationem progrediendi, consequendi retinet. v. Hoogeveen de part. gr. linguae cap. XI. §. 3 et 12. at Schol. in suo codice reperisse videtur *κάτα κρημνάμεναι*, vti prostat in duobus codd. Brunckii, in cuius vero membr. est *καταкρημνούμεναι*, et in cod. C. *κάτα κρημνώμεναι*.

384. *ἐπεὶ σύνθετον*] forsan *ἐπεί γε σύνθετ*. v. notam ad textum. at quid est *ὑΦ᾽ ἓν*? an *ἄλλοι ὑΦ᾽ ἓν alii simul, coniunctim* dicunt leguntque, n. puncto sublato?

λεια τῶν κρεῶν. Ἄλλως. Ἤδη ποτ' ἐν τοῖς Παναθηναίοις ἐκόρεσάς σου ζωμοῦ τὴν γαστέρα. τὰ δὲ Παναθήναια ἑορτὴν παρ' Ἀθηναίοις εἶναι μεγίστην παρὰ πάντων ἄδεται. ἐπεὶ οὖν ἐν τοῖς Παναθηναίοις πᾶσαι πόλεις αἱ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν ἀποικισθεῖσαι βοῦν θυσόμενον ἔπεμπον, συνέβαινεν ἄδειαν εἶναι τῶν κρεῶν, ὥστε πληροῦσθαι πάντας καὶ παρὰ τὸ δέον ἐσθίοντας, διὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν κρεῶν.

Εἶτ' ἐταράχθης] Εἶτα συνέβη κινηθῆναι καὶ διαταραχθῆναι τὴν γαστέρα.

386. Καὶ κλόνος ἐξαίφνης] Καὶ στρόφος τις καὶ ἕλιξ αὐτῇ συνέπεσε. ΔΙΕΚΟΡΚΟΡΥΓΗΣΕ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἤχησε. Κορκορυγεῖν γάρ ἐστι, τὸ τὴν γαστέρα λαλεῖν μόνον. ἢ ἐμιμήσατο τῇ φωνῇ τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον.

391. Ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ οἷα] Τὸ τυννουτουὶ ποσὸν δηλοῖ. συναγαγὼν δὲ τοὺς δακτύλους ἐρεῖ. Τύνον γὰρ, τὸ μικρόν. ὅτε δὲ ἔλαβεν ὁμολογοῦντα τὸν πρεσβύτην, τότε προσάγειν αὐτὸν ἐπεχείρει τῇ συγκρίσει· καὶ φησι, θαυμάζεις, εἰ βροντῶσιν αἱ Νεφέλαι πάντα κατέχουσαι τὸν οὐρανὸν, ὅτε ἀπὸ μικρᾶς οὕτω τῆς σῆς οὔσης κοιλίας τοσοῦτος ἦχος ἀπὸ τῶν πορδῶν γίνεται.

393. Τὼ 'νόματ' ἀλλήλοιν] Διὰ τοῦτο καὶ τὰ τοιαῦτα ὀνόματα ἀλλήλοις εἶναι δοκεῖ προσφερῆ καὶ ὅμοια, τῆς βροντῆς καὶ τῆς πορδῆς. ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ ὁμοιοκατάληκτον.

395. Καὶ καταφρύγει] Λέγεται γὰρ, ὅτι πολλάκις ὁ κεραυνὸς ἀψάμενος, οὐκ ἀναιρεῖ, ἀλλὰ περιφλέγει μόνον. Ἄλλως. Καφρύγει, καταίθει. ΠΕΡΙΦΛΥΕΙ δὲ, περικαίει ἐπιπολῆς. τὸ δὲ ΖΩΝΤΑΣ, τινὲς ἀντὶ τοῦ πλουσίους ἤκουσαν.

397. Κρονίων ὄζων] Οἷον ἀρχαϊκῆς εὐηθείας ὀδωδώς. ἔστι δὲ Κρόνια παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἑορτὴ, τὰ παρὰ Ῥωμαίοις καλούμενα Σατουρνάλια, ἢ Ἀπατούρια.

V 2 Βεκκε-

385. θυσομ.] τυθυσομ. Ald. ed. in qua etiam inuerso ordine legitur: ἀποικισθεῖσαι αἱ ἀπὸ τ. Ἀθ. πόλεις. De Panathenaeis vide quoque Schol. ad Eurip. Hec. v. 466. Harpocrat. v. Παναθήναια. Meursium Panathen. cap. XVII sq. Corsini Fastos Attic. diss. XIII.

386. ἀντὶ τοῦ ἤχησε] male. est potius, *agitatione sonitum edere fecit*, a nomine κορκορυγὴ *turbulentus motus*. v. Hesych. h. v. et infra Pac. 992. Lys. vers. 494 in priore schol. loco εἵλιξ alii scribunt ἴλιξ vel ἴλιγξ. v. schol. ad Acharn. v. 581.

391. Τύνον] apud Hesych. ν geminatur. et sic in textu duo codd. apud Brunck.

Βεκκεσέληνε] Σεσόγχωσις ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων κοσμοκράτωρ γεγονὼς, ἠθέλησε γνῶναι τὰς ἀρχαιοτέρας τῶν ἀνθρώπων· καὶ τροφόν τινα γλωττοτομήσας ἀπέκλεισε μετὰ βρέφους. αὐξηθέντος οὖν καὶ βοῶντος βὲκ, ἤκουσε καὶ ἔγνω ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἀρχαιότεροι ἦσαν οἱ Παφλαγόνες παρ' αὐτοῖς δὲ ὁ ἄρτος βὲκ λέγεται. συνθέτως δὲ εἶπε τὴν λέξιν βεκκεσέληνε· ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀρκάδες Προσέληνοι ἐλέγοντο. Ἀπολλώνιος·

Ἀρκά-

397. Ἀπολλώνιος —] Versus Apollonii cum sequenti scholii parte interpres quidam adscripsisse videtur orae codicis sui et mutua sumsisse ab enarratore graeco Apollonii, Argonaut. IV. 263. vnde quoque Ian. Rutgersius in Var. lectt. lib. IV. cap. 18. p. 435. plura in scholio Aristophanis emendauit. Addi debet alter versus Apollonii: Ζώειν φηγὸν ἔδοντες ἐν οὔρεσι, *Arcades, qui etiam ante Lunam celebrantur vixisse et glandem fageam comedisse in montibus*. Ex nostro praeterea scholio discimus, quinam fuerint veteres enarratores Apollonii Rhodii, n. Luc. Tarrhaeus, Sophocleus et Theon. Varia autem sunt ex Apollonii scholiaste in nostro emendanda. — Θεόδωρος δὲ ἐν εἰκοστῷ ἐννάτῳ. — Loco Ἀριστίας ὁ χῖος legitur rectius Ἀρίστων ὁ χῖος, — pro θέσεσι malit Rutgersius in vtroque scholiaste κτίσεσι, is autem erat liber, quo ille κτίσεις ἐθνῶν καὶ πόλεων prosequutus est; *Dionysium Chalcidensem* ignorat Rutgers. et putat fuisse *Dionysium Atheniensem*, quem ἐν κτίσεσι laudant Etymologus in v. προικόννησος, et alii. conf. Fabricii B. Gr. vol. II. p. 796 et 797. Post κτίσεως addit pergitque Schol. Apollonii τὰ αὐτά φασι· καὶ ἔθνος δὲ ἀρκαδίας σελ. εἶναι. Μνασέας δέ φησι πρὸ σελήνης Ἀρκάδας βασιλεῦσαι. In loco Aristotelis omittitur νῦν, et post Ἀρκάδων addunt ἐπιθεμένων αὐτοῖς. tum legitur in illis διὰ κατωνομάσθησαν, et paullo post Δοῦρις δὲ ἐν πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ. Grauiter errat noster scholiastes, διὸ καὶ ποταμὸν τῆς Ἀρκ. Ὀρχ. scribens: Orchomenus fluvius fuit Thessaliae: in Arcadia autem vrbs eiusdem nominis. Quare melius in schol. Apollonii legitur, διὸ καὶ πόλιν τῆς Ἀρκ. Ὀρχομ. In sequentibus auctius legitur τὰς περιόδους καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῆς σελήνης. Post vocem κληθῆναι ex schol. Apollonii addenda est particula Ἀρκὰς γὰρ ὁ Ἐνδυμίων. Denique ibidem exstat ὑπὸ

τοῦ

Ἀρκάδες, οἱ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται.

Τοῦτο δὲ τύπος οἱ περὶ τὸν Λούκιλλον τὸν Ταῤῥαῖον, καὶ Σοφόκλειον, καὶ Θέωνα ἑρμηνεύοντες, τάδε φασίν. Οἱ Ἀρκάδες δοκοῦσι πρὸ τῆς σελήνης γεγονέναι· ὡς καὶ Εὔδοξος ἐν τῇ Περιόδῳ. Θεόδωρος δὲ ἐν τῇ εἰκοστῇ δευτέρᾳ, ὀλίγῳ πρότερόν φησι τοῦ πρὸς Γίγαντας πολέμου Ἡρακλέους τὴν σελήνην φανῆναι. καὶ Ἀριστίας ὁ Χῖος ἐν ταῖς Θέσεσι, καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς ἐν πρώτῳ Κτίσεως, καὶ ἔθνος φησὶν Ἀρκαδίας Σεληνίτας εἶναι. Μνασέας δέ φησι Προσέληνον Ἀρκάδων βασιλεῦσαι. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Τεγεατῶν πολιτείᾳ φησὶν, ὅτι Βάρβαροι τὴν Ἀρκαδίαν ᾤκησαν, οἵτινες ἐξεβλήθησαν ὑπὸ τῶν νῦν Ἀρκάδων πρὸ τοῦ ἐπιτεῖλαι τὴν σελήνην. διὸ καὶ προσωνομάσθησαν Προσέληνοι. Δοῦρις δὲ ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ τῶν Μακεδονικῶν, Ἀρκάδα φησὶν, ἀφ᾽ οὗ ἡ Ἀρκαδία καλεῖται, Ὀρχομενοῦ υἱόν. διὸ καὶ ποταμὸν τῆς Ἀρκαδίας Ὀρχομενόν. τινὲς δέ φασιν Ἐνδυμίωνα εὑρηκέναι τὰς περιόδους τῆς σελήνης. ὅθεν καὶ Προσελήνους τοὺς Ἀρκάδας κληθῆναι. ἔνιοι δὲ ὑπὸ Τυφῶνος. ὑπὸ δὲ Ἄτλαντος καὶ Ξεναγόρας εἴρηκεν· Ἄλλως. Ἀντὶ τοῦ, ἀρχαῖοι καὶ μωροί. τοὺς γὰρ μωροὺς ἀρχαίους ἐκάλουν, ἀπὸ τῆς ἱστορίας. τοὺς Ἀρκάδας κατὰ τοὺς πρὸ σελήνης χρόνους ἐν ταῖς ἐρήμοις διάγειν, ἢ ὑπὸ ταῖς ὕλαις ἐκ τῶν ἀποπιπτόντων καρπῶν διαζῆν. Φιλονεικησάντων δέ ποτε Ἀρκάδων καὶ τῶν Φρυγῶν καὶ Περσῶν περὶ τῆς ἀρχαιότητος, καὶ εἰς κρίσιν ἐλθόντων, Ψαμμήτιχος ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου λαβὼν δύο ἀρτίτοκα παιδία, ἔν τινι ἀπέκλεισε τόπῳ, καὶ αἶγας ἐποίησε ταῦτα θηλάζειν. ἄλλοι δέ φασιν οὐκ αἶγας, ἀλλὰ τὰς ἑαυτῶν μητέρας, ἐκτετμημένας τὰς αὐτῶν γλώττας, ἵνα μὴ δύνωνται διδάσκεσθαι ὁμιλουσῶν ἀλλήλαις τὰ παιδία. ἔπειτα μετὰ τριετῆ χρόνον ἐκέλευσε σιωπῶντα ἄνδρα εἰσελθεῖν πρὸς αὐτά. εἰσελθόντος δὲ αὐτοῦ προσεπήδησαν τὰ παιδία, λέγοντα βέκ. ἔστι δὲ τοῦτο Φρυγιστὶ, ἄρτος. ἐκ τούτου Φρύγες ἐφάνησαν ἀρχαιότεροι. ἀπὸ ἱστορίας οὖν εἴρηται ἡ λέξις. ἔστι δὲ παρ᾽ Ἡροδότῳ, ἔνθα περὶ Ψαμμητίχου φησί. δέον δὲ εἰπεῖν προσέληνε, τὸ βὲκ παρέπλεξεν· ὅπερ ἐστὶ κατὰ Φρύγας ἄρτος· οἷον σεληνόβλητε καὶ ἀπόπληκτε.

399. Σφόδρα γ᾽ εἰσ᾽ ἐπίορκοι] Οὗτοι, οὓς εἶπεν, ὡς ἐπίορκοι καὶ εἰς ἀλλήλους κακοὶ κωμῳδοῦνται.

400. Καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηναίων] Χάρις ἐστὶν ἐκ στίχου τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς ἔφη Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐν τῷ περὶ

τοῦ Τυφῶνος. ὑπὸ δὲ Ἄτλαντος Ξεναγόρας εἴρηκεν. — Herodotus, ab altero scholiaste memoratus, enarrat illam historiam libr. II. cap. 2.

ἑρμηνείας. οὐκέτι γὰρ ὁ Ζεὺς κωμῳδεῖσθαι δοκεῖ, ἀλλ᾽ Ὅμηρος, καὶ ὁ στίχος Ὁμηρικός.

401. Τάς δρῦς γε τὰς μεγάλας] Ἐπειδὴ τοῖς ὑψηλοῖς καὶ τοῖς δένδροις ἐμπίπτει ὁ κεραυνός. σημειωτέον δὲ, ὅτι Πελοποννήσιοι ἀρσενικῶς λέγουσι τοὺς δρῦς.

402. Οὐκ οἶδ᾽, ἀτὰρ] Ἐστενοχωρήθη ὑπὸ τῶν Σωκράτους λόγων.

403. Ξηρός] Εὔδιος, καὶ θερμὸς, καὶ μηδεμίαν ὑγρασίαν ἔχων. Φησὶ δὲ, ὅτι ἄνεμος ἐμπεσὼν ταῖς Νεφέλαις, καὶ ὑπό τινος ἀνάγκης ἐλαυνόμενος, σφοδρότερον πνεύσας καὶ διαῤῥήξας ἀποῤῥήγνυσιν ἐξ αὐτῶν τὸν κεραυνόν.

Κατακλεισθῇ] Ἀντὶ τοῦ, στενοχωρηθῇ, συσχεθῇ, καὶ μεῖζον καὶ σφοδρότερον πνεύσῃ. ἐντεῦθεν δὲ δῆλον ὡς πυκνότατόν ἐστι τὸ τῶν νεφῶν σῶμα. εἰ γὰρ ἦν ἀραιὸν, διεφόρει ἂν ὁ ἄνεμος κατ᾽ ὀλίγον.

404. Ὥσπερ κύστιν] Τὴν κοιλίαν, τὴν φύσαν. εἴρηται δὲ φύσα, ἀφ᾽ οὗ πάσχειν πέφυκε. Κύστις δὲ κοιλίας διενήνοχε. τὸ μὲν γὰρ τῆς ὑγρᾶς περιττώσεως δεκτικὸν μόριον, ὀνομάζεται κύστις· τὸ δὲ τῆς ξηρᾶς, κοιλία· ὡς Ἀριστοτέλης περὶ ζώων ἱστορίας α΄. ΡΗΞΑΣ δὲ, διασκεδάσας, διασκορπίσας.

407. Διασίοισιν] Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Διὸς, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνεὺς διακρίνει τὰ Διάσια ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς ὀνομάσθαι λέγων. ὡς δέ τινες, ἀπὸ τοῦ φυγεῖν αὐτοὺς ταῖς εὐχαῖς τὰς ἄτας.

Ἄλλως.

BISETVS.

403. Ξηρός] Τὸ ἐπίθετον ξηρὸς ἐν αὐτῷ τούτῳ τοῦ Ἀριστοφάνους στίχῳ εἶναι ὀφείλει, ὡς ἐκ τῶν τοῦ σχολιαστοῦ ῥημάτων δηλοῦται· ὅπερ ἐν ἄλλοις τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων ἐλλειπῶς ἔχει.

403. ὑγρασίαν] θερμασίαν edd. Ald. Iunt. sed correctum exstat in Basil.

νεφῶν] νεφέλων reponendum esse, vidit Ernesti Pr. pag. XXIII.

404. κύστις δὲ κοιλ. — novum incipit scholion, ab antecedenti diuersum.

407. ἄτας] ἄσας, (de quo voc. vide Foesii Oeconom. Hippocr. h. v.) scribendum esse, vel ex nomine festi patet, idque iam monuerunt Küster ad h. l. Pierson. ad Moerin. p. 60, et Hemsterh. ad Schol. Timonis Lucianei c. 7. pag. 113. tom. I. eum quoque vide ad verba textus ibidem pag. 114. vbi locum Thucydidis, de hoc festo die, I. 126 emendat. Küster putabat, hic quaedam deesse: Secus sentit cl. Nagel l. m. et

"Ἄλλως. Ἑορτὴ Διὸς τὰ Διάσια Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ πανδημεὶ ἔξω τείχους συνόντες, ἑορτάζουσιν.

408. Κἆτ' οὐκ ἔσχων] Οὐκ ἔσχαζον. Ἀττικῶς ἔκλινεν. οὐκ ἐκίνουν, οὐκ ἔσχισα. ποιοῦσι δὲ τοῦτο, ἵνα μὴ διαῤῥαγῇ. Ἄλλως. Οὐκ ἔσχαζον. εἰώθασι δὲ κεντεῖν καὶ σχίζειν, δίοδον χαριζόμενοι τῷ πνεύματι. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ σχάω, σχῶ. ἐξ οὗ τὸ σχάζω· ὡς ἀπὸ τοῦ χλοῶ, χλοάζω, καὶ χνοῶ, χνοάζω.

409. Ἡ δ' ἄρ' ἐφυσσᾶτο]. Ὠγκοῦτο ἐπαιρομένων τῶν ἀρτύσεων. ΔΙΑΛΑΚΗΣΑΣΑ δὲ, διαῤῥαγεῖσα. Λακὶς γὰρ, τὸ σχίσμα.

410. Προσετίλησε] Προσεῤῥάντισεν. οἰκείως δὲ νῦν τῷ ΠΡΟΣΕΤΙΛΗΣΕ χρῆται, ὡς ἐπὶ κοιλίας.

415. Μήτε ῥιγῶν] Ἐν γὰρ μόνῳ τῷ τρίβωνι ἐχείμαζον οἱ φιλόσοφοι μηδὲν ἐσθίοντες.

416. Οἴνου τ' ἀπέχει] Τὸ αὐτὸ οὐκ εἶπε Σωκράτης. ἀλλὰ πίνειν μὲν αὐτόν φησι πλεῖστον· νήφειν δὲ καὶ τὰ συνήθη πράττειν.

Ἀνοήτων] Τῶν ἀφροδισίων· τῆς τοιαύτης λαγνείας. τὸ γὰρ ἀνοηταίνειν, μωραίνειν, διὰ τὸ ἀφροδισιάζειν ἔλεγον.

418. Τῇ γλώττῃ πολεμίζων] Τῇ γλώττῃ πολεμοῦσι τοῖς ἐναντίοις οἱ ῥήτορες. ἐκ τούτων δὲ δείκνυσι τῶν τριῶν, ὡς οὗτος ἄριστος ἐν ἀνθρώποις, ὃς ἔν τε πράξει καὶ βουλῇ καὶ λόγῳ τοὺς ἄλλους νικᾷ. τὸ δὲ ΔΥΣΚΟΛΟΚΟΙΤΟΥ, δυσκόλως κεῖσθαι ἐώσης. ΤΡΥΣΙΒΙΟΥ δὲ, κεκολασμένης καὶ καταπονούσης τὸν βίον.

420. Θυμβρεπιδείπνου] Θύμβρα, εἶδος λαχάνου. ἀφ' οὗ δῆλον, ὅτι λάχανα μόνον ἤσθιον. εὐτελῆ. ✠ Ἐκ δὲ τοῦ λα-

 χάνου

BISETVS.

416. Ἀνοήτων] Εὐριπίδης ἐν Τρῳάσι· [v. 989.]

Τὰ μῶρα γὰρ πάντ' ἐστιν Ἀφροδίτη βροτοῖς,
Καὶ τοὔνομ' ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει θεᾶς.

et fcholion ita conftituit: Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνεὺς διακρίνει τὰ Διάσια ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς, ὠνομάσθαι δὲ λέγων, ὥστινες, ἀπὸ τοῦ φυγεῖν αὐτοὺς ταῖς εὐχαῖς τὰς ἄσας.

408. ἐκίνουν —] corrigendum eft ἐκέντουν, οὐκ ἔσχασα.

416. ἀνοηταίνειν (ὅ ἐστι μωραίνειν) τὸ ἀφροδ. legendum putat Küfter.

418. τοὺς ἐναντίους edd. vett.

420. εὐτελῆ mutat Ernefti Pr. p. 23. in εὐτελεῖς. (fic enim fcribere voluiffe videtur, et vitium effe typographicum, ἐντελεῖς,) *tenues* homines tantum olera edebant.

χάνε τέτε καλῦμεν τὸν εὐτελῶς καὶ Φειδωλῶς ζῶντα, θυμβρεπίδειπνον. ⁜

421. Ἐπιχαλκεύειν] Παιδεύεσθαι, οἱονεὶ ἄκμων.

423. Τὸ Χάος τετί] Χάος λέγει τὸν ἀέρα· παρὰ τὸ κεχύσθαι. ἐτίμων δὲ καὶ τὴν γλῶτταν καὶ ἤσκουν τὴν πολυλογίαν.

424. Οὐδ' ἂν διαλεχθείην] Ἀντὶ τῦ, ὐδὲ προσείποιμι.

426. Οὐκ ἀτυχήσεις] Οὐκ ἀποτεύξῃ. ἀντὶ τῦ τεύξῃ, ὧν ἐθέλεις. Δεξιὸς δὲ, ἀντὶ τῦ πεπαιδευμένος.

431. Γνώμας μεγάλας] Δημηγορίας.

433. Στρεψοδικῆσαι] Στρέψαι τὰς δίκας. πρὸς ταύτην δὲ τὴν λέξιν καὶ τὸ ὄνομα πεποίηται τῷ γέροντι Στρεψιάδης. τὸ δὲ τὰς χρήσας διολισθεῖν, τὰς δανειςὰς ἐκφυγεῖν.

435. Προπόλοισι] ΠρόσΦυξι καὶ θεράπεσι. λέγει δὲ τοῖς Φιλοσόφοις. ΠΙΕΖΕΙ δὲ, ςενοχωρεῖ, ἀναγκάζει.

437. Τὰς Κοππατίας] Μετὰ τῦ χαράγματος καὶ τὰς ἐκκεκοΦότας αὐτῦ τὴν ὐσίαν δηλοῖ.

Ὅς μ' ἐπέτριψεν] Ὅς αἴτιός μοι πάντων τῶν συμβάντων κακῶν· ἢ δι' ὃν ἐδυςύχησα.

438. Νῦν ἐν χρήσθων] Ἡ ἔκθεσις τῆς διπλῆς κώλων ἐςὶν ὁμοίων ἀναπαιςικῶν ιή. ὧν τὸ πρῶτον τρίμετρον βραχυκατάληκτον· τὰ δὲ ἑξῆς δίμετρα ἀκατάληκτα, πλὴν τῦ δωδεκάτε καὶ ἑπτακαιδεκάτε, ἀναπαιςικῶν βάσεων παρατελεύτων κλεμένων, καὶ τῦ τελευταίε ἐΦθημιμερῦς ὄντος, καὶ παροιμιακῦ, ὡς εἴρηται, καλεμένε. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκῦιαι.

Χρήσθων] Κατὰ δυϊκὴν προΦοράν, ὡς δυϊκὸν ἔχον τὸν σχηματισμόν. πληθυντικῶς δὲ νῦν λέλεκται, χρήσθωσαν. Ἀττικὴ δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις· οἷον ποιέντων ἐκεῖνοι, ἀντὶ τῦ ποιείτωσαν· Φρονέντων, ἀντὶ τῦ Φρονείτωσαν. ὡς καὶ ἐνταῦθα νῦν Φησι, τὴν ἐξεσίαν αὐτοῖς παραδίδωμι τῦ ἐμαυτῦ σώματος.

440. Τύπτειν] Ὑπὲρ τῦ πιςεύεσθαι ἐμμένειν αὐτὸν τοῖς ὑποκειμένοις, προσέθηκε πλέον, ἢ ἐκεῖνοι προσέταξαν. ὁ γὰρ τὸ μεῖζον ἐπαγγελλόμενος ὑπομένειν, πῶς ἐκ ἂν τὸ ἧττον ἐνέγκοι ῥᾳδίως.

441. Ἀσκὸν δέρειν] Ἀντὶ τῦ, τὸ σῶμα ἐκδέρειν, εἰ δέοι καταΦρονήσειν ἐκδερομένε τῦ σώματος.

426. ἀτυχ.] conf. Timaei Lexicon ibique Ruhnken. pag. 40.

438. πληθυντ.] nouum antecedentibus contrarium, incipit ſcholion.

444. Ἴτης] Ἰταμὸς, ἀναιδὴς, καὶ δι' αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων.

445. Βδελυρός] Καὶ τὸν πόρνον ὅτως ἐκάλει· ὡς ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου Αἰσχίνης· καὶ τὸν μίσους ἄξιον. καὶ τὸ μισεῖσθαι, βδελύττεσθαι. ἢ τὸν ἀνελεύθερον. τὸ δὲ ψευδῶν συγκολλητὴς, ἀντὶ τοῦ ψευδοπλάστης.

447. Κύρβις] Ἡ σανὶς, ἔνθα ἦσαν οἱ νόμοι γεγραμμένοι, λέγει οὖν, εἰ τάτε ἄλλα δόξαιμι τοῖς πολλοῖς καὶ ἔμπειρος εἶναι τῶν νόμων καὶ τῶν λόγων, ἡδέως ἂν ὑπομείναιμι πᾶν ὁτιοῦν παθεῖν. Ἄλλως. Κύρβις, ὁ περίεργος, ὃν οὐκ ἔστι λαβεῖν. ἢ μνήμων. καὶ γὰρ αἱ κύρβεις πρὸς μνήμην εἰργάζοντο. Ἀπολλόδωρος δέ φησι, πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖσθαι· ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἱστάντες, τὸ δόξαν ἀναγράφοντες· ους μὲν ἀπὸ τῆς στάσεως στήλας· κύρβεις δὲ, ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως. ὕστερον δὲ τὰ ξύλα λελευκωμένα γράφοντες, ὁμοίως ἐκάλεσαν. Κύρβις οὖν ἡ περιέχουσα τὰς ἱερὰς γραφὰς στήλη. ἢ ὡς Ἐρατοσθένης φησὶν, ἄξων Ἀθήνῃσιν οὕτω καλούμενος, ἐν ᾧ οἱ νόμοι περιέχονται. Πλούταρχος δὲ ἐν τῷ Σόλωνος βίῳ περὶ αὐτοῦ λέγων· Ἰσχὺν δὲ, φησὶ, τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἑκατὸν ἔδωκεν ἐνιαυτούς. καὶ ἐγκατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους· ὧν ἔτι καθ' ἡμᾶς ἐν Πρυτανείῳ λείψανά τινα διεσώζετο· καὶ προσηγορεύθησαν, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, κύρβεις. καὶ Κρατῖνος ὁ Κωμικὸς εἴρηκέ που πρὸς τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος·

447. κύρβις] conf. Timaei Lex. p. 123. cel. Heyne ad Apollodor. p. 1058 sqq. a κύρω *sancio*.

λαβεῖν] Ald. et Iunt. λαθεῖν recte. — mox ἀνέγραφον pro ἀναγράφοντες malit Küster, et post ἀναβάσεως addere iubet ἐκάλουν, vel simile verbum. at e Suida corrigit παρατάσεως. contra pro ἀναβάσεως legere iubet Ernesti Pr. p. XXIII. ἀνατάσεως. et locum Plutarchi non a primo scholii auctore, sed post demum a quodam veteris libri domino esse adscriptum iudicat. conf. Harpocr. v. κύρβεις ibique Valesium; item Schol. ad Apollon. Rhod. IV. 280. vnde quaedam descripta fuisse videntur. Heyne ad Apollodori fragm. pag. 1059 corrigit ἀνεγράψαντο, τοὺς μὲν ἀπὸ — — ἀνατάσεως. ὕστερον δὲ εἰς τὰ ξύλα λελευκ. — Post ἐκατεγραφ. Ald. Iunt.

περὶ τοῦ Σολ.] Küster πρὸς Ald. Iunt. Basil. Port. et sic correxi. Cratini versus a Plutarcho,

Οἷσι νῦν Φρύγϗσιν ἤδη τὰς κάγχρυς ταῖς κύρβεσιν.

Ἔνιοι δέ φασιν ἰδίως, ἐν οἷς ἱερὰ καὶ θυσίαι περιέχονται, κύρβεις. Ἄξονας δὲ, τοὺς ἄλλους ὀνομάσθαι.

Κρόταλον] Εὔςομος καὶ εὔγλωττος, ὡς τὰ κρόταλα. λάλος.

Κίναδος] Εἶδός τι θηρίου. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ ϛεφάνου· Τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τἀνθρώπιόν ἐςιν. Οἱ δὲ, πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι· ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. καὶ Σοφοκλῆς·

Ἡ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξῆρου μ' οἴκου.

Κακοῦργος ὤν, φησὶν, ὡς ἀλώπηξ. τινὲς δὲ, κίναδος, ζῶον μικρὸν, τὰ αἰδοῖον εἰσωθοῦν καὶ ἐξωθοῦν.

Τρύμη] Ὁ περιτετριμμένος ἐν τοῖς πράγμασιν, ὃν ἡμεῖς τρύπανον καλοῦμεν. Τρῦμα καὶ τρῆμα τὴν ὀπὴν φασι. θέλει οὖν εἰπεῖν, λεπτολόγος καὶ εὔςομος, ὡς τρύπανον. Τρύμη οὖν, τρύπανον, ὡς πάντων περιγενόμενον. ἢ τριὸς, καὶ ταλαίπωρος. ἢ τρυμαλιά.

448. Μάσθλης] Ἰδίως καλεῖται ὁ ἱμὸς, ὁ κατειργασμένος, καὶ ἔκλυτος. Μάσθλης οὖν, ὁ πολυγνώμων, καὶ μηδὲν βέβαιον

tarcho, in Solone p. 92. B. seruati, sunt duo senarii:

Πρὸς τοῦ Σόλωνος, καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν
Φρύγϗσιν ἤδη τὰς κάχρυς ταῖς κύρβεσιν.

v. Valcken. diatr. ad Eurip. Hippol. p. 221. not. et Pierson ad Moerin pag. 213. qui κάχρυς metri caussa scribendum monet laudatque Arnaldi Lectt. gr. l. I. c. 18. pag. 125. v. infra Vesp. v. 1298.

κροταλ.] vide ad v. 259.

περὶ ϛεφάνου] cap. 52. p. m. ed. 364. vbi v. notam. adde Thom. Mag. pag. 534 ibique interpr.

447. τρύμη] Suidas etiam h. l. antiquioribus et elegantioribus scholiis ad Aristoph. vsus iure videtur Toupio Emendatt. in Suid. part. III. h. v. pag. 231. ed. Londin. Suidas vero: τρύμη, ὁ τετρυμμένος (s. τετριμμ.) σφόδρα, καὶ πεπερονημένος ἐν τοῖς πράγμασιν, (*negotiis adfixus et exercitatus*. Nam τρύμη est περόνης s. *fibulae foramen*. τὴν ὀπὴν exponit noster scholiastes;) noster inseruit quaedam: Suidas vero in fine, ὡς τρύπανον εὐτόνως, *acutus eris et subtilis, vt terebrum*. Quae sequuntur, ea a duobus recentioribus grammaticis adsuta videntur. Pro τριὸς malit Küster τριπτός. Gloss. Br. τρύμη, λεπτολόγος. μάσθλης, μεμαλαγμένος.

448. καὶ ἔκλυτος *dissolutus* Ald. Iunt. Bas. vt ipse Scholiast. scripsit. hinc correxi Εὔλυτος Küster.

βέβαιον μηδὲ σαθερὸν γινώσκων, ἀλλ' ἄλλο μὲν νοῶν, ἄλλα δὲ ποιῶν, οἱονεὶ τὰς τρόπους ἔκλυτος. Μάσθλης ἦν, ὁ μεμαλαγμένος λῶρος. λέγει ἦν τὸν ὀλισθηρὸν καὶ διαβατικόν.

Εἴρων] Πάντα παίζων, ὑποκριτὴς, εἰρωνευόμενος.

Γλοιός] Τὸ αὐτὸ δηλοῖ τῷ μάσθλης. εἴληπται δὲ ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς βαλανείοις ἐλαίου πεπηγότος, ὅπερ τοὺς ἐπιλαμβανομένους διολισθαίνειν πέφυκε. τοιοῦτος ἦν ὁ πρεσβύτης εὔχεται γενέσθαι τοὺς τρόπους, ἵνα διολισθαίνειν καὶ φεύγειν δύνηται τοὺς δανειστάς. καὶ μέχρι δὲ τῆς δεῦρο τοὺς τῇ γνώμῃ σκάζοντας, καὶ μηδὲν σαθερὸν φρονοῦντας, ἀλλὰ ἄλλα μὲν ἐπαγγελλομένους, ἄλλα δὲ πράσσοντας, διὰ τὸ τῆς γνώμης ὀλισθηρὸν καὶ ἄπιστον, γλοιοὺς καλοῦμεν. ἡ γλοιὸς λέγεται ὁ ῥύπος τοῦ ἐλαίου. λέγει ἦν τὸν ῥυπαρὸν τοὺς τρόπους. Ἄλλως. Γλοιός, ἐπὶ τοῦ ῥυπαροῦ καὶ μιαροῦ καὶ μικρολόγου παραλαμβάνεται. καὶ γὰρ ὁ ῥυπαρὸς διὰ τὴν ἄσκησιν σύνεγγύς πως τῷ γλοιῷ. ἐπὶ δὲ τὸ ἦθος μετενεχθὲν τὸν μοχθηρὸν δηλοῖ καὶ ὀλισθηρὸν καὶ εὐμετάβολον.

449. Κέντρων] Φανερὸς κλέπτης. ὅτι βασανιζομένοις αὐτοῖς κέντρα προσφέρουσιν. ἡ κέντρων, τουτέστι χαλεπὰς, καὶ φρικτός· καθὸ καὶ τοὺς ἡνιόχους κεντροτύπους καλοῦμεν, τοὺς τοῖς κέντροις τοὺς ἵππους τύπτοντας. Κέντρων δέ ἐστι τὸ ἐπισασσόμενον τοῖς ὄνοις ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων συῤῥαφὲν σακκίων, καὶ ἐπίσαγμα τῶν ὄνων. Ἄλλως. Οἱ ἐκ τῶν ἄλλων συνηθροισμένοι ἐπὶ τοιαῦτά τινα τοῖς ὑποζυγίοις ῥιπτούμενα καλοῦνται κέντρωνες. οἱ δὲ τὸν λοίδορον ἀκούουσιν· οἱονεὶ κεντροτύπος, ὁ κεκεντρωμένος καὶ φρικτός.

450. Στρόφις] Ἀπὸ τοῦ στρόφιγγος ἡ μεταφορά. οἷον εὔστροφος καὶ εὐκίνητος ἐν τοῖς πράγμασι. λέγεται δὲ στρόφιγξ καὶ

γλοιός] Suidas descripsit h. v. quaedam habet pleniora aut meliora: atque ex eo correxi μιαροῦ, (pro vulgato μικροῦ, orto ex sequenti μικρολόγου auari,) et post σύνεγγυς addidi πως. Glossa Br. γλίσχρος.

449. vide Suidam h. v. apud quem eadem fere, sed alio ordine leguntur. ex illo post τοῖς κέντροις addidi τοὺς ἵππους. Apud eumdem ea, quae apud nostrum corrupta sunt οἱ ἐκ τῶν ἄλλων — κέντρωνες, melius leguntur ἡ κέντρων, ὁ ἐκ πολλῶν συνεῤῥαμμένος. ἐπεὶ τοιαῦτα τοῖς ὑποζυγίοις συῤῥάπτοντες, καλοῦσι κέντρωνας. Hinc apud nostrum corrigendum est συνηθροισμένοι· ἐπεὶ τοιαῦτά τινα — ῥαπτόμενα (in vsum iumentorum consuta) καλ. κέντρωνες. Gl. Brunckii πλήττων.

καὶ τὸ τοῖς σωλῆσιν ἐμβαλλόμενον, ὥστε τὴν τοῦ ὕδατος ἐπέχειν, ὅτε τις θελήσει, καὶ αὖ πάλιν ἀνιέναι φοράν.

Ματιολοιχός] Ἤτοι ὁ κρουσιμέτρης. Μάτιον γὰρ, εἶδος μέτρου. ἢ ὁ φειδωλὸς καὶ σμικρολόγος. ἢ ὁ μυκτηριστής. ὀξύνει δὲ Ἡρωδιανός. ἢ μάταιον, τὸ ἐλάχιστον. ἤτοι τὸν μάταια βουλευόμενον καὶ λοχῶντα.

456. Λῆμα μὲν πάρεστι] Ἐπέκθεσις τῆς διπλῆς ἀμοιβαίας, ἐκ κώλων κ'. ὧν τὸ πρῶτον τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ δεύτερον τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν. τὸ τρίτον δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ τέταρτον ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές. τὸ πέμπτον τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται Φερεκράτειον ἀτελές. τὸ ἕκτον, ἰαμβικὴ βάσις. τὸ ἕβδομον, ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ὄγδοον, ὅμοιον. τὸ ἔννατον, ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, ὃ προῦχον καλεῖται. τὸ δέκατον ὅμοιον τῷ τρίτῳ. τὸ ἑνδέκατον ὅμοιον τῷ ἕκτῳ· τὸ δωδέκατον τροχαϊκὸν πενθημιμερές. τὸ τρισκαιδέκατον, ἀναπαιστικὴ βάσις. τὸ τεσσαρεσκαιδέκατον ὅμοιον τῷ ἐννάτῳ. τὸ πεντεκαιδέκατον δακτυλικὸν ἑφθημιμερὲς, ὃ Ἀλκμάνειον καλεῖται. τὸ ἑκκαιδέκατον ὅμοιον τῷ τετάρτῳ. τὸ ἑπτακαιδέκατον ὅμοιον τῷ τρίτῳ. τὸ ὀκτωκαιδέκατον ὅμοιον τῷ ἐννάτῳ. τὸ ἐννεακαιδέκατον, ὃ παρατέλευτον ὀνομάζεται, δακτυλικὴ βάσις. τὸ εἰκοστὸν, ὅμοιον τῷ πεντεκαιδεκάτῳ.

459. Οὐρανόμηκες] Μέγιστον· παρὰ τὸ, Ἐπουράνιον κλέος εἴη. πάλιν δὲ ὡς φιλόσοφος ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τὴν λέξιν παρήγαγε, διὰ τὸ διδάσκειν τὰ οὐράνια.

472. Πράγματα κἀντιγραφάς] Οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὰς δίκας πάσας, πράγματα κἀντιγραφὰς, διὰ τὰς ἀντιθέσεις καὶ λύσεις τῶν ἐπιφερομένων. τὸ δὲ ἑξῆς. Ἀνακοινοῦσθαι τὰ πράγματα καὶ τὰς ἀντιγραφάς.

474. Ἄξια σῇ φρενί] Τὰ ἄξια πράγματα σὺν τῇ σῇ φρενὶ βουλευομένους.

476. Ἀλλ' ἐγχείρει] Ἐν Ἐκθέσει δίστιχον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικόν. εἰώθασι γὰρ μετὰ τὰς τοιαύτας περιόδους ἐπάγειν δίστιχον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν Ἐπεκθέσεως δύο

BISETVS.

452. Δρώντων] Δρώντων, καὶ παραθέντων, Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ, δράτωσαν, παραθέτωσαν.

450. ἢ μάτιον ex Suida in Ματιολοιχὸς malit Küster.

456. ἀμοιβαίας verius iudicat Ernesti Pr. p. XVI.

472. οὕτως γὰρ Ald.

δύο συνήθως διπλαῖ ἔξω νενευκῦιαι· τῆς δὲ διςιχίας παράγραφος. καλεῖται δὲ ταῦτα πολυσχημάτιςα, διὰ τὸ διάφορα δέχεσθαι μέτρα. τὰ δ' ἐφεξῆς λβ' ἰαμβικά εἰσιν ἀκατάληκτα τρίμετρα· ὧν τελευταῖον,

Χώρει, τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν.

Ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

481. ⁜ Τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ] Ἐντεῦθεν παρίςησι τὴν ἑαυτῦ διάνοιαν. τὸ γὰρ μηχανὰς ἐχ ὡς ὁ Σωκράτης εἶπεν, ὅτω καὶ αὐτὸς ἐνόησεν. ἀλλ' εἰς τειχομαχικὰ ὄργανα. ἐξεπίτηδες δὲ ὁ ποιητὴς ταύτην τὴν λέξιν ἔθηκεν. ⁜.

487. Ἀποςερεῖν δ' ἔνι] Πρὸς ὁμοιοκατάληκτον, καὶ πρὸς τὸ αὐτῦ ὁ γέρων βέλευμα. τῦτο γὰρ αὐτῷ σπεδάζεται τὸ ἀποςερεῖν τὲς δανειςάς.

488. Ἀμέλει] Παρέλκει. Ἀττικὴ δὲ ἡ φράσις. ἀντὶ τῦ, μὴ ἀθύμει.

490. Συναρπάσει] Ἀττικῦ δευτέρε προσώπε, ἀντὶ τῦ συναρπάσῃ· ἔπαιξε δὲ διὰ τῦ ὑφαρπάσαι αἰνιττόμενος τὴν Κυνικὴν φιλοσοφίαν. ἴσως δὲ κἀκεῖνος ἐν τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων ἔλαβε τό κυνηδόν.

498. Ἴθι νῦν κατάθε] Ὅπερ ἐποίεν ἐπὶ τῶν μυεμένων τὰ μυςήρια. Ἀποδῦσαι δὲ αὐτὸν βέλεται τὴν ἐσθῆτα. ὡς μέλλων δὲ ἐκεῖνος τύπτεσθαι, φησὶν, ἠδίκηκά τι; ὁ δὲ τερατευόμενος ὡς ἐπὶ τῶν μυεμένων γυμνὸν εἰσάγει αὐτόν.

499. Ἀλλ' ἐχὶ φωράσων] Ἔθος ἦν τὲς εἰσιόντας εἰς οἰκίαν τινὸς ἐπὶ τῷ ἐρευνῆσαι, γυμνὲς εἰσιέναι, ἵνα μή τι ὑπὸ τὰ ἱμάτια κρύψαντες λάθωσιν· ἢ ἵνα μὴ ὑπὸ ἔχθρας λάθωσιν ὑποβαλόντες τὸ ζητέμενον, καὶ ζημίας αἴτιοι τέτῳ γένωνται. οἱ γῦν μέλλοντες εἰσιέναι, ἵνα ἐπιθεάσωνται χρήματα τῦ δημοσίε, ἢ κατ' ἔρευναν, γυμνοὶ εἰσῄεσαν, ἵνα μή τι ἀποκρύψωνται.

504. Ἡμιθνὴς γενήσομαι] Ἐπεὶ ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς τὴν ἰδέαν ὁ Χαιρεφῶν, ἅτε φιλοσοφίᾳ συντετηκώς· παρὸ ἐκαλεῖτο Νυκτερὶς καὶ Πύξινος.

507.

490. In edit. Küster post συναρπάσῃ omissa sunt ἔπαιξε — — ὑφαρπάσαι, quae ex edd. pr. restitui. — De Atticismo in secunda persona v. Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. v. 576 et Koen. ad Gregor. Cor. p. 49.

499. ὑποβαλόντες] Ernesti Pr. pag. XXIII. malit ἀποβαλ.

504. Loco συντετηκ. est in pr. edd. συνεςηκώς. — Et συντετηκὼς φιλοσ. est tanto studio deditus vacansque philosophiae, vt inde maciem et

507. Μελιττῦταν] Μάζαν τῷ μέλιτι δεδευμένην. ἔφερον δὲ ὡς ἐδόκυν τοῖς ὄφεσιν.

508. Ὥσπερ ἐς Τροφωνίυ] Ὁ Τροφώνιος ἐγένετο λιτοξόος ἄριςος, ὃς κατεσκεύασεν ἱερὸν ἐν τῇ Λεβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας ὑπὸ γῆν, καὶ καλεῖται Τροφωνίυ. ἐκεῖ ἂν οἱ μυύμενοι καθέζονται ἐπὶ τῦ σόματος γυμνοὶ, καὶ ἁρπάζονται ὑπό τινων πνευμάτων, καὶ φέρονται ὑπὸ τὴν γῆν. ἐπειδὴ δὲ ἀπαντῶσι δαίμονες καὶ ὄφεις καὶ ἄλλα τινὰ ἑρπετὰ, βαςάζυσι πλακῦντά τινα καὶ ῥίπτυσιν ἐπὶ τῷ ἐκφυγεῖν. καὶ μετὰ τὴν μύησιν δι' ἄλλυ σόματος ἀναῤῥιπτῦνται. Ἄλλως. Οὕτως ὁ Χάραξ. Ἀγαμήδης ἄρχων Στυμφέλυ τῆς Ἀρκαδίας, ἐγάμει Ἐπικάςην· ἧς παῖς ἦν Τροφώνιος σκότιος. ὗτοι τὺς τότε ὑπερεβάλλοντο πάντας εὐτεχνίᾳ, τόν τε ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος ναὸν ἐργολάβησαν· ἐν Ἤλιδι δὲ ταμιεῖον χρησῦν κατεσκεύασαν Αὐγείᾳ· ῳ καταλείψαντες ἁρμὸν λίθυ. νυκτὸς εἰσιόντες ἔκλεπτον τῶν χρημάτων ἅμα Κερκύωνι, ὃς ἦν γνήσιος Ἀγαμήδυς καὶ Ἐπικάςης υἱός. ὡς δὲ ἠπόρει λίαν Αὐγείας, ἐπιδημήσαντα Δαίδαλον ἔκτοσε κατὰ φυγὴν Μίνωος, ἐλιτάνευσεν ἐξιχνεῦσαι τὸν φῶρα. ὁ δὲ παγίδας ἔςησεν· αἷς περιπεσὼν Ἀγαμήδης ἀναιρεῖται. Τροφώνιος δὲ τὴν κεφαλὴν αὐτῦ τεμὼν πρὸς τὸ μὴ γνωρισθῆναι, ἅμα Κερκύωνι φεύγει εἰς τὸν Ὀρχομενόν. Αὐγείυ δὲ κατὰ κέλευσιν Δαιδάλυ ὑπὲρ τὴν

τῶν

et pallorem contraheret. — Plenius et magis perſpicuum eſt ſchol. MS. Brunckii: ἰςέον, ὅτι ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς τὴν ἰδέαν ὁ χαιρεφῶν ἦν, ἅτε φιλοσοφίᾳ συζῶν, καὶ ἐκ ταύτης συντετηκὸς ἔχων τὸ σῶμα· διὸ καὶ νυκτερὶς ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἰσχνόν. —

508. δι' ἄλλυ σόματος] δι' αὐτῦ σόματος *per idem foramen*, Erneſti Pr. p. XXIV. vbi plura huius ſcholii vulnera ſanat, e Pauſania IX. 39. p. 791. reſtituit.

χρυσῦν] χρυσῦ corrigit idem. poſt, καταλειψ. dubium eſt, vtrum ſignificet *reliquerunt*, an *obleuerunt calce*? et equidem excidiſſe arbitror ἐργολάβοι, *mancipes*, *operarum conductores*, aut ἐργάται *operarii*. mox corrigit Ern. ἀπὸ τῶν χρημάτων, aut ſubintelligit μέρος.

ἔκτοσε] corruptum eſt. ἐκ τόσε Ald. opinor ἐκ τόθεν *poſtea*. — Nagelium, vidi poſthaec, correxiſſe ἐκεῖσε, atque interpretatum, *Daedalum illuc, ſiue ad ipſum, in fuga a Minoe, delatum, eſſe rogatum* etc. — mox pro ἀναιρεῖται lege αἱρεῖται propter ea, quae conſequuntur. — Loco *Augiae* Suidas in Εἰς Τροφωνίυ tom. II. p. 37. ponit *Aegaeum*, Pauſan. vero IX. 37. *Hyriea*.

τῶν αἱμάτων ἔχουσιν ἐπιδιώκοντος, καταφεύγουσιν, ὁ μὲν Κερκύων εἰς Ἀθήνας· ὡς Καλλίμαχος,

— Ὅς ῥ' ἔφυγεν μὲν

Ἀρκαδίην, ἡμῖν δὲ κακὸς παρενάσσατο γείτων.

Ὁ δὲ ἕτερος εἰς Λεβάδειαν τῶν Βοιωτῶν, ἐ κατορυχὴν ποιησάμενος οἴκησιν, διετέλει. τελευτήσαντι δὲ αὐτῷ μαντεῖον ἀτρεκὲς ἐφάνη αὐτόσε· καὶ θύουσιν αὐτῷ ὡς θεῷ. περιέλιπε δὲ υἱὸν Ἄλκανδρον. Ἄλλως. Ἐν μὲν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις οὕτως εὗρον. πρῶτον μὲν ὅτι οἱ περὶ Ἀγαμήδην υἱὸν Ἀπόλλωνος καὶ Ἐπικάστης· οἱ δὲ Διὸς καὶ Ἰοκάστης· οἱ δὲ Ἐργίνου. εἶτα ὡς Δαίδαλος μὲν τὸ τεχνίον ἐποίησεν, αὐτοὶ δὲ κεκλοφότες ἑάλωσαν· καὶ τῷ ἑτέρῳ φεύγοντι διέσχεν ἡ γῆ, καὶ ἐδέξατο περὶ Λεβάδειαν. ὕστερον δὲ Βοιωτοῖς λιμώττουσιν ἔχρησεν ὁ θεὸς, Τροφώνιον τιμᾶν. οἱ δὲ ἀγνοοῦντες, ὅπη εἴη τὸ μνῆμα, σμήνει μελισσῶν προσέτυχον ἐξ ὑπορρῶγός τινος ἀνιοῦσῶν· καὶ στοχασάμενοι τοῦτον εἶναι τὸν τόπον, ἔκριναν ἐκεῖσε δεῖν τινα κατελθεῖν θεασόμενον· ὃς εὑρὼν δύο δράκοντας, προσήγαγε μελιττούτας καὶ ἐκ ἠδικήθη. ἐξ οὗ τὸ ἔθος ἐγένετο. οἱ δὲ βουλόμενοι χρηστηριασθῆναι, ἁγνεύοντες ὡρισμένως καὶ στολῇ κεκοσμημένοι θεοπρεπεῖ, κατίασι λόγχας ἔχοντες, πρὸς τὸ βάλλειν τοὺς ὄφεις, καὶ μὴ ἀδικηθῆναι ὑπ' αὐτῶν. καὶ πολλοὶ μὲν αὐθημερὸν ἐπέμφθησαν· οἱ δὲ διὰ πλειόνων. Ἐν δὲ τοῖς νεωτέροις οὕτως· Ὁ Τροφώνιος ἀνὴρ ἦν πάνυ φιλόδοξος. ποιήσας οὖν ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας ὑπόγειον οἴκημα, εἰσελθὼν ἐμαντεύετο, καὶ λιμαγχονηθεὶς ἀπέθανεν. ἐγκατοικῆσαν δὲ δαιμόνιόν τι τὰς μαντείας ἐτέλει. εἰσήρχοντο οὖν ἐντὸς οἱ χρησόμενοι, ἔχοντες ἐν ταῖς χεροῖν πόπανα, ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλοχωροῦσιν ὄφεσι διδόντες, μηδὲν ὑπ' αὐτῶν δυσχερὲς πάσχωσιν. ὁ δὲ εἰσιὼν ἐκεῖσε τὸ λοιπὸν οὐκ ἔτι ἐγέλα διὰ τὴν τῶν ὄφεων ἔκπληξιν. ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγελάστων καὶ συνωφρυωμένων, Ἐς Τροφωνίου μεμάντευται.

509. Τί κυπτάζεις ἔχων] Ἀττικῶς περιττεύει τὸ ἔχων. τὸ δὲ κυπτάζεις, στραγγεύῃ, διατρίβεις.

Περὶ τὴν θύραν] Βαρέως διακείμενος εἰς τὸ εἰσιέναι δι' αὐτῆς.

510.

οἱ περὶ Ἀγαμ.] clarum eſt, legendum eſſe οἱ μὲν Ἀγαμ. ſcil. λέγουσιν. Sequitur enim οἱ δὲ etc.

αὐθήμερον ἐπέμφθησαν] Küſter e Suida in Τροφώνιος corrigere iubet ἀνεπέμφθησαν, *eodem die remiſſi ſunt.*

509. v. ad Nub. v. 131. ad Ranas 204. Moerin ibique Pierſon p. 391. Ammon. p. 85. ibi Valcken.

510. Ἀλλ' ἴθι χαίρων] Τοῦτο διὰ τὸ εἰσάγεσθαι τὸν χορὸν, ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν, ὀνομάζεται κορωνίς. διὰ δὲ τὸ προτίθεσθαι τῆς Παραβάσεως κατὰ τὸ ἔθος, ὀνομάζεται κομμάτιον, κώλων ὀκτώ· ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ἢ χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον μεμιγμένον διςπονδείῳ. τὸ δεύτερον ἀναπαιστικὸν μονόμετρον. τὸ τρίτον καὶ τὸ ἑξῆς καὶ ἕβδομον καὶ τὸ μετ' αὐτὸ, χοριαμβικὰ δίμετρα καταληκτικὰ, εἰς ἀμφίβραχυν περαιούμενα, ἢ βακχεῖον, διὰ τὸ ἀδιάφορον, Ἀριστοφάνεια καὶ αὐτὰ καλούμενα. τὸ πέμπτον, χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἕκτον ἀπὸ ἰαμβικῆς βάσεως εἰς χοριαμβικὴν ὑπερκατάληκτον.

516. ⁜ Χρωτίζεται] Ἀντὶ τοῦ χρωματίζεται. αὐτὸς δὲ ὁ χρωματισμὸς εἰς πρόσωπον γίνεται. αὐτὸς γὰρ κατὰ νοῦν ἐχρωματίζετο. διὰ τοῦτο ἐπήγαγε, τὴν αὐτοῦ φύσιν· ἵν' ᾖ ὅλον καὶ μέρος· διὰ μὲν τοῦ χρωματίζεται νοουμένου τοῦ ὅλου· διὰ δὲ τοῦ τὴν αὐτοῦ φύσιν, τοῦ μέρους. ⁜

518. Ὦ θεώμενοι] Ἡ Παράβασις δοκεῖ μὲν ἐκ τοῦ χοροῦ λέγεσθαι. εἰσάγει δὲ τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον ὁ ποιητής. Παράβασις δέ ἐστιν, ὅταν ἐκ τῆς προτέρας στάσεως ὁ χορὸς μεταβὰς, ἀπαγγέλλῃ πρὸς τὸν δῆμον ἀφορῶν. Εἴδη δὲ Παραβάσεων ἑπτά· ἁπλᾶ μὲν τρία· κατὰ δὲ σχέσιν τέσσαρα. τὰ μὲν οὖν ἁπλᾶ ἐστὶ ταῦτα· Κομμάτιον· Παράβασις ὁμωνύμως, ἢ καὶ Ἀνάπαιστος καλεῖται· ἐπεὶ πολλάκις ἐν ταύτῃ τῷ ἀναπαίστῳ χρῆται. πνῖγος ὃ καὶ μακρόν. Τὰ δὲ κατὰ σχέσιν, Στροφὴ, Ἀντίστροφος, Ἐπίῤῥημα, Ἀντεπίῤῥημα. συνεμπίπτουσι γὰρ ἀλλήλοις κατὰ τὸ μέτρον καὶ τὰ κῶλα. ἡ γὰρ στροφὴ ἔχει ὁμοίαν ἑαυτῇ τὴν ἀντίστροφον· καὶ τὸ ἐπίῤῥημα ὡσαύτως τὸ ἀντεπίῤῥημα. τινὲς δὲ προστιθέασι καὶ ᾠδὴν καὶ ἀντῳδήν. ἔχουσι γὰρ καὶ ταῦτα σχέσιν πρὸς ἄλληλα. Ἡ μὲν οὖν Παράβασις ἡ ἐκ τούτων συγκειμένη, τελεία ἐστί. εἰσὶ δὲ καὶ ἀτελεῖς Παραβάσεις. ἑπτὰ δὲ ὄντων τῶν τῆς Παραβάσεως μερῶν, ἐφ' ἕκαστον τῶν ἀπολελυμένων τριῶν τίθεται ἡ παράγραφος. οὐχ ἧττον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μέλους καὶ τοῦ ἐπιῤῥήματος, ἂν μηδὲν ἀποδίδωται. ἐὰν δὲ ᾖ τὰ ἀνακυκλούμενα, τό,τε ἀντίστροφον τοῦ μέλους, καὶ τὸ ἀντεπίῤῥημα· ἐπὶ τοῦ ἐπιῤῥήματος τίθεται ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ, ὑπὲρ τοῦ δηλῶσαι, ὅτι ἐστὶ τὰ ἀνταποδιδόμενα·

BISETVS.

515. Αὐτοῦ] Ἢ αὐτοῦ γραπτέον, ἵνα τοῦτο πρὸς τὸν Στρεψιάδην ἀναφέροιτο· ἢ αὐτοῦ ἐπιῤῥηματικῶς ληπτέον, ἀντὶ τοῦ αὐτόθι, ἐν τῷ φροντιστηρίῳ.

516. Χρωτίζεται] Σουίδας· Πλησιάζει, λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μουσικῶν.

διδόμενα· ἐπὶ δὲ τῦ ἀντεπιῤῥήματος, ἡ ἔξω νενευκῦια. ἐν δὲ τοῖς ἀποδιδομένοις πάλιν ἐφ' ἑκάςης σροφῆς παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῦ τελευταίυ κώλυ δύο διπλαῖ· ἡ μὲν καταρχάς· ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος· ἀμφότεραι μέντοι ἔξω νενευκῦιαι, δηλῦσαι ἡμῖν, ὅτι ἀνταποδίδοται. Τὸ δὲ μέτρον ἀσύςατον Εὐπολίδειον καλύμενον, ςίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μέ· ὧν τελευταῖος,

Ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκήσετε.

Τὸ δὲ τροχαϊκὸν μέτρον κατὰ πᾶσαν μὲν χώραν δέχεται τροχαῖον καὶ σπονδεῖον· πλὴν τῆς παρατελεύτυ, μὴ ὄντος τῦ μέτρυ χωλῦ. καὶ κατὰ μὲν τὰς περιττὰς τρίβραχυν καὶ δάκτυλον, εἰ τύχοι. τῶν δ' ἀρτίων τὰς μὲν ἑτέρας ἀνάπαιςον, καὶ ὃς ἔφην ἐγχωρεῖν πάσῃ χώρᾳ. ἰδίως δὲ τὴν τετάρτην ἐν τύτοις ἴαμβον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Ἐχρῆν δὲ τὴν λέξιν ὑπὸ τῦ χ σημειῦσθαι. ἐχρήσατο γὰρ μετοχῇ ἀντὶ ὀνόματος.

519. Νὴ τὸν Διόνυσον] Ἐπεὶ ἐν Διονυσίοις παρῆλθε τὸ δρᾶμα. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσιακοῖς ἀγῶσι τὰ δράματα ἤγετο καὶ ἐδιδάσκετο.

520. Οὕτω νικήσαιμ' ἔγωγε] Διπλῆ εἴσθεσις εἰς τὴν παράβασιν. ὐχ ἡ αὐτὴ δὲ ἐςιν, ὐδὲ τῦ αὐτῦ μέτρυ τῦ ἐν ταῖς Νεφέλαις πρώταις, ἀλλ', ὡς ὀλίγῳ πρότερον εἴρηται, τῦ καλυμένυ Εὐπολιδείυ.

523. Ἀναγεῦσ' ὑμᾶς] Διατάξαι τὸ δρᾶμα. ὡς ἐπὶ βρώματος δὲ εἶπεν.

524. Τῶν ἀνδρῶν] Τῶν κριτῶν. τῦτο ἐπὶ τῶν προτέρων Νεφελῶν.

525. Ταῦτ' ὖν ὑμῖν μέμφομαι] Ἐπεὶ ὐ Κρατίνυ, ἀλλ' Ἀμειψίυ δεύτερος ὤφθη.

528. Οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν] Εἰς τὸ ἐμὲ ἐπιδείκνυσθαι ἡδύ ἐςιν, ἢ ἐλλογίμοις.

529. Χὠ σώφρων] Τὸ πρῶτον δρᾶμα γράψας ὁ ποιητὴς ἐξέθηκε τὺς Δαιταλεῖς, ἐν ᾧ σώφρον μειράκιον εἰσάγει, καὶ ἕτερον ἄχρηςον. εὐδοκίμησε δὲ σφόδρα ἐν τύτῳ τῷ δράματι.

Ἀρις' ἠκυσάτην] Ἀντὶ τῦ ηὐδοκίμησαν. ὐ γὰρ τότε ἐνίκησεν, ἐπεὶ δεύτερος ἐκρίθη ἐν τῷ δράματι. διόπερ ἐςὶ μὲν αὐτὸ πρῶτον τῶν δραμάτων, ὑπὸ δὲ αἰδῦς ὐ δι' ἑαυτῦ ἐπεδείξατο αὐτό.

530.

520. Hoc ſcholion pertinere ad v. 518. monet Erneſti Pr. pag. XI.

528. εἰς τὸ ἐμὲ] Erneſti Pr. p. XXV. corrigit οἷς τὸ ἐμὲ. Scholion ſeq. in ex. Aldino poſitum eſt ad verſ. 520.

530. Κοὐκ ἐξῆν πώ μοι] Οὔπω ἐπέτρεπον ἐμαυτῷ τὸ λέγειν δημοσίᾳ διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας. ὁ γὰρ πρῶτον δι' ἑαυτῦ καθίει τὰ δράματα ὁ ποιητὴς, εὐλαβούμενος· ἀπὸ δὲ τῶν Ἱππέων ἤρξατο εἰσιέναι. Νόμος δὲ ἦν μὴ εἰσελθεῖν τινα εἰπεῖν μήπω τεσσαράκοντα ἔτη γεγονότα· ὡς δέ τινες τριάκοντα.

531. Ἐξέθηκα] Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν λάθρα τικτουσῶν καὶ φοβουμένων γνωσθῆναι γυναικῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἔξω ῥιπτουσῶν τὰ βρέφη, ἵν' ἰδών τις ἀνέλοιτο. Εὐριπίδης· [Phoeniss. v. 25.]

Δίδωσι βουκόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος.

Λέγει οὖν Ἀριστοφάνης, ὡς ἐπειδὴ παρανόμως ταύτην τὴν κωμῳδίαν ἔτεκον, ὥσπερ τι βρέφος ἔξω ἔῤῥιψα.

Παῖς δ' ἑτέρα] Κλεωνίδης καὶ Καλλίστρατος. οὐ γὰρ δι' ἑαυτοῦ ἐδίδαξε τοὺς Δαιταλεῖς, πρῶτον αὐτοῦ δρᾶμα. τὸ δὲ, Ἀνείλετο λαβοῦσα, ἢ ἐκ παραλλήλου· ὡς τὸ, Ἁγνεύσας ἐκάθηρεν· ἢ τὸ μὲν λαβοῦσα, διὰ τὴν ἐκ τῆς γῆς ὑπὸ τῶν χειρῶν ἄρσιν. τὸ δὲ ἀνείλετο διὰ τὴν ἀναδοχὴν καὶ εἰσποίησιν.

733. ✠ Πιστὰ παρ' ὑμῖν] Ἦγουν μεγάλη πίστις ἐστί μοι πρὸς ὑμᾶς καὶ πληροφορία. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν τὰς φιλίας δι' ὅρκου ποιούντων. ✠

534. Νῦν οὖν Ἠλέκτραν] Αἰσχύλος ἐποίησε δρᾶμα Χοηφόρους· ἐν ᾧ Ἠλέκτρα παραγινομένη εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρὸς, ἐκ τοῦ πλοκάμου τὸν ἀδελφὸν ἐγνώρισεν. Αὕτη, φησὶν, ἡ κωμῳδία ἀδελφὴ οὖσα τῆς πρώτης (ὡς ἐν τοῖς Χοηφόροις Αἰσχύλου Ἠλέκτρα ἐκ τοῦ πλοκάμου τὸν ἀδελφὸν ἐπιγνοῦσα καὶ παραγενόμενον πρὸς τὸν τάφον ὅπως αὐτὸν γνωρίσῃ ἦλθεν) εἰς ζήτησιν ἦλθε τῶν τότε θεατῶν. ἐπιγνώσεται γὰρ, ἐάν τι ξύμβολον ἴδῃ ἐκείνων. ✠ Ἡ Χρυσόθεμις ἀπελθοῦσα θῦσαι τῷ πατρὶ, καὶ τὸν Ὀρέστου πλόκαμον ἐνταῦθα εὑροῦσα, εἶπε τοῦτο τῇ Ἠλέκτρᾳ. ἡ δὲ ἀπελθοῦσα ἐγνώρισεν αὐτὸν ὄντα Ὀρέστου· εἰ καὶ Σοφοκλῆς τοῦτο οὐ λέγει. λέγει οὖν ὁ ποιητὴς, ὅτι

530. εἰπεῖν suspectum est Ernesti p. XXV. atque, qui in concionem prodeunt, simpliciter dicuntur εἰσελθεῖν, παρελθεῖν, εἰσιέναι (vt paullo ante,) προϊέναι, προσελθεῖν. v. Hemsterh. ad Lucian. tom. I. p. 33. Facilis est emendatio cl. Nagelii τινα ποιητῶν, quia pro εἰπεῖν vocabulum adesse debet, quod Aristophanem tamquam comicum includat.

531. παῖς δ' ἑτέρα] Schol. MS. apud Brunck: δηλονότι ὁ Φιλωνίδης καὶ ὁ καλλίστρατος, οἱ ὕστερον γενόμενοι ὑποκριταὶ τοῦ Ἀριστοφάνους. Atque Küster Φιλωνίδης emendauit in notis.

ὅτι εἰ ἐπαινεθήσεται παρ' ὑμῶν ἡ νῦν κωμῳδία, γνώσεται ὅτι ὑμεῖς ἐσὶ οἱ καὶ τὴν πάλαι αὐτῆς ἀδελφὴν ἐπαινέσαντες. ✠

536. Τἀδελφῦ τὸν βόστρυχον] Ὅ ἐσι σύμβολον καὶ ἔπαινον ἐκείνων ἐπιγνώσεται, ἐὰν ἴδῃ.

538. Οὐδὲν ἦλθε] Παρέλκει τὸ δεν· ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Οὐδὲν ἔτισε. Θέλει δὲ εἰπεῖν, ἐκ ἦλθε συνήθως.

Σκύτινον] Διεζωσμένοι γὰρ δερμάτινα αἰδοῖα οἱ κωμικοὶ εἰσήεσαν τῦ γέλωτος χάριν. Θέλει δὲ εἰπεῖν αὐτὺς φορτικῶς χαριεντιζομένυς.

539. Ἐρυθρόν] Ἡ ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρυ. ἢ ἐξ ἄκρυ παχύ. ταῦτα γὰρ οἱ κωμικοὶ εἰσῆγον διὰ γέλωτα.

540. Τὺς φαλακρύς] Εὔπολις·

Ἔσκωψα τὺς φαλακρὺς, τῦτο δ' ἐδωρησάμην.

Οὐ κόρδαχ' εἵλκυσε] Τρία εἴδη ὀρχήσεως· Ἐμμέλεια μὲν, τραγική· Σίκυνις, σατυρική· Κόρδαξ, κωμικὴ, ἥτις αἰσχρῶς κινεῖ τὴν ὀσφῦν.

541. Οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων] Ὡς Εὔπολις ἐν τοῖς Προσπαταλίοις. ἢ ὡς εἰς τῦτο τὸ μέρος εὐεπίφορον ὄντα τὸν Ἕρμιππον, οἱ δὲ Σισέρμιον τὸν ὑποκριτήν.

542. Τύπτει τὸν παρόντ' ἀφανίζων] Καὶ γὰρ ἐκεῖνος τῦ γελᾶν χάριν τὺς ἐγγὺς ἑσῶτας ἔτυπτε τῇ βακτηρίᾳ. τὸ δὲ ἀφανίζων, ὅ ἐσιν ἐκτοπίσας, καὶ ἀποφυγὼν τὰ σκώμματα, δι' ὧν ἔδει σωφρονίζειν τὺς κακῶς πράττοντας, ἐκτὸς ἑαυτῦ ποιῶν τὰ πονηρὰ σκώμματα. ἢ τὸ ἀφανίζων, ἀντὶ τῦ ἀφανεῖς ποιῶν· τυτέσι περικαλύπτων τῷ γέλωτι τὰς εἰκῆ διεσκεμμένας αὐτῦ κωμῳδίας, καὶ εὐτελῶς πεπλασμένας. Ἰσέον δὲ ὅτι πάντα ὅσα ἂν λέγῃ, εἰς ἑαυτὸν τείνει. τὺς μὲν γὰρ φάλητας εἰσήγαγεν ἐν τῇ Λυσισράτῃ· τὸν δὲ κόρδακα ἐν τοῖς Σφηξί· τὺς δὲ φαλακρὺς, ἐν Εἰρήνῃ [v. 768.]. τὸν δὲ πρεσβύτην, ἐν Ὄρνισι· τὰς δὲ δᾷδας καὶ τὸ ἰὺ ἰὺ, ἐν Νεφέλαις τοπρῶτον.

540. ἔσκωψε legendum eſt. Verba, quae ſequuntur, Τῦτο δ' ἐδωρησ. ſunt mutila Eupolidis verba. v. ſchol. ad v. 552.

542. ἀφανῆ ποιῶν emendat Erneſti Pr. p. XXV. refertur enim ad σκώμματα, haec autem eſt vera interpretatio.

Ὄρνισι] v. 986. 1019. 1043. 1327. 1335. 1402. 1465 verum non propterea id facit, quia deriſus erat ab illis; quale exemplum hic requiritur; adnotante Berglero.

Δᾷδας] in Nubib. v. 1493. in Pluto v. 1042. in Veſpis verſ. 1329.

543. Οὐδ' εἰσῆξε δᾷδας] Οὐκ ἔςι δῆλος, τίνι παροινίζει. ἀλλ' ἴσως ἑαυτῷ· ἐπεὶ πεποίηκεν ἐν τῷ τέλει τῦ δράματος καιομένην τὴν διατριβὴν Σωκράτυς, καί τινας τῶν φιλοσόφων λέγοντας ἰὺ ἰύ. ἐν δὲ ταῖς πρώταις Νεφέλαις τῦτο ὐ πεποίηκε. ποιήσει δὲ αὐτὸ μετὰ λόγυ· ἔτοι δὲ ἀκαίρως.

544. Ἀλλ' αὐτῇ] Τῇ ἐπινοίᾳ τῆς ὑποθέσεως καὶ οἰκονομίᾳ καὶ τῇ χάριτι τῶν ἐπῶν θαῤῥῦσα.

545. Οὐ κομῶ] Οὐ σεμνύνομαι. χαριέντως δὲ λέγει, ἐπεὶ φαλακρὸς ἦν.

546. Δὶς καὶ τρίς] Καίτοι καὶ αὕτη δεύτερον εἰσήχθη· ἀλλ' ἴσως διαφόρως. δοκῦσι δὲ καὶ οἱ ἄλλοι κωμικοὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων τὰ αὐτὰ εἰσάγειν δράματα.

549. Ὃς μέγιςον ὄντα] Ὥσπερ ζῶντος αὐτῦ διαλέγεται, ἐν οἷς φησι, Κλέωνα τὸν λάρον. καὶ Ἀνδροτίων δέ φησιν, αὐτὸν ἐπὶ Ἀλκαίυ τεθνάναι, δυσὶν ἔτεσιν ὕςερον. Ἴσαρχος δέ φησιν, ἀφ' ὗ αἱ πρῶται Νεφέλαι ἐδιδάχθησαν. πῶς ἂν δύναται καὶ τῦ Μαρικᾶ μεμνῆσθαι, ὃς ἐδιδάχθη μὲν πρὸ τῶν Νεφελῶν, ὡς καὶ νῦν αὐτός φησιν. ἐκεῖ δὲ ὁ Εὔπολις ὡς τεθνηκότος Κλέωνος μέμνηται. ἢ ἐπεὶ ὐ φέρονται αἱ Διδασκαλίαι τῶν δύο Νεφελῶν, ὐδὲν δυνάμεθα διαρθρῶσαι, εἰ Εὔπολις ἐπλάσατο τὴν Κλέωνος τελευτὴν ἐν Μαρικᾷ.

Ἔπαισ' ἐς τὴν γαςέρα] Ἔτυψα. ἔγραψε γὰρ κατ' αὐτῦ τὺς Ἱππέας. ἔτυψα ἐν τοῖς Ἱππεῦσιν. ἀντὶ τῦ, ἠρκέσθην τῇ πρώτῃ κωμῳδίᾳ.

552

BISETVS.

546. Ταῦτ' εἰσάγων] Οὕτω γραπτέον, τ' αὔτ' εἰσάγων, ἀντὶ τῦ, τὰ αὐτά. ἢ, ταὔτ', ἀντὶ τῦ ταυτά.

543. Petitus in Miſcell. I. cap. VI. corrigit in fine ſcholii: ἐν δὲ πρ. Νεφ. τῦτο ἰὺ πεποίηκεν.

v. 545. κομᾷν n. ſignificat *ſuperbire*, quod facere potuiſſet, et *comatum eſſe;* ſed *comam alere* non potuiſſet, vtpote caluus. inde luſus verbi ambigui et ſcholiaſtae mens poterit intelligi. v. Schol. ad v. 552.

v. 549. vide ad Argumentum II. notata et Palmer. apud Küſterum ad h. l. et Küſter corrigit δυσὶν ἔτεσιν Ἰσάρχυ, ἐφ' ὗ αἱ πρῶται etc. ſcholiaſten enim dicere, Cleonem mortuum fuiſſe ſub Alcaeo Archonte, duobus annis poſt Iſarchum, ſub quo *Nubes* priores actae fuerunt. v. quoque ſchol. ad v. 552.

ἀντὶ τῦ, ἠρκέσθην — κωμῳδίᾳ] haec verba pertinere ad verſ. ſeq. κὐκ ἔτ' ἐπεπηδ. monet Erneſti Praef. pag. XI.

552. Κολετρῶσ' ἀεί] Κατὰ τῆ κόλε τύπτεσιν. ἢ καταπατῆσιν. ἀπὸ τῶν τὰς ἐλαίας πατέντων. ἢ τὸ ἐνάλλεσθαι τῇ κοιλίᾳ, καὶ τύπτειν εἰς τὴν γαςέρα. Κόλον γὰρ τὸ παχὺ ἔντερον. δῆλον δὲ ὅτι πρῶτος ὁ Μαρικᾶς ἐδιδάχθη τῶν δευτέρων Νεφελῶν. Ἐρατοσθένης δέ φησι, Καλλίμαχον ἐγκαλεῖν ταῖς Διδασκαλίαις, ὅτι φέρεσιν ὕςερον τρίτῳ ἔτει τὸν Μαρικᾶν τῶν Νεφελῶν, σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένε, ὅτι πρότερον καθεῖται. λανθάνει δ' αὐτόν φησιν, ὅτι ἐν μὲν ταῖς διδαχθείσαις ἐδὲν τοιῦτον εἴρηκεν· ἐν δὲ ταῖς ὕςερον διασκευασθείσαις εἰ λέγεται, ἐδὲν ἄτοπον. αἱ Διδασκαλίαι δὲ δῆλον ὅτι τὰς διδαχθείσας φέρεσι. πῶς δ' ἐ συνεῖδεν, ὅτι καὶ ἐν τῷ Μαρικᾷ προτετελεύτηκε Κλέων. Ἐν δὲ ταῖς Νεφέλαις λέγεται· Εἶτα τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν τὸν βυρσοδέψην. Εὔπολις δὲ ἐν τοῖς

 Βάπταις

BISETVS.

552. Κολετρῶσι] Σ. Κολετρῶσι, κατὰ κώλε τύπτεσι, διὰ τῆ ω. εἰσὶ δὲ οἱ τὸ κῶλον, καὶ τὸ κόλον ταυτὸν εἶναι νομίζεσιν. ὅθεν τὴν νόσον καὶ κωλικὴν, καὶ κολικὴν καλῆσιν· ἀλλ' ἐ καλῶς. τὸ γὰρ κῶλον τῆ κόλε διαφέρει. Κόλον γὰρ κατὰ τὸν Ἀθήναιον λέγεται ἡ τροφή· ὅθεν ὁ βεκόλος, καὶ ὁ δύσκολος, τετέςι δυσάρεςος, καὶ σικχός. ὅθεν καὶ κοιλία, ἡ τὴν τροφὴν δεχομένη. καὶ κόλον τὸ κενὸν, τὸ μάταιον, τὸ κολοβόν. Ὅμηρος·

552. βυρσοδέψην] v. schol. ad Luciani Tim. I. p. 144. ibique Hemsterhus. — συνεποίησεν Ἀριςοφάνει *adiuuit Aristophanem in Equitibus*, sic correxit Küsterus vulgatum Ἀριςοφάνης. — τῷ Φαλακρῷ *caluo* h. e. *Aristophani*. — mox ἀδωρησάμην Ald. Iunt. sed ἐδωρησ. Basil. Küster. — A vocc. Κλέων etc. aliud scholion adsutum videtur, et errasse enarratorem, docent Spanh. in comment. pag. 272. atque Corsin. in Fastis Atticis tom. III. pag. 240 sq. ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίε a Brasida victum interiisse Cleonem, ait quoque scholiast. ad Lucian. Tim. I. p. 144. Sed Androtionis testimonium firmari a Diodoro, [libr. XII. 74.] multum in istius pugnae narratione discrepante a Thucydide V. c. 10. adnotat Hemsterhus. Atque Wesseling. ad Diodori locum p. 531. notat, periisse Cleonem Olymp. XXCIX. 3. probatque Androtionis testimonium, nec non Eratosthenis et Callimachi sententiam, Eupolin Μαρικᾶν non sub Isarchi praetura, sed serius et post primas quidem Aristophanis *Nubes* docuisse: Laudat denique H. Dodwelli Annal. Thucydid. pag. 161. adde schol. ad v. 591.

Βάπταις τοὐναντίον φησὶν, ὅτι συνεποίησεν Ἀριστοφάνει τοὺς Ἱππεῖς. λέγει δὲ τὴν τελευταίαν παράβασιν. φησὶ δὲ κἀκεῖνος· Τοὺς Ἱππέας συνεποίησα τῷ Φαλακρῷ κἀδωρησάμην. Κλέων ἀποθνήσκει ἐπὶ Ἀμινίου. πρὸ τούτου ἐφ' Ἰσάρχος, ἐφ' οὗ αἱ Νεφέλαι εἰσήχθησαν. ὁ μέντοι Ἀνδροτίων ἐπὶ Ἀλκαίου φησὶ, τοῦ μετὰ Ἀμινίαν, τὸν Κλέωνα δυσὶν ὕστερον ἔτεσι τεθνάναι τῆς τῶν Νεφελῶν διδασκαλίας. εἰκότως οὖν ὡς ἔτι περιόντι τῷ Κλέωνι λοιδορεῖται ὁ Ἀριστοφάνης, οὐ μόνον ἐν τοῖς προκειμένοις, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς· Ἦν Κλέωνα τὸν λάρον δώρων.

552. Καὶ τὴν μητέρα] Τὴν Ὑπερβόλου, τὴν δοκοῦσαν ἐν ταῖς Ἀρτοπώλισι. πολλὰ κατ' αὐτοῦ εἶπεν Ἕρμιππος.

Ἐκστρέψας] Πάντα τὰ ἐμὰ, φησὶν, ἔλαβεν.

556. Ἣν Φρύνιχος] Φέρεται ὑπεύθυνος Φρυνίχου. μή ποτε οὖν ἐκείνην φράζων ὡς γραῦν ἐκκειμένην τῷ κήτει. καὶ ἴσως ἐν Ὑπερβόλῳ ἂν λέγοι αὐτὸς, ὅτι τὸ κῆτος ἤσθιεν. Ἄλλως. Εἰσῆγε γραῦν Φρύνιχος ὑπὸ κήτους ἐσθιομένην κατὰ μίμησιν Ἀνδρομέδας, διὰ γέλωτα τῶν θεατῶν. ἦν δὲ καὶ αὐτὸς κωμῳδίας ποιητής.

557. Εἶθ' Ἕρμιππος] Ἕρμιππος μὲν δρᾶμα οὐκ ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον. ἔοικε δὲ τὸ πλείστας ἀρτοπώλιδας λεχθὲν, κατ' αὐτοῦ σημαίνειν.

559.

BISETVS.

Ὅμηρος· Πῆλ' αὔτως ἐν χερσὶ κόλον δόρυ. τουτέστι, κολοβὸν, κεκολοβωμένον. Εὐστάθιος· Κόλον, τὸ μέγα, ἢ τὸ κολοβὸν, καὶ μὴ ἔχον ὁλότητα. Κόλος βοῦς, ὁ κεκολουμένος τὰ κέρατα. Κόλον δόρυ, τὸ κεκολουμένον τὴν αἰχμήν· καὶ ἐκ τοῦ κόλον, καὶ βοῦς, γίνεται τὸ κολοβοῦν, ὃ καὶ κολούειν λέγεται. τὸ δὲ κῶλον, τὸ μέρος σημαίνει. καὶ κῶλον, τὸ μονέντερον καὶ παχὺ τοῦ σώματος ἔντερον· ὅθεν ἡ διάθεσις κωλική. καὶ τὸ τοῦ λόγου πεζοῦ μέρος τί. καὶ παρὰ τοῖς Λυρικοῖς, τοῖς Κωμικοῖς, καὶ τοῖς Τραγικοῖς, τὰ κῶλα μέρος τοῦ ποιήματός αὐτῶν. περὶ τούτων δὲ ὁ Ἡφαιστίων ἀκριβέστερον πολλὰ παραδέδωκεν. ἀλλαχοῦ δὲ ἄλλαι τοῦ κώλου σημασίαι.

552. τὴν δοκοῦσαν] Hemsterhuſ. ad Ariſtoph. Plutum pag. 379. de Hyperboli matre differens, locum noſtrum ſic corrigit: τὴν δοιδυκοῦσαν aut δοιδυκίζουσαν ἐν ταῖς Ἀρτοπώλισιν, (Hermippi ſatis apud veteres celebris eſt haec fabula) ἵνα (id propius eſt litteras, quam vel ὅπου vel ἔνθα) πολλὰ κατ' α. Ἕρμιππος.

557. ἔοικε etc.] Hemſterhuſ. loco ante laudato verba ſic

559. Τῶν ἐγχέλεων] Ἀντὶ τῦ λέξεων εἰπεῖν, ἐγχέλεων φη̃· παρέσον ἐν τοῖς Ἱππεῦσιν [v. 859.] ἐμνήσθη τῶν ἐγχέλεων·

Ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πεπόνθασι.

τὸ δὲ διὰ παραβολῆς εἰκάζειν τῆς πόλεως τὰ πράγματα ἐξ ὑπὲ φησὶν εἰληφέναι τὺς ἄλλυς ὁ Ἀρισοφάνης.

560. Τύτοισι γελᾷ] Οἷον, εἴ τις ἐκείνοις τέρπεται, καὶ δέως ἀκύει, τοῖς ἐμοῖς μὴ προσίτω.

562. Εὖ φρονεῖν] Παρ' ὑπόνοιαν. δέον γὰρ εἰπεῖν ἐλεύσεσθε, ἐπήνεγκεν, ὅτι φρόνιμοι δόξετε εἶναι, καὶ εὔνομοι, καὶ εὖ φρονῦντές μοι. διὸ ἐπισημειῦσθαι τὴν λέξιν ἔδει τὸ χ.

563. Ὑψιμέδοντα μὲν] Τῦτο ᾠδὴ καὶ σροφὴ ὀνομάζεται, διὰ τὸ σροφήν τινα ποιεῖσθαι τὸν χορὸν ἀπὸ τῦ πρὸς τὰς ...σατὰς ὁρᾷν καὶ ᾄδειν εἰς ἕτερον ἀφορῶντα μέρος. ἔσι δὲ ὡς ...τιτοπλεῖσον εἰς θεὺς ἡ ᾠδή. ἔσι δὲ ἡ πρώτη σροφὴ κώλων ...'. ὧν τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐπιμεμιγμένον διϊάμβῳ. τὸ β' ὅμοιον. τὸ τρίτον δίμετρον καταληκτικὸν, ἐπιμεμιγμένον βακχείῳ· ὃ καλεῖται ἑφθημιμερές. ... τέταρτον καὶ τὸ πέμπτον τῷ πρώτῳ ὅμοια. τὸ ἕκτον, τρίμετρον ἐκ διϊάμβυ χοριαμβικῦ καὶ βακχείυ. τὸ ἕβδομον δακτυλικὸν τετράμετρον. τὸ ὄγδοον, δακτυλικὸν πεντάμετρον. ... ἔννατον, δίμετρον, ἐξ ἐπιτρίτυ τρίτυ καὶ χοριάμβυ. τὸ ...κατον, ὅμοιον, ἐκ δισπονδείυ καὶ χοριάμβυ· ἡ δακτυλικὸν ...φθημιμερὲς, τῆς σι ἀντὶ μακρᾶς λογιζομένης. τὸ ἑνδέκατον, ...ντισπασικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλύμενον Γλυκώνιον, ἐκ διτροχαίυ καὶ διϊάμβυ· ὡς ἔχει τὰ Γλύκωνος·

Κάπρος ἡνίχ' ὁ μαινόλης Κύπριδος θάλλος ὤλεσε.

BISETVS.

559. Τὰς εἰκὺς] Ἐν τοῖς πρότερον ἀντιγράφοις τὸ εἰκῦς ...κῶς μετὰ περισπωμένης ἐγράφετο· ἀλλὰ γραπτέον εἰκὸς, ... Λητῦς, ἐν τῇ αἰτιατικῇ πληθυντικῇ κατὰ τὺς γραμματι...ς κανόνας. εἰκὼ δὲ, εἰκόος, εἰκῦς, καὶ εἰκὼν, εἰκόνος, ταυ...ν. Εὐριπίδης Μηδείᾳ·

Ἄψυχον εἰκὼ προσβλέπυσα σώματος.

... emendanda censet: ἔοικε τὸ κατὰ τὰς Ἀρτοπώλι...ς λεχθὲν κατ' αὐτῦ σημαίνειν.

563. δακτυλικὸν ἑφθημι...; τῆς σι Ald. sed paullo ...tea rectius exaratum erat ...θημιμερὲς, quod est dimidiatum ex septem: caesura, quum syllaba alioqui brevis producitur in principio quarti pedis.

ἀντισπασικὸν, quod omissum erat in ed. Küster. reduxi ex edd. priscis.

Τὸ δυωκαιδέκατον, ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, τὸ καλέμενον Φερεκράτειον ἑφθημιμερές· ἐξ ἐπιτρίτε τετάρτε καὶ βακχείε, ὡς ἔχει τὰ Φερεκράτες.

> Ἄνδρες πρόσχετε τὸν νῦν,
> Ἐξευρήματι καινῷ,
> Συμπτύκτοις ἀναπαίστοις.

Καλεῖται δὲ ταῦτα πολυσχημάτιστα, διὰ τὸ διάφορα δέχεσθαι μέτρα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, ⳩ καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα, ⳩ δηλοῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν· Ἄλλως. Τὸν Δία ἐπικαλοῦνται, ὃν οἱ Φιλόσοφοι εἶναι οὐκ ἔφασκον, ἀλλὰ ταύτας εἶναι τὸ πᾶν διεβεβαιοῦντο. εἰκότως ἂν καὶ διὰ τούτων σκώπτει τοὺς Φιλοσόφους. ὃν γὰρ εἶναι οὐκ ἐδόξαζον, αἱ νομιζόμεναι ὑπ' αὐτῶν νεφέλαι τοῦτον ἐπικαλοῦνται.

566. Τόν τε μεγασθενῆ] Ὅτι ἔθος τοῖς ποιηταῖς ἀπὸ Διὸς ἄρχεσθαι. μετὰ δὲ, τὸν Ποσειδῶνα ὑμνεῖν. καὶ αὐτὸς δὲ τὴν Ὁμηρικὴν τάξιν τῆς ἡλικίας δηλοῖ.

567. Γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς] Δοκεῖ γὰρ Ποσειδῶν οὐ τὴν θάλασσαν κινεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν. ἔχει δὲ καὶ κοινωνίαν πρὸς αὐτὰς, ὡς δεσπόζων ὑγρᾶς οὐσίας. εἰκότως οὖν τῶν θεῶν τούτων ἐμνημόνευσε. τοῦ μὲν Διὸς, ὅτι Γενάρχης· τοῦ δὲ Ποσειδῶνος, ὅτι τῶν ὑγρῶν δεσπότης. Ἀέρος δὲ, ὅτι πατήρ. Ἡλίου δὲ, ἐπεὶ διάπυρος ὢν, τὴν ἰκμάδα ἐπισπώμενος ἐργάζεται νεφέλην.

BISETVS.

566. Τριαίνης ταμίαν] Περίφρασις τοῦ Ποσειδῶνος. Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ·

> Θαλασσίαν δὲ γῆς τινάκτειραν νόσον
> Τρίαιναν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος σκεδᾷ.

Μοχλευτὴν δὲ λέγει, ὅτι καὶ σεισίχθων, καὶ ἐνοσίχθων, καὶ ἐννοσίγαιος ὁ αὐτὸς καλεῖται, παρὰ τὸ ἐνόθειν τὸ σείειν, καὶ κινεῖν τὴν γῆν.

567. γεννάρχης, cum duplici ν, Ald. Iunt. mox ex iisdem correxi ἐπισπώμενος. in reliquis est — μενον. de sententia hac veterum v. cl. Schneider in Obseruatt. germanice scriptis ad Anacreontem p. 332.

566. τριαίνης ταμ.] Schol. MS. ἤγουν φύλακα τὸν Ποσειδῶνα φησὶν, ὃς τοὺς τε σεισμοὺς καὶ τὰς ἐν θαλάσσῃ τρικυμίας ποιεῖ· τὰς μὲν, ὡς κύριος ὢν τῶν ἀνέμων· σείει δὲ τὴν γῆν διὰ τῶν αὐτῶν τούτων ἀνέμων, εἰσιόντων εἰς τοὺς ἀδήλους πόρους αὐτῆς. *Brunck.*

570. Αἰθέρα] Ἀντὶ τοῦ ἀέρα. ὁ γὰρ αἰθὴρ διακαὴς ὢν, ἀνέφελός ἐστι. καὶ ἐκ τοῦ βιοθρέμμονος δῆλον, ὅτι ἀὴρ, οὐχὶ αἰθήρ. ἢ ἐπειδὴ τὰ ζῶα ἐν τῷ ἀέρι ἔχει τὴν ζωήν. Βιοθρέμμονα δὲ, ἐπειδὴ ἀρδεύει τὴν γῆν.

571. Τόν θ' ἱππονώμαν] Τὸν ἥλιον, τὸν ἐλαύνοντα καὶ νωμῶντα τὸ ἅρμα, καὶ τοὺς ἵππους ἡνιοχοῦντα. ἐξ αὐτοῦ δὲ δοκοῦσι συνεστάναι. διάπυρος γὰρ ὢν, ἕλκει εἰς ἑαυτὸν τὴν τῆς θαλάσσης ὑγρότητα, ἐξ ἧς αἱ νεφέλαι.

575. Ὦ σοφώτατοι θεαταί] Τοῦτο ἐπίρρημα ὀνομάζεται, διὰ τὸ ἐπιρρέπειν αὖθις τὸν χορὸν πρὸς τοὺς θεατὰς, καὶ χρηστά τινα συμβουλεύειν αὐτοῖς, ἢ σκώπτειν τοὺς πονηρούς. ἔστι δὲ ἐκ στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν, ὧν τελευταῖος·

Ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει συνοίσεται.

Ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω νενευκυῖα, δηλοῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν.

580. Μηδενὶ ξὺν νῷ] Σὺν μηδεμιᾷ κρίσει· μετ' οὐδενὸς νοῦ· ἀλλ' ἀσυμφόρως, καὶ ἀκαίρως, μετὰ μηδενὸς λογισμοῦ. οἷον προπετῶς. ἐκ τῶν πρώτων δὲ Νεφελῶν ἐστὶ ταῦτα. τεθνεὼς γὰρ ἦν νῦν ὁ Κλέων.

582. Τὰς ὀφρῦς συνήγομεν] Συνέφειαν ἐποιήσαμεν, καὶ ἐχαλεπήναμεν, ἢ ἐσυγνάσαμεν. Ἄλλως. Ἐπεὶ ὁ Κλέων τοιοῦτος. εἶπε δὲ ἀνωτέρω ὅτι πάντα μιμοῦνται.

583. Βροντὴ δ' ἐρράγη] Παρὰ τὰ ἐκ Τεύκρων Σοφοκλέους· Οὐρανοῦ δ' ἄπο ἤστραψε, βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς.

584. Ἡ Σελήνη δ' ἐξέλιπεν] Ἐπειδὴ ἔκλειψις ἐγένετο Σελήνης τῷ προτέρῳ ἔτει ἐπὶ Στρατοκλέους Βοηδρομιῶνι.

585. Τὴν θρυαλλίδα] Τὴν ἀκτῖνα εἰς ἑαυτὸν συστείλας. ἀπὸ τοῦ λύχνου δὲ ἡ μεταφορά. οὐχ ὡς τοῦ ἡλίου ἐκλείψαντος, ἀλλ' ὡς ἀπειλοῦντος ἐκλείψειν, εἰ στρατηγήσει Κλέων. οἷον παρ' Ὁμήρῳ· [Odyss. μ' 383.]

Δύσομαι εἰς ἀΐδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω.

570. conf. Dauis. ad Cic. de N. D. I. c. 37. Valcken. ad Euripidis Phoeniss. pag. 184 sq. — V. sq. ἱππον. gl. cod. reg. τὸν ἵππους κινοῦντα ἥλιον.

575. ἐπιρρέπειν] inepta est haec etymologia.

580. Glossa cod. Br. δῆλον ἐντεῦθεν ποιοῦσαι ὡς οὐκ ἀποδεχόμεθα ταύτην, ὡς ἀλυσιτελῆ τῆς πόλεως.

582. πάντα, quod iubent verba vers. 347, cum Nagelio correxi: vulgo πάντας.

585. vide schol. ad v. 59. Hoc scholion repugnat praecedenti, quod ab alio grammatico

Ἠλίᾳ δὲ ἐγένετο κατά τινα τύχην ἔκλειψις Κλέωνος χειροτονημένε.

587. Δυσβυλίαν] Τὴν ἐκ ὀρθῶς βυλήν. ἀποτυχόντα φασὶ Ποσειδῶνα τῆς χώρας, τὸ κακῶς βυλεύεσθαι ἐνσκῆψαι αὐτοῖς· τὴν δὲ Ἀθηνᾶν παρασχεῖν τὸ κακῶς βυλεύεσθαι μὲν, ἀποκλῖναι δὲ καλῶς. καὶ ἦν τῦτο λεγόμενον ἐπιχώριον. Εὔπολις· Ὦ πόλις, πόλις· ὡς εὐτυχεῖς εἶ μᾶλλον, ἢ καλῶς φρονεῖς. Ἄλλως. Φασὶν ὅτι Ποσειδῶν ἡττηθεὶς τῆς Ἀθηνᾶς, δυσβυλίαν ἐνέβαλεν Ἀθηναίοις· Ἀθηνᾶν δὲ τὰ βυλευόμενα καλῶς μεταβάλλειν.

589. Ἅττ' ἂν ὑμεῖς] Ὅσα Ἀθηναῖοι κακῶς ἐβυλεύσαντο, δι' ὑπερβάλλυσαν εὐτυχίαν εἰς τὸ χρήσιμον ἀπέβαινε καὶ εἰς τὸ καλόν. αἰνίττεται δὲ εἰς Ἀθηνᾶν.

591. Τὸν λάρον] Ὅτι ὁ λάρος τοιῦτος. καὶ ἐν Ἱππεῦσι· [v. 952.]

Λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν.

Ταῦτα δ' ἀπὸ τῶν προτέρων Νεφελῶν. τότε γὰρ ἔζη ὁ Κλέων. ἐπὶ δὲ τύτων τέθνηκε. καὶ γὰρ Εὔπολις μετὰ θάνατον Κλέωνος

matico profectum fuerit. Atque scholiastes ad v. 584 perperam refert verba Comici ad priorem Cleonis electionem, quae Archonte fuerat Stratocle, ad Pylum longe, quam sperabatur, feliciorem: Archonte quidem Stratocle fuerat eclipsis. Aristophanes vero innuit postremam Cleonis expeditionem in Thraciam, in qua ipse periit et ciuium suorum Atheniensium res adflixit: hinc nubes ominantur mala, et exprobrant Atheniensibus δυσβυλίαν v. Dodwel de Cyclis veter. p. 34 sqq. Vniversim, scholia ad hoc Epirrema ex plurium veterum adnotationibus conflata consutaque esse videntur; nam non solum interdum discrepant et pugnant secum, sed eadem quoque nota de Eupolide, Cleonis morte etc. ad nauseam vsque repetitur.

587. ἀποκλῖναι] melius ἀποβῆναι, vt in scholio seq.

ibid. εὐτυχεῖς] vt versus constaret, monentibus Küstero iam et Ernesto, ex Athenaeo, X. pag. 425. vbi legitur, correctius edidi ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον etc. vulgo εἶ omittitur. deinde correxi mente suasuque eiusdem Küsteri τῆς Ἀθηνᾶς loco τῇ Ἀθηνᾷ, denique ἐνέβαλεν, monente Ernesto, loco ἐπέβαλεν.

589. ἀπέβαινε] Ald. Iunt. ἀπέφαινε.

591. τέθνηκε] quod, quum secundae Nubes agerentur, mortuus erat Cleon, corrigendum

νος τὸν Μαρικᾶν ἐποίησεν. καὶ μὴν ὡς μετὰ θάνατον Κλέωνος φαίνεται γεγραφὼς τὸ δρᾶμα, (ὅπυ γε τῦ Μαρικᾶ Εὐπόλιδος μέμνηται,) ὃ ἐδιδάχθη καθ' Ὑπερβόλυ, μετὰ τὸν Κλέωνος θάνατον: ταῦτα δὲ ὡς ἔτι ζῶντος Κλέωνος λέγεται. δῆλον ὖν ὅτι κατὰ πολλὰς τὰς χρόνυς διεσκεύασε τὸ δρᾶμα, (καὶ ταῦτα μὲν ὖ πολλῷ ὕϛερον,) ἐν οἷς τε Εὐπόλιδος μέμνηται καὶ τῶν εἰς Ὑπέρβολον κωμῳδιῶν πολλῶν.

595. Ἀμφί μοι ἄναξ] Ἡ ἀντῳδὴ αὕτη καὶ ἀντιϛροφὴ ὁμοία ἐϛὶ τῇ ᾠδῇ καὶ ϛροφῇ κατά τε τὰ κῶλα καὶ τὰ μέτρα. μιμεῖται δὲ τῶν διθυραμβοποιῶν τὰ προοίμια. συνεχῶς γὰρ χρῶνται ταύτῃ τῇ λέξει· διὸ καὶ Ἀμφιάνακτας αὐτὰς ἐκάλυν. Ἔϛι δὲ Τερπάνδρυ· Ἀμφ' ἐμοὶ ἄνακτα ἑκατηβόλον. Λείπει δὲ τὸ ἔσο, ἢ τὸ χόρευσον, ἤ τι τοιῦτον. καὶ τὸ προοιμιάζεσθαι δὲ ἀμφιανακτίζειν ἔλεγον. εἰκότως δὲ μετὰ τὸν ἥλιον ἀνυμνῦσι τὸν Ἀπόλλωνα. ὅτι δὲ ὁ αὐτός ἐϛιν ἥλιος καὶ Ἀπόλλων, δῆλον. τὸ δὲ αὖτε, ἀντὶ τῦ πάλιν. ὥσπερ γὰρ ἀναλαμβάνων πρὸς τὸ ἄνω λέγει ἀντίϛροφον. ἔφαμεν γὰρ ἐν τοῖς χορικοῖς γίνεσθαι τὰς ϛροφὰς καὶ τὰς ἀντιϛρόφυς καὶ ἐπῳ-

BISETVS.

591. Τὸν λάρον] Λάρος κεχηνὼς, κατὰ Συΐδαν, λέγεται ἐπὶ τῶν ἁρπακτικῶν καὶ κλεπτῶν· ἐπεὶ καὶ ὁ λάρος ὄρνεόν ἐϛιν ἁρπακτικὸν, καὶ ἀδδηφάγον. Εὐϛάθιος· Οἱ παράσιτοι λάροις εἰκάζονται διὰ τὴν κατὰ λιχνείαν ὁμοιότητα πρὸς τὸ ὄρνεον. καὶ πᾶς εὐήθης λάρος λέγεται σκωπτικῶς. Λαρὸς δὲ, ὀξυτόνως, ὁ ἡδύς· πρὸς διαϛολὴν τῦ λάρος προσηγορικῦ. καὶ μακρὰν ἔχει τὴν λα συλλαβήν. Ὅμηρος·

Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.

Λαρὸν δὲ, τὸ ἄγαν ἀρηρὸν τῇ ψυχῇ (ἢ τὸ ἄγαν ἀρηρὸς, ὃ πιθανώτερον) παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ ἄρω, ὅ ἐϛιν ἁρμόζω· κράσει τῶν δύο αα εἰς α μακρόν.

gendum putat Ernesti Praef. pag. XXV. ἐτεθνήκει. Extrema δῆλον ὖν etc. ab alio grammatico scripta videntur.

595. διθυραμβοποιῶν correxi duce Ernesto l. c. et quod ea, quae sequuntur, exigunt. Vulgo διθυράμβων. Idem Terpandri versum e Suida sic restituendum iudicat: ἀμφί μοι αὐτὸν ἄναχθ' ἑκατηβόλον ἀδέτω φρὴν, sed addita ἡ ante φρὴν, vt fiat hexameter: esse enim initium νόμυ Ὀρθίυ Terpandri, in quo hexametri vsum esse, doceat Proclus apud Photium, cod. 239. p. 523. — In eodem scholio extremo ἀλλ' ἄλλο τι μᾶλλον scribere iubet Ernesti p. 26.

ἐπῳδὰς, ἃ τινὲς καλοῦσιν ἐπιῤῥήματα. καὶ ἐνταῦθα οὖν τὴν ἀντίστροφον ἐπήγαγεν ὁ ποιητὴς, ὥσπερ ἀναστρέφων ἐπὶ τὸ ἐξαρχῆς μέλος, ὅθενπερ ἐξετράπη εἰς τὸ ἐπίῤῥημα. ἀρξάμενος γὰρ ὑμνεῖν τὰς θεὰς, καὶ παραγενόμενος μέχρι τοῦ ὅλου, ἐπήγαγε τὴν ἐκτροπήν· τουτέστι, τὸ ἐπίῤῥημα· ἀπὸ τοῦ, Ὦ σοφώτατοι θεαταί. Οὔτε γὰρ ἡ διάνοια τοῖς προειρημένοις ἀκόλουθος, οὔτε τὸ μέτρον τοῦ λόγου. πάλιν οὖν ἐπαναστρέφων ἐπὶ τὸν ὕμνον, τῇ τῶν θεῶν χρῆται ἐπαναστροφῇ. εἰ γοῦν τις τὰ ἐν μέσῳ ἅπαντα ἀφελὼν ἐπὶ ταῦτα ἔλθῃ, οὔτε ὁ λόγος οὔτε ὁ νοῦς ἐπιζητήσειεν, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ ἀκολουθία οὕτω φυλάττοιτο· Τὸν θ' ἱππονώμαν, ὃς ὑπερλάμπροις ἀκτῖσι· καὶ τὰ ἑξῆς.

Ἀμφί μοι αὖτε, Φοῖβ' ἄναξ] Φησὶν οὖν, Ἀλλά σε πάλιν, ὦ Ἄπολλον, ἔξομαι, καὶ τῶν σῶν ἐπαίνων. Οὐ μὴν ἁπλῶς ἐπὶ τὴν ἀντίστροφον ἐλθὼν θεοῦ τινὸς ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ μετὰ τὸν Ἥλιον εὐθὺς τὸν Ἀπόλλωνα ἐπεί τινες τὸν ἥλιον τὸν αὐτὸν εἶναι φασὶ τῷ Ἀπόλλωνι. ὅτι δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ ὁ ποιητὴς κατακολουθῶν, μετὰ τὸν ἥλιον ἐπὶ τὸν Ἀπόλλωνος ἔρχεται ὕμνον, φανερὸν ποιεῖ αὐτὸς λέγων· Ἀμφί μοι αὖτε, Φοῖβ' ἄναξ· τουτέστι πάλιν. οὐδαμοῦ γὰρ νῦν τοῦ Ἀπόλλωνος μέμνηται. τί οὖν ἔδει μνημονεῦσαι τοῦ αὖτε, εἰ μὴ τῆς προειρημένης διανοίας εἴχετο. τὸ δὲ μέτρον ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφή. ἔστι δὲ τὸ μέτρον καὶ ἡ ποσότης ὅμοια τῇ στροφῇ. ὡμοίωται δὲ καὶ τὸ ἐπίῤῥημα καὶ τὸ ἀντεπίῤῥημα.

596. Κυνθίαν ἔχων] Περιφραστικῶς τὴν Κύνθον. ἔστι δὲ ὄρος Δήλου ἡ Κύνθος. τὸ δὲ ΤΨΙΚΕΡΑΤΑ ΠΕΤΡΑΝ, ἐπῳδός ἐστι. τὸ αὐτὸ δὲ μέτρον τῷ μέλει τῷ πρώτῳ· καὶ ἑξῆς οὕτως. ἔστι δὲ παραγώγως ἀντὶ τοῦ ὑψηλήν. Μεταπλασμὸς δέ ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ὑψικέρατον.

598. Ἥ τ' Ἐφέσου] Μετὰ τὸν Ἥλιον εὐθὺς ἡ Ἄρτεμις, ἧς ἡ Ἔφεσος. ‡ Πάγχρυσον δὲ οἶκον λέγει, τὸν πολυτελέστατον ναόν· ὃς ἦν εἷς τῶν ἑπτὰ θεαμάτων. ‡

599. Ἐν ᾧ κόραι] Ἔνθα σε αἱ παρθένοι Λυδῶν τιμῶσιν, ὦ Ἄρτεμι, ὅτι τῆς Λυδίας τοπαλαιὸν ἡ Ἔφεσος.

604. Σὺν πεύκαις] Μετὰ δᾳδῶν. παρὰ τὸ Εὐριπίδειον· Διονυ-

596. Verba ab ἐπῳδὸς usque ad οὕτως hic tollenda et referenda ad initium ἀντῳδῆς, locumque legendum, τὸ δὲ ὑψικέρατα πέτραν ἐστὶ παραγώγως ἀντὶ τοῦ ὑψηλὴν, vidit Ernesti Pr. pag. XI.

599. conf. Rutgersii var. lection. p. 83. Herodot. I. c. 42. et Spanhem.

604. conf. Eurip. Ion. v. 713. Aristoph. Ran. 1242. cum scholin.

Διόνυσος, ὃς πεύκαισι καὶ νεβρῶν δοραῖς καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κατασκηδᾷ χορεύων σὺν παρθένοις.

Σελαγεῖ] Μετὰ λαμπάδων καὶ πυρὸς χορεύει. διάπυρος γὰρ ὁ θεός. καὶ ὁ Ζεὺς διὰ πυρὸς τῇ Σεμέλῃ συνῆλθεν. οὐ γὰρ ἀργῶς τοῦτο παρέλαβεν ὁ ποιητής.

605. Βάκχαις Δελφίσι] Ταῖς τὴν Δελφικὴν χώραν κατοικούσαις. κἀκεῖ γὰρ ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος.

606. Κωμαστής] Ὅτι καὶ μεθύοντες βακχεύονται, καὶ ὥσπερ ἐκμαίνονται.

607. Ἡνίκ᾽ ἡμεῖς] Τὸ ἀντεπίῤῥημα τοῦτο ὅμοιόν ἐστι τῷ ἐπιῤῥήματι. καὶ τοῦτο γὰρ ἐκ στίχων ἐστὶ τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν εἴκοσι. ἐνταῦθα μέντοι ὁ ἐπὶ τῆς τετάρτης χώρας ἴαμβος ἐξέλιπεν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

609. Πρῶτα μὲν χαίρειν] Τὸν Κλέωνά φασιν ἀπὸ τῆς Πύλου καὶ Σφακτηρίας τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιστέλλοντα, χαίρειν προθεῖναι· ὅπερ γέγονεν ἐν χρήσει. Πλάτων μέντοι ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπιστολῶν τὸ εὖ πράττειν προὔθηκεν. οἱ δὲ Πυθαγόρειοι τὸ ὑγιαίνειν. καὶ τό γε τριπλοῦν τρίγωνον, τὸ δι᾽ ἀλλήλων τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλῳ πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὠνομάζετο. Ἄλλως. Ἀρχαῖον ἦν ἔθος προτάσσειν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς χαίρειν. οὐ γὰρ, ὥς τινες, Κλέων ἴσως πρῶτος ἐπέστειλεν Ἀθηναίοις ἐκ Σφακτηρίας. 615.

BISETVS.

606. Κωμαστής] Εὐστάθιος· Κῶμος, ὁ ἐν συμποσίῳ κάρος, δι᾽ οὗ καταφέρεταί τις εἰς κῶμα, ὅ ἐστιν ὕπνον. ὅθεν κωμάζειν, καὶ εἰσκωμάζειν, τὸ κατὰ τοὺς μεθύοντας ἐπέρχεσθαι αὐθαδέστερον. ἀλλαχοῦ δὲ κῶμος, καὶ κωμάζειν παρὰ τὸ κῶ, τὸ κεῖμαι, λέγονται. Σουΐδας· Κωμαστής, ὁ τρυφῶν μετ᾽ ᾠδῆς ἀσελγοῦς. καὶ κῶμοι, ᾠδαὶ, ὀρχήσεις μετὰ μέθης.

ib. ἀργῶς] post hoc voc. inserui τοῦτο ex edd. Ald. et Iunt.

607. verba ἐνταῦθα — ἐξέλιπεν ad v. 575, vbi metrum Eupolideum defecit, transferenda sensit Ernesti Pr. pag. XII.

609. conf. schol. ad Plutum v. 322. Moerin et Thomam Mag. voc. χαίρειν ibique interpr. tum ex mente Ernesti Pr. pag. XXVI. correxi προθεῖναι. vulgo προσθεῖναι. Ceterum, ait, Ernesti, id scholion fere sumtum e Luciano de lapsu inter salut. I. 5. vbi ex interpretibus discent, qui nesciunt, quale illud triplex fuerit trigonon, quam ὑγείαν Pythagorei vocabant.

615. Ἀλλὰ τ' εὖ δρᾷν] Καὶ εἰς ἄλλα φησὶν ἡμᾶς εὐεργετεῖν· ὐ παρατηρεῖν δὲ ὑμᾶς ἀκριβῶς τὰς κατὰ σελήνην ἡμέρας.

616. Κυδοιδοπᾷν] Συνταράττειν. γίνεται δὲ ἐξ ἑκατέρυ. ἐὰν μὲν διὰ τῦ κ παρὰ τὸ κυκᾷν· ἐὰν δὲ διὰ τῦ δ, παρὰ τὸν κυδοιμόν.

618. Ψευσθῶσιν] Ἀποτύχωσιν, ἢ μὴ δέξωνται τὰς θυσίας εὐτάκτως.

619. Κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν] Διὰ γὰρ τὸ πλανᾶσθαι τὴν τάξιν τῶν ἡμερῶν, ὑπερβαίνειν τὰς δεήσεις καὶ τὰς ἑορτὰς ἀνάγκη.

621. Ἀπαςίαν] Ἀγευςίαν· παρὰ τὸ πάσασθαι.

622. Μέμνονα] Μέμνων καὶ Σαρπηδὼν υἱοὶ ὄντες Διὸς, ἀποθανόντες ἐν Τροίᾳ, ὕτω παρὰ θεοῖς ἐτιμήθησαν, τῦ πατρὸς νομοθετήσαντος, ὡς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀπέθανον, ἐν πένθει καὶ νηςείᾳ τὺς θεὺς διάγειν κατ' ἔτος.

623. Λαχὼν Ὑπέρβολος] Εἰς τὴν σύνοδον τῶν Ἀμφικτυόνων πεμφθῆναι εἰς τὴν Πυλαίαν. κατὰ πόλιν δ' ἔπεμπον τὺς θύσοντας, καὶ συνεδρεύσοντας· καὶ ἦσαν οἱ πεμπόμενοι Πυλαγόραι καὶ Ἱερομνήμονες. λέγυσι δὲ ὅτι Πυλάδης πρῶτος ἐκρίθη ἐπὶ τῷ Κλυταιμνήςρας φόνῳ, καὶ ἐξ αὐτῦ τὔνομα σχεῖν τὸν τόπον. ἀπήεσαν δὲ εἰς Δελφὺς ἐπίσκοποι τῶν ἀναλισκομένων ἐν ταῖς θυσίαις. Ἱερομνήμονας ἔπεμπον εἰς Πυλαίαν, καὶ Πυλαγόρας. Ἀριςοφάνης Θεσμοφοριαζύσαις· Ἀγαθὰ μεγάλα τῇ πόλει ἥκειν φέροντάς φασι τὺς Πυλαγόρας

BISETVS.

616. Κυδοιδοπᾷν] Σuΐδας· Κυδοιμὸς, ὁ τάραχος, ὁ θόρυβος. Κυδοιμεῖν, θορυβεῖν. Τῇ αὐτῇ λέξει καὶ ἐν τῇ Εἰρήνῃ ὁ ποιητὴς ἐχρήσατο.

616. Κυδοιδοπᾷν] Schol. MS. Brunck. ταράσσειν, ἀνατρέπειν. καὶ γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τεταγμένον ἦν τὸν Δία τιμᾷν, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τὸν Ποσειδῶνα, καὶ τὺς ἄλλυς θεὺς καθεξῆς. ὕτοι δὲ, ὅτε ἔδει τῷ Διὶ θύειν, τῷ Ποσειδῶνι ἔθυον· ὅτε δὲ τῷ Ποσειδῶνι, ἑτέρῳ θεῷ ἔθυον. καὶ διὰ τῦτο λέγει τὸ κυδοιδοπᾷν.

623. De hoc fcholio, in quo nec eiusdem auctoris nec paris pretii funt omnia, vide van Dalen ad Marmora pag. 458. In verbis vero ἱερομνημον. ἔπεμπον initium noui esse fcholii, est manifestum.

ιας καὶ τὸν Ἱερομνήμονα. Καὶ εἰσὶν οἷον ἱεροὶ γραμματεῖς. Μνήμονας γὰρ τούτους ἐκάλουν.

Φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδαίων.

624. ‡ Τῆτες] Ἐν τῷδε τῷ ἔτει. οἱ δὲ Δωριεῖς σατὲς φασίν. ὅθεν σατανίους πυροὺς, τοὺς μὴ τελεσφοροῦντας, ἀλλὰ πρὸ ὥρας θεριζομένους. ‡

Τῆτες ἱερομνημονεῖν] Ἐξέπεμπον γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι εἰς Δελφοὺς Ἱερομνήμονας, οἳ πρὸ Πυλαγόρου προεστήκεσαν τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ. οὐδεὶς δ' ἱστόρησε κατ' ἐκεῖνον τὸν ἐνιαυτὸν Ἱερομνήμονα εἶναι τὸν Ὑπέρβολον. οὐδέπω γὰρ διέπρεπε Κλέωνος ἔτι ζῶντος.

625. Μᾶλλον γὰρ οὕτως εἴσεται] Τότε γὰρ μαθήσεται, ὅτι καλόν ἐστι ζῆν αὐτὸν, ὡς πρότερον, καὶ ὡς ἀνάξιος ἦν.

627. Μὰ τὴν ἀναπνοὴν] Ὑποχωρήσαντος τοῦ χοροῦ, εἰσίασιν αὖθις οἱ ὑποκριταί. Ἔστιν οὖν ἡ παροῦσα εἴσθεσις τῆς ἁπλῆς ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ογ'. ὧν τελευταῖος,

Οἴκαδ' ἴκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον.

Ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα. Δυσφορεῖ δὲ Σωκράτης ἐπὶ τῇ τοῦ Στρεψιάδου ἀμαθίᾳ. ἐντεῦθεν δέ φασι τὸν Ἀριστοφάνη χαριζόμενον τοῖς περὶ Ἄνυτον καὶ Μέλιτον γεγραφέναι τὸ δρᾶμα, διαβάλλοντα εἰς ἀθεΐαν τὸν Σωκράτη διὰ τῆς πολυμαθίας· καὶ τοὺς φιλοσόφους ἁπλοϊκῶς διαβάλλειν· ἐπεὶ καὶ οὔπω προεῖπε μὴ ἡγεῖσθαι θεοὺς, πλὴν τὸ χάος καὶ τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὸν ἀέρα.

629. Σκαιόν] Σκαιοὺς τοὺς ἀμαθεῖς καὶ δυσπαρακολουθήτους ἔλεγον· ἢ τοὺς μωροὺς. ἀπὸ τῆς σκαιᾶς.

630.

ibid. fin.] ἱεροὶ, loco vulgati ἱερεῖς, correxi cum Ernesto Pr. pag. VIII.

624. τῶν ἱερῶν, loco vulgati ἡμερῶν, scripsi eodem duce p. 26.

627. χαριεντιζόμενον edd. Ald. Flor. Basil. Port. sed compara schol. ad vers. 641. hic vero scholiasten contra historiam peccasse, patebit ex iis, quae ad initium huius fabulae scripta sunt. — mox ἁπλοϊκῶς, *omnino, simpliciter, in vniuersum*, (voc. scholiastarum pro ἁπλῶς,) correxi duce Ernesto Praef. p. XXVI. vulgo ἀπλεϊκῶς. — Addam Glossam apud Brunck: ἀναπνοὴν λέγει, τὴν τοῦ ἀέρος ἀνάπνευσιν, ἣν ἀναπνέουσιν ἄνθρωποι· χάος δὲ, τὸν τόπον, ἐν ᾧ ὁ ἀήρ.

629. Glossae: ἄπορον, ἀφυῆ. σκαιὸν, ἀπαίδευτον, φαυλόνουν. σκαλαθύρματα, μικρὰ καὶ εὐτελῆ παίγνια. Thema est σκάλλω, vnde σκαλα-

630. Σκαλαθυρμάτι' ἄττα] Σκαλεύματα σμικρὰ, καὶ λεπτὰ παντάπασι νοήματα καὶ μαθήματα, σκαριφήματα. εἴρηται δὲ καὶ τὸ ἄθυρμα· οἱονεὶ παίγνια, καὶ οὐδὲν ἀξιόπιστα. ἐκ τούτου δὲ διαβάλλει Σωκράτη, ὡς εὐτελῆ εἰσιν, ἃ διδάσκει, καὶ οὐδενὸς ἄξια λόγου.

633. Ἔξει] Ἀντὶ τοῦ ἔξελθε. ἔστιν εἴω, τὸ πορεύομαι· οὗ παράγωγον, εἶμι. ὁ παρατατικὸς, εἶν, εἶς, εἶ. καὶ ὥσπερ ἐν τοῖς εἰς ω τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ὁριστικοῦ παρατατικοῦ, δεύτερόν ἐστι προστακτικοῦ· οὕτω καὶ ἐν τοῖς εἰς μι σχηματίζουσιν οἱ Αἰολεῖς καὶ οἱ Ἀθηναῖοι. οἷον, Ἴστη μετὰ κῦμα· ἀντὶ τοῦ, ἵσταθι. Ἀριστοφάνης· [Au. 1310.]

Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίμπλη πτερῶν.

Ἀντὶ τοῦ ἐμπίμπληθι. οὕτως οὖν καὶ ἐκ τοῦ εἶ τρίτου προσώπου τοῦ ὁριστικοῦ παρατατικοῦ, ἐν συνθέσει ἔξει, προστακτικόν. ἢ ἀπὸ τοῦ εἴω· οὗ ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἷον, ἷες, ἷε· καὶ μετὰ τῆς ἐξ, ἔξιε· καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν, ἔξει. ὡσαύτως καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν προθέσεων μέτει καὶ δίει· πλὴν τοῦ πάρει, καὶ σύνει. ἐνταῦθα γὰρ αἱ προθέσεις τῷ εἶ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις συνδοιάζονται.

633. Τὸν ἀσκάντην] Σκίμποδα. δίφρου τὶ εἶδος. ἢ τὸν κράβατον.

638. Πότερα περὶ μέτρων] Καλῶς διέστησεν. οὐ γὰρ εἴ τι μέτρον ἐστὶν, ἤδη καὶ ἔπος. εἴ τι δὲ ἔπος, ἤδη πάντως καὶ ῥυθμὸς καὶ μέτρον. σημειωτέον δ', ὅτι καὶ ταῦτα τῶν κυκλικῶν μαθημάτων. Διαφέρει δὲ μέτρον καὶ ῥυθμός· καὶ ὅτι πατὴρ μέτρου ῥυθμός. καὶ ὅτι ἀρχαία ἡ τῶν μέτρων καὶ ῥυθμῶν διδασκαλία.

639. Περὶ τῶν μέτρων] Λείπει, τὸ θέλω μαθεῖν. διαβολὴ δὲ τὸ πᾶν· ὅτι τὰ μὴ οἰκεῖα τῇ τέχνῃ ἐπαγγέλλεται διδάσκειν.

σκαλαθύρω, *fodico*, quod in obſcoenis eſt: vid. Conc. 611. Qui prunas fodiunt, ſcintillas pulueremque excitant; vnde σκαλαθυρμάτια, pro re quauis tenuiſſima. *Brunck.*

630. καὶ διαβάλλει] καὶ deeſt in edd. pr.

633. παρατατικὸν — προστακτικὸν Ald. παρατατικοῦ — προστακτικὸν Iunt. Baſil. Port. *ibid.* fin. δίφρου τὶ εἶδος ſcripſi ex edd. pr. τι omiſit Küſter.

638. Scholion codicis Br. orae adſcriptum: ἀκούσας περὶ μέτρων ὁ Στρεψιάδης, τὸ δημοτικὸν μέτρον, ᾧ μετροῦσι τὰ σπέρματα, σκαιῶς ὑπείληφεν, διὸ περὶ μέτρων, φησὶν, ἔγωγε. καὶ ἐκ τούτου διαβάλλει τὸν Σωκράτην, ὅτι τὰ μὴ οἰκεῖα τῇ τέχνῃ ἐπαγγέλλεται διδάσκειν. οὔτε γὰρ ποιητὴς ἦν, οὔτε μουσοποιός.

άσκειν. ὔτε γὰρ ποιητής ἐςιν, ὔτε κωμικός. ὡς ἄγροικος δὲ ὁ πρεσβύτης ἀπεκρίνατο περὶ τῶν γεωργικῶν δεξάμενος.

640. Ἀλφιταμοιβϑ] Τϑ ἀντικαταλλάσσοντος καὶ πιπράσκοντος ἄλφιτα. ἢ τϑ ἀμείβοντος ἀντὶ ἀργυρίϑ ἄλφιτα. τω καὶ ἀργυραμοιβοί, οἱ ἀντὶ ἀργυρίϑ κέρματα ἀμείβοντες.

Παρεκόπην] Ἐζημιώθην. ἀντὶ τϑ ἐπλάνησέ με τῇ μέρων ποσότητι δύο χοίνικας.

641. Κάλλισον μέτρον] Διαβάλλει Σωκράτη. ϑ γὰρ ποιητικὴν ἢ μϑσικὴν ἐπηγγέλλετο διδάσκειν· ὁ δὲ τὰ προσόντα ἢ λέγων, χαριζόμενος δὲ τὰ μὴ προσόντα, ἀμφοτέρων ἐκεῖος ἀποςερεῖται, ὁ τὰς λόγϑς ἀμφοτέρων ἀποφαίνων ἀλλορίϑς καὶ ἀπείρϑς.

643. Ἡμιεκτέϑ] Τϑ τετραχοινίϑ. ὁ γὰρ μέδιμνος χοίικας ἔχει μή. τϑτων τὸ ἕκτον, ὀκτώ. τὸ ἥμισυ τϑ ἕκτϑ, τϑτεςι τῶν ὀκτὼ, τὰ τέσσαρα· ὃ καλεῖται τετράμετρον. ὁ ϑν μίεκτος τέσσαρας ἔχει χοίνικας. ἔπαιξε δὲ πάλιν εἰπὼν, ϑδὲν ἄλλιον ἡγϑμαι ἡμιεκτέϑ μέτρϑ· τϑτέςι τεσσάρων χοινίκων. ὔτϑ ϑν τὸ ἕκτον ἐςὶν ὀκτὼ χοίνικες. τὸ δὲ ἡμίεκτον, τϑτέςι ὁ δωδέκατον τῶν ὀκτὼ πρὸς τοῖς τεσσαράκοντα, χοίνικες έσσαρες. παρατηρητέον δὲ, ὅτι διὰ τϑ ε δεῖ γράφειν, ἡμιεκτέϑ, ϑ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν διὰ διφθόγγϑ, ἡμιεκταίϑ.

644. Περίδϑ νῦν ἐμοί] Ἀντὶ τϑ, συνθήκας ποίησον. αρὰ τὸ Ὁμηρικόν· Δεῦρό γε νῦν τρίποδος περιδώμεθα. ίνεται δὲ ϑτω. Δίδημι, τὸ δεσμεύω. ὁ μέλλων, διδήσω· ὁ δεύτε-

BISETVS.

644. Περίδϑ] Περίδϑ δύναται καὶ παρὰ τὸ περιδίδοσθαι αράγεσθαι. Δίδωμι, ὁ β' ἀόριςος μέσος, ἐδόμην, ἔδοσο, καὶ

639. κωμικὸς] legendum ſe μϑσικὸν tum patet per , tum ex ſcholio ad v. 641, uae quidem duo ſcholia dierſis auctoribus adſignanda ſe, monet Erneſti Pr. p. XI. - ad v. 638. vid. Suidam oc. ῥυθμὸς et Meibom. ad riſtidem Quintilian. p. 252 q. inter antiquae muſicae ictores.

643. ἔπαιξε ex edd. pr. orrexi. ἔπαιζε Küſter. hic vero incipit ſcholion alius grammatici. conf. Foeſii Oecon. Hippocr. p. 261. Erotiani Expoſit. vocum Hippocrat. pag. 178. ed. Franzii.

644. Nugari grammaticos, a δίδημι deriuantes, quum περίδϑ a περιδίδομαι rectius deduci debeat, ait Brunck, qui laudat Euſtath. ad Homer. Iliad. ψ, 485. p. 1312. l. 20.

δεύτερος ἀόριστος, ἔδην. μέσος, ἐδέμην, ἔδεσο, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἔδεο· καὶ τὸ προστακτικὸν, δοῦ καὶ περίδου. καὶ Ὅμηρος· Δίδει μόσχοισι λύγοισιν. ὡς ἄγροικος δὲ πάλιν. ὁ μὲν γὰρ τὸ τῶν ποιημάτων ἔλεγε μέτρον. ὁ δὲ ὡς ἐπὶ τῶν γεωργικῶν ἐδέξατο.

645. Εἰ μὴ τετράμετρον] Πρὸς τὸ τετράμετρον ἀπήντησε. τὸ ἡμιεκτέον μέτρον ἐστὶ τέσσαρα, ὡς πλεονάκις ἴσως τοῦ δέοντος εἴρηται.

647. Ταχὺ δ' ἂν] Ἐν εἰρωνείᾳ. λέγει δὲ εἰς τὸ κιθαρίζειν. ταχὺ δυνηθείης φησὶν αἰσθάνεσθαι καὶ μεταλαμβάνειν τὸ κιθαρίζειν.

649. Κομψόν] Ἀντὶ τοῦ πιθανὸν καὶ εὔχαριν ἐν συνόδῳ, καὶ τῇ πρὸς ἑτέρους κοινωνίᾳ πιθανὸν καὶ ἀστεῖον φαίνεσθαι τοῖς συνοῦσιν.

651. Κατενόπλιον] Εἶδος ῥυθμοῦ, πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα. ἔστι δὲ ὁ ἐν ἡμιολίῳ. ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας ἴσόν τι ἔχει ῥυθμὸν ἐκ τριποδίας ἀναπαιστικὸν, ὃς δέχεται πάντας τοὺς δισσυλλάβους πόδας. οἱ δὲ ἐνόπλιον, τὸν ἀμφίμακρον, ὃς καὶ Κρητικὸς καλεῖται· ἀπὸ τοῦ εἰς τοὺς Κούρητας αναγομένου μέλους. τούτῳ γὰρ τῷ μέτρῳ προσωρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα. καλεῖται δὲ ἐνόπλιον κατὰ δάκτυλον, ᾧ χρῶνται (ζήτει τίνες. ἴσως δὲ λείπει τὸ, οἱ αὐληταί.)

+ Κατ-

BISETVS.

καὶ Ἰωνικῶς, ἔδοο, κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ, καὶ κατ' Ἀττικὴν κρᾶσιν, ἔδου. τὸ προστακτικὸν, δοῦ, δόσθω, καὶ μετὰ τῆς προθέσεως, περίδου· ὃ καὶ βέλτιον. Εὐστάθιος· Περιδόσθαι, τὸ στοίχημα θέσθαι, καὶ συμφωνῆσαι περί τινος. Ἐπιδόσθαι δὲ, τὸ μάρτυρας καταστῆσαι, ἀλλαχοῦ δὲ τὸ περιδόσθαι, τὸ συνθέσθαι, καὶ στοίχημα θέσθαι· παρὰ τὸ δεῖσθαι ταῖς συνθήκαις τοὺς οὕτω συμφωνοῦντας. οἷον ἐν τῷ·

Δεῦρό νυν, ἢ τρίποδος περιδώμεθον, ἠὲ λέβητος.

Καὶ ἐν τῷ·

— Ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς.

Ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ ἐμαυτῆς δώσω. Σημείωσαι δὲ τὸ περιδώμεθον, καὶ παρὰ τὸ περιδεώμεθον κατὰ κρᾶσιν δύνασθαι παράγεσθαι· καὶ παρὰ τὸ περιδόσθαι. τὸ δὲ περιδώσομαι, παρὰ τὸ περιδίδομαι.

645. τὸ ἡμιεκτέον — τέσσαρα] Küster ſic ſupplet locum mutilum: τὸ ἡμιεκτέον μέτρον ἐστι, τέσσαρας χοίνικας ἔχον, ὡς πλ.

649. conf. Timaei Lexicon voc. κομψὸς p. 117. ibique Ruhnken. In genere ſignificat, quidquid ſcitum eſt et venuſtum.

✠ Κατενόπλιον, ὁ μετὰ δύο δακτύλες ἔχων σπονδεῖον κατὰ τὸ πάλιν καὶ πάλιν· οἷον,

Ὡς φάτο δακρυχέων. τᾶ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.

Λέγοιτο δ' ἂν ἴσως κατ' ἐνόπλιον, διὰ τὸ πρέπειν μὲν ῥυθμὸν τοιῦτον καὶ τοῖς ἄλλοις κινεμένοις μετὰ συντονίας· ἐπὶ πλέον δὲ τοῖς μεθ' ὅπλων σεμνῶς πηδῶσι καὶ πυῤῥιχίζεσι. ✠

652. Κατὰ δάκτυλον] Ἀριθμητικόν ἐςι μέτρον. ἔςι δὲ

 ῥυθμὸς,

651. Hoc ſcholion eſt valde corruptum, at partim a Meibomio ad Ariſtidem Quintil. p. 264 ſq. partim ab Erneſto Pr. pag. 26 ſq. emendatum. Primum eſt notandum, *armatam ſaltationem* quoque vocari πυῤῥίχην, v. Heſych. in Πυῤῥιχίζειν et Meibom. ad Ariſtidem Quintil. p. 261. Tum ſtatim paullo poſt initium verba ἡ γὰρ μακρὰ etc. quae mutila ſunt, equidem ſic emendanda iudico ἡ γὰρ μακρὰ θέσις πρὸς τὰς δύο βραχείας ἄρσεις, *longa poſitio ad duas breues in elatione.* Sic quidem Ariſtides loc. laud. p. 36. definit anapaeſtum a maiore. Addam Meibomii et Erneſti correctiones. Paullo ante Meibomius locum mutilum ἔςι δὲ ὁ ἐν ἡμιολίῳ ſic ſupplet: ἔςι δὲ ὁ ἐν κατὰ δάκτυλον ἐν ἴσῳ λόγῳ· ὁ δὲ κατ' ἐνόπλιον ἐν ἡμιολίῳ. Deinde pro ἴσόν τι ἔχει legit ἴσόν τινα. — Erneſti pro τῶ εἰς τὰς κυρ. ἀγ. μέλε, duce Suida ſcribendum cenſet, ἀεὶ γιγνομένη, nec Curetas iſtius carminis auctores habitos putat, quod verba graeca in vulgato ſonant. Enimuero apud Suidam v. κατ' ἐνόπλιον forſan melius ſcriptum eſt ὃς καὶ κρητικὸς καλεῖται, h. e. „Ἐνόπλιος etiam *Cureticus* vocabatur, quod carmina, quae in Curetes componebantur, illo genere rythmi ſemper conſtarent.“ Quamquam verum eſt, amphimacros quoque dici creticos, eosque conſiderari in hemiolio. vide ſchol. ad Hephaeſtion. Enchir. pag. 82. ed. Pawl differt creticus a Curetico. v. ſchol. ad Heph. p. 83. — Verba ζήτει τινες. ἰσ. δὲ λείπει τὸ eiicit Meibomius, vt ſpuria, et coniungit χρῶνται οἱ αὐληταί. Ego vero correxi duce Nagelio, ζητεῖ τινες, *contextus hic requirit voc.* τινες. Erneſti praeter ea locum hac tranſpoſitione ſanandum putat ἔςι δὲ ῥυθμὸς κατὰ δάκτυλον εἶδος κρέματος ᾧ χρ. αὐληταί.

652. ἀριθμητικ.] Meibomius legit ἀναπαιςικόν. — A vocc. ὁ κατὰ δάκτυλον etc. nouum incipit alius grammatici ſcholion. — tum corrigit Meibomius ὁ ἐν ἴσῳ λόγῳ

ῥυθμὸς, κρέματος εἶδος κατὰ δάκτυλον, ᾧ χρῶνται οἱ αὐληταί. ὁ κατὰ δάκτυλον ῥυθμός ἐστιν, ὁ ἐν ἴσῳ λόγος. ὁ δὲ ἐνόπλιος καὶ προσῳδιακὸς καλέμενος ὑπό τινων, σύγκειται ἐκ σπονδείε καὶ πυῤῥιχίε καὶ τροχαίε καὶ ἰάμβε. συνεμπίπτει δὲ ἕτος ἤτοι τριποδίᾳ ἀνακαιστικῇ, ἢ βάσεσι δυσὶν ἀνακαιστικῇ καὶ ἰωνικῇ.

653. Τίς ἄλλος] Τὴν παρατροπὴν ἐατέον μεταξὺ τοῖν δυοῖν, ὡς ἐν τοῖς πλείστοις σχεδὸν φέρεται. ὁ πρότερος Σωκράτες· Τίς ἄλλος ἀντὶ τετεῒ τε δακτύλε; καὶ τάχα εἴη λέγων τῷ γέροντι· Ἕτερόν τινα εἶναι δάκτυλον νομίζεις, ἢ τῦτον; δεικνὺς αὐτῷ ἕνα τῶν δακτύλων τῶν αὐτε. ὅταν γὰρ περὶ ῥυθμῶν, ἐ περὶ τέτε τε δακτύλε φησὶν, ἀλλὰ περὶ ἑτέρε. ὡς γὰρ ἄγροικος καὶ ἕτος ἐρεῖ ἐδὲν ἧττον δείξειν τὸν μέσον δάκτυλον ἀσελγαινόμενος. ἐὰν δὲ περιαίρηται, ἀμφότεροι ἔσονται τε γέροντος ἀσυνδέτως εἰρημένοι. Ἄλλως. Δεικνύει τὸν μέσον δάκτυλον αἰσχρῶς. Οὐδεὶς φησι ὡς ἐστιν ἄλλος ἀντὶ τέτε τε δακτύλε. καὶ γὰρ παιδίῳ μοι ὄντι πάλαι ὁ αὐτὸς ἦν· καὶ νῦν δὲ γεγηρακότι.

661. Κύων, ἀλεκτρυών] Ἔπαιξε, τὸν ἀλεκτρυόνα, ὡς τετράπεν καταριθμήσας. καὶ ταῦτα δὲ γελοίε χάριν παρείληπται. ἢ καὶ πρὸς τὴν ἀθεότητα Σωκράτες, ὅτι κατ' αὐτῶν ὄμνυσιν.

663. Ἀλεκτρυόνα κατὰ ταυτό] Οὐκ ἂν ἄλλως λέγοιτο τῦτο, εἰ μὴ ἐν ἔθει ἦν τότε καὶ τὴν θήλειαν ἀλεκτρυόνα λέγειν. σαφὲς δὲ γίνεται ἐν Ἀμφιαράῳ·

Γύναι, τί τὸ ψοφῆσάν ἐστιν; ἡ ἀλεκτρυὼν
Τὴν κύλικα καταβέβληκεν. οἰμώξεσθέ γε.

Καὶ ἐν τῷ Πλάτωνος Δαιδάλῳ. Ἐνίοτε πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων

-γῳ (recte. v. schol. ad Hephaest. p. 11.) — — προσοδιακός.

653. περιαίρεται] correxi ex ed. Ald. περιαίρηται scil. παρατροπή, vt est ab initio, nisi hoc cum Ernestio Praef. pag. XXVII. mutes in περιτροπή.

663. conf. Thomam Magistrum p. 32 sqq. ibique interpr. Athenaeum Deipn. IX. pag. 373.

Δαιδάλῳ etc.] Multus est Ernesti de h. l. in Pr. pag. XXVII sq. contra Kusterum, voc. καὶ Θεόπομπ. ante, ὁ δὲ παῖς repositurum. Primum e Platonis Daedalo eum quoque versum putat sumtum, et ita locum partim ex Athenaeo IX. p. 373. (quem itidem ex nostro scholio emendandum censet,) scribendum: καὶ ἐν τῷ Πλάτωνος Δαιδάλῳ ἐνίοτε.

Πολλαὶ

νων καὶ ὑπήνεμα τίκτουσιν ὠὰ πολλάκις. Ὁ δὲ παῖς ἔνδον τὰς ἀλεκτρυόνας σοβεῖ. Οἱ Ἀττικοὶ δὲ οὕτω καὶ τὰς θηλείας ἐκάλουν. καὶ Θεόπομπος. λέγουσι δ' αὐτὴν καὶ ἀλεκτρύαιναν.

667. Νὴ τὸν Ἀέρα.] Μιμεῖται καὶ αὐτὸς τοὺς φιλοσόφους, καὶ κατὰ τοῦ ἀέρος ὄμνυσιν.

673. Ὥσπερ καὶ Κλεώνυμον] Σὺ, φησὶ, τὴν κάρδοπον καλεῖς ἀρσενικῶς, δέον θηλυκῶς· ὥσπερ Κλεώνυμον ἄρρενα καλοῦσί τινες, οὐδὲν διαφέροντα τῇ αἰσχύνῃ τῶν γυναικῶν.

674. Ταυτὸν δύναταί σοι] Οἷον τὸ αὐτὸ γένος. σημαίνει δὲ τὴν κατάληξιν. ὅ ἐστι, δοκεῖ σοι ὁμοιοκατάληκτον εἶναι. ἅμα δὲ καὶ ὡς γυναικώδη σκώπτει τὸν Κλεώνυμον, καὶ ὡς ἀδηφάγον διασύρει, τῷ ἀλφίτων δεκτικῷ λέγων ὅμοιον. τῶν πολιτευομένων δὲ εἷς ἦν· καὶ ὡς γυναικιζόμενον αὐτὸν οἱ ποιηταὶ διαβάλλουσιν.

676. Ἀλλ' ἐν θυείᾳ] Ἀδηφαγίας ὑπερβολή. ὡς πένητα δὲ καὶ παράσιτον διαβάλλει αὐτὸν, καὶ ἀποροῦντα μάκτρας. Μάκτρα δὲ, ἡ θυεία. ἡ δὲ καρδόπη, μεγάλη. ἀδηφαγίας δὲ ἔχει διαβολὴν κατὰ τοῦ Κλεωνύμου. τρόπον γὰρ μάκτρας ἔνδον ὁ Κλεώνυμος.

678. ‡ Τὴν Σωκράτην] Πάλιν ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς σκώπτει τὸν Σώκρατον, Σωκράτην εἰπὼν, διότι λίαν ἀσελγὴς ἦν καὶ θηλυδρίας. ‡

680. Καρδόπη, Κλεωνύμη] Τοῦτον ἤδη ὡς κίναιδον διασύρει, ἐπεὶ ῥίψασπις καὶ δειλός. ἐν ἐρωτήσει δὲ ὁ λόγος· καὶ λείπει τὸ ὡς· ἵν' ᾖ, ἐκεῖνο δ' ἦν ὀρθῶς, ὡς καρδόπη, καὶ Κλεωνύμη λέγειν. ὅμοιον δὲ ἦν τὸ λέγειν, καρδόπην ὡς Κλεωνύμην.

691. Γυναῖκα τὸν Ἀμυνίαν] Πρὸς τὴν κατάληξιν τοῦ ὀνόματος ἔπαιξε· καὶ εἰς διαβολὴν τοῦ ἀνδρός. ἐνταῦθα μὲν εἰς δειλίαν

Πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων Ὑπηνέμια τίκτουσιν ὠὰ πολλάκις. Cum ὁ δὲ παῖς — σοβεῖ est quoque versus e Platonis Daedalo sumtus. Post, in οἱ Ἀττικοὶ initium est alterius scholii. Denique illud καὶ Θεόπομπος de more scholiastarum in auctoritatibus commemorandis, positum est pro, *exempli gratia*, *nominatim*, *Theopompus*. potestque, ait Ernesti, respexisse Grammaticus ad locum, quem ex eius Pace laudat Athenaeus l. c. καὶ Θεόπομπος δ' ἐν Εἰρήνῃ ἐπὶ θηλείας ἔταξεν, nisi forte locus eius excidit.

676. Μακτρὰ δὲ μικρὰ ἡ θυεία legendum esse, sensit Ernesti Praef. pag. XXVIII. Post μεγάλη est initium noui scholii.

δειλίαν μόνον καὶ μαλακίαν. Κρατῖνος δὲ ἐν Σερίφοις, ὡς ἀλαζόνα καὶ κόλακα καὶ συκοφάντην. Εὔπολις δὲ, ὡς παραπρεσβεύτην· ὅπερ καὶ ἐν τοῖς Σφηξὶ [v. 1263.] φαίνεται.

694. Κατακλινεὶς] Τοῦτο κοινόν. τὸ γὰρ κατακλιθεὶς, Ἀττικόν. ✠ Ἰωνικῶς δὲ κατακλινθείς. ✠

695. Ἐκφρόντισόν τι] Ἀντὶ τοῦ, σκέψαι καὶ διανοήθητι περὶ τῶν ἰδίᾳ σοι συμφερόντων πραγμάτων.

696. Μὴ δῆθ' ἱκετεύω] Παρεπιγραφή. ποιήσει γὰρ τὸ προσαχθέν. εἶτα καταβρωθεὶς, ἀρνηθήσεται.

698. Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα] Εἰ μὴ ἐπὶ τοῦ ἀσκάντου σκέψῃ. τοῦτο, φησὶ, πάντως δέδοκται. οὐκ ἀνίημί σε ἐλόντα ποιῆσαί τι.

699. Τήμερα] Ὡς ἐν Ὁλκάσιν·

Ἰὼ Λακεδαῖμον. τί ἄρα πείσῃ τήμερα;

Ὁσημερινός· καὶ ἔστι τεταγμένως ἐπὶ σώματος. τὸ δὲ τήμερον, ἐπὶ χρόνου λέγεται.

700. Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει] Ἐκάθισεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἀσκάντου. τὸ δὲ δὴ ἰσοδυναμεῖ τῷ νῦν. Ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἀμοιβαία ἐκ στίχων καὶ κώλων δύο πρὸς τοῖς εἴκοσιν· ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἐκ διϊάμβου καὶ χοριάμβου. τὸ δεύτερον, δίμετρον ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου. τὸ τρίτον, ἰαμβικὸν πενθημιμερές. τὸ τέταρτον ἐκ διϊάμβου καὶ χοριάμβου τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ πέμπτον ἐκ διϊάμβου καὶ τροχαίου ταυτοπαθές. τὸ ἕκτον τρίμετρον ἐκ διϊάμβων καὶ κατὰ τὸ μέσον διτροχαίου. τὸ ἕβδομον, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ὄγδοον δίμετρον ἀντισπαστικὸν βραχυκατάληκτον· ἢ ἐκ δυοῖν βακχείοιν

691. Κρατῖνος ἐν Σερίφοις] sic correxi e schol. ad Vesp. 74. ducibus Iungerman. ad Polluc. VII. 69. et Ernesto Pr. pag. XXVIII. Vulgo Κράτης ἐν Δερρίφοις. — Paullo post cum Ernesto l. c. correxi παραπρεσβευτὴν, *legationis mala fide gestae renunciataeque reum:* nam in loco Vesp. v. 1263. a scholiaste laudato agitur de legatione hominis. Vulgo παραπρεσβύτην.

700. δὴ] Scholiastae suffragatur Suidas in h. v. sed Hoogeueen de Particulis gr. ling. pag. 276 sq. cum Hesychio h. v. malit reddere ἤδη *iam*, quia νῦν praesentem actionem, δὴ autem actum naturalem siue praesentem, siue praeteritum, siue futurum notet. — Paullo post ἀμοιβαίας malit Ernesti Pr. pag. XVI.

τροχαίου] διτροχαίου corrigit Ernesti ib. p. XXIX. et ait, vitium esse in sequentibus κατὰ μέσον διτροχ. esse enim choriambum.

ακχείοιν ἀκατάληκτον. τὰ ἑξῆς δύο ἰαμβικὰ τρίμετρα. τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἀναπαιστικὰ δίμετρα καταληκτικὰ εἰς δισσύλλαβον. πλὴν τοῦ πεντεκαιδεκάτου μονομέτρου ὄντος. ὁμοίως καὶ τοῦ ἑπτακαιδεκάτου καὶ εἰκοστοῦ πρώτου (ἀναπαιστικαὶ γὰρ βάσεις) καὶ τοῦ τελευταίου ἀναπαιστικοῦ μὲν ὄντος ἑφθημιμεροῦς· παροιμιακοῦ δὲ, ὡς πολλάκις εἴρηται, καλουμένου. ἔστι δὲ καὶ ταῦτα πολυσχημάτιστα. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ὡς ἐν τοῖς προεκθέσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰς ἐκθέσεις τῶν διπλῶν οὐκ ἀεὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐκφέρουσιν, ἀλλὰ καὶ δι' ἑτέρου. ἔστι δ' ὅτε καὶ διὰ διαφόρων ὡς κἀνταῦθα.

701. Πάντα τρόπον] Τουτέστιν, ἐπὶ πολλὰ τὴν διάνοιάν σου στρέφε.

702. Στρόβει] Ἀνάκρινε καὶ δοκίμαζε· περίφερε τῇδε κἀκεῖσε ἐπὶ πολλὰ, πυκνόν τι καὶ συνετὸν ποιήσας καὶ φρόνιμον σκεψάμενος.

703. Εἰς ἄπορον πέσῃς] Ἐπειδὰν δὲ, φησὶν, εἴς τι ἄπορον πέσῃς, ταχὺ ἐπ' ἄλλα νόημα φρενὸς πήδα. Ἄπορον δὲ, ἀπορὸν καὶ λύσιν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν. καθάπτεται δὲ τοῦ Σωκράτους ὡς καὶ αὐτοῦ ἐπὶ ταῖς ζητήσεσιν οὕτω ποιοῦντος. ὅταν γὰρ στενοχωρῆται καὶ ἀπορῇ, μεθίσταται εἰς ἕτερον. ὁ γὰρ ὑποτιθέμενος ἄλλῳ, δηλονότι αὐτὸς ἐν πείρᾳ γενόμενος τῶν ὅσα λέγει, ὑποτίθεται.

706. Ἰατταταί] Καταπονούμενος ὑπὸ τῶν κόρεων στενάζει ὁ Στρεψιάδης. ἔστι δὲ παρεπιγραφή. κατακλιθεὶς γὰρ, καὶ μὴ δυνάμενος ὑπενεγκεῖν, παρεκάλει.

709. Οἱ Κορίνθιοι] Ἴσως αὐτοῖς ἐπέκειντο κατ' ἐκεῖνο καιροῦ οἱ Κορίνθιοι. παρονομάζει δὲ παίζων ἅμα μὲν πρὸς τὸ κόρεων, ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸν πόλεμον, ὅτι ἐχθροὶ ἦσαν Ἀθηναίων οἱ Κορίνθιοι.

711. ✠ Ψυχὴν ἐκπίνουσιν] Ἰστέον, ὅτι τρεῖς ψυχὰς φασι· τὴν αὐξητικὴν, ἥτις ἐστὶ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀλόγων ζώων, καὶ τῶν φυτῶν· τὸ αἷμα, ὅπερ ἐστὶ μόνων τῶν ζώων· καὶ τὴν λογικὴν, ἥτις ἐστὶ μόνων τῶν ἀνθρώπων. ✠

717. Φρουδη δ' ἐμβάς] Μέχρι τοῦ εὐτελοῦς κτήματος. τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸ ὑπολελῦσθαι τὰς ἐμβάδας, ὅτε ἀπεδύετο μέλλων εἰσιέναι εἰς τὸ φροντιστήριον. ✠ Ἄλλως. Οὐκ εἶπεν ἔμπροσθεν, ὅτι τὰς ἐμβάδας ὑπελύσατο ὁ Στρεψιάδης, ὅτε εἰσῄει τὸ ὑπὲρ γῆν ἐκεῖνο φροντιστήριον, ἀλλὰ μόνον ὅτι ἐξεδύσατο

709. οἱ Κορίνθιοι] Schol. S. δέον οἱ κορεῖς εἰπεῖν, Κορίνθιοι εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Κορίνθιοι κατ' ἐκεῖνο καιροῦ πόλεμον εἶχον, καὶ οἱ Κορίνθιοι τὰ τῆς Ἀττικῆς ἐδῄουν. Brunck.

σατο τὸ ἱμάτιον. καὶ ἐδὲν θαυμαςὸν, εἰ τὸ γεγονὸς μὲν τότε παρῆκε, νῦν δὲ λέγει· τυτέςι τὸ ὑπολύσασθαι τὰς ἐμβάδας. ὃ δὲ ἐκεῖ εἶπεν, ἤγυν τὸ ἀποδύσασθαι τὸ ἱμάτιον, νῦν ἐ λέγει. ‡

719. Φρυρᾶς ᾄδων] Οἱ Φρυρῦντες ἐν τῷ πολέμῳ διὰ τὸ παραμυθεῖσθαι αὐτῶν τὴν ἀγρυπνίαν, ᾖδον. καὶ ἔτως ἦν λεγόμενον ἐπὶ τῶν ἀγρυπνύντων Φρυρᾶς ᾄδειν. ‡ Ἄλλως. Τὸ Φρυρᾶς ᾄδειν παροιμία ἐςὶν ἐπὶ τῶν ἀγρυπνύντων καὶ Φροντιζόντων πάνυ λεγομένη. οἱ γὰρ ἐπιτραπέντες ἐν νυκτὶ τινὰ Φυλακὴν, ᾄδυσιν, ἵνα μὴ ὑπὸ τῦ ὕπνυ καταμαλθακισθέντες ἐκλίπωσι ὃ Φυλάσσυσιν. εἰκότως δ' ἐνταῦθα ἡ παροιμία ἐλήφθη. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενος ἐκ ἐκοιμᾶτο, ἀλλ' ἐΦρόντιζεν. ἀςείως δὲ πάνυ καὶ τὸ Φρῦδος εἴρηκεν ὁ ποιητὴς, ἐκ τῶν δύο λέξεων συνθήκης, τῦ Φρυρᾶς καὶ τῦ ᾄδων σχηματίσας αὐτό. ‡ Ἄλλως. Ἐκ τῦ παρεπομένυ τοῖς Φρυροῖς. εἰώθασι γὰρ ἑαυτοῖς ᾄδειν ἀποπερισπῶντες τὸν ὕπνον. Φρυρᾶς ᾄδων, οἷον διαγρυπνῶν τὴν Φρυράν. παρὰ δὲ τὴν λέξιν τὴν Φρύδη τῦτο πεποίηκε. δισσὴ δὲ ἡ γραΦή. Φρυρὸς ᾄδων, ἀντὶ τῦ συνεχῶς ᾄδων Φρυρός. τὸ δὲ Φρυρᾶς ᾄδων, ἀντὶ τῦ Φυλάττων· ἐπεὶ Φύλακες, ἦσαν τῶν Φροντιςηρίων θυρῶν.

724. Ἀπόλωλ' ἀρτίως] Ὑπὸ τῶν κόρεων δηλονότι. ἐπειδὴ Σωκράτης εἶπεν ἀπολεῖ, ὅ ἐςι μέλλεις ἀπολέσθαι· αὐτὸς λέγει, ὅτι ἀπόλωλ' ἤδη.

725. Περικαλυπτέα] Δεῖ σε, Φησὶ, καλύψασθαι καὶ σκέψασθαι· ἐπεὶ οἱ εἰσείνοντες τὸν ὀΦθαλμὸν, ἀποπλανῶντι τὴν γνώμην.

727. ‡ Κἀπαιόλημ'] Ἀπαιόλημα γίνεται ἀπὸ τῦ αἰόλλω,

BISETVS.

719. Φρυρᾶς ᾄδων] Εἰ καλῶς ἔχει τὸ τῆς γραΦῆς, ἔλλειψις ἂν εἴη τῦ ἕνεκα· ᾄδων Φρυρᾶς ἕνεκα· δηλονότι πρὸς τὸ τὸν ὕπνον ἀποσοβεῖν· καὶ λέξεις εἶναι ἑνικὴν γενικήν. εἰ δὲ γράψῃς Φρυρὰς, εἴη αἰτιατικὴ πληθυντική. Ἄδειν δὲ Φρυρὰ, ταυτὸν τῷ, Φρυρᾶς ἕνεκα ᾄδειν, ἵνα τὸν ὕπνον ἀποθῶμεν.

720. Ὀλίγυ Φρῦδος] Ἔλλειψις τῦ δέω· γεγένημαι Φρῦδος ὀλίγυ δέω, ἀντὶ τῦ σχεδὸν γεγένημαι Φρῦδος. ἀλλὰ τῦτο ἀχρηςότερον. καὶ γὰρ ὡς ἐπιτοπλεῖσον ἕτω λαλῦμεν, μικρῦ ἐδέησα γενέσθαι Φρῦδος· ὀλίγυ ἐδέησα ἀποθανεῖν· ἀντὶ τῦ, παρὰ μικρὸν, εἴτε σχεδὸν ἀπέθανον.

v. 727. ἀπαιόλημα explicatur a ſcholiaſte ad Aeſchyli Choëphor. v. 1002. ἀπάτημα. a Berglero vero derivatur id vel ab ἀπαιολεῖν in *errorem ducere* vel ab ἀπαιολᾶν,

λω, ὃ δηλοῖ τὸ ταχέως καὶ δίκην ἀέλλης κινῶ· ἀφ' ὃ Ὅμηρος αἰολοπώλες τὲς Φρύγας καλεῖ, ἤγεν ταχυΐππες, ἢ ποικίλως ἱππαζομένες. ‡

728. Ἀρνακίδων] Ἀρνακὶς λέγεται, τὸ τὲ ἀρνὸς κώδιον. ἔπαιξε δὲ πρὸς τὸ ἀρνεῖσθαι. δέον εἰπεῖν, τίς ἄν μοι περιβάλλοι ἐξ ἀρνακίδων σισύραν· ἔπαιξεν ὀνομάσας ἀπὸ τῶν ἀρνῶν τὸ ἀρνεῖσθαι τὰς δανεισὰς, τὸ ἐξ ἀρνακίδων. τὸ δὲ ἀποστερητίδα, ἅμα μὲν καὶ πρὸς τὸ ἀπὸ τὲ ἀποστερεῖν· ἅμα δὲ καὶ ἀντὶ τὲ περιβόλαιον.

731. Ἔχεις τί] Ἐπειδὴ προεῖπεν αὐτῷ, ἀναρτήσας τὴν Φροντίδα, ὡς ἐπὶ ὀρνιθοθήρα, εἶπε τὸ ἔχεις. ὡς τῷ τῶν ἀγρέντων, ἤτοι ὄρνιν, ἢ ἰχθὺν, εἶπε τὸ, ἔχεις τί; ἀναρτῆσαι γὰρ αὐτῷ ἐκέλευσε τὴν διάνοιαν καὶ τὴν Φροντίδα. Ἄλλως. Χαριέντως τὸ ἔχεις τί· τῇ τῶν ἀγρευτῶν λέξει χρώμενος. τοῖς γὰρ ἁλιεῦσιν ἢ ὀρνιταγρευταῖς ὅτω Φασὶν, ἔχεις τί;

732. Ἢ τὸ πέος] Παρεπιγραφή. δεῖ γὰρ αὐτὸν καθιζεσθαι ἔχοντα τὸ αἰδοῖον, καὶ μιμεῖσθαι τὸν δερμύλλοντα ἑαυτόν.

733. ‡ Τί Φροντιεῖς] Φροντίζω, τὸ Φροντίδα ἔχω, κοινῶς μὲν γενικῇ συντάσσεται· Ἀττικῶς δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς ἐνταῦθα. ἢ ἐν τῷ, Βολβὲς ζητεῖτε; μὴ τῦτο Φροντίζετε. ‡

735. Αὐτὸς ὅτι βέλει] Διαβάλλει αὐτὸν ὡς μὴ παρέχοντα εὕρημα τοῖς μαθηταῖς.

738. Σχάσας] Κατασπάσας, ςήσας, ἀτρεμήσας. καὶ Πίνδαρος· Κώπην σχάσας· ἀντὶ τὲ ἀτρεμήσας. Ἔνιοι δὲ σχάσας, ἀντὶ τὲ ἁπλώσας.

λᾶν, quod Hesychius exponit per παραλογίζεσθαι, ab ἀπαιόλη, quod idem exponit ἀπάτη, ἀποςέρησις. Apud Brunck. Glossa codici adscripta est ἀπάτη καὶ πανεργία.

728. Schol. MS. apud Brunck. ἀρνακὶς τὸ τὲ ἀρνὸς κώδιον. παίζει δὲ ἐνταῦθα, γνώμην ἐξ ἀρνακίδων εἰπὼν ἀποςερητίδα, ἤγεν γνώμην ἐξ ἀρνήσεως καὶ ἀποςερήσεως. ὤφειλε δὲ εἰπεῖν· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι καὶ ἐπιθήσει σκώπασμα ἐξ ἀρνακίδων, ὡς ἂν γνώμην εὕροιμι ἀποςερητικήν; ὁ δὲ παίξας οὕτως ἐξήνεγκεν.

731. τῷ τῶν ἀγρέντων] sic quoque Portus. τῷ τῶν ἀγρώντων Basil. Froben. ἐπὶ τῶν ἀγρώντων Ald. et Iunt. ἐπὶ τῶν ἀγρευόντων Suidas, quod rectius esse existimo, aut ἐπὶ τῶν ἀγρέντων.

738. conf. schol. ad v. 106. et Suidam in σχάσον. Pro κατασπάσας V. D. in Misc. obss. Belgic. vol. III. p. 106. suspicatur καταπαύσας. Metaphora

739. Λεπτὴν] Ἀκριβῆ. ἔνθα καὶ λεπτολόγος.
Περιφρόνει] ἔρευνα.

740. Διαιρῶν] Ἀκριβῶς καὶ ἐπιμελῶς καταμερίζων περὶ ἣ τὴν σκέψιν ποιῇ. ἀναπτύσσων, δοκιμάζων, καὶ διακρίνων τὰ πράγματα. οἷον, διαίρεσιν αὐτῶν ποιῶν. Ἄλλως. Ὡς ἐπὶ τῶν μίμων ἐχρήσατο· ὡσεὶ ἔλεγε κατὰ κεφάλαιον ἐκζητῶν.

⁜ Διαιρῶν καὶ σκοπῶν] Ὁ γὰρ σκεπτόμενος οὕτω διαιρεῖ τὴν βουλήν· οἷον, εἰ τόδε ποιήσω, τόδε ἀπαντήσει· καὶ εἰ τόδε, τόδε. ⁜

741. Ἔχ' ἀτρέμα] Ἐφ' ἡσυχίας μένε. ὡς αὐτοῦ κινουμένου διὰ τοὺς κόρεις. ⁜ Ἄλλως. Ἰστέον ὅτι οἱ Ἀττικοὶ πάντα τοὶ ἑνικά τε καὶ πληθυντικὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ῥημάτων καὶ τὰς τῶν ὀνομάτων δοτικὰς τῶν πληθυντικῶν συμφώνου καὶ φωνήεντος ἐπιφερομένου μετὰ τοῦ ν γράφουσιν, ὡς ἔστι σαφῶς συμβουλεῖν τοῖς τοῖς πάλαι σοφοῖς πεπονημένοις ἐντυγχάνοντα βίβλοις. οἱ δὲ Ἴωνες δίχα τοῦ ν. τούτοις οὖν καὶ ἀμφοτέροις οἱ ποιηταὶ παρακολουθοῦντες καὶ δὴ καὶ τῇ ἀνάγκῃ τοῦ μέτρου ἑπόμενοι, πολλάκις συμφώνου μὲν ἐπιφερομένου μετὰ τοῦ ν γράφουσι· πολλάκις δὲ καὶ φωνήεντος ἐπιφερομένου δίχα τοῦ ν. τοιοῦτον δή τι τῇ τοῦ μέτρου ἀνάγκῃ καὶ ἐν τοῖς εἰς ν καὶ εἰς σ λήγουσιν ἐπιῤῥήμασι ποιεῖν εἰώθασιν, οἷον τὸ πρόσθεν, νέρθεν, ἐπενέρθεν· τὸ οὕτως, αὖθις, πολλάκις, εὐθὺς, ταχὺς, ἀτρέμας, καὶ τοῖς ὁμοίοις. τοῦτο δὲ οὕτως ἔχον εὑρήσεις ἀκριβῶς σκοπῶν. ⁜

742. Ἀφεὶς] Ἄπελθε ἐάσας τὸ ἀπορούμενον. ἔπειτα πάλιν ἀνασκοπεῖν καὶ οἷον ἀνοίγειν ἀποπειρῶ. τὸ γὰρ ἀναζυγῶ

taphora τοῦ *σχάσαι* pro *cohibere, desistere*, sumta est a remigibus, qui *σχάσαι* dicuntur *τὰς κώπας*, dum remigare desinunt.

739. *λεπτόλογος*. Περιφρόνει] (quod verbum vulgo deest,) *ἔρευνα* edidi sensu postulante et monente Ernesto Pr. p. XXIX.

740. *πράγματα*] hoc habet Küsterus ex Suida voc. *διαίρων*. Veteres enim cunctae meae edd. habent *ποιήματα*.

μίμων] hoc falsum est. Toup in Curis nouiss. in Suidam pag. 189. (ed. Lipsiens. pag. 32. ed. Londin.) corrigit *ὡς ἐπὶ τῶν νομισμάτων*, quoniam de nummis seu vsuris hic agatur, laudatque schol. ad Aristoph. Ran. 78. Ernesti Pr. pag. XXIX. coniicit *ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν*, *vsus est hoc verbo, tanquam de numeris loqueretur, veluti diceret; per singulas partes et capita veluti summarum explora.* Idem animaduertit, hic quoque duplex esse scholion.

ζυγῶν ἐςὶ τὸ ἔξωθεν ἀνοίγειν τὴν θύραν. ἔνιοι δὲ ζυγώθρισον, συνάρμοσον, σύμπλεξον. Κίνησον δὲ αὖθις, ἀντὶ τοῦ καὶ δεύτερον καὶ τρίτον ἐπίςησον· περὶ τῶν αὐτῶν ζυγοςάτησον, ἴσωσον.

743. Κίνησον αὖθις] Ὑποτίθεται πῶς δεῖ φροντίζειν καὶ τίνα τρόπον. φησὶ γὰρ, ἐὰν ὑπεισέλθῃς, ἔτι μὴ ἀμελήσῃς, ἀλλὰ πολλάκις αὐτὸ μέτελθε· καὶ οὕτως εἰς ἓν συμφορήσας, τὴν ἀρίςην γνώμην ἕλξ.

Ζυγώθρισον] Ἀπὸ τοῦ ζυγὸς γίνεται, καὶ τοῦ ἀθερίζω, τὸ ἀποδοκιμάζω, ζυγοαθέρισον, καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ε, καὶ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ α εἰς ω μέγα, ζυγώθρισον. ‡

744. Ὦ Σωκρατίδιον] Ἐνθυμηθεὶς ἐξεχνίςαται βοῶν.

747. Γυναῖκα φαρμακίδ᾽] Ὡς νῦν τὰς φαρμακίδας Θετταλὰς καλοῦσι. διαβάλλονται γὰρ οἱ Θετταλοὶ ὡς γόητες. καὶ μέχρι δὲ νῦν φαρμακίδες παρ᾽ ἡμῖν αἱ Θετταλαὶ καλοῦνται. φασὶ δὲ ὅτι Μήδεια φυγοῦσα, κίςην ἐξέβαλε φαρμάκων ἐκεῖ, καὶ ἀνέφυσαν. τὸ δὲ Θεττάλην Ἀττικοὶ βαρύνουσιν, οἱ κατὰ Μένανδρον, ὡς δαμάλην.

749. Λοφεῖον ςρογγύλον] Τὴν τοῦ κατόπτρου θήκην. ἢ τὴν θήκην τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας. περιφερὴς δὲ αὕτη.

750. Ὥσπερ κάτοπτρον] Ὁ γὰρ τῆς σελήνης κύκλος ςρογγυλοειδὴς, καθάπερ καὶ τὰ ἔποπτα. καὶ φασὶ τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα δεινοὺς οὕτω κατάγειν τὴν θεόν. ἔςι δὲ καὶ Πυθαγόρου

743. ζυγώθρισον] Glossa Br. σκόπησον, μελέτησον. μεταφορικῶς. Pollux X. sect. 26. interpretatur κλεῖσον *claude*. adde Suidam et Hesych. v. Ζυγώθρισον.

747. fin. — βαρύνουσιν καὶ οἱ κατὰ corrigit Ernesti Pr. pag. XXVIII. Sed Menander fuit quoque poeta Atticus, et fabulam edidit, Θεττάλη inscriptam, (v. Stephan. Byzant. voc. Θεσσαλία, p. 394. ibique Berkel.) quare parentheseos signis inclusa verba credo fuisse scripta, ὡς κατὰ Μένανδρον. adde Ammon. de differ. voc. pag. 117. de voc. φάρμακις Thom. Mag. p. 885. Schol. ad Eurip. Phoeniss. v. 1365.

750. ἔποπτα] Küster coniecit vel ἔσοπτρα (vti prostat in exemplo Nubium Ernestino, et quo ducit Suidas,) vel ἔνοπτρα *specula*. — Post, in medio schol. loco προσελήνου τῆς σελήνης οὔσης bene corrigit Nagelius e scholio ad v. 397. n. 2. προσήλου, *luna soli opposita*. — sub finem: καὶ μὴ προειπὼν ἑτέρῳ, scil. *quae in speculo scripserit sanguine*, scribendum censet Ernesti Pr. p. XXIX. conf. Suidam in Θετταλή, vbi scholion nostrum cum varietate quadam exscriptum est.

γόρε παίγνιον διὰ τῦ τοιέτε κατόπτρε, προσελήνε τῆς σελήνης ὄσης, εἴτις ἔσοπτρον ἐπιγράψειεν αἵματι ὅσα βέλεται, καὶ προειπὼν ἑτέρῳ, ςαίη κατόπιν αὐτῦ δεικνὺς πρὸς τὴν σελήνην τὰ γράμματα, κἀκεῖνος ἀτενίσειε ὁ πλησίον εἰς τὸν τῆς σελήνης κύκλον, ἀναγνοίη πάντα τὰ ἐν τῷ κατόπτρῳ γεγραμμένα, ὡς ἐπὶ τῆς σελήνης γεγραμμένα.

752. Μηκέτ' ἀντέλλοι] Πρὸς τὸ προειρημένον ὑπ' αὐτῦ, Ὁρῶν ἄγεσαν τὴν σελήνην εἰκάδας.

☩ Τελεμένης γὰρ σελήνης οἱ τόκοι ἐδίδοντο. εἰ γῦν ἐκ ἀνατέλλοι, πῶς ἂν οἱ δανεισαὶ γνόντες τὸν μῆνα τελέμενον ἀπαιτήσαιεν τὲς τόκες. ☩

753. Τίη τί δή] Παράλληλα. καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Τίη τί δὴ λείπεσθαι ἄρισοι.

754. Ἀργύριων] Οὕτως ἡ γραφὴ ἀργυρίων παρὰ Φρύνιχῳ κεῖται· ὅτι οἱ Κωμικοὶ πληθυντικῶς φασίν. οἱ Ῥήτορες ἑνικῶς. καὶ Σώφρων πληθυντικῶς· Ἀργυρίων δεήσῃ.

755. ☩ Προβαλῶ] Προθήσω, εἰς ὃ δεῖ σε μηχανὴν εὑρεῖν. ☩

756. Εἴ σοι γράφοιτο] Εἰ κατηγοροίη πέντε σε δυναμένη ζημιῶσαι τάλαντα. Ἀττικῶς δὲ τῦ ἀριθμῦ τὸ πέντε ἐφύλαξε. ☩ Ἄλλως. Ἰςέον, ὅτι ἐν τοῖς δικαςηρίοις οἱ δανεισαὶ ἐρχόμενοι ἔλεγον, ὡς ὁ δεῖνα αὐτοῖς ὀφείλει. εἶτα ὁ τῦ δικαςηρίε γραμματεὺς ἔγραφεν τῦτο, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ ὀφείλων καλέμενος ἀπῃτεῖτο τὸ δάνειον. ☩

759. ☩ Εἷλε τὴν γνώμην] Εἱλῶ, τὸ ςρέφω παρὰ τοῖς κοινοῖς, περισπωμένως. Εἵλω δὲ, βαρυτόνως, παρὰ τοῖς ποιηταῖς. ☩

761. Μηλολόνθην] Οὕτω γράφεσιν οἱ ἀκριβέςεροι. τινὲς δὲ λέγεσιν, ὅτι ζωΰφιόν ἐςι χρυσίζον κανθάρῳ ὅμοιον, ὃ λαμβάνοντες οἱ παῖδες ἀποδεσμῦσι λίνῳ, καὶ ἐκπεταννύεσιν. Ἄλλως. Τὸν χρυσοκάνθαρον, ὕτως ἔν, φησὶ, δῆσόν σε τὴν γνώμην, ἵν' ὅταν ἁρπάσῃς ἐκ τῦ ἀέρος τὴν γνώμην, πάλιν ἐπισπάσῃ αὐτήν.

764.

753. Versum Homeri Il. ψ. 409. scholiastes memoria lapsus citauit. Nam legendum est: τίη λείπεσθε, φέρισοι, vt bene monet cl. Nagel.

756. In priori scholio corrigit Ernesti Praef. p. XXX. εἰ κατηγ. σέ τις δίκην πέντε δυναμένην ζημ. ταλ. In posteriore autem δικαςηρίοις, quod ego recepi pro vulgato δικαςαῖς. — In fine scholii ad v. 764. κρατεραὶν pro καινότεραν legit Nagel.

764. ‡ Τοῖσι Φαρμακοπώλαις] Φαρμακοπῶλαι κυρίως οἱ τὰ φάρμακα πιπράσκοντες, τά γε λυσιτελῦντα καὶ τὰ θανάσιμα. παρὰ τοῖς παλαιοῖς δὲ καὶ οἱ τὰς τιμαλφεῖς (τῦτ' ἐςι πολυτίμους) λίθους πιπράσκοντες, Φαρμακοπῶλαι ἐλέγοντο. ὐδεὶς γὰρ τῶν τοιύτων λίθων, ὃς ὐκ ἔχει καινοτέραν δύναμιν. ‡

766. Τὴν ὕαλον λέγεις] Κατασκεύασμά ἐςιν ὑάλυ τροχοειδὲς, παχὺ, εἰς τῦτο τεχνασθὲν, ὅπερ ἐλαίῳ χρίοντες καὶ θερμαίνοντες, προσάγυσι θρυαλλίδα, καὶ ὕτως ἅπτυσι. τῦτο ὖν φησιν, εἰ ὑφάψαιμι διὰ τῆς ὑάλυ, καὶ προσάγοιμι τῇ δέλτῳ τὸ πῦρ τῇ τῦ γραμματέως, ἀφανίσαιμι τὰ γράμματα τῆς δίκης. ὅτι δὲ ὕαλος θηλυκῶς, καὶ διὰ τῦ ά. διὸ τὸ χ. Ὅμηρος δὲ ὐκ οἶδε τὸ ὄνομα, ἀλλὰ παρ' αὐτῷ καὶ τοῖς ἀρχαίοις ἤλεκτρος μὲν ἐςιν· ὕαλος δὲ ὔ. ‡ Ἄλλως. Ὕαλον ἡμεῖς μὲν ἀρτίως τὸ ἐκ βοτάνης τινὸς κεκαυμένης καὶ διὰ πυρὸς τηκομένης εἰς κατασκευὴν ἀγγείων τινῶν λέγομεν. οἱ παλαιοὶ δὲ τὸν διαφανῆ λίθον αὐτὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κρύον, ἐοικότα δὲ ὑάλῳ. ‡

771. Νὴ τὰς Χάριτας] Οὐχ ἁπλῶς ὄμνυσι κατὰ τῶν Χαρίτων. ὀπίσω γὰρ τῆς Ἀθηνᾶς ἦσαν γλυφεῖσαι αἱ Χάριτες ἐν τῷ τοίχῳ, ἃς ἐλέγετο ὁ Σωκράτης γλύψαι. τὸ γὰρ πρῶτον λιθογλύφος ἦν τὴν τέχνην. αἰνίττεται ὖν αὐτῦ τῦ Σωκράτυς εἰς τὴν πρώτην τέχνην. ‡ Ἄλλως. Τῷ μὲν φαινομένῳ ἀρεσκόμενος Σωκράτης δείκνυται τῷ τῦ Στρεψιάδυ νοήματι, καὶ ὄμνυσι τὰς Χάριτας, ὅτι σοφῶς τῦτο τὸ νόημα ἐπενόησε τὸ τῆς τῦ χάρτυ τεφρώσεως. Χαρίτων γὰρ ἔργα καὶ δῶρα, σοφία. ἐσχηματισμένως δὲ τῦ Σωκράτυς καθάπτεται ὁ ποιητὴς, ὁ κωμῳδῶν τῦτον ὡς λιθοξόον. Σωφρονίσκυ γὰρ λιθοξόυ ἦν υἱὸς Σωκράτης, καὶ τῆς λαξευτικῆς μετέσχε τέχνης, καὶ ἀνδριάντας λιθίνυς ἐλάξευε, καὶ ἀγάλματα δὲ τῶν

766. conf. Suidas in Ὑάλη, vbi noſter et poetae et ſcholiaſtae locus repetitur et explicatur, quaedam vero ſunt meliora aut pleniora: ſic legitur ibi ἐλαίῳ χρίσαντες καὶ ἡλίῳ θερμαίναντες — ἅπτυσι πῦρ etc. In Aldino exemplo omittitur εἰς ante τῦτο, et poſt legitur διὰ τῆς ὑέλυ, (pro ὑάλυ, de qua ſcriptura v. Thom. Mag. p. 862. et Moeris p. 373. atque interpretes ad vtrumque.) — In altero ſcholio Erneſti Pr. p. XXX. corrigit recte διὰ πυρὸς τηκομένης, (vulgo τηκόμενον,) vt iam antea tacite emendarat Salmaſ. in Plinian. Exercitatt. p. 773. vbi ſcholiaſtae, praeſertim poſterior, illuſtrantur.

771. ἐλάξευε] Erneſti Pr. pag. XXX. corrigere iubet ἐλά-

τῶν τριῶν Χαρίτων εἰργάσατο, Πειθοῦς, Ἀγλαΐας, καὶ Θαλείας· καὶ ἦσαν ὄπισθεν τῆς Ἀθηνᾶς ἐγγεγλυμμένα τῷ τοίχῳ. ✠

✠ Οἴμ' ὡς ἥδομαι] Τὸ οἴμοι, καὶ ὤμοι, ποτὲ μὲν ἐπ' εὐφροσύνῃ κείμενον εὕρηται· ποτὲ δὲ ἐπὶ λύπῃς. καὶ ἐπ' εὐφροσύνῃ μὲν, ὡς ἐνταῦθα, Οἴμ' ὡς ἥδομαι· καὶ, ὤμοι σοφίας ἐμνήσθης. ἐπὶ δὲ λύπης, ὡς τὸ, Οἴμοι τάλας· καὶ,

Οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δείλαιος.

Καὶ, Ὤμοι μανίας τῆς σῆς, πόλεώς τε. ✠

772. Διαγέγραπται] Κατέξυσαι, ἀνήρηται. ἀπὸ τῆς τοῦ γραμματέως δέλτου, ὅπου αἱ δίκαι ἀνεγράφοντο, καὶ αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν δικῶν.

774. Ἀντιδικῶν] Κατηγορῶν, καὶ ἐναντιούμενος. τοῖς γὰρ γραψαμένοις καὶ μὴ ἀποδείξασιν ἐπεβάλλετο χρηματικὴ ζημία, καὶ εἰ μὴ κατὰ τὸ ὡρισμένον ἐξέτισεν ὑπερήμερος γενόμενος, ἐξέτιε τετραπλῆ. οἱ δὲ μὴ ἔχοντες τῖσαι, κατείργνυντο εἰς τὸ δικαστήριον. πολλοὶ δὲ τοῦτο πεπόνθασιν, ὡς ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος.

786. Τίς ἦν ἐν ᾗ] Ὡς ἐπιλανθανόμενος. θέλει δὲ εἰπεῖν, τὴν κάρδοπον. [v. 670.]

788. Ἐπιλησμότατον] Ἔδει εἰπεῖν ἐπιλησμονέστατον. ἡ λέξις δὲ ἐπιλήσμη. Φησὶ δὲ Κρατῖνος Ἐπιλήσμονι.

790. ✠ Γλωττοστροφεῖν] Τὴν γλῶτταν στρέφειν, δι' ἧς ἂν τοὺς δανειστὰς ἀποκρούσωμαι. ✠

797. Εὐσωματεῖ] Ἐκ τοῦ ἐναντίου συγκατατίθεται. δέον γὰρ ἂν μανθάνειν τοιοῦτον ὑγιαίνοντα. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο λέγει, ὅτι φοβοῦμαι αὐτόν.

798. Εὐπτέρων] Ἀντὶ τοῦ εὐγενῶν. ἀπὸ τῶν ὀρνέων. ἢ κούφων, ὧν ὁ λογισμὸς ἵπταται. Φρονούσων τὰ Κοισύρας· ἀντὶ τοῦ,

BISETVS.

781. Ὑθλεῖς] Ὕθλος, ὁ λῆρος, ἡ φλυαρία. Ὑθλεῖν, ληρεῖν, φλυαρεῖν.

ἐλάξευσε. dein, monente illo, edidi εἰργάσατο, pro vulgato τριηργάσατο, quod Küster mutaturus erat in ἀπείργασ. vel δημιουργήσατο.

774. δικαστηρ.] scribendum potius est δεσμωτήριον, vti iam vidit Ernesti Praef. pag. XXX.

781. ὑθλεῖς] Glossa, ληρεῖς, φλυαρεῖς. Brunck. pro ἄπερρ' est in cod. Brunckii et Bauar. ἄπαιρ' cum glossa apud Brunck. ἄπελθε.

788. Küster probat lectionem Suidae in, ἐπιλησμότατον: Ἄλεξις δὲ ἐπιλήσμη. Κρατῖνος, ἐπιλησμοσύνη. adde Bergler.

τῦ, μεγάλα Φρονῦσῶν. Εὐπτέρων δὲ, τῶν εὐγενῶν. ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν ὀρνέων. ἢ τῶν μετεώρων καὶ ὑπερηφάνων, ἢ ἐπηρμένων. ὡς δραπέτας δὲ αὐτὰς διαβάλλει. Ἀσύμβυλοι δέ Φησιν, ὅτι καὶ ταχέως μεταβαλλόμενοι ἐπιθυμίας ἥττυς ἁλίσκονται.

799. ✠ Ἀτὰρ μέτειμι] Καὶ δὴ μετέλθω, μεταχειρίσωμαι, εἴ πως δυνηθῶ πεῖσαι αὐτόν. ✠

802. Ἆρά γ' αἰσθάνει] Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χορῦ μεσῳδικὴ κώλων διαΦόρων ι'. τύτων τὸ μὲν πρῶτον δίμετρον ἀντισπαστικὸν ἐκ διτροχαίυ καὶ παλιμβακχείυ. τὸ β' ἐξ ἀντισπάσυ καὶ ἀμΦιβράχεος. τὸ γ' ἐξ ἐπιτρίτυ τρίτυ δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ δ' δίμετρον ἐκ διτροχαίυ καὶ ἀμΦιβράχεος. τὸ πέμπτον τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἀδιαΦόρυ τῆς τελευταίας ὕσης. τὸ ἕκτον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον. τὸ ἕβδομον ἐκ χοριάμβυ καὶ διιάμβυ δίμετρον. τὸ ὄγδοον, χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἔννατον, ὅμοιον τῷ ἕκτῳ, ἐχύσης ἀνάπαυστον τῆς ἀρχύσης. τὸ δέκατον, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν· εἴτ' ὖν ἐκ χοριάμβυ καὶ βακχείυ.

807. Ἐκπεπληγμένυ] Ἀντὶ τῦ, ἐπαινῦντος. λείπει δὲ τὸ σέ. οἱονεὶ ἐκπλήκτυ καὶ μέγα Φρονῦντος.

809. ✠ Γνὺς ἀπολέψεις] Οἱ λέγοντες τὸ γνὺς, ἀντὶ τῦ αἴσθησιν λαβὼν, ἵνα συντάσσωσι τὴν γενικὴν, ὐ καλῶς λέγυσιν. ἐστὶ γὰρ αὕτη ἡ γενικὴ πρὸς τὸ ἀπολάψεις, ὕτω· σὺ δὲ ἀπολάψεις (ἀντὶ τῦ, ἀποκέρδησον) ταχέως ὅ, τι πλεῖστον δύνασαι ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένυ καὶ Φανερῶς ἐπηρμένυ. εἶτα ὕστερον ἐπάξεις (al. ἐπαγάγῃς) τὸ γνὺς, ἀντὶ τῦ, ὕτως ἔχοντα αὐτὸν νοήσας. ἔστι δὲ ἀπολάψεις ἐνταῦθα ἀντὶ τῦ προστακτικῦ. δείκνυται γὰρ ἐκ τῆς κατασκευῆς, ὅτι τῦτο αἱ ΝεΦέλαι αὐτῷ ἐπιτάττυσι. ✠

Ἀπολέψεις] Ἀπολεπίσεις. ἐὰν δὲ, ὡς τοῖς πολλοῖς ἀπολάψῃς, ἐκπίῃ· ἀπὸ τῶν κυνῶν ἡ μεταΦορά· ἢ ὅσα λάπτοντα πίνει. καταστρέΦει δὲ εἰς τὸ ἀποκερδανεῖς, ἢ ἀΦαρπάσεις, ἀποσπάσεις. Ὅμηρος·

Λάψαντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ.

810.

798. ὡς δραπέτας — ἁλίσκονται] hanc ſcholii particulam pertinere ad v. 810, vidit Erneſti Pr. p. XII. — Brunck has notat gloſſas MSS.: εὐπτέρων εὐγενῶν, ἐπηρμένων. — τῶν κοισύρας] ἐκ ταύτης γὰρ ἡ τύτυ γυνὴ κατήγετο. — ἐκ ταύτης τῆς κοισύρας ἡ τύτυ γυνὴ, καὶ διὰ τῦτο εὐγένιζεν ἑαυτήν. vide ad v. 48.

810. Φιλεῖ γάρ πως] Ἔθος ἔχει. συμβαίνει γὰρ ἄλλως ἀποβαίνειν, ἢ προσδοκᾷ τις. ἀντὶ τοῦ, εὐμετάβλητοί εἰσιν οἱ ἐξ ἐπιθυμίας ἀλόγου τινὶ συμβαλόντες. εὐμετάβλητοι γὰρ αἱ τῶν τοιούτων ἀνδρῶν γνῶμαι.

812. Οὔτοι μὰ τὴν Ὀμίχλην] Κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι οε. ὧν τελευταῖος,

Πρὸς πάντα τὰ δίκαι' ἀντιλέγειν δυνήσεται.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς· καὶ ἑξῆς τὸ χοροῦ. ὤφειλε γὰρ κἀνταῦθα θεῖναι χορὸν, ἄχρις ἂν οἱ λόγοι ἐξέλθωσι.

813. Κίονας] Ὡς ἅπαντα κατεφαγόντος τοῦ Μεγακλέους· ὡς εἰ ἔλεγε τὸν πλοῦτον. ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτων, ὡς οὐδὲν αὐτῷ κατελείφθη, εἰ μὴ ἡ αὐλὴ Μεγακλέους. λέγει δὲ ὅτι πάντα κατηναλωκὼς, καταλέλοιπε τοὺς λίθους μόνους τῆς οἰκίας. αἰνίττεται οὖν εἰς τὴν ἀσωτίαν τοῦ υἱοῦ, ὅτι πάντα κατηνάλωσεν αὐτοῦ, καὶ οὐδὲν ἔτι ὑπολείπεται. ⁜ Ἄλλως. Ἐντεῦθεν δῆλον, ὅτι ἐν κίοσιν ἵστατο ὁ οἶκος αὐτοῦ. δείκνυται δὲ, ὅτι μόνοι οὗτοι ὑπελείφθησαν αὐτῷ τῶν ἄλλων καταναλωθέντων παρ' αὐτοῦ. ⁜

815. Οὐκ εὖ φρονεῖς] Εἴγε καὶ αὐτὸς ἐπετιμήθη ἐπὶ τούτοις παρὰ Σωκράτους. ταῦτα δὲ πειρᾶται τὸν υἱὸν διδάσκειν. καταγελᾷ δὲ αὐτοῦ ὡς μὴ δεόντως μήτε Δία ὀμνύντος, μήτε νομίζοντος. τοῦ δὲ Δία τὸ α ἐκτείνεσθαί φησι Σύμμαχος Ἀττικῶς. ἐνδεῖ δὲ τοῦ χ.

817. Τηλικουτονί] Οἷον, τελείαν ἔχοντα τὴν ἡλικίαν, καὶ ὀφείλοντα πάντα εἰδέναι.

819. Ἀρχαϊκά] Μωρὰ, εὐήθη, λῆρα. ⁜ Ἀρχαῖοι, οἱ μωροὶ ἐκαλοῦντο· ἀπὸ τῶν ἐπὶ τοῦ Κρόνου ἐκείνων ἀρχαίων καὶ ἀπραγμόνων ἀνδρῶν. ⁜

822. Ὅπως δὲ τοῦτο] Ὡς ἐπὶ τῶν φρονούντων διδασκάλων· ὡς καὶ αὐτὸς παρηγγέλθη· Νομίσαι δὲ ταῦτα χρὴ μυστήρια. ⁜ Ἄλλως. Τηρεῖ τὰς παραινέσεις, ἃς παρῄνεσεν αὐτῷ πρότερον μαθητὴς Σωκράτους. ⁜

823. Ἰδοὺ τί ἐστι] Πλησιάσας αὐτῷ φησὶ τὸ ἰδού.

813. Post τοὺς λίθους addendum esse μόνους, vidit Ernesti Pr. p. XXX. Patet id quoque ex Suida in ἀλλ' ἐσθί' ἐλθὼν, vol. I. pag. 106 sq. (qui addit, prouerbium hoc dici de iis, qui dissolute vivant,) et e Fracini scholio.

815. Scholion hoc pertinere ad versum sequentem, animaduertit Ernesti l. m. eoque suadente, correxi ταῦτα (pro vulgato ταῦτα,) et in fine ἐνδεῖ δὲ τοῦ (pro vulg. τὸ) χ.

822. ἐπὶ μέγα φρονούντων malit Ernesti l. mem.

827. Αἰβοῖ] Γελῶν λέγει τὸ αἰβοῖ. ἔςι γὰρ ἐπίῤῥημα σχετλιαςικόν.

828. Ὁ Μήλιος] Παρ' ἱςορίαν. Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Σωκράτης. ἀλλ' ἐπεὶ Διαγόρας Μήλιος ὢν διεβάλλετο ὡς θεομάχος, καὶ τὸν Σωκράτη δὲ ὡς ἄθεον διαβάλλει διὰ τȣ̃το Μήλιον αὐτὸν ἔφη. Ἄλλως. Ὁ Μήλιος, ἀντὶ τȣ̃ ὁ ἀσεβής. Ἀρισαγόρȣ γὰρ τȣ̃ Μηλίȣ μαθητὴς ὁ Σωκράτης. διεβέβληντο δὲ ἐπὶ ἀθείᾳ οἱ Μήλιοι ἀπὸ Διαγόρȣ· ὃς χρήματα παραθέμενός τινι, καὶ ἀποςερηθεὶς, εἰς ἀθείαν ἐτράπη· ἢ διότι Μῆλον ἐπολέμησαν Ἀττικοί. οἱ δὲ ἐπειδή τις Ἀρισαγόρας Διθυραμβοποιὸς ἐξωρχήσατο τὰ Ἐλευσίνια. οἱ δὲ Μήλιον, τὸν καταπραΰνοντα τῇ διδαχῇ τὰς ψυχὰς τῶν Μηλίων. οἱ δὲ τὸν κομῶντα, τὸν δασύν. Ἄλλως. Ὁ Μήλιος] τινὲς ἐξεδέξαντο τὸν τὰς τῶν εἰσιόντων ψυχὰς ὀξύνοντα πρὶν εἰσελθεῖν ἠγριωμένας· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων θηρίων. Μῆλα γὰρ, τὰ θρέμματα. οἱ δὲ εἰς τὸ δασὺ καὶ αὐχμηρὸν νοȣ̃σιν αὐτό. οἱ δὲ παρέλαβον ȣ̃τω. Διαγόρας ὁ Μήλιος, ὃς τὸ πρότερον ἦν θεοσεβὴς, παρακαταθήκην ὑπό τινος ἀποςερηθεὶς, ἐπὶ τὸ ἄθεον ἐξέδραμεν· ἐφ' ᾧ οἱ Ἀθηναῖοι ἀγανακτήσαντες, τὴν Μῆλον ἐκάκωσαν. Ἄλλως. Διαγόρας γέγονέ τις βλάσφημος εἰς τὸ θεῖον, Μήλιος. καὶ ποτὲ, φασὶν, ἐν πανδοκείῳ εὑρεθεὶς, καὶ μὴ εὑρὼν ξύλα, ἀλλ' ἄγαλμα Ἡρακλέȣς· Ἄγε, φησὶ, τρισκαιδέκατον ἡμῖν ἐπιτέλει ἆθλον καὶ ἕψησον τὸν φακόν.

833. Ὑπὸ τῆς φειδωλίας] Ὡς κομῶντας διαβάλλει τȣ̀ς φιλοσόφȣς. ταῦτα δὲ ἐποίȣν οἱ φιλόσοφοι διὰ καρτερίαν. ὁ δέ φησιν, ὅτι ȣ̓ διὰ ἀρετὴν ἐποίȣν, ἀλλὰ διὰ σμικρολογίαν. ἃ γȣ̃ν ὑπ' ἐγκρατείας ἐποίȣν ȣ̃τοι, ȣ̃τος ὑπὸ φειδωλίας φησίν. ἅμα δὲ δοκῶν ἐπαινεῖν, ψέγει. ἀντὶ γὰρ τȣ̃ εἰπεῖν καρτερίας, εἶπε, φειδωλίας.

836. Καταλȣ́ει μȣ] Ἐντρυφᾷς, καταναλίσκεις τὴν περιȣσίαν. τὸ δὲ καταλȣ́ει, καταναλίσκεις εἰς λȣτρά. Ἤδη γὰρ ὥσπερ τεθνεῶτός μȣ καταλȣ́ει. Ἄλλως. Δαψιλῶς ἀναλίσκεις μȣ

828. ἢ, quod natum ſit ex vltima praecedentis verbi, poſt ἐτράπη delere iubet Erneſti Pr. p. XXXI. mox in τὰς ψυχὰς τῶν Μηλίων idem vel delendum τῶν Μηλίων, vel legendum putat τ. ψ. τῶν μαθητῶν, quia et mox ex alio grammatico ponantur ὁ Μηλ. τινες ἐξεδέξαντο τὸν τὰς τῶν εἰσιόντων (diſcipulorum) ψυχὰς ὀξύνοντα, pro quo vltimo voc. quod ſenſui contrarium eſt, malit idem πραΰνοντα. adde ſchol. ad Aues, v. 1073. — Paullo poſt παρελαβ. ȣ̃τως ed. Ald.

μου τὸν βίον. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐκχυνομένων ὑδάτων ἐν τοῖς βαλανείοις. ἢ ἐντρυφᾶς· ὡς καὶ τοῦ βαλανείου διὰ τρυφὴν ὄντος, ἐπεὶ ἔθος ἦν μετὰ τὴν ἐκκομιδὴν τοῦ νεκροῦ λέεσθαι τοὺς κατ' οἶκον καθαρμοῦ χάριν.

839. Ἄληθες] Ἐὰν μὲν προπαροξυτόνως, αὐτὸ τὸ ἀληθὲς λέγει. ἐὰν δὲ ὀξυτόνως, τὸ πρᾶγμα δηλοῖ τὸ μετέχον τῆς ἀληθείας.

842. Οἴμοι· τί δράσω] Πρὸς τὸν πατέρα δικάσομαι, καὶ δείξας αὐτὸν μαινόμενον οὕτω τὴν μανίαν παύσω.

843. Παρανοίας] Ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ δικαστήριον εἰσαγαγὼν κατηγορήσω ὡς παραφρονοῦντος.

844. Σοροπηγοῖς] Τουτέστι, τοῖς ποιοῦσι σοροὺς τοῖς νεκροῖς. χλευάζει δὲ τὸν πατέρα ὡς πρεσβύτην καὶ γειτονεύοντα τῷ θανάτῳ. Ἄλλως. Τοῖς σοροποιοῖς. τοῖς τὰς σοροὺς τῶν ἀποθνησκόντων ποιοῦσι. τουτέστιν, ἄλλην ἴασιν οὐκ ἔξει ἢ τὸν θάνατον· καὶ δέον αὐτῷ πρὸς τὸ θάπτειν τὰ ἐπιτήδεια κατασκευάζειν.

851. Τοὺς γηγενεῖς] Διὰ τὸ ὠχροὺς καὶ νεκρώδεις εἶναι. ἢ ἀσεβεῖς καὶ θεομάχους, διὰ τοὺς γίγαντας.

855. Καταπεφρόντικα] Εἰς τὰς φροντιστὰς ἠνάλωσα. ὡς εἰ ἔλεγε, καταπεφρόνηκα. ἢ εἰς τὴν παίδευσιν καταδεδαπάνηκα.

857. Ὥσπερ Περικλέης] Περικλῆς, πολλῶν ὄντων χρημάτων ἐν τῇ Ἀκροπόλει, εἰς τὸν πόλεμον τὰ πλεῖστα ἠνάλωσε. φασὶ

839. vide ad Plutum v. 123.

843. Glossae apud Brunck: παρανοίας, παραφροσύνης. εἰσαγαγὼν, εἰς δικαστήριον. ἕλω, νικήσω, λαβῶ. in C. scriptum ἑλῶ, τοῖς σοροπηγοῖς, τοῖς νεκροθάπταις· ἄξια γὰρ θανάτου πράττεις.

844. τοὺς σόρους edd. pr. — In fine πρὸς τὸ θάπτειν correxi, monente Ernesto Pr. p. XXXI. θανεῖν vulgo.

851. Schol. MS. Brunck: Γηγενεῖς αὐτοὺς καλεῖ, ὡς ὑπὸ γῆν διατρίβοντας, ὥσπερ μύας· ἢ ὡς ἀσεβεῖς καὶ θεομάχους. τοιοῦτοι γὰρ ἦσαν καὶ οἱ γίγαντες. Posteriorem explicationem menti et crimini Comici, Socratem opiniones de existentia deorum velle destruere, et instar gigantum cum illis bellare, aptiorem esse puto.

857. Suidas in voc. Δέον primum scholion maximam partem exscripsit, sed cum varietate quadam lectionis. sic ἀνάλωσε pro ἠναλ. — tum διδοὺς πεντήκοντα ταλάντων ἁπλῶς — ἀνηλωκέναι· μετὰ δὲ ταῦτα, (omissis φησὶ δὲ Ἔφορος) — Κλέαν-

ασὶ δὲ, ὅτι καὶ λογισμὲς διδὲς, τάλαντα εἴκοσιν ἁπλῶς εἰ- ῆεῖν εἰς τὸ δέον ἀνηλωκέναι. Φησὶ δὲ Ἔφορος, ὅτι μετὰ ταῦ- α μαθόντες οἱ Λακεδαιμόνιοι, Κλεανδρίδην μὲν ἐδήμευσαν, Πλειςιάνακτα δὲ ιέ ταλάντοις ἐζημίωσαν, ὑπολαβόντες δωρο- ήσαντας αὐτὲς διὰ τὸ Φείσασθαι τῆς λοιπῆς Ἀθηναίων γῆς πὸ τῶν περὶ τὸν Περικλέα, μὴ θελήσαντα γυμνῶς εἰπεῖν, τι δέδωκε τοῖς Λακεδαιμονίων βασιλεῦσι τὸ ἐνδεές. Ἄλλως. Περικλῆς, Ἀθηναίων ςρατηγὸς, χρήματα τῆ δημοσίε λαβὼν ἰς τὸ κατασκευάσαι ὁλόχρυσον ἄγαλμα τῇ Ἀθηνᾷ, ἐλεφάν- ινον ποιήσας, τὰ πολλὰ ἐσφετερίσατο, συμποιησάμενος με- ὰ Φειδίε τῆ πλάςε. ἐπεὶ δὲ κατακρινόμενος, ὡς πλεῖςα ἀνα- ώσας ἠρωτᾶτο, πῆ ἀνηλώθη; ὑπὸ μεγαλονοίας ἔλεγεν, εἰς ὸ δέον ἀνήλωσα. Ἄλλως. Περικλῆς τοῖς Ἐφόροις Λακεδαι- ιονίων Κλεάνδρῳ καὶ Πλειςιάνακτι χρήματα δέδωκεν ὑπὲρ προδόσεως, καὶ τέτων ἀπαιτέμενος ὑπὸ τῆς πόλεως λόγον, κ ἀξιῶν ἑαυτόν τε καὶ τὲς Λακεδαιμονίες καταισχύνειν, ἔλε- γεν, εἰς τὸ δέον ἀνήλωσα. τῦτο δὲ γνόντες Λακεδαιμόνιοι τὸν ιὲν Κλεανδρίδην ἐφόνευσαν, τὸν δὲ Πλειςιάνακτα δεκαπέντε ταλάντοις ἐζημίωσαν, οἰηθέντες αὐτὲς διὰ τὸ Φείσασθαι τῆς λοιπῆς Ἀθηναίων γῆς, δωροδοκήσαντας ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀνα- χωρῆσαι.

858. Εἶτα τῷ πατρί] Ἀντὶ τῆ, ἔχεις ἀπολογίαν, ὅτι τῷ πατρὶ πειθόμενος ἐξήμαρτες. ὠφελήθητι καὶ ἁμάρτανε ἐμέ.

860. Τραυλίσαντι] Ψελλίσαντι. ἀντὶ τῆ ἄσημον ἀφιέν- τι φωνήν. Ἡλιαςικὸν δὲ, ἀντὶ τῆ δικαςικόν. Ἡλιαία δὲ, τὸ

Κλέανδρον μὲν ἐδήμευσαν (Cleandri bona publicarunt,) πλειςι. δὲ πέντε ταλ. — post διὰ τὸ male omittitur a Suida. — Tum — γῆς, καὶ τὸν Περικλέα, ἵνα μὴ γυμνῶς εἴπῃ — denique βασιλεῦσι ταῦτα, ὅτως αἰνίξασθαι. Adde Suidam in: Ἔφοροι et in εἰς τὸ δέον, vbi a semet ipse discedit ille, dum scribit Περικλῆς δῶρα δὲς τοῖς πολεμίοις τοῖς περὶ Κλεανδρίδαν, ἵνα μὴ δηώσωσι τὴν χώραν, δεκαπέντε τάλαντα ἀνήνεγκε etc. Plutarchus in Pericle capp. 22 et 23. pag. 634. etc. edit. Reiske paullo aliter eamdem exposuit historiam; scripsit vero Κλεανδρίδην, et Periclem in rationes expeditionis illius retulisse sumtum δέκα ταλάντων.

860. δικαςικὸν cum Duckero, quem vide ad h. l. et Ernesto Praef. p. XXXI. pro vulgato ἐκκλησιαςικὸν, de quo hic sermo non est, dein δικαςῶν pro δικαςικῶν, iubente et linguae sensusque ratione

τὸ δικαστήριον, διὰ τὸ ὑπαίθριον εἶναι καὶ τῷ ἡλίῳ βάλλεσθαι. ἐχ ἴσατο δὲ τῶν δικαστῶν ὁ μισθός.

862. Διασίοις] Ἑορτὴ τῦ Διός. Ἀμαξὶς δὲ, τὸ μικρὸν ἁμάξιον, ἢ πλακῦντος εἶδος. [v. ad verſ. 407.]

863. Ἦ μὴν σὺ τούτοις] Προαναφωνεῖ αὐτῷ, ἃ μέλλει ποιήσειν, ἀντὶ τῦ, λυπηθήσῃ ποτὲ, ἂν μάθῃς. τοῦτο δὲ λέγει πεισθεὶς τῷ πατρί. διὸ καὶ ὁ πατὴρ ἐπιφέρει, εὖγ᾽ ὅτι ἐπείσθης.

866. Νηπύτιος γάρ] Ἀντὶ τῦ νήπιος. ἐπεκτείνει δὲ τὸ ὄνομα ὁ Σωκράτης, ἵνα καταπλήξῃ τὸν νεώτερον νῦν εἰσελθόντα. Ἀλλὰ σύγ᾽ αὐτὸς, ἐκ τῶν κρεμαστῶν δηλονότι τετριμμένος εἴης ἀεὶ κρεμάμενος. λέγει δὲ τῶν ὀργάνων τῶν ἀστρονομικῶν καὶ γεωμετρικῶν. Κρεμάθρα γὰρ ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ γράφεται, ἐπεὶ αὐτὸς ἐπὶ κρεμάθρας ἦν.

870. Ἰδὲ κρέμαιό γε] Διώκων ὁ Σωκράτης τῇ φωνῇ ἔριν μιμέμενος, ὅτι κακῶς τῷ σόματι εἶπε τὸ κρέμαιό γε.

871. Καὶ τοῖσι χείλεσι διεῤῥυηκόσι] Τῇ φωνῇ μιμέμενος ὁ Σωκράτης φησὶ διακεχηνόσι τοῖς χείλεσι.

873. Κλῆσιν] Τὴν μαρτυρίαν. Χαύνωσιν δὲ, λύσιν τῶν δικῶν, καὶ οἷον ἀπάτῃ τὰ κοινὰ ῥήματα ἀναπείθοντα τὲς ἀκέοντας. Ἄλλως. Χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν. ὅταν τῦ ἀντιδίκε

ratione et Küſtero correxi. Ἡλιασαὶ, iudices, qui in ἡλιαίᾳ iudicabant, mercedem iudicii accipiebant triobolum: neque tamen merces ἴσατο *fixa erat* et ſemper eadem. v. ad Plutum 329. ad Ran. 140. Equit. 255. Suidas v. Ἡλιασαὶ, vbi μίσθος ille dicitur δικαςικὸς, et Ἡλιαςῆς tom. II. pag. 53. et Heſych. v. δικαςικόν.

866. Haec pars ἀλλὰ σύγ᾽ — κρεμαμ. pertinet ad v. 868. Vltima autem λέγει δὲ — ἦν ad v. 867 ſunt referenda.

870. In ἔριν vitium latere, animaduertit Erneſti Pr. p. XXXI. ἐρεῖ ſuſpicans. an φειδιππίδην ἐρεῖ aut εἶπε per compendium ſcriptum fuit?

871. correxi, Erneſto ib. monente διακεχηνόσι (quae eſt gloſſa τῦ διεῤῥυηκόσιν, et tamquam gloſſa ſic adſcripta eſt in cod. Brunck et refertur ad χείλεσι) pro vulgato διακεχηνώς.

873. Suidas totum prius ſcholion deſcripſit in Ἀναπειστηρίαν. Apud eum vero legitur — τῶν δίκων, οἷον ἀπάτην, καὶ (quam tamen voculam eiiciendam putat Küſter,) κενῶν ῥημάτων, ἀναπειθόντων τὲς ἀκέοντας. Tum addit Suidas, ἢ Ἀναπειστηρίαν, ὥστε χαυνῶσαι καὶ ἀναπεῖσαι τὲς ἀντιδίκες. Poſt ſequun-

ἵνα προβάλλοντος λόγους πιθανοὺς, εἰς τοὐναντίον τις αὐτοὺς [π]εριτρέψῃ, καὶ χαύνους καὶ ἀσθενεῖς ποιήσῃ διὰ τῶν λόγων [α]ὐτοῦ ἀναπείσας τοὺς δικαστὰς, ὡς ἄρ' ἀληθῆ λέγει.

874. Καίτοι ταλάντου] Ἀξιόπιστόν τι ἀεὶ οἱ διδάσκαλοι [λ]έγοντες, ἐλάττουνται τόνδε, οὐ λαμβάνω ἐπὶ τούτῳ τῷ ἀνα[γ]νώσματι. καὶ ἐπαγγέλλονται προνοήσασθαι τῶν κοινῶν μα[θ]ημάτων, ὅσων προνοοῦσι μάλιστα.

875. Θυμόσοφός ἐστι] Ἐκ φύσεως ἔχει σοφίαν, ἐκ τοῦ [ἰ]δίου θυμοῦ σοφὸς, καὶ οὐκ ἐκ μαθήσεως.

879. Σιδίων] Ἐκ τῶν λεπύρων τῶν ῥοιῶν· ἐκ μὲν τῶν [δ]ερμάτων τροχοὺς καὶ ἁμάξια. ὅταν δὲ καταφάγωσι τὰ ἔν[δ]ος, ἐκ τῶν λεπύρων βατράχους γλύφουσιν. εἶτα τὸ, πῶς δο[κ]εῖς, θαυμάζων προφέρεται καθ' ἑαυτόν. βούλεται δὲ αὐτὸν [ὡ]ς ἐκ παιδὸς ἀποδεῖξαι εὐφυᾶ, καὶ γλύφειν ἀστείως δυνάμενον.

886. Χώρει δευρί] Δεῖξον σαυτόν. Διπλῆ κορωνὶς, ἀπο[χ]ωρησάντων ὑποκριτῶν. μέλος δὲ τοῦ χοροῦ οὐ κεῖται, ἀλλὰ [γ]έγραπται μὲν ἐν μέσῳ ὁ χορὸς, καὶ ἕπεται εἰς θέσιν ἀναπαι[σ]τικὴν τῶν ὑποκριτῶν, καὶ διὰ τὰ πρόσωπα οὐ τελείας ἔχει τὰς [σ]υζυγίας. ὑπόκεινται δὲ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν πλεκτοῖς οἰκίσκοις [ο]ἱ λόγοι δίκην ὀρνέων διαμαχόμενοι. τοῦ δὲ χοροῦ τὸ πρόσωπον [ἐ]κλέλοιπεν. ἐπιγραφὴ δὲ φέρεται χοροῦ. ὁ δὲ Κρείττων λό[γ]ος καὶ ὁ Ἥττων διαλέγονται. Ἄλλως. Χώρει δευρί. Εἴσθε-

 σις

[s]equuntur ea, quae ad v. 874 [a]dnotauerat grammaticus, [h]oc vero incremento et hac [v]arietate: Ὁ δὲ Ὑπέρβολος κωμῳδεῖτο ὡς ἀπαίδευτος, [κα]ὶ ὀψιμαθής· ἀξιοπιστεύον[τ]αι δὲ οἱ διδάσκαλοι λέγον[τ]ες· ἔλαττον σου δὲ οὐ λαμ[β]άνω ἐπὶ τούτῳ etc. quae [K]üster ita vertit. „*Hyperbo[lu]s* vero a Comicis perstrin[g]ebatur vt indoctus, et qui [s]ero litteras discere coepis[s]et. Doctoribus vero habe[t]ur fides, cum dicunt; Ego [v]ero minus [minerual a di[s]cipulis meis] non accipio, [q]uam tu [a tuis] pro ista le[c]tione, et promittunt, se [c]ommunium disciplinarum curam habituros, quarum maxime curam habent." adde Suidam in χαύνωσιν.

879. vide Suidam in Σιδία, e quo post δερμάτων addendum est περιέτεμνον *conficiebant*, et post ἁμάξια, (Suidas ἁμάξας) adiice ἐκ δὲ τῶν ῥοιῶν *ex malis punicis*. Denique notat Suidas, dici illud (Aristophaneum) de iis, qui dexteritatem et ingenium suum ostendere velint. Küster ibi laudat Athenaeum XIV. p. 650.

886. καὶ διὰ τὰ πρόσωπα] Haec verba non coeunt cum reliqua oratione; hinc bene correxit Ernesti in Praef. p. 32. διὸ καὶ τὰ πρόσωπα.

σιϛ διπλῆς κατὰ σχῆμα διακινὸν ἐκ κώλων ἀνακαιςικῶν μέ. ὧν τὸ κη', τὸ λε', καὶ τὸ λθ', μονόμετρα ἀκατάληκτα. τὰ δὲ λοιπὰ πάντα, δίμετρα ἀκατάληκτα· τῶν δύο προσώπων ὡς ἐπιτοπλεῖςον δίμετρον κῶλον ἀποτελέντων· ὧν τὸ τελευταῖον,

Κλαύσει· τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις,

ἑφθημιμερές. ἰςέον δὲ ὅτι τὸ κη' κῶλον τετράβραχυν ἔχει, ἤ τοι προκελευσματικὸν τὸν πρῶτον πόδα, ἀντὶ ἀναπαίςε. διαλύεται γὰρ ἡ μακρὰ τῦ ἀναπαίςε εἰς δύο βραχείας· ὡς καὶ τῦ ἰάμβε καὶ τῦ τροχαίε καὶ τῶν λοιπῶν τετρασυλλάβων ποδῶν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

888. Ἴθ' ὅποι χρήζεις] Τῦτο ἐκ Τελέφε Εὐριπίδε· Ἴθ' ὅποι χρήζεις· ἐκ ἀπόλλυμαι τῆς Ἑλένης ἕνεκα.

893. Γνώμας καινάς] Ὡς παρορωμένε τῦ δικαίε παρὰ Ἀθηναίοις. διὸ καὶ μωρὲς αὐτὲς εἶπεν.

904. Δότε μοι λεκάνην] Ἵνα τὴν χολὴν ἐμέσω. ὡς ναυτιῶν ὑπὸ τῆς ἐκείνε ψυχρίας. ἢ ἵνα ἐμέσω. χολὴ γάρ μοι ἐπιπλέει διὰ τὰ αὐτῦ ῥήματα.

907. Ῥόδα μ' εἴρηκας] Ἀντὶ τῦ, ἐμοὶ τὰ ὑπὸ σῦ εἰρημένα ῥόδα ἐςί.

Βωμολόχος] Κακῦργος, ἀσεβής. παρὰ τὲς λοχῶντας τὰ ἐν

888. τῆς σῆς Ἑλένης Ald. Iunt. σῆς omissum est in reliquis.

905. Glossae apud Brunck: τυφογέρων. μάταιος γέρων, κενόδοξος. ἀνάρμοςος, ἀηδής, ἀνεπιτήδειος.

907. βωμολ.] conf. Suid. h. v. et βωμολοχεύεσθαι, vbi et originatio et variae vocabuli significationes memorantur. Thomas Mag. h. v. p. 176. ibique interpr. Moerin p. 105. cum nota editoris, Schol. ad Ran. v. 360. et Timaeus in Lexico h. v. p. 47. ibique Ruhnken. In scholio autem nostro quaedam notanda sunt. ἐπιτιθέμενα etiam Suidas. ἐπιθέμενα ed. Ald. — verba ὡς Ἀριςοτέλης ἐν δ. Ἠθικ. aut loco iniquo posita, et ὑπερβολὴ ante vocc. ἢ περὶ — ἡδὺ locum habuisse videntur, aut a seriore manu interpretis cuiusdam profecta et integra particula Βωμολοχία — — ὑπερβολὴ videtur fine orae adscripta siue loco incommodo inserta. Tum post τοίνυν ex Ald. ed. restitui οἱ et loco vulgatae lectionis ἐρχόμενοι scripsi, suadente Ruhnkenio ad Timaei locum ἑζόμενοι. Ἐν autem h. l. idem est, quod πρὸς τοῖς βώμοις. Suidas: Βωμολόχοι κυρίως ἐλέγοντο οἱ ὑπὸ τῶν θυσιῶν ὑπὸ τὲς βώμες καθίζοντες — *qui, quum sacrificia fierent, iuxta altaria sedentes*, adulando aliquid petebant.

ἐν τοῖς βωμοῖς ἐπιτιθέμενα θύματα, ἢ τὰς θύσαντας, ἵνα αἰτήσαντες λάβωσί τι. Βωμολοχία δὲ κυρίως ἡ περὶ τὸ ἐν παιδιᾷ ἡδὺ, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν δευτέρῳ Ἠθικῶν, ὑπερβολή. Βωμολόχοι τοίνυν οἱ ἐν τοῖς βωμοῖς ἑζόμενοι, καὶ ἀντὶ τοῦ τὸ θεῖον εὐχαῖς ἐξιλεοῦν, πολλοῖς τισὶ λόγοις χρώμενοι καὶ ματαίοις.

908. Κρίνεσιν] Ὡς ἀπὸ τοῦ κρίνος· κατὰ μεταπλασμόν.

910. Προτοῦ γ᾽] Προτοῦ, χρυσῷ. μολίβδῳ δὲ, ἀτιμίᾳ· ὡς νυνὶ μᾶλλον τῶν κακῶν ἀνθέντων. διὸ καὶ ἐκεῖνος ἐπιφέρει· Νῦν δέ γε κόσμος τοῦτ᾽ ἐστιν ἐμοί.

913. Διὰ σὲ δὲ φοιτᾷν]. Τοῦ αὐτοῦ δεῖν πάντα εἶναί φασι τοῦ ἥττονος λόγου. οὐ θέλει γὰρ, φησὶ, τὰ μειράκια διὰ τὴν σὴν εὐήθειαν φοιτᾷν, ὡς μαθησόμενα τὰ χρήσιμα μαθήματα.

919. Τήλεφος εἶναι] Διαβάλλει Εὐριπίδην, ὡς πτωχὸν εἰσενεγκόντα τὸν Τήλεφον. τοῦτον γὰρ Εὐριπίδης ὡς πτωχὸν εἰσήγαγε· περὶ οὗ καὶ κωμῳδεῖται. Ἄλλως. Ὁ Τήλεφος βασιλεὺς ἦν Μυσίας, ὃν πλανηθέντων, ὅτε εἰς Τροίαν ἀπήρχοντο, καὶ τῶν Ἑλλήνων δῃούντων τὴν αὐτοῦ γῆν ἀντὶ τῆς Τροίας, Ἀχιλλεὺς ἔτρωσεν· καὶ πάλιν ἀποροῦντα τοῦ θεραπεύσοντος, τῆς Πυθίας, Ὁ ΤΡΩΣΑΣ ΙΑΣΕΤΑΙ, ἀνελούσης, παραγενόμενον εἰς Θετταλίαν τῷ χρησμῷ πεισθεὶς θεραπείας ἠξίωσε. δυστυχήσαντα δὲ ὕστερον πεποίηκεν Εὐριπίδης ἐν δράματι πήραν ἔχοντα, καὶ προσαιτοῦντα. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, ἄρτους καθαροὺς, ἢ ξηροὺς τρώγων, Πανδελετείους γνώμας εἶπε, διαβάλλων αὐτὸν κατ᾽ ἄμφω, καὶ ὡς ἄτιμον, καὶ ὡς πανοῦργον. ἐπὶ γὰρ πανουργίᾳ διεβεβόητο ὁ Πανδέλετος. συκοφάντης δὲ ἦν, καὶ φιλόδικος, γράφων ψήφων ψηφίσματα. Πανδελετείους οὖν οὕτως εἶπεν, ἀντὶ ἄρτων πανουργίαν σιτούμενος. μέμνηται τοῦ Πανδελέτου καὶ Κρατῖνος Χείρωσιν. οὗτος καὶ ψηφίσματα ἔγραψε. διαβάλλει δὲ τοὺς ῥήτορας ὡς ἐκ τῶν πτωχῶν πλουτοῦντας.

925. Λυμαινόμενον] Ἀντὶ τοῦ ἐνυβρίζοντα. οὕτω δὲ αὐτοῖς σύνηθες· οὐχὶ, τὰ μειράκια λυμαινόμενον. πρὸς ὃ καὶ τὸ χ.

919. πλανηθέντων] credo, scriptum fuisse, saltem transpositione vnius vocabuli magis perspicuam fieri orationem: πλανηθέντων τῶν Ἑλλήνων, ὅτε εἰς Τρ. ἀπ. καὶ δῃούντων. — tum ἀντὶ τῆς Τροίας est, quod existimarunt, Mysiam esse Troiam, vt explicuit Suidas in Τήλεφος ἐκ πηριδίου.

925. οὐχὶ, τὰ etc.] Ernesti et Zeune V. C. ad Xen. Memor. Socr. I. 3. 6. docent abunde, scholiasten h. l. errare, arbitrantem, Atticos verbo

926. Κρόνος] Ἀρχαῖος, λῆρος.

931. Παύσασθε μάχης] Ἔκθεσις τῆς διπλῆς συστηματικῆς, εἰς δύο περιόδους διῃρημένη ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν ιέ. ὧν τῆς πρώτης περιόδου κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα ί. καὶ ἐν εἰσθέσει ἕτερα δύο ὅμοια δίμετρα ἀκατάληκτα. τῆς δὲ δευτέρας περιόδου κῶλα ὀκτώ· ὧν τὸ πρῶτον μονόμετρον ἀκατάληκτον. τὰ ἑξῆς ἕξ, δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δὲ τελευταῖον ἑφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ πρώτου συστήματος παράγραφος· ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

935. Κρίνας φοιτᾷ] Ἀντὶ τοῦ φοιτήσῃ. ἐὰν δὲ ᾖ φοιτᾷν ἀπαρεμφάτως, λείπει ποιήσω· ὡς τὸ, τὸν παῖδα φοιτήσω τῷ ἐλλογιμωτάτῳ.

944. Τῇ ἀνθρηνῶν] Οὕτως οἱ ποιηταὶ τὰς μελίσσας συνεχῶς. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης συγγενῆ τῇ μελίσσῃ τὴν ἀνθρήνην φησί. κοινότερον δὲ ἐπὶ τῶν μελισσῶν τὰς ἀνθρήνας λέγουσιν. ἔστι δὲ εἶδος μελίσσης, ὅμοιον σφηξί.

946. Νῦν δείξετον] Ἔκθεσις μέλους χοροῦ προῳδικὴ, στροφῆς λόγον ἔχουσα. ἔχει γὰρ καὶ ἀντιστροφὴν τὸ, Ὦ καλλίπυργον σοφίαν· ἐκ κώλων χοριαμβικῶν διαφόρως κεκολλημένων ί. ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ χοριάμβου. τὸ β΄, ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβράχεος. τὸ γ΄, ἐκ διϊάμβου καὶ χοριάμβου. τὸ τέταρτον, ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου. τὸ έ, ἀντιστρόφως τῷ πρώτῳ, ἐκ χοριάμβου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου. τὸ ς΄, ἐξ ἀντισπαστικοῦ, καὶ κρητικοῦ, εἴτ᾽ οὖν ἀμφιμάκρου. τὸ ἕβδομον, χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ὄγδοον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἰάμβου, διὰ τὸ ἔχειν τὸν ὅλον πόδα τὸν τετρασύλλαβον, καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ, τὰς δύο δηλαδὴ συλλαβὰς, ἡμιόλιον καλούμενον. τὸ ἔννατον, ἐκ χοριάμβου καὶ διϊάμβου. τὸ δέκατον, ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβράχεος.

953. Ἀνεῖται] Κεῖται, δέδοται. νῦν πρόκειται ἡμῖν ὑπὲρ ἀπα-

verbo λυμ. datiuum tantum iungere, contra et Aristophanem, vt Equit. 1281. et Xenophontem quoque addidisse adcusatiuum, — αὐτοῖς vel est mutandum in Ἀττικοῖς, vel illud pronomen est indicio, quaedam verba excidisse, ad quae id referretur.

931. Plenius in ed. Ald. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τοῦ δευτέρου.

944. conf. Schol. ad Vesp. v. 1075.

946. Glossae: τὼ πισύνω, οἱ θαῤῥοῦντες. φροντίσι, σκέψεσι. γνωμοτύποις (perperam in membr. γνωμοτύπαις) ταῖς κατὰ νοῦν τυπουμέναις. *Brunck.*

ἁπάσης τῆς σοφίας κινδυνεῦσαι. ἦγεν παράςασις καταλέλειπται.

958. Λέξω τοίνυν] Εἴσθεσις διπλῆς περιοδικῆς ἀμοιβαίας μονοςροφικῆς ἐφ' ἓν, διὰ τὸ εἰς μῆκος ἐκτείνεσθαι τὴν περίοδον ἐκ ςίχων ἀναπαιςικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μζ'. ὧν τελευταῖος,

Ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων ὁπόταν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ.

Τῦτο δὲ τὸ μέτρον Ἀριςοφάνειον καλεῖται, ἐπεὶ εὐδοκίμησε λέγων, ὡς,

Ὅτε ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθυν, καὶ σωφροσύνη νενόμιςο.

Τῦτ' ὖν ἄγαν Ἀριςοφάνης ἀπεδέχετο, ὡς εὖ πεποιημένον. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκῦια.

961. Εἰς κιθαριςῦ] Οὕτως Ἀττικοί. ἐσπέδαζον γὰρ περὶ τὴν κιθάραν οἱ Ἀθηναῖοι τότε μανθάνειν, μὴ φροντίζοντες τῦ καλύπτεσθαι.

962. Κωμήτας] Τὸ χ, ὅτι κωμήτας τὺς ἐκ τῦ αὐτῦ ἀμφόδυ καὶ τόπυ ἔλεγεν.

Κριμνώδη] Ἀντὶ τῦ, παχεῖαν σύςασιν ἔχοντα· παρὰ τὺς κρίμνυς. ὗτοι γὰρ παχύτεροι τῶν ἀλεύρων. Κρίμνος γὰρ, εἶδος ἀλεύρυ.

963. Τὼ μηρὼ μὴ ξυνέχοντας] Ἀντὶ τῦ, ἀνειμένως ἑςῶτας, πρὸς τὸ μὴ θλίβειν τὸ μόριον. ἐκθλίβοντας τὰ αἰδοῖα ἐκ τῦ συνέχειν τὺς μηρύς.

964. Παλλάδα] Εἴδη ᾀσμάτων ἀμφότερα, τὸ, Παλλάδα περσέπτολιν θεάν· καὶ τὸ, Τηλέπορόν τι βόαμα. τὸ μὲν ὖν πρότερον Λαμπροκλέυς εἶναί φασιν, Ἀθηναίυ, τῦ Μίδωνος υἱῦ· ἔχει δὲ ὕτως· Παλλάδα περσέπτολιν κλῄζω πολεμαδόκον ἁγνὰν παῖδα Διὸς μεγάλυ δαμάσιππον. τὸ δὲ, Τηλέπορόν τι βόαμα, μὴ εὑρίσκεσθαι ὅτυ πότ' ἐςίν. ἐν γὰρ ἀποσπάσματι εὑρεῖν Ἀριςοφάνη ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. τινὲς δέ

958. εἴσθεσις] v. Ernesti Praef. pag. XVI.

961. μανθάνειν esse resecandum, quum eleganter dicatur σπυδάζειν περί τι, recte iudicat Ernesti Praef. p. XXXII.

962. Rectius Hesychius: κωμήτης, γείτων. κῶμαι γὰρ, τὰ ἄμφοδα.

963. Suidas in τὼ μηρὼ citat nostrum locum, et explicat: at plenius habuisse videtur scholion veteris cuiusdam grammatici. et Ernesti Pr. p. 32. pro ἐκθλιβ. bene monet ὐ θλιβ. aut ὖν vel μὴ ἐκθλιβ. esse scribendum.

964. ἁγνὰν] ἁγνὰν edd. vett.

φασιν αὐτὸ Κυδίδε Ἑρμιονέως, Τηλέπορόν τι βόημα λύρας. Ἄλλως. Οὕτως Ἐρατοσθένης. Φρύνιχος αὐτῦ τύτε τῦ ᾄσματος μέμνηται, ὡς Λαμπροκλέυς ὄντος, τῦ Μίδωνος υἱῦ, ἢ μαθητῦ. ἔχει δὲ ὕτως· Παλλάδα περσέπτολιν δεινὰν θεὸν ἐγρεκύδοιμον ποτικλήΐζω πολεμαδόκον ἁγνὰν παῖδα Διὸς μεγάλυ δαμάσιππον. καὶ κατὰ Λαμπροκλέα ὑποτίθησι κατὰ λέξιν. τὸ δὲ, Τηλέπορον βόημα, Κυδίδυ τῦ Ἑρμιονέως κιθαρῳδῦ. ἀπό τινος τῶν ᾀσμάτων, Τηλέπορόν τι βόαμα λύρας.

965. Τὴν ἁρμονίαν] Τὴν κιθάραν, ὡς συντόνυ ὕσης τῆς παλαιᾶς ἁρμονίας, ὐκ ἀνειμένης, ὡς οἱ νέοι ἐπενόησαν.

966. Κάμψειεν] Ἀντὶ τῦ, εἰ κακοηθεύσαιτο. κεκλασμένη τῇ φωνῇ τὴν ᾠδὴν ἀνενέγκοιτο· οἷον καταισχύνων τῷ μαλθακῷ τῆς φωνῆς.

967. Κατὰ Φρῦνιν] Ὁ Φρῦνις κιθαρῳδὸς Μιτυληναῖος. ὗτος δὲ δοκεῖ πρῶτος παρὰ Ἀθηναίοις κιθαρῳδικῇ νικῆσαι Παναθήναια ἐπὶ Καλλίυ ἄρχοντος. ἦν δὲ Ἀριστοκλείτυ μαθητής. ὁ δὲ Ἀριστόκλειτος τὸ γένος ἦν ἀπὸ Τερπάνδρυ. ἤκμασε δ' ἐν τῇ Ἑλλάδι κατὰ τὰ Μηδικά. παραλαβὼν δὲ τὸν Φρῦνιν αὐλῳδῦντα, κιθαρίζειν ἐδίδαξεν. ὁ δὲ Ἴστρος Ἱέρωνος αὐτόν φησι μάγειρον ὄντα σὺν ἄλλοις δοθῆναι τῷ Ἀριστοκλείτῳ. ταῦτα δὲ σχεδιάσαι ἔοικεν. εἰ γὰρ ἦν γεγονὼς δῦλος καὶ μάγειρος Ἱέρωνος, ὐκ ἂν ἀπέκρυψαν οἱ κωμικοὶ, πολλάκις αὐτῦ μεμνημένοι, ἐφ' οἷς ἐκαινύργησε κλάσας τὴν ᾠδὴν παρὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶ, καὶ Ἀριστοκράτης καθὸ πρῶτος τὴν ἁρμονίαν ἔκλασεν ἐπὶ τὸ μαλθακώτερον. ἦν δὲ γύννις καὶ ψυχρός.

968. Πολλὰς] Πληγὰς δηλονότι.

969. Ἐν παιδοτρίβυ] Εἰς τὸν τόπον, ὅπυ γυμνάζονται καὶ διατρίβυσιν οἱ παῖδες.

Προβαλέσθαι] Τυτέστιν, εὐκοσμίως καθεσθῆναι· ὡς μηδὲν τοῖς περιεστῶσιν ὑποδεῖξαι ἄκοσμον.

971. Συμψῆσαι] Ἀντὶ τῦ συγχέαι τὴν κόνιν, ὡς μὴ σημεῖον

BISETVS.

966. Βωμολοχεύσαιτο] Ἀντὶ τῦ, ἀγοραῖον, ἢ εὐτελές τι εἴποι. ἢ εἴ τις κεκλασμένῃ τῇ φωνῇ τὴν ᾠδὴν προενέγκοιτο, ὥς οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρύνιν· καὶ τὰ ἑξῆς. Σ.

966. κακοηθεύσοιτο editt. vett. — tum Suidas in βωμολοχεύσαιτο rectius προενέγκοιτο pro vulgato ἀνενέγκοιτο.

967. Ἀριστοκλείδυ Suidas in Φρῦνις, adde de hoc Küster.

971. Glossae apud Brunck συμψῆσαι, καθομαλίσαι τὴν κόνιν. εἴδωλον, τύπον. τῆς ἥβης.

σημεῖον ἢ τύπον ἀπολείπεσθαι ταῖς καθέδραις. ἐν γὰρ ψάμμῳ λεπτοτάτῃ ἐγυμνάζοντο. κατέψων δὲ τὸν τόπον ὅπȣ ἐκαθέζοντο, ἵνα μὴ σημεῖον τῆς ἥβης ἑαυτῶν καταλείψειαν τοῖς ἐρασαῖς. παρεγίνοντο γὰρ ὥςε γυμνȣ̀ς ὁρᾷν τȣ̀ς ἐρωμένȣς.

977. Κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος] Ὡς θερμὸν καὶ διεγεῖρον πρὸς τὰ ἀφροδίσια, παρῃτȣ̃ντο ταῦτα. Κεφάλαιον δὲ τὸ πρὸς τοῖς φύλλοις καυλῶδες. ȣ̓κ ἔτεμον δὲ κατὰ μῆκος, ὡς νῦν, ἀλλὰ κατὰ κύκλον φησὶ, διὰ τὴν κεφαλήν.

979. Κιχλίζειν] Ἀντὶ τȣ̃, λιπαρȣ̀ς ὄρτυγας τρώγειν, κίχλας ἐσθίειν. ἢ ἀτάκτως γελᾷν καὶ ἀμέτρως.

980. Τεττίγων ἀνάμεσα] Ἀρχαῖον τὸ τȣ̀ς τέττιγας ἀναπλέκειν· τȣτέςι τȣ̀ς κρωβανȣ́ς. Ἄλλως. Οἱ ἀρχαιότατοι τῶν Ἀθηναίων τέττιγας χρυσȣ̃ς ἐν τοῖς τῶν τριχῶν πλέγμασιν εἶχον, διότι οἱ τέττιγες μȣσικοὶ ὄντες, ἀνάκεινται τῷ Ἀπόλλωνι, ὃς ἦν πατρῷος τῇ πόλει. τὰ δὲ Διϊπόλεια τῶν ἀρχαιοτάτων ἑορτῶν, τὰ καὶ Διάσια. τȣ̀ς δὲ τέττιγας παρέλαβεν, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ κατὰ τὴν ἀναπλοκὴν τῶν τριχῶν χρυσῷ

BISETVS.

974. Ὥσπερ μήλοισιν] Εὐςάθιος· Μῆλα κυρίως τὰ πρόβατα λέγονται, διὰ τὸν μαλλόν· καὶ ὁμωνύμως πάντες οἱ καρποί. νῦν ȣ̓̃ν τινες τὸν ποιητὴν μῆλα καλεῖν νομίζȣσι τȣ̀ς καρπȣ̀ς, ȣ̀̔ς οἱ Ῥωμαῖοι καὶ μᾶλα, καὶ πῶμα, κατὰ τὴν ἐπιχώριον γλῶτταν καλȣ̃σι. καὶ γὰρ ταῦτα πρωῒ δρόσον καὶ χνȣ̃ν τινα ἔχȣσι, πρὶν τὸν ἥλιον ἀνατέλλειν, ἢ ὑπό τινος συλλέγεσθαι. τότε γὰρ μεταχειριζόμενα, καὶ τὴν δρόσον καὶ τὸν χνȣ̃ν ἀποβάλλȣσιν. αὕτη δ᾽ εἰκὼν καλλίςη, καὶ καλλίςην ὑποτύπωσιν ἔχει. ἀλλ᾽ ἀπλȣ́ςερος ἴσως καὶ πιθανώτερος ἂν ὁ νȣ̃ς εἴη, εἰ μῆλα ἐνταῦθα σημαίνειν λέγοις τȣ̀ς γνάθȣς, τὰς παρειὰς, τὰς γένυς. ȣ̔́τω γὰρ καλεῖσθαι ὁ Πολυδεύκης φησὶ, παρὰ τὸ ἀνθεῖν ἐν ὥρᾳ. Λέγει δὲ τοῖς αἰδοίοισιν, ὥσπερ μήλοισιν· ἐπεὶ ἀμφοτέρωθι αἱ πρῶται τρίχες ἅμα φύεσθαι φιλȣ̃σι. σημείωσαι δὲ καὶ τȣ̀ς μαςȣ̀ς τȣ̀ς γυναικείȣς μῆλα καλεῖσθαι, καθάπερ ὁ Σȣΐδας λέγει. τȣ̃το δὲ κατά τινα ὁμοιότητα τῶντε μήλων, καὶ τῶν μαςῶν.

ἥβης, τῶν αἰδοίων. et ad v. 975. Φυρασάμενος, μηκύνας τῇ μεταβολῇ. — προαγωγεύων, μαςροπεύων. — κιχλίζειν, ἀτάκτως γελᾷν. — De μορίαις v. 974. vide Burmann in Ioue Fulg. cap. 8. pag. 58 sqq.

980. κρωβανȣ̀ς] scribendum esse κρωβύλȣς, Bisetus monuit, et patet ex altero schol. atque in ed. Porti altera haec lectio addita est vulgatae.

σῷ ἐχρῶντο τέττιγι, τεκμηρίῳ, ὅτι αὐτόχθονες ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς οἱ τέττιγες. καὶ Θουκυδίδης· Καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἔρσει κρωβύλων ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν.

981. Κηκείδου] Ἀρχαῖος διθυραμβοποιός· οὗ μέμνηται Κρατῖνος ἐν Πανόπταις. τὰ δὲ Βουφόνια παλαιὰ ἑορτή, ἥν φασιν ἄγεσθαι μετὰ τὰ Μυστήρια· ὅτε καὶ βοῦν θύουσιν εἰς ὑπόμνησιν τοῦ πρώτου φονευθέντος βοὸς ἐν ἀκροπόλει, ἀψαμένου τοῦ πελάνου ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Διονυσίων. Ἄλλως. Ἑορτὴ Ἀθηναίων πάνυ ἀρχαία. ἐν γὰρ τοῖς Διϊπολείοις φασὶ βοῦν τὸ πόπανον καταφαγεῖν τὸ παρεσκευασμένον πρὸς τὴν θυσίαν. Θαύλωνα δέ τινα ὡς εἶχε τῷ πελέκει ἀποκτεῖναι τὸν βοῦν· καθὰ καὶ Ἀνδροτίων μέμνηται διὰ τῆς τετάρτης.

982. Μαραθωνομάχους] Τοὺς ἐν Μαραθῶνι τροπωσαμένους τὴν Δαρείου στρατιὰν, ἣν Δάτις ὁ τούτου στρατηγὸς ἤγαγεν οὖσαν περὶ πεντήκοντα μυριάδας. τῷ δὲ ἐντετυλίχθαι, τὸ ἐναντίον γυμνοῦσθαι, οὐκ ἐγκεκαλύφθαι.

984. Ὀρχεῖσθαι] Ὠρχοῦντο γὰρ ἐν ὅπλοις ἐν τοῖς Παναθηναίοις οἱ παῖδες. διὰ δὲ τὸ ἀπρεπὲς, φησὶ, προέχοντες τῶν αἰδοίων τὴν ἀσπίδα· ὡσανεὶ πέτων ἐν τῇ πομπῇ ἀσπιδοφορούντων διὰ τὸ ἐπικαλύπτεσθαι τὴν αἰσχύνην. ηὔξησε δὲ τὴν διαβολὴν εἰς τὴν ἀσπίδα τῆς θεοῦ.

985. Τριτογενείας] Εἶδος ὀρχήσεως, ἣ καλεῖται ἐνόπλιος. διὰ δὲ τὸ εἰς Ἀθηνᾶν ταύτην τελεῖσθαι, Τριτογένεια κέκληται. Τριτὼ γὰρ, ἡ κεφαλὴ, παρ' Αἰολεῦσιν. ἐγεννήθη δὲ Ἀθηνᾶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός. ἐτέλουν δὲ ταύτην τὴν ὄρχησιν

BISETVS.

Ad Schol. 980. Κρωβύλος δὲ, κατὰ τὸν Σουΐδαν, πλέγμα τριχῶν εἰς ὀξὺ λῆγον. ἐκαλεῖτο δὲ ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν οὕτω· κόρυμβος δὲ, ἐπὶ τῶν γυναικῶν· σκορπίος δὲ, ἐπὶ παίδων. οὕτω καὶ ἐν τοῖς τοῦ Θουκυδίδου σχολίοις παραδέδοται.

τεκμηρίῳ] τεκμήριον edd. vett. locus Thucyd. est lib. I. cap. 6.

981. Διονυσίων] legendum esse Διϊπολίων, vidit Spanh. et habet Suidas in Βουφόνια, qui nostrum scholion reddidit.

Θαύλωνα] sic correxi ex Pausania in Attic. cap. 34 Suida in Θαύλων, (vbi v. Küster.) et in Βουφόνια, priore nota, (vtrumque enim nostrum scholion exscripsit ille,) at omittit obscurum istud διὰ τῆς τετάρτης, et φησὶ habet loco μέμνηται. Vulgo Βαύλωνα.

ὄρχησιν οἱ πρότερον μὲν, ὡπλισμένοι καὶ τὴν ἀσπίδα ἐν πλαγίῳ φέροντες· οἱ ὕςερον δὲ, ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν ἔφερον. Σημειωτέον δὲ φασι τὴν σύνταξιν, πρῶτον γὰρ πληθυντικῶς εἰπὼν εἰς ἑνικὸν ἀποδέδωκεν.

Ἀμελῇ] Ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων, ἀμελεῖ τῆς Τριτογενείης, εὕρηται.

990. Μὴ παρὰ τὰς σεαυτῦ] Ἀντὶ τῦ, μὴ παρὰ γνώμην τῶν σῶν γονέων, ὅπερ μέλλει, μολύνειν τὴν αἰδῶ.

991. Ὅτι τῆς αἰδῦς] Εἴπερ μέλλεις τῆς αἰδῦς τὰ ἀγάλματα πληρώσειν. γράφεται δὲ καὶ ἀφανίζειν.

993. Μήλῳ βληθεὶς] Ἀντὶ τῦ ἔρωτι. μηλοβολεῖν γὰρ ἔλεγον, τὸ εἰς ἀφροδίσια δελεάζειν· ἐπεὶ καὶ τὸ μῆλον ἀφροδίτῃ ἐςὶν ἱερόν.

997. Τοῖς Ἱπποκράτυς] Οὗτοί εἰσι, Τελέσιππος, Δημοφῶν,

BISETVS.

Ad Schol. 985. Ἐκεῖ γὰρ τὸ προέχων ἑνικῦ εὐθείας πτώσεως, πρὸς τὸ αὐτὺς πληθυντικῦ τῆς αἰτιατικῆς συνάπτεται· ἀντὶ τῦ, αὐτὺς προέχοντας. ἀλλὰ τῦτο τὸ ἀνακόλυθον καλῶς διορθῦσθαι δύναται, εἰ ἀντὶ τῦ προέχων, προέχειν γράφοις, ὑπακυομένυ ῥήματος ὁρῶ· ὕτως, ὅταν δέον ὀρχεῖσθαι, ὁρῶ αὐτὺς προέχειν ἀσπίδα, καὶ τὰ ἑξῆς. ἢ ταῦτα καλῶς ἐκ τῦ προηγυμένυ ῥήματος, διδάσκεις, ἀρτᾶται· διδάσκεις προέχειν. τῦτο ὐκ ἀπίθανον. Κωλῇ δὲ ἐνταῦθα τὸ αἰδοῖον σημαίνει.

987. Κἀπιςήσει] Καὶ ἐπιςήσει, μαθήσει. παρὰ τὸ ἐπίςασθαι, ὁ μέλλων, ἐπιςήσομαι. τὸ δὲ δεύτερον πρόσωπον διὰ τῆς διφθόγγυ ει, κατὰ τὺς παλαιύς· κατὰ δὲ τὺς νεωτέρυς διὰ τῦ η διφθόγγυ γράφεται. Ἐπίςασθαι δὲ, τὸ γινώσκειν, καὶ μανθάνειν. ὅθεν ἐπιςήμη, καὶ ἐπιςήμων.

Ad Schol. 993. Θεόκριτος εἰδ. γ'.

Ἱππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι.
Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν. ἁ δ' Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν; ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα.

Καὶ εἰδ. ς'.

Βάλλοι τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα.

985. τῆς κωλῆς. Gl. Br. τῦ ποδός· ἕτεροι δέ φασι τῦ αἰδοίυ.

989. ὑπανίςασθαι. Gl. Br. ὑπαναχωρεῖν, παραχωρεῖν.

993. Gloss. Br. ἀποθραυσθῆς, ἀποπέσῃς. — Ἰαπετὸν, ἀρχαῖον, μωρόν· ἐνεοττοτροφήθης, ὥσπερ νεοσσὸς ἐτράφης. — at in nostro scholio Ἀφροδίτῃ pro Ἀφροδίτης correxi.

μωρῶν, Περαλῆσι διαβαλλόμεναι εἰς ὑωδίαν. καὶ Εὔπολις φησὶ ἐν Δήμοις:

Ἱπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες,
Βληχητὰ τέκνα κοὐδαμῶς τοῦ 'μοῦ τρόπου.

Βλιτομάμμαν] Μωρόν. τὸ γὰρ βλίτον μωρὸν εἶναι δοκεῖ λάχανον. εἰκότως δὲ εἶπε, καλοῦσι, καὶ οὐ καλέσουσι, πρὸς τὸ εἴξεις. διότι μὲν γὰρ ἅπαξ ἔμελλεν ὅμοια πείσεσθαι, εἴξεις, εἶπε. διότι δὲ μετὰ τὴν ὁμοίωσιν οὕτως ἀεὶ ἔμελλε καλεῖσθαι, καλοῦσιν εἴρηκε.

999. Τριβολεκτράπελα] Ἐκ τοῦ τρίβειν καὶ ἐκτράπελος σύγκειται. ἀντὶ τοῦ σκληρὰ καὶ ἀπαίδευτα καὶ ἀπόβλητα καὶ ἀνώμαλα.

1000. Γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου] Ἐκ τοῦ γλίσχρου, καὶ ἀντιλογίας πεποιημένη, τοῦ καὶ δυναμένου ἐπιτρίψαι.

1001. Ἀλλ' εἰς Ἀκαδημίαν] Ἐνταῦθα γὰρ διέτριβον οἱ φιλόσοφοι. ἦν γὰρ καὶ γυμνάσιον, ἀπὸ Ἀκαδήμου τινὸς, καταλείψαντος τὴν κτῆσιν ἑαυτοῦ πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ τόπου. περὶ αὐτὸν δ' ἦσαν αἱ ὄντως ἱεραὶ ἐλαῖαι τῆς θεοῦ, αἳ καλοῦνται μορίαι· ἐξ ὧν τὸ ἔλαιον τῶν Παναθηναίων. τὸν δὲ στέφανον τοῦ καλάμου προέκρινεν, ὡς ἁπλούστερον ὄντα καὶ ἀπερίεργον· ἢ ὅτι αὐτῷ στέφονται οἱ Διόσκουροι.

Ὑπὸ ταῖς μορίαις] Αἱ ἱεραὶ ἐλαῖαι τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Ἀκροπόλει Μορίαι ἐκαλοῦντο. λέγουσι γὰρ ὅτι Ἁλιρρόθιος, ὁ παῖς Ποσειδῶνος, ἠθέλησεν ἐκκόψαι αὐτὰς, διὰ τὸ τῆς ἐλαίας εὑρεθείσης κριθῆναι τῆς Ἀθηνᾶς τὴν πόλιν. ὁ δὲ ἀνατείνας τὸν πέλεκυν, καὶ ταύτης ἀποτυχὼν, ἔπληξεν ἑαυτὸν καὶ ἀπέθανε.

BISETVS.

999. Τριβολεκτράπελ'] Σουίδας ταύτην τὴν λέξιν ἐκ τοῦ τριβόλου, καὶ ἐκτραπέλου συγκεῖσθαι λέγει. Τρίβολος δὲ, εἶδος κακίστης βοτάνης.

999. τριβολεκτρ.] Gloſſ. Br. οὐδαμινὰ φευκτά. (v. Suidam h. v. qui habet — ἐκ τοῦ τριβόλου καὶ ἐκτραπέλου σύγκειται. —) — γλισχραντιλογεξ.] γλίσχρου καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος κατατετριμμένην. adde Suidam, noſtrum locum adducentem, in γλισχραντιλ. qui aliud ſcholion paullulum diuerſum habuit. n. — ἐκ τοῦ γλίσχρου καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος καὶ ἐπιτρίπτου σύγκειται· οἷον τοῦ δυναμένου ἐπιτρίψαι.

1001. Ἀκαδ.] Ἐκαδήμου Ald. Iunt. Baſil. ſic quoque recte in textu et ſchol. Ariſtophanis Suidas v. Ἀκαδημία, locum noſtrum excitans: ſed in ed. Porti Ἀκαδήμου, vnde retinuit Küſter. adde Menag. ad Diog. Laert. III. ſegm. 6. pag. 141.

θανε. καὶ διὰ τοῦτο μορίαι ἐκλήθησαν. ἢ διὰ τὰ πάντα ἄνθρωπον κεκτημένον ἐλαίας, ἀναγκάζεσθαι μέρος τι παρέχειν εἰς τὰ Παναθήναια. κέραμον γὰρ ἐλαίου ἐλάμβανον οἱ νικῶντες ἐπεφύτευτο δὲ ἐν τῷ γυμνασίῳ τὸ δένδρον. ἔθος δὲ ἦν τοῖς ἀσκουμένοις, ἀλειψαμένους ἐν τῷ ἡλίῳ τρέχειν. ✠ Ἄλλως. Ἡττηθεὶς τῆς Ἀθηνᾶς ὁ Ποσειδῶν, ἐπὶ τῇ τῆς ἐλαίας ἐπιδείξει, ἔπεμψε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλιρρόθιον ταύτην τεμοῦντα. ὁ δὲ ἀνατείνας τὸν πέλεκυν, ταύτης μὲν ἠστόχησε· τὸν δὲ πόδα αὐτοῦ πλήξας ἐτελεύτησε. καὶ οὕτω μορία ἡ ἐλαία ἐκλήθη· ὡς μόρου παρεκτική. ἦν δὲ ἡ Ἀκαδημία σχολεῖόν τι ἐν Ἀθήναις, ἐλαίαις καὶ ἄλλοις τισὶ δένδρεσι κατάσκιον. ✠

1002. Καλάμῳ λευκῷ] Λιτὸς γὰρ καὶ ἀπερίεργος ὁ τοιοῦτος στέφανος. ἦν δὲ τῶν Διοσκούρων ἴδιον στεφανοῦσθαι καλάμῳ.

1003. Μίλακος] Εἶδος βοτάνης. παρέμιξε τὸ ἀπραγμοσύνης. Ἀπραγμοσύνη δὲ φυτὸν, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς, ἐν Ἀκαδημίᾳ φυόμενον. ἡ λεύκη δὲ, ὁμοία πλατάνῳ. Ἄλλως. Ἀπραγμοσύνη εἶδος ἄνθους· ὄζον πάσης εὐωδίας ὄζων καὶ ἀσφαλείας. ἢ ἀπραγμοσύνης, ἀντὶ τοῦ πολυπραγμοσύνης. τὸ δὲ ψιθυρίζει, ἀντὶ τοῦ ἀνέμου πνέοντος μαλακοῦ καὶ ἠρέμα διὰ τῶν φύλλων εἰσιόντος, ὥσπερ προσλαλεῖ τὰ δένδρα, ὅπερ ψιθυρίζειν λέγεται. καὶ Θεόκριτος· Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα.

1005. Ἦν ταῦτα ποιῇς] Ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν δεκαπέντε· ὧν τὰ μὲν ιγ' δίμετρα ἀκατάληκτα·

BISETVS.

1004. Πλάτανος πτελέα] Εἰ τὸ πτελέα ἄνευ ι ὑπογραφομένου γράψῃς, ἀσύνδετον ἐστι· ἀντὶ τοῦ, ἡ πλάτανος καὶ ἡ πτελέα. εἰ δὲ πτελέᾳ διὰ τῆς διφθόγγου ᾳ, ταῦτα ληπτέον οὕτως· ἡ πλάτανος τὴν πτελέαν ἠρέμα προσλαλεῖ. τοῦτο δὲ ποιητικῶς εἴρηται, καὶ τὸ ἔαρ οὕτω χαρακτηρίζεται. Ψιθυρίζειν δὲ, παρὰ τὸ ψίειν, ὅ ἐστι λεπτύνειν ἐν ταῖς θύραις, ἤγουν ἐν ταῖς ἀκταῖς, καὶ ἠρέμα εἰς τὸ οὖς διαλέγεσθαι. λέγεται καὶ περὶ τῶν δένδρων, ὅταν πνέοντος ἀνέμου μαλακοῦ τὰ φύλλα σείεται, καὶ μακρὸν καὶ γλυκὺν ἦχον ποιεῖ. Θεόκριτος εἰδ. α'.

Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς αἰπόλε τήνα,
Ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται.

Ἀλλαχοῦ δὲ ψιθυρίζειν, τὸ διαβάλλειν δηλοῖ. καὶ λόγος ψίθυρος, ὁ διάβολος, ἡ διαβολή. Σοφόκ. Αἴαντι Μαστιγ. Τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων.

κέραμ. γὰρ ἐλαίου] v. Meursium Lectt. Attic. lib. IV. c. 6.

1003. Θεόκριτος] v. 1. ubi vide notam.

λιπεται· τὸ τεσσαρακαιδέκατον μονόμετρον, ὃ παρατέλευτον ὀνομάζεται. τὸ τελευταῖον ἐφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται παρμιακὸν, ὡς εἴρηται. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ κώλου, ἔξω νενευκυῖαι.

1009. Γλῶτταν βαιὰν] Σωφροσύνης ξύμβολον. οἷον μὴ φλυαρολογεῖν. τὸ δὲ πυγὴν μεγάλην, ἢ γέλωτος χάριν· ἢ διὰ τὴν τροφὴν ἕξεις πυγὴν μεγάλην. Πόσθη δὲ, τὸ μόριον τοῦ ἀνδρός. αἰνίττεται δὲ εἰς τοὺς Ἀθηναίους.

1012. Χροιὰν ὠχρὰν] Διὰ τὴν αταξίαν.

Ὤμους μικροὺς] Γράφεται καὶ λεπτοὺς, καὶ λευκούς· οἷοι τῶν ἀγυμνάστων καὶ ἀργῶν.

1015. Ψήφισμα μακρὸν] Τὸ ἐκ πολυλογίας συγκείμενον. ἀντὶ τοῦ μεγάλῳ ψηφίσματι γράψεις.

1018. Τῆς Ἀντιμάχου] Οὗτος ὡς κίναιδος καὶ εὔμορφος καὶ θηλυμανὴς κωμῳδεῖται. δεύτερος, ὁ ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος. τρίτος, ὁ Ψακὰς λεγόμενος. τέταρτος, ὁ τραπεζίτης, οὗ μέμνηται Εὔπολις ἐν Δήμοις. πέμπτος, ἱστοριογράφος. τάχα δὲ αὐτός ἐστι τῷ εὐμόρφῳ.

1020. Ὦ καλλίπυργον] Ἑτέρα εἴσθεσις μέλους χορικῆς μεσῳδικὴ ἀντίστροφος, ὁμοία τῇ προῤῥηθείσῃ στροφῇ· ἐκ κώλων χοριαμβικῶν ἐπιμεμιγμένων, ὡς τὰ τῆς στροφῆς καθ' ἕκαστον ἐχόντων, δέκα· πλὴν τοῦ πέμπτου ἐξ ἐπιτρίτου καὶ διϊάμβου συγκειμένου· καὶ τοῦ ἑβδόμου, ἐκ χοριάμβου ἰάμβου καὶ ἀντι-

BISETVS.

1014. Κωλῆν μεγάλην] Τουτέστιν αἰδοῖον. τοῦτο δὲ ἐπιφέρει ὁ ποιητὴς, ἀντιπαρατιθεὶς τῷ προηγουμένῳ πόσθην μικράν.

1010-1019. Gl. Brunck: πόσθην, ψωλήν. κωλῆν, μηρόν. (male: accipiendum est pro *veretro*, et opponitur τῷ, πόσθην μικρὰν, v. 1010.) ψήφισμα μακρὸν, δικοῤῥαφίαν. Ἀντιμάχου, οὗτος λίαν πόρνος ἦν.

1018. Ψακὰς] in edd. Ald. et Iunt. male legitur ὁ ψαδακός. At forsan scripserat grammaticus τρίτος, ὁ ψακάδος, καὶ Ψακὰς λεγομ. Nam Comicus in Acharn. v.

1149. Ἀντίμαχον, τὸν Ψακάδος. vide ibi schol. et Suidam v. Ψέκας, qui deriuat nomen a Ψεκὰς, *ros*, *gutta*, quod inter colloquendum sputo adspergeret eos, quibuscum colloquebatur. A ψέειν, eodem quidem sensu, nec tamen eadem facilitate grammatica, deriuat id nomen cl. Schellenberg in Antimachi Colophonii Reliquiis, (Halae Saxon. 1786.) p. 15 sq. de Antimachis docte disserens.

ἀντιστάσει. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ, ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

1032. Καὶ μὴν πάλ' ἐπνιγόμην] Εἴσθεσις ἑτέρας διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μθ'. ὧν τελευταῖος,

"Ἕξει τίνα γνώμην λέγειν τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι.

Τὸ δὲ μέτρον Ἱππωνάκτειον. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

1034. Ἐγὼ γὰρ ἥττων] Ὅτι ποιῶ αὐτοὺς ἡττηθῆναι. ἢ ὅτι τὰ ἥττονα λέγω ἐπὶ τὸ πάντας ἡττᾶσθαι.

1037. Καὶ τοῦτο] Τὸ τινὰ λαβόντα δίκην τῷ ἀδίκῳ λόγῳ νικᾶν. τὸ δὲ σκέψαι, πρὸς τὸν Φειδιππίδην.

1042. Κάκιστόν ἐστι] Ἕψει γὰρ καὶ χαυνοῖ τὰ σώματα. Δειλότατον δὲ εἶπεν· ἐκλύει γάρ.

1043. Μέσον ἔχω] Λαβών σε ἄφυκτον ἔχω εὐθὺς μέσον λαβών. ἡ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν παλαιστῶν λαμβανομένων εἰς τὸ μέσον καὶ ἡττωμένων. τὸ δὲ ΕΥΘΥΣ, ἀντὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ.

1047. Ἡράκλεια λουτρά] Ἴβυκός φησι, τὸν Ἥφαιστον κατὰ δωρεὰν ἀναδοῦναι Ἡρακλεῖ λουτρὰ θερμῶν ὑδάτων· ἐξ ὧν τὰ θερμά τινές φασιν Ἡράκλεια γίνεσθαι. οἱ δέ φασιν, ὅτι τῷ Ἡρακλεῖ μογήσαντι ἡ Ἀθηνᾶ θερμὰ λουτρὰ ἐπαφῆκεν· ὡς Πείσανδρος·

Τῷ δ' ἐν Θερμοπύλῃσι θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ποίει θερμὰ λοετρὰ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

1049. Ἃ τῶν νεανίσκων] Ὡς ταῦτα ἀγυμνάστων νεανίσκων λαλούντων· τῶν εὐγενῶν δηλονότι.

1059. Ὁ γοῦν Πηλεύς] Ὅτε ἀφῆκεν αὐτὸν Ἄκαστος μεταξὺ θηρίων, οἱ θεοὶ δεδώκασιν αὐτῷ ξίφος πρὸς ἄμυναν τῶν θηρίων. τινὲς δὲ ἐπὶ τῷ Πηλίου ἀγῶνι φασὶ τὸν Πηλέα λαβεῖν διὰ σωφροσύνην ἡφαιστότευκτον μάχαιραν. Ἄλλως. Ὁ Πηλεὺς ἐγένετο σωφρονέστατος. καί ποτε Ἱππολύτης τῆς γυναικὸς

1047. ἐπαφ.] quod Minerva thermas non *immisit*, quod est ἐπαφ. sed *emisit*, Ernesti Pr. p. 32. recte correxit ἐξανῆκεν, vel ἀνῆκεν.

1059. Secundus scholiastes Acasti vxorem vocat *Hippolytam*, vti Scholiast. ad Apollon. Rhod. I. 224. vbi tamen e mscr. Paris. legendum esse Κρηθηΐδα Ἱππολύτην, puto cum cl. Heyne, vti apud Pindar. Nem. 5. 49. vocatur Κρηθηΐς Ἱππολύτα, i. e. *Crethei filia*. conf. Verheyk ad Anton. Liber. p. 257. Heyne

ναικὸς Ἀκάςυ ἐρασθείσης αὐτῦ, καὶ μὴ δυνηθείσης πεῖσαι, ἀλλὰ διαβολῇ χρησαμένης, ὡς ἄρα ἐπεχείρησε βιάσασθαι αὐτήν, ὁ Ἄκαςος μαθὼν, καὶ λαβὼν αὐτὸν εἰς ἐρημίαν, καὶ τῶν ὅπλων γυμνώσας, ἀφῆκεν αὐτὸν, καὶ ἀνεχώρησεν, εἰπών· Εἰ δίκαιος εἶ, σωθήσῃ. ὡς δὲ ἔμελλεν ὑπὸ θηρίων διαφθείρεσθαι, οἱ θεοὶ μάχαιραν αὐτῷ ἐχαρίσαντο ἡφαιςότευκτον δι' Ἑρμῦ· καὶ ὕτως ἔφυγε τὸν κίνδυνον. Ἄλλως. Πηλεὺς Φῶκον τὸν ἀδελφὸν κατὰ πατρίδα σὺν Τελαμῶνι δολοφονήσας, φεύγει εἰς Φθῖαν πρὸς Εὔρυτον τὸν Ἄκτορος, ὑφ' ὗ καὶ καθαίρεται. ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν θήραν τῦ Καλυδωνίυ κάπρυ ἐλθὼν, Εὐρύτῳ ἐντυγχάνει καὶ κτείνει τῦτον ἄκων. πάλιν ὖν ὁ Πηλεὺς ἐκ Φθίας φυγὼν ἐς Ἰωλκὸν, πρὸς Ἄκαςον ἀφικνεῖται, καὶ καθαίρεται ὑπ' αὐτῦ. Ἀςυδάμεια δὲ, ἡ Ἀκάςυ γυνὴ, ἐρασθεῖσα Πηλέως, καὶ μὴ πείσασα αὐτὸν διὰ σωφροσύνην συνελθεῖν αὐτῇ, καταψεύδεται αὐτῦ πρὸς Ἄκαςον, ὡς ἀποπειραθέντος αὐτῆς. ὁ δὲ κτεῖναι μὲν, ὃν καθῆρεν, ὐκ ἠβυλήθη, ἄγει δὲ αὐτὸν εἰς θήραν εἰς τὸ Πήλιον. ἀποκοιμηθέντα δὲ αὐτὸν Ἄκαςος καταλιπὼν, καὶ τὴν μάχαιραν ὑπὸ

Heyne ad Apollodor. mox citandum. Tertium ſcholion, in quo illa dicitur *Aſtydamia*, ductum eſt ex Apollod. Bibl. III. 13. 2 ſq. at contractum et quibusdam locis mutatum. Sic ſtatim ab initio: Πηλεὺς δὲ εἰς Φθίαν φυγὼν πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἄκτορος, ὑπ' αὐτῦ καθαίρεται — — — ἐντεῦθεν δὲ ἐπὶ τὴν θήραν τῦ καλυδωνίυ κάπρυ μετ' Εὐρυτίωνος ἐλθὼν, προέμενος ἐπὶ τὸν σῦν ἀκόντιον, Εὐρυτίωνος τυγχάνει, καὶ κτείνει τῦτον ἄκων etc. Sed Εὔρυτος et Εὐρυτίων eſt vnum idemque nomen duplici forma. v. Verheyk ad Anton. Liberal. p. 256. et cl. Heyne ad Apollodor. III. 13. 1. p. 785, qui etiam animaduertit, Eurytionem, non filium, ſed nepotem Actoris ex Iro ab aliis ſtatui, et omnem fabulam copioſe docteque exponit illuſtratque. A Suida in Ἀταλάντη, vbi ille verba Nicolai Damaſceni deſcripſit, Acaſti vxor male vocatur *Atalante*, vt iam Küſter ad eum notauit. Confunditur hiſtoria: Apollod. l. m. n. 3. Peleo: ἀγωνίζεται δὲ καὶ τὸν ἐπὶ Πελίᾳ ἀγῶνα, πρὸς Ἀταλάντην διαπαλαίσας. καὶ Ἀστυδάμεια Ἀκάςυ γυνὴ, Πήλεως ἐρασθεῖσα etc. — In priore ſcholio pro τῷ Πηλίῳ legendum eſſe vidit cl. Nagel τῦ Πηλίυ, vti poſtea exſtat εἰς τὸ Πήλιον. Deſignatur enim, ait, hic ſpeciatim locus, non ἄγων. ἀγῶνι vero in contextu notat *certamini, ad certamen.*

ὑπὸ τὴν κόπρον τῶν βοῶν κρύψας ἐπανέρχεται. ὁ δὲ ἐξαναστὰς, καὶ μὴ εὑρὼν τὴν μάχαιραν, ἤμελλεν ἀπόλλυσθαι καταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν Κενταύρων. σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος· ὃς καὶ τὴν μάχαιραν ἐκζητήσας δίδωσιν αὐτῷ.

1061. Ὑπέρβολος] Οὗτος λυχνοποιὸς ὤν, πάνυ πανοῦργος ἦν. οὐ γὰρ χαλκῷ μόνον ἐχρῆτο πρὸς τὴν τῶν λύχνων κατασκευὴν, ἀλλὰ καὶ μόλιβδον ἐνετίθει, ἵνα πολὺ βάρος ἔχοντες πλείονος ἄξιοι ὦσι· καὶ οὕτως ἠπάτα τοὺς πριαμένους.

1064. Κᾆτ' ἀπολιποῦσά γ' αὐτόν] Φασὶν, ὅτι τοὺς γινομένους παῖδας ἐκ τοῦ Πηλέως ἡ Θέτις λαμβάνουσα περιέκαιε τὸ θνητὸν αὐτῶν σῶμα, βουλομένη αὐτοὺς ἀθανάτους ποιεῖν· καὶ πολλοὺς ἔκαυσε. καὶ τὸν Ἀχιλλέα οὖν τεκοῦσα, ἐνέθηκεν εἰς τὸ πῦρ· καὶ γνοὺς ὁ Πηλεὺς ἐβόησεν. ἡ δὲ λυπηθεῖσα ἐχωρίσθη. Ἄλλως. Ἡ Θέτις εἰς λέβητα ὕδατος ζέοντα ἐνέβαλλε τοὺς ἐκ Πηλέως γενομένους, γνῶναι βουλομένη εἰ θνητοί εἰσιν· ἑτέρους δὲ εἰς πῦρ, ὡς Ἀπολλώνιός φησι. καὶ δὴ πολλῶν διαφθαρέντων, ἀγανακτῆσαι τὸν Πηλέα καὶ κωλῦσαι τὸν Ἀχιλλέα ἐμβληθῆναι εἰς λέβητα. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς φησὶν, ὑπὸ Πηλέως λοιδορηθεῖσαν τὴν Θέτιν καταλιπεῖν αὐτόν. Στάφυλος δὲ ἐν τῷ περὶ Θεσσαλίας φησὶ, Χείρωνα σοφὸν ὄντα καὶ ἀστρονομίας ἔμπειρον, βουλόμενον τὸν Πηλέα ἔνδοξον γενέσθαι, μεταπέμψαι τὴν Ἄκτορος θυγατέρα, τοῦ Μυρμι-

1064. ἐνέθηκεν pro vulgato ἐπεθ. correxi, duce Ernesto Pr. p. 32. Ceterum conf. Apollodori Bibl. III. 13. 6. ibique Heyne V. C. pag. 799 sqq. coll. pag. 786. de Actore Myrmidonis filio. male Μυρμηδονος in ed. Ald. — Alterum schol. descriptum est ex schol. ad Apoll. Rhod. IIII. Argon. v. 815. ex quo intelligitur, primam expositionem habere auctorem, eum, qui Aegimium scripsit: nam ibi exstat: ὁ τὸν αἰγίμιον ποιήσας, ἐν δευτέρῳ φησὶν, ὅτι ἡ Θέτις etc. tum plenius rectiusque εἰς λέβητα ὕδατος ζέοντα ἐνέβαλε. atque ego ζέοντα, quod deest in exemplaribus Aristophaneis editis, inde adieci. Porro, qui locus *Apollonii* sit, cognoscimus. Post apud eumdem Apollonii scholiasten legitur Στάφυλος δὲ ἐν τρίτῳ τῶν περὶ Θεσσαλίαν; dein βουλόμενον τὸν Πηλέα ἔνδοξον ποιῆσαι, μεταπέμψασθαι. Ex eodem reddidi ὁ (quod vulgo omittitur) Πηλεὺς — ἥξουσιν εἰς τὸν γάμον, (tria posteriora voc. etiam desunt in vulgatis). Denique ad Apollonium scriptum est παρετήρει τὸν χρόνον, ἐν ᾧ ὕδατα ἔμελλεν ἔσεσθαι ἐπομβρία καὶ πνεύματα etc.

Μυρμιδόνος, καὶ λόγους διασπεῖραι, ὅτι μέλλει γαμεῖν τὴν Θέτιν ὁ Πηλεὺς, Διὸς διδόντος αὐτῷ· οἱ δὲ θεοὶ μετ' ὄμβρου καὶ χειμῶνος ἥξουσιν εἰς τὸν γάμον. ταῦτα φημίσας παρετήρει τὸν χρόνον, ἐν ᾧ ὕδατα πολλὰ καὶ πνεύματα ἐξαίσια, καὶ δίδωσι Πηλεῖ Φιλομήλαν. καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ φήμη.

1066. Σιναμωρουμένη] Ἀνδρὶ συνουσιάζουσα πρὸς μίξιν. Σινάμωρος δὲ, ἡ μεμορημένη. Σῖνος δὲ, τὸ αἰδοῖον· ὅθεν καὶ Σιληνός. Σινάμωρον οὖν, τὸ πορνικόν. Κρόνιππος δὲ, ὁ μέγας λῆρος. κατ' ἐπίτασιν λαμβανομένου τοῦ ἵππου.

1069. Κοττάβων] Ἐν συμποσίῳ παίγνιον. ἦν δὲ τοιοῦτον. ἐτίθεσαν λέβητα, καὶ τὸ λείψανον τοῦ πόματος ἐνέβαλον, καὶ κτύπον μέγαν ἀπετέλουν καὶ ἐν τούτοις.

1073. Ἀδύνατος γὰρ] Οὐ γὰρ δυνατὸς εἶ λόγοις νικῆσαι τοὺς ἐναντίον.

1079. Ἢν ῥαφανιδωθῇ] Οὕτω γὰρ τοὺς ἁλόντας μοιχοὺς ᾐκίζοντο. ῥαφανῖδας λαμβάνοντες καθίεσαν εἰς τοὺς πρωκτοὺς τούτων, καὶ παρατίλλοντες αὐτοὺς, τέφραν θερμὴν ἐπέπασσον, βασάνους ἱκανὰς ἐργαζόμενοι.

1080. Τίνα γνώμην] Ἀντὶ τοῦ, ποίαν ἕξει γνώμην μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι.

1081. Ἢν δ' εὐρύπρωκτος] Ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἀμοιβαίας· ἧς προτίθενται στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι τέσσα-

BISETVS.

1066. Σιναμωρουμένη] Τῆσδε τῆς λέξεως ἡ ἐτυμολογία τοιάδε εἶναι δοκεῖ. Σῖνος τὸ, αἰδοῖον· μορῆσαι δὲ κατὰ τὸν Ἡσύχιον, τὸ μερίσαι, καὶ διελεῖν. ὅθεν σιναμορέω, οἱονεὶ τῷ σίνῳ μερίζω, καὶ διαιρῶ· τὸ τῆς γυναικὸς διαμερίζω, ὅπερ ἐν τῇ συνουσίᾳ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ποιεῖσθαι φαίνεται. Καὶ γυνὴ σιναμορουμένη λέγεσθαι δύναται, ἡ μίξεως χάριν τὸν ἄνδρα φέρουσα, τουτέστιν αὐτῷ μιγνυμένη. ἐξ ὧν δῆλον, τὴν λέξιν διὰ τοῦ ο μᾶλλον, ἢ διὰ τοῦ ω μεγάλου γραπτέον.

1066. Σιναμωρ.] Bergler deriuat a *σίνομαι noceo*; vt eſt in gloſſis, et a *μωρὸν*, quod eamdem hic vim obtineat, quam in *ὑλακόμωρον* apud Homerum, i. e. qui quaſi inſaniunt ſtudio latrandi.

1069. *καὶ* ante *ἐν τούτοις* abiiciendum videtur Nagelio, vt ſenſus ſit: *vt ſtrepitum magnum his ſ. hoc modo excitarunt.*

1073. *τοὺς ἐναντίον* (pro vulgato *αὐτοὺς ἐν.*) correxi ſuadente Erneſto Pr. p. 32.

1079. correxi *ἐπέπασσον.* vulgo *ἀπεπ.* Suidas in Ῥαφανὶς, — *θερμὴν τέφραν ἐπέπαττον.*

τέσσαρες. τὰ δὲ λοιπὰ κῶλά εἰσιν ἰαμβικὰ ιη΄ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ μέντοι ζ΄ καὶ ια΄ τρίμετρα, καὶ τὸ ι΄ πενθημιμερές. τὸ ιε΄ καὶ ιζ΄ μονόμετρα. τὸ δὲ τελευταῖον ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι· ἡ μὲν ἐν τῇ ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

1083. Ἦν τοῦτο] Λείπει ἡ εἰς· ἵνα ᾖ, εἰς τοῦτο. δύο προθέσεων ἐλλείψεις. ἀντὶ τοῦ, εἰς τοῦτο νικηθῇς ὑπ' ἐμοῦ, ὅτι οὐκ ἔστι κακὸν εὐρύπρωκτον εἶναι.

1087. Τραγῳδοῦσιν] Εἰς Φρύνιχον φασὶν αὐτὸν ἀποτείνειν τὸν τραγικὸν χορευτήν· ἐπεὶ διεβάλλετο ἐπὶ μαλακίᾳ διὰ ποικιλίαν σχημάτων.

1099. Ὦ κινούμενοι] Τοῦτο ἄδηλον πότερον ὁ κρείττων λόγος φησὶν ὁμολογῶν ἡττᾶσθαι, ἢ νεανίσκος, ὁ τῶν λόγων κριτής· ὃ καὶ μᾶλλον. φαίνεται ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ κρείττων λόγος αὐτῷ συνάχθεσθαι παραδοθέντι μανθάνειν τῷ ἑτέρῳ.

1101. Θοἰμάτιον] Ἵνα ἐξ ἑτοίμου καὶ εὐχερῶς χωρίσῃ πρὸς αὐτὸν, καὶ μὴ ἐμποδίζοιτο τῷ δρόμῳ.

1103. Τί δῆτα; πότερον] Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ὀκτώ. ἐν ἐκθέσει δὲ κῶλα ἰαμβικὰ δίμετρα καταληκτικὰ, ἤτοι ἑφθημιμερῆ. ἔχει δὲ τὸ δεύτερον κῶλον τὸν δεύτερον πόδα τρίβραχυν, ἤτοι χορεῖον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1106. Στομώσεις] Ὀξυνεῖς, ἢ εὔστομον ποιήσεις. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μαχαιρῶν.

Ἐπὶ θάτερα] Τὸ μὲν ἕτερον μέρος τῆς γνάθου.

1107. Οἷαν δικιδίοις] Τουτέστι, δυνατὴν καὶ ἔμπειρον δικῶν. ὑποκοριστικῶς δὲ τὸ δικιδίοις.

1113. Τοὺς κριτὰς ἃ κερδανοῦσιν] Κἀνταῦθα Παράβασίς ἐστιν. ἔχει δὲ οὐ πάντα τὰ μέρη τῆς Παραβάσεως, ἀλλὰ μόνον τὸ Ἐπίῤῥημα τῆς Παραβάσεως· ἐν ᾧ ἔθος ἦ χρηστὰ συμ-

BISETVS.

1099. Ὦ κινούμενοι] Κινούμενοι δὲ, τουτέστι κίναιδοι. κινεῖν γὰρ, τὸ φθείρειν, καὶ τὸ βινεῖν.

1087. *Φρύνιχον*] Bergler bene obseruat, etiam ad Agathonem, poetam tragicum, hominem effoeminatum et mollem et cinaedum, (v. Thesmophor. v. 206 sq.) posse haec referri.

1101. Hanc scholiastae interpretationem esse ineptissimam, et veram esse caussam, quia fingat Comicus, Socratem discipulos vestibus exuere solitum fuisse, priusquam in scholam admitterentur, ait Brunck.

βυλεύειν τῇ πόλει, ἢ σκώπτειν τὺς πονηρύς. τίθενται γὰρ ὐ μόνον τέλειαι Παραβάσεις, ἀλλὰ καὶ μέρη τινὰ αὐτῶν. ἔςι δὲ τὸ παρὸν Ἐπίῤῥημα ἐκ ςίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ις'. ὧν τελευταῖος,

Κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον, ἢ κρῖναι κακῶς.

Αἰτιατικὴ δὲ ἀντὶ εὐθείας· ἀντὶ τῦ, οἱ κριταί. Ὅμηρος· Μητέρα δ' εἴ τοι θυμὸς ἐποτρύνει γαμέεσθαι. ἀντὶ τῦ, ἡ μήτηρ.

1114. Ὠφελῶσ' ἐκ τῶν δικαίων] Συναγωνίζωνται καὶ συλλαμβάνωνταί τε κατὰ τὸ δίκαιον. ἵνα δὲ μὴ χάριτι δοκῇ νικᾶν, καὶ τὴν ψῆφον φέρειν, ἀλλὰ ταῖς ἀληθείαις, προσέθηκε τῦτο.

1117. Τεκύσας] Χαριέντως εἶπε τεκύσας, καὶ φυλάξαι ἐπὶ τῆς βλαςήσεως τῆς ἀμπέλυ. λίαν γάρ ἐςιν εὐχερὲς τὸ αὐχμὸν πιέζειν, ἀντὶ τῦ ξηρασίαν καταπονεῖν, ἀφανίζειν.

1123. Σφενδόναις] Ὅτι ἡ χάλαζα ὡς λίθος ἐςίν. ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν λίθων καὶ τῶν σφενδονῶν. θέλει δὲ τὴν χιόνα εἰπεῖν. ὐκ ἀκύρως δὲ τὸ παιήσομεν, ἐπειδὴ ἀνθύντων τῶν καρπῶν ἡ χιὼν γίνεται.

1127. Τὴν νύκτα] Ὅτι ἀνάγκη ἐςὶ μετελθεῖν τὴν νύμφην.

1128. Ἐν Αἰγύπτῳ] Ἐπεὶ μὴ ὕειν δοκεῖ αὐτόθι, ὡς Ἡρόδοτος. Ἐκεῖ ἂν θελήσει τυχεῖν, ἔνθα μὴ βλαβήσεται ἐκ τῶν Νεφελῶν, ὡς ποῤῥωτάτω τῆς πατρίδος. ἢ ὡς ἐπὶ κατάραν· ἐπεὶ καταρᾶται. ἐλέγετο γὰρ ληςεύεσθαι ἡ Αἴγυπτος. Αἰσχύλος.

Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

Καὶ Θεόκριτος ἐν Ἀδωνιαζύσαις· Οὐδεὶς κακοεργὸς δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιςί. καὶ αἰγυπτιάζειν, τὸ ὕπυλα πράττειν.

1129. Πέμπτη] Κορωνὶς εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν, καὶ ἔκθεσις παρὰ τὺς τετραμέτρυς. ἔςι γὰρ τὰ ἑξῆς ἰαμβικὰ τρίμετρα κγ'. ἐξέρχεται δὲ ὁ Στρεψιάδης ἀριθμῶν τὰς ἡμέρας. ὕτω δὲ ἠρίθμυν Ἀθηναῖοι· τὰς μὲν ἀπὸ νυμηνίας ὁμοίως ἡμῖν, λέγοντες πρώτη ἱςαμένυ, δευτέρα ἱςαμένυ, μέχρι τῶν δέκα· μεθ' ἣν πρώτην ἐπὶ δέκα, εἶτα δευτέραν ἐπὶ δέκα, καὶ ἑξῆς ἄχρι εἰκοςῆς· ἡ αὐτὴ δὲ καὶ εἰκάς· μεθ' ἣν ἐνδεκάτην φθίνοντος,

1128. Θεοκρ. ἐν Ἀδων.] v. 47. 48. vbi vide Valcken. pag. 356 ſq. conf. Suidas in Βυλήσεται ibique Küſter. Herodoti locus exſtat lib. III. cap. 10. p. 198. Weſſeling.

1129. Mentem noſtri ſcholiaſtae et rationem computandi apud Graecos ſolitam Dodwel de veteribus Graecorum Romanorumque Cyclis, diſſ. I. ſect. 39. pag. 53 ſq. vberius explicat, quam vt verba illius hic poſſim commode repetere.

νοντος, ἢ δεκάτην, ἢ ἐννάτην, ἢ ὀγδόην, ὡς ἔτυχεν ἔχων ὁ μήν· καὶ ἑξῆς ἀναλύοντες ἄχρι δευτέρας· ὕτω γὰρ Ἀθηναῖοι ἠρίθμυν, ὐ προσιθέντες, ἀλλ' ἀφαιρῦντες καὶ ἀναλύοντες μέχρι τριακάδος, Σόλωνος ἡγησαμένυ πρὸς τὰ τῆς σελήνης φῶτα ὕτω μειύμενα. μετὰ δὲ δευτέραν λεκτέον ἕνην, τυτέστι τὴν τελευταίαν τῦ μηνὸς ἡμέραν. Ἄλλως. Πέμπτη, τετράς. ὐ προσέθηκε τὸ φθίνοντος. ὕτω γάρ, φασίν, Ἀθηναῖοι μετρῦσιν· ἀπὸ πρώτης ἕως δευτέρας προσιθέασι τὸ ἱσαμένυ· ἀπὸ τρισκαιδεκάτης ἕως ἐννεακαιδεκάτης, τὸ ἐπὶ δέκα. εἶτα ἡ μεγάλη εἰκάς. ἀπὸ εἰκοστῆς πρώτης ἕως εἰκοστῆς ἐννάτης τὸ φθίνοντος. τὴν δὲ τριακοστήν, ἕνην τε καὶ νέαν· ἐπεὶ μετέχει τῦ τε παλαιῦ καὶ τῦ νέυ φωτός. ταυτὸν καὶ Δημητριάδα προσηγόρευσαν. τὴν ὖν εἰκοστὴν δευτέραν ἐκάλυν ἐννάτην φθίνοντος· τὴν εἰκοστὴν τρίτην, ὀγδόην· τὴν εἰκοστὴν τετάρτην, ζ'. τὴν εἰκοστὴν πέμπτην, ς'. τὴν εἰκοστὴν ἕκτην, ε'. τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην, δ'. τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην, γ'. τὴν εἰκοστὴν ἐννάτην, β'. εἶτα τὴν τριακοστὴν ἕνην τε καὶ νέαν· ἐν ᾗ τόκοι ἀπητῦντο· ἐπεὶ ἐν αὐτῇ συντελεῖται ὁ μήν, καὶ ἀρχὴν ἔχει τῦ ἑτέρυ μηνὸς καὶ σελήνης. ὥστε ἡ μὲν εἰκοστὴ ἕκτη παρ' αὐτοῖς πέμπτη ἀκύει· ἡ δὲ εἰκοστὴ ἑβδόμη, τετρὰς λέγεται.

1132. Ἕνη καὶ νέα] Ἡ νυμηνία. ὕτω παρ' Ἀθηναίοις ἡ παρ' ἡμῖν τριακάς· ἐπειδὴ συμβαίνει ἐν αὐτῇ καταλήγειν τὴν σελήνην, καὶ γενέσθαι. τότε δὲ τὺς μὴ ταχέως ἀποδιδόν-

ἀναλύοντες Küſter. *ἀναλύοντι* omnes edd. vett.

Δημητριάδα] ſic forſan Küſter correxit ex Harpocratione in *ἕνη καὶ νέα*, quem (triceſimum menſis diem) inde vocaſſe Athenienſes dicit, quod contineat finem menſis praecedentis et initium ſequentis; tum pergit: *Πολέμων δέ φησιν, ὅτι ἐκάλεσάν ποτε αὐτὴν Δημητριάδα, ἐπὶ τιμῇ Δημητρίυ τῦ Μακέδονος.* Editiones autem priſcae in noſtro ſcholio *Δημητριάδας*.

καὶ σελήνης] ſic Port. et Küſter. *τῆς σελ.* edd. pr. forſan ſcriptum fuit *καὶ τῆς σελήνης*.

1132. *Νυμηνία*] Errat ſcholiaſtes, arbitrans, *Νυμηνίαν*, *Nouilunium* ita apud Atticos dici, quae apud poſteros *τριακάδα*: nam hi diverſi fuerunt dies, et *Nouilunium*, ſ. Romanorum Kalendae, ſequebatur *ἕνην καὶ νέαν*. Sic verſ. 1198. diſcrimen inter *Νυμηνίαν* et *ἕνην καὶ νέαν* manifeſte ſignificatur. conf. Spanhem. — Paullo poſt correxi, monente Erneſto Praef. p. 32. *ὑπερημέρυς*, h. e. eos, qui die conſtituta non ſoluerant; vulgo *ὑπερόρυς*.

τας τοὺς τόκους, ἢ τὰ δάνεια, ἀπῄτουν, ὡς ὑπερημέρους. ἀπολυπεῖσθαι φησὶν, ὡς ὁρῶν ἐνισταμένην ἕνην καὶ νέαν. ἡ δέ ἐστιν ἡ καλουμένη τριακὰς φθίνοντος. Ἕνη καὶ νέα, ἡ νουμηνία. διὰ μὲν οὖν τὸ παρελθεῖν τὸν μῆνα, ἕνη· διὰ δὲ τὴν ἀρχὴν, νέα. Ἄλλως. Ἡ καλουμένη νουμηνία, διὰ τὸ τοῦ μὲν παρελθόντος μηνὸς εἶναι τέλος, ἀρχὴν δὲ τοῦ ἐνισταμένου. τὰς δὲ τριάκοντα ἡμέρας τῆς σελήνης εἰς τρεῖς δεκάδας Ἀθηναῖοι διαιροῦσι· καὶ τὴν μὲν πρώτην, ὡς ἡμεῖς, ἀπαριθμοῦνται. τὴν δὲ δευτέραν οὕτως· πρώτη ἐπὶ δέκα, δευτέρα ἐπὶ δέκα, ἄχρι τοῦ θ'. τὴν γὰρ εἰκάδα οὕτω καλοῦσι. τὴν δὲ εἰκάδα πρώτην, ὑστέραν δεκάδα· καὶ τὴν μετὰ ταύτην, θ' φθίνοντος· ἕως β φθίνοντος, ἥτις ἐστὶν κθ'. τὴν δὲ τριακάδα, ἕνην τε καὶ νέαν φασί.

1134. Θείς μοι πρυτανεῖα] Τὰς γὰρ δεκάδας τοῦ χρέους καταβάλλοντες τοῖς Πρυτανεῦσιν, εἰσῆγον τοὺς χρεωστοῦντας. Πρυτανεῖα δὲ τὰ νῦν καλούμενα παρὰ Ῥωμαίοις σπόρτυλα. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς τὰ πρυτανεῖα. ἦν δὲ ἀργύριόν τι, ὅπερ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι ἀμφότεροι, καὶ ὁ φεύγων, καὶ ὁ διώκων. Ἄλλως. Δίκας, ἐκταγάς. αὗται γὰρ εἰς τὸ Πρυτανεῖον συνήγοντο. τὸ δὲ ἦν δημόσιόν τε θησαυροφυλάκιον.

1140. Ὀλίγον γάρ μοι μέλει] Ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ὀλίγον φροντίζω λοιπὸν τῶν δανειστῶν, διὰ τὸ μεμαθηκέναι δηλαδὴ τὸν υἱὸν τὸν ἥττω λόγον, ᾧ περιεγένετο τῶν δίκαια λεγόντων.

1145. Πρῶτον λαβέ] Θύλακον ἀλφίτων δίδωσιν αὐτῷ. καὶ γὰρ ἄνω εἶπε, [v. 669.]

Διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.

1146. ⁜ Ἐπιθαυμάζειν] Θαυμαστῶς τιμᾶν καὶ δεξιοῦσθαι. ⁜

1148.

BISETVS.

1142. Τὸ Φροντιστήριον] Τὴν τοῦ Φροντιστηρίου θύραν.

Ἠμί] Φημὶ, λέγω. νῦν προσφωνητικόν ἐστι μόριον. ἀλλαχοῦ δὲ σαφηνείας ἕνεκα παραλαμβάνεται.

τριακὰς] sic correxi monente Küstero et iubente antiquitatis sensusque veritate. Vulgo εἰκάς.

1134. De sportulis Romanorum diuersis ad textus verba iam actum est. Verba vero Ἰσοκράτης — — ὁ διώκων eadem sunt, quae apud Harpocration. in v. Πρυτανεῖα leguntur.

1146. Θαυμαστῶς correxi suadente et scribendi ratione, et Küstero et Glossa simili apud Brunck. θαυμαστῶς τιμᾶν καὶ δεξιοῦσθαι.

1148. Ἀρτίως] Διαφέρει τὸ ἀρτὶ τοῦ ἀρτίως παρὰ Ἀττικοῖς. Ἄρτι μὲν γὰρ, ἀντὶ τοῦ νῦν. ἀρτίως δὲ, πρὸ ὀλίγου.

1149. Ἀπαιόλη] Πέπλακεν ὄνομα δαίμονος, σωματοποιήσας αὐτὴν, παρὰ τὸ ἀπαιολεῖν, καὶ κινεῖν, καὶ στερεῖν· ἤ τινα τοιαύτην· ὡς ἂν εἴποι τις, ὦ ἀδικία. Ἀριστοφάνης δὲ ὀξύνεσθαι φησὶ τὴν ἐσχάτην ἀπαιολή. τὸ δὲ ΩΣΤΕ πρὸς τὸ μεμάθηκε. τὸ γὰρ Ω ΠΑΜΒΑΣΙΛΕΙΑ, διὰ μέσου.

1153. Βοάσομ' ἄρα] Διπλῆ εἴσθεσις εἰς μέλος ἀμοιβαῖον τῶν ὑποκριτῶν, εἰκοσάκωλος. τὸ μὲν πρῶτον, ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως, (τῶν ἄρα δύο βραχειῶν ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς λογιζομένων) καὶ τροχαϊκοῦ πενθημιμεροῦς. τὸ δεύτερον, ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως, καὶ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς. τὰ δὲ ἑξῆς δύο, ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα· μεθ' ἃ, δακτυλικὰ πενθημιμερῆ τρία. τὸ ὄγδοον, ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ χορείου, δίμετρον. τὸ ἔννατον, ἐξ ἐπιτρίτων τρίτων, δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ δέκατον ἐκ διτροχαίου ἀντισπαστικοῦ, εἴτε ἐπιτρίτου, τετάρτου, καὶ διϊάμβου. τὰ ἑξῆς δύο, χοριαμβικὰ δίμετρα βραχυκατάληκτα. τὸ τρισκαιδέκατον, ἐκ χοριάμβου καὶ σπονδείου. τὸ ιδʹ, σπονδειακὴ ταυτοποδία. τὸ ιεʹ, ἐκ παίωνος τετάρτου, καὶ ἰάμβου. τὸ ιςʹ, ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ιζʹ, δακτυλικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ιηʹ, ὅμοιον τῷ ιςʹ. τὰ ἑξῆς δῆλα. ζητητέον δὲ περὶ πάντων ἀκριβέστερον. Ἄλλως. Παρὰ τὰ ἐκ Πηλέως Εὐριπίδου. ἐπιφέρει γὰρ, Ἰὼ πύλαισιν, ἥτις ἐν δόμοις. καὶ Φρύνιχος Σατύροις· Βοάσομαι γὰρ ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάν. Χορικῇ περιπλοκῇ εἴρηται, καὶ διαλέκτῳ Δωρίδι. ΥΠΕΡΤΟΝΟΝ δὲ, μεγάλην, ὑπέροχον. Φησὶ δὲ, εἰ οὕτος ὁ παῖς ἐκπεπαίδευται, μέγιστον ὑπὸ χαρᾶς ἐκβοήσομαι.

1159. Ἀμφήκει γλώττῃ] Ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς ἀμφήκης. Ἀκόλουθον δὲ τὸ, Εὖ μοι στομώσεις αὐτὸν, ἐπὶ μὲν θάτερα οἷαν δικιδίοις.

BISETVS.

1148. Εἴφ' ὃν] Ἀντὶ τοῦ, ἐκεῖνον εἰπὲ, ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες τὸν υἱόν μου. ἤ, ὃν σὺ ἀρτίως εἰσήγαγες, καὶ ἐδίδαξας.

1154. Ὦ ὀβολοστάται] Ὀβολοστατεῖν, τὸ δανείζειν. Λυσίας· Οὐδ' ἂν οἱ πολλοὶ ἐλάττονα τόκον λογίσαιντό σοι, ἢ ὅσον οὗτοι οἱ ὀβολοστατοῦντες τοὺς ἄλλους πράττονται. Ἔλεγον δὲ τοὺς ὀβολοστάτας, τοὺς δανειστὰς, ὡς Ὑπερίδης, καὶ ἡ κωμῳδία. Σ.

1155. Τ' ἀρχαῖα] Τὰ τῶν χρεῶν κεφάλαια. καὶ οὕτως ἐνταῦθα γραπτέον. Ἀρχεῖα γὰρ, διὰ τῆς ει διφθόγγου, τὰ χαρτοφυλάκια, ἔνθα οἱ δημόσιοι χάρται ἀπόκεινται.

1162. Λυσανίας] Λύων τὰς τῦ πατρὸς ἀνίας. ἐκτεταμένως δὲ προσενεγκτέον τὴν πρώτην καὶ τὴν τρίτην συλλαβήν. πρὸς δὲ τὴν ὀνοματοποιΐαν τὸν Σοφοκλέα μυκτηρίζει λέγοντα· Ζεῦ ἄνοτος ἄγοιτο Νικομάχαν, καὶ Παυσανίαν, καὶ Ἀτρείδαν.

1173. Χροίαν] Ὡς ἐκ τῆς ἀσκήσεως ὠχριάσαντος. οἱ Ἀττικοὶ δὲ παροξύνουσι τὴν χροιάν.

1174. Ἰδεῖν εἶ[Λείπει ἡ εἰς· ἵν' ᾖ, εἰς τὸ ἰδεῖν. ΕΞΑΡΝΗΤΙΚΟΣ δὲ, ἀρνεῖσθαι δυνάμενος.

1176. Ἀτεχνῶς] Ἄγαν ἀκριβῶς. ΕΠΑΝΘΕΙ δὲ, πλεονάζει, ἀκμάζει.

Τί λέγεις σύ] Τῷ περὶ τὴν συνήθειαν καὶ ἀνὰ χεῖρα ἐχρήσατο. εἰώθαμεν γὰρ ἐν ταῖς τῶν ἐναντίων διαλέξεσι λέγειν, τί λέγεις σύ. ὅτε γὰρ τὰς ἐναντίας καταπλῆξαι βουλόμεθα, τῇ τοιαύτῃ φωνῇ χρώμεθα· οἵ τε ἀναισχυντοῦντες παρὰ Ἀθηναίοις ἀνθιστάμενοι ἔλεγον, τί λέγεις σύ.

1178. Βλέπος] Ἀντὶ τῦ, πανῦργον τὸ βλέμμα. τὸ δὲ χ πρὸς τὸν σχηματισμὸν τῆς λέξεως. τὰς μὲν γὰρ Ἀττικὰς ἐπὶ ἀγαιδείᾳ διέβαλλον. τὰς δὲ Ἀθηναίας ἐπὶ ἀναιδείᾳ καὶ τῷ ἱκανὰς εἶναι λέγειν.

1181. Ἔνη γάρ ἐστιν] Ἀντιλέγει τῷ ὁμολογυμένῳ, ὅτι ὐκ ἔστιν ἡμέρα μία ἔνη καὶ νέα, ἀλλὰ δύο· ὅτι ὐ δυνατὸν τὰς δύο ἡμέρας μίαν γενέσθαι· καὶ δεικνυσιν, ὅτι ὐ τῆς μιᾶς ἡμέρας; ἐστὶ τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ τὸ μὲν τῆς λ' ἔνη· τὸ δὲ τῆς νυμηνίας, ἡ νέα. Ἄλλως. Παίζει ἐνταῦθα ἐρωτῶν·

Ἔνη γάρ ἐστι καὶ νέα τις ἡμέρα.

Ὥσπερ

BISETVS.

1160. Πρόβολος ἐμός] Ἤγυν ἐμῦ προβαλλόμενος, προστάτης, τεῖχος, ἀσφάλεια.

Σωτὴρ δόμοις] Ὡς αὐτὸς ὁ Στρεψιάδης ᾤετο. καὶ γὰρ ὡς Εὐριπίδης λέγει ἐν Ἰφιγενείᾳ ἐν Ταύροις·

Στύλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες.

Ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον,

Φθόρος γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες.

1162. ἄνοτος quid significet h. l. aut quomodo sit corrigendum, non video, quum fragmentum sit. Nouum aut insolitum vocabulum in illo latere videtur, quod alio ficto vocabulo exagitauerit. cl. tamen Nagel. coniicit Ζεῦ ἀνώτατος ἄγοιο etc.

1176. βυλομ.] edd. pr. βυλοίμεθα.

1178. v. Suidas locis ad textum notatis, qui alium veterem enarratorem sequutus esse videtur.

Ὥσπερ καὶ εἰς τὸ, ἀλεκτρύαινα, καὶ ἀλεκτρυών. ἡ αὐτὴ γάρ ἐστιν ἕνη καὶ νέα. ἡ γὰρ τοῦ μηνὸς πρώτη ἀρχή τε ἐστὶ τῶν ἐπιλοίπων, καὶ νέα. ἐκ ταύτης γὰρ τὰ τῆς σελήνης χωρεῖ πρὸς αὔξησιν. ✠ Πλούταρχος περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανείζεσθαι· Τὴν δὲ τράπεζαν ἡ καλὴ Αὐλὶς, ἢ Τένεδος ἀντικοσμήσει τοῖς κεραμέοις καθαρωτέροις οὖσι τῶν ἀργύρων. οὐκ ὄζει τόκου βαρὺ καὶ δυσχερὲς, ὥσπερεὶ ὁ καθ' ἡμέραν ἐπιῤῥυπαίνοντος τὴν πολυτέλειαν· οὐδὲ ἀναμνήσει τῶν καλανδῶν καὶ τῆς νεομηνίας, ἣν ἱερωτάτην ἡμερῶν οὖσαν ἀποφράδα ποιοῦσιν οἱ δανεισαὶ καὶ ςύγιον. ✠

1183. Ἀπολοῦντ' ἄρ'] Ζημιωθήσονται ἅπερ ἀναλώσουσι. σοφίζεται δὲ, ὅτι οὐ δύναται εἶναί τις ἡμέρα ἡ αὐτὴ ἕνη καὶ νέα.

1186. Γραῦς τε καὶ νέα] Διὰ τοῦτο τὸ παράδειγμα τῆς γυναικὸς ἔθηκε, διὰ τὸ τὴν ΕΝΗΝ ἀρχαίαν καὶ παλαιὰν καὶ ὥσπερ τέλος τοῦ ὄπισθεν μηνὸς ἡγεῖσθαι. ΝΕΑΝ δὲ τὴν τριακοστὴν πρώτην, ἀφ' ἧς ὁ μὴν ἄρχεται.

1189. Ὁ Σόλων ὁ παλαιός] Ἀρχὴ αὐτὴ τῆς τοῦ νόμου διηγήσεως. ἐκμιμεῖται δὲ τοὺς ῥήτορας, οἳ τὰ μὲν ὀνόματα τῶν νομοθετῶν ἴσασιν, οὐ μέντοι τοὺς νόμους.

1190. Τοῦτὶ μὲν] Οὐκ ἀνασχόμενος ὁ Στρεψιάδης ἀκοῦσαι πάντα τὸν λόγον, ἐκ περικοπῆς τοῦτό φησι, τὸ, Οὐδέν ἐστι τοῦτο πρὸς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν.

1191. Τὴν κλῆσιν] Τὴν ἐν ταῖς δίκαις εἰσαγωγήν. καλοῦνται γὰρ εἰς τὰ δικαστήρια.

Εἰς δύ' ἡμέρας] Ἐγχειρεῖ λέγειν, ὅτι οὐκ ἔστι μία ἡμέρα ἕνη καὶ νέα· ἀλλ' ὅτι δύο. Ἕνη μὲν ἡ λ'. Νέα δὲ, ἡ νουμηνία. τὰς οὖν κλήσεις τῶν δικῶν τῇ λ' φασὶ γενέσθαι, ὅπως ὁ κληθεὶς εἰς τὴν δίκην, ἔχῃ τὴν τριακοστὴν ὅλην εἰς τὸ σκέψασθαι περὶ αὐτοῦ, καὶ μὴ ἀποτομίᾳ ζημιωθῇ· ὥστε καλεῖσθαι καὶ τὰ πρυτανεῖα θεῖναι ἐν τῷ δήμῳ. οὐ χεῖρον δὲ καὶ τὰ παρὰ Πλουτάρχῳ περὶ Σόλωνος παραθέσθαι. Συνιδὼν γὰρ (φησὶ) τοῦ μηνὸς τὴν ἀνωμαλίαν καὶ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης οὔτε δυομένῳ τῷ ἡλίῳ πάντως, οὔτε ἀνίσχοντι συμφερομένην, ἀλλὰ πολλάκις τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ καταλαμβάνουσαν καὶ παρερχομένην τὸν ἥλιον· αὐτὴν μὲν ἔταξε ταύτην ἕνην καὶ νέαν καλεῖσθαι· τὸ μὲν πρὸ συνόδου μόριον αὐτῆς, τῷ παυομένῳ μηνί· τὸ δὲ λοιπὸν ἤδη τῷ ἀρχομένῳ προσήκειν ἡγούμενος· πρῶτος, ὡς ἔοικεν, ὀρθῶς ἀκούσας Ὁμήρου λέγοντος·

Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο.

Τὴν δ' ἐφεξῆς ἡμέραν Νουμηνίαν ἐκάλεσεν· τὰς ἀπ' εἰκάδος οὐ προστιθεὶς, ἀλλ' ἀφαιρῶν, καὶ ἀναλύων, ὥσπερ τὰ φῶτα τῆς σελήνης ἑώρα, μέχρι τριακάδος ἠρίθμησεν.

1193.

1193. Ἵν' αἱ Θέσεις] Αἱ δίκαι καὶ αἱ καταβολαὶ τῶν πρυτανείων· ἅπερ μισθὸς ἦν τῆς εἰσαγωγῆς τῆς δίκης. Ἄλλως. Θέσεις, τὰ δικαστήρια· παρὰ τὸ τὺς δικαζομένυς δραχμὴν τῷ δημοσίῳ διδόναι.

1194. Ἵν' ὦ μέλε] Ἵνα, φησί, παρόντες οἱ εἰσαγόμενοι, εἰ συνίδοιεν ἑαυτοῖς ἀδικῦσι καὶ ὀφείλυσι, τῦ δικάζεσθαι ἀπαλλάττοιντο, διαλυόμενοι πρὸς τὺς δανειστὰς διὰ τῆς τῶν τόκων ἀποδόσεως. εἰ δὲ μὴ οἰκείᾳ ἀποδοῖεν γνώμῃ, ὑπὸ τῦ δικαστηρίυ λυποῖντο. Εἰς σκέψιν ὖν αὐτοῖς, φησὶν, ἐδίδοτο ἡ τριακοστή. Ἄλλως. Ἵνα πρὸ μιᾶς ἡμέρας παραστάντες οἱ κατηγορύμενοι διαλυθῶσιν· εἰ δὲ μὴ, τῇ νυμηνίᾳ δικάζοιντο. Εἰς σκέψιν ὖν αὐτοῖς ἡ τριακοστὴ συνεχωρεῖτο, ἵνα παρόντες τῇ κλήσει συνίδοιεν τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς μετὰ τῶν ἐχθρῶν δικάζοιντο.

1197. Ὑπανιῷντο] Ἀντὶ τῦ, μετὰ βίας ἀπαιτοῖντο. ἔθος γὰρ ἦν καταβάλλειν τῇ νυμηνίᾳ.

1199. Ἔνῃ τε καὶ νέᾳ] Ἀποδεικτικὸς ὁ τόπος, ὅτι ἔνη καὶ νέα λέγεται ἡ τριακάς. ἀντιδιέσταλκε γὰρ πρὸς νυμηνίαν. Ἀρχαὶ δὲ, οἱ ἄρχοντες. Πρυτανεῖα δὲ, τὰ διδόμενα ὑπὸ τῶν δικαζομένων τῷ δημοσίῳ ἀργύρια.

1200. Ὅπερ οἱ προτένθαι] Οὐκ ἔτι γὰρ δίδοται αὐτοῖς ἡ σκέψις ἡ πρὸ μιᾶς, ἀλλ' εὐθὺς ἐπὶ τὸ καταβάλλειν ὁρμῶσιν. εἰκὸς γὰρ αὐτὺς ἀποσκεπτομένυς τῇ ἐνδοσίμῳ τριακοστῇ, καταβάλλειν χωρὶς δίκης τὸ χρέος, καὶ μηκέτι τέτυς λαμβάνειν τὰ πρυτανεῖα. διὰ τῦτο τοίνυν προέλαβον τὴν προθεσμίαν

1193. καταβολαὶ τῶν πρυταν. pro vulgato μεταβολαὶ τ. πρ. scripsi monente Küstero et duce Suida in Θέσις. καταβάλλειν autem πρυτανεῖα significat *soluere* siue *deponere prytanea.*

ibid. Θέσις, τὰ δικαστηρ.] Küster scriptum fuisse a scholiaste, θέσις, τὰ πρυτανεῖα, opinatur, quia δικαστήρια plane aliud significet, θέσις autem hic certe idem quod πρυτανεῖα. Ernesti tamen in praefat. p. 33. δικαστηρ. accipit pro δίκας *iudicium.*

1194. vide ad v. 33. et εἰσαγομ. pro vulgato ἐναγ. correxi.

1197. καταβάλλειν] siue addendum erit siue subintelligendum τὰ πρυτανεῖα.

1199. correxi cum Ernesto l. m. ἀπὸ τῶν δικαζομ. vulgo ὑπό.

1200. Glossa apud Brunck. Προτένθαι, λαίμαργοι. προὐτένθευσαν, προέλαβον. conf. Suidam h. v. vbi rectius scribitur ὑπὸ τῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν (et adderem ex schol. ad vers. 1202. τῦ κέρδυς,) ἢ ὑπὸ τῦ κερδαίνειν ἡττώμενοι.

θεσμίαν ἀπὸ τῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν ὑπὸ τῦ κερδαίνειν ἡττώμενοι. Προτένθαι δὲ, οἱ προλαμβάνοντες καὶ προεσθίοντες τὰ ὄψα πρὶν εἰς ἀγορὰν κομισθῆναι, καὶ μεταπιπράσκοντες πλείονος· οἱ νῦν μετάβολοι καλέμενοι ἢ λίχνοι, ἢ ἀκρατεῖς.

1201. Ὑφελοίατο] Λάβοιεν. ἐκέτι γὰρ δίδοται αὐτοῖς ἡ σκέψις ἡ πρὸ μιᾶς, ἀλλ' εὐθὺς ἐπὶ τὸ καταβαλεῖν ὁρμῶσι.

1202. Πρϋτένθευσαν] Προελιμβεύσαντο, προελιχνεύσαντο, πρϋθέσμευσαν ἡμέραν μίαν· προέλαβον τὴν προθεσμίαν ὑπὸ τῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν τῦ κέρδυς.

1203. Ἀβέλτεροι] Ἀνόητοι. Βέλτερος γὰρ, ὁ Φρόνιμος. ἢ ἀπαίδευτοι. πρὸς δὲ τὺς δανειςὰς ποιεῖται τὸν λόγον. διὰ γὰρ τῦ μωρῦ δοκιμάζεται ὁ Φρόνιμος.

1208.

BISETVS.

1203. Εὖ γ', ὦ κακοδαίμονες] Ταῦτα περὶ τῶν δανειςῶν νοητέον, ὓς καὶ μὴ παρόντας ὁ Στρεψιάδης ἀγαλλόμενος, καὶ τῇ τῦ υἱῦ σοφιςικῇ τέχνῃ πεποιθὼς, κομπαςικῶς ὕτω προσφωνεῖ· Εὖγε, καλῶς, ὁσίως. λέγεται καὶ ἐπὶ εἰρωνείας πολλάκις. Σ.

Τί κάθησθ' ἀβέλτεροι] Ἄδηλον εἰ ὁ Στρεψιάδης πρὸς αὐτὺς τὺς δανειςὰς, ἢ πρὸς τὺς θεατὰς ἐπιςραφεὶς, ὡς παρὰ τῷ Συΐδᾳ γέγραπται, ταῦτα ἐπιφέρει.

1204. Ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν] Ταῦτα διὰ παρενθέσεως γραπτέον δοκεῖ. ἄδηλον δὲ, ὡς προείρηται, πρὸς τίνας λέγεται. εἰ μὲν γὰρ πρὸς τὺς δανειςὰς, ὁ Στρεψιάδης αὐτὸν, καὶ τὸν Φειδιππίδην σοφὺς εἶναι νομίζων, ὡς εἰκός ἐςι τὺς τῦ Σωκράτυς μαθητὰς, τὺς δανειςὰς ὡς ἀμαθεῖς, καὶ ἀπαιδεύτυς, καὶ ῥαδίως διὰ τῦτο παραλογίζεσθαι καὶ ἀπατᾶσθαι δυναμένυς εὐτελίζει, καὶ φλαυρίζει. εἰ δὲ πρὸς τὺς θεαςὰς, ὃ καὶ πιθανώτερον, διὰ τῦ ῥήματος ΚΑΘΗΣΘΕ, τύτυς ὡς ἀργὺς, καὶ ἀργίας ἐραςὰς χαριέντως σκώπτει. ΗΜΕΤΕΡΑ δὲ ΚΕΡΔΕΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ, ἤγυν ἡμῶν, οἳ σοφοὶ τυγχάνομεν ὄντες.

Ὄντες λίθοι] Τυτέςιν ἠλίθιοι, ἀναίσθητοι, μεταφορικῶς.

1201. καταβαλεῖν edidi, iubente et re ipsa et Küstero. καταλαβεῖν vulgo.

1202. προελιμβευσ.] Est latinum voc. praelibarunt, formatione graeca, et inserto μ ante β, quod saepe fit.

1203-5. Glossae apud Br. ἀβέλτεροι, ἀμαθεῖς. κέρδη, τρυφὴ, γέλως, ἀπάτη. — λίθοι, ἀναίσθητοι. ἀριθμὸς, ματαιὸν πλῆθος. πρόβατ' ἄλλως, ἀπλύσατοι μάτην.

1208. Μάκαρ, ὦ Στρεψιάδες] Στρεψιάδη μὲν, ἡ κλητική· ἀλλ' ἵνα παίξῃ εἰς τὸ ὄνομα, διέστρεψε τὴν κλητικὴν, καὶ ὡς ἄγροικος ἔπταισεν. Ἔκθεσις δὲ τῆς διπλῆς περιοδικῆς εἰς μέλος μονοστροφικὸν τοῦ ὑποκριτοῦ, ὀκτάκωλος. ὧν τὸ πρῶτον Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, δίμετρον καταληκτικόν· εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές. τὸ δεύτερον, Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἑφθημιμερὲς, ἀντὶ Ἰωνικοῦ ἔχον ἐπίτριτον. τὸ τρίτον, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τέταρτον, ὅμοιον τῷ δευτέρῳ. τινὲς δὲ ταῦτα τὰ τρία ἀπὸ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς κατακλεῖδος. τὸ πέμπτον, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ϛ', Ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ διτροχαίου καὶ ἐπιτρίτου καὶ κρητικοῦ· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἰάμβου κατὰ τὴν τετάρτην χώραν, ὡς ἐπὶ τῆς Παραβάσεως, τιθεμένου. ἢ τὸ μὲν πέμπτον, Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δ' ἕκτον, ἐξ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ δοχμίου συζυγίας. συνῆψε τῇ λέξει καὶ ἑτέραν διαίρεσιν, τὴν εἰς ἰαμβικὴν τρίμετρον, ὥσπερ καταληκτικὴν καὶ δόχμιον. τὸ ἕβδομον, Ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ Ἰωνικοῦ καὶ διτροχαίου. ἢ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ η', Ἰωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ διτροχαίου καὶ σπονδείου· ἢ τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι· ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος. ἔστι δὲ καὶ ταῦτα πολυσχημάτιστα κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον.

1216.

BISETUS.

1205. Ἀριθμός] Παροιμιακῶς. ὅμοιον τούτῳ τὸ,
— Ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης.

Πρόβατα] Στικτέον οὕτως· Ὄντες λίθοι, ἀριθμὸς, πρόβατα.

Ἄλλως ἀμφορῆς νενασμένοι] Σουΐδας· Κέραμοι ματαίως σεσωρευμένοι. Ἄλλως. Κατὰ τὸν Εὐστάθιον, τὰ μάτην, καὶ μὴ κατὰ γνώμην συμβάντα, ἄλλως συμβεβηκέναι λέγονται· ὑπακουομένων τῶν, ἢ ὡς ἤλπιζέ τις. Νῆσαι, τὸ σωρεῦσαι. Εὐστάθιος· Νῆσαι, καὶ νήσασθαι, τὸ σωρεῦσαι, καὶ φορτίσαι. ἀπὸ τοῦ νηέω, ῶ, θέματος, ὃ καὶ νῶ, νήσω, κοινότερον λέγεται. καὶ νήθω, παρὰ τὸ νῶ, τὸ σωρεύω· ὅθεν τὸ νένησμαι, καὶ νένασμαι, κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς α. ἀλλὰ βέλτιστον ἴσως, εἰ τὸ νενασμένοι λαμβάνοιτο ἀντὶ τοῦ πεπληρωμένοι· ὥσπερ ἐν ταῖς Ἐκκλησιαζούσαις, αἱ τράπεζαι ἐπινενασμέναι ἁπάντων ἀγαθῶν λέγονται. τουτέστι πεπληρωμέναι. Ἀμφορῆς ἄλλως νενασμένοι, παροιμιακῶς δύναται λέγεσθαι περὶ ἀνθρώπων, οὓς ἀχρήστους νομίζομεν, καὶ παρ' οὐδὲν ἡγούμεθα.

1216. Εἶτ' ἄνδρα] Κορωνὶς ὁμοία ταῖς ῥηθείσαις. Οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι με' ἂν τελευταῖος,

Ὅτιὴ 'κάλεσας εὐηθικῶς τὴν κάρδοπον.

Ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Ἔρχεται δὲ δανειστὴς τῷ Στρεψιάδῃ Πασίας, ἄγων μεθ' ἑαυτῷ καὶ μάρτυρα· πρὸς ὃν διαλέγεται. ΠΡΟΙΕΝΑΙ δὲ, ἀντὶ τοῦ προδιδόναι καὶ κιχρᾷν. Ἀσχάλλει δὲ ἐπὶ τῷ μὴ κεκομίσθαι, ἅπερ ἐδανείσατο, χρήματα. Φησὶν οὖν, οὐ χρὴ ῥαδίως ἄλλοις προΐεσθαι τὰ ἑαυτοῦ χρήματα. ἐμφαντικῇ δὲ λέξει ἐχρήσατο, εἰπὼν, μὴ διδόναι. ὁ γὰρ δῶρον λαβὼν, τάχα τὴν χάριν οἶδε τῷ δεδωκότι· ἀλλ' οὔτε δανεῖσαι. ὁ γὰρ δανείζων ἐπὶ μείζονι ὠφελείᾳ δίδωσί τινι. ἀλλὰ ΠΡΟΙΕΝΑΙ ἐμφαντικῶς, ἀντὶ τοῦ ῥιπτεῖν καὶ ἀπολέσαι καὶ σκορπίζειν.

1218. Ἀπερυθριάσαι γε μᾶλλον] Ἀντὶ τοῦ, ἀρνησάμενον μὴ χρῆσαι, ἢ χρήσαντα πράγματα ἔχειν. ἀναισχυντῆσαι εἰπόντα μὴ ἔχειν.

1224. Ἐς τὴν ἔνην τε καὶ νέαν] Εἰς δικαστήριον δηλονότι. ὑπέρβατον δέ. Ἀλλὰ καλοῦμαι Στρεψιάδην εἰς ἔνην τε καὶ νέαν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ καλοῦμαι.

1225. Τοῦ χρήματος] Λείπει χάριν, ἢ περὶ, Ἀττικῶς. ἕνεκα τοῦ χρήματος, οἷον τοῦ πράγματος, ἐρωτηματικῶς. εἶτα ἀποκρίνεται ὁ δανειστὴς, τῶν δώδεκα μνῶν, καὶ τὰ ἑξῆς.

1227. Τὸν ψαρόν] Τὸν ταχύν· ἀπὸ τοῦ ψαίρειν· ὅθεν καὶ αἰψηρός. ἢ τὸν τὸ χρῶμα τοιοῦτον.

1231. Τὸν ἀκατάβλητον] Τὸν ἀήττητον· τὸν μηδενὶ καταβαλλόμενον. πρὸ δὲ τοῦ, μὰ τὸν Δία, τὸ ναὶ ληπτέον ἔξωθεν, οὕτως· Ναὶ ὤμνυον· οὐ γὰρ ἠπίστατο μὰ τὸν Δία ὁ Φειδιππίδης· καὶ τὰ ἑξῆς.

1237. Προσκαταθείην] Ἀντὶ τοῦ, ζημιωθείην ἂν τρεῖς ὀβολοὺς, ἵνα ἐπιτρέψῃς μοι ὀμόσαι τοὺς θεούς· οὕτω καταφρονῶ τοῦ

BISETVS.

1220. Κλητεύσοντα] Τουτέστι μαρτυρήσοντα, ὅτι καλῶ αὐτὸν εἰς τὸ δικαστήριον. Σουΐδας.

1216. ἀλλ' οὔτε δανεῖσαι] Locum hunc mutilum sic supplendum censet Küster: ἀλλ' οὐχ ὁ δανεισάμενος τῷ δανείσαντι (subintellige ex praecedentibus; χάριν οἶδε.) — Pro ἀλλὰ in fine malim ἄλλως. nam scholion a superioribus diuersum esse videtur.

1218. Glossa apud Brunck. ἀπερυθριάσαι ἐκ τοῦ μὴ διδόναι δάνειον, μᾶλλον ἢ λαβεῖν ὕστερον ὀχλήσεις ἐν τῇ ἀπαιτήσει.

τῦ ὅρκυ. Θεοὶ γὰρ, ὥς φασιν, ὐκ εἰσί. τὸ δὲ ἑξῆς, Καὶ προσκαταθείην ἂν τριώβολον, ὥςε ὀμόσαι νὴ Δία.

1239. Διασμηχθεὶς] Οἱ σμηχόμενοι ἁλσὶ, βελτίυς γίνονται· ἅμα καὶ ὅτι τὺς παραφρονῦντας ἁλσὶ καὶ ἐλαίῳ διάβρεχον, καὶ ὠφελῦντο. ὡς παχύδερμον δὲ αὐτὸν χλευάζει. τὰ γὰρ παχέα ὑπὸ πιμελῆς τῶν δερμάτων ἁλσὶ μαλαττόμενα εὐρύτερα γίνονται, ὡς πλέον χωρεῖν μέτρον. ΟΝΑΙΤΟ δὲ, διὰ τὸ βάρος τῦ δέρματος· οἷον ἀποκαθαρθεὶς τὴν παχύτητα. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν βυρσῶν. ταῦτα δὲ λέγει, ἢ ἀσκὸν, ἢ ἀγγεῖον χαλκῦν βαςάζων· ὡς ἐπ' ἀγγείυ, ἢ ἀσκῦ, τινὲς δὲ, ὡς ἐπὶ οἴνυ. οἱ γὰρ δεχόμενοι ἅλας, ὐ τρέπονται. Ἄλλως. Τὴν μεταφορὰν εἴληφεν ἀπὸ τῶν κεράμων, καὶ τῦ οἴνυ, οἷς ἅλες βάλλονται, ὑπὲρ τῦ μὴ ἐξίςασθαι, μὴ δὲ ὀξίζειν εὐχερῶς. ἢ ἐπεὶ τὺς ὑπὸ μέθης καὶ ὡς παραφρονῦντας ὑποβρέχειν εἰώθαμεν ἐλαίῳ ἁλσὶ μεμιγμένῳ. ὡς ὖν τῦ δανειςῦ μὴ καθεςηκότος, ἀλλὰ καὶ παραφρονῦντος, ὡς ἐπὶ ὡμολογημένοις ἔξαρνός ἐςιν, ὕτω τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο. Φησὶν ὖν, ὅτι ὐ τὰ τυχόντα ὕτος ὠφεληθείη, διαβρεχθεὶς ἁλσίν.

1240.

1239. Suidas in ἁλσὶν διασμηχθεὶς posterius ſcholion ad noſtrum locum primum deſcripſit; tum e priore quaedam excerpta adlevit, aut alius enarratoris veteris expoſitionem adiecit. In priore tamen noſtro ſcholio verba ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τ. βυρσ. — — ὐ τρέπονται a recentiore quodam grammatico adſuta videntur. — In poſteriore ſcholio apud Suidam paucula modo melius, modo peius leguntur. Quae deprauata ſunt in Suida, aut nullius pretii, ea nolo memorare. — Sic apud Suidam legitur ὅσοι ἅλες βάλλονται, apud ſcholiaſten οἷς ἅλες βάλλονται, quod probat Küſter, modo pro βάλλονται ſcribatur ἐμβάλλονται, (*translationem ducit a vaſis fictilibus itemque vino, cui ſal iniicitur, ne vappeſcat, aut facile aceſcat.*) tum ὑπὸ μέθης ὥσπερ παραφρ. apud Suidam ad ſenſum facilius, quam καὶ ὡς παρ. apud ſcholiaſtem legitur. Porro Suidas rectius habet ὃς ἐπὶ ὡμολογ. quam ὡς ſcholiaſtes. Denique poſt Φησὶν ὖν addidi ex Suida ὅτι, *dicit igitur, multum ei profuturum eſſe, ſi ſale abſtergatur.* Quaedam idem Suidas in παχεῖς adtulit aut repetiit ad illuſtrandum noſtrum locum. At ſub h. v. παχεῖς in verſu noſtro dedit ἁλσὶ διασμ. contra rectius ἅλσιν διασμ. in h. v. — De voc. παχύδερμον v. Hemſterhuſ. ad Lucian. Timon. tom. I. p. 136.

1240. Ἐξ χοάς] Πάλιν χλευάζει, ὡς ἐπὶ ἀμφορέως καὶ οἴνου ἢ πρὸς τὰ ἀνωτέρω, ἂν συμχθῇ, πλέον χωρήσει ὥσπερ λήκυθος, ἢ ἀσκὸς, ἢ ἄλλό τι τῶν τοιέτων. πλέον γὰρ χωρεῖ τῶν ἐμπεφρακότων ἀποβεβυσμένων. Χοεὺς δέ ἐστιν εἶδος μέτρυ, ᾧ μετρῦσι τὸν οἶνον· ὃ καὶ κλίνεται χοέως, ὡς Πηλέως· ὡς καὶ ἐν Ἱππεῦσί φησιν· [v. 95.]

Ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἴνυ χοᾶ.

Ἐνταῦθα δὲ τὸ χοᾶς, εἰ μὲν περισπᾶται, ἐκ τῦ χοεύς ἐστι, κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν. Χοῆς γὰρ ὤφειλεν εἰπεῖν· ὡς ἱππῆς. εἰ δὲ βαρύνεται, ἐξ ἑτέρας ἐστὶν εὐθείας, ἥτις ἐστὶν ἡ χοή, θηλυκῶς, καὶ κλίνεται, τῆς χοῆς.

1242. Καταπροΐξει] Καταφρονήσεις· παρὰ τὴν προῖκα. δωρεὰν ἐπεγχανῇ μοι.

Ἥσθην] Παρεπιγραφή. γελῶν γὰρ τῦτό φησιν. ἐκκαγχάζει γὰρ, τῆς προσηγορίας ἀκύσας, καὶ τῦ Διὸς, γέλωτα τὸν ἐκείνυ τιθέμενος ὅρκον. ταῦτα δέ φησιν, ἐπεὶ δεδίδακται, μήτε τὸν Δία, μήτε τὰς ἄλλυς ἡγεῖσθαι θεὺς, ἀλλ' ἢ τὰς Νεφέλας καὶ τὸν Δῖνον, ὡς ἔφησεν ὁ Σωκράτης.

1243. Τοῖς εἰδόσιν] Ἀντὶ τῦ, ἐμοὶ τῷ εἰδότι. ἢ τοῖς ἐπισήμοσι καὶ εἰδόσιν, ὅτι ὁ Ζεὺς ὐδείς ἐστι. διὸ καὶ γέλωτος ποιητικὸς ὁ Ζεὺς ὁ παρὰ σοί.

1248.

1240. πρὸς τὰ (vulgo, τῷ) ἀνωτέρω correxi, et sensu et Küstero suadente; item πλέον, quod ex sequentibus patet, pro τέλεον, scripsi, vt iam viderat cl. Nagel.

ἀποβεβυσμ.] Locus est mutilus, nec iuuat lectio edd. pr. ἀποβεβλημένων. Atque ad Aristophanem sanare eum nesciuerat Küster; sed ad Suidam voc. χοᾶ (qui verba ἐξ χοὰς χωρήσεται, scil. ὁ ἐγκέφαλος αὐτῦ, tamquam prouerbium in eos, qui delirant, intelligit, et habet πλέον χωρεῖ τῶν ἐμπεφράκτων ἀποβεβλημένων,) corrigit scholion nostrum ac Suidam, et scribere iubet ἐμφράκτων, ἤγυν ἀποβεβυσμένων, h. e. *plus capit, quam ii, qui obstructi sunt.* — De voc. χοᾶ v. Moerin ibique Pierson. pag. 412. — Mox ἐκ τύτυ τῦ χοεύς ἐστι edd. Ald. et Iunt. A vocc. εἰ μὲν περισπᾶται nondum scholion incipere videtur.

1242. conf. Thomas Mag. pag. 506. ibique interpr. — In altero scholio mutaui vulgatum φασιν in φησιν, *haec autem dicit* n. Strepsiades, *quod edoctus erat, neque Iovem* etc. vt cel. Nagel. iam vidit.

1248. Ἀποδώσειν σοι] Τινὲς τοῦτο τοῦ κλητῆρος εἶναι λέγουσιν. ἢ εἰσελθόντος τοῦ Στρεψιάδου ὁ δανειστὴς φησὶ πρὸς τὸν μάρτυρα.

1250. Τουτὶ, τί ἐστιν] Εἰσελθὼν ὁ Στρεψιάδης προῆλθε πάλιν τῆς οἰκίας, σφαγίδιον ἢ μαγίδιον ἐξαγαγών. ἀνερωτᾷ οὖν αὐτὸν καὶ πυνθάνεται, ὅ, τί ποτε αὐτὸ προσαγορεύοι. ὁ δὲ συνήθως φησὶν ἀρσενικῶς, κάρδοπος. ἔτος δὲ ἀπὸ τοῦ Σωκράτους καρδόπην αὐτὸ δεδίδακται λέγειν. ἵνα οὖν ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον ἀπὸ πρώτου ἀποδείξῃ τὸν δανειστὴν, οὕτω φησίν.

1254. Οὐχ ὅσον γέ μ' εἰδέναι] Ἀντὶ τοῦ, ὡς νομίζω· ἐν ὅσῳ ἐν ἐμαυτῷ εἰμι, καὶ οἶδά τι.

1255. Ἀπολιταργιεῖς] Λιταργισμοὺς ἐκάλουν τὰ σκιρτήματα. ἀποδραμῇ, ἀποσκιρτήσεις, καταλείψῃ ἀπὸ τῆς θύρας· ἥτις ἐστὶν ἡ λίτη. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀργοῦ (ὃ δηλοῖ τὸ ταχύ) καὶ τὸ λιπεῖν. οὐ ταχέως οὖν, φησὶν, ἀποδραμῇ;

1257. Θήσω πρυτανεῖα] Λείπει, γραφὴν κατὰ σοῦ. ἐν γὰρ τῷ Πρυτανείῳ ἐτίθεσαν τὰς τῶν ἀδίκων γραφάς. ΕΥΗΘΙΚΩΣ δὲ, ἀπαιδεύτως.

1258. Προσαποβαλεῖς] Ἀντὶ τοῦ, ζημιωθήσῃ καὶ τὰ πρυτανεῖα πρὸς ταῖς δώδεκα μναῖς, ὅ ἐστι τὸ δέκατον τοῦ τιμήματος τῆς δίκης· ὅπερ καλεῖται συνωνύμως παρακαταβολή.

1261. Ἰώ μοί μοι] Κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι μγ'. ὧν προτίθεται κῶλα δύο· τὸ πρῶτον, ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δεύτε-

1250. σφαγίδιον reposui auctoritate Ernesti Pr. p. 33. pro vulgato ὀφραγίδιον.

1255. καταλείψῃ ab alio interprete aut codicis cuiusdam possessore, tamquam expositio τοῦ ἀποσκιρτήσεις aeque ac vocc. ἥτις ἐστὶν ἡ λίτη ad intelligendam vim etymologicam et originem nominis superscripta, deinceps temere orationi siue scholio immixta mihi videntur: nec Suidas in Ἀπολιταργιεῖς in codice suo reperit illas lacinias. — Glossa apud Br. explicat ὑποχωρήσεις, ἀπέλθῃς. Etymol. M. (notante Brunckio,) ἀπολιταργεῖν, τὸ ἀπελθεῖν ταχέως· παρὰ τὸ λίαν καὶ τὸ ἀργὸν, ὅ ἐστι ταχὺ, περιττεύοντος τοῦ τ. adde Schol. ad Pac. v. 561.

1257. Scriptum fuisse arbitror: ἀντὶ τοῦ γραφὴν· λείπει δὲ κατὰ σοῦ. versu 1191. scripserat poeta τὴν κλῆσιν — ἔθηκεν.

δεύτερον, ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. ὁ δὲ τελευταῖος τούτων·

Αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν.

Ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1264. Τῶν Καρκίνου] Παρ' ὑπόνοιαν εἶπεν, ἀντὶ τοῦ παίδων· ἐπεὶ τραγικῶς ἀνεφώνησε τὸ ἰώ μοι μοι. Καρκίνου δὲ παῖδες, Ξενοκλῆς, Ξενότιμος, καὶ Δημότιμος· καὶ οἱ μὲν χορευταί. Ξενοκλῆς δὲ τραγῳδίας ποιητής. ὡς βέβαιον δὲ ἔχων τὸ νικᾷν, κατειρωνεύεται αὐτοῦ. ✠ Ἄλλως. Φασὶν ὡς ὁ Καρκίνος οὗτος ποιητὴς ὢν τραγικὸς, εἰσήγαγέ τινας τῶν θεῶν ἔν τινι δράματι δεινοπαθοῦντας. ✠

1267. Ὦ σκληρὲ δαῖμον] Τοῦτο Ξενοκλέους ὑπὸ Τληπολέμου. διὸ καὶ ἐπήνεγκε· Τί δαί σε Τληπόλεμος. ἐπεὶ δὲ Ξενοκλέους τοῦ Καρκίνου ἐμνήσθη, καὶ τὰ αὐτοῦ τραγῳδεῖ, εἰρηκὼς, Ὦ σκληρὲ δαῖμον. Τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸ ἄνω εἰρηκέναι, ΙΩ ΜΟΙ ΜΟΙ. καὶ, ΑΝΗΡ ΚΑΚΟΔΑΙΜΩΝ. Εὐφρόνιος δέ φησι, τὸ, Ὦ Παλλὰς, ὥς μ' ἀπώλεσας, Ξενοκλέους εἶναι, ἐκ τοῦ Λικυμνίου λεγόμενον ὑπὸ Ἀλκμήνης, τοῦ Λικυμνίου ὑπὸ τοῦ Τληπολέμου ἀνῃρημένου. διὸ καὶ ἐπήνεγκεν αὐτός·

Τί δαί σε Τληπόλεμός ποτ' εἴργασαι κακόν.

Καὶ τὸ χρυσάμπυγες παραπεποιῆσθαι. Ἄλλοι δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν εἶναι τὸν Τληπόλεμον, συνεχῶς ὑποκρινόμενον Σοφοκλεῖ. Εἰκότως δὲ τούτοις ὁ δανειστὴς χρῆται. διὰ γὰρ ἱπποτροφίαν ἐπτώχευσεν.

1274. Κακῶς ἄρ' εἶχες] Διὰ τὸ ἄνω εἰρηκέναι, Ἰώ μοι μοι, καὶ, Ἀνὴρ κακοδαίμων.

1275. Ἵππους γ' ἐλαύνων] Καὶ τοῦτο ἐκ παρῳδίας. ἅμα δὲ καὶ αὐτὸς ἱπποτροφῶν ἐδυσπράγησεν.

1264. Posterioris grammatici veteris interpretatio aptior est: quippe quum, adnotante iam Küstero, soleat poeta noster Carcinum tragicum passim traducere, et comico aceto perfundere.

1267. Λικυμνίου] hoc igitur fuit nomen tragoediae. De Licymnio, patre Argei et Melanis, atque a Tlepolemo inuito necato, vid. Apollodori Biblioth. II. 8. 2. ibique cel. Heyne pag. 501. — In edit. Ald. prostat ὑπὸ Τληπολέμου ἀνῃρημ.

1276. Ὥσπερ ἀπ' ὄνου] Ἐπὶ τῶν ἀλόγως πραττόντων ἡ παροιμία, καὶ οὐ δυναμένων ὄνοις χρῆσθαι, μήτι γε δὴ ἵπποις. ὁ μέντοι Πλάτων ἐκ τρίτῳ Νόμων τὴν τελευταίαν περισπᾷ, ἀπὸ νοῦ λέγων, οὕτως· Καὶ μὴ καθάπερ ἀχάλινον κεκτημένον τὸ σῶμα, βίᾳ ὑπὸ τοῦ λόγου Φερόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀπὸ νοῦ πεσεῖν. Ἢ ἔπαιξε πρὸς τὸ ὑπ' αὐτοῦ εἰρημένον, καὶ δέον εἰπεῖν ἀπὸ τοῦ νοῦ, εἶπεν, ἀπ' ὄνου. Ἄλλως. Γράφεται καὶ ἀπὸ ὄνου, καὶ ἀπὸ νοῦ κεῖται δὲ παροιμία ἀπ' ὄνου. Φασὶ γὰρ, ὅτι δύο τινὲς περιτυχόντες ὄνῳ ἐν ἐρημίᾳ, Φιλονεικοῦντες πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ, τίς αὐτοῦ λήψεται, ἔλαθεν αὐτοὺς ἄμφω ἀπολέσαντας αὐτόν. τούτων γὰρ μαχομένων ἀνεχώρησε τὸ ζῶον.

1280. Προσκεκλήσεσθαι] Ἀντὶ τοῦ, διὰ μαρτύρων ἀπαχθήσεσθαι. εἰς τὸ δικαστήριον κληθήσεσθαι. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ, δοκεῖς.

1282. Καινὸν αἰεὶ τὸν Δία] Νέον ὕδωρ ὕειν νομίζεις Φησίν. ἢ πάλιν ἀντεπαγόμενον αὐτὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

1289. Τί θηρίον] Τινὲς τὸ θηρίον πρὸς τὸν δανειστὴν λέγουσιν εἰρῆσθαι· ἀντὶ τοῦ, ὦ θηρίον, τί ἐστιν ὁ τόκος. ἐπεὶ γέννημα Φαμὲν ἐπὶ θηρίου καὶ τόκου.

1293. Τὴν θάλατταν] Τί δῆτά ἐστιν ἃ νομίζεις. καὶ τοῦτο δὲ ἔμαθε κατὰ τὸ σιωπώμενον.

1301. Ὦ Σαμφόρα] Τινὲς τοῦτο Στρεψιάδου· τινὲς ὅλον τοῦ κλητῆρος· ἀντὶ τοῦ, ὦ κλῆτορ. ὡς ἵππῳ αὐτῷ διαλέγεται.

1302. Ἄξεις; ἐπιαλῶ] Ἡ γραφὴ δισσὴ, καὶ ἐπὶ ἄλω, καὶ ἐπιαλῶ. καὶ πρὸς μὲν τὸ περισπωμένως τὸ ἄξεις ἀπειλητικῶς χρὴ λέγειν· οἷον, ἄξεις, ὁρμήσεις τοὐντεῦθεν· ἐπεὶ ἀλῶ σε· ὅ ἐστιν, ἐξελάσω σε. εἰ διφθογγογραφεῖται, καὶ διάξω σε κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτὸν, ὥσπερ ἵππον παρήορον. πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν γραφὴν ὡς ἠθικῶς λέγοντος· οἷον ἀπάξεις σὺ τὸν σειραφόρον εἰς μύλωνα ἐπὶ τὸ ἀλήθειν. ἀντὶ τοῦ, Ἄπαγε σὺ σεαυτὸν ἵππον· κἀκεῖθεν τραφήσῃ. Ἄλλως. Ἐπιαλῶ, μέλλων, ἀπὸ τοῦ ἰάλλω. λέγει δὲ ἐπιπέμψω σοι. ἐν ἤθει ἐν τῷ ἄξεις λέγει· Οὐκ ἀπάξῃ ποτὲ ἐντεῦθεν καὶ πορεύσῃ. τὸ δὲ ἐπιαλῶ, ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμψω σε. συμβουλεύει δὲ αὐτῷ ἀλοᾶ-

1276. καὶ οὐ δυναμ.] καὶ κοινοῦ? μὴ δυν. Ald.

1280. κατὰ κοινοῦ] an ἀπὸ?

1301. ὦ κλῆτορ ex edd. pr. ὦ omiserat Küster.

ἀλοάσαντα μισθῷ πορεύεσθαι, ἵνα τρέφειν ἔχῃ τὰς ἵππους. Σειραφόρος δὲ, ὁ ἔξω τῆ ζυγῆ. Ἄλλως. Ἐὰν μὲν ἄτος ὁ λόγος ᾖ ἠθικῶς, ἀπέρχῃ, ἢ ὑποβαλῶ τὴν μάσιγα κεντῶν σε ὑπὸ τὸν πρωκτὸν, ὡς σειραφόρον. ἐὰν δὲ ἐπὶ ἄλω, ἄτως· Ἀπέρχῃ ἐπὶ ἄλωνα κεντῶν σε τὸν σειραφόρον, ἐπὶ τὸ ἐργαζόμενον ἐκεῖθεν τραφῆναι· ἐδὲν γὰρ ἐκτεῦθεν λήψῃ. Οἱ δὲ ἄτως· Ἐπιβαλών σοι τὴν μάσιγα, καὶ δέρων τὸν πρωκτὸν, ἄξω σε. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κεντεμένων ἵππων βραδέων ὑπὸ τῶν ἡνιόχων.

1303. Ὑπὸ τὸν πρωκτὸν σὲ] Μήποτε ἐκ ἔςι σὲ, ἀλλὰ σύ. εἰ μὴ ἄρα λέγει, ἄξεις σεαυτὸν ὡς τὸν σειραφόρον, ὅπερ αὐτὸς ἐργάζῃ.

1306. Οἷον τὸ πραγμάτων ἐρᾷν] Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις μέλες, ἐξιόντων ὑποκριτῶν, μονοςροφικὴ ἐκ κώλων ιη΄. ὧν τὸ πρῶτον ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τῆ ΦΛΑΤΡΩΝ ποδὸς ἀνθ᾽ ὅλης ἰαμβικῆς κειμένης διποδίας. τὸ δεύτερον, ἐκ διϊάμβε καὶ ἰωνικῆ ἀπ᾽ ἐλάσσονος, δίμετρον ἀκατάληκτον, ἢ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. τὸ τρίτον, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τέταρτον, ὅμοιον, ἢ ἐκ παιώνων δευτέρων. τὸ πέμπτον, χοριαμβικὸν, ἐξ ἐπιτρίτων· ἢ ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. τὸ ἕκτον, τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερές. τὸ ἕβδομον, ὅμοιον, τρίμετρον μέν τοι. τὸ ὄγδοον, χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ἔννατον, ἀντισπαςικὸν, ἐξ ἐπιτρίτε τρίτε καὶ πρώτε, ὅμοιον. τὸ δέκατον, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ια΄, καὶ ιβ΄, ὅμοια τῷ τρίτῳ. τὸ τρισκαιδέκατον, χοριαμβικὸν πενθημιμερές· εἰ δὲ βέλει, δακτυλικὸν δίμετρον. τὰ ἑξῆς τρία, ἀντισπαςικὰ ἑφθημιμερῆ Φερεκράτεια. διτροχαϊκῆς κατὰ τὴν πρώτην τῆ πεντεκαιδεκάτε χώραν κειμένης ταυτοποδίας. τὸ παρατέλευτον ὅμοιον τῷ τρίτῳ· μεθ᾽ ὃ ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερές, ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. αἰνίττεται δὲ εἰς τὸν Στρεψιάδην, λέγων, ὅτι δεινόν ἐςι καὶ ἀηδὲς τὸ ἀτόπων ἐρᾷν. ἰςέον δὲ, ὅτι ἐκεῖνοι διαλεχθέντες ἀπεληλύθασιν. ὁ δὲ χορὸς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὢν, ταῦτα διέξεισι περὶ τῆ Στρεψιάδε, προαναφωνῶν διὰ

BISETVS.

1302. Ἄξεις· ἐπιαλῶ]. Ταῦτα μετ᾽ ἐρωτήσεως ἄτω γραπτέον· Ἄξεις; ἐπιαλῶ. Ὁ δὲ νῆς ἄτος· Οὐκ ἐντεῦθεν θᾶσσον σαυτὸν ἀπάξεις; ἐκ ἀπελεύσῃ θᾶσσον ἐς κόρακας; εἰ μὴ θᾶσσον ἀποχωρήσῃς, ἐγὼ εἰς τὸν σε πρωκτὸν ἐπιαλῶ, εἴτε ἐπιαλῶμαι, καὶ σὲ ὡς ἵππον ἀπελάσω.

τέτων καὶ αἰνιττόμενος, ἃ μέλλει πείσεσθαι ὁ Στρεψιάδης ὑπὸ τῦ υἱῦ.

1312. Τὸν σοφιςὴν] Τὸν φιλόσοφον. τὸν παῖδα, ἢ τὸν γέροντα· ἀπὸ τῦ σοφίζεσθαι.

1322. Ἴσως ἴσως] Εὔξεται παρ' αὐτῦ ἀδικούμενος, καὶ δεινὰ πάσχων, τέλεον ἄφωνον αὐτὸν εἶναι.

1324. Ἰὺ ἰύ] Κορωνὶς ἑτέρα εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ ςίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι κγ'. ὧν προτίθεται κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον. ὁ δὲ τελευταῖος τέτων,

Καὶ μὴν ὅ, τι καὶ λέξεις ἀκῦσαι βύλομαι.

Ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Κέχρηται δὲ προαναφωνήσει τῷ ἰὺ ἰύ. Τινὲς δὲ ἁπλῦν τὸ Ἰὺ φασίν. Σχετλιάζων δὲ ἔξεισιν ὁ πρεσβύτης, ὡς ὑπὸ τῦ παιδὸς τετυμμένος. δῆλον δὲ, ὅτι πάντα ταῦτα διαπέπλασαι αὐτῷ τῆς πρὸς Σωκράτη διαβολῆς χάριν, δεικνύναι διὰ τέτων φιλοτιμύμενος, ὅτι μηδὲν χρηςὸν διδάσκει τὺς νέυς, ἀλλὰ τὐναντίον, πονηρὺς, ὁπότε καὶ περὶ τὺς γεγεννηκότας τοιῦτοι γίνονται, καθίςησι.

1326. Πάσῃ τέχνῃ] Παντὶ τρόπῳ, πάσῃ δυνάμει. τὸ δὲ ἀμύνειν καὶ ἀμυνάθειν λέγυσι.

1331. Καὶ πλείω.] Ἀντὶ τῦ χείρονα, καὶ πλείω τέτων εἰπέ.

1341. Ἐδιδαξάμην] Παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικῦ. λέγονται δὲ εἶναι μεσότητες Ἀττικαῖς, ἀντὶ τῦ, ἐξεπαίδευσα δι' ἑτέρυ. τὸ γὰρ ἐδίδαξα δι' ἑαυτῦ.

1348. Σὸν ἔργον] Εἴσθεσις χορῦ, ςροφῆς μὲν λόγον ἔχυσα, διὰ τὸ ἔχειν καὶ ἀντίςροφον, τὸ, Οἶμαί γε τῶν νεωτέρων· ἧς ὑδὲν διενήνοχε. Προῳδικὴ δὲ, διὰ τὸ προτίθεσθαι καὶ προᾴδεσθαι τῆς διπλῆς. ἡ διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς ἐπῳδικὴν τριάδα ἢ τετράδα κώλων ἕξ, ὧν τὰ μὲν περιττὰ ὅμοια τοῖς ἀνωτέρω· τὰ δὲ ἄρτια, ἰωνικὰ, ἡμιόλια, διὰ τὸ ἔχειν πρὸς τῷ ὅλῳ καὶ τὸ ἥμισυ τῦ ἰωνικῦ καλύμενα, ἀδιαφορῦντα τὴν πρώτην συλλαβήν. τὸ μέντοι τελευταῖον, ὃ καὶ ἐπῳδὸς, ὡς ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ᾠδῆς τιθέμενον λέγεται, ἀντ' Ἰωνικῦ ἐπίτριτον ἔχει. ἐν ἐκθέσει δὲ ςίχοι δύο ἰαμβικοὶ τετρά-

1326. In exemplis Porti et Küsteri omissa sunt scholia ad hunc et ad 1331 vers. quae ex prioribus editt. restitui.

τρίμετροι καταληκτικοὶ, ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς. ἔθος γάρ ἐστι προτιθέναι τῆς διπλῆς διστιχίαν μετὰ τὴν περίοδον τῆς κορωνίδος ἢ τῆς ᾠδῆς. Πρὸς χορόν. πρὸς ἐμέ. Οὕτως ἔλεγον πρὸς χορὸν λέγειν, ὅταν τοῦ ὑποκριτοῦ διατιθεμένου τὴν ῥῆσιν, ὁ χορὸς ὀρχῆται. διὸ καὶ ἐκλέγονται ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐν τοῖς τοιούτοις τὰ τετράμετρα, ἢ τὰ ἀναπαιστικὰ, ἢ τὰ ἰαμβικά· διὰ τὸ ῥᾳδίως ἐμπίπτειν ἐν τούτοις τὸν τοιοῦτον ῥυθμόν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, καὶ διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

1356. Καὶ μὴν ὅθεν γε] Κορωνὶς, καὶ στίχοι ὅμοιοι τῷ διστιχίῳ λγ. ὧν τελευταῖος,

Ἐξέφερον ἄν, καὶ προὐχόμην σε: σὺ δέ με νῦν ἀπάγχων.

Μεθ' ὃν τρία κῶλα ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, καὶ στίχος ὅμοιος τοῖς ἄνω.

1358. Λύραν λαβόντα] Ἐν τοῖς συμποσίοις κύκλῳ τοῖς ἑστιωμένοις ὁ ἑστιάτωρ διδοὺς λύραν ἐκέλευσεν ᾆσαι ᾠδήν.

1359. Ἆσαι Σιμωνίδου] Τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου καὶ Ἐπινίκιον· Ἐπέξαθ' ὁ κριὸς οὐκ ἀεικέως. Ἦν δὲ παλαιστὴς Αἰγινήτης. Ἄλλως. Τῇ πρὸς τὸ ζῶον κοινωνίᾳ τῆς λέξεως, συνέπλεξε τὰς κοινωνίας ὁ ποιητὴς, λέγων· Ἐπέξαθ' ὁ κριὸς οὐκ ἀεικέως, ἐλθὼν εἰς δένδρων ἀγλαὸν Διὸς τέμενος. Φαίνεται δὲ εὐδοκιμεῖν καὶ διαφανὴς εἶναι. τὸ δὲ ἐπέχθη, καὶ διὰ τοῦ ἐψιλοῦ, ἀπὸ τοῦ πέκω, καὶ διφθογγογραφεῖται.

1360. Ἀρχαῖον] Μωρόν, παραιτοῦνται δὲ οἱ φιλόσοφοι κιθαρίζειν ἐν τῷ πίνειν. Κάχρυς δὲ, ἀντὶ τοῦ κριθὰς πεφρυγμένας. Ἄδουσι δὲ αἱ ἀλήθουσαι, ὑπὲρ τοῦ παραπέμψασθαι τὸν κάματον.

1361. Ὡσπερεὶ κάχρυς] Καθάπερ τινὰ γυναῖκα κριθὰς ἀλοῦσαν. διαβάλλει δὲ λεληθότως τὸ τῶν γυναικῶν γένος, ὡς ἔργον πίνειν, καὶ ἕτερόν τι διαπραττομέναις.

1363. Ὡσπερεὶ τέττιγας] Παρεποίησε τὰ ᾄδειν, καί φησιν, ὅτι τὸ ᾄδειν, φλυαρεῖν, ὡς τέττιγας, καὶ ᾄδειν ἄλλο· ἢ ὡς γυναῖκας ᾄδειν ἀλετρευούσας.

1359. *ἐπινίκιον hoc carmen est Simonidae, idque epinicium, s. in victoriam compositum*, correxit Fabricius in Bibl. graeca vol. I. lib. 2. cap. 15. p. 593. Vulgo ἐπινίκου. In altero scholio cum cl. Nagelio vulgatum δένδρον mutaui in δένδρων, quia id voc. ad τέμενος pertinet.

1367. Ἀλλὰ μυῤῥίνην] Μυῤῥίνης γὰρ κλάδον κατέχοντες ᾖδον τὰ Αἰσχύλυ· ὥσπερ τὰ Ὁμήρυ μετὰ δάφνης. παρὰ τὰ Αἰσχύλυ· Οὕνεκ' ἐκεῖ ἄνθεα λειμώνια. Ἄλλως. Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μυσικῆς· Ἐπεὶ δὲ κοινόν τι πάθος ἀεὶ φαίνεται συνακολυθεῖν τοῖς διερχομένοις, εἴτε μετὰ μέλυς, εἴτε ἄνευ μέλυς, ἔχοντά τι τῇ χειρὶ ποιεῖσθαι τὴν ἀφήγησιν. οἵ τε γὰρ ᾄδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις ἐκ παλαιᾶς τινος παραδόσεως κλῶνα δάφνης ἢ μυῤῥίνης λαβόντες ᾄδυσιν.

1370. Ἀσύςατον] Οὐ συνεςῶτα, ὐδὲ πυκνὸν ἐν τῇ ποιήσει· ἀλλ' ἀραιὸν καὶ κομπώδη. τὰ γὰρ ῥήματα Αἰσχύλυ φαντασίαν μὲν ἔχει· βασανιζόμενα δὲ, ὐδεμίαν ἔχει πραγματείαν· ἀσύςατυ γάρ. Ἀσύςατον δὲ, οἷον ἀδιάθετον· ἀπιθάνως συνιςάντα τὰς μύθυς.

Στόμφακα] Σκληρόν· παρὰ τὸ ςόμα, καὶ τὸν ὄμφακα· οἷον τραχύν. Κρημνοποιὸν δὲ, μεγάλας λέξεις ποιῦντα.

1373. Τὰ ςοφὰ ταῦτα] Ἡ ἀντὶ τῦ ἔπη ἐπινοητέον· ἢ δέον εἰπεῖν, οἵπερ εἰσὶν οἱ σοφοὶ ἤτοι ποιηταί· ὁ δὲ πρὸς ὐδέτερον ἔτρεψεν· ὥσπερ καὶ ἐν Βατράχοις ποιεῖ λέγων·

Οὐκῦν ἕτερ' ἐςὶ μειρακύλλια
Τραγῳδίας ποιῦντα.

1374. Ὡς ἐκίνει ἀδελφός] Τὴν Κανάκην ὁ Μακαρεύς. Τὸ δὲ ΑΛΕΞΙΚΑΚΕ διὰ μέσυ ἀναπεφώνηται. σημειῦται δὲ τὸν Εὐριπίδυ Αἴολον, ἐκεῖ γὰρ τὰς ἀδελφὰς γαμῦσιν ἀδελφοί. ὡς ἐπὶ Ἡρακλέυς δὲ τὸ Ἀλεξίκακε. γέγραπται δὲ δρᾶμα Εὐριπίδυ Αἴολος λεγόμενον, ἐν ᾧ παρήγαγε Μακαρέα τὸν παῖδα Αἰόλυ φθείροντα Κανάκην τὴν ἀδελφήν. ἐπειδὴ δὲ

BISETVS.

1370. Στόμφακα] Σ. Στόμφακα, τραχὺν, ἢ κομπαςήν. καὶ ςομφάσαι, ἀλαζονεύσασθαι. σύνθετος ἡ λέξις ἐκ τῦ ςόματος, καὶ τῦ ὄμφακος· ἵν' ᾖ λέγων, ςόμφακας ἔχων ἐν τῷ ςόματι τὰς μύθυς. λέγει δὲ περὶ τῦ Αἰσχύλυ τῦ ποιητῦ.

1367. v. de his fcoliis Schol. ad Ariftoph. Ranas v. 1337.

1370. συνεςῶτα Suidas in ἀσύςατον. idem tamen ξυνεςῶτα in ἀξύςατον. Vide ad contextum. Gloff. apud Br. ἀσύςατον. ἄνισον. ςόμφακα, μεγαλοῤῥήμονα. κρημνοποιὸν, σκληρολέκτην.

δὲ παρὰ Ἀθηναίοις ἔξεστι γαμεῖν τὰς ἐκ πατέρων ἀδελφὰς, εἰς αὔξησιν τοῦ ἀδικήματος προσέθηκε τὴν ὁμομητρίαν. εἶτα εὐφυῶς ἐσχετλίασεν ἐπάγων τὸν Ἀλεξίκακον· τουτέστιν, ἀποτρόπαιε, καὶ ὦ τὰ δεινὰ ἀπείργων. ἴδιον γὰρ Ἡρακλέους τὸ ἐπίθετον.

1376. Ἐξαράττω] Κρούω αὐτόν· λοιδορῶ· πλήττω πολλοῖς κακοῖς.

1384. Τραυλίζοντος] Ψελλίζοντος, καὶ μηδὲν ἔναρθρον λαλοῦντος.

1385. ⁜ Πιεῖν ἐπέσχον] Οὐ μόνον ἐπέχω, τὸ κωλύω· ἀλλὰ καὶ τὸ δίδωμι. ⁜

1386. Μαμμᾶν] Ἄσημος φωνὴ τῶν παιδίων λαλούντων.

1397. Λάβοιμεν ἄν] Οὕτως ἀφανισθήσεται πληγαῖς, ὡς νομίσαι ἡμᾶς καὶ τοῦ δέρματος ἐρεβίνθου λεπτότερον αὐτὰς ἔχειν.

BISETVS.

1385. Εἰ μέν γε βρῦν] Δικαίως τινὲς λέγουσιν οὐ βρῦν, ἀλλὰ βῦν, καὶ λεκτέον, καὶ γραπτέον, κατὰ τὴν τῶν παιδίων λαλούντων μίμησιν, ἃ τὸ πίνειν διὰ τῆς φωνῆς βῦν σημαίνει. τὸ γὰρ ρ χαλεπώτατον αὐτοῖς προφέρειν.

1387. Οὐκ ἂν ἔφθης φράσαι] Σημείωσαι καλῶς καὶ φθάνω φράσαι, καὶ φθάνω φράσας, συνωνύμως λέγεσθαι.

1393. Τὰς καρδίας πηδᾶν] Τουτέστιν, ἐπιφόβως προσδοκᾶν, καὶ ἀναμένειν.

1374. ἀπείργον correxit cl. Nagel. vulgo ἀπείργων.

1376. conf. Sophocl. Philoct. v. 373. ibique Schol. et in Aiace v. 731.

1386. conf. Moeris pag. 258. ibique Sallier et Pierson.

1397. Scholiastes, qui versum explicat, *ita consumetur* (cutis senum) *plagis, vt nos putaturi simus, eos teneriorem cutem habere, ciceris cute*, verbum λάβοιμεν h. l. sic exposuit, quasi esset ὑπολάβοιμεν: nec absurde, ait Bergler. qui tamen pergit: „si autem verbum λάβοιμεν sic accipiatur, vt in Ranis v. 1261. λήψει γὰρ ὀβολοῦ πάνυ καλήν γε κἀγαθήν, alius erit sensus, talis: *Nec cicerem daremus pro cute senum*: nam vitiosae pelles vili emuntur. Non ergo cupiunt senum cutem, quae ita plagis contunditur." etc.

1401. Ὡς ἡδὺ καινοῖς] Εἴσθεσις ἑτέρας διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ σίχων ἰαμβικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μέ' ὧν τελευταῖος,

Τὴν μητέρ' ὥσπερ καὶ σὲ τυπτήσω. τί δῆτα Φὴς σύ.

Ὁ μέντοι ἑπτακαιδέκατος, τρίμετρος ἰαμβικός ἐςιν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

1417. Κλάουσι παῖδες] Τοῦτο ἐξ Ἀλκήςιδος Εὐριπίδου [v. 691.]

Χαίρεις ὁρῶν Φῶς· πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς;

1419. Δὶς παῖδες οἱ γέροντες] Παῖδές τε γὰρ τὴν ἀρχὴν ἦσαν ἄφρονες· καὶ νῦν ὑπὸ τοῦ τῶν ἐτῶν πλήθους παρατραπέντος αὐτοῖς τοῦ λογισμοῦ, παῖδές εἰσι, τῷ νῷ πάλιν ληροῦντες. καὶ Σοφοκλῆς Πηλεῖ· Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη γεροντανωγῶ κἀναπαιδεύω. Πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ. καὶ Θεόπομπος·

Δὶς παῖδες οἱ γέροντες ὀρθῷ τῷ λόγῳ.

Καὶ Πλάτων·

Ἆρ' ὡς ἔοικε, δὶς γένοιτ' ἂν παῖς γέρων.

Καὶ Ἀντιφῶν· Γηροτροφία γὰρ προσέοικε παιδοτροφίᾳ.

1421. Ὅσωπερ] Οἱ παῖδες ἐξαμαρτάνοντες συγγνώμης μᾶλλον ἄξιοι διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας. Τὸ δὲ ἧττον, ἀντὶ τοῦ μηδ' ὅλως.

1423. Οὔκουν ἀνήρ] Ἐν ἠθικῇ ἐρωτήσει.

1425. Ἧττον τί δῆτ' ἔξεςι κἀμοί] Ἀντὶ τοῦ, κἀμοὶ οὐδὲν ἧττον ἔξεςι τοῦ παλαιοῦ νομοθέτου. παρὰ δέ τινι τῶν νεωτέρων κατὰ

BISETVS.

1417. Στρ. Τί ἢ δή] Ἐν τοῖς παλαιοῖς σχολίοις ὁρῶμεν τὸν ιζ' σίχον εἶναι τρίμετρον ἰαμβικόν· διὸ ταῦτα, Στρ. Τί ἢ δή· ἴσως πλεονάζει. καὶ ἔν τισι τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων ταῦτα οὐ γέγραπται, ἃ παρὰ τὸ μέτρον τοῦ τριμέτρου ἰαμβικοῦ γράφεται.

1425. Scholiaſtes putat, ἧττον iungendum eſſe cum ἔπεισε, vel cum λέγων, vt dicat, eum feciſſe hanc legem, etſi minus valentem in dicendo, quum ipſe, qui τὸν κρείττω καὶ τὸν ἥττω λόγον habeat, et δίκαια καὶ ἄδικα obtineat. Hoc autem Duckero aeque frigidum videtur, atque id, quod ille frigidum cenſet, τὸ ἧττον con-

κατὰ λέξιν οὕτως· Ἀπορῶσι πάντες ἐνταῦθα περὶ τοῦ ἧττον. τὸ δὲ, ὡς ἐγ᾽ ὦμαι, τοιοῦτόν ἐστιν. εἰπὼν γὰρ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιοὺς, ἐπήγαγεν ἧττον· δεικνὺς, ὡς εἰ καὶ ἔπειθεν, ἀλλ᾽ ἧττον ἢ ἐγὼ αὐτὸς νῦν· ἐπειδὴ καὶ τὰ δίκαια, καὶ τὰ μὴ, λέγων, ὁμοίως νικῶ. οἱ δὲ τὸ ΗΤΤΟΝ, πρὸς τὸ ΤΙ ΔΗΤΑ συνάπτοντες, ψυχροί τινές εἰσιν. ἢ τὸ ΗΤΤΟΝ μὴ πρὸς τὸ ΤΙ σύναπτε· ἀλλὰ μόνον λέγε κατ᾽ ἐρώτησιν· Οὔκουν ἀνὴρ ἦν ὁ θεὶς τὸν νόμον τοῦτον, ὡς σὺ καὶ ἐγώ· καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς; Ἧττον, ἀντὶ τοῦ, οὐδαμῶς τοῦτο οὕτως ἔχει. ἢ ὥσπερ ἐν τῷ πρώτῳ τὸ ἧττον πρὸς τὸ ἔπειθε συνήψαμεν, οὕτω καὶ πρὸς τὸ λέγων συναπτέον, οὕτω· Καὶ λέγων ἧττον καὶ ἔλαττον, ἢ ἐγὼ νῦν, ἔπειθε τοὺς παλαιούς.

1428. Συγκεκόφθαι] Τυφθῆναι ἡμᾶς. κατακοπῆναι ταῖς μάστιξι.

1431. Πλὴν ὅτι ψηφίσματα] Ἀντὶ τοῦ, δικαστήρια οὐκ ἄγουσιν. εἰς δὲ τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων αἰνίττεται.

1434. Σωκράτει δοκοίη] Ἀπορήσας λύσεως ἐπὶ τὴν τοῦ Σωκράτους δόκησιν ἀνάγει πιστοτέραν οὖσαν. τὰ δὲ πρόσωπα οὕτως· Ἀπὸ τοῦ, ΟΥ ΤΑΥΤΟΝ, ἕως τοῦ ΟΥ ΤΑΥΤΑ, τοῦ νέου ἐστίν· ἵν᾽ ᾖ τοῦ πρεσβύτου τὸ, ΠΡΟΣ ΤΑΥΤΑ· τουτέστιν, ἅ σοι νῦν περὶ τῶν ἀλεκτρυόνων εἶπον· τὸ ΚΑΙ ΠΩΣ τοῦ Φειδιππίδου λέγοντος. ἐν δέ τισιν ὁ νέος τὸν, Οὐ ταυτὸν, καὶ ἑξῆς στίχον εὕρηται λέγων· τὰ δ᾽ ἑξῆς μέχρι τοῦ, Ἢν δὲ μὴ γένηται, Στρεψιάδης, οἷον, καὶ πῶς ἐμαυτὸν αἰτιάσομαι; ἔξεστι γάρ μοι τύπτειν σε· ὥσπερ καὶ σοὶ, ἐὰν ἔχῃς υἱόν.

1439. Ἐμοὶ μὲν] Τοὺς τρεῖς τοὺς ἑξῆς ὁ πρεσβύτης πρὸς τοὺς θεατάς. ΕΠΙΕΙΚΗ δὲ, ὅμοια, πρέποντα, κατὰ τὸ προσῆκον καὶ ἀκόλουθον. Συγχωρεῖν τοῖς ἐπιεικέσι, συγχωρεῖν αὐτοῖς.

1446.

BISETVS.

1429. Τὰ βοτὰ] Τὰ βοσκήματα. κατὰ πάντων δὲ χερσαίων, καὶ πτηνῶν, καὶ ἐνύδρων, καὶ ἀγρίων ζώων λέγεται· παρὰ τὸ βόσκεσθαι. Ἡσύχιος.

coniungere cum τί δῆτα: quam tamen veram putat Duckerus esse sententiam. Ordo autem est: τί δῆτα κἀμοὶ ἧττον ἔξεστι καινὸν θεῖναι νόμον τοῖς υἱέσι, τοὺς πατέρας ἀντιτύπτειν; cur ego enim minus possim nouam suadere legem etc.

1446. Τοῦθ' ἕτερον αὖ] Ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ἰαμβικῶν ὀκτώ· ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β', δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἐφθημιμερές. τὰ ἑξῆς τρία, ὅμοια τῷ πρώτῳ. τὸ ς', τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἕβδομον, δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τελευταῖον, τῷ πρώτῳ ὅμοιον. Ἄλλως. Διπλῆ καὶ μέλος ἀμοιβαῖον· ἧ ἡ ἀρχὴ, Τοῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον. τέλος δὲ, Καὶ τὸν λόγον τὸν ἥττω. Ἔστι δὲ ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα τρία· καὶ τὸ πρῶτον ἰαμβεῖον τετράμετρον καταληκτικόν. τινὲς δὲ διαιροῦσι τοῦτο εἰς δύο. ἐπειδὴ καὶ τὰ πρόσωπα κεχωρισμένα εἰσί· καὶ γίνεται μεσῳδικὴ τρία ἑκατέρωθεν ἔχουσα κῶλα. τινὲς δὲ τὸ μέσον τετράκωλον.

1454. Ταυτὶ δι' ὑμᾶς] Ἐν ἐκθέσει ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι μα'. ὧν τελευταῖος·

Ἐμοὶ ποιήσω, κ' εἰ σφόδρ' εἴσ' ἀλαζόνες.

Εἶτα ἀναφώνημα, τὰ Ἰοὺ ἰού· καὶ πάλιν ἴαμβοι ιε'. καὶ τελευταῖον τοῦ δράματος ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικόν· ἐφ' ᾧ κορωνίς ἡ καὶ τὸ δρᾶμα ἀποπερατίζουσα.

1466. Ὦ φίλτατε] Λείπει τὸ υἱὲ, ἢ παῖ. τοῦτο γὰρ ἐπιγράφεται. πρὸς γὰρ τὸν υἱὸν μετέβη.

1470. Πατρῷον Δία] Πατρῷος Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων ἐν Ἀθήναις τιμῶνται. ὁ Ζεὺς μὲν μετὰ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἢ, ὡς ἕτεροι, μετὰ τὴν ἐν Κρήτῃ ἀνατροφὴν, ὅτε πρῶτον ταῖς Ἀθήναις ἐπέστη, καὶ ἐφάνη τοῖς πατράσιν αὐτῶν· οἵτινες ταύτῃ τῇ προσηγορίᾳ τετιμήκασιν αὐτόν. Ἀπόλλων δὲ, ὅτι Ἐρεχθέως θυγατέρα ἔγημε τὴν Κρέουσαν· ἐξ ἧς γίνεται ὁ Ἴων. ὡς πρόγονον οὖν αὐτὸν ἐτίμων καὶ οἱ Ἄρχοντες, ὅτε ἐχειροτονοῦντο. ἐκ γὰρ τοῦ μὴ εἰδέναι ξένους αὐτοὺς ἐνόμιζον. Ἄλλως. Οὕτω τιμᾶται παρ' Ἀθηναίοις Ζεὺς Πατρῷος καὶ Ἀπόλλων· διὰ τὸ πρώτους ὑποδέξασθαι τὼ θεὼ εἰς τὴν χώραν, καὶ θυσίας συντελέσαι κατὰ φρήτρας, καὶ δήμους, καὶ συγγενείας, μόνους Ἑλλήνων.

1471. Ἰδού γε Δία] Ἐξ ὧν ὁ πατὴρ ἐπελάβετο αὐτοῦ ἀνωτέρω, ἐκ τούτων καὶ αὐτὸς πειρᾶται τοῦ πατρὸς λαμβάνεσθαι.

1475. Διὰ τουτονὶ τὸν Δῖνον] Ὡς ἀγάλματος Δίνου ὄντος ἐν τῇ διατριβῇ Σωκράτους ὀστρακίνου.

1476.

1440. Hic versus in glossa sic explicatus: κἄμοιγε συγχωρεῖν ὑμᾶς δοκεῖ τοῖς παισὶ, ἅ ἐστι πρέποντα ποιεῖν εἰς ἡμᾶς. *Brunck.*

1476. Χυτρεῦν] Τὸ ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ μηχάνημα ὀστράκινον περιφερὲς, ὡς χύτραν ὠνοματοποίησεν· καὶ ὄνομα αὐτῷ ἔθετο χυτρεῦν. τουτέστι, μάταιον, εὐτελὲς, χύτρας ἄξιον. ὡς ὀστρακίνου ἀγάλματος ὄντος πρὸ τῆς διατριβῆς.

1479. Ὅτ᾽ ἐξέβαλον] Ταῦτα εἰς διαβολὴν Σωκράτους, ἐκβαλόντος τὰ δαιμόνια.

1480. Ἀλλ᾽ ὦ, φίλ᾽ Ἑρμῆ] Τοῦτο οἱ κλέπται πρὸς τὸν Ἑρμῆν ἔλεγον, ὅτε ἁλισκόμενοι ἐκολάζοντο, αἰτούμενοι αὐτὸν ἐλθεῖν αὐτοῖς εἰς βοήθειαν. ᾤοντο γὰρ διὰ τὸ μὴ τεθνηκέναι αὐτῷ, ὡς ἐφόρῳ κλεπτικῆς ὄντι, εἰς ταῦτα περιπεσεῖν τὰ δεινά.

1482. Παρανοήσαντος] Ἀντὶ τοῦ, ἀνοητεύσαντος παρὰ τὸ πρέπον, καὶ πεισθέντος. Ἀδολεσχία δὲ, ἡ τῶν ἀηδῶν ὁμιλία.

1509.

BISETVS.

1477. Φληνάφει] Σ. Φλήναφος, μωρολόγος. Φληναφία, μωρολογία. Φληναφεῖν, μωρολογεῖν.

Ad Schol. v. 1482. Ἀδολεσχία] Σ. Ἀδολεσχία, ἀκαιρία, φλυαρία, συνέχεια. Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ α. Ἀδολεσχία δὲ παρὰ τῇ γραφῇ, ἡ συνεχὴς μελέτη. καὶ Ἀδολεσχήσω, ἀντὶ τοῦ, διηνεκῶς μελετήσω. Ἀδόλεσχος δὲ, καὶ ἀδολέσχης, ὁ ἀδολεσχῶν, ὁ τῇ ἀδολεσχίᾳ χρώμενος. ταῦτα δὲ παρὰ τὸ ἄδος, ὃ τὸν κόρον, καὶ πλησμονὴν σημαίνει· καὶ τὴν λέσχην. Λέσχας δὲ πάλαι ἔλεγον δημοσίους τινὰς τόπους, ἐν οἷς οἱ σχολὴν ἄγοντες ἐκαθέζοντο. Ὅμηρος·

Οὐκ ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν,
Ἠέ που ἐς λέσχην;

Κλεάνθης δὲ φησιν, ἀπονενεμῆσθαι Ἀπόλλωνι τὰς λέσχας· ἐξέδραις δὲ ὁμοίας γίνεσθαι· καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Ἀπόλλωνα παρ᾽ ἐνίοις Λεσχηνόριον ἐπικαλεῖσθαι. Λέσχη, ἡ πολλὴ ὁμιλία, φλυαρία. τὸ δὲ παλαιὸν αἱ καθέδραι, καὶ οἱ τόποι, ἐν οἷς εἰώθεσαν ἀθροιζόμενοι φιλοσοφεῖν, λέσχαι ἐκαλοῦντο.

1488. Κλίμακα λαβὼν] Σ. Κλίμαξ, ἡ κοινῶς σκάλα. Σμινύη δὲ, σκαφεῖον, δίκελλα, ἀξίνη.

1507. Τί γὰρ μαθὼν] Γραπτέον ἴσως, μαθόνθ᾽ ὑβρίζετον; ἢ ἀνακόλουθον ὁ Στρεψιάδης ἄγροικος καὶ ἀπαίδευτος

καὶ

1482. ἀδολεσχίᾳ] Glossa Br. φλυαρίᾳ τῇ τοῦ Σωκράτους.

1509. Τῆς σελήνης τὴν ἕδραν] Ἀντὶ τῦ, τὰς κινήσεις τῆς σελήνης. Ἕδραν δὲ εἶπεν, εἰς τὸ αἰσχρὸν ἀποτείνων τῦ λόγυ τὴν ἐπιφοράν· ἐπὶ τίνος ὀχεῖται, καὶ διὰ τί καὶ πῶς μένει.

1510. Δίωκε] Ὡς τῶν φιλοσόφων φευγόντων διὰ τὸ πῦρ. τὸ δὲ, ὡς ἠδίκυν, γράφεται καὶ, ἐφ' ἠδίκυν.

1512. Τόγε τήμερον] Ἀντὶ τῦ, τήμερον ἀρκετῶς ἔχει ἡ ἡμέρα. ὡς ἀπὸ τῦ ποιητῦ δὲ ὁ λόγος.

BISETVS.

καὶ ὀργισθεὶς ποιεῖ. ἡ δὲ τύτων ἔννοια, αὕτη· Τίς δὲ ὑμᾶς ἐδίδαξεν ὕτως εἰς τὺς θεὺς ὑβρίζειν; ἐκ τίνων ταύτην τὴν ἀσέβειαν ἐμάθετε; τῷ δὲ δυϊκῷ ἐχρήσατο, ὅτι πρὸς δύο ὁ λόγος ποιεῖται, τὸν Σωκράτην δηλονότι, καὶ τὸν Χαιρεφῶντα. πολλάκις δὲ παρὰ τύτῳ τῷ ποιητῇ ταύτην τῆς μετοχῆς, μαθὼν, χρῆσιν εὑρήσεις, ὅπερ ἐλέγχυ τινὸς σχῆμα ἔχει, καὶ ἐπιτίμησιν, καὶ ἀπαιδευσίας ὀνειδισμὸν σημαίνει· οἷον ἐν Ἀχαρνεῦσι,

Τιή μαθὼν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος;

καὶ ἐν Σφηξί·

Τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς;

καὶ ἐν Λυσιστράτῃ·

Σὺ δὲ δὴ τί μαθὼν ἐκ ἀποθνήσκεις;

Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπὲ ἑνικὸν πολλάκις ἂν εὕροις μετὰ πληθυντικῦ· ὡς ἐν Ὄρνισιν·

Εἰπέ μοι, τί μέλλετε;

καὶ ἐν Σφηξίν·

Εἰπέ μοι, τί μέλλομεν;

καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσιν·

Εἰπέ μοι, ὦ δημόται.

1512. ἡ ἡμέρα reduxi ex edd. pr. articulus ἡ omissus est a Küstero.

ΤΕΛΟΣ.

Gregorius Nazianzenus